

Giới thiệu Hàn Diễm Ly Hiên

Truyện Hàn Diễm Ly Hiên của tác giả trẻ Hạ Từ Hy nói về một cô gái vì phiền muộn mà tìm đến với dòng nước gieo mình xuống. Ngờ đâu...

Nàng không chết mà xuyên về thời cổ đại, đã vậy ký ức của kiếp trước và những ký ức của thân thể nàng xuyên vào nàng vẫn nhớ như in. Thế nhưng cái kẻ mà hại nàng ra nông nỗi này... chạy sao cho thoát đây.

Mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kiếp Người

Cô gái đứng trước cửa phòng khám, cầm ra tờ giấy kết quả khám sức khỏe đọc một hồi thì thờ dài, chậm rãi trả nó lại vào trong phong bì màu vàng.

Có một người gần đó thấy vậy liền không kiềm được thắc mắc cùng tiếc thương cho người đẹp, đánh tiếng an ủi: "Chuyện gì cũng có thể giải quyết. Người đẹp sao em thờ dài?"

Cô ngẩng đầu nhìn người trước mắt, lại nhìn tờ khám sức khỏe của mình, giấu nó sau lưng, mỉm cười: "Nan y, sắp chết"

"..."

Cô gái nghiêng đầu, chàng trai trước mắt khẽ lùi bước, cúi đầu, nghiêng người chừa lối đi cho Hàn Diễm. Cô vui vẻ đi ra ngoài, dáng đi chậm rãi, vững chãi mà thong thả.

Xuống đến sảnh chính, bước tiếp ra bên ngoài, lại mỉm cười xoay người, đi giật lùi tay chấp sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên bảng tên bệnh viện-Bệnh viện nhi đồng.

"Đồ ngốc"

Lấy xe ra khỏi bệnh viện, chạy thẳng đến quán coffee quen thuộc hằng ngày, mở cửa bước vào, mỉm cười chào nhân viên rồi mới nhỏ nhẹ hỏi, đưa mắt tìm kiếm xung quanh: "Anh ấy đâu rồi?"

Vừa hỏi xong liền cảm nhận được trên vai là đôi bàn tay rộng lớn, ấm áp vô cùng. Hàn Diễm xoay người, mỉm cười với người trước mặt: "Có thứ cho anh"

Cô vui vẻ cầm lên hai tay của nam nhân, để nó ở yên đó rồi cô mới lém lỉnh, một bên mang ra giấy khám sức khỏe, bên kia là quà cho anh, mỗi bàn tay một món.

Nam nhân kéo Hàn Diễm đến một bàn trống trong góc quán, phục vụ cũng như thường lệ mang qua cho cô một ly nước trái cây.

Cô vui vẻ, đông đưa chân nhìn người nam nhân đang chăm chú đọc tờ khám sức khỏe trước mặt: "Cũng may là nhóc con ấy vẫn khỏe anh nhỉ?"

Nam nhân nhìn cô, mỉm cười, xếp lại tờ giấy bỏ vào túi áo trước ngực, cũng không xem qua quà của cô mà bỏ thẳng vào túi quần.

Hàn Diễm giả phớt lờ, xem như không để ý, lại nhìn nam nhân, cười rất vui vẻ: "Hôm nay đi chơi cùng em được không?"

"Được"

Cô ngồi ở quán chờ đợi, vui vẻ nhìn nam nhân chạy qua chạy lại sắp xếp công việc trong quán.

Nam nhân mà cô thích cũng không có gì đặc biệt.

Anh ta hiền, không toan tính hay nghĩ nhiều, lo vợ, thương con, lại rất cẩn thận tỉ mỉ, công việc ổn, tiền lương có tăng có giảm nhưng đủ để anh trang trải.

Chỉ là, cô hiện tại chỉ được xếp vào hàng người tình vụng trộm của trong cuộc đời anh.

Mười năm trước, cô là người quen với anh, rồi yêu anh.

Yêu đến tận xương tủy.

Lại nhắc đến trước đó, lúc Hàn Diễm còn nhỏ ,gia đình vốn kinh doanh một công ty vật liệu xây dựng, làm ăn cũng khá phát đạt. Và bởi vì lý do đó, cô có thêm một người em gái cùng cha khác mẹ tên Hàn Thanh.

Lúc biết được điều đó, trong cô không có cảm giác gì cả. Không vui cũng không buồn.

Hàn Thanh được mang về nhà lúc đã bảy tuổi. Nhưng mà mẹ của nhóc ấy lại không thấy đâu. Hàn Diễm không thắc mắc lắm đối với việc ấy nên liền cho qua.

Mẹ Hàn Diễm lại là một người nhân hậu tốt bụng nên sẵn lòng xem Hàn Thanh là con gái thứ hai do chính mình sinh ra.

Cuộc sống của cô cùng Hàn Thanh cũng không có gì khúc mắc, trắc trở cũng không, niềm vui cũng không nhiều. Mỗi người đều có công việc riêng, cuộc sống riêng, sở thích riêng.

Chỉ là năm cô mười lăm tuổi, ba đã viết hản di chúc nhường lại toàn bộ tài sản cho cô, mẹ cũng rất vui mừng vì điều đó.

Nhưng là từ sự kiện đó, gia đình bắt đầu có vết nứt. Nhưng có vẻ, chỉ mình cô cảm nhận được vết nứt ấy xuất hiện khi nào và từ lúc nào bắt đầu lan rộng

Hàn Thanh ngay cả việc nhìn qua Hàn Diễm cũng không có, kể cả một lời nói cũng không thốt ra

Vừa thi đỗ đại học, mẹ cô liền mất vì tai nạn giao thông, không bắt được vì hung thủ đã trốn thoát.

Sau đó đến lượt ba vì đột quỵ mà qua đời

Một mình cô gánh gồng tất cả mọi thứ. Và lúc đó, cô gặp được anh, người đầu tiên khiến cô yêu mến và trân trọng nhất.

Năm đó cô mười tám, quen anh bảy năm, trải qua rất nhiều chuyện, có vui có buồn.

Và cuối cùng anh cũng đến sống cùng nhà cô với danh phận của người em rể.

Hàn Thanh kết hôn với anh và cô không có kiến nghị với việc đó.

Bởi lẽ lúc đó, không đã từ rất lâu rồi, Hàn Diễm đã đánh mất cái gọi là chính mình, cho chính mình.

Anh cùng Hàn Thanh dọn ra ngoài ở khi em ấy có thai. Một mình cô lẻ loi trong căn nhà to lớn, lạnh lẽo.

Đó là lần đầu tiên sau bao năm chịu đựng, cô đã bật khóc.

Việc cô nhận ra đầu tiên sau bao năm trôi qua cũng là việc cô nhận ra muộn nhất.

Tấm gương kia cho đến bây giờ, ngay cả giá đỡ cũng đã gãy nát.

Ngày đó mẹ mất, cô không khóc.

Ngày đó ba rời đi, cô cũng không khóc.

Ngày đó người yên nói chia tay, cô dần lòng.

Ngày đó em gái ra mắt người yêu là anh, cô nát tâm

Ngày đó hai người cưới nhau, cô cười chúc phúc.

Ngày hai người rời đi, cô đã khóc.

Người những tưởng có tất cả thì lại mất tất cả chỉ trong một đêm.

Gia đình, hạnh phúc, niềm vui, sức khỏe, cô đều mất hết.

Khóc cho tất cả những gì cô phải chịu đựng nhưng không thể san sẻ cho bất kì ai

Về sau thì cuộc sống cứ êm đềm trôi, cứ nhàn nhã khiến người ta mất cảnh giác.

Nhưng cô không hề ngờ được, bản thân lại chấp nhận làm tình nhân lén lút với anh ta chỉ vì một câu nói

“Anh vẫn yêu em”

Con người mà, dù là cảm xúc hay lý trí cũng đều có thể làm cho người khác cảm thấy khó hiểu. Bởi đơn giản. Đã gọi là người khác thì vốn chẳng phải người trong cuộc

Nhưng mặc nhiên, lúc nhìn đến Hàn Thanh và đứa nhỏ của hai người, cô lại không có cảm giác gì cả.

Phấn nộ, tức giận, ảm ức hay hổ thẹn, cô đều không cảm giác được gì cả.

~~Hàn Diễm mỉm cười trong vô thức, mắt vẫn nhìn theo người đàn ông cô yêu của ngày nào, tay khẽ khuấy đảo ly nước trước mặt.

Anh đã làm xong việc, cười ngây ngô khi bị nhân viên chọc ghẹo, gãi gãi đầu rồi tháo ra tạp dề cất lại vào tủ

Hàn Diễm vẫn cười, bước đến khoác tay anh, vui vẻ cùng anh đi dạo.

Yêu cầu của cô không nhiều, cũng không đòi hỏi cao.

Cùng anh yên lặng đi dạo đôi chỗ cô thích, sau đó lại cùng đi xem phim, cùng nhau đi ăn món cô thích

Tất cả mọi thứ đều theo ý của cô.

Chỉ là hôm nay, anh có chút khác lạ.

Đến lúc chia tay, anh luôn là người đi trước và cô sẽ dừng chân, đứng lại chờ cho đến khi người kia đã khuất dáng thì bản thân mới rời đi.

Hôm nay cũng vậy, bên ngoài trời đông lạnh giá, cô đứng yên nhìn anh bắt taxi, vội vã vào xe rồi biến mất.

Xe của cô cũng ở đó, mở cửa bước vào liền thấy bên cạnh có một xấp hồ sơ. Mở ra phong bì nhưng chưa kịp nhìn thấy chữ đầu tiên thì cửa xe đã được gõ

Nhìn ra thì lại thấy anh, Hàn Diễm mỉm cười, hạ kính_”Sao vậy, nhớ em sao?”

“Anh đưa em về”

“Cũng được”_Hàn Diễm gạt đầu, vẫn cười cười chuyển chỗ sang ghế phó lái

Chiếc xe của cô chậm rãi được khởi động, bỗng nhiên bên má lại được tặng lên một nụ hôn

“Sao vậy? Có chuyện gì sao?”_nữ nhân ngây ngô chớp mắt nhìn người bên cạnh, mắt không giấu nổi niềm vui

“Anh yêu em”

“Em yêu anh”

“Anh yêu em hơn”

“Em yêu anh nhất”

Nam nhân mỉm cười, lại vươn người tới hôn thêm một cái lên má nữ nhân rồi mới hài lòng lấy xe đi

Trên chuyến đi thật yên lặng, nam nhân lấy xe còn Hàn Diễm thì đọc mở hồ sơ trong tay.

“Đọc trong lúc này không tốt đâu”

“Ừ”_Hàn Diễm đơn giản cất lấy mở giấy trở vào phong bì, đặt vào bên hông cửa, hít sâu, nhìn người bên cạnh_”Tôi nay ở lại với em không?”

“...”

“Anh nên về sớm để xem nhóc con và Hàn Thanh nữa. Em chỉ không để ý mà yêu cầu thôi. Đừng bận tâm”

“Anh xin lỗi”

“Em muốn hỏi. Nếu em chết trước anh thì sao?”

“Đừng nói bậy”

“Em chỉ thắc mắc. Anh cứ trả lời em”

“Anh không biết”

“Em biết mà”

“Xin lỗi”

Người ta thường nói, một người đàn ông có tốt, có chăm lo có yêu thương vợ con hay không thì chỉ cần nghe anh ta nói về người vợ đầu ấp tay gối của mình.

Hàn Diễm chợt nhớ về câu nói đó, liền hít sâu, nghiêng đầu mỉm cười nhìn nam nhân bên cạnh_”Nói em nghe, anh thấy Hàn Thanh ra sao?”

Nam nhân nhướn mày nhìn Hàn Diễm, rồi lại quay lại nhìn đường con đường trước mắt, mỉm cười một nụ cười âm áp_”Em ấy rất tốt, rất quan tâm anh, cô ấy luôn đợi anh cùng ăn cơm, cùng anh ngủ, cùng anh làm việc nhà. Nhóc Thăng cũng ngoan lắm”

“Vậy tốt rồi, em cứ tưởng anh sẽ làm Hàn Thanh buồn, em sẽ xử anh thay em ấy”_Hàn Diễm giờ ra nắm tay dí vào dưới cằm nam nhân xoay xoay

“Hàn Diễm”

“Sao nào?”

“Anh yêu em”

“Biết mà”

Nam nhân ánh mắt chân thành nhìn qua Hàn Diễm, lập lại cụm từ quen thuộc kia_“Anh yêu em”

“Ừ ừ”_Hàn Diễm cũng cười, vươn người tới hôn người kia một cái.

Nam nhân cuối cùng cũng chịu ngồi yên, chăm chú lái xe.

Nhưng được một lúc sau..

“Từ khi nào đã hút thuốc??”_Hàn Diễm bất ngờ nhìn nam nhân đang rút ra điếu thuốc, ấn nút chuẩn bị châm thuốc.

Nghe người tình nhắc nhở, nam nhân giật mình, cất lại thuốc vào hộp, tay chân có chút lóng ngóng ấn môi thuốc trở vào, tay đưa lên gãi tai rồi chuyển sang cầm tay lái

“Sao vậy, có gì muốn nói với em sao??”

“Anh..”

“Khoan chờ một chút, đợi đến nhà hẳn nói. Lát làm món crepe cho em đi”

“Được”

Hàn Diễm ngồi ở bàn ăn, quyết định không giúp nam nhân trước mắt làm này làm nọ mà chỉ chăm chú nhìn anh làm từng việc, từng việc một.

Người ta nói, nam nhân đẹp nhất lúc nghiêm túc làm một việc gì đó. Và có lẽ, thứ thu hút Hàn Diễm vào lúc này lại không phải nam nhân nghiêm túc kia mà lại là món bánh anh đang làm

Biết sao được, con người sống để ăn, không phải ăn để sống.

“Sao anh không ăn?”_Hàn Diễm kéo qua đĩa bánh của mình lại nhìn đến nam nhân tháo tạp dề ra nhưng trên bàn cũng không có thêm gì khác

Nam nhân yên lặng, xem như không nghe thấy, chuyển qua bồn nước, rửa tay

“Được rồi, không cần giận lấy, lạnh nhạt với em như vậy. Em biết mà, anh còn phải về ăn cùng Hàn Thanh mà”_Hàn Diễm tự an ủi bản thân bằng những lý do do chính bản thân cô nghĩ ra.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt có chút giận dữ của nam nhân thì lại khó hiểu_”Sao vậy?”

“Em bình thường ăn cái gì?”

“Com, sao vậy??”

Ừ thì cô có ăn cơm, nhưng cơm ngoài tiệm, cho nên cần bản đồ dùng trong bếp cũng đều mới toanh. Hàn Diễm vui vẻ chờ nam nhân bắt lỗi. Nhưng chỉ sợ, mong muốn luôn khác hiện thực.

“Không sao, không sao, anh xin lỗi”_nam nhân muốn nói nhưng cuối cùng chỉ gãi tay, thoái thác quay đi

“Hay là muốn ăn chung em, tối đây”_Hàn Diễm vỗ vỗ ghế bên cạnh mình, nam nhân cười cười đi đến ngồi, cô liền đẩy qua ly sữa của mình, nhướn mày với anh_”Cho anh, còn bánh thì của em”

Nam nhân chỉ ngồi yên cũng không đựng đến ly sữa còn Hàn Diễm thì đã quá quen với chuyện này, tự mình ăn xong cũng tiện tay kéo qua ly sữa, uống hết

“Tối giờ rồi, mau về nhà đi”

Hàn Diễm nói câu này thì khiến nam nhân bên cạnh đang thờ thần thả hồn giật mình, lúng túng kéo ghế đứng dậy

“Haha, hôm nay anh sao vậy, cứ như người mất hồn ấy”

“Không, không sao, tối giờ rồi, anh đi đây”

“Đề em tiễn anh”_ cô đứng dậy vội vã đi theo anh, ánh mắt vô tình lướt qua căn bếp, có chút khó hiểu với chỗ trống kia nhưng liền bỏ qua vấn đề đó mà đi theo nam nhân ra ngoài.

Ở trước cửa cổng một căn nhà, có một cặp đôi vô cùng tình tứ đang hôn nhau thật nồng nhiệt.

Nam nhân ôm nữ nhân vây hãm trong lòng mình, tay khẽ trụ đầu người trong lòng để nụ hôn thêm sâu

“Đừng làm như vậy, sẽ đau lắm đó”_ cô gái nói qua từng hơi thở đứt quãng, khiến cho giọng điệu càng êm ái, đôi phần nũng nịu.

Nhưng đối với chàng trai trước mặt cô thì lại khác, anh ta có chút bất ngờ mà run rẩy.

Cô mỉm cười, vuốt nhẹ khoé mắt ươn ướt của nam nhân, rồi cầm đến bàn tay run rẩy, đang nắm chặt con dao của anh ngay sau lưng mình kéo ra trước mặt

Cô nhìn anh, mỉm cười ảm áp_”Xem như kiếp này có duyên không nợ, anh đừng lo, em sẽ rời đi trong yên lặng. Nhớ”

Nam nhân nhìn cô, đôi môi run rẩy nhưng lại chẳng thốt nổi một lời

“Anh còn gia đình, đừng dại dột mang đi hạnh phúc nữa đời còn lại của vợ anh, con anh trong tiếc nuối. Được chứ?”

“Thanh, Hàn Thanh của anh đang bệnh nặng”

“Vậy là tiền bảo hiểm của em sẽ đủ sao??”

“Anh không rõ, cô ấy nói thế, cô ấy nói em sẽ không giận đâu”

“Đương nhiên rồi, em gái của em, gia đình của em thì sao giận được. Nhưng sau anh không nói sớm để chúng ta còn đường lo liệu”

“Em ấy không cho anh nói với em. Em là con trưởng, cô ấy lại là thứ, lại còn không phải do mẹ cả sinh”

“Anh cứ như vậy thì sao mà nhận công ty được. Cứng rắn lên”

“Anh...”

“Mọi việc em sẽ lo liệu, anh đừng lo”_ cô gái vươn tay, chạm lên má anh, vuốt nhẹ mũi anh, mắt anh rời môi của anh, mỉm cười thỏa mãn_”Anh hứa là sẽ cứng rắn, suy nghĩ thấu đáo hơn đi”

“Anh...”

Anh vừa định nói thì cô lại khúc khích cười, gờ ngón trỏ che miệng không cho anh nói, gương mặt lém lỉnh_”Yên lặng, em chờ anh. Nhớ đó”

Nói xong cũng không chờ anh trả lời vui vẻ đẩy anh ra xa_”Mau về, mau về, trời lạnh lắm, Hàn Thanh sẽ trông”

Anh yên lặng đứng đó, ngây ngẩn nhìn Hàn Diễm đóng cánh cửa hàng rào, bất giác lại nhìn xuống bàn tay vẫn đang nắm chặt con dao vừa lấy trong bếp của cô ra, có chút không tin nổi, đánh rơi con dao, không quay đầu chạy đi.

Hàn Diễm cũng không trở vào nhà mà đánh vòng sang gara lấy xe.

Chạy được một đoạn thì dừng lại, bật đèn mở ra phong bì gần như bị lãng quên, từ từ, chậm rãi đọc.

Mỗi một tờ báo cáo được lật qua lại là một lần khiến đôi mày của cô chau lại ngày một sâu. Hàn Diễm có chỗ hít thở không thông, ngẩng đầu kiểm lại nước mắt sắp tuôn rơi, kiểm lòng tiếp tục đọc những tờ tiếp theo. Nhưng càng đọc thì tầm nhìn lại càng mờ nước mắt không thể kiềm được, lần thứ hai trong những năm khó khăn qua, nó lại lặng lẽ rơi

Hàn Thanh, người cô nghĩ là gia đình, người thân cuối cùng. Người cô có thể an tâm mà tin tưởng cùng với mẹ ruột của em ấy khiến cho mẹ Hàn Diễm chết, rồi đến ba, rồi cướp hân người cô yêu và bây giờ đang lén lút cùng mẹ em ấy đầu tư mua hết cổ phiếu của công ty, thậm chí đến mạng của cô cũng

muốn.

Hàn Diễm khóc, nước mắt rơi ra từ đôi mắt nhưng cô lại cười, cả nét mặt cũng là đang cười nhưng cười trong đau đớn.

Sau một lúc lâu, cảm thấy bản thân đã ổn, tinh thần cũng khôi phục, mạnh tay gạt ngang hàng nước mắt, hít thật sâu, lấy xe rời đi.

Chạy đến địa điểm mình muốn, nhìn đến sắp hồ sơ ban nãy, cảm ra từng tờ, từng tờ một xé nát, sau đó gom lại mớ hỗn độn bỏ vào phòng bì, mở cửa cầm theo nó bước xuống xe

“Hy vọng không bị bắt tội xã rác”_ cô chậm rãi mở phong bì đầy những mảnh giấy nhỏ, vươn tay định là sẽ bóc từng cụm mà thả.

Nhưng nửa đường lại dừng lại, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là quyết định dùng hai tay cầm phong bì đã được mở sẵn, dốc ngược xuống sông.

Cô nhón người, đưa tầm mắt nhìn theo những mảnh giấy nhỏ chao đảo, bay lượn trong làn gió đêm, có mảnh bay lên cao, có mảnh thì biến mất vào đêm tối, có mảnh lại bay ngược lên cầu.

Hàn Diễm chép miệng chán nản lại đưa mắt xuống nhìn lòng sông đen kịt thờ dài

“Đời này sống một cuộc đời không nên sống, yêu một người không nên yêu, tin một người không nên tin. Thôi vậy, xem như đây là điểm dừng. Sống nữa thì có mà chết vì tức. Nếu có bắt đầu mới thì tốt nhất nên sống cho bản thân mình nhé tôi ơi”

Cô tự mỉm cười an ủi, chậm chạp đứng trên thành cầu đón nhận từng đợt gió lạnh léo quẩn quanh người, khẽ thờ dài, xoay người vào trong, đang muốn dang tay thả mình rơi thì lại nhìn thấy một chiếc xe đậu nhanh vào bên cầu rồi một nam nhân từ chiếc xe ấy vội vã chạy đến.

Trong đầu liền nảy ra một ý tưởng, cô vẫn đứng yên, chỉ là thôi dang tay, nhướn mày nhìn người chạy đến.

Anh ta thở vô cùng vội vàng, điệu bộ lúng túng, gấp gấp đến buồn cười_ “Cô..cô, cô định...định...làm...làm...cái...g...g”

Hàn Diễm nhướn mày, giọng điệu cứ như việc anh ta hỏi là chuyện hiển nhiên_ “Tự tử”

Nam nhân đó lao đảo đến ý muốn túm chân cô, nhưng vừa thấy chân Hàn Diễm khẽ nhấp bước nhỏ về phía sao thì anh lại ngưng hành động, giờ ta hai tay hoà hoãn_ “Chờ, chờ một chút”

“Giờ đây?”_ cô khoanh tay, ánh mắt tràn ngập hứng thú lại giả vờ không vừa ý nhìn người trước mắt_ “Đến chết anh cũng không cho người ta toại nguyện sao?”

“Bình tĩnh, haha, có chuyện gì cũng đều có thể nói ra để giải quyết cả”

“Vậy chuyện anh phát hiện bản thân là đồng tính nhưng lại yêu vợ của mình hết sức anh phải làm sao. Nửa người dưới nghĩ muốn người khác mà nửa trên lại yêu vợ”_ nữ nhân cười một nụ cười vô cùng tàn bạo hướng nam nhân đang thất thần nhướn mày

“Không có đáp án chứ gì”_ cô xoay người, mỉm môi nén cười

Nam nhân nghe vậy thì rối bời, vò áo bức tóc, giờ tay cầm_ “Khoan, khoan, tôi có đáp án”

Cô cũng rất thương người, lại tiếp tục xoay vào_ “Nói nghe xem”

“Nếu tôi yêu vợ thì chắc chắn không muốn cô ấy đau lòng. Buông tay, để cô ấy có hạnh phúc khác”

“Vậy nếu cô ấy cũng yêu anh thì sao??”

“Ách”

“Anh yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu anh, lưỡng tình tương duyệt. Nhưng anh biết, anh chỉ xem cô ấy là tri kỉ, không hơn được”

“...”

“Không được chứ gì. Nói thiệt, tôi cũng không biết làm sao đâu. Đặt ra vấn đề chứ đến tôi còn chưa nghĩ đáp án”

“Khoan, cô cứ từ từ, xuống đất đã rồi tôi cùng cô giải quyết”

Hàn Diễm cười nửa miệng, nhướn mày_ “Giải quyết cái gì??”

Nam nhân được hỏi chung ra về mặt ngây ngô_ “Chuyện cô vừa nói”

“Tôi đùa anh thôi, chứ có đùa ngốc nào lại đem chuyện của mình ra hỏi người ngoài cuộc chứ “

“Cô nói ra thì mới giải quyết được”

“Nhưng tôi không thích”

“Chả lẽ cô không muốn sống sao?”

“Ừ”

Nam nhân dường như đuối lý với Hàn Diễm, tiếp tục vò tay, bứt tóc rồi nhìn người trước mắt, hỏi hỏ nói_ “Lý do, cho tôi lý do”

“Này, anh nếu cứ như vậy, đến khi tôi chết lại vì sự ngăn cản này của anh mà chuyển hoá thành vong hồn mà quay qua ám anh đấy. Chưa đọc truyện Kiếp Trước Em Đã Chôn Cát Anh của Tào Đình sao?”

Nam nhân cũng rất có tinh thần, ngậy ngô lắc đầu_ ”Không biết”

“Thế này, chuyện kể về, à mà nói thiệt, tôi cũng chưa coi. Chỉ biết đại khái nội dung thôi. Đơn giản việc kiếp trước nam chính chết nhưng lại không được chôn, người người đi qua đều dùng ánh mắt dừng dừng, thái độ không quan tâm. Nhưng có một cô gái, bởi vì tiếc thương hay đồng cảm mà giúp anh ta đắp chiếu, rồi sau đó thì nữ chính đến giúp anh ta chôn cất. Anh biết vì sao tôi nhắc chuyện này không?”

“Không biết”

“Nam chính kia thành hồn ma, hét theo ám người giúp anh đến đắp chiếu một thời gian dài thì sao đó quay ra ám người chôn cất anh. Sợ chưa”

Nam nhân nghe vậy liền tròn mắt, ngất ngừ không dám nói tiếp. Nhưng bằng một sự diệu kì nào đó, anh ta hít thật sâu vào_ ”Tôi không sợ, thật sự không sợ, cô đừng lo”

“Nhưng tôi sợ. Không nghe câu ma sống còn ác hơn ma chết sao?”

“Ồ...”

“Anh trai, về nhà đi, xem như chưa thấy gì đi. Nhé. Làm ơn đó”

“Không được, cô phải xuống đã, cô xuống rồi đi cùng tôi”

“Anh trai à, anh tốt thật đó”

“Cô mau xuống đi, cứ mãi như vậy sẽ bệnh đấy”

“Vậy thôi, này là do anh cố chấp, không phải lỗi của tôi”

Hàn Diễm nhún vai, nở một nụ cười cuối cùng cô có thể diễn đạt, lại là nụ cười tiếc nuối, tang thương.

Rồi trước sự khó hiểu, chuyển sang ngỡ ngàng của nam nhân trước mắt, cô dang tay thả mình rơi xuống để gió ôm ôm ấp, để dòng nước lạnh lẽo nhấn chìm cả thân thể, cả tâm hồn, cả một đời người.

Người ta thường nói, lúc cận kề cái chết thì người mà bản thân yêu thương nhất sẽ xuất hiện.

Hàn Diễm có chút hoang mang.

Tại sao chứ?

Cô có thể đảm bảo với chính mình

Cô thương mẹ, yêu ba.

Cô trân trọng em gái, muốn có một gia đình.

Cô yêu đến cuồng dại nam nhân kia.

Nhưng cuối cùng, vào giờ phút này, cô không thể thấy được bất cứ thứ gì ngoài việc cảm nhận được làn nước lạnh thấu xương quanh người, rồi nước ủa vào mũi, vào tai, vào miệng. Hàn Diễm cảm thấy có một chút khó chịu nhưng rồi rất nhanh sau đó, cơ thể, tứ chi dần tê liệt, tầm nhìn cũng chìm vào tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kiếp Hồn

Hàn Diễm đã chết, thật sự đã chết. Nhưng cái chết của cô quả thực vô cùng nực cười.

Giờ phút này cô lặng lẽ đứng bên bờ sông, nhìn mọi người chỉ tro vào thân xác đang trương phình, từ từ thối rữa đến đáng tởm của mình.

Đưa mắt nhìn lại thân hình trắng toát, thậm chí nếu muốn còn có thể nhìn xuyên qua để xem vật phía sau là gì thì liền lớn tiếng mắng_”Con mẹ nó, nhìn cứ như bóng đèn”

Cô dù đã chết, đã hồn lìa xác... nhưng mà có sao quá khứ hôm qua hay của mấy chục năm trước, Hàn Diễm vẫn còn nhớ được, thậm chí nhớ rõ là đằng khác.

Cô bực bội, đi đến, vùng vằng ngồi xuống, gơ tay định tẩn vào xác mình.

Và thật thần kì, tay cô đi xuyên qua vật thể một cách ảo diệu nhất_”Mẹ nó!!”

Cô buồn bực ngồi bó gối bên cạnh xác mình, sau đó yên lặng nhìn cảnh sát cùng pháp y đến, nhìn họ kiểm tra, nhìn họ đóng gói chính bản thân mình, che khăn lên rồi khiến cô đi.

Họ đi đến đâu, Hàn Diễm cũng bám theo đến đó, dùng ánh mắt tò mò mà ngó qua, ngó lại xem họ làm gì với xác của chính mình.

Và đến lúc họ để yên cho cái xác thì Hàn Diễm cũng ngồi yên một góc, nhìn chính mình xám ngắt, nằm yên chỗ kia, nhìn đến chán thì quyết định đi dạo vòng quanh nơi này, dạo đến chán thì lại đến ngồi một góc, tiếp tục chăm chú nhìn chính mình ở nơi kia

Nhưng không bao lâu sao thì cái xác của Hàn Diễm được đặt vào chuổi ngăn đông lạnh và bỏ lại cho cô một câu nói

“Chờ người thân đến nhận”

Hàn Diễm lúc đó nghe vậy thì có một chút chờ mong. Nhưng sự chờ mong của cô kéo dài được một tiếng lại thành ra chán nản, nghĩ muốn tiếp tục đi xem này nọ xung quanh thì lại có người bước vào, Hàn Diễm nhìn qua, chỉ cười nhàn nhạt rồi rời đi.

Bởi vì người tới là Hàn Thanh, nó chỉ dừng lại ở ngưỡng cửa, cũng chẳng thêm đi vào liền vòng trở ra.

Xác Hàn Diễm ngay sau khi Hàn Thanh đến thì được đem vào lò thiêu, cô cũng xuyên người vào, nghiêng đầu vào xem cái được gọi là hoá thiêu và cảm thán_”Ồ men, thiêu ra tro ra cốt luôn”.

Chỉ là, Hàn Diễm ngay cả đám tang cũng không có. Về vấn đề này thì Hàn Diễm cũng chỉ mới nghĩ ra và không để tâm mấy vì nghĩ nó không quan trọng.

Đến lúc xác được thiêu, cốt cũng được trả về chỗ em gái cùng cha khác mẹ là Hàn Thanh, sau đó tận mắt thấy em mình tiếp tục quăng nguyên hủ cốt trở lại xuống sông, cô không khỏi cười lạnh, quyết định bỏ đi, không muốn lại cùng tiếp tục dây dưa nữa.

Đang trong lúc buồn chán không biết làm gì, Hàn Diễm bất chợt lại nhớ đến tên nam nhân hò hét với mình lúc ở trên cầu khi cô quyết định tự tử. Nghĩ tới, cô liền đảo mắt, nở nụ cười tàn bạo, quyết định truy tìm nam nhân kia, nghĩ muốn quấy rối anh ta.

Công cuộc tìm kiếm diễn ra không ngừng nghỉ, đến lúc Hàn Diễm tưởng chừng muốn bỏ cuộc, ngồi bó gối trong hành lang của một công ty thì tên nam nhân kia lại vui vẻ đi ngang qua cô.

Đang lúc cô cũng định bám theo thì bước chân anh ta dừng lại, bắt đầu đi giật lùi, dừng đúng ngay trước mặt cô, rất ngây ngô nhìn Hàn Diễm hỏi_”Ai cứu cô vậy?? Không ngờ cô cũng làm nhân viên ở đây”

“Này anh trai, anh không thấy tôi khác thường sao??”

“Không, vẫn bình thường đấy thôi”

Hàn Diễm lúc này mới nhìn lại mình, không còn một thân trắng toát như lúc ở bờ sông nữa mà lúc này nhìn cứ như người thường, chỉ khác một điều làn da không có chút hồng hào như lúc trước nữa.

Cô mỉm cười gật đầu với nam nhân_”Ừ, vẫn bình thường”

Hàn Diễm nghĩ, đối với con người ngây ngô, thuần phát này, bản thân không nên dính líu nhiều đến anh ta. Bởi đến khi nhận ra cô đã chết thì không biết anh ta sẽ phản ứng ra sao. Nên vẫn nghĩ bản thân nên xem như chưa từng quen với người này mà rời đi.

Nhưng mà đi đâu thì Hàn Diễm vẫn chưa nghĩ ra được. Ban đêm cô không dám ra ngoài, bởi có người nói cô nghe việc dù là người hay hồn, ban đêm ra ngoài đều sẽ rất nguy hiểm.

Mà hiện tại cô lại không có chỗ trú nên cuối cùng vẫn quyết định_”Này anh trai”

“Sao??”

“Chúng ta đến chỗ nào vắng một chút nói chuyện được không?”

“Được”_nam nhân cười hề hề dẫn lối đi trước, cũng không nhìn đến Hàn Diễm phía sau cứ thoải mái mà xuyên tường, lạng lách đủ kiểu.

Cả hai dừng lại tại một góc khuất, Hàn Diễm nhìn quanh để đảm bảo không ai chú ý hay nhìn thấy nam nhân này, vẻ mặt có chút lo lắng_”Thật sự tôi chết rồi”

Nam nhân trước mặt vẫn bộ mặt ngây ngô_”Không tin, chết rồi làm sao tôi thấy cô được”

“Tôi cũng thắc mắc. Nhưng tôi nghĩ bởi vì anh can thiệp vào những giây cuối đời của tôi nên mới sinh ra nông nỗi này”

“Tôi không tin đâu”

“Được rồi, xem này”_Hàn Diễm bậm môi, giơ tay lên thật nhanh rồi hạ xuống, xuyên qua cơ thể của nam nhân kia.

Nam nhân chớp chớp mắt, sau đó vẫn chớp chớp mắt, cuối cùng chột hạ_”Thì ra đã chết rồi”

“Ừ, chết rồi”

“Cô muốn tôi giúp gì không??”

Hàn Diễm có chút ngạc nhiên, không tin nổi nhìn con người trước mắt. Có phải là do anh ta ngốc hay tại thân kinh anh ta có vấn đề không?? Anh ta đang chính thức được diện kiến một con ma đó!!!

Nhưng mặc kệ, Hàn Diễm cất nhắc lời nói một chút_”Tôi không có quyền bắt anh chọn, nhưng tôi có hai việc. Thứ nhất, nếu anh cảm thấy sợ tôi sẽ liền rời đi. Thứ hai, anh có thể cho tôi ở cùng được không? Coi như có thêm một người trông coi nhà cũng được”

“Nhà tôi nhỏ lắm”

Hàn Diễm biết anh ta sẽ nói thế, nhưng nghe tận miệng vẫn có chút náo lòng, vô cùng phiền muộn, thờ dãi, cúi đầu nói bằng giọng điệu ngang ngang không thanh sắc của mình_“VẬY Ạ”

“Nhưng nếu cô chịu khó chấp nhận thì vẫn được”

“...”_Hàn Diễm lại một lần nữa chưng ra bộ mặt như thấy người sao hoá đối với nam nhân trước mắt_”Anh chắc chứ??”

“Được mà, được mà, chỉ sợ phiền cô thôi”

“Nói nghe xem, anh từ vị thánh mẫu phương nào sinh ra vậy hả??”

“Là sao??”

“Không sao, không sao”

“VẬY GIỜ CÔ ĐỊNH LÀM GÌ??”

“Không biết, chắc có lẽ cứ bám theo anh như thế này cũng nên”

“Cũng được”_nam nhân vô cùng vui vẻ, vẫn mang ra bộ mặt đơn thuần xoay đi làm tiếp công việc của mình

Hàn Diễm cắn môi, nghiêng đầu thắc mắc với chính mình_[Tôi không biết vận số của mình rốt cục là gì. Đến khi chết rồi mới gặp được một người vừa ngốc vừa đơn thuần gặp ai cũng giúp như anh. Mà thôi, nếu còn sống thì tôi làm gì có cơ hội này]

Cô yên lặng đi theo phía sau nam nhân kia, anh ta đi đâu cô cũng theo đó, nhưng chỉ có lúc anh ta làm việc riêng tư theo nhu cầu cá nhân thì Hàn Diễm sẵn sàng đi sang chỗ khác.

Nói là lần đầu tiên mới gặp loại người này quả thật đúng. Anh ta có cái khờ, có cái hiền hậu, đơn thuần như nam nhân cô từng dùng cả sinh mạng mà yêu. Nhưng nam nhân này lại có năng lực, biết phân biệt cái gì sai, cái gì đúng đắn.

Lúc anh ta làm việc hay bàn chuyện với đối tác hay đơn giản nói chuyện với đồng nghiệp đều là bộ dáng cực kì thành thực và chuyên nghiệp.

Về phương diện này Hàn Diễm cảm thấy một chút sai sót. Tại sao với cô thì con người này lại ngốc đến như vậy. Nhưng hiện tại bộ mặt này lại cho thấy anh ta rất chín chắn là đằng khác. Nghĩ liền làm, Hàn Diễm đưa mắt nhìn quanh mình để đảm bảo mình không có dán bùa mê trên người

Nam nhân đang đi đến giám sát một bộ phận, nhìn quanh hành lang không thấy ai liền quay qua nhìn Hàn Diễm đang dang hai tay bắt chắp mọi vật mà xuyên qua khiến anh có chút buồn cười_“Này, chưa nói tôi biết cô đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Anh không nghe câu gặp phụ nữ không được hỏi tình, tiền và gia đình sao?”

“A, thật xin lỗi”

“Nói xem, anh đã bao nhiêu cái xuân trôi rồi?”

“Đã được ba mươi hai rồi”

“Thế người yêu? Vợ?”

Nam nhân nhìn cô, gãi đầu cười rất ngây ngô_”Vẫn chưa có”

“Cái gì!! Anh là siêu ế luôn đó”

“Hahaha. À, cô tên gì?”

“Anh không coi tin tức sao?”

“A, tôi khá bận, tin tức ít xem lắm”

“Anh thích gọi gì thì gọi”

“Được sao?”

“Ừ”

“VẬY...gọi Bạch khuyến thì sao hay tiểu khuyến?? Tôi thấy nó đáng yêu lắm”

Hàn Diễm vừa nghe tên này liền đem ra vẻ mặt ngạc nhiên, hung ác nhất của mình, vươn tay muốn bóp chết tên nam nhân nhưng nửa đường lại dừng, rất không khách khí, khoanh tay, quay mặt đi_”Sao cũng được”

“Tiểu Bạch, tôi gọi cô tiểu Bạch nhé?”

“Sao lại là màu trắng?”

“Bởi nhìn cô rất đơn thuần”

Hàn Diễm vẻ mặt khiếp đảm nhìn tên nam nhân trước mắt. Sau đó lại đem ra vẻ mặt như cún con, sáp đến gần người ta, lưu manh hỏi_”Sao, nhìn tôi thấy chỗ nào mà đơn thuần?? Tôi là tôi từng có tình nhân đó nha”

“Thật sao?”

“Đương nhiên rồi”

“VẬY giờ anh ta đâu?”

“Cưới em gái tôi, sinh một đứa nhỏ và sống hạnh phúc bên gia đình”

“...Xin lỗi”

Hàn Diễm bật cười, giờ tay nắn nắn khuôn mặt mình rất vui vẻ_”Thấy chưa, tôi đã bất ngờ khi anh bảo tôi đơn thuần đấy”

“Thật sự đơn thuần mà”

“Mau đi làm việc đi”

“Được, được”

Nam nhân đi vào văn phòng, Hàn Diễm cũng lười đi tiếp, khoanh chân ngồi một chỗ nhìn theo người nam nhân kia. Lại bất ngờ thấy được, anh ta lâu lâu lại nhìn về phía này khiến Hàn Diễm tự nghĩ có phải nam nhân kia đang tìm cô hay không.

Bỗng trong tâm, thật sự có một niềm vui nhỏ.

Đến chiều, nam nhân kia xong việc, ra về. Hàn Diễm cũng đi theo. Xuống đến tầng hầm, anh ta mở một bên cửa cho Hàn Diễm vào nhưng cô lại từ chối, bản thân lại leo lên nóc xe

“Thật sự muốn ngồi như vậy sao?”

Hàn Diễm xua xua tay, chu môi đuổi người_ “Cứ lấy đi”

“Ừ”_ nam nhân nhìn lại hồn ma đang thủ sẵn thế trên nóc xe mình, cười cười một chút rồi mới vào xe, khởi động máy, chạy đi.

Đến nơi, xe cũng chưa kịp chạy vào gara mà chỉ tới cổng nhà thì nam nhân đã dừng xe, bước xuống, có chút hồi hải xoay người. nhìn nóc xe mình, không chịu được liền bật cười.

Hạ Diễm chau mày, mắg_”Cười cái gì”_rồi dùng tay, gỡ, vuốt lại mớ tóc của mình_”Sau không chạy vào trong đi, dừng ở đây làm gì?? Hết xăng rồi à??”

“Cô xuống đi, tôi chạy vào”

“Ừ”_ Hàn Diễm loay hoay trái phải, nam nhân kia định giờ tay đỡ cô xuống, nữ nhân không nhìn thấy liền đứng dậy từ nóc xe, đi xuống mui xe, nhảy xuống đất rồi chạy vào trong

Nam nhân cười ngây ngô, thu tay lại. Bước vào nhà lại tìm kiếm hồn kia nhưng lại không thấy, tầm mắt lại nhìn qua tấm màn lớn đang lay động

Hàn Diễm nấp trong tấm màn vô cùng vui vẻ, sau đó cũng không chờ người đến bắt liền lật màn nhưng lại xuyên qua khiến tấm màn chỉ lay động nhẹ như bị gió thổi, chạy nhảy khắp nhà, ở vài chỗ liền xem xem một chút nhưng cũng không sờ tới.

“Đi mua đồ với tôi không??”

“Đi, đi chứ”

Hàn Diễm vui vẻ theo sao nam nhân ra ngoài siêu thị, lúc bước chân đến cánh cửa tự động kia, cô nghĩ bản thân sẽ xuyên qua, nhưng không ngờ vừa đến gần nó liền mở khiến cô không khỏi ngạc nhiên, sau đó liền như một đĩa nhóc thấy đồ chơi, cứ giật lùi rồi tiến lên, lùi lại tiến khiến cánh cửa mở ra khép lại liên tục.

Mọi người gần đó cũng rất ngạc nhiên, có người còn lôi bảo vệ đến_”Này, cửa của các anh bị hư”

Hàn Diễm lúc này mới tìm kiếm nam nhân kia, lại thấy hắn đứng bên trong, vẫn vẻ mặt ngu ngốc ấy cười cười nhìn cô. Hàn Diễm bĩu môi bước vào.

Lúc nam nhân kia chuẩn bị nấu ăn, cô vẫn như thói quen thông thường, ngồi trên ghế, đóng cửa chân nhìn người trước mặt_”Làm một phần thôi, tôi không ăn đâu”

“Tôi nấu ngon lắm, cô cứ thử xem”

Hàn Diễm quyết định không nói thêm, chuyển tư thế ngồi bó gối nhìn nam nhân.

Anh ta chuẩn bị đúng hai phần, ở chén cơm của Hàn Diễm liền chấp hai tay, sau đó dựng thẳng đũa,cắm xuống, ngay lúc đó, cô liền ngửi thấy mùi thơm, vui vẻ chạy tới phần ăn của mình_”Công nhận, anh nấu ăn tốt đấy. Chúc ngon miệng”

“Chúc ngon miệng”_ nam nhân vui vẻ nhìn hồn đối diện mình chăm chú ăn món chính mình nấu, lại ngu ngốc tự cười.

Ăn xong nam nhân lại rửa bát, Hàn Diễm đứng một bên giờ tay thử xem nhưng lại trượt, cứ như vậy xuyên qua. Giờ bàn tay ra trước mặt, xoay trái, xoay phải nhìn_”Này, giờ cứ như tôi có siêu năng lực ấy”

“Ừ”_ nam nhân kia vẫn vẻ mặt ngu ngơ cười cười đến mắt cũng cong theo.

Xong xuôi mọi việc, anh ta vào phòng làm việc, Hàn Diễm nghĩ không nên vào nên quyết định ngây ngốc ngồi bó gối đợi trước cửa phòng. Nhưng một lát sau, cửa lại mở, nam nhân nhìn qua cô_”Không vào sao??”

“Được à??”

“Cứ tự nhiên”

Được cho phép, Hàn Diễm rất vui vẻ đi vào, bắt đầu nhìn ngó này nọ, lâu lâu lại hỏi_”Này, bên dưới/ bên trong cái này là cái gì vậy??”

Lúc cô hỏi như vậy, nam nhân buông bút hoặc thôi đánh máy, đến xem thứ Hàn Diễm đang hỏi và lật ra cho cô xem, rồi còn giải thích này nọ rồi sau đó mới trở lại làm việc.

Hàn Diễm thấy mình khá phiền nên thôi không tò mò nữa, quyết định mò sang phòng khác mà tìm hiểu.

Mãi mê nhìn ngắm hết phòng này đến phòng kia, từng vật dụng nhỏ nhất cô cũng không bỏ qua. Chợt nghe có tiếng gọi

“Tiểu Bạch, tiểu Bạch, cô đâu rồi??”

Hàn Diễm rất ngạc nhiên, sau đó lại rất vui vẻ nhấc chân xuyên phòng đi tới trước mặt nam nhân kia_”Kiếm cái chi??”

“Không có gì, tôi chỉ vừa đọc được vài tin tức muốn cho cô biết”

“Ừ ừ”

“Cô nói xem, cô còn có thứ gì muốn làm không??”

“Anh cái này là muốn giúp tôi siêu thoát??”

“Cũng không rõ, họ ghi làm như vậy vọng hồn sẽ cảm thấy thanh thản”

“Haizz, tôi không có vuron vắn, cũng không có ý nguyện gì cả”

“Hả?!?”

“Chết thì chết thôi, tôi chấp nhận chết nhưng không ngờ lại hoá thành cái dạng lơ lửng này thôi. Chắc tại chưa tới số”_nhìn vẻ mặt áy náy của nam nhân, Hàn Diễm cười cười, đến gần, cúi người nhìn vào màn hình máy tính trước mặt_”Kéo xuống xem xem, xem còn gì đáng chú ý không”

“Ừ, ừ”_nam nhân được lệnh liền làm dù có chút lúng túng

Càng xem, Hàn Diễm nét cười càng sâu, cô chỉ là một vong hồn lưu lạc đơn giản, chỉ cần chờ đến số thì sẽ có người đến dẫn cô đi. Chỉ là trong lúc đó, nếu bản thân không giữ nổi trong sạch, xuất hiện tà niệm muốn hại người hay nuốt một vong hồn khác cô sẽ liền biến thành lệ quỷ, rồi từ lệ quỷ nếu vẫn tiếp tục con đường đó thì sẽ hoàn toàn thành quỷ.

Mà cô hiện tại lại là thứ thức ăn mà bao vong hồn hay lệ quỷ hoặc cao cấp hơn thèm muốn, càng xem thì Hàn Diễm chỉ muốn chui rút mãi trong nhà, tự bản thân lại như thăm việc cũng may lúc cô có ý định bóp chết tên nam nhân kia bởi cái tên ‘Tiểu Bạch’ hấn cho, cô đã kịp thời dừng lại. Quá may mắn rồi.

Nam nhân kia xem xong, quay mặt lại nhìn Hàn Diễm ở khoảng cách thật gần, Hàn Diễm thấy, ánh mắt của anh ta có dao động, cô chỉ cười cười, đứng thẳng dậy nhìn anh ta_”Sao vậy?”

Nam nhân được hỏi liền giật mình, hồi thần, rất nghiêm túc_”Cô từ nay cứ theo sát tôi”

Hàn Diễm nhướn mày, nhấn răng_”Được”

Đến lúc đêm xuống, Hàn Diễm cũng không muốn ngủ, tinh thần mệt mỏi cũng không có. Đối với chuyện cơ thể không như bình thường thì cô cũng không có phản ứng thái quá, chỉ đơn giản phát hiện và trầm trồ_”Ồ”_một tiếng, rồi xem như không có gì.

Cô liền nảy ra ý tưởng, ngồi nhìn xem rốt cuộc ban đêm một người ngủ thì sẽ trở tư thế mấy lần.

Sáng ra liền nghe đến bên tai là tiếng gọi_”Tiểu Bạch, tiểu Bạch, cô đâu rồi? Sao lại ngủ ở đây??”

Hàn Diễm lơ mơ mở mắt, nhìn qua nam nhân rồi lại nhìn đến bên cạnh mình, cư nhiên lại mò đến gần bàn thờ, tựa lưng vào mà ngủ quên_”Không biết, chỗ này vừa ấm, vừa thơm. Tối qua có một nữ nhân tới hỏi tôi vì sau lại tranh chỗ, nơi này là địa bàn của cô ta. Tôi liền bảo, còn nói tôi liền nói chủ nhà quăng ra ngoài. Vậy là cô ta im miệng, tôi ngủ lúc nào cũng không hay”

“Đây là của mẹ tôi, bà ấy bảo phải mỗi ngày phải đốt nhang cầu phúc, thật sự tôi cũng không biết thờ ai”

Hàn Diễm cười cười, quay vào bàn thờ_”Chị gái dễ thương, nghe rõ chưa, chị chỉ việc tạo phúc cho con dân rồi con dân sẽ dâng cơm cúng chị, không cần tranh giành địa bàn nhé, với lại địa bàn tôi rộng lắm, chị theo không kịp đâu. Khẳng định luôn đó”

Hàn Diễm rất vui vẻ khi nghĩ đến việc địa bàn của cô là nguyên một ngôi nhà, còn nữ nhân kia thì địa bàn chỉ có mỗi cái bàn thờ mà cũng bày đặt giành. Nữ chính liền khinh bỉ nhìn bàn thờ rồi quay qua nhìn nam nhân_”Đi làm??”

“Ừ”

“Tôi đi nữa”_vừa nói xong Hàn Diễm liền chạy vào nhà tắm nhưng cũng lập tức chạy trở ra_”Quên nữa, đi mau, đi mau”

Hôm nay nam nhân quyết định tan làm sớm định dẫn tiểu Bạch của hấn đi đâu đó, nhưng nửa đường quay lại thì không thấy người đâu. Không nghĩ nhiều, tâm trí liền rối bời, lúng túng nhìn quanh chạy ngược lại con đường vừa đi

Hàn Diễm ngồi bó gối ở đó, bên cạnh một đứa nhỏ vẫn đang khóc. Nam nhân thấy được, thở hắt ra rồi chạy đến_”Tôi tưởng cô biến mất”

“Đừng lo, đi thưa về trình, tôi sẽ báo cho anh mà. Xem, đứa nhỏ này lạc mẹ rồi, nó có số điện thoại, anh giúp đi

“À, ừ”

Cứ như vậy một người, một hồn ở giữa là đứa nhỏ chờ đợi người đến rước.

“Sao này cô đi đâu nhớ nói tôi một lời được không?”_ nam nhân nhìn theo bóng đứa nhỏ được mẹ nắm tay dắt đi đằng xa, lại nhìn đến Hàn Diễm

“Được, được, lần này chạy lung tung không nói cho anh là lỗi của tôi”

Cứ như vậy Hàn Diễm cùng nam nhân kia cùng sống cùng nhau, quá trình cũng khá là thoải mái và bình yên. Chỉ là lâu lâu thì tên nam nhân kia phải đi tìm tiểu Bạch của hắn, chỉ là đôi lúc hắn sẽ thấy tiểu Bạch của hắn chu môi, chống hông mà cãi lộn với một người nào đó ở bàn thờ. Cũng thú vị lắm.

Và rồi có một ngày

“Này, này, tôi muốn hỏi”_Hàn Diễm chạy đến bên bàn làm việc, hai tay chống má nhìn nam nhân

“Sao??”

“Anh gần đây có cứu ai, đây vào người chết hay lúc người ta muốn chết lại xen vào ngăn cản không??”

Nam nhân nghe vậy cũng dừng việc, nhìn qua Hàn Diễm, vẫn như ngày nào mà ngây ngô lắc đầu_”Không có, ngoại trừ cô ra thì tôi chưa cứu ai hay tham gia vào chuyện của người ta cả”

“Vậy tại sao ngày đó lại muốn cứu tôi??”

“Cũng không biết, bỗng nhiên nghĩ không nên để người trên cầu kia chết thôi”

“Quao, anh thật sự khiến tôi phải thay đổi vài quan điểm mặc định của mình đấy”

Nam nhân nghe vậy liền gãi gãi tai, nghiêng đầu mỉm cười, rồi như nhớ ra chuyện cần thiết, lại nhìn Hàn Diễm_”Sao lại hỏi chuyện tôi có cứu ai??”

“Tôi từ hôm qua tới nay chỉ cần là ra ngoài cùng anh liền thấy một người áo quần cứ như diễn viên cổ trang lượn lờ qua lại, anh không thấy sao??”

Nam nhân ngây ngô lắc đầu_”Không”

“Mà dường như càng ngày cô ta càng đến gần tôi, rồi tôi bỗng dưng cảm thấy đói”

“...”

“Rồi gần đây lại nghĩ, có nên ăn cô ta hay không”_Hàn Diễm vẽ mặt bồn chồn nhìn qua nam nhân nhưng lại thấy trán anh rịn ra tầng mồ hôi, tay chân cũng run rẩy, lo lắng nhìn cô khiến cô không thể đùa giỡn thêm_”Quả thật tôi biết nếu ăn thì sẽ biến ra dạng gì, nhưng thú thật, cứ như việc anh không được ăn trong ba ngày rồi có người đến cho anh một ổ bánh mì vậy đó”

“Hiện tại cô đói sao??”

“Có một chút”

“Đi, tôi nấu cho cô”

“Được”_Hàn Diễm nghe vậy vô cùng vui vẻ đi theo nam nhân vào bếp.

Tới đến thì vẫn như bao ngày, Hàn Diễm lại tiếp tục cãi nhau về địa bàn với chủ nhân của bàn thờ

“Tôi nói rồi, không cho cô ngủ ở đây nữa, nhang là của tôi, khói nhang cũng của tôi, tàn nhang cũng của tôi, lọ đựng nhang cũng của tôi!! Không phải của cô”_ chủ bàn thờ đập bàn, chỉ ra ba cây nhang đang ưỡn ẹo toả khói

“Tôi thêm!!! Tin tôi bảo anh ta đốt nguyên bó hông chết cô không??”

“Đốt đi, càng nhiều tôi càng khoẻ, càng lợi hại”

Hàn Diễm nhướn mày, cúi thấp người bắt đầu ra sức thổi nhang

“Này, này làm trò mèo gì thế??”

“Không thấy sao còn hỏi?”

“Nhang của tôi, cô mau tránh ra, cô hít còn không đủ hay sao mà còn thổi ra ngoài hả? Sao phung phí quá vậy hả?? Vừa có cơm ăn còn được hít nhang, sống chả biết chia sẻ. Đồ ma ác độc”_ chủ bàn thờ tức giận, khoanh tay quay mặt đi không thèm để ý đến nữ nhân kia, Hàn Diễm ngồi lại, cũng buồn chẳng thèm thổi nhang nữa.

Nam nhân bên kia thấy vậy liền mở hết cửa sổ, đến cầm lên hũ mười cây, đốt luôn một lần rồi cầm vào, nhìn qua Hàn Diễm_”Ra ngoài không??”

“Thôi, tôi rồi không ra ngoài đâu” _Hàn Diễm chán nản nhìn nam nhân, nhưng khi nhìn lại bàn thờ thì thấy chủ nhân của nó đang căng phồng mũi, cố gắng hít lấy hít để, cô cũng liền phòng miệng thổi làm cho khói tạt hết qua chỗ khác.

Kể đó hai hồn tiếp tục lờm nguýt nhau.

“Vậy tôi ra ngoài, hết đồng nhan thì trở lại”

“Ừ, đi cẩn thận”

Nam nhân vừa đóng cửa rồi đi thì chủ nhân bàn thờ lại lên tiếng_”Nó tới nữa kia, ma gì đâu kì, tới ngày giành nhang với chủ nhà, tiếp khách của cô đi, cút xa tôi một chút”

Hàn Diễm ngạc nhiên nhìn quanh, bất chợt giật mình khi thấy có thứ gì đó vừa xẹt ngang qua cửa sổ, cô đến đẩy đẩy mặt chủ bàn thờ

“Này chị chủ, chị ngoài phù hộ cho chủ nhà thì có khả năng trừ tà đuổi ma không vậy??”

“Xin lỗi, chị là thần, không phải thánh cho nên có vài phương diện vẫn phải học hỏi thì mới hiểu được”

“Đúng phé vật!!!”

“Cô nói gì hả??”

Hàn Diễm lờ đi nữ chủ bàn thờ đang tức tối đập bàn liên hồi, vừa quay mặt liền thấy một gương mặt mờ nhạt khác đối diện mình, liền hét toáng_”Ôi chủ bàn thờ ơi!!!”_rồi lẩn ra xiu.

Xin lỗi, Hàn Diễm chỉ được cái giới giả vờ.

Cô nhìn con ma đối diện_”Chị gái, chị kiếm tôi sao??”

Con ma kia nhẹ nhàng gật đầu, cũng đi đến ngồi cạnh Hàn Diễm, lưng tựa vào bàn thờ.

Ngay lập tức liền ăn mắng_”Con mẹ nó!! Các người cút hết cho ta. Một con ma đã khiến ta ốm đói, giờ thêm hai con, các người rốt cục muốn gì hả??”

Hàn Diễm liếc qua nhìn, nó liền yên lặng, gơ tay xin hàng, lặng lẽ ngồi vào chỗ, tư thế đoan chính, ngay ngắn, chỉ có biểu cảm là khiến người ta muốn tán.

Con ma kia không nói thêm, vươn tay lên chạm má của Hàn Diễm, nở một nụ cười thật nhẹ nhàng_”Thơm không??”

Hàn Diễm như bị thôi miên, ngây dại gật đầu

Hồn nữ kia mỉm cười thật duyên dáng_”Cô có thể ăn tôi nếu cô muốn, không được để bản thân chịu thiệt”

Đang lúc Hàn Diễm mụ mị đến nỗi mở miệng muốn cắn vào bàn tay kia thì lại nghe tiếng mắng xuyên thanh đi thẳng vào tai cô_”Con ma kia, cô nếu ăn nó thì sẽ thành quỷ, không lẽ không muốn hít nhang cùng tôi mà muốn đến lật đổ luôn bàn thờ à??”

Hàn Diễm có chút ngáp ngừng. Nhưng hiện tại, cô cảm thấy rất thèm khát hồn ma trước mặt.

Hồn ma kia vẫn cười, kéo qua Hàn Diễm_”Tôi cam đoan, sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ mong cô bảo vệ gia đình tôi”

“Hả??”_Hàn Diễm mở miệng, ngạc nhiên cảm thán thì ngay lập tức hồn ma trước mắt liền hoá thành làn khói trôi tuột vào miệng cô, Hàn Diễm vô cùng ngây ngô_”Ấu đêch, lỡ ăn mẹ rồi!!!”_và một vài giây sau, như phát hiện thêm thứ gì đó, Hàn Diễm chuyển sang đập nền nhà, ầm ục_”Con mẹ nó, thế cũng gọi là ăn sao hả??”

Sau đó, Hàn Diễm dù ngạc nhiên, đưa tay sờ nắn cơ thể nhưng cảm thấy không có gì thay đổi, chỉ là cảm giác đói khát, thèm muốn kia đã biến mất. Cô đưa mắt nhìn qua nữ chủ bàn thờ chỉ thấy cô ta nhìn mình xong bỗng nhiên ôm đầu, rú lên một tiếng, rồi quay vào góc rầm rức khóc

“Khóc cái gì? Tôi vẫn bình thường...bình...”_Hàn Diễm gơ tay, vui vẻ cúi đầu nhìn lại cơ thể mình, chân đang từ từ biến mất.

Hàn Diễm rồi bởi_”Này, tôi phải làm gì bây giờ, nam nhân kia không thấy tôi anh ta lại phải tìm.”

Càng nghĩ càng rối, Hàn Diễm lết trên nền nhà tìm nhanh giấy viết. Nhưng vừa thấy, vui mừng vươn tay ra rồi lại thất thần_”Không chạm được”

Lần đầu tiên từ lúc làm ma, Hàn Diễm hoảng sợ.

Một nửa thân người Hàn Diễm đã biến mất, hiện tại cô đang thoi thóp nằm trên nền nhà, nghiêng đầu, mắt trần trần nhìn ra cửa, sau đó vẫn quyết định dùng tay, chống đẩy nửa thân xuyên qua cửa chính. Vừa ra đến ngoài, thì hai tay cũng mất, một mồi nằm trên hành lang.

Đúng lúc ấy thì nam nhân kia trở về, vừa nhìn đến trước cửa nhà thì khó hiểu chạy tới. Đến lúc nhìn qua thì vẻ mặt liền biến đổi đến đáng thương_”Tiểu

Bạch, tiểu Bạch, cô sao vậy??”_anh vươn tay định ôm lên nhưng đôi tay của anh cũng vô tình mà xuyên qua tiểu Bạch

“Tôi phải đi, tới lúc rồi”

“Nhưng....nhưng”_Nam nhân vẻ mặt như cún con tìm mẹ, xoay trái, xoay phải, bứt tóc, vò áo, lúng túng ý như lúc đầu Hàn Diễm gặp

“Này nói ngắn thôi, tôi cũng hết hơi. Anh mau tìm một người thương anh, yêu anh mà cưới về để có người cùng sống với anh. Sống một mình buồn lắm, lạnh lẽo lắm. À, còn nữa. Cảm ơn nhà anh đẹp trai”

Nam nhân lắc đầu, âm ức, đôi môi run rẩy nhưng vẫn không thể thốt ra một lời, nước mắt cũng trào ra, anh nhanh tay lau nó đi, hít sâu, định thần nhìn tiểu Bạch đang mỉm cười với hắn, hai mắt từ từ nhắm lại, anh liền nói nhanh_”Tôi theo ý em”

Hàn Diễm người được nam nhân gọi là tiểu Bạch kể từ đây, lúc này chính thức biến mất, nhẹ nhàng đến và nhẹ nhàng rời đi khỏi anh như một cơn gió.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Xuyên Không Tuyên Ân Tử.

Hàn Diễm cảm thấy cơ thể thật nhẹ nhàng, dập dềnh như đang ở trong nước. Trước mắt thì vẫn một mảnh tối không chút ánh sáng. Bỗng nhiên trong đầu lại pha lẫn hai dòng kí ức, một của cô và một của ai đó.

Bất giác trong không gian vô định ấy, nàng nghe thấy một tiếng gọi mờ mờ lung, mờ nhạt.

Trong một căn phòng kia, nhìn vào liền đoán được đây là phòng của nữ tử vẫn còn trẻ, vậy mà không khí xung quanh lại bao trùm bởi sự tang thương và tiếng nấc nghẹn ngào. Một căn phòng rộng lớn nhưng chỉ vờn vẹn ba người. Trên giường là một vị phu nhân gương mặt đầm đìa nước mắt hết nhìn vị nữ tử nằm yên trên giường lại ngẩng đầu nhìn đến vị nam nhân đang đứng bên cạnh nàng.

Bất ngờ, người trên giường đôi mắt khẽ lay động rồi ho nhẹ một tiếng. Vị phu nhân cũng thôi nhìn phu quân của mình, gương mặt vỡ oà vì vui mừng, vội vàng ôm dậy nữ tử với đôi mắt đang từ từ mở ra kia.

Vị phu nhân nức nở, tay vuốt lưng nữ nhân, yếu ớt, vui mừng gọi_”Tiểu Hiên con đã tỉnh rồi, con đã về với ta rồi. Đứa nhỏ thật ngoan, thật ngoan”

Nữ nhân run rẩy, vui mừng, nghẹn ngào vùi mặt vào hõm cổ đứa nhỏ nhà mình tiếp tục khóc.

Nữ tử được gọi tiểu Hiên kia từ từ mở ra đôi mắt, lấy tiêu cự thích hợp để nhìn một vòng quanh căn phòng, bất giác ánh mắt lại bị bàn tế bên ngoài thu hút, nàng lại nhìn qua vị nam nhân cứ đứng cạnh giường.

Ánh mắt và biểu cảm nam nhân đó thật lạ lùng. Nó cứ dao động, từ lo lắng liền biến thành hoảng sợ khiến Hàn Diễm bất giác nhíu mày cười nhẹ.

Bình sinh, nàng thích nhất nhìn người khác hoang mang, hoảng sợ. Bởi cảm xúc đó chính là thứ con người không thể giả tạo được.

Nam nhân cũng không nói gì liền mạnh tay kéo dậy nương tử của mình dậy, ôm vào lòng, lùi xa nữ tử được phu nhân kia gọi tiểu Hiên vài bước. Sự việc bất ngờ diễn ra khiến người trên giường bất ngờ không còn điềm tựa mà ngã nghiêng

Vị phu nhân có chút ngỡ ngàng, khuôn mặt đỏ ửng đầy nước mắt nhìn phu quân rồi lại nhìn đến con gái đang cố gắng, run rẩy chống tay ngồi dậy. Vốn đã định chạy tới đỡ thì lại bị nam nhân ngăn không cho đi.

Nữ nhân nhìn lên nam nhân đang giữ lấy mình đầy uất ức_”Sao vậy?”

Nam nhân vẻ mặt thư sinh ôn hoà kia, giữ chặt nương tử, giọng nói không kiềm được phần nộ, lo lắng hướng về phía nữ tử trên giường nghiêm giọng_”Tiểu Hiên nhà chúng ta đâu! Người là ai?”

“Chàng nói gì vậy, đây là tiểu Hiên mà”_phu nhân run sợ, nắm lấy vạt áo phu quân chống đỡ cơ thể của mình, hết nhìn nam nhân lại nhìn qua nữ tử trên giường

“Ánh mắt, thần thái, hành động đều không phải tiểu Hiên của chúng ta”

“Cái gì mà tiểu Hiên hahaha” nữ tử với mái tóc dài mượt, đen bóng không được búi lên, tùy ý rơi rớt tán loạn, lại thêm thần thái tiêu sái, trắng nhợt của nàng cùng thân thể run rẩy yếu ớt vì cố ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn cặp phu phụ trước mặt, khẽ cười, khoé môi cũng nhíu lên_”Thì ra người là người đã gọi ta về sao, ta nên cảm tạ hay đáp lễ gì đây?”

Vị phu nhân nghe vậy tai bỗng nhiên lúng túng. Nàng chưa được vui mừng vì con gái trở lại chưa được bao lâu thì lại nghe phải một tin khủng khiếp.

Người mà phu quân nàng gọi về lại không phải hôn con gái, mà lại là người khác.

Phu nhân ánh nhìn không tin nổi, vùng tay thoát khỏi giam giữ của nam nhân, chạy đến siết chặt vai người được gọi tiểu Hiên, oà khóc, khuôn mặt dù giận dữ nhưng không giấu nổi tia thấy vọng, mệt mỏi_ “Con gái, con gái ta, người trả lại con gái cho ta, người về chỗ của người, trả con gái cho ta!”

Một lời nói cứ như dao cứa thẳng tim, nữ tử nghe được lời kia, có chút ngạc nhiên, sau đó lại cười khi, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, lại nhìn vị phu nhân đang bị nam nhân kia kéo ra, nghiêng đầu cười khà ái_ “Ta ăn nó rồi. Tức là tiểu Hiên của người chết rồi”

“Trả con cho ta... TRẢ CON CHO TA!!!”_ phu nhân không kiềm chế, lần nữa vùng mình thoát khỏi giam cầm của phu quân, dùng sức xiết lấy cái cổ thanh mảnh của nữ tử, về mặt cùng cực phản nộ.

Nhưng được một lúc nàng lại buông tay, nắm chặt vạt áo của nữ tử, nức nở_ “Trả con cho ta, trả tiểu Hiên cho ta”_ rồi giọng nói ngày một nhỏ dần, vị phu nhân liền bất tỉnh, ngã vào lòng nữ tử trước mặt

Nam nhân kia thấy vậy liền vội vàng đi đến ôm nàng dậy, trừng mắt nhìn nữ tử trên giường_ “Người đâu, trối lại, mang ra quỳ trước sân phòng phu nhân”

Bên ngoài tuyết đầu mùa bắt đầu rơi mang theo khí lạnh tinh tế của mùa đông ủa về. Gia nhân trong Ly phủ một hồi bận rộn. Cứ mỗi người đi qua lại khẽ liếc nhìn một thân ốm yếu nữ tử bạch y bị trối đang quỳ dưới đất trong nền tuyết rơi nhẹ nhưng mặc nhiên không dám bàn tán hay giúp đỡ. Chỉ khẽ nhìn và sau đó xem như không thấy gì.

Một lúc sau, bên cạnh bạch y nữ tử kia lại có thêm bốn ám vệ đứng bên cạnh. Cửa phòng trước mắt được nhẹ nhàng mở ra rồi khép lại. Nam nhân lúc này ngồi vào ghế được gia nhân kê sẵn trên hành lang, trước cửa phòng, hạ ánh nhìn vừa cẩn thận lại có chút tò mò nhìn người đang run rẩy quỳ trước sân.

Ly Thành một bộ dạng đoan chính, nghiêm túc hỏi_ “Nói đi, người là ai?”

Nữ tử nghiêng mặt nhìn hán, liền bật cười_ “Người triệu ta về ít nhất cũng phải chịu trách nhiệm một chút chứ”

“Trả lời trọng điểm”

“Thế ta bảo là con hiền dân thảo thì người tin không?”

“Người vì sao chết?”

“Tội số”

“Sao có thể, nếu người tội số thì chắc chắn ta không gọi về được”

“Ta chết trước khi tội số một chút, nên tính là chưa tội số chăng?”

“Lý do”

“Đòi người đều có những bí mật không kể được”

“Người từng giết người?”

“Này lão nhân, ta biết người lo lắng về việc lỡ tay triệu về quý sử thích hại người. Nhưng nói thật, đòi trước ta mặt dù tính kẻ khá nhiều nhưng chưa tới nỗi giết người. Với lại nếu đã có cơ hội sống, ta chỉ muốn bình an mà trả dài một đời được tặng này”

Nam nhân xiết chặt tay vịn, chau mày nhìn khuôn mặt hiền nhiên của nữ nhân trước mặt_ “Nói ta biết, người lúc đến, có gặp tiểu Hiên không?”

Nữ nhân nhún vai, chuyển tư thế từ quỳ thành ngồi khoanh chân dưới đất, nam nhân cũng yên lặng để nàng tùy ý.

Nàng ho nhẹ vài tiếng, có chút hít thở khó khăn, nheo mắt_ “Để xem, từ lúc ta bắt đầu lơ lửng thì có một hồn khá thu hút ta. Chính là, tự nhiên nó tự động chạy tới, ta đương nhiên phải nuốt”

“Người là quỷ hồn?”_ bản thân Ly Thành có một chút bất an khi hỏi ra câu này, hán dùng ánh mắt dò xét để xem phản ứng của nữ tử

Nàng mặc kệ, ngẩng đầu suy nghĩ rồi nhún vai_ “Chắc thế, lúc đang đói muốn chết thì nó lại xuất hiện. Người biết mà, mỡ tôi miệng mèo, không ăn không phải mèo. Nó cũng là hồn đầu tiên ta nuốt. Ăn xong, dù quả thật chẳng có cảm giác đã ăn, thì bị kéo tới đây. Bởi vậy có thể đơn giản suy ra, ta lỡ ăn hồn con người nên giờ mới phải thay thế nàng ta”

Nghe được câu trả lời, Ly Thành bỗng nhiên thả lỏng, chuyển qua quan tâm hỏi han_ “Người chết vì oan uổng sao?”

“Không, ta chết không hối hận, là tự nguyện. Ngắn gọn là buông xuôi, ta cũng không có vương vấn. Không phải người nói ta chưa tới số sao, chắc tại lý do đó nên ta mới vất vưởng không chỗ về”

Nam nhân đứng dậy, chậm rãi đi đến, khẽ thở dài, khoanh chân ngồi xuống đất ngay trước mặt nữ tử_ “Người tên gì?”

Nàng cũng không vội trả lời mà liền hỏi ngược lại_ “Nữ hài này của ngươi tên đầy đủ là gì?”

“Ly Hiên”

“Được”

“Ta là Ly Thành, phụ thân Ly Hiên. Còn Ly Nhượng là mẫu thân”

“Phụ nhân lúc này?”

“Đúng vậy. Nói xem, ngươi thực chất bao tuổi rồi?”

Nữ tử nghe đến đây, cúi đầu, lắc nhẹ một chút, rồi ngẩng đầu mỉm cười nhìn nam nhân trước mắt_ “Đã gần tam thập rồi”

Nam nhân nghe vậy cũng một mặt bất ngờ. Bất chợt nhìn thẳng vào mắt người đối diện như tìm kiếm thứ gì đó. Nữ tử có chút né tránh_ ”Đừng nhìn mắt ta, còn nữa, năng lực thích ứng của ngươi cao thật đấy”

“Có những việc tốt nhất là nên chấp nhận. Không phải việc ngươi thích ứng cũng cao sao?”

“Có những việc tốt nhất nên chấp nhận. Nhìn ngươi và phẩm tính thì chắc chỉ mới được cái tứ thập nhi?”

“Ngươi biết?”

“Ta còn thấy, ngươi còn một người con trai nữa”

“Đúng vậy. Ngươi chưa trả lời ta ngươi tên gì?”

“Ta đã chết, sau đó lại ăn con ngươi, sống trong thân thể con ngươi. Cái tên lúc trước đã không nên tồn tại thêm nữa”

“...”

Đúng lúc này, cửa phòng lại được mở ra, vị phụ nhân lúc này gương mặt lạnh lùng bước tới, nữ hầu phía sau nhanh chóng đưa áo choàng qua cho Ly Thành để hắn khoác lên cho Ly Nhượng

Nàng đứng trước mặt nữ tử, hạ mắt nhìn_ “Ngươi đừng nghĩ ta tha thứ cho ngươi”

Nàng vẫn chỉ cười mà nhìn Ly Nhượng, cúi đầu lắc nhẹ_ “Ta không nghĩ”

Lời này nói ra càng khiến Ly Nhượng tức giận, không nghĩ nhiều liền nói_ “Tướng công, đưa ta thuốc”

“...”_nam nhân yên lặng lấy ra một bình thuốc nhỏ, đặt vào tay Ly Nhượng

Nữ nhân trên tay bình thuốc, liếc nhìn qua nữ tử sau đó lấy ra một viên, trả lại bình cho Ly Thành, tiến đến, mạnh tay mở miệng nữ tử bỏ thuốc vào rồi dùng tay khác bóp mạnh yết hầu khiến viên thuốc một đường trôi xuống_”Nữ tử này nếu làm chuyện trái đạo, phu quân, ngươi cứ cho độc phát chết nàng”

Lời nói dù cứng rắn đến đâu thì Ly Nhượng vẫn tiếp tục roi hai hàng nước mắt khi thấy chính hài tử bị nàng cho thuốc độc.

Nhưng hiện tại, cũng chỉ có thân xác mới là con nàng. Ly Nhượng che miệng, ngăn cản run rẩy, chặn lại tiếng nấc. Đến lúc không chịu đựng được thì liền quay vào, tấm lưng run rẩy chạy vội vào phòng, đóng cửa.

Nữ tử nhìn theo bóng dáng kia, cúi đầu rồi sao đó mỉm cười nhìn nam nhân trước mặt_”Ta nghĩ lại rồi. Người như ta, bình thường ngươi đừng gọi danh tự tiểu nữ của ngươi, cứ gọi ta Hàn Diễm là được. Để ta nhớ thân phận mình là ai”

Nam nhân yên lặng từ chối tiếp lời, nhưng về mặt không giấu nổi ngạc nhiên, lại từ từ cúi người, tự tay cõi ra dây trói của Hàn Diễm

“Cho ta biết, nữ hài của ngươi vì lý do gì mà xuất hồn”

“Bệnh”

Nam nhân nói xong câu này cũng là lúc tầm mắt cùng trí não Hàn Diễm lần hai chìm vào đêm tối.

Lúc tỉnh dậy thì lại thấy một dáng người đang ngồi bên cạnh rất nhẹ nhàng thay khăn cho Hàn Diễm. Nhưng đến lúc nàng ta lấy lại tầm nhìn rõ ràng thì người kia cũng thu tay, ánh mắt thật lạnh lùng. Chỉ là vẫn ngồi yên ở đó.

Hàn Diễm thử dùng sức ngồi dậy nhưng không nổi, chỉ có thể nhợt nhạt cười_”Phụ nhân, thất lễ rồi”

Ly Nhượng có điểm khó xử, nhìn Hàn Diễm liền chau mày, rồi quay đi vắt khăn_ “Ngươi, ta chỉ muốn ngươi không làm việc xấu”

“Phu nhân, có vài chuyện người không nên nghĩ nhiều, đã làm thì không nên hối hận. Đừng lo, thân thể này ta sẽ bảo quản tốt một chút”

“Ly...”

“Bình thường cứ gọi Hàn Diễm, đến lúc gặp người ngoài thì hẳn gọi tên tự”

“Ta...”_ Ly Nhượng định nói thêm nhưng lại thấy người trên giường vẻ mặt mệt mỏi, mắt cũng lim dim nhắm lại nên vẫn quyết định yên lặng, nước mắt lại lặng lẽ trào ra

Lần hai Hàn Diễm tỉnh lại thì bên cạnh có hẳn Ly Thành và Ly Nhượng.

Ly Nhượng thấy Hàn Diễm tỉnh liền đến, nhẹ nhàng đỡ người ngồi dậy. Hàn Diễm có chút ngạc nhiên, nhưng liền chuyển sang cười cười, gật đầu nhẹ_ “Cảm ơn phu nhân”

“Ta...”

Hàn Diễm rất không coi trọng Ly Nhượng, liền cứ mãi chen ngang vì sợ nữ nhân kia một là hối hận việc mình làm, hai là nói ra mấy câu khiến nàng bức hoặc chạnh lòng_ “Còn vị này, bình thường ta gọi lão gia, được không??”

“Được”

“Ta có điều thắc mắc nhưng chưa hỏi được”

“...”

“Ngươi là thiên sư sao??”

Ly Thành vẻ mặt bất ngờ, không tin nổi, trân trân nhìn Hàn Diễm_ “Ngươi...”

“Gan thật, người đã chết còn dám lời về”

Hàn Diễm vừa nói xong thì liền nhận được cái tát từ Ly Nhượng. Lực đạo của nữ nhân vốn không mạnh. Nhưng người không mạnh mà tát người bệnh nặng thì cứ như người có võ công đánh người bình thường, khoé môi liền bị rách đến tứa máu, cả cơ thể cũng ngã nghiêng

Ly Thành liền kéo nương tử ra, rất nhẹ nhàng nói_ “Nàng về phòng trước”

“Không”_ Ly Nhượng bỗng chốc ngang bướng, quay đầu từ chối

“Ngoan”

“Không”

“Được rồi, tùy ý nàng”_ nam nhân thở dài, đến kéo ghế cho Ly Nhượng xong, sau đó ngồi ở cuối giường, mỉm cười nhìn Hàn Diễm_ “Tiểu Hiên không đáng chết, số nó cũng chưa tận”_ nam nhân vẫn bình thản một bên_ “Ngươi làm sao biết ta là thiên sư??”

Hàn Diễm cố gắng ngồi lại, chuyển người, tựa vào góc trong cùng của giường, chùi miệng, mệt mỏi thở từng hơi một_ “Bàn tể”

“Chỉ bấy nhiêu??”

“Lại nói, sao người nghĩ con ngươi số chưa tận?”

“Từ lúc nó sinh ra, ta đã xem nó thọ đến ba mươi, hiện tại cũng chỉ mới mười sáu”

“Lại ba mươi sao”_ Hàn Diễm nghe qua mà không khỏi cười lạnh lòng_ “Vậy ta hỏi lão gia, ngươi gần đây đã coi lại số của con mình chưa?”

Ly Thành có chút ngập ngừng, sau đó kiên định nhìn Hàn Diễm_ “Ngươi chờ ta”_ rồi rời đi

Hàn Diễm mệt mỏi, nhắm mắt, nhưng lại nhớ đến phu nhân của Ly Thành vẫn còn ngồi đó, hiện đang chăm chú nhìn nàng nên Hàn Diễm không ngủ nổi_ “Phu nhân, ta nghe nói, các người thường nghĩ ngơi rất sớm”

“Hôm nay ta không mệt”

“Các người đều là quan văn, đều là sức khoẻ kém vậy mà không mệt sao? Lừa người cũng lừa người chứ”

“Sao ngươi biết?”_ Ly Nhượng vô cùng ngạc nhiên nhìn Hàn Diễm

Hàn Diễm cười cười, tay run run giờ lên, gõ nhẹ vào trán mình, cười cười_”Trí nhớ của tiểu nữ Ly Hiền nhà các người, ta biết.”

“Vậy, tiểu Hiền có nói gì với người không??”

“Ta không muốn nói”

“Người..”

“Phu nhân, ta thành thật xin lỗi về chuyện kia, hiện tại nếu người có thể tìm ra cách lỗi tiểu Hiền của người trở ra, ta tình nguyện rời đi”

“Ta...”

“Ta cũng là bất đắc dĩ”

“Người im miệng!!!”

Hàn Diễm bất ngờ_ “Ồ”_ một tiếng, sau đó liền cười nhạt nhìn người bị mình bức bách không cho nói đến tức giận kia

“Sao trên đời lại có người không cho người khác mở miệng như thế, thật không phép tắc”

“À, xin lỗi”

Ly Nhượng ngồi đó nhưng hai tay đã nắm chặt khăn tay, cũng không nhìn thẳng Hàn Diễm_ “Ta muốn hỏi, người từ nơi nào đến?”

“Một nơi phu nhân người không biết được”

Vị phu nhân có chút gấp gáp tiếp tục hỏi_ “Vậy người chết thì phụ mẫu người như thế nào? Người chả lẽ không thương họ??”

“Họ đều mất rồi”

“Vậy còn huynh, muội của người”

“....”_ Hàn Diễm nheo mắt cười nhưng gương mặt lại lạnh lùng, không cảm xúc, đơn giản nói_ ”Cũng đã chết”

Ly Nhượng có chút sùng sốt, vẻ mặt có chút bất an, không dám nhìn Hàn Diễm_ “Ta xin lỗi”

“Người có lỗi gì?”

“Ta không nên hỏi chuyện gia đình người. Người nói xem, người thích gì?”

“Ta sao??”_ Hàn Diễm vẫn vẻ mặt luôn cười, nhẹ nhàng nhìn lại quanh giường_ ”Ta cũng không có sở thích đặc biệt, nên những vấn đề như vậy, ta thứ lỗi, bản thân cũng không rõ ràng”

“Người rốt cục trước kia sống như thế nào??”

“Phu nhân là lo lắng cho ta lúc trở về sẽ ra sao sao? Vậy ta sẽ cho người một đáp án khiến Ly phu nhân đây không cần lo nghĩ nữa”_ Hàn Diễm mỉm cười nhìn Ly Nhượng, lại nhìn ra cửa sổ được đóng chặt trước mặt_ ”Người biết không, chính mắt ta thấy xác mình thành tro, thành cốt, sau đó được quăng trở về với nơi ta tự sát. Cho nên nếu ta trả lại thân thể này, có lẽ ta sẽ được nhắm mắt thông thả mà rời đi. Đừng lo”

“....”_ Ly phu nhân có chút không tin nổi nhìn đến nữ tử mang thân thể tiểu nữ nhà nàng, che miệng_ ”Người có biết hay không tự sát chính là tội nặng nhất”

“Vậy là ta sẽ phải xuống địa ngục rồi”_ Hàn Diễm chỉ cười cười, che tay chặn lại con ho khan

Ly Nhượng không kiềm được, vội lo lắng, đến đỡ lấy Hàn Diễm. Nhưng vẻ mặt Ly Nhượng lại sùng sốt, không ngờ tới việc người trước mắt ho đến ra máu, cả gương mặt nhợt nhạt giờ đỏ lên thậm chí có ẩn hiện lên gân mạch, đủ để chứng tỏ đã đau đến như nào

“Này thứ thật lần đầu tiên ta đau đến vậy luôn đấy”_ Hàn Diễm vẫn ngu ngốc cười, thấy Ly Nhượng đưa qua khăn định lau cho thì nàng lại nhanh tay cầm lấy_ ”Ta tự lo được”

Ly Nhượng khá sốc với sự từ chối của Hàn Diễm, chỉ có thể thu tay, yên lặng nhìn đi nơi khác, thật nhẹ nhàng hỏi_ “Người năm nay bao tuổi??”

“Đã gần tam thập rồi”

“....”

Hàn Diễm có chút buồn cười với vẻ mặt không tin nổi của Ly Nhượng, nó biến đổi xoắn xoạch trông ngộ vô cùng.

Vừa lúc đó thì Ly Thành lại tiến vào, vẻ mặt có chút vội vã. Nhìn đến phu nhân đang thất thần của mình mà lo lắng, chạy đến gần_”Sao vậy??”

Ly Nhược có chút trầm ngâm rồi nhìn Ly Thành khẽ lắc đầu, sau đó nhìn qua Hàn Diễm bên góc giường_”Nếu người không trở về được thì cứ ở đây. Nhưng..”

Hàn Diễm rất bình tĩnh, tiếp tục cắt lời_”Ta chỉ cầu người lúc trước mặt người khác vẫn gọi Ly Hiên, còn đến lúc không còn ai, người muốn gọi gì cũng được. Ngoài ra không còn yêu cầu gì khác”

“...”_Ly Nhược nhìn nàng, cúi đầu lại nhìn qua tướng công Ly Thành, nhận được cái gật đầu từ hán mới yên lặng lui về chỗ ngồi

Ly Thành nhìn qua Hàn Diễm thờ dài_”Tiểu Hiên đã thật sự tận số, việc ta gọi người về quả thật là...”

Hàn Diễm nhìn Ly Thành không thể nói tiếp, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút và chỉ cười, tiếp lời Ly Thành_”Là sai lầm, ta chính là một kết quả sai lầm của người”

Hàn Diễm nhìn qua cặp phu phụ Ly gia, thờ dài_”Nhớ đó, sau này đừng có dùng lại, người chỉ cần yên phận, làm đúng vị trí của người là được. Bởi ta thấy nếu người còn tiếp tục làm cái danh thiên sư này thì sau này ngay cả tánh mạng cũng đừng mong giữ được”

Ly Thành một bên ôm vai nương tử ngồi đó, một bên bày ra bộ mặt hoài nghi_”Không đúng, năm đó ta xem cho tiểu Hiên, bát tự đều đã chính xác, sao có thể sai sót được”

“Tiểu nữ người sinh ngày nào, giờ nào?”

“Hai mươi hai tháng năm, giờ Hợi”

“Ừ, ta cũng vậy. Nói không chừng khác cũng giống”_Hàn Diễm im lặng, có chút trầm ngâm, suy nghĩ rồi lại nói_”Chắc có lẽ tại giống nhau nên lúc tiểu Hiên nhà các người thoát ra thì gọi nhầm ta tới. Cho nên mới có thể nhập vào mà vẫn bình an được”

“Không thể nào”_Ly Thành không tin nổi nhìn đến Hàn Diễm, chân khẽ lùi

“Ta vốn nghĩ là bởi vì bát tự trùng nên ta mới đến đây”_Hàn Diễm thờ một hơi, cố nghiêm mặt nhìn qua Ly Thành_”Nhưng lão gia đây lại phản ứng không đúng. Thiên sư chắc chắn sẽ dự tính được việc làm hồn. Đàng này...Lão gia, ta lại nghĩ đến việc tráo hồn. Bằng một cách nào đó, hồn bị tráo, tuổi thọ cũng sẽ biến đổi. Thử cho ta lại hỏi người, trước đó người có làm gì tới thai nhi không??”

Nghe đến đây Ly Thành liền lao đảo, run rẩy không ngừng_”Hài tử của ta, lúc còn trong bụng nương tử đã từng chết một lần. Sau đó ta đã lập đàn mong có thể cứu nó về. Tiểu Hiên sinh ra tuy không có sức khỏe...nhưng vẫn sống.”

Ly Nhược đỡ lấy trọng phu để hán ngồi vào ghế, quỳ bên chân nam nhân gấp gấp hỏi_”Tướng công, mọi chuyện là như thế nào? Sao chàng không nói cho ta biết?”

Ở bên giường, Hàn Diễm lại một lần nữa ho khan, khó chịu vô cùng. Ly Thành nhìn đến liền run rẩy ngã xuống ghế, sau đó liền chuyển sang quỳ, ôm mặt, trào nước mắt. Sau đó còn lạy Hàn Diễm một lạy. Ly Nhược nhìn mà hoảng hốt không kém, trân trân, bất động, khó hiểu nhìn Ly Thành

Ly Thành vẫn quỳ, mặt úp dưới nền nhà, thân người vẫn còn run rẩy, tự mình lầm bầm_”Là ta sai, là ta sai rồi”

“Lão gia!!!”

Ly Thành ngồi dậy, nhìn Ly Nhược, rồi lại nhìn qua Hàn Diễm_”Năm đó nàng mang thai đứa nhỏ, bởi vì bạo bệnh mà không giữ nổi. Ta đã lén lút lập đàn làm phép mà không nghĩ tới, đứa nhỏ trong bụng là đầu thai nhằm kiếp nên mới rời đi. Ta vậy mà lại kéo về một hồn khác. Nó chính là tiểu Hiên, nhưng chỉ có thân thể mới là hài tử của nàng. Cũng bởi vì lý do đó, lúc ta xem bát tự thì phải xem đến hai lần. Hiện tại, hiện tại người ta kéo về chính là đứa nhỏ từng bỏ nàng mà đi, đích xác là hài tử của nàng, cả thân lẫn hồn”

Ly Nhược nghe đến đây liền tay chân cũng run rẩy không ngừng, không tin nổi nhìn đến người trên giường đang cố gắng mở mắt nhìn bọn họ, làn da nhợt nhạt không sức sống đôi môi nứt nẻ đỏ bừng bởi nhuộm máu

Chưa kịp mình mất tâm trí thì Ly Nhược lại nghe tướng công của mình thất thần mà thốt ra lời đau lòng, nát tâm_”Làm hồn, làm xác sống không trọn, lạc đời lạc kiếp mệnh khó lường. Ta lần nữa hại chết hài tử rồi”

Hàn Diễm không mấy để tâm, chỉ nhàn nhàn hỏi nam nhân đang cực kì khốn khổ kia_”Năm lão gia người, nói nghe xem, hiện tại ta sống được bao lâu?”

Ly Thành nhìn Hàn Diễm, run rẩy nhờ Ly Nhược đỡ dậy, lời nói ngắt quãng, ứ đọng_”Lúc này, ta một lần nữa xem quẻ. Nhưng đã không thể xem được nữa”_nói xong, Ly Thành một mực cúi đầu

Hàn Diễm vẫn một lòng lạnh lẽo, không chút đồng cảm, yếu ớt lên tiếng_”Nhưng mà theo lời lão nhân đây nói thì không phải đã đúng người đúng xác là đây sao?? Mệnh đáng lẽ đã tắt mà giờ lại có thể sống lại. Đây là nghịch thiên hay là thuận thiên?? Lão gia người mau nghĩ xem”

“Không hẳn là đúng phần thân xác. Bởi vì tiểu Hiên đã sống qua mười sáu năm bên trong nên chỉ có thể gọi là một nửa thân xác của người. Thêm nữa, vốn mệnh của người không phải tại đây, giờ, khắc này lại trở về nên liền có biến hóa không thể thấy được”

Hàn Diễm cười cười nhìn vẻ mặt lo lắng của phu phụ Ly gia, thở dài, bốn cột “Xem rõ chưa, thiên sư chính là sai lầm. Đừng lo, lần này ta nghĩ bản thân sẽ rất thọ. Ta cảm giác đúng lắm. Có thể nhờ lần tráo hồn rồi trở về này lại được hưởng tuổi trời thì sao?? Có thể lão gia ngươi là kéo ta lên một mạng thì sao?”

[Đừng nói đổi tên thành Ly Diễm, dám đổi ta dám lật nhà các người]

Ly Thành khó tin nhìn Hàn Diễm “Ngươi tại sao lại biết rõ những thứ này??”

“À, lúc ta còn ở trạng thái lơ lửng, nói thẳng là lúc làm ma, ta luôn tìm và đọc mấy thứ tương tự nên chắc gọi là hiểu biết chút đỉnh nhỉ?? Không ngờ có ngày dùng, mà lại dùng cho chính mình. Quá thâm sâu.”

“....” Ly Thành không tin nổi nhìn vẻ mặt không đổi sắc của Hàn Diễm, lại nhìn qua Ly Nhượng trong lòng đang cố kiềm nén, ngẩng đầu nhìn nàng hỏi “Ngươi không hận??”

“Không, chỉ là cảm thấy có chút phiền. À, còn nữa, phu nhân, thứ ngươi cho ta uống lúc nãy, độc phát liền chết sao??”

Hàn Diễm không quan tâm nhiều, rất ngây ngô hỏi tới vấn đề khác khiến cho Ly Nhượng nghe thấy thì không kiềm chế được nữa, thật sự suy sụp, té xỉu

“....” Ly Thành chỉ ôm nương tử ngồi dưới đất cũng không động dậy mà nhìn chăm chăm Hàn Diễm

Hàn Diễm nhướn mày “Còn gì nữa sao??”

“Ngươi, ta gọi ngươi Ly Diễm được chứ”

“Không cần nhanh như vậy chứ, không cần đâu.”

“Tại sao??”

“Không”

“Ngươi dù gì...”

“Không. Bình thường cứ gọi Hàn Diễm, người ngoài cứ gọi Ly Hiên. Xem như là một thỉnh cầu của ta đi. À, nói trước thêm vài điều. Tính các ta theo vài người nhận xét là rất xấu. Đó là điều thứ nhất. Việc ngươi là quan văn và cả Ly gia từ trên xuống dưới đều biết cảm, kỳ, thi, họa là rất tốt. Nhưng ta thì không dính líu. Nên nếu có đối thơ hay thi thố này nọ hay dù là tỏ vẻ thì ta cũng không biết đâu. Đó là điều thứ hai và điều cuối cùng là ta rất lười và khá yên phận nên Ly gia không cần quá lo lắng với ta”

“....” Ly Thành trầm mặt, sau đó bẻ lên Ly Nhượng vào lòng rồi thở dài “Tùy ngươi, từ nay, chỉ cần là điều ngươi muốn, ta đều thành toàn”

“Đây là lão gia ngươi nói”

“Chỉ là...ngươi có thể hay không vẫn gọi như trước??”

“...” Hàn Diễm nhìn Ly Thành, vẫn mỉm cười và nước mắt lại bắt giáng rơi “Xin thứ lỗi, ta không xứng, ta không thể gọi được”

Ly Thành thở dài “Được rồi, ta không ép, nghĩ ngơi đi”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Huỳnh Trưởng

Hàn Diễm từ sau đêm đó thì liên tiếp vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê kéo dài suốt một tháng. Hôm nay tỉnh lại liền không mục mị như bình thường mà lại khá tỉnh táo, đảo mắt nhìn quanh phòng

“Thật sự xuyên luôn rồi sao??” vừa tự thì thầm, lại một lần nữa đưa mắt nhìn quanh căn phòng không một bóng người.

Thử cử động một chút thì liền được, chỉ là không có sức mà ngồi dậy. Đang lúc cố gắng chống tay, nghiêng người để lấy thế thì cửa phòng được mở. Một tiểu nha đầu bụng theo thao nước bước vào, đến lúc nhìn đến người trên giường thì liền chết sững, trần mắt nhìn

Hàn Diễm chưa kịp mở miệng nhờ giúp thì nàng ta liền quăng thao sang một bên, hốt hoảng, ôm mặt chạy đi cùng hét lớn “Lão gia, phu nhân, thiếu gia. Tiểu thư tỉnh rồi”

Một lát sau thì nha đầu kia cũng trở vào cùng hai người nữa. Không ai khác là Ly Thành cùng Ly Nhượng.

Nha đầu về mặt hăm hở đi đến đỡ Hàn Diễm ngồi dậy, nàng nhìn đến cặp đôi phu phụ kia, một người nhìn nàng ánh mắt quan tâm, xem xét. Còn một người lại tránh né không dám nhìn tới.

“Ta ngủ mất bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng” _ Ly Thành rất bình thản trả lời

Hàn Diễm nghe vậy liền tròn mắt, ngạc nhiên vô cùng _ “Thật khỏe, ta từ trước một ngày chỉ ngủ khoảng ba tiếng. Nay như được ngủ bù vậy”

Ly Nhượng có chút e ngại không biết làm gì. Dù vừa nghe được tin Hàn Diễm khỏe thì nàng là người đầu tiên mừng tâm trạng có chút chờ mong mà chạy ra đến nơi. Vừa thấy Hàn Diễm dù có chút khôi sắc nhưng vẫn trông như tờ giấy mỏng có thể rách bất cứ lúc nào thì Ly Nhượng lại có chút không nỡ, thờ dãi, định yên lặng mà rời đi.

Hàn Diễm nhìn thấy có người định chạy, hiện tại cũng nhằm chán đến muộn phiền liền lên tiếng _ “Phu nhân, liệu ta có thể cùng người ra vườn ngồi một chút không?”

“Người...hiện tại vẫn chưa khỏe đâu, bên ngoài lạnh lắm” _ Ly Nhượng như một đứa nhỏ nấp sau lưng trượng phu, thật nhỏ nhẹ nhắc nhở

Chợt Ly Thành nắm tay phu nhân của mình, lại nhìn Hàn Diễm _ “Ta sai người đi mắc mành, nhóm lên lò than, chuẩn bị thêm vài thứ, người cố chờ một chút” _ nói xong liền vỗ vỗ lên bàn tay Ly Nhượng, gật nhẹ đầu rồi đi, tiện tay đóng lại cửa

Ly Nhượng bị bỏ lại, có chút lúng túng. Hàn Diễm bật cười, cảm thấy người phụ nữ trước mắt thật thú vị. Giống như hôm qua nàng ta có bao nhiêu mạnh mẽ đều bùng ra hết đến hôm nay chỉ còn sót lại nhút nhát, ngại ngùng.

“Ta, ta giúp người thay y phục”

“Cảm ơn”

Ly phu nhân đến, lấy ra một bộ y phục màu hồng thì Hàn Diễm lại chen vào _ “Màu nhạt một chút, ta không còn là nữ tử mười sáu trước kia đâu”

Một câu này khiến Ly Nhượng nuốt khan một ngụm, sợ sệt nhìn qua Hàn Diễm nhưng lại thấy người kia đang chăm chú nhìn tiểu nha đầu chậm rãi cởi áo của mình. Ly phu nhân thở phào, chọn ra bộ màu xanh nhạt hiếm hoi đi đến bên giường, nói với nha đầu _ “Ta làm được, người ra ngoài trước đi”

“Vâng”

Ly Nhượng thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng thay áo cho Hàn Diễm, xong xuôi mọi việc không biết làm gì thì Hàn Diễm lại vỗ vỗ một bên giường, nhướn mày với nàng _ “Ngồi đi, đứng mãi không đau chân sao?”

Ly phu nhân gật đầu, ngồi xuống nhưng vẫn không nói thêm câu nào

“Phu nhân, ta cần người kể cho ta nghe vài chuyện”

“Chuyện gì người cứ nói”

“Ta hiện tại trong trí nhớ của Ly Hiền chỉ có thể biết được vài chuyện. Hoàn toàn không có chút nào về việc nàng ta bị ai làm cho bị thương, vậy sao trên người lại có sẹo?” _ Hàn Diễm mỉm cười khi thấy khuôn mặt ngạc nhiên của Ly Nhượng.

Chuyện người có chút khó khăn, sau đó gối đầu lên chân nữ nhân, cong mắt thú vị nhìn biểu hiện bị dọa của Ly Nhượng, nhướn mày _ “Từ năm mười lăm tuổi, ta không còn thân với mẫu thân, năm mười tám, nàng ấy cũng vì tai nạn mà mất. Phu nhân, có thể cho ta mượn chỗ một chút không?”

Ly Nhượng có hơi bất ngờ, nhưng nghe qua lời Hàn Diễm liền nhắm lại mắt lại đỏ hoe, đưa tay gạt nước mắt, sau đó cười với Hàn Diễm _ “Được, tùy ý người. Đề ta kể cho người nghe vài chuyện mà ta nghĩ...Ly Hiền muốn quên và đã làm được”

“Cách thức phòng bị thật tiêu cực”

Nghe lời này của Hàn Diễm, Ly Nhượng cũng không giận, chỉ cười cười, tay run run vuốt tóc Hàn Diễm.

Lúc còn ở quê, Ly Nhượng gặp Ly Thành. Một người làm nông, chất phác, thuần hậu. Một người thì do thể trạng không tốt liền chỉ biết học hành làm chính. Rồi nhờ duyên phận, nàng cùng hắn thành thân rồi sinh ra Ly Bách.

Sau đó Ly Thành mới quyết định lên kinh ứng thí.

Ly Thành thi đỗ trạng nguyên, được gặp hoàng thượng. Hắn vốn là người có tài nên liền được trọng dụng mà ở lại trong cung. Hoàng thượng có ý muốn gả hoàng muội cho hắn. Nhưng chiều chưa được viết thì lại hay tin Ly Thành sức khỏe vốn không tốt, lại đang đón nương tử cùng nam hải tử vào thành nên liền huỷ bỏ.

Khi vừa nghe người mật báo như vậy, Ly Nhượng thì bất an nhưng Ly Thành lúc đó nói một câu khiến nàng mãi không quên được.

”Trùng hợp, trùng hợp may mắn”

Vị trưởng công chúa kia liền được gả cho một vị khác.

Nhờ vào tài năng, thái độ đối nhân xử thế, thậm chí còn hiển kế trên chiến trường mà Ly Thành được tin nhiệm, rất nhanh liền đạt đến vị trí tả thừa tướng, đứng đầu quan văn.

Lại nói, Ly Nhượng vốn thể trạng bình thường, có thể nói là khoẻ mạnh nên khi sinh con trai, đứa nhỏ liền phát triển, khỏe mạnh như hải tử cùng trang lứa. Nhưng Ly Thành lên kinh ứng thí một năm liền làm quan, bởi liêm chính mà ba năm sau mới lên thăng chức thừa tướng. Chính vì lý do đó liền không khỏi bị người ghen tức mà hãm hại.

Và Ly Nhượng cùng phu quân nàng đều bị tính kế.

Ly Nhượng lúc mang thai Ly Hiền thì đau ốm không ngừng, thêm lo âu triền miên liền bị động thai. Thậm chí trước khi sinh hai tháng liền bị hạ độc, bắt buộc phải sinh non, suýt mất mạng. Ly Hiền được sinh ra, nếu theo thông thường cơ thể mẹ không ổn, đứa nhỏ sức khoẻ cũng không tốt. Lại thêm Ly Thành vốn mang bệnh nên mọi thứ đều đổ ập lên người Ly Hiền.

Nói đến đây Ly phu nhân lại chầm nước mắt, định mở lời tiếp thì cửa liền bị gõ và chưa được sự đồng ý liền bị đẩy vào.

Hàn Diễm nhìn qua, mắt bắn ra tia nguy hiểm nhìn nam nhân vừa tới. Hắn chấp tay hướng Ly Nhượng cúi đầu_”Mẫu thân”

Ly Nhượng gạt đầu nhận áo lông từ tay Ly Bách khoác vào, cột nơ dùm Hàn Diễm_”Bách nhi, mau đến, giúp ta bế...Ly Diễm ra ngoài, ta còn vài chuyện chưa làm, ngươi cùng Ly Diễm đi đi”

Hàn Diễm nghe được hai từ ‘Ly Diễm’ liền nhướn mày, ngạc nhiên không nói nổi nhìn Ly Nhượng, bất động để Ly Bách bế lên_”Vâng, mẫu thân”

Hắn cười nửa miệng, thẳng tắp nhìn về phía trước, bước đi nhanh chóng, cũng không nhìn đến Hàn Diễm trong lòng, nhưng trong giọng nói liền nghe ra vui vẻ_”Ta có nghe kể chuyện của muội”

Hàn Diễm thấy nụ cười nhếch môi của nam nhân liền gợn tay xoa miệng, xoa má của mình_[Dù là huynh muội nhưng chắc mình cười nửa miệng cũng không khủng bố đâu nhỉ?]

“Sao vậy, thấy huynh của muội soái sao??”

Hàn Diễm rất bình tĩnh, không chớp mắt nhìn lên_”Không, tựa như lưu manh giả dạng thư sinh hơn”

“Hahahahaha, tốt, vừa nhìn liền dám đoán bừa”

“Ngươi dám khẳng định ngươi èo là??”

“Thư sinh không nhất thiết đều èo là, muội thấy phụ thân không??”

“Hôm ta đến, hắn đã khóc rất thảm, còn phải nhờ phu nhân đỡ dậy”

“....”

“Còn nữa, nếu đã nghe chuyện của ta thì ngươi cũng làm ta phải suy nghĩ. Có gì với một người lạ liền xưng huynh gọi muội như thân thiết lắm vậy??”_Hàn Diễm còn đang vui vẻ châm chọc thì liền bị thả rơi tự do.

Cũng may là ngã trên tháp thượng đã lót đệm, phủ lông thú, nàng liền nhướn mày, tiếp tục cười nửa miệng_”Thấy chưa, rõ ràng lưu manh giả thư sinh”

Hàn Diễm khó khăn chống tay cố ngồi dậy nhưng gần như muốn kiệt sức vẫn không được gì.

Nam nhân kia lại không câu nệ, xóc Hàn Diễm lại, để ngồi tựa vào gối, giúp nàng xếp chân lại, còn đắp thêm một chiếc chăn lên chân, xoay người đi tới lấy gì đó rồi xoay lại, đặt vào tay của nàng hộp đựng than để giữ ấm. Sau đó liền nghiêm mặt, mặt kẻ mặt với Hàn Diễm

Hàn Diễm có chút bất ngờ, liền tựa đầu sát vào đệm sau lưng, tròn mắt nhìn cận cảnh ánh mắt thâm sâu không thấy đáy của nam nhân phía trước

Ly Bách nhìn một hồi, liền cười nhếch môi, chuyển sang ngồi cạnh, kề sát Hàn Diễm, xòe quạt phe phẩy cho cả hai_”Từ lâu ta đã nghĩ muốn gặp một người như muội. Lão thiên quả không phụ lòng của ta, ban cho ta một tiểu muội vừa nhìn liền vừa ý”

Nàng rất bình tĩnh, đẩy quạt của Ly Bách ra_”Đẹp quạt đi. Ngươi không lạnh, ta lạnh. Không biết nhìn hoàn cảnh à??”

Ly Bách bật cười, thu quạt, chuyển sang bên kia tháp thượng, ngồi rất thoải mái, cách Hàn Diễm bàn nhỏ, liền vươn tay châm trà cho hai người.

Hàn Diễm đưa mắt đánh giá xung quanh, đây là một tiểu đình viện giữa hồ. Ly Thành chuẩn bị thật chu toàn.

Bốn mặt đình viện phủ vải lụa trắng mỏng, được dẫn kĩ để không cho gió ùa vào. Có hai mặt kề nhau lại mắc thêm mảnh tre chắn đất. Còn kê thêm tháp thượng để Hàn Diễm ngồi xoay lưng vào hướng của hai mảnh tre, gió một ngọn nhỏ cũng không qua được.

Trước mặt lại là màn mỏng, vừa nhìn được bên ngoài, lại còn chắn được gió. Bên trong, dưới nền đá lạnh lẽo liền kê thêm sàn gỗ mỏng, lót qua lớp đệm dày và ở giữa là lò than ấm áp

Hàn Diễm không khỏi hài lòng mà mỉm cười.

Ly Bách bỏ vào miệng khối bánh, chợt nhớ ra gì đó liền vỗ quạt vào tay_“Nói mới nhớ, Ly Diễm, muội đã xem qua dung nhan bản thân chưa??”

Nàng có ý ngó lơ, xem như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nhìn bên ngoài. Ly Bách liền nhưn mày, đảo mắt_”Hàn Diễm”

Vừa kêu xong thì Hàn Diễm liền mang ra vẻ mặt hoa nở tươi cười nhìn Ly Bách, chớp chớp mắt, yểu điệu, xòe tay nhỏ rồi liền chuyển qua vẻ mặt không cảm xúc_”Có gương thì cho ta mượn”

“Năn ni liền đưa”

“Lát về xem cũng không muộn”_Hàn Diễm chậm rãi thu tay thì bị Ly Bách nắm lại nhanh chóng cho tay từ trong tay áo, lấy ra gương đồng đặt vào tay Hàn Diễm

Nữ nhân nhận vật vào tay, cao cao tại thượng_”Cảm ơn”_rồi nâng gương xem xét

Ly Hiên này chỉ mới mười sáu nên nhìn vẫn còn chút trẻ con, không đẹp lộng lẫy hay kinh diễm động lòng người mà ngược lại lại là thanh tú, hài hòa, có chút ngây ngô. Tóm lại đối với Hàn Diễm “cao tuổi” thì nhan sắc nữ tử mười sáu đáng yêu này chỉ dừng ở mức độ vừa mắt, tạm chấp nhận được.

Hàn Diễm nhìn qua vỗ vỗ má một chút liền chau mày, bỏ gương, xoa trán

Ly Bách nhưn mày, cầm lên gương tự soi_”Sao vậy??”

“Chả có chút uy nghiêm gì cả”

“Đó là muội thấy thế”

“Hừm??”_như nhớ ra gì đó, Hàn Diễm xoay qua nhìn Ly Bách, đưa hai tay lên làm chân mày_”Ly Bách, ngươi xem, thay vì lông mày hơi cong như hiện tại, nếu ta để lông mày ngang qua như vậy”_nàng chuyển hai tay nằm ngang che khuất chân mày, sau đó lại chạy hay ngón trở thành hay dấu sắc đối đầu nhau_”Hay là vẽ nó như một lưỡi kiếm, thật sắc mà đã lên??”

Ly Bách cứ cười mãi, rất hứng thú, nhưn mày hỏi_”Sao vậy??”

“Ta nghĩ như vậy nhìn ta sẽ có chút...ờ, chút gì đó...khí thế...sao nhì??”

“Ta thấy sẽ không ổn đâu”

“Sao chứ??”

“Nhân loại sinh ra mỗi người đều có đặc biệt riêng. Hiện tại bộ dạng thích lật lọng, gian xảo này của muội được một chỗ trú ẩn vừa ngây thơ thì muội không phải muốn gì cũng được sao? Chỉ là nếu đối với người như ta hay phụ thân, những người từng trải nếu nhìn vào ánh mắt, biểu hiện của muội thì đều không nghĩ muội là đứa ngốc đâu”_nói đến đây Ly Bách lại bỗng nhiên thờ dài, xòe quạt, lơ đãng nhìn ra ngoài

“Bời vậy ta mới không thích người khác nhìn chòng chọc vào mắt mình. Chả lẽ ngươi sợ ta sao??”

“Hahahahaha. Hiện tại ta với muội,ta có thể khẳng định chúng ta là cùng một loại người”

“Ta không hứng tâm cơ”

Hắn nhưn mày, có chút ngạc nhiên, nhanh chóng xếp quạt cứ như lão sư cầm thước bảng trong tay, nhịp tới nhịp lui_”Ta chưa nói xong. Là cùng loại người nhưng mục đích lại khác nhau”

“Chưa biết được”

“Muội thật mâu thuẫn”

Nàng cũng nhưn mày, nhếch môi nhìn Ly Bách_”Không phải cùng loại với ngươi sao??”

“Ta tự biết mình muốn gì”

“Ta cũng thế”

“Ta vẫn thấy không giống”

“Đương nhiên, nếu là việc khiến ta hứng thú thì...mới có thể hoàn toàn giống huynh trưởng đây chẳng?”

“Hahahaha”_Ly Bách bỗng nghiêm mặt, dùng quạt chỉ vào Hàn Diễm_”Một từ huynh trưởng, nhớ kỹ lời muội nói”

Nàng cười nhẹ, tùy ý nhìn lên bầu trời ngoài đình_[Còn tùy]

Lại nhìn qua bàn nhỏ bên cạnh, vờn tay định cầm lên khối bánh liền bị Ly Bách dùng quạt đẩy tay ra xa_”Muội bị dị ứng, ăn thứ bên cạnh đi, phần của muội chỉ nhiều đó, còn lại là chuẩn bị cho ta”

“Cho người, vậy vừa đi đâu về sao?”

“Chiến trận”

“À”

“Sao, bỗng dưng nhớ đến vị thất vương đó sao?”

“Là ai?”

“Người muội yêu”

Hàn Diễm buồn cười, bỏ khối bánh vào miệng_”Buồn cười, mặt mũi còn không nhớ”

“Vậy nếu nhớ thì sẽ yêu sao?”

Nghe được mấy lời kia, nàng liền đưa tay sờ tim mình, ra vẻ rất chân thành nhìn Ly Bách khiến hắn bật cười_”Ta không thích thành thân với phú hào, với cường hào bá thế, cũng không thích người ma mãnh”

“Ừ”_Ly Bách uống ngụm trà, bỗng thờ dài, đặt lại ly lên bàn, mân mê cây quạt trong tay_”Ly Hiên trước kia yêu thất vương đến đại khờ, mặc cho người ta khinh, ghét”

Hắn tiếp tục xòe quạt, phe phẩy, nhàn nhã cười cười_”Ta với muội ấy vẫn là thương sót nhưng không tiếc nuôi. Nếu muội ấy cứ như vậy mà sống tiếp, nửa đời sau có khi lại hoá điên hoá dại vì yêu. Lúc nghe muội ấy bạo bệnh mà rời đi, ta đã nhẹ lòng”

“Hửm?”_Hàn Diễm nhướn mày, nhìn qua Ly Bách lại chỉ thấy khoé môi hắn cong nhưng ánh mắt lại không cười

“Ly Hiên, muội ấy quá mức thuần khiết, quá mức ngây ngô, quá mức đơn giản như một bông hoa được ấp ủ, chăm lo, hoàn toàn không có chút phòng bị, nghi ngờ dù ta có nhắc nhở. Ly Hiên đó không thể sống ở nơi dơ bẩn, tanh hôi này được. Chết chính là cái kết hạnh phúc nhất”

“Ly Bách, Ly Bách người cứ như đang cười vào sự ngu ngốc của người khác vậy”_Hàn Diễm gật gù, xoa xoa hộp đá đựng than trong tay tìm chút hơi ấm, thu khí sâu bằng miệng rồi thở ra làn khói trắng mỏng, nhìn ra đám lính tuần phủ đi qua ở bên kia hồ_”Ta cũng thấy bản thân ta thuần khiết”

Lại nhướn mày nhìn qua liền thấy Ly Bách đang ánh mắt soi xét nhìn mình, nàng vẫn thản nhiên tiếp tục_”Chỉ là có toan tính người ngoài một chút liền thành sở đen như hắc khuyên mà trôi xuống đây. Một nơi dơ bẩn, tanh hôi như lúc trước”

“Như lúc trước?”

“Không phải đã nghe Ly lão gia kể rồi sao?”

“Đương nhiên. Nhưng không có đề cập việc muội sống ra sao, xung quanh như thế nào thôi”

Hàn Diễm hạ mắt nhìn lò than được khắc tinh xảo đặt giữa đình, rất bình tĩnh_”Ừ, ta có kể cho ông ấy biết đâu”

“...”_Ly Bách có chút đuối lý. Nhưng điều đó không làm cho hắn nản chí, lại tạo cho hắn hứng thú vừa định mở miệng thì Hàn Diễm lại nói

“Người có biết Ly Hiên từng bị thương không?”_Hàn Diễm nghiêng mặt, tựa má lên vai nhìn người bên cạnh, chớp mắt liền trông rất đáng yêu

“Không nhớ sao?”

“Nói ta nhớ hết cũng không đúng, ta chỉ có cảm giác gặp là sẽ biết đó là ai”

Ly Bách đánh quạt vào tay, định mở miệng nói nhưng lại thôi, rồi lại mở miệng_”Chuyện là thế này”

“Ngắn gọn, đừng dài dòng, nghe rất mệt”

“Tốt” Ly Bách dùng quạt chỉ Hàn Diễm rồi đánh vào tay, cũng hít sâu _” Là bị thất vương vì tức giận mà đâm cho vài nhát, mỗi lần đều thừa chết thiếu sống, hần còn sai người hạ độc muối”

“Cho nên đến giờ ta vẫn sống chính là kì tích sao??”

“Kì tích là gì??”

“Điều thần kì. Như việc người tin có lão thiên hay rồng hay âm hồn vậy, rồi bỗng một ngày chúng xuất hiện ngay trước mắt người thì gọi là kì tích”

“Thì ra là vậy” Ly Bách gật gù, tự nâng ly thưởng trà, nhưng vừa đến môi hần lại hạ xuống, vẻ mặt thất thần _”Ta nói này Ly...à Hàn Diễm. Muội ăn hồn của Ly Hiên, lại sống trong một nửa cơ thể muối ấy, không sợ tình cảnh tâm át trí, vừa gặp thất vương liền điên đảo sao??”

“Người cũng nghĩ xem là tâm át trí hay trí át tâm”

Hần nhún vai, một đường dừng dừng uống trà _”Ta chỉ nói trước, để đến lúc gặp thất vương mà bỗng dưng tâm sinh tình cảm thì đừng hoảng loạn”

“Chắc vậy” Hàn Diễm rướn người định lấy quạt của Ly Bách nhưng lại không thể. Hần nhướn mày, lấy quạt đưa hần qua cho Hàn Diễm

”Cảm ơn”

Nàng xoè quạt, vừa xem, vờn tay sờ một chút lại hỏi _”Nếu nói ta ăn Ly Hiên mà nhớ kí ức thì có chút sai lầm. Con nhóc đó không cho ta thấy hết. Mà phu nhân lại nói điều đó tự nàng ấy quên đi, ta lại cảm thấy trí nhớ của cô ta có phải hay không có vấn đề”

“Ly Hiên muối ấy có chút ngốc”

“Trong mắt Ly Bách thì đương nhiên Ly Hiên chẳng khác gì ngốc tử”

“Đúng vậy” Ly Bách lại thở dài, rồi lại chau mày _”Ta nghĩ, ta cảm thấy Ly Hiên có thể hiểu hết mọi việc, mọi chuyện” cuối cùng hần vẫn lắc lắc đầu, tiếp tục thở dài _” Nhưng vẫn không hiểu vì sao muối ấy vẫn lao đầu vào chỗ chết. Ly Hiên trong mắt ta chỉ có một điểm ưu tú. Nói ngắn gọn là biết chọn hồi ức đi??”

Hàn Diễm nghe được, liền thở dài _”Ly Hiên ấy có một thứ ta và người đều không bao giờ có được”

“Sao??”

“Chưa nghĩ ra à??”

Dù không muốn thừa nhận nhưng Ly Bách vẫn phải đồng ý mà mỉm cười

“Nói cô, à không” Hàn Diễm chau mày, dùng quạt gõ nhẹ trán, sau đó đặt chiếc quạt lên bàn, nâng lên tách trà:

”Là nàng. Nói nàng ta đại khờ cũng có chút đúng, có ngây thơ cũng đúng. Bởi nàng ta nghĩ sẽ có một ngày tên thất vương sẽ yêu nàng ta. Cho nên lấy làm động lực, hy vọng mà cố gắng. Chỉ cần kết quả như ý thì sẽ mặt cho chướng ngại là gì cũng sẽ tiến thẳng. Không như ta, nếu nhàm chán thì buông bỏ. Không như người nếu có vật cần một là đường vòng hai là đẹp vật cần. Sao nhỉ?? Là can đảm chăng?? Là kiên trì chăng?? Hay chỉ là bông bột, ngu ngốc?? Ta không biết giải bày. Chỉ là biết được, vẫn có thứ ở Ly Hiên mà ta và người sẽ không bao giờ nắm được” _Hàn Diễm cười cười, đậm mặt nhìn qua Ly Bách cũng đang ngẩn người

Ly Bách trơ người, mặt không chút biểu cảm hỏi _”Sao lại không thể??”

“Sao lại không thể ư?? Bây giờ không nói trước được. Sẽ có một ngày, nhất định sẽ có. Đến lúc đó không cần ta nói, người sẽ tự hiểu được. Cũng có khi lúc người hiểu cũng là lúc ta nói người biết thì sao??” _Hàn Diễm thở dài, nhìn ra bên ngoài trời, tuyết lại bắt đầu rơi, cười nhạt _”Ta với người đều không xứng với thứ đó”

Bầu không khí xung quanh bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, lúc này nha đầu vào phòng Hàn Diễm lúc sáng chạy tới, khẽ cúi người _”Thiếu gia, tiểu thư”

Hàn Diễm thấy Ly Bách không nhìn đến nha đầu liền có chút buồn cười, nhìn qua nha đầu kia _”Người hình như là tiểu Thi nhỉ??”

“Dạ, là tiểu Thi” tiểu nha đầu cười vui vẻ đứng thẳng dậy, định đến bên cạnh Hàn Diễm

“Tốt, ta thích người có phép tắc”

Một lời này khiến tiểu Thi rất ngạc nhiên lại có chút sợ sệt, không dám đứng thẳng, đầu liền cúi xuống một chút, khẽ khàng lui về phía sau _”Vâng”

Thấy Ly Bách vẻ mặt trở lại hứng thú, Hàn Diễm không khỏi nhướn mày, cảm thấy buồn cười với nam nhân này

Ly Bách nhếch môi, nhẹ giọng, dùng quạt đánh nhẹ vào tay Hàn Diễm _”Muội thật khó tính, cũng chỉ là một tiểu nha đầu, nên nhẹ nhàng một chút”

“Minh ta trái luật là được, không cần người thứ hai”

“Chút nữa quên, thấy muối như thế này, ta quyết định tặng muối lễ vật ra mắt”

“Ta sẽ không hồi đáp”_Hàn Diễm mặc kệ, không đoái hoài đến Ly Bách

“Nó rất cần thiết đấy”_Ly Bách xòe quạt ra vẻ đậm mặt, vui vẻ_“Mai ta gởi cho muối, còn quà đáp lễ thì ta có thể ôm muối không”

“Nếu ngươi muốn, ta tình nguyện bỏ thí cho ôm một cái”

“Hahaha được”_xếp lại quạt, đặt trên bàn đến, đến đứng trước mặt Hàn Diễm mà mở rộng vòng tay.

Nàng ngạc nhiên nhìn nam nhân phía trước. Cứ tưởng hắn sẽ dõng ra, cuối người ôm nhẹ một cái rồi thôi. Nhưng giờ thì lại bày sẵn tư thế chờ người tới ôm khiến Hàn Diễm có chút không biết làm gì.

Bất giác lại cảm thấy có chút chạnh lòng mà trơ mắt, đôi chút ngờ ngàng nhìn Ly Bách.

Ly Bách cười cười_”Muối muối, đến ôm một cái”

Hàn Diễm cũng không cười bởi sự ngu ngốc kia, ngược lại lại có chút nôn nóng, thử duỗi chân một chút, rồi lại tới chân kia, cứ như vậy thật chậm chạp mà đứng lên. Tay vịn chặt bàn nhỏ trên tháp thượng, tay kia duỗi ra muốn nắm tay áo của Ly Bách. Nàng biết cơ thể này vẫn chưa đủ sức để đi đứng như bình thường.

Chau mày, cắn môi, dùng sức mà bước tới liền túm được ống tay áo của Ly Bách

“Mệt chết được”

Ly Bách chỉ cười, bước tới một bước đem Hàn Diễm ôm vào lòng, thở dài, gác cằm lên vai nàng, tay vỗ vỗ lưng Hàn Diễm_”Thì ra ôm nữ tử là như vậy”

“Ly Bách, Ly Bách, ta không ngờ ngươi đáng thương tới như vậy”

“Đúng thế, ca ca của muội không có ai thương cả”

“Ly Bách ta hỏi ngươi”

“Hừm??”

“Ngươi có phải nam nhân không??”

“Đương nhiên rồi”

Hàn Diễm gơ tay xoa xoa trán, hít thở sâu_”Ngươi, lòng tự trọng của ngươi giá bao nhiêu hả??”

“Vói muối muối thì tự trọng của ta là không đáng giá”

“Ngươi!!! Lưu manh!!!”

“Đương nhiên rồi”_Ly Bách ha hả cười, xóc lên hai tay Hàn Diễm, nâng cả người nàng lên một thật cách nhẹ nhàng, đã thế còn đong đưa, lắc lư qua lại như rối gỗ

Hàn Diễm nhìn hắn, lại nhìn chân không chạm đất của mình, trừng mắt nhìn Ly Bách_”Bỏ xuống”

“Được thôi”

Ly Bách cười cười, đặt Hàn Diễm lại vào chỗ, vẫn như ban đầu, giúp nàng xếp chân, đắp chăn, đặt vào tay nàng hộp đá đựng than để giữ ấm_”Muối muối nhà ta thật nhẹ”

“Huynh trưởng nhà ta thật lưu manh”

“....”_Ly Bách chép miệng, trở về chỗ của mình, hai tay cầm quạt_”Hàn Diễm, nếu đã gọi là Hàn Diễm thì nên kể một chút chuyện trước đây của muội đi”

“Được”

“Vậy lúc trước muội là nam hay nữ??”

“Là nữ”

“Công việc??”

Hàn Diễm hít một hơi thật sâu, thò ra bằng miệng, neho mắt nhìn Ly Bách_ “Nếu như ở đây thì có thể gọi là trù gian thương”

Ly Bách nhướn mày, tiếp tục hỏi_ “Vậy còn người thân??”

“Đều mất”

“Ta không tin”

“Cha mẹ bị anh em phản bội mà mất, ta chán nản liền cũng đi theo”

“Chán nản??”

“Là nhảm chán. Với ta, tự sát không cần nhiều lý do. Việc chính là muốn chết hay không muốn chết. Vậy thôi”

Ly Bách chau mày, không hài lòng, gờ quạ_ “Có biết hay không..”

Hàn Diễm nhìn hấn, nhếch môi_ “Tự sát là tội nặng nhất”

Hấn hít sâu, đánh quạ vào tay, khẳng định nhìn Hàn Diễm_ “Đúng vậy”

Nàng vươn tay, xoay trái xoay phải tách trà trống trong tay mà xem xét_ “Không quan tâm. Đã chết thì cần gì biết nữa. Hiện tại không phải đang sống sao?”

“Nói nghe xem cảm giác phát hiện bản thân ở một nơi khác, muối cảm thấy ra sao??”

“Phiền phức”

Ly Bách chép miệng, tự thưởng cho mình một tách trà, nhìn Hàn Diễm định nói gì đó rồi lại thôi, quay ra nhìn bên ngoài_ “Khá lắm”

“Này, Ly Bách, người biết làm quạ không??”

“Nếu muối muốn ta sẽ làm, còn tặng thêm việc về rồi để thơ”

“Là quạ gỗ đó”

“Đương nhiên được, chỉ là sẽ khá lâu thôi”

“Đừng để thơ, cũng đừng họa hình, chỉ cần họa tiết là được”

“Muội thật khó chiều đó”

“Đến Nguyên Tiêu thì phải có quạ”

“Được, được. Đêm đó, à không phải là từ lúc chuẩn bị mới đúng. Nếu muốn quà thì phải cùng ca ca muối đi xem hoa đăng, cả những ngày trước đó nữa”

Hàn Diễm neho mắt, nho nhỏ hỏi_ “Ly Bách, người năm nay cũng đã hai mươi, chả lẽ vẫn không có nữ tì của mình sao??”

“Sao lại hỏi chuyện đó??”

“Đêm Nguyên Tiêu đẹp như vậy, ý nghĩa như vậy, ta nghĩ Ly Bách người nên làm việc tốt đó đó hơn là ra ngoài ngắm pháo hoa, ăn bánh trôi nha”

“Không cần”

Hàn Diễm tự gật gù_ “Thì ra là vậy”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dự Tính

Từ sau hôm trò chuyện kia thì Ly Bách biệt tăm, biệt tích đi đâu mất hết mấy ngày. Hàn Diễm nghĩ hẳn chắc có việc riêng nên cũng lười hỏi, lười quản. Chỉ là trong lòng lại có chút chờ mong.

Nhưng chẳng được bao lâu thì từ chờ mong liền hóa thành chán chường nên cuối cùng Hàn Diễm cũng chỉ lẩn quẩn trong phòng hoặc cùng lắm là ngồi thẩn thờ một mình. Ly Nhượng thì gần như lúc nào cũng ở bên cạnh, dù chỉ đến ngồi yên ở đó, thêu thùa này nọ nhưng đôi lúc cũng sẽ giúp đỡ Hàn Diễm một chút.

Còn tiểu Thi sau lần bị dọa kia thì bỗng nhiên ngoan hiền đến lạ thường. Đi dạ, về dạ, gọi dạ, mang đồ cũng dạ không khỏi khiến Hàn Diễm nhướn mày, chăm chú quan sát nàng nguyên một ngày.

[Đứa nhỏ này sao bỗng dưng ngoan ngoãn như vậy nha]

Nàng chậm rãi ngồi xuống bàn, nhướn mày nhìn qua bức thêu của Ly Nhượng liền không kiềm nổi ngạc nhiên mà khen tặng

“Rất đẹp, sắc sảo, tinh tế”

Ly Nhượng cũng ngạc nhiên nhìn Hàn Diễm, sao đó vui vẻ tiếp tục thêu thùa. Nữ nhân liền chuyển đến ngồi cạnh Ly Nhượng, chăm chú xem thêu

“Có muốn học không??”

Hàn Diễm nghe vậy liền lắc đầu, nằm dài ra bàn_”Không đâu, xem vẫn tốt hơn”

“Sao vậy?? Nhớ nhà sao??”

“Không phải, chỉ là trước đây không có thảnh thơi như hiện tại, tứ bề đều là công việc. Không làm này cũng phải làm việc khác. Rất bận rộn”

“Có thể đọc sách mà”

“Chữ nghĩa ở đây đã quá khó để hiểu rồi. Hôm trước Ly Bách ngẫu hứng ngồi đọc một hồi, bản thân nghe từ bên đây, qua bên kia. Không hiểu được gì cả”

“Con có thể học mà”

Hàn Diễm phồng má, vờ tay cầm lên khăn tay đã được thêu xong của Ly Nhượng lên_”Lười lắm, không học”

Ly phu nhân nghe xong cũng chỉ cười, nhẹ nhàng hỏi người bên cạnh_”Thích màu gì??”

“Làm khăn tay cho tôi sao??”

Dù có chút ngạc nhiên khi nghe Hàn Diễm xưng hô xa lạ như vậy, nhưng Ly Nhượng cuối cùng cũng chỉ mỉm cười_”Ừ”

“Đồ hoặc lục” Hàn Diễm vẻ mặt rất không chắc chắn khi nói ra đáp án kia, nhưng lại nghe được tiếng cười khúc khích của Ly Nhượng không khỏi khiến nàng nhướn mày, hứng thú nhìn nữ nhân trước mặt_”Sao vậy? Có gì không ổn sao??”

“Tiểu Bách cũng thích hai màu này”

“...”

“Ta thấy con và nó rất hợp nhau, không như lúc trước. Trong trí nhớ của ta, từ lúc Ly Hiên biết nói thì chưa một lần thấy tiểu Bách và tiểu Hiên cùng nhau nói chuyện qua”

Hàn Diễm nhướn mày, ngạc nhiên hỏi Ly Nhượng_”Dù là vài câu hay hỏi thăm bình thường cũng không sao??”

“Con biết đấy, từ ngữ của tiểu Hiên không thật sự trôi chảy. Đứa nhỏ chỉ có thể nói những từ trọng điểm cho nên...hôm trước, thấy con cùng tiểu Bách nói chuyện, ta đã khá ngạc nhiên nhưng vẫn vui mừng rất nhiều”

“Hửm??”

“Ta không biết vì lý do gì nhưng đến lúc ta nhận ra thì tiểu Bách đã thay đổi rất nhiều. Đứa nhỏ ít nói cũng ít cười. Trở nên thâm trầm hơn rất nhiều. Ta đã rất lo lắng...”

“Sao vậy, hẳn đã làm gì sao??”

Ly Nhượng nhìn vẻ mặt tò mò của Hàn Diễm mà mỉm cười_”Lúc phụ thân kể chuyện của con cho tiểu Bách thì ta đã rất ngạc nhiên. Đã lâu rồi không thấy đứa nhỏ hứng thú như vậy. A, nói mới nhớ. Cũng như con, tiểu Bách cũng có lần đứng trước mặt của phụ thân hẳn nói việc không nên làm thiên sư như con vậy”

Hàn Diễm nghe vậy không khỏi tròn xoe mắt nhìn vào biểu tình vui vẻ mà hạnh phúc của Ly Nhượng, bất giác đưa tay chạm vào trái tim đang đập liên hồi

của mình

Ly phu nhân nhìn qua liền chuyển sang lo lắng “Sao vậy? Đau ở đâu sao??”

Nàng ngây ngốc lắc đầu, sau đó nhanh chóng hồi thần, cười cười “Nói vậy quả thật nhờ ta tới mà Ly Bách kia mới thay đổi sao??”

Ly Nhượng cũng không cần suy nghĩ, mỉm cười rất vui vẻ gật đầu đồng ý khiến Hàn Diễm ngạc nhiên vô cùng. Vừa lúc đó cửa phòng cũng bị đẩy vào, người tiến vào không ai khác cũng chính là Ly Bách.

Hắn bước vào, cúi chào Ly Nhượng, hướng nàng cung kính “Mẫu thân”

Ly phu nhân nhìn hài tử của mình, cười thật hạnh phúc “Tiểu Bách đã về rồi sao?? Mấy ngày nay tiểu Diễm luôn chờ con đó”

Hàn Diễm tròn mắt nhìn Ly Nhượng rồi lại nhìn Ly Bách “Ta không có”

Ly Nhượng mỉm cười liếc nhìn Hàn Diễm “Vậy mấy ngày nay, ai cứ mãi ngồi một chỗ mà thần thờ ra như vậy nha?? Tiểu Bách, có mang theo thứ mẫu thân nhờ con không”

“Đây” Ly Bách vui vẻ cầm ra chiếc ô màu đỏ mang đến đặt vào tay Ly mẫu thân

Ly Nhượng lại đặt chiếc ô sang cho Hàn Diễm “Ta nhờ Ly Bách ra ngoài đặt làm cho con một chiếc ô nhưng lại quên mất nên là màu gì. Không nghĩ tới, tiểu Bách lại làm màu đỏ. Quả thật là trùng hợp đến bất ngờ”

Ly Bách nhìn tiểu muội đang chăm chú xem xét cây dù đỏ trong tay mà không khỏi vui vẻ chọc ghẹo “Sao vậy?? Không thích màu đỏ sao??”

Hàn Diễm bĩu môi mặc kệ không trả lời, trực tiếp bung dù ra xem

Ly Nhượng bật cười, kéo tay Ly Bách qua “Tiểu Diễm thích màu đỏ và lục. Xem như tiểu Bách con may mắn. Vài ngày nữa, mang tiểu Diễm ra ngoài đi. Ta xem đứa nhỏ ở mãi trong phủ chỉ biết uống thuốc đã chán đến không chịu nổi rồi”

“Được, mẫu thân”

“Ta được ra ngoài sao??” Nàng khó tin nhìn sang Ly Nhượng được hỏi thì hướng mình mỉm cười gật đầu

Nhận được sự đồng ý, Hàn Diễm rất tự nhiên đứng bật dậy, ánh mắt sáng ngời, giơ lên hai nắm tay trước ngực “Yeah!! Ra ngoài, ta cuối cùng cũng được ra ngoài”

“Vẫn nên cẩn thận một chút” Ly phu nhân cũng rất vui vẻ nhìn đến Hàn Diễm cẩn thận xếp lại ô

“Đương nhiên rồi. Nếu người muốn, có thể cùng ta ra ngoài”

Ly Nhượng vô cùng ngạc nhiên, rất cẩn thận hỏi lại Hàn Diễm “...Được sao?? Ta có thể cùng con ra ngoài sao??”

“Đương nhiên, càng đông càng vui” Hàn Diễm vui vẻ xoay người đi tìm chỗ đặt ô, không để ý tới phía sau Ly Nhượng đã rung rung rung khóc

Ly Bách hết nhìn Hàn Diễm, lại nhìn đến mẫu thân, dùng vẻ mặt không cảm xúc, bình thản nói “Mẫu thân, phụ thân tìm người”

“A, được, tiểu Bách, nếu không bận gì thì vẫn là ở lại cùng tiểu Diễm trò chuyện đi”

“Được, mẫu thân”

Cứ như vậy, Hàn Diễm ra mái đình kia cùng với Ly Bách trò chuyện. Chỉ khác một chút, Hàn Diễm là tự thân vận động, dù bước chân không thể đi nhanh như bình thường

“Ly Bách, Ly Bách, hình như ngươi biết võ công đúng không??”

“Đúng vậy”

Hàn Diễm nghe được đáp án liền trầm ngâm, nghĩ muốn hỏi hắn làm sao mà học được nhưng vẫn là giữ vào trong, không hỏi nữa.

Ly Bách nhưn mày nhìn vẻ mặt trầm tư của Hàn Diễm, nhưn mày, nhoen miệng cười “Muội muốn học sao??”

“Không đâu”

“Ừ, nếu muốn cứ nói, võ công không nhất thiết phải là người tay chân đầy đủ, sức khỏe dồi dào”

Hàn Diễm nghe đến đây chợt thờ dãi “Ta biết. Nhưng ta lười lắm. Kiên nhẫn cũng ít. Biết làm gì”

“Hàn Diễm, ta không phải muốn phá bỏ giấc mơ của muội. Có thể học thứ phòng thân không phải không tốt sao?”

Nàng nâng lên tách trà, bình đạm nhìn Ly Bách mỉm cười_ “Ta tin Ly Bách người biết cách để ta được bình an tránh được điều không nên mà”

Ly Bách nghe được lời này cũng bất ngờ không kém, xòe quạt che nửa mặt, chớp mắt nhìn Hàn Diễm_ “Ta không đảm bảo”

“Ừ. À, người bảo là từ chiến trường về, đi với ai?”

“Thất vương gia”

“Ể, người là bạn chí cốt của hần đúng không??”

“Vừa là chí cốt, vừa là người tính kế giúp hần”

Nghe đến đây liền không khỏi chau mày hướng Ly Bách khó tin hỏi_ “Muru sĩ, người làm muru sĩ thật sao??”

“Muội nghĩ xem”

“....”_Hàn Diễm chép miệng, lại thờ dài, nâng lên tách trà chậm rãi uống_ “Muru sĩ trong suy nghĩ của ta”_nàng nhìn qua Ly Bách đang nhếch môi húng thú nhìn mình thì khẽ lắc đầu, đặt xuống ly trà_ “Kết cục không tốt”

“Hahaha, ta sẽ không”

“Ừ”_nàng thờ dài, xoay xoay tách trà_ “Người là huynh trưởng, là ruột thịt của Ly Hiên. Làm muru sĩ của thất vương gia vậy mà lại để muội muội bị hần hạ thù sao??”

Ly Bách nhưn mày nhìn qua vẻ mặt cảm xúc không rõ ràng của Hàn Diễm mà thờ dài_ “Lúc ta biết Ly Hiên bị hần đối xử không tốt, cũng là lúc ta bắt đầu làm muru sĩ. Chỉ là vẫn không tránh được lần kia”

“Lần nào??”

“Khi Ly Hiên bị hần sai người hạ độc liệt hỏa diễm thì ta không biết. Đứa nhỏ cứ như vậy mà yên lặng chịu đau. Đến lúc không thể chịu đựng nổi thì lăn ra bất tỉnh. Khi tỉnh lại thì đã là Hàn Diễm muội muội rồi”

“Nó ra sao, thứ độc gì ấy??”

“Liệt hỏa diễm. Vẫn chưa có nhiều ghi chép về nó nên vẫn chưa có thuốc giải. Là độc mãn tính. Ngấm vào người, tùy vào lượng mà thời gian tái phát độc sẽ khác nhau. Mỗi khi phát độc sẽ khiến tứ chi tê liệt, thanh quản tắc nghẽn. Không thể kêu cứu, không thể di chuyển, chỉ có thể nằm yên mà chịu cái nóng rát ở bên trong, cái đau xé gan xé ruột, tứ chi như bị đứt đoạn, đầu đau như búa gỗ. Không phải muội nói nhớ được hay sao?? Trông có vẻ mờ mịt nhỉ??”

“Được rồi. Ta sẽ tóm tắt cho Ly Bách người những gì ta biết theo bộ não của Ly Hiên, thân muội lúc trước của người. Nhất, nàng ta có mẫu thân và phụ thân thương yêu. Nhì, nàng ta có một huynh trưởng thờ ơ, lạnh lùng, ít tiếp xúc. Tam, gia nhân trong nhà cũng không thích tiếp xúc với nàng ta. Tứ, tiểu Thi ngồi bên cạnh cứ luôn ca thán trước mặt Ly Hiên. Ngũ, nàng ta nhớ rất nhiều hình ảnh của tên thất vương kia. Hết rồi”

Ly Bách nghe hai từ ‘hết rồi’ của Hàn Diễm mà như muốn phun hết nước trà đang uống ra ngoài, trợn mắt khó tin nhìn Hàn Diễm đang kì dị nhìn hần_ “Hết rồi!!”

“Thật sự hết rồi”_Hàn Diễm ngây ngốc gật gật đầu, hít vào một hơi nhìn lên mái đình, chau mày xem bản thân có thể nhớ thêm một kỉ tích nào nữa hay không_ “Thật đấy. Ta nghe người bảo bị đối xử không tốt, ta đã rất ngạc nhiên. Ta không biết. Thậm chí tên của thất vương ta còn không thấy được nữa. Trong đầu có hình ảnh của hần nhưng chữ thất vương kia lại che hết dung mạo hần. Bởi thế ta mới ngạc nhiên sao trên người lại có sẹo, mà lại còn là sẹo dài như thế nha”

Ly Bách vẫn không tin nổi, nhưn mày, cao giọng, dùng quạt gõ gõ bàn_ “Trịnh Hạo, là Trịnh Hạo đó!!!”

“À, ra là thất vương Trịnh Hạo”_Hàn Diễm nhắc tới liền rùng mình thật mạnh, kéo lại áo choàng quấn chặt người, lắc lư qua lại_ “Cái tên thật có sức hút nha, nghe một cái liền rùng mình”

“Sao??”_Ly Bách cũng như Hàn Diễm, không đầu không đuôi hỏi nàng

Nàng chau mày, hất nhẹ cằm với hần_ “Sao cái gì??”

Ly Bách nhưn mày, đá mắt vài cái với Hàn Diễm khiến nàng bật cười, không kiềm được lắc đầu nói_ “Nước sông không phạm nước giếng, không liên quan, không liên quan. Tránh được sẽ tránh. Không ngăn đường người”

“Không phải như vậy”

“Mệt, không nghe”

“Không muốn ra ngoài sao??”

“Này đương nhiên muốn, đợi cơ thể này khỏe một chút, Ly phủ này, Ly Bách ngươi cũng đừng mong giữ chân ta”

“Ta đưa muội đi”

Hàn Diễm vẫn cười nhìn Ly Bách, bỗng nhiên gương mặt liền trở lại bình thường, nheo mắt nhìn hấn_”Ta có rất nhiều thứ muốn hỏi. Chỉ là nghĩ lại vẫn cần thời gian xem xét nhiều hơn”

“Sao, cứ hỏi, ta đương nhiên trả lời”

“Không không, quan sát vẫn tốt hơn. Ta chỉ muốn chắc chắn một việc”

“Hửm??”

Hàn Diễm chau mày, gơ tay xoa nắn phần ở hai đầu lông mày, rồi vuốt xuống mũi_”Chuyện cũng không quan trọng. Cứ từ từ đi. Ta có lẽ đã hỏi vội vàng”

“Hahaha, sao lại ngập ngừng như vậy?? Rất không như ngày thường”

Nàng thở dài, chép miệng_”Ta chỉ là không biết nên hỏi sao cho ngời hiểu, cười cái gì”

“Hahahahahaha”

Hàn Diễm cúi đầu nhìn hộp đá đựng than nóng trong tay, lại nhìn người bên cạnh_”Ly Bách”

“Sao??”

“Sao này nếu là lúc ở cạnh ta, bất kể ta ta làm chuyện gì đi chăng nữa, chỉ cần lúc ta chuẩn bị bắt đầu hay có ý tứ gì thì nhờ ngời nhắc nhở ta điều này”

Ly Bách bỗng nhiên hớn hờ, nhiệt tình vô cùng, đem mặt đến gần Hàn Diễm, nhướn mày_”Hửm?”

“Không được bao đồng, không được nhiều chuyện, phải suy nghĩ cẩn thận”

“...”_nghe đến đây hấn liền xòe quạt, che nửa mặt, ánh mắt xem thường nhìn Hàn Diễm

Hàn Diễm nhìn ra ngoài, một tay nâng má_”Năng lực tự chủ của ta khá thấp, kiên nhẫn cũng ít, tính tình cũng xấu, cần người bên cạnh nhắc nhở. Trước kia là do bạn bè của ta mỗi lần ta kích động mà ở bên cạnh nhắc nhở. Nếu không cũng đã đứt dây từ lâu rồi. Mà bây giờ phải tìm ra một người ưng ý, rồi còn phải bồi dưỡng cho quen với bản thân thì quá lâu. Thôi thì cứ nhờ Ly Bách ngời vậy”

“Hahaha, không ngờ muội lười đến như vậy. Lười đến mức biết bản thân thiếu hụt mà lại không chịu sửa đổi, lại bắt người bên cạnh nhắc nhở”

“Ta nghĩ, nếu ta còn tự giác như vậy thì ta sẽ thành một con người toàn diện, hoàn hảo, tốt đẹp mọi mặt mắt. Chắc chắn Ly Bách ngời sẽ ghen tức đến chết”

“Cho nên muội đây là thương tình cho ta biết điểm yếu sao??”

“Có thể là như vậy”

“Đây thật sự là may mắn, may mắn trời ban nha”

Hàn Diễm đang uống trà thì vội vã ngưng, tròn mắt chớp chớp nhìn Ly Bách_”Ngời nói xem ta còn độc trong người không?”

“Đưa ta xem xem”

“Ngời cũng biết thứ này??”_nàng dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn hấn nhưng là vẫn kéo lên tay áo, đưa tay ra cho Ly Bách xem mạch

“Đương nhiên biết”

“Đa năng nhĩ??”

“Đa năng??”

“Biết mọi thứ!”

“À, không hấn, không hấn”_Ly Bách gật gù, chỉ quạt vào tiểu Thi_”Tiểu Thi, mang nước đến cho ta”

“Dạ”

Nàng nhìn qua tiểu Thi ngoan ngoãn rồi đi, lại quay qua kéo ống tay áo của Ly Bách, ngây ngô hỏi “Này, Ly Bách, Ly Bách, trong trí nhớ của Ly Hiền, người rất lạnh lùng, thờ ơ, ít tiếp xúc. Lời của người khiến ta có điểm không rõ, cũng có chút mờ mịt”

Ly Bách mỉm cười, thờ dãi, vươn tay nhận ly nước từ tay tiểu Thi, nhìn Hàn Diễm “Quả thật trong mắt của ta, Ly Hiền là đứa ngốc, không đáng để ta lưu tâm nhiều. Nhưng dù sao cũng là ruột thịt a. Nhìn thấy muội ấy gặp bất lợi cũng có chút khó chịu. Điều này ta đã nói. Lên làm mưu sĩ ngoài việc phục vụ cho mục đích của ta cũng phần ít giảm đi hoặc nói rõ ra lúc Ly Hiền làm hấn nổi giận, ta có thể dẫn hấn sang một chuyện khác mà quên đi Ly Hiền” _hắn chậm rãi lấy ra lọ thuốc nào đó từ trong người, rắc ít bột trắng vào ly nước kia, rồi sau đó lấy máu từ đầu ngón tay của Hàn Diễm mà nhỏ vào

“Làm được sao??” _Hàn Diễm nhướn mày nhìn sang về mặt chăm chú hiếm thấy của Ly Bách

“Ít nhất là trên người muội không còn xuất hiện thêm sẹo từ lúc đó” _Ly Bách chỉ cười trừ, cầm lên ly nước kia, lắc nhẹ, chăm chú xem một hồi rồi đặt xuống lại một ly nước trắng tinh như bình thường lên bàn _ “Đã không còn rồi”

“...”

Ly Bách chống cằm, lấy quạt gỗ gõ bàn _ “Hàn Diễm, muội xem lại Ly Hiền, trước lúc bất tỉnh có ăn gì không?”

“....” _Hàn Diễm nhìn Ly Bách thờ dãi _ “Không nhớ. Ly Bách, người có nghĩ hay không đến việc cơ thể chết đi một lần rồi sống lại khiến độc tố được giải không??”

“Nói cũng có lý. Ly Hiền bất tỉnh năm ngày. Chỉ là ta nghe nói lúc phụ thân bắt đầu bày ra bàn tế, về vừa xong bát quái trận thì Ly Hiền thật sự đã ngừng thở. Lúc xong trận nhưng Ly Hiền cũng không tỉnh, qua khoảng một nén hương thì đã thờ trở lại. Nếu nhầm tính thì mất khoảng bốn giờ. Thời điểm đó thì tất cả mọi thứ cũng đã đình chỉ hoạt động rồi. Có thể xem như đã chết. Cho nên nói, việc muội tự nhiên lấy lại hơi thở cũng khiến cho phụ thân lúc đó chấn kinh đấy”

Hàn Diễm chống cằm, gật gù lắng nghe _ “Vậy giờ xem ra ta đã bình thường, nếu bồi bổ, nghỉ dưỡng đúng cách vẫn có cơ hội khỏe mạnh như bình thường được chứ?”

Ly Bách nhấp một ngụm trà, thờ dãi lắc đầu _ “Không thể. Cơ thể này của muội có thể nói là đã bị hư tổn quá nhiều rồi. Chỉ sợ hiện tại gặp thêm vấn đề gì thì cũng mất thời gian khá lâu để hồi phục nguyên trạng. Nếu nói tới bồi bổ thì chỉ tốt được chút ít. Nhưng khi ra gió vẫn sẽ đổ bệnh như thường thôi. Thậm chí có thể còn thành bệnh nặng”

Hàn Diễm bày ra bộ mặt xem thường nhìn Ly Bách một hồi, đến lúc không chịu nổi, vẫn phải mở miệng hướng tiểu muội tử của mình, gõ quạt vào bàn _ “Ta nói thật. Ly Hiền lúc trước không biết cẩn thận, lại không tự chăm sóc nên giờ người chịu hậu quả cũng chính là cái thân thể muội đang có thôi”

“Ta bỗng dưng cảm thấy có chút vô vị”

“Đừng lo, có ta bên cạnh”

“Ly Bách người thì làm được gì??”

“Ta đương nhiên làm được nhiều việc”

“Vậy người nghĩ cách cho cơ thể này bay nhảy được đi”

“Ta nói, con người sống nên biết lượng sức mình”

Hàn Diễm cũng rất bình tĩnh _ “Ta nói, mỗi lời nói ra đều nên suy nghĩ”

Ly Bách vỗ quạt vào tay _ “Ta chỉ nói làm được nhiều việc, không phải tất cả”

“Cho nên ta mới nói mỗi lời đều phải suy nghĩ, nói ra cẩn thận không thì có ngày mất mặt”

“...”

Hàn Diễm nhướn mày vui vẻ nhìn về mặt bất đắc dĩ của Ly Bách, nhướn mày quyết định mở cho hắn một đường sống _ “Thật sự không thể...”

“Không” _Ly Bách cũng rất tranh thủ phản pháo, đắc ý gõ gõ quạt vào lòng bàn tay

“Lang băm chết tiệt”

“....” _Ly Bách trân mắt nhìn tiểu muội, sau đó xòe quạt che nửa mặt, giọng nói cực kì, cực kì nghiêm túc _ “Hàn Diễm a Hàn Diễm, muội nên biết, người làm lang trung tài hoa như ta hay là thái y trong cung đều rất tôn trọng khi bị gọi là lang băm đấy”

“Lang băm!”

“Ngaoan, là lang trung. Hài từ nhà văn nên phát âm phải đúng. Nhất là nữ từ, không nên mắng bừa”

“Ly Bách đại lang băm!”

“Muội...”_ Ly Bách hết cách, xếp quạt đánh vào tay_ “Được rồi. Nhưng ta chỉ có thể làm cho nó tốt lên, không thể là hoàn chỉnh”

“Ly Bách a, Ly Bách, người mãi mãi vẫn chỉ có thể là lang băm. Người nói người là lang trung vậy là độc lang hay lành lang??”

“Từ ngữ gì vậy??”

Nàng dùng ánh mắt thờ ơ nhìn Ly Bách, tay nâng tách trà đưa lên miệng_ “Ta thấy người là học y để hại người, không phải cứu người”

“Nhảm tính thì có thể xem là vậy. Dù gì người ta cứu từ trước đến nay chỉ duy có muội”

Lời này nói ra, Hàn Diễm thật sự phun trà ra ngoài_ “Người nghĩ ta là chuột bạch thí nghiệm hả??”

“Thí nghiệm??”

“Chính là cái thể loại...ờ, khi người tạo ra thứ gì đó mới, không dám sử dụng lên người mà dùng lên người khác thì gọi là thí nghiệm”

“À. Nào có. Ta được sư phụ công nhận mà. Với lại lúc ta học không có người để tập thì luôn vừa lúc muội bị thương. Đây gọi là may mắn”

“....”

“À, nói mới nhớ, món quà ta tặng muội sắp hoàn thành rồi”_ Ly Bách hướng Hàn Diễm, xòe quạt che nửa mặt, nháy mắt mấy cái

“Theo ta đoán không lắm thì sẽ tặng áo vệ đúng không??”

Ly Bách trân trối nhìn về mặt thờ ơ của Hàn Diễm, sao đó liền haha cười nhưng mặt lại không có chút ý tứ cười nào_ “Làm sao muội đoán được??”

“Vậy là đúng rồi. Không phải Ly Bách bảo sẽ không chắc chắn bảo vệ được ta sao?? Chỉ là suy đoán thôi, sao lại căng thẳng như vậy”

Ly Bách đưa tay xoa trán_ “Chỉ là ta vừa nảy ra một chủ ý”

Hàn Diễm nhướn mày chờ hắn nói tiếp, nhưng cuối cùng cả hai đều vì một câu mở mà không có kết của Ly Bách mà chìm trong yên lặng

Nàng thờ dài, vươn tay cầm lấy quạt của Ly Bách, làm như hắn, cũng xòe quạt, che nửa mặt_ “Vị công tử này, theo ta nhớ không lắm thì người cũng được xem là bạn từ nhỏ của tiểu tử nhà hữu thừa tướng kia đúng không??”

Nói đến đây, gương mặt Ly Bách liền trở nên trầm đến lạ thường, nhẹ nhàng nâng lên tách trà nóng trên tay_ “Đúng vậy. Nhưng Ly gia chỉ mới có phụ thân là xưng thần tử còn Mộc gia đã là năm đời thừa tướng, một đời vua, hai đời hậu rồi”

“Ly Bách, Ly Bách, người khiến ta có thêm nhiều suy nghĩ không đáng có”

“Đây là muội hỏi, ta chỉ trả lời”_ hắn nhướn mày mỉm cười nhìn Hàn Diễm bên cạnh mày chau mày một sâu hơn mà âm thầm suy nghĩ_ [Chỉ là ta trả lời nhiều hơn một chút]

Hàn Diễm xoa xoa trán_ “Bất cần, bất cần rồi. Hỏi đến vấn đề không nên hỏi rồi”

“Lo lắng làm gì, từ từ ta sẽ đưa muội đến phủ của hữu thừa tướng dạo chơi”

“Ly Bách, người...”_ Nàng có chút khó chịu định nói ra nhưng vẫn là kiềm lại_ [Không được, bản thân không nên vội vàng]

Ly Bách hứng thú nhìn Hàn Diễm như muốn nói ra bộ mặt thật của hắn mà không kiềm nổi, nhếch môi cười_ “Sao nào?”

“Được rồi, nước chảy thuyền trôi, gió thổi lá bay”

Hắn quay trở lại về mặt ngả gối của mình, vỗ quạt vào tay_ “Đây phải nói là..”

Hàn Diễm liền giơ tay từ chối_ “Khoan, không chữ nghĩa. Người có nói ta cũng không hiểu”

“Hahaha”

“Ly Bách, người nói chỉ có phụ thân là xưng thần...”_ Hàn Diễm nói đến đây liền cảm thấy có điểm không đúng, ngấm ngấm rút lui, quay mặt đi

Ly Bách thấy được mọi việc, nhếch môi xòe quạt phe phẩy_ “Ta không phục vụ cho người tại vị hiện tại, cũng không muốn thi cử làm quan nên nếu nói chỉ có phụ thân xưng thần thì có gì sai?”

“....”

Hắn nhướn mày nhìn sang tiểu muội tử đang mím môi của mình mà rướn người tới, cách lớp giấy quạt, nhẹ nhàng nói bên tai Hàn Diễm_ “Nhưng nếu muội muốn vào cung, chuyện đó không thành vấn đề”

Hàn Diễm nghe xong, tròn mắt nhìn Ly Bách một bụng âm hiểm trước mặt. Ngay lập tức trong đầu nàng xẹt qua một ý tưởng, liền hướng huynh trưởng của mình mặt đối mặt, nhếch môi cười_ “Được. Nếu Ly Bách nguoi có thể khiến cho Hàn Diễm ta đây cảm thấy hứng thú thì chuyện cùng nhúng tay viết thêm một trang giấy hay thậm chí là một quyển sách là chuyện có thể”

“Được hahahaha”_ Ly Bách vô cùng hào sảng bật cười, uống một ngụm trà, rất vui vẻ đánh quạt vào bàn_ “Hảo trà”

Nàng duỗi chân ra, kéo lại tấm chăn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh_ “Hứng thú thường không kéo dài. Hứng thú hết, chuyện cũng hết”

Ly Bách ngồi bên cạnh cũng như Hàn Diễm, ngẩng đầu nhìn cánh chim trời, nhếch môi cười

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tính Toán

Hàn Diễm thờ hất ra, xoay phải thu gối ôm vào lòng, rất thoải mái vùng chân gác qua, mặt cũng vui vào, tiện tay kéo lên chăn dày phủ qua đầu, rất thoải mái chếp miệng ngủ tiếp.

Chưa được một lúc lâu thì bỗng dưng Hàn Diễm chau mày, kéo chăn xuống một chút, nheo mắt cố nhìn ra ngoài. Sau đó lại nhắm lại xoay vào trong, giọng vô cùng lười biếng, vuron tay ra sau, gãi lưng_ “Ly Bách, Ly Bách, nguoi hà có gì phòng của nữ tử, lại còn là buổi sáng mà lại xông vào ngồi như vậy?? Không biết ngại ngùng sao??”

“Lúc ta gõ cửa không ai trả lời, vào phòng cũng không thấy ai ra tiếp. Liền nghĩ muội đi đâu đó, ta cứ như vậy trung thành một chỗ ngồi đợi, rất lâu nga”_ Ly Bách rất vui vẻ nhìn đến nguoi trên giường đã chuyển qua nằm xấp, nhướn mày tự thưởng cho mình thêm một ly trà

Nàng thờ dài, chống tay ngồi dậy, vuốt tóc ngược ra sau đầu, quần chắn lại lui vào góc giường_ “Không ngờ nguoi biến thái đến như vậy”

“Biến thái là gì??”

“Là vô sỉ!”

“À. Mà quên đi”_ hắn đánh một cái ‘cạch’ ,giữ quạt ra, rồi xoay quạt vào nguoi một cách rất có phong thái thần tiên tí tí dùng quạt, nhướn mày với Hàn Diễm_ “Xem, quà ta mang cho muội”

Nữ nhân rất không khách khí cả nguoi bọc chăn, ngã nghiêng trên giường, xoay mặt vào trong_ “Đề đó đi, lát xem”

Hắn quạt chưa được vài cái liền xếp lại, đánh quạt vào tay rồi sau đó lại chỉ quạt về một hướng góc bên ngoài giường Hàn Diễm_ “Mau xem, xem rồi định giá”

“Giá gì nữa??”

“Cứ xem trước đã”

“Không nghĩ muốn xem”_ Hàn Diễm vẫn lười biếng quyết tâm đưa lưng cùng tấm chăn để Ly Bách xem

Ly Bách thờ dài, chếp môi, dùng quạt gõ nhẹ trán_ “Đây là nguoi được thất vương Trịnh Hạo trước kia cử đến giết muội, thật sự không muốn xem sao??”

Nàng duỗi một chân ra, gãi chân kia_ “Vậy càng không nên xem”

“Nhưng hắn giết không được muội, lại bị ta bắt giam. Một là nhiệm vụ không hoàn thành, hai là biến mất. Hắn đã không còn chôn dung thân rồi đó, muội có hiểu không??”

“Hắn vậy mà để Ly Bách nguoi bắt, chứng tỏ hắn vô dụng, không có khả năng. Đem đi đi, nếu Ly Bách nguoi để ý hắn thì tự mà tiêu lưu, đừng đổ qua ta”

“Tiểu nha đầu này, thật sự không muốn xem sao?? Tên này rất thú vị đó”_ Ly Bách cười nửa miệng, vẻ mặt nham hiểm cùng cực

Hàn Diễm nghe được liền chau mày, thờ dài một hơi, nhắm mắt, quyết tâm giờ dùi đánh trống lảng_ “Không phải mấy nguoi như vậy đều uống thuốc nhét

trong rằng gì đó rồi tự sát sao??”

“Có chứ. Nhưng ta đã cứu hần”_ nói đến đây thì Ly Bách lại bày ra vẻ mặt ta là người tài giỏi, ta tạo được thành tựu lớn, mau đến khen ta đi. Nhưng chi tiếc là có người tung nhưng người hứng thì vẫn chưa xuất hiện

Mất một lúc sau thì Hàn Diễm mới trả lời_ “Người thật bát ải đó Ly Bách ạ”

Ly Bách không mất đi nhiệt tình, rất mau lẹ đánh quất vào tay, đáp lại_ “Quá khen rồi”

“Người cứu thì người giữ mà dùng, đưa ta làm gì??”

“Quà của ca ca sao muội cứ chê bai vậy??”

“Nói đi, người đó là nam hay nữ??”

“Muội đoán”

“Một nữ tử ngực nở, mông to, eo nhỏ bé, gương mặt diễm lệ??”_ lúc này giọng điệu của nàng đã thật sự đã kéo dài đến không chịu nổi. Chỉ có Ly Bách ngồi ở ghế kia là khí thế bùng bùng, hần không thể nhóm được lửa nhảy vòng quanh.

“Đoán hay lắm”_ Ly Bách nhướn mày nhìn muội từ một thân quần chân đã không còn động đậy thì chau mày, liền đứng dậy, đi tới_ “Này, lại ngủ nữa sao?? Mặt trời đứng bóng rồi đó! Mau ra xem quà ta tặng đi chứ!!”

Vốn đã được phu phụ Ly phủ chấp thuận cho việc muốn làm gì làm, muốn sao cũng chiều thì hiện tại lại thêm một việc. Từ sau câu nói ‘Như được ngủ bù’ của Hàn Diễm thì việc nàng ngủ hay thức, thứ cuối cùng mà tiểu nha đầu tiểu Thi có thể tác động cũng đã bị dẹp bỏ.

Việc đó khiến cho tiểu Thi lúc trước bận rộn bao nhiêu thì giờ đây lại có thời gian ra ngồi chọc kiến, nhìn trời bấy nhiêu. Cuộc sống bỗng nhiên vô cùng nhàn hạ. Tiểu Thi cũng có đôi lúc tự ngẫm có nên cho bản thân ngủ thêm một lúc như tiểu thư hay không và tiểu Thi tự nghĩ là nên. Nhưng mà, người sống đã quen nề thuộc nếp thì cho dù có nghĩ là nên lười thì bản năng vẫn thắng. Tiểu Thi đứng giờ liền tỉnh, sau đó ngây ngốc ngồi trước phòng của Hàn Diễm

Hôm trước, Hàn Diễm có dặn tiểu Thi buổi tối cứ đặt sẵn thao nước cùng nước muối ở đầu giường, ầm hay không không quan tâm, chỉ đến lúc tiểu thư gọi thì tiểu Thi mới được phép vào phòng, không thể cứ mỗi sáng liền ôm thao, đập cửa vui vẻ chạy vào gọi dậy như lúc trước nữa.

Mà lúc này, thiếu gia cứ như vậy muốn xông vào, tiểu Thi đã cản, nhưng thiếu gia cứ vào, còn dẫn theo một người. Vào xong còn xoay lại, chỉ quạt vào tiểu Thi, rất nghiêm túc:

“Ồ yên ngoài đây”_ rồi đóng cửa lại, bỏ mặt tiểu Thi bên ngoài

Hiện tại, tiểu nha đầu đáng thương chỉ có thể nhìn người trong phủ thật lâu mới qua lại làm việc còn bản thân thì ngồi ở bàn đá trong sân trước phòng Hàn Diễm chán đến muốn ngắt xiêu để cho qua thời gian.

Lúc này bên trong phòng, Ly Bách chán nản, thờ dãi nhìn đến nữ nhân đang ngủ trên giường, đi qua, đi lại dùng quạt gỗ gõ gõ trán. Bỗng nhiên hần đánh quạt vào tay, vui vẻ đi đến bên giường, cúi người thổi gió vào tai Hàn Diễm, giọng điệu rất ươn ẹo_ “Ly Diễm ngoan của chúng ta, muội mau tỉnh, ca ca sẽ mua kẹo cho muội nha Ly Diễm”

Hàn Diễm không chân chờ, ngồi dậy, một tay che miệng, tay chỉ chỉ thẳng mặt Ly Bách_ “Lưu manh giả danh tri thức!”

Sau đó rất không khách khí gạc Ly Bách ra, bản thân nhích ra mép giường, mưng hài vào, xiêu vẹo đứng yên lấy thể một lúc rồi mới đi đến cầm ly nước muối mà ngâm vào, đưa mắt nhìn quanh phòng.

Và tầm mắt của nàng đã nhìn thấy một vật thể. Ngay lập tức miệng liền căng phồng muốn phun ra nước muối nhưng kịp giữ lại, không khách khí đi thẳng, dùng sức kéo cửa vào, chạy ra ngoài phun nước. Thật nhanh sau đó quăng luôn cả ly xuống đất, cũng không màng đến tiểu Thi đáng thương mang chút hy vọng nhìn mình mà hồi hả chạy vào, đứng bên cạnh vật thể đó, chỉ tay_ “Cái gì đây??”

Ly Bách đứng đối diện, cảm áo choàng, bước tới khoát cho Hàn Diễm, đưa thêm khăn tới rồi lùi bước_ “Chùi miệng đi”

Hàn Diễm nhận lấy khăn kia, qua quýt lau mặt rồi quẹt miệng, chạy đến bàn phấn đặt khăn lên rồi lon ton chạy trở về bên cạnh nam nhân lạ mặt kia, chớp chớp mắt tròn chăm chú nhìn Ly Bách đối diện, chờ lời giải thích

Ly Bách vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm túc, đan lại hai tay trước ngực, nhìn hần lúc này thực sự là một thư sinh, hướng Hàn Diễm cúi nhẹ người, nhàn nhạt trả lời_ “Quà của muội”

“Mỹ nữ đâu??”

“Bên cạnh muội”_ hần hất mặt về phía nam nhân mặt một nửa bị mặt nạ che mắt

“Người xem, người xem....cái”_ Hàn Diễm giơ tay lên xuống trước mặt nam nhân lạ mặt bên cạnh mình, miệng cứ mở nhưng từ ngữ lại không hoàn chỉnh,

hoàn toàn không biết diễn tả sau cho đúng_”Ngươi, ngươi nhìn xem hân có chỗ nào giống nữ há?!”

“Sao lại muốn là nữ nhân?”

“Ân cần, chu đáo, cái gì cũng biết làm. Thứ ta cần có thể xem như một mẫu thân, túc trực nguyên một ngày chăm ta đó!!!”_nói xong, Hàn Diễm lại tròn mắt nhìn nam nhân trước mặt rồi nhìn Ly Bách, tiếp tục giơ tay ra trước mặt hân, đưa lên đưa xuống cứ như đang giới thiệu sản phẩm

“...”_Ly Bách cũng tròn mắt nhìn tiểu muội của mình, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, về mặt gật gù thấu hiểu, hít sâu_”Nếu muội đào tạo thì hân sẽ biết thôi, và lại còn có tiểu Thi rồi còn gì”

Nghe Ly Bách nói vậy, nàng liền trở mặt nhìn hân, giọng nói cực kì lãnh đạm_”Ngươi nói xem tiểu Thi có ưu điểm gì?”

“Nha đầu của muội, làm sao ta biết. Người cong hay thẳng, mềm yếu hay cứng rắn là muội nắn. Ta không có quyền”

“Nhưng ngươi xem, hân ta còn chỗ nào để ta uốn há?”_Hàn Diễm xòe tay nhỏ, hướng về phía gương mặt được mặt nạ che kín nửa trên của nam nhân kia_”Ngươi nhìn ánh mắt hân đi, nhìn kĩ đi Ly Bách. Ngươi muốn ngày qua ngày ta đều phải đeo tấm sắt ở cổ, thân cũng mang theo hai tấm sắt để không bị một đao xuyên chết sao?”

“Sợ chết?”

“Sống chết không phải vấn đề”_Hàn Diễm bỗng thấy có chút bất lực buông xuôi, thờ dãi đi đến tủ quần áo của Ly Hiên, nhìn vào xem xét_”Ngươi nhìn hân đi. Ta cần một con người, không phải một con thú. Nói mới nhớ Ly Bách, dẫn ta ra ngoài đi chứ. Đã ba ngày từ ngày Ly Nhượng bảo ngươi mang ta ra ngoài đây biết không há”

Ly Bách đi tới đứng cạnh Hàn Diễm, nhìn vào tủ đồ không khỏi chau mày_”Giờ ta mới nhận ra Ly Hiên thích màu sắc sỡ”

“Ta cũng không ghét sắc sỡ, chỉ là mấy màu này nhìn rất xấu. Vẫn không biết nên làm gì cho đúng mới mớ này”_Hàn Diễm vươn tay lấy ra một bộ từ chồng đồ nhỏ vừa được may mới của mình nằm ở một bên tủ

Cứ như vậy hai huynh muội Ly gia cùng nhau đứng cạnh tủ đồ của Ly Hiên lúc trước vừa xem vừa bình phẩm, rất có không khí của gia đình ấm áp mà bỏ qua một nam nhân mặt sắt lạnh lùng đứng yên đó.

Nhưng là không kiếm được, nam nhân âm thầm xoay người, trực diện đánh giá huynh muội Ly gia.

Ly Bách cầm lên bộ áo màu cam của Ly Hiên nằm một bên thấy xuống đất, vươn tay cầm lên tiếp mấy bộ khác định ném_”Hàn Diễm, vài ngày nữa ta mang muội tới một nơi”

Hàn Diễm chau mày nhìn hân nhưng vẫn là kiên quyết từ nãy đến giờ một ngón tay cũng không chạm vào mớ đồ của Ly Hiên, chỉ đứng yên mà xem_”Sao lại quăng đi, Ly Bách ngươi không thể lý tính như vậy, ngươi nên nghĩ tới mẫu thân ngươi chứ!”

Hân bỗng nhiên liếc mắt qua nhìn Hàn Diễm_”Muội muốn tự tay mẫu thân đem đốt sau?”

Biểu hiện của Ly Bách có chút khiến Hàn Diễm giật mình, sau đó nàng nhanh chóng nhìn đi hướng khác, thờ ơ bảo_”Đề đó đi, lát ta tự thân làm”

Ly Bách dừng tay, đứng lùi lại, bắt hai tay trước ngực mỉm cười sau lưng Hàn Diễm_”Ta chờ muội ngoài đình”

Rồi hân nhanh chóng cùng tên nam nhân kia rời đi, Hàn Diễm nhìn đến mớ quần áo dưới đất, lại nhìn đến vài bộ Ly Bách vẫn chưa ném đi, bất giác giơ tay nhéo nhéo trán_”Tiểu Thi”

“Dạ”

Tiểu Thi vui vẻ chạy vào, nhận lấy bộ quần áo trên tay chủ tử giúp nàng thay quần áo, rồi chải tóc hộ nàng_”Tiểu thư, có chuyện gì khó chịu sao?”

Hàn Diễm nhướn mày, ngạc nhiên nhìn tiểu Thi đang chăm chú cho mái tóc mình từ phía sau gương_”Tiểu Thi, sao lại thấy ta khó chịu?”

“Mấy ngày qua tiểu Thi để ý thấy tiểu thư đôi lúc cứ chau lại, lại hay đưa tay sờ mũi, nắn môi. Tiểu Thi nghĩ tiểu thư đang khó chịu”

Nữ nhân bật cười, bất giác lại đưa tay sờ mũi_”Là đang suy nghĩ đó cô nhóc”

“Cô nhóc là sao ạ?”

“Một hài tử đáng yêu nghịch ngợm”

“Tiểu Thi nào có nghịch ngợm”

Hàn Diễm lại bật cười với đứa nhóc về mặt vì giận dữ mà trẻ môi phía sau mình thông qua tấm gương, hai tay chống cằm_”Tiểu Thi nghịch ngợm của ta biết về đúng không?”

Tiểu nha đầu bĩu môi, nũng nịu đáp_ “Vâng, sao ạ?”

“Nếu ta rời đi, người theo ta không. Đẹp, đẹp ngay về mặt đó, ta hỏi và người chỉ cần trả lời thật lòng”

Hàn Diễm đánh tiếng hỏi vừa lúc thấy được về mặt muốn phản ứng dữ dội của tiểu Thi liền giơ tay chỉ vào trong tấm kính hướng tiểu Thi mà dọa nạt. Đứa nhỏ lúc đầu nghe liền chau mày nhìn chủ tử trong gương, nghe mắng liền rụt vai, mím môi, cúi đầu

“Người đi đâu, tiểu Thi theo đó”

Hàn Diễm nhoen miệng cười_ “Đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Tiểu Thi liền chau mày, mắt rung rung nhìn vào Hàn Diễm thông qua tấm gương, tay cũng dừng bới tóc_ “Tiểu thư nghĩ ngờ tiểu Thi sao?”

“Không phải là nghĩ ngờ mà ta cần sự chắc chắn. Nếu đã muốn theo ta thì chỉ cần nhất nhất nghe lời, phàm là những chuyện ngoài quản lí, ngoài hiểu biết của người thì không được thắc mắc, sẽ có lúc ta đến tự nói với người, được chứ?”

Đứa nhỏ tiểu Thi nghe được mấy lời tin cậy kia của chủ tử liền lộ ra vẻ mặt cún con không ngần ngại mà gật đầu lia lịa_ “Được ạ”

“Tiểu Thi tốt”

Tiểu Thi vui vẻ thả tay ra khỏi mái tóc đã được thắt, tết, bới, cài đầy đủ của Hàn Diễm ra về mặt tâm đắc rồi sao đó chuyển sang thắc mắc, tò mò mà nhìn chủ tử_ “Tiểu Thư, tại sao từ lúc người tỉnh dậy lại khác lạ như vậy?”

Hàn Diễm nhìn vào mái tóc của mình không khỏi mắt tròn mắt dẹt mà hết xem rồi sờ. Sau một lúc chán nản với tạo hình của tóc mình thì nhìn qua tiểu nha hoàn bên cạnh, chống tay lên bàn, gác cằm lên bàn tay rồi bắt chéo chân_ “Tiểu Thi, người không được nghe ai kể hay thông báo gì sao?”

Tiểu Thi ngạc nhiên nhìn tiểu thư của mình, sau đó ngón trỏ đụng cằm, ngẩng đầu mà chau mày suy nghĩ. Nghĩ một hồi thì nhìn chủ tử_ “Lão Lý có thông báo qua cho mọi người trong phủ là tiểu thư đã tỉnh, thể trạng hiện tại cũng không tốt cho nên yêu cầu hạn chế ít nhất có thể qua lại ở chỗ tiểu thư và đình viện kia thôi ạ”

Hàn Diễm gật đầu, chỉ vào mái tóc của mình_ “Xả ra đi, người chỉ cần thắt đuôi sam là được”

“Đuôi sam là sao ạ?”

Hàn Diễm tròn xoe mắt nhìn tiểu nha đầu, sau đó liền giật lấy ngọc bội của tiểu Thi trước sự ngỡ ngàng của đứa nhỏ, đặt lên bàn, cầm lên chòm sợi khá khá ở cuối ngọc bội, bắt đầu thắt_ “Người làm như vậy cho đến hết thì cột lại ở đuôi, được chứ?”_ nàng vừa làm vừa nhìn đến tiểu nha đầu thì thấy mắt đứa nhỏ rung rung khiến Hàn Diễm chau mày_ “Khóc cái gì, ta là chỉ cho người biết cách, sau đó sẽ trả lại cho người, người khóc để ai xem hả?”

Tiểu nha đầu giật mình, qua quýt quẹt đi nước mắt_ “Tiểu Thi xin lỗi”

“Trả lại người, xin lỗi vì lấy đồ của người mà không xin phép. Đó là thói quen của ta”

“Dạ không. Đồ của tiểu Thi cũng là của tiểu thư, người muốn gì cũng được”_ đứa nhỏ cúi đầu đi ra phía sau Hàn Diễm, chậm rãi tháo trâm cài từng cái

Hàn Diễm chau mày, khoanh tay trước ngực_ “Đồ của người là của người, liên quan gì đến ta. Chỉ là ta không quen hỏi mượn từ tế. Quên đi, về sau từ từ làm quen, thói quen này không xấu, ta cũng lười, không muốn chỉnh. Còn nữa, ngọc bội người đang đeo, rất đẹp”

Tiểu Thi nghe được tin tưởng lại thêm được khen liền vui mừng, nhưng lại nhanh chóng xụ mặt_ “Tiểu thư thích ngọc bội này sao?”

Hàn Diễm tròn xoe mắt_ “Đứa nhỏ, người có phải hay không nào phát triển quá nhiều nếp nhăn, bằng không sao lại nghĩ nhiều mà còn nghĩ bậy như vậy hả?? Ta khen để an ủi người đó, đứa ngốc”

“O...”_ Tiểu Thi nửa cái hiểu nửa cái không tròn xoe mắt nhìn về mặt tức giận của chủ tử, nghĩ không nên nói nữa, im lặng tét tóc. Sao đó nàng mang đến cho Hàn Diễm mảnh ngọc bội màu trắng đến

“Người định đeo nó vào thắt lưng ta sao?”_ Hàn Diễm nhìn qua món đồ tinh tế kia mà không khỏi ngạc nhiên_ [Mảnh ngọc Lam Điền hình hoa sen này thật đẹp, sợi tết cũng rất tinh tế nha]

“Vâng, mấy hôm trước phu nhân đưa qua cho người, chỉ là lúc đó người còn đang cùng thiếu gia trò chuyện cho nên tiểu Thi đem cất hộ tiểu thư ạ”

Hàn Diễm chăm chú nhìn miếng ngọc kia, giơ tay định chạm vào nó nhưng nửa đường thì dừng lại. Nàng đưa tay trở về, đặt lên đùi, quay đầu nhìn lên tiểu Thi trước mặt_ “Cho đến sáng ngày mai, mang theo ngọc bội ra ngoài mua mảnh ngọc và nhờ người khắc giống như vậy, được chứ?”

“Nhưng...”_ tiểu Thi định hỏi nhưng đầu óc nhanh nhạy của tiểu nha đầu lại xẹt qua một câu nói khiến nàng chỉ có thể nhìn tiểu thư của mình, gật đầu_ “Dạ. Nếu tiểu thư cần, sau khi người ra ngoài đình cùng thiếu gia, tiểu Thi sẽ liền đi cửa sau tìm ngọc cho người”

“Chuyện này vốn không cần lén lút nhưng nha đầu nghịch ngợm người lại muốn nghĩ như vậy. Cũng được, nếu đã lén lút mà người còn bị ai thấy hoặc bắt gặp thì chủ tử ta sẽ phạt người”

Đứa nhỏ nghe vậy vừa sợ nhưng vẫn cười với chủ tử của mình, vươn tay đến đu Hannah.

Đến lúc bước ra đến cửa, Hannah nhìn qua cái đầu nhỏ của tiểu nha đầu bên cạnh mình, bất giác vươn tay sờ đầu nàng, mỉm cười thật hiền, nhìn vào ánh mắt trẻ con của nàng. “Tiểu Thi, ta đã không phải tiểu thư trước kia của ngươi nữa. Sẽ không thể mỗi ngày đều ngồi không nghe ngươi kể chuyện đời, ca thán chuyện tình yêu như trước. Nhưng ta mong dù ta có bận rộn, có hà khắc có ác tâm như thế nào thì thật lòng mong ngươi vẫn như lúc trước, luôn tìm ta mà trò chuyện mà ca thán. Nếu ta không muốn nghe, cầu ngươi nói ngươi cần ta. Nếu như ta chê ngươi phiền thì ngươi cứ bảo ta thật khó khăn và cần thư giãn để nghe ngươi ca thán. Được chứ?”

Tiểu Thi bỗng dừng hai mắt rung rung nhìn Hannah, mỉm môi quay đi, ôm chặt một tay chủ tử, run run nhỏ giọng nói. “Chủ tử, người đi cẩn thận, tiểu Thi sức yếu, có đôi lúc sẽ khiến ngươi phật lòng. Chỉ mong chủ tử sẽ vẫn chấp nhận ta như trước...”

“Tiểu Thi, nếu có ngày ta không chấp nhận ngươi nữa thì sao?” Hannah vẫn cười đầy dịu dàng khi nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng cùng đôi môi run rẩy của đứa nhỏ cạnh mình, vươn tay xoa đầu nó. “Sẽ có người thay ta chấp nhận ngươi, sẽ có người quan tâm ngươi hơn ta để ý ngươi, sẽ có người thương yêu ngươi hơn ta. Đừng hứa hẹn cũng đừng bắt người khác hứa. Với ta, ngươi chỉ cần lúc cảm thấy không ổn liền nhắc nhở ta là được, ta sẽ tự biết và cân nhắc điều mình làm. Hiểu chứ?”

Tiểu Thi nghe xong, dờn ra khỏi Hannah, đến trước mặt nàng định hành lễ bái thì Hannah liền ngăn cản. “Khoan bái đứa nhỏ, dù ta rất thích người khác quỳ gối trước mình nhưng ngươi lúc này chưa hiểu rõ thì không nên hành lễ bái. Chỉ cần trả lời câu hỏi của ta, ngươi hiểu không?”

Tiểu nha đầu nhìn chủ tử, mỉm cười đáng yêu. “Hiểu ạ”

“Đi thôi, mang dù ra đây. À, cất lại mớ đồ kia trở vào tủ nữa”

“A...” đứa nhỏ không hiểu định hỏi nhưng lại bị mấy lời nhắc nhở của Hannah mà quyết định im lặng chạy ngược vào phòng, sắp xếp và cất đi quần áo nằm trên nền phòng rồi đi đến bên góc mang ra dù đỏ. Sau đó trở ra đến bên cạnh Hannah, bung dù

“Tiểu nha đầu, đưa dù cho ta”

“Dạ”

“Qua bên đây”

“Vâng” Hannah tay phải cầm dù, tay trái cong lên nhìn qua tiểu Thi. “Mau vòng tay qua, đứng góc ở đó làm gì”

“A, vâng”

“Cửa sau chỗ nào, mau dẫn lối, ta cùng ngươi đi lựa ngọc”

“Nhưng...”

“Đề hấn chờ. Ta không thích quà của hấn, hấn lại khiến ta không hài lòng. Đó là lỗi cũng là cái giá của hấn, đi thôi”

“Vâng” tiểu Thi mỉm cười vui vẻ chỉ đường hét rè trái rồi rè phải mà đi.

Một đường đi ra cửa sau ngay cả một người hầu cũng không bắt gặp. Hannah không khỏi nhếch môi cười. [Ai nghĩ con nhóc Ly Hiền này góc thì tên đó mới đúng là tên góc. Về mặt của Ly Hiền này ra ngoài toàn ngời kiêu kín, người ngoài cũng chưa từng thấy, đứa nhỏ bên cạnh cũng chỉ mãi ở trong phủ cùng Ly Hiền nên hiện tại ra ngoài sẽ càng thoải mái. Tốt lắm Ly Hiền, cô cho tôi một thân thể và về mặt không tôi chút nào]

Hai chủ tử Hannah nàng cứ như vậy mà an toàn ra ngoài trong nền trời tuyết rơi, chợt Hannah dừng bước, nhìn đứa nhỏ bên cạnh về mặt hiện tại như hoa nở. “Tiểu Thi, có mang tiền theo không?”

“Có chứ ạ, tiểu Thi từ hôm tiểu thư tình dậy luôn có linh cảm mãnh liệt với tiền nên lúc nào cũng đem theo bên người ạ”

Hannah có chút nghĩ nhiều đối với câu nói của tiểu nha đầu bên cạnh. Nó có thể được hiểu là đứa nhỏ sợ bị đem bán, cũng có thể là bị Hannah ghét đánh đuổi ra ngoài cũng có thể là...linh cảm của đứa nhóc thật sự rất đáng kinh ngạc với những việc nàng đang dự định làm.

Nghĩ nữa chừng nàng liền khẽ trề môi, nheo mắt liếc nhìn đến đứa nhỏ đang hứng trí bưng bưng bên cạnh. [Xem chừng đứa nhỏ này không phải dạng vừa đâu. Ta vừa xuyên liền lượm được bảo vật bên người a, may mắn, may mắn. Hannah, cuối cùng cái may mắn chó má cũng chiếu rọi tia laser tới nhà. May mắn à, đốt cháy chị đây luôn đi!!]

“Tiểu Thi, mua kẹo hồ lô ăn”

“Vâng tiểu thư, mau đi, bên này”

Hannah vẫn nhất quyết cầm quạt, tay kia đã không còn vòng tay với tiểu Thi nữa mà lại đang cầm một cây kẹo đường còn tiểu Thi thì một tay cầm thêm hai cây khác, tay kia cầm túi tiền nho nhỏ rất vui vẻ vừa đi vừa được Hannah cho ăn.

Một xâu sáu viên, tiểu Thi nâng được hai kẹo. Đứa nhỏ rất vui vẻ với điều nhỏ bé này và chỉ hận không thể vừa đi vừa nhảy chân sáo bên cạnh chủ tử.

Sau đó cả hai cùng thử thêm vài món ngọt nữa và cuối cùng dừng lại ở quầy hạt dẻ rang. Không nghĩ tới vừa trùng hợp quầy bên cạnh lại có một ông lão bán ngọc bội. Hàn Diễm để tiểu Thi ở lại nhiệt tình trả giá cùng cô nương bán hạt dẻ, bản thân cho miếng bánh đậu đỏ cuối cùng vào miệng rồi cầm đủ bước qua quầy ngọc bội. Nàng chăm chú xem từ mảnh ngọc thật thô rồi đến những mảnh được khắc thật cẩn thận ở bên dưới

Xem một lúc lâu, đến lúc tiểu Thi vui vẻ chạy qua, đưa đến miếng Hàn Diễm hạt dẻ đã được bóc vỏ thì nàng mới ngẩng đầu nhìn lên lão bá, mỉm cười thân thiện_”Lão bá, người có làm sợi đeo luôn hay chỉ bán ngọc?”

Lão bá nhìn Hàn Diễm, sau đó bật cười_”Có, ta có làm. Thật hiếm người đến mua ngọc ở ta mà lại muốn ta làm thêm như vậy”

“Ta không biết, mấy chỗ kia đều treo thứ ta không cần. Lão bá, người sẽ làm theo mẫu chứ?”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi. Cô nương, cô chọn miếng nào, nếu muốn, lão sẽ nhờ người khắc cho”

“Mảnh này và khối này”_Hàn Diễm chỉ tay vào một khối ngọc dẹt, hình chữ nhật màu trắng chưa được khắc và một khối ngọc đỏ nho nhỏ chưa có hình thù xác định

“Mảnh ngọc trắng khắc tương tự ngọc này còn khối màu đỏ thì tùy ý. Nhưng lão bá, lão bá chỉ bán mà không khắc ngọc sao?”_Hàn Diễm nói đến mảnh ngọc kia thì tiểu nha đầu bên cạnh liền vội vã lấy ngọc ra đặt lên bàn cho ông lão, chờ ông xem

Lão bá nhìn qua miếng ngọc của tiểu Thi đưa, sao đó ngẩng mặt, nhắm mắt nhìn Hàn Diễm_”Vâng, lão chỉ bán”

Nàng mỉm cười thân thiện, mang dù qua cho tiểu Thi, hai tay bắt lấy cổ tay nhau, giấu vào trong ống tay áo mỉm cười thân thiện, khẽ cúi người nhìn lão bá_”Vậy lão bá quen người khắc mấy mảnh ngọc này sao?? Có thể dẫn ta đến gặp người đó không??”

“Tiểu thư có hàng cần đặt làm sao?”

Hàn Diễm nghe hỏi liền đứng thẳng người, cười thật tươi_”Ta muốn mở phòng trang sức, hiện tại đang tìm thợ chế tác”

“Vậy tiểu thư có thể đến tìm những người bán trang sức mà hỏi. Lão chỉ bán ngọc, nào liên quan đến”

“Lão bá, người này của lão bá quen biết tay nghề rất tốt, ta nghĩ người ở đây nếu đã biết mài ngọc khắc đá thì chuyện làm ra trang sức là chuyện có thể”_nói rồi Hàn Diễm quay qua tiểu Thi đang hí hục bóc vỏ hạt dẻ cạnh mình_”Đúng không tiểu Thi?”

Đứa nhỏ bị hỏi liền hồn nhiên cười, gật đầu liên tục_”Vâng, tiểu thư nói đúng. Thông thường trong một gia đình nếu có người chế tác ngọc thì chắc chắn sẽ có người làm trang sức”

Hàn Diễm từ gương mặt vui vẻ liền trở về vẻ mặt vô cảm nhìn tiểu nha đầu cạnh mình rồi lại nhìn qua lão bá đang chăm chú xem mảnh ngọc hoa sen của Ly Hiên. Nàng định lên tiếng hỏi nhưng vừa lúc lão bá cũng nhìn lên nàng_”Tiểu thư, người tại sao lại muốn mở phòng trang sức mà không phải thứ khác?”

Nữ nhân nhìn lão bá, nghiêng đầu nhìn ông rồi bật cười_”Ta quan tâm đến vẻ đẹp của nữ nhân, muốn họ đẹp, muốn họ lộng lẫy, muốn làm cho giá trị của họ lên cao. Lão bá, người sẽ đưa ta đến nơi thợ chế tác người quen được không?”

Lão bá vẻ mặt chần chờ nhìn lên vị tiểu thư trước mặt, lại nhìn đến miếng ngọc hoa sen trên bàn. Sau một hồi lâu, lão bỗng nhiên đứng lên, hai tay giơ ra chấp lại, lòng bàn tay hướng vào trong, tay trái ở phía trước tay phải, cúi nhẹ với Hàn Diễm_”Tiểu thư, có thể cho ta sao chép mẫu, ngọc ta sẽ mang về nhà khắc hộ người. Ngày mai sẽ có”

Hàn Diễm nghe đến liền nhẹ chau mày, vươn tay rút lấy ô đồ được kẹp vào phần giữa cánh tay và thân của tiểu Thi qua che cho riêng bản thân mình. Nàng có ý nghiêng dù một bên để tuyết từ trên ô đổ thẳng xuống đứa nhỏ bên cạnh, mỉm cười, bắt tay vào nhau như lão bá lúc này vừa làm, cũng khẽ cúi người hướng lão nhân_”Vâng ta thật sự cảm tạ lão bá”

Lão bá bán ngọc bắt đầu bày ra giấy mực, mài mực một chút rồi mới cẩn thận, chậm chậm vẽ ra từng nét một của miếng ngọc hoa sen bên cạnh. Hàn Diễm im lặng mà xem còn tiểu Thi sau một hồi chăm chú với hạt dẻ thì lúc này mới nhận ra đã tuyết rơi đầy đầu, khó khăn phui mắt một lúc. Sau đó đứa nhỏ mới nhìn lên ô đồ, rồi nhìn qua chủ tử của mình, chau mày, bĩu môi, giậm chân, kéo váy đi sang bên kia cạnh Hàn Diễm mà đứng, vùng vằng bỏ vào tay nàng bạch hạt dẻ đều được bóc vỏ, bản thân giành lại ô đồ, che cho cả hai

Đến lúc chiếc bút đang vẽ kia cuối cùng cũng dừng lại, lão bá thối nhẹ một hơi qua bức vẽ rồi gấp lại, nhét nó vào trong lòng, Hàn Diễm ho nhẹ vài tiếng mới hỏi_”Vậy còn giá cả?”

Lão bá nhìn nàng, bật cười phẩy tay, đứng lên, cầm mảnh ngọc của Ly Hiên đưa qua cho nàng_”Không cần, không cần. Đây là quà của ta. Bởi tiểu thư là người tinh mắt, ta lại có duyên hiếm có mới gặp được nên ta tặng người. Lão cũng sẽ giúp tiểu thư thương lượng với thợ trang sức”

Hàn Diễm nghe xong mày chau càng sâu, không kiềm được liền nghĩ ngợi, bất giác vươn tay sờ mũi [Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều, bản thân nghĩ đúng hay nghĩ sai?? Người cổ đại sẽ tốt và chân thành hơn so với người hiện đại chứ?? Có gì hai miếng ngọc tốt thế kia lại cho không?? Bản thân có đặc điểm gì để khiến người ta trao đổi đồng giá sao??]

Nàng nghĩ một hồi đều không có được một đáp án thỏa đáng cho tất cả, bất giác tay lại nắn môi, cũng không chú ý lão nhân trước mặt đang âm thầm đánh giá mình. Và sau một hồi suy nghĩ cật lực và tự an ủi bản thân nghĩ nhiều, Hàn Diễm mỉm cười như hoa nở với lão bá_”Được”

[Cùng lắm thì ta sẽ làm cho bản thân trông vô dụng hết mức có thể. Sau đó bản thân sẽ không cần phải bay vào phiền phức hahahaha]

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Giả Ngây

Hàn Diễm thông thả đẩy cửa bước vào phòng, theo sau là tiểu Thi mặt mày cứ lấm lét mãi. Tiểu nha đầu vừa vào liền nhanh chóng thấp lên trầm hương và lò than thứ hai trong phòng. Sau đó mới đến cởi ra áo khoát cho chủ tử, rồi dịu dàng đến giường

“Tiểu Thi, sao mặt lại xấu như vậy, cứ như ai đó quýt tiền người vậy”

“Người chúng ta va phải trên đường, người không nhận ra sao??”

Hàn Diễm chau mày, day day hai bên trán_”Thất vương Trịnh Hạo chứ gì. Vừa gặp ta đã biết rồi”

Sau khi đạt được thỏa thuận như mong muốn với lão bá bán ngọc kia thì Hàn Diễm liền làm ra vẻ mặt cực kì bình tĩnh liếc qua nhìn đứa nhỏ tiểu Thi bị mấy miếng ngọc bội của lão bá thu hút mà chăm chú xem. Nữ nhân chậm chậm bước lùi hai bước nhỏ, mắt vẫn chăm chăm vào cái đầu nhỏ với hai búi tóc nhìn như na tra kia rồi mới từ từ xoay người, quay đầu, nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng cầm theo ô đi. Bước đi thật nhanh, nghĩ muốn bỏ lại tiểu Thi nhằm trêu đùa tiểu nha đầu kia.

Tiểu nha đầu ngây ngốc không biết bản thân bị bỏ rơi, lại cảm thấy da đầu lạnh lạnh như lúc nãy liền không khỏi bản năng mà ngẩng đầu nhìn. Rồi đứa nhỏ ngạc nhiên nhìn hết trái rồi xoay phải tìm kiếm Hàn Diễm. Đang lúc rối đến muốn khóc thì đứa nhỏ lại thấy được mái tóc tết của chủ tử lộ ra trong dòng người. Tiểu Thi liền như cún người thấy chủ, nhanh chóng nhét ngọc vào người đuổi theo Hàn Diễm lại, gọi ý ới_”Tiểu thư, tiểu thư”

Hàn Diễm cảm thấy bản thân sẽ bị đuổi tới liền bước đi nhanh một chút, vừa thấy ngã rẽ liền quẹo vào. Không nghĩ tới vừa bước chân ra khỏi ngã rẽ được năm bước, còn đang tròn mắt nhìn xung quanh bốn phía nhộn nhịp thì bị tiếng hô to báo tránh đường làm giật mình. Nhưng nàng lại cứng đầu vẫn đứng yên rồi lại bất ngờ, thích thú khi thấy dòng người đông đúc trước mặt liền nhanh chóng dạt qua hai bên và lúc nàng nhìn đến phía trước thì cũng vừa lúc vô ngựa kia giờ đến trước mặt. Hàn Diễm nhìn một màn hành động chân thật đến từng chi tiết diễn ra ngay trước mặt mà không chớp mắt. Sau đó rất bình tĩnh xoay người giờ tay bóc hạt dẻ trong túi giấy bỏ vào miệng_”Đúng là hiện thực vẫn tốt hơn ba đề”

Nhưng vừa xoay người chưa đi được hai bước thì đã bị gọi lại. Hàn Diễm nhún vai, giả vờ không nghe, tiếp tục bước đi nhưng lại nắm vai kéo lại. Nàng thờ dãi, mỉm cười xoay người tròn xoe mắt nhìn lên lính vệ mặt hung tợn trước mặt

Hàn Diễm liền há miệng chữ o, nghiêng đầu mà ngây ngốc nhìn tên lính đó ngay khi hấn định nắn nàng. Ngay lập tức hấn liền nhận ra có điểm không đúng ở nữ nhân trước mặt, nhanh chóng quay về phía đoàn quân của mình, về mặt có chút khó xử

Lúc hấn quay lại thì liền có một con ngựa tách ra khỏi hàng ngũ mà đi lên phía trước. Nam nhân phía trên cao cao tại thượng hạ mắt nhìn Ly Hiên tiểu thư vẫn còn há miệng đến mức nước miếng cũng chảy dài kia mà không khỏi chau mày. Hấn trầm giọng gọi nữ nhân đang bộ dạng ngây ngô phía trước_”Ly Hiên tiểu thư??”

Vừa nghe gọi tên, Hàn Diễm liền quẹt miệng ngu ngốc hướng nam nhân ngẩng mặt mỉm cười tóa nắng_”Tiểu ca, người gọi ta??”

Nam nhân kia liền bật cười lạnh lẽo một liếc, lắc đầu. Sau đó nhìn Ly Hiên trước mặt một lúc rồi quyết định xuống ngựa đến gần nàng. Hấn bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, chấp tay sau lưng đi đến trước mặt Ly Hiên, khẽ cúi người, nghiêng đầu để nhìn được gương mặt nàng_”Đã quên ta rồi sao??”

Hàn Diễm lúc này thậm dùng tay cầm ô xiết lại một chút rồi bày ra vẻ mặt sợ hãi mà cúi đầu, khẽ lui bước kéo dài khoảng cách giữa nàng và tên tướng quân kia, lắc đầu_”Không có đâu”

Trịnh Hạo nhếch môi cười, bước tới một bước_”Hừm?? Nàng nhớ ta sao?? Nói xem, ta tên gì?”

Hàn Diễm lúng túng, giờ tay kéo tóc, cắn môi, sợ sệt nhìn nam nhân trước mặt_”Phu.phu quân??”

Lời này nàng vừa lúng túng nói ra liền khiến Trịnh Hạo tức giận rõ ràng, giờ tay nắm chặt thanh gươm bên hông, trừng mắt nhìn nữ nhân. Còn Ly Hiên trước mặt vì bất ngờ mà ngẩng mặt nhìn hấn, nước mắt lã chã

Vừa lúc đó tiểu Thi cũng chạy đến, vô cùng hoảng sợ mà nhìn chủ tử nhà mình_”Tiểu thư...”

Đứa nhỏ chưa kịp gọi tiếng thứ hai thì Hàn Diễm đã quay qua nhìn cùng với khuôn mặt giàn dụa nước mắt, nước mũi cũng đã chảy ra rồi bị hít trở vào. Tiểu Thi ngạc nhiên nhìn tiểu thư nhà mình mới phút trước còn vui vẻ còn suy nghĩ mà giờ đã đầy vẻ hoảng sợ, còn giang tay gấp gấp chạy đến chỗ

nàng_”Oa, Thi Thi, Thi Thi về nhà, muốn về nhà”

Tiểu Thi ôm lấy chủ tử, xuất ra khăn tay lo lắng chùi lấy chùi để gương mặt lấm lem, đỏ ửng của Hàn Diễm vừa suýt xoa hỏi_”Có sao không, có sao không??” Hiên Hiên ngoan, không đau, không đau, thôi liền hết đau. Ngoan đừng khóc”

Cứ như vậy một nha đầu một bên vỗ vỗ, thủ thi an ủi chủ tử của mình mà mặc kệ xung quanh ra sao. Nhưng Trịnh Hạo càng nhìn thì mày lại càng chau. Cứ sau hán cảm thấy khoảng cách của cặp chủ tớ kia càng ngày càng xa hán và lại càng gần ngõ hẻm kia vậy???

Trịnh Hạo vẫn không nhận được gọi qua tiểu nha đầu_”Tiểu Thi”

Tiểu Thi được gọi liền mang về mặt sùng sốt mà nhìn Trịnh Hạo nhưng ngay lập tức liền cúi đầu, hướng Hàn Diễm chân thành, nắm lấy tay nàng, nhét vào túi giấy chứa bánh bí ngô mới mua_”Hiên Hiên là hài tử ngoan, là hài tử ngoan. Hiên Hiên sẽ đợi Thi Thi chứ??”

Hàn Diễm hít mũi một cái, gật đầu cười thật tươi với đứa nhỏ_”Nha, đợi người”

Sao đó tiểu nha đầu mỉm cười trấn an với chủ tử đang miệt mài gặm bánh một cách ngây ngô của mình, đi đến trước Trịnh Hạo, khẽ nhún nhẹ người hành lễ rồi cúi đầu chờ nghe hỏi

“Tiểu thư người từ khi nào tỉnh dậy?”

Tiểu nha đầu bởi vì cúi đầu liền khiến cho Trịnh Hạo không nhìn thấy được hành động đưa mắt nhìn quanh đầy suy tính của đứa nhỏ_”Thưa chỉ mới hôm qua nên vẫn chưa kịp thông báo. Không nghĩ tới hôm nay tiểu thư nhân lúc mọi người không chú ý mà ra khỏi phủ. Mong Lam vương gia tha tội”

“Trốn ra?”_Trịnh Hạo cười khẩy hỏi tiểu nha đầu, không kiềm được lại nhìn qua Ly Hiên bên kia bởi vì hấp tấp mà ngu ngốc làm rơi cả cái bánh xuống đất, lại còn vươn tay muốn cầm lên. Cũng may là nhờ đại thẩm bán rau ngăn cản. Hán chau mày đưa tầm nhìn trở lại, hạ mắt nhìn đỉnh đầu của tiểu Thi_”Ta xem bộ dáng không giống trốn ra. Các người lại có suy tính gì sao??”

“Thưa tiểu nhân không dám. Bởi vì tiểu thư cứ muốn ra ngoài nên tiểu nhân phải mặc hộ áo cho người. Sau đó...sau đó sẽ lừa người để người không muốn ra ngoài nữa. Hôm nay tiểu nhân bởi vì sợ xuất liền để tiểu thư ra ngoài. Mong vương gia thứ tội”

Trịnh Hạo trong lòng không nguôi được lửa giận nhưng cũng chẳng thể làm gì nên liền phát áo không lời chào mà cùng đoàn quân của mình rời đi. Đoàn người rời đi cũng là lúc tiểu Thi trở lại về mặt lo lắng chạy sang tiểu thư của mình hết nhìn trên rồi lại nhìn dưới

“Về nhà”

“Vâng, về nhà, tiểu thư, người đi, tiểu Thi dẫn người đi”

Nhưng vừa qua hết con hẻm kia trở về con đường lúc nãy có ông lão bán ngọc, có cô nương bán hạt dẻ rang thì Hàn Diễm đưa mắt nhìn xuống mái đầu nhỏ bên cạnh vẫn đang lo lắng hết nhìn đông ngó tây như sợ bóng sợ gió thứ gì đó. Miệng thì luôn bảo_”Tiểu thư, người đi từ từ, cẩn thận, ngã sẽ đau lắm”_rồi nhìn lên nàng vừa cười nhưng ánh mắt lại là lo lắng_”Tiểu thư, lạnh không?? Có muốn ăn gì không?? Có đau chỗ nào không”

[Đứa nhỏ thật sự rất quan tâm đến người mà nó gọi là chủ tử này]_Hàn Diễm thở dài, vươn tay sờ lên mái đầu nhỏ của tiểu Thi, bất giác xiết chặt nắm tay của mình một lúc rồi sau đó mới thả ra, nhẹ nhàng thở ra làn khói trắng vì lạnh_”Tiểu Thi, tiểu thư đó của người chết rồi. Ta đáng kịch thôi”

Bước chân đôi chủ tử chợt dừng bước. Hàn Diễm dời đi bàn tay của mình ra khỏi mái đầu đứa nhỏ, mắt thẳng tắp nhìn về con đường phía trước. Tiểu Thi nghe được lời kia như sét đánh ngang tai, nước mắt bỗng dừng trào ra nhưng đứa nhỏ liền rất nhanh quẹt đi_”Không có, tiểu thư, người vẫn còn sống”

Hàn Diễm ngẩng đầu, chớp mắt hít thở thật sâu rồi thở ra bằng miệng, ánh mắt nhìn theo làn hơi trắng đục vừa được thở ra liền nhanh chóng tan biến kia, cảm thấy cánh tay được đứa nhỏ diu đang bị ôm chặt_”Người đó sống trong lòng người, sống trên vẻ mặt ngây ngô này nhưng ta không phải người đó”

Tiểu Thi dùng biểu tình vỡ nát nhìn sang ánh mắt thờ ơ lạnh lẽo của Hàn Diễm, run run hỏi_”Vậy, tiểu thư là ai??”

Hàn Diễm xoay mặt qua nhìn đứa nhỏ, mỉm cười_”Người đừng biết. Những việc ta đã nhờ người, người nếu muốn có thể làm theo, không làm cũng được. Đừng khiến ta phải tự trách bản thân ngu ngốc vì phải nhiều lời với nha đầu ngốc người. Người đứng bên cạnh người hiện tại, sau này cũng chỉ cần xem rồi quên. Đừng ghi nhớ bất cứ thứ gì của người hiện tại đang đứng đây. Cứ làm như bình thường, như bản tính của người. Ta chỉ nói trước cho người biết, Ly Hiên kia chết rồi”

“Tiểu Thi biết, tiểu Thi biết”_đứa nhỏ bởi rồi chạy ra trước mặt nàng, nắm lấy bàn tay của Hàn Diễm, vẻ mặt cầu xin_”Tiểu Thi biết là Lam vương gia làm người giận, làm người đau nên người mới thay đổi thành người mới. Có đúng không??”_tiểu Thi với gương mặt đầm đìa nước mắt, ánh mắt chờ mong nhìn Hàn Diễm

Hàn Diễm có chút mệt mỏi và khó thở, nắm lấy vai tiểu Thi đẩy nhẹ ra_”Ta khác nữ nhân đó, khác hoàn toàn. Ta chỉ là mượn xác của cô ta để mà sống theo sự sắp đặt của lão thiên. Biết chưa”

Nàng bỏ lại tiểu Thi bởi vì sốc mà ngơ ngác ở lại đó, bản thân cảm theo ô bước đi. Nhưng là đi được vài bước liền cảm thấy bản thân có chút thiếu sót khá trầm trọng. Nàng không nhớ đường về, cũng chẳng nhớ được đặc điểm của cái cửa sau thần thánh của Ly phủ ở đâu, màu gì cả.

[Màu nhà giàu khác màu nhà nghèo sẽ chứ?? Cửa vào phía sau sẽ là màu đỏ hay vẫn là màu nâu của gỗ??] _Hàn Diễm chau mày, hiện tại trong người cảm thấy rất khó chịu liền nhanh chóng chọn đại một quầy đang có một thảm nào đó đang buồn bán gì đó định hỏi đường.

Chỉ là nửa đường thì bị tiểu Thi cản lại _”Tiểu thư, ta đưa người về”

Đứa nhỏ còn đang bàng hoàng không biết nên phản ứng sao cho đúng thì lại thấy cái ô đỏ kia dừng lại, lại thấy chủ tử của mình cứ hết xoay trái rồi xoay phải rồi tự nhiên hướng đến một đại thảm đang ra bán thịt heo. Chỉ nhìn đến đó cũng khiến tiểu Thi nàng giật mình, không nghĩ nhiều, co chân chạy tới nắm lấy ống tay áo của chủ tử, tiện đà xoay người kéo rời đi.

Tiểu nha đầu Thi Thi lúc đó đã thấy được tiểu thư Ly Hiên ngây thơ luôn không tìm được đường về ngày nào của nó trong trong khoảng khắc thoáng qua ấy.

[Sao người cổ đại ai cũng thích nghi hết ta?? Không phải bảo là sẽ bị sốc, sẽ bị bàng hoàng, sẽ bị nóng nảy sao??] _Hàn Diễm ngơ ngác nhìn theo đứa nhỏ nắm ống tay áo mình kéo đi, bất giác ngoác miệng cười.

Hai người như cũ đi vào phía cửa sau. Hàn Diễm lúc nào cũng làm ra bộ dáng đoan đoan chính chính, hiện ngang mà bước đi. Chỉ có tiểu nha đầu phía trước là cứ thấp thò, lấp ló, hết nhìn nghiêng rồi ngó dọc tay vẫn nắm lấy tay chủ tử kéo đi, lâu lâu lại nhắc nhở _”Tiểu thư, đi cẩn thận”

Cuối cùng cũng về đến phòng. Hàn Diễm thoải mái được tiểu Thi diu ngồi vào giường, đứa nhỏ liền chạy tới kéo chăn đắp qua chân hộ, nàng nghiêng đầu, nhếch môi hỏi tiểu nha đầu _”Sao vậy? Không phải nói với nha đầu người rằng ta biết hẳn là Trịnh Hạo thất vọng được người ngoài gọi là Lam vương rồi sao?? Sao về mặt vẫn xấu đến vậy??”

“Tiểu thư, tiểu Thi chợt nghĩ ra vài chuyện”

“Cứ nói”

“Vương gia mấy ngày trước được cử đến vùng khác xem tình hình. Nay vừa về lại gặp người. Chỉ là tin tức người tỉnh hay không vẫn chưa được thông báo ra ngoài. Chỉ e...”

“Ta tỉnh hay không thì có vấn đề gì. Mà nếu có vấn đề thì phải giải quyết thôi, đâu làm gì được. Bởi thế nên ta mới giả điên như chủ tử Ly Hiên của người lúc trước”

“Nhưng mà...”

“Ta diễn hơi quá lên thôi. Thôi mệt rồi, ngủ” _Hàn Diễm duỗi mình nằm xuống giường, kéo gối ôm vào lòng, kéo chăn qua đầu mặc kệ đứa nhỏ. Bản thân bởi vì mệt mỏi liền nhắm mắt, thờ dài một hơi

“Khoan đã tiểu thư, người vừa đi lạnh về, không nên liền ngủ”

“....”

“Tiểu thư nghỉ ngơi chút đi, tiểu Thi lấy nước nóng giúp người tẩy”

“...”

Chỉ là tiểu Thi vừa định lấy nước nóng cho Hàn Diễm thì vừa ra khỏi phòng đã bị gia nhân gọi tới sảnh chính của Ly phủ. Vừa đến nơi đã thấy Ly Bách thiếu gia cũng đang quý ở bên trong còn phụ phụ Ly gia thì về mặt cực kì nghiêm khắc ngồi bên trên. Đứa nhỏ liền không khỏi có chút sợ sệt, chần chạp đi vào.

Vừa đến cửa liền nhẹ khụy người _”Lão gia, phu nhân”

“Quỳ xuống”

Đứa nhỏ nhìn phụ phụ Ly gia rồi nhẹ nhàng đi đến phía sau, bên trái Ly Bách mà quỳ xuống

“Có biết lý do ta bắt người quỳ không??”

Tiểu Thi nuốt khan một ngụm, lên nhìn lên Ly Thành, rồi lại nhìn quanh _”Thưa, đưa tiểu thư ra ngoài ạ”

Ly Thành nghe đến liền mím môi, gơ tay đập bàn _”Rầm”

“Có biết hay không sức khỏe tiểu thư nhà người chưa bình phục...đã thế” _Ly Thành không kiềm được tức giận, neho mắt, chau mày, gơ ngón trỏ chỉ về phía tiểu Thi, tay kia bấu chặt vào thành vịn ghế _”Đọc rõ gia quy!”

“Thưa, điều ba mươi, trang tám, quyển hai. Làm việc phải nghĩ tới lợi ích của chủ tử, không nên vì ham thích nhất thời mà tạo ra bất lợi về sau.Nếu làm sai...” đứa nhỏ nhìn lên trên ý định cầu cứu Ly phu nhân nhưng thấy về mặt tức giận không chút giảm đi của lão gia và phu nhân, tiểu Thi lại cúi đầu _”Nếu làm sai sẽ phải làm cho chủ tử đến nhận tội và giải thích lý do trước mặt gia chủ. Sau đó, sau đó phạt chủ tử quý từ đường năm ngày, đốt đèn một tuần, quét dọn một tháng và chép phạt gia quy năm...một trăm lần”

“Người không những không biết suy nghĩ, lại còn hùa theo mà cùng tiểu thư ra ngoài. Người, người nói cho ta biết. Lúc gặp Lam vương, tiểu thư rốt cục đã làm gì?”

Tiểu Thi không giấu nổi sự tò mò non trẻ, rất ngây ngô nhìn lên lão gia, tròn mắt hỏi_”Sao vậy lão gia?? Tiểu thư thật sự không làm gì cả. Tiểu Thi cùng người mua chút bánh ngọt rồi tình cờ gặp Lam vương thôi ạ, không có làm ra chuyện lớn đâu”

Ly Bách thờ dài, quay đầu về mặt bao dung của bất trưởng bối nói với tiểu Thi ở phía sau mình_”Tiểu nha đầu ngốc, người phải nói rốt cục người và muội muội của ta đã làm gì, nói gì với thất vương những gì để ta cùng phụ thân còn biết mà xoay sở”

Đứa nhỏ lúc đối diện Ly Bách bỗng nhiên trở nên ngu ngốc hẳn, nghiêng đầu nhìn Ly Bách_”Thiếu gia, vậy sao người cũng phải quỳ?”

Ly Bách liếc nhìn tiểu Thi, tay kia rút ra quạt giấy, rướn mình, xoay ra sau gõ quạt mạnh lên đầu đứa nhỏ mấy cái, nghiêng rằng_”Đồ ngốc nhà người! Người dám nghe tiểu thư sai khiến mà bỏ ta ở đình chờ đến rục xương trong tiết trời đông giá lạnh này. Ta là mang tội không quản lý các người, không biết các người ở đâu, làm gì, phạm tội bao che mà quỳ đây!”

Tiểu Thi rung rung nước mắt không dám né, hai tay nắm hai bên búi tóc, nức nở_”Tiểu thư bảo quà Ly Bách thiếu gia tặng khiến người không vừa ý, giận dữ muốn ra ngoài. Tiểu Thi không muốn thấy tiểu thư giận dữ hay khó chịu đâu. Cho nên, cho nên mới muốn bồi tiểu thư chút ít”

Ly Bách thờ dài, thu quạt, trở lại quỳ ngay ngắn, lắc đầu_”Tiểu nha đầu người có biết bản thân gây họa không a”

Đứa nhỏ đôi mắt đỏ hoe nhìn lên Ly gia phụ phụ, quệt nước mắt_”Lão gia, phụ nhân. Lúc ra ngoài, tiểu thư còn cười nói rất vui vẻ. Nhưng lúc gặp Lam vương thì bỗng nhiên như đại khờ ra, cái gì cũng không biết. Sau đó, sau khi Lam vương rời đi, tiểu thư còn bảo Ly Hiên tiểu thư chết rồi, người chỉ là người mượn xác của tiểu thư mà sống theo ý của thiên gia. Tiểu Thi hỏi người là ai, người bảo không cần biết cũng không cần nhớ”_tiểu Thi nói đến đây tay liền liên tục lau nước mắt, nức nở một hồi_”Tiểu thi rất sợ. Người lúc thì vui vẻ, lúc thì gây đại như ngốc từ lúc thì rất...rất giống Ly Bách thiếu gia. Tiểu thư còn nói rất nhiều thứ tiểu Thi không hiểu được. Nhưng mà cũng có đôi lúc giống như trước kia”

Nói tới đây, đứa nhỏ bật khóc, cũng chẳng thèm lau nước mắt, hai tay nắm chặt váy áo, gương mặt đầm đìa nước_”Lão gia, phụ nhân. Tiểu thư là tiểu thư mà đúng không?? Là Ly Hiên tiểu thư lúc trước của Ly gia đúng không??”

Ly phụ nhân nghe được lời kia liền không kiềm được, liên tục gơ khăn tay chấm nước mắt, yên lặng ngồi đó cố lấy lại bình tĩnh. Ly lão gia nghe được liền chau mày_”Tiểu Thi, người nói tiểu thư là như ngốc từ trước mặt Lam vương?”

“Vâng, thật sự là một ngốc tử”

Ly Thành nhìn qua hai từ Ly Bách đang quỳ bên dưới, Ly Bách được đề ý, vừa quỳ vừa phe phẩy quạt trong tay, tà tà mị mị nói_”Xem như Ly Diễm nhà ta thông minh. Vẫn có cơ hội, phụ thân đừng lo”

Ly lão gia thờ dài, xoa trán_”Ta nghĩ lần này sẽ không dễ dàng đâu. Nhớ cất cử người qua bảo vệ Ly Diễm, đừng để cho đứa nhỏ bị thương”_rồi ông lại nhìn đến gương mặt không biết gì của tiểu Thi phía sau, lại một hồi thờ dài_”Tiểu Thi, quả thật Ly Hiên tiểu thư của người đã chết. Hiện tại chính là Ly Diễm. Chỉ là trước mặt người ngoài, người cứ gọi như bình thường, vẫn Ly Hiên là được”

Tiểu Thi tròn xoe mắt, sau đó nhanh chóng gạt đầu, lau nhanh gương mặt, mỉm cười, chắp tay hai tay ngang đầu, lòng bàn tay úp xuống, tay trái đặt lên tay phải, cúi người với Ly Thành_”Vâng, lão gia. Tiểu Thi đã hiểu”

Ly Bách tự ý phui áo đứng dậy, xoay người nhìn tiểu Thi, chau mày hỏi_”Người rốt cục hiểu theo lý lẽ nào vậy tiểu nha đầu ngốc?”

Đứa nhỏ tròn xoe mắt nhìn lên thiếu gia nhà mình_”Thưa, bởi vì bị Lam vương hại, tiểu thư cuối cùng cũng nhận ra đâu là ái là hận, quyết định thay đổi để phục hận?”

Một lời này nói ra, Ly gia phụ phụ cùng hai từ liền đồng loạt thờ dài. Ly Bách không kiềm được, lúc đi lướt qua thì gõ đầu tiểu Thi một cái nữa rồi bình thân, khinh miệt hạ mắt liếc nhìn về mặt phản uất mà không phản kháng lại được của đứa nhỏ, thờ ơ nói_”Ngốc tử có phúc của ngốc tử a”

Tiểu Thi biu môi, ngoáy nhìn đến lúc Ly Bách biến mất mới quay trở lại, nhìn lên lão gia, lão phụ nhân rồi tiếp tục cúi đầu

Ly Nhượng hần giọng, nhẹ nhàng lên tiếng_”Tiểu Thi, tiểu thư hiện tại đang làm gì?”

Được hỏi đến đây đứa nhỏ liền nhao lên ngồi không yên_”Thưa vừa về tới tiểu thư liền ngủ. Tiểu Thi nói để người nghỉ ngơi một chút rồi mang nước ấm giúp người tẩy. Chỉ mong hiện tại tiểu thư đừng phát sốt”

Ly Nhượng nghe đến liền gấp gáp đứng lên, phát tay_”Mau đi xem”

Cứ như vậy sảnh đường trông có vẻ đang rất đông vui thì sau vài câu nói liền vắng vẻ không còn một ai. Ly Thành thờ dài, chậm rãi đứng dậy theo sau nương tử. Chỉ là vừa ra đến cửa thì đã thấy Minh Cao công công đi đến cùng chiêu chỉ cầm bên tay và đoàn người phía sau.

Minh Cao gạt đầu, mỉm cười với Ly Thành, sao đó hần giọng_”Ta đến tuyên chỉ”

Ngay lập tức lão Lý, quản gia của Ly phủ nhanh chân đi gọi mọi người trở ra đến nghe chỉ. Thậm chí là Hàn Diễm đang ngủ cũng bị gọi dậy, không khỏi

khó chịu mà cầu nhau liên tục.

Tiểu Thi lo lắng chỉnh lại đầu tóc, quần áo cho nàng, còn Ly Nhượng thì lại vỗ nhẹ gương mặt Hàn Diễm, một tay sờ trán. “Sốt rồi. Ly Diễm, nghe mẫu thân nói. Ta sẽ nói thật chậm và thật rõ cho con biết. Minh Cao vị công công bên cạnh hoàng thượng đến truyền chỉ. Ta nghĩ sẽ là ban hôn cho con cùng Lam vương”

Nghe đến đây dù cảm thấy rất mệt mỏi trong người nhưng không khỏi khiến nàng buồn bực mà thở dài trong lòng. Bởi vì biết lý do này nên ngay lúc bị đoàn người kia hù dọa, tầm mắt lại nhìn ngay Trịnh Hạo nổi bật nhất trong đoàn nên Hàn Diễm nàng mới giả điên giả dại. Nhưng việc chính không phải ở chỗ đó. Điều khiến Hàn Diễm tỉnh người và rung mình thật mạnh là khi nghe đến bốn từ ‘Ly Diễm và mẫu thân’ do chính Ly phu nhân nói ra. Sau đó cũng không thể làm thêm bất cứ phản ứng nào, cứ như vậy ngây dại, lơ đãng bị lôi ra ngoài trời tuyết, theo sau là tiểu Thi

Trước mặt Minh Cao là phu phụ Ly gia rồi tới hai hài tử của họ. Phía sau là tiểu Thi đỡ lấy Hàn Diễm cùng lão Lý trong nhà. Còn lại gia nhân đều quỳ ở xung quanh, đầu hướng về phía chiếu chỉ.

Nội dung chiếu chỉ quả thực rất đơn giản nhưng lại khiến cả một Ly phủ nghe xong đều đồng loạt thở dài, tiếc nuối nhìn Ly Hiền tiểu thư của bọn họ một chút rồi sao đó lẳng lặng mà rời đi. Tiểu Thi thì vội vàng vàng đỡ lấy chủ tử gương mặt đỏ bừng, ánh mắt đại ra về phòng cùng với Ly phu nhân. Còn Ly Thành cùng Ly Bách liền cùng nhau trở vào thư phòng.

Trước khi Hàn Diễm đến đây thì cuộc đời của Ly Hiền vốn đã bị vài người nhúng tay vào. Không, chính xác hơn là từ lúc Ly Hiền được sinh ra và cho đến lúc chết đi đều là do người khác bày bố. Hôn sự này là do lối tư duy có phần méo mó của Trịnh Lương, tam vương gia nói với mẫu thân của hắn tức Vân Liên hoàng hậu để nhờ giúp đỡ. Hoàng thượng nghe được ý tứ này liền bật cười, không nghĩ nhiều liền chấp thuận cho hôn sự. Đương nhiên chiếu chỉ chưa được ban thì nội dung đã được truyền khắp nơi bên ngoài.

Đến lúc chiếu chỉ vừa viết xong thì cũng là lúc tin báo Ly Hiền đổ bệnh ba ngày, chưa thấy tỉnh đã truyền lên. Mọi người có nghi ngờ Trịnh Hạo nhưng liền dẹp ngay ý tưởng đó bởi vì hắn đang ở sa trường năm tháng chưa về nên mọi chuyện dần lắng xuống và chỉ đơn giản nói tiểu thư của Ly tử thừa tướng do gặp vận xui, không được lão thiên đề mắt

Chiếu chỉ kia cứ như vậy nằm yên suốt một quãng thời gian. Có người mừng, có người lo. Có người hy vọng nàng chết lại có người hy vọng nàng sống. Có người ở giữa xem hí kịch và không ai khác chính là hoàng đế đang cao cao tại thượng đang tại vị kia. Và chắc chắn một điều. Thái tử là người được lợi dù do Ly Hiền chết hay sống. Nếu nàng chết, mũi dùi của Ly phủ sẽ hướng về phía của Trịnh Hạo. Còn nếu Ly Hiền còn sống thì Trịnh Hạo thất vọng tiếng tăm lẫy lừng sẽ phải thủ một góc thê tử, ô danh cả đời.

Và dường như lão thiên đã nghĩa mắt đến Ly Hiền đáng thương, kéo nàng sống lại với linh hồn vốn có là Hàn Diễm, quyết định phá vỡ luật lệ sơ khai của mình.

Hôm nay Ly Hiền tiểu thư gặp lại Trịnh Hạo thất vương. Một hồi chấn động, tin đồn lan nhanh và chạy thẳng vào đến tận cung vua. Hoàng hậu nghe được tin liền nhanh chân đến thúc giục hoàng thượng ban chiếu chỉ định hôn cho cả hai người.

Đương nhiên, hí kịch thì phải xem và chiếu thì được ban.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ngạc Nhiên

Hàn Diễm bởi vì mê chơi mà phát sốt. Chuyện này cũng quá bình thường với một người hiện đại như cô. Chỉ là có người chăm sóc cô lúc đó thì quả thực mới là chuyện lạ. Hàn Diễm không thể kiềm nổi tò mò mà cố gắng mở mắt ra xem khung cảnh mờ ảo trước mắt, mỉm cười tự nói

“Mẹ, con chết rồi sao?? Haha, cuối cùng cũng được chết, cũng được về với mẹ rồi. Mẹ ơi, chỗ con sống lúc trước chả có gì vui cả và cả cái thế giới con vừa đến cũng khiến con cảm thấy rất mệt mỏi”

“Tại sao con không thể vô tâm được như mẹ?? Được như mẹ thì tốt biết mấy. Ra đi không chút vướng bận mà lại còn được giải thoát. Con biết mẹ không để ý con. Nhưng mà mẹ à, ở bên cạnh mẹ vẫn tốt hơn nhiều so với ở cạnh những người luôn khiến con phải suy nghĩ. Mẹ, lần này chúng ta cùng đi được không?? Đừng có thờ ơ bỏ lại con gái một lần nữa đi. Cầu mẹ đó”

Hàn Diễm trong cơn mê mà cầu xin nói ra, nước mắt cũng lăn dài khiến giọng nói ngày một nghẹn đặc. Ly Nhượng ngồi bên cạnh thấy nàng làm bầm liền cúi đầu để nghe. Cũng không biết vì sao nước mắt cũng rơi.

Ly Nhượng bà không ngạc nhiên như tiểu Thi. Bà hiểu được từ ‘mẹ’ của Hàn Diễm là đang nhắc đến ai. Chắc chắn là nhắc đến phụ thân rồi. Bởi nữ hài trong suy nghĩ của bà luôn gắn gũi với phụ thân hơn so với mẫu thân lắm.

Nước mắt bà lại rơi bởi Hàn Diễm. Lời nói của đứa nhỏ nằm đó thật thống khổ, thật đau đớn mà cầu xin. Không giống như bình thường luôn ngẩng đầu cười khinh miệt, nói ra mấy lời khiến người ta khó chịu hay đôi lúc giả vờ là người tốt rồi sau đó một cước đạp người xuống hố, lấp đất lại. Lúc này nhìn

Hàn Diễm còn yếu ớt hơn so với lúc phải chống chọi một mình mà đấu với hai phụ bọn họ lúc vừa đến đây.

Ly Bách nhẹ nhàng tiến vào, nhìn đến mẩu thân khóc, muối muối nằm trên giường của hắn vẫn tiếp tục nói mê trong nước mắt liền khiến hắn chau mày, quay qua trông tiểu Thi cũng vừa mang theo thao nước nóng mới đổi theo sau trở vào cùng.

Tiểu Thi giật mình, rất ngây ngô hỏi_ "Sao vậy thiếu gia?? Mặt tiểu Thi dính gì à?? Sao người nhìn ghê vậy??"

"Đa"

"À??"

"Hừ" _ Ly Bách lười nói chuyện với đứa ngốc tiểu Thi theo suy nghĩ của hắn, quay qua một nhân vật khác cũng cùng bước vào căn phòng này cùng hai người bọn họ_ "Dù cho muối muối ta qua lời nói của tiểu nha đầu ngốc này mà tỏ ra bức bối với món quà của ta chuẩn bị là người, nhưng những gì ta và người đã thỏa thuận trước, hy vọng người sẽ thực hiện"

Nam nhân với mặt nạ che nửa mặt cùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến Hàn Diễm trên giường rồi lại nhìn đến Ly Bách gật đầu

Ly Bách thở dài, đi đến sau lưng Ly mẫu_ "Mẫu thân, tiểu Thi làm người khóc sao??"

Tiểu Thi còn đang chăm chú quan sát người lạ mặt lần trước được Ly Bách thiếu gia dẫn vào phòng Hàn Diễm, nghe được lời kia liền không khỏi xiết chặt chiếc khăn trong tay, bấu môi, phần hận lâm lâm_ "Tiểu Thi đâu có"

Ly Nhượng từ lúc Ly Bách vào thì đã mau chóng lau nước mắt, lấy lấy phong thái điềm tĩnh vốn có của mình nhưng đến khi được đích thân hải tử đầu lòng hỏi thì bà lại mếu máo với hắn, khiến Ly Bách phải nhanh chóng lấy khăn tay của mẫu thân, thay nàng lau nước mắt

"Mẫu thân, đừng khóc, tiểu Bách thay người đem Thi Thi ra ngoài đội tuyết cả đêm. Người đừng khóc. Phụ thân sẽ bắt Bách nhi quỳ từ đường đó"

Ly Nhượng bấu môi để hải tử lau nước mắt, cố lấy lại giọng_ "Con nhất định phải bảo vệ, lo lắng cho Ly Diễm"

Ly Bách nhướn mày, ngạc nhiên nhìn mẫu thân nhưng rất nhanh sau đó, hắn lại mỉm cười_ "Đương nhiên, mẫu thân. Tiểu Bách đã mang qua cho Ly Diễm một ám vệ tài ba, sẽ vì muội ấy mà làm mọi thứ"

"Ta không thích ám vệ"

"Được, được, là hộ vệ, hộ vệ tùy thân của Ly Diễm tiểu thư"

"Tiểu Bách mau xem bệnh cho tiểu Diễm đi"

"Được, mẫu thân"

Hàn Diễm cứ như vậy bởi vì phát sốt mà nằm trên giường suốt bốn ngày. Đến lúc thực sự tỉnh táo mà mở mắt thì lại một lần nữa nhìn thấy căn phòng đặc trưng của nữ tử cổ đại không khỏi âm thầm thở dài.

[Mỗi lần mở mắt đều hy vọng là đang mơ. Nhưng sự thật thì chả phải mơ. Đúng là con mẹ nó mà]

Ở bên chiếc bàn tròn đặt giữa phòng là một nam nhân vẫn đang ngủ ở đó. Hàn Diễm mày chau suy nghĩ xem tám lưng này của ai nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được. Muốn lên tiếng gọi tiểu Thi cũng không được bởi cổ họng đau rất. Hàn Diễm cố cử động tay chân đau nhức của mình. Đến lúc đã ngồi dậy được thì đã thấy người ngồi kia dùng ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn mình.

Hàn Diễm đỡ trán, khàn giọng hỏi_ "Người là tên ám vệ Ly Bách đưa tới sao??"

Hắn gật đầu trả lời nàng

Hàn Diễm nhếch môi cười, một tay vuốt tóc ngược rồi đỡ trán, nghiêng mặt nhìn nam nhân một nửa gương mặt bị che mắt kia_ "Nói nghe xem, điều kiện gì giữa người là Ly Bách để người chịu đi theo một phe nhân như ta??"

Nhưng lúc này hắn lại yên lặng, chỉ chăm chăm nhìn Hàn Diễm. Điều này khiến nàng chau mày có chút khó chịu nhưng rất nhanh sau đó liền lười quan tâm đến hắn, chậm rãi ngồi đến mép giường, mang hải vào chân, giơ tay lấy sợi dây nhỏ màu xanh nhạt cột lại tóc rồi đứng lên. Chậm chạp cầm theo khăn vắt qua vai cùng ly nước muối và 'cây' bàn chải đánh răng ra ngoài.

Còn nhớ lần đầu, cứ tưởng chỉ có nước muối để làm sạch răng. Còn cái thứ hiện tại được mọi người gọi là cây làm sạch răng thì Hàn Diễm lúc đó lại tưởng nó là thứ gì đó bắt buộc để trong phòng mà chẳng có công dụng gì cả. Nhưng tưởng tượng chưa được một phút thì trí nhớ của Ly Diễm đã cho nàng biết công dụng của thứ kì quái này.

Cũng may Hàn Diễm lúc đó chưa chạy đi nắm lấy ai đó và dùng vẻ mặt khinh bỉ để hỏi chuyện người khác cái thứ kia dùng làm gì như mấy tiểu thuyết kia. Nên cũng được tính là một loại may mắn đi.

Vừa mở cửa chưa kịp rung mình vì cái lạnh thì liền thấy tiểu Thi bộ dạng hối hả từ dưới đất đứng dậy, kéo Hàn Diễm trở vào phòng rồi dặn chờ đó và

biến đi mất. Hàn Diễm nhưn mảy, một tay chống hông, nốc một ngụm nước muối bắt đầu súc miệng, đi đến mở cửa sổ phun ra ngoài, quỳ lên ghé gối rồi cứ như vậy mà chường mặt ra ngoài cửa sổ vừa ngắm cảnh vừa súc miệng.

Thấy tiểu Thi đi vào sân, Hàn Diễm vội vàng đóng lại cửa sổ thì cũng vừa lúc tiểu Thi mang nước ấm vào để nàng rửa mặt. Lúc này đã không còn thấy tên nam nhân nữa mặt sắt kia đâu nữa. Hàn Diễm cũng lười để ý.

Đến lúc chú ý lại thì liền chau mày nhìn tiểu Thi thông qua tấm gương_”Tiểu Thi, làm gì vậy??”

“Sao ạ??”

“Sao đầu tóc lại cấm, cài ,búi tùm lùm như vậy??”

“Ly Bách thiếu gia biết hôm nay người tỉnh, nói với tiểu Thi lúc người tỉnh thì giúp người chuẩn bị để cùng thiếu gia và lão gia vào cung”

Hàn Diễm nghe đến thì chau mày, gõ ngón trỏ lên bàn, nhịp đều đều, tay kia xoa xoa hai đầu chân mày và tốc độ của ngón trỏ cũng ngày một chậm_”Tiểu Thi, cứ như bình thường. Sau đó quần lên và cài trâm định hình là được”

“Vâng”

Hàn Diễm chọn lấy bộ quần áo màu cam nhạt cho mình rồi khoát thêm áo lông bên ngoài cùng tiểu Thi bước ra ngoài. Vừa đến ngưỡng cửa, Hàn Diễm nghiêng đầu, thờ dài một hơi, liếc nhìn về phía bên phải của mình rồi sau đó chậm chạp quay đầu nhìn nam nhân ám vệ bí ẩn kia, chớp mắt_”Không cần nhảy ra nhảy vào đứng bên ngoài hay trên nóc nhà hoặc xà nhà là được rồi. Cứ làm hộ vệ, không cần làm ám vệ,. Tên Ly Bách kia sẽ có lý do chính đáng cho thân phận của ngươi thôi”

Sau đó thì bình thần, thờ ơ quay đầu, kéo áo choàng lên che mũi, chậm rãi bước đi cùng hai thị tùng đầu tiên của mình.

Ra đến bên ngoài thì đã thấy Ly phụ, Ly mẫu còn có Ly Bách đáng ghét ở đó. Tổng cộng hai xe ngựa. Ly Bách ngồi cùng Ly Thành, còn Hàn Diễm ngồi cùng tiểu nha đầu và tên hộ vệ kia.

Trước khi đi, Ly Nhược còn cố chạy theo để nhắc nhở_”Ly Diễm bình an”

Lời này khiến nhịp tim Hàn Diễm lại lỗi nhịp một lần nữa nhưng vẫn là thờ ơ xem như không nghe thấy

Ngoài đạo thánh chỉ quyết định ban hôn cho Ly Hiên tiểu thư và Trịnh Hạo thất vương gia thì còn có một đạo truyền khẩu dụ khác cho Minh Cao nhân nhủ với Ly lão gia_”Khi Ly Hiên tiểu thư khỏe lại, mang nàng đến gặp hoàng thượng”

Chỉ còn một cánh cổng nữa thì Hàn Diễm chính thức vào cung, nhân lúc kiểm tra mộc bài mà phải dừng xe, Ly Bách liền chạy vào xe của bọn họ, ngồi bên vách trái gần kề tiểu Thi, chớp mắt với Hàn Diễm

“Muốn gì??” Hàn Diễm lười nhìn đến lên trường nam nhà Ly gia, chăm chăm nhìn cảnh vật bên ngoài thông qua tấm màn được tiểu Thi vén lên mặc kệ cho cái lạnh ủa vào

“Không phải đã giả ngọc sao??”_Ly Bách tiếp tục nhưn mảy với nàng, thậm chí còn nháy mắt một cái

“Thì sao??”

“Ta không tin muội không nghĩ tới chuyện sẽ bị thái y khám ra”

Hàn Diễm quay đầu, thờ ơ nhìn Ly Bách_”Nghĩ thì sao? Không nghĩ thì sao? Không phải cũng là Ly Bách người qua đây dùng kim châm, châm vào mạch của ta khiến nó từ bình thường thành có vấn đề sao??”

Ly Bách thì ngạc nhiên lại có chút vui vẻ mà nhìn tiểu muội muội của hắn_”Tiểu Diễm, thứ này mà muội cũng biết sao??”

Đối với chuyện này, Hàn Diễm quyết định yên lặng, trực tiếp quay qua nhìn tên mặt lạnh bí ẩn đang thẳng lưng ngồi bên vách phải của xe với tư tưởng khiêu khích hắn. Nhưng là vẫn gờ tay ra, tùy ý Ly Bách châm chích kim châm. Ly Bách chỉ mỉm cười, lấy ra bộ kim châm đưa cho tiểu Thi cầm, bản thân nhận lấy cánh tay gầy yếu trắng xanh của tiểu muội muội, nhìn một hồi, mắt cong, miệng cũng cong theo, nhẹ nhàng nói_”Trông có vẻ ta không giúp được muội rồi”

Nàng tựa đầu vào vai tiểu Thi, bình thần hỏi_”Chuyện gì??”

“Có một sức khỏe tốt”

“Lang băm như ngươi thì làm được gì. Đừng lo, ta nghĩ ta không cần thứ đó”

“Tiểu Diễm, không nên bi quan”

“Ngươi xưng hô thật buồn nôn”

“Ca ca ta là thật lòng lo lắng cho muội”

“Có muội mới tin người”

Cứ như vậy Hàn Diễm cùng Ly Bách liên tục đối đáp nhau dù người bị chọc luôn là Ly Bách.

Hoàng cung đẹp lắm, xa hoa lắm, nguy nga lắm, long lẫy lắm nhưng mà Hàn Diễm nằng lại không hứng thú_”Tiểu Thi, đừng giờ mần lên nữa”

Đứa nhỏ có chút ủy khuất mà buông tha tấm màn. Dù sao đây cũng là lần đầu nha đầu nằng được đến nơi đẹp và rộng lớn như thế này liền không khỏi có chút chờ mong nha.

Ly Bách nhướn mày nhìn về mặt muốn ngủ của Hàn Diễm mà bật cười, hỏi đùa_”Tiểu Diễm, có hay không muốn vào cung. Ca ca giúp người”

Nàng mắt lơ mơ muốn nhắm, nghe được mấy lời kia cũng chà thêm mở mắt, thờ dài một hơi_”Không phải gả cho Trịnh Hạo kia thì sẽ được vào cung sao?? Cần gì người giúp”

“Nhưng như vậy sẽ rất lâu, lại còn rất khó”

Hàn Diễm nhếch môi cười_”Ta có cách của ta, người có phương thức của người, lo tròn việc của mình đi”

Và Ly Bách cũng vẫn chỉ cười.

Xe ngựa bắt buộc dừng lại, không được vào sâu. Kế đó thì cả ba được ngồi kiệu đưa đến Vũ Lâu điện, nơi vua xử lý vụ sự hoặc triệu gặp riêng thần tử.

Từ lúc xuống xe ngựa Hàn Diễm liền bày ra vẻ mặt ngẩng ngơ, ánh mắt lơ đãng như muốn ngủ, đầu nghiêng đến đâu mắt nhìn đến đó còn tiểu Thi thì cũng dính sát lấy nằng, lâu lâu lại như đứa ngốc hỏi chủ tử_”Có đói không? Có khó chịu ở đâu không?”

Hàn Diễm không khỏi trong lòng thờ dài, thật muốn vuron tay cốc đầu đứa nhỏ.

Nàng cùng Ly Bách và Ly Thành một trước hai sau chờ nô tài vào báo cho Minh Cao rồi Minh Cao mới đến nói cho Hoàng Thượng. Cũng may, cả ba đều không phải đợi liên ngay lập tức được vào trong. Còn tiểu Thi và hộ vệ của nàng thì phải ở lại bên ngoài điện.

Hàn Diễm được Ly Bách đỡ một tay mà bước vào. Hai người họ quý xuống hành lễ với hoàng thượng phía trên còn nàng thì vẫn như cũ, cứ đóng đưa qua lại, nghiêng đầu đến đâu thì tầm mắt cũng nhìn đến đó. Chỉ là lúc nhìn đến mặt rồng liền không giấu nổi ngạc nhiên mà trừng mắt. Từng nhất cử nhất động của Hàn Diễm đều được thu vào tầm mắt của hoàng thượng bên trên. Ông ta nhếch môi cười.

Hàn Diễm cũng nhếch môi cười bắt chước theo và chảy nước miếng, bước lên_”Bánh ngọt”

Ly Bách bên dưới không khỏi có chút hốt hoảng, vuron tay nắm lại chân của Hàn Diễm, nhỏ giọng_”Tiểu Hiên, ngoan, không được gây rối”

Đến lúc này hoàng thượng mới bật cười_”Các khanh bình thân, cứ để nàng ta thoải mái. Ta bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với biểu hiện của nàng ấy”

Ly Bách vừa đứng lên liền cúi đầu, chấp tay hành lễ, lòng bàn tay hướng vào trong, tay trái đặt trước tay phải, nhanh giọng nói_”Bẩm hoàng thượng, tiểu muội muội có chút ngại ngùng, xin người thứ tội”

Hoàng thượng bên trên nhướn mày_”Sao vậy?? Ta thấy nàng ấy có khi lại là một người tài. Người có ánh mắt lơ mơ, ngây ngốc lúc bình thường nhưng lúc thấy thứ gì đó thú vị liền bừng sáng thì chắc chắn là ngoại hô tàng long. Không sao, cứ để nàng ấy thoải mái”

Hàn Diễm hề hề cười, bước lên phía trước, cứ một bước rồi lại một bước nhìn chằm chằm lên hoàng thượng miệng thì lại nói_”Đồ ngọt, đồ ngọt”

Chỉ còn vài bước thì nàng dừng chân, không bước nữa. Hoàng thượng bên trên liền chau mày, vuron tay ngoắc nàng_”Lại đây, đứa nhỏ, không phải thích đồ ngọt sao, lại đây”

Hàn Diễm run run tay vuron tới, sau đó bỗng nhiên chạy thật nhanh lên định giờ tay chạm vào mặt của hoàng thượng khiến ông ta giật mình nhưng chưa kịp chạm đến thì lại bị vô kiềm chặn ngang cổ, nữ nhân liền ứa nước mắt, cổ với tay tới

Bên dưới thì Ly Thành từ lúc thấy Hàn Diễm chạy lên thì đã hành lễ, cúi người như muốn thỉnh tội, dùng tay trái cầu chặt tay phải phía trong, cúi đầu, mím môi để mặc hài tử của mình lao vào chỗ chết. Còn Ly Bách không kiềm nổi liền bật lên tiếng gọi_”Tiểu Diễm, ngoan, đừng quậy phá. Muốn ăn đồ ngọt thì phải ngoan”

Hoàng thượng giờ tay lên, tên ám vệ lập tức rút kiếm, lùi ra sau. Hàn Diễm không bị vật cản trở thì tiếp tục vuron tay đến gần gương mặt rồng. Tưởng như đã chạm đến, đã sờ đến nhưng là cuối cùng một chút nhỏ cũng không chạm đến rồi lại bày ra bộ mặt như thấy trận bão, ngây ngốc mà cười_”Bảo bối, bảo bối”

Lời này của Hàn Diễm nói ra khiến cả Vũ Lâu điện đồng loạt hít khí lạnh, ngay cả Hoàng thượng cũng cực kì bất ngờ với hành động và lời nói này của nàng. Ông ta bật cười, rất nhanh sao đó nghiêm mặt nhìn thẳng vào ánh mắt ngây ngô đến đại khờ của Hàn Diễm đang nhìn mình không khỏi khiến ông ta mềm lòng, đẩy đĩa bánh đến trước mặt nàng, nhướn mày hỏi_”Bảo bối là gì??”

Hàn Diễm tiếp tục hề hề cười, quỳ xuống trước mặt hoàng thượng, gác cằm lên bàn rồi chăm chú nhìn người trước mặt, chu môi, hoa tay, múa chân_”Bảo bối, quan trọng, bảo vệ, không được làm vỡ, là tâm can”

“Tại sao lời của một ngọc tử lại có thể rõ ràng và dễ hiểu đến như vậy?? Nàng ta lần này cũng thật khác biệt so với những lần trước ta gặp”_hoàng thượng nghiêng đầu, chau mày nhưng khuôn miệng lại cười mà nhìn đến phụ tử Ly gia bên dưới, sau đó lại tự gật gù_”Cũng đúng, các người là quan văn, đứa nhỏ như nàng dù ngọc thì mỗi ngày đều phải nghe mấy từ nhảm chán kia, không tránh khỏi sẽ ghi nhớ. Quả thật nếu chữa lành bệnh thì đây đích xác là một nữ tử thông minh”

Nói đến đây, ông ta vỗ bàn, tự gật đầu với chính mình_”Được rồi, Minh Cao, gọi thái y đến đây”

“Vâng”

Lúc này thật sự phụ tử Ly gia bên dưới đã đồng loạt đổ ra một lớp mồ hôi mỏng trên mặt. Hàn Diễm xoay người định chạy xuống thì lại bị nắm tay kéo lại cùng với một câu hỏi_”Sao lại gầy đến như vậy?!”

Ly Thành chấp tay, khẽ cúi người_”Bẩm, tiểu nữ từ lúc nhỏ đã nhược thể, trí hư, lại gặp một vài chuyện bất trắc nên thể trạng hay tâm thần đã không thể phục hồi bình thường”

Ngay lập tức liền nhận được cái đập bàn vang dội của bệ trên cùng tiếng rống giận_”Người, Ly Thành người là tả thừa tướng uy danh của đất nước Đông Vũ này. Kẻ nào dám hại người?”

Ngay lập tức Ly gia phụ tử liền quỳ xuống còn Hàn Diễm lúc đó liền chau mày, định rút tay nhưng lại bị nắm lại, nàng cố kéo ra nhưng lại không thể rồi lại nhìn lên vẻ mặt tức giận của hoàng thượng thì nàng lại bật khóc, quay mặt về phía Ly Bách, giờ tay_”Thật xấu, thật xấu. Ly Bách, Ly Bách, Hiền Hiền về nhà, về nhà”

Bỗng tay Hàn Diễm được thả trước gương mặt ngỡ ngàng của hoàng thượng. Nữ nhân gấp gấp mà chạy xuống khiến bản thân té ngã ra sàn, nhưng vẫn cố đứng lên chạy về phía của Ly Bách, lúi vào lòng hắn, rống lên_”Về nhà, về nhà, về nhà, về nhà”

Ly Bách chưa kịp ngạc nhiên bởi sự hối hả của Hàn Diễm cùng ánh mắt sợ hãi của nàng thì lại kinh hãi khi thấy hoàng thượng từ bên trên cầm xuống đĩa bánh bước đến trước mặt hắn nhưng lại nhìn đến nữ tử trong lòng. Ông ta đưa tay định chạm đến Hàn Diễm đang ôm chặt Ly Bách mà nức nở, mặt cùng vui vào nhưng cuối cùng một cái chạm cũng không chạm đến.

“Tiểu Hiền, quay lại nhìn phụ thân”

Cứ như vậy hai lão già và một nam tử, một là thần tử, một là vua và một ngoại đạo cứ như vậy xoay quanh một tiểu cô nương bị gắn mác ngọc tử mà đổ dành

Hàn Diễm như thú nhỏ bị dọa sợ, lén lút nhìn qua Ly Thành_”Phụ, phụ thân”

“Ngoan, Ly Hiền ngoan, mau buông Ly Bách nếu không hắn sẽ không thả nôi”

Nàng vẫn ôm Ly Bách, ngẩng đầu nhỏ lên nhìn về mặt giả vờ khó thở của hắn rồi nhìn qua Ly Thành_”Không thả nôi?!”

“Sẽ chết đó”

Hàn Diễm vẻ mặt kiên quyết nhưng ngây ngô mà nhìn Ly Thành_”Không được, không được chết”

“Tiểu thư Ly Hiền thật đáng yêu”_Minh Cao ở bên cạnh hoàng thượng cũng vui vẻ chen vào một câu khiến ông ta bật cười, càng nhìn Hàn Diễm thì ánh mắt càng dịu đi.

Rồi Minh Cao nhẹ nhàng thông báo cho hoàng thượng biết thái ý đã đến, ông ta liền nhanh chóng được gọi vào. Thái ý lớn tuổi được gọi vào thấy một cảnh vua, tôi đều cùng ngồi dưới một nền nhà, hoàng thượng lại còn cầm đĩa bánh, vui vẻ mỉm cười hướng về phía một tiểu cô nương đang giờ tay đến gần định lấy bánh.

Ông ta liền quỳ xuống mà hành lễ khiến Hàn Diễm giật mình, vội thu tay, tiếp tục quay vào ôm chặt Ly Bách, nhỏ giọng nỉ non_”Ly Bách, Ly Bách, về nhà, về nhà đi, về nhà, về nhà”

Hoàng thượng chau mày, giắt xuống đĩa bánh thì Hàn Diễm lại khóc lên, ông ta liền khó xử, vươn tay định chạm nhưng lại không thể. Chỉ có thể khó khăn dỗ dành_”Tiểu Hiền ngoan, ta không giận nàng, không mắng nàng. Ngoan đừng khóc”

Ông ta mang ánh mắt hy vọng mà nhìn Hàn Diễm, nàng cũng chậm chạp quay lại, nhìn xuống đĩa bánh, cầm lên một cái nhỏ đưa cho hoàng thượng, cười ngây ngốc với ông ta. Hoàng thượng cầm bánh, hướng Hàn Diễm mỉm cười, nhón mày bỏ bánh vào miệng. Nàng cũng cười một cái với hắn, sau đó cầm lên nguyên đĩa bánh quay vào lòng Ly Bách_”Của Hiền Hiền, của Hiền Hiền”

Một lần nữa khiến cả Vũ Lâu điện hít khí lạnh. Lúc này trông cứ như hoàng thượng là kẻ xin ăn, cần tình thương của một đứa ngọc vậy. Có chút đáng thương, lại có chút buồn cười kín đáo khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của ông ta lúc trở về chỗ ngồi trên cao kia của mình.

“Chân bệnh đi”

Thái y được triệu vào cuối cùng cũng được sử dụng, theo sự chỉ dẫn của Minh Cao liền đặt ra hòm thuốc ra nền. Ông ta đặt gối nhỏ, mềm lên nắp hòm. Rồi nhờ Ly Bách kéo ra cánh tay của Hàn Diễm đặt lên. Sau đó phủ lên miếng vải trắng mỏng bắt đầu bắt mạch

Một lúc sau, thái y thu dọn dụng cụ, Hàn Diễm vui vẻ ôm đĩa bánh ngồi trong lòng Ly Bách ăn. Lão thái y đến trước mặt thánh thượng, chắp tay_”Bẩm, tiểu thư đây khí huyết không ổn định, mạch tượng rối loạn, cơ thể lại đang mang bệnh, cần phải nghỉ ngơi và tĩnh dưỡng thật tốt. Chỉ là...”

“Có thể trị khỏi không??”_Minh Cao thay lời tâm của thánh thượng mà hỏi thái y.

Lão gật đầu, sau đó hướng thánh thượng lại một lần hành lễ, trực tiếp quỳ xuống đất_”Thưa hoàng thượng, thứ cho thần nói thật, bệnh tình của tiểu thư không thể chữa. Cơ thể này quá yếu ớt cũng không thể khiến nó phục hồi như cũ bởi đã chịu quá nhiều thương tổn. Cũng chỉ có thể bồi bổ để tốt lên chút ít”

Hoàng thượng mày chau thật chặt, tay xiết lấy hộp trầm hương tinh xảo bên cạnh_”Ý của ngươi là nàng ấy sẽ mãi ngốc như vậy??”

“Tội thần vô năng, xin hoàng thượng trách phạt”

Cảm thấy hoàng thượng muốn nổi giận, ngay lập tức, Minh Cao liền đứng qua một bên, mỉm cười, cúi người_”Hoàng thượng, Ly tiểu thư trông có vẻ rất mệt”

Lúc này Hàn Diễm trực tiếp tựa vào lòng Ly Bách ôm theo đĩa bánh mà lịm đi ngủ. Hoàng thượng chau mày, xoa trán, phát tay_”Các ngươi lui đi”

“Tạ hoàng thượng. Vì thần cáo lui”_đoàn người một lần nữa cúi người hành lễ với bên trên, chậm rãi lui bước rồi xoay người

“Tả thừa tướng”

Ly gia chỉ vừa mới đi được mấy bước thì đã bị gọi lại, Ly Bách ôm trong lòng Hàn Diễm cũng miễn cưỡng xoay lại.

“Ngươi, lúc này thái ý bảo cần phải bồi bổ cho tiểu Hiên. Về sau, mỗi tuần lúc tiến cung, ít nhất mang theo tiểu Hiên đến một lần để thái y chẩn mạch cho nàng”

“Đa tạ thánh ân”

Hoàng thượng còn muốn nói tiếp nhưng lại nhìn đến Hàn Diễm đang được bồng bế kia mà thở dài, xua tay_”Lui đi, mau lui đi”

Lúc cả ba người xoay người thì lại có một nữ nhân uy nghiêm tiến vào kèm theo lời hô của nô tài bên ngoài, Ly Thành cùng Ly Bách phải lui về một bên, cúi người hành lễ

“Tham kiến hoàng hậu”

Đến lúc này bà ta mới đưa mắt qua nhìn ba người bọn họ, liền nhướn mày, mỉm cười đảo bước chân qua phía của ba người_”Tả thừa tướng, Ly thiếu công tử, còn đây là...”

“Thưa, là tiểu nữ Ly Hiên, thứ nữ của Ly gia thần”

“Ra là phi tử sắp cưới của Lam vương. Sao vậy?? Định rồi đi à?? Ta cũng định đến nói với hoàng thượng chuyện chọn ngày cho cả hai bên. Có tả thừa tướng ngài thì càng tốt rồi”

“Thưa...”

Hoàng thượng nghe đến liền chau mày, lên tiếng tiếp lời Vân hậu thay Ly Thành_”Nàng muốn bàn chuyện gì, mau để tả thừa tướng về đi”_vừa nói ông ta lại phát tay đuổi người, gật đầu nhận lễ của Ly gia, sau đó chống một bên tay, nghiêng người nhìn hoàng hậu, mày chau lại_”Nàng cũng vậy, sao không ở trong cung chờ ta mà lại đi đến đây?”

“Thưa...”_Vân Liên hoàng hậu khẽ chau mày liễu nghĩ ngợi gì đó nhưng lại thấy vẻ mặt không hài lòng của thánh thượng liền nhanh chóng hướng người mỉm cười duyên dáng, nhẹ nhàng hành lễ_”Thần thiếp tuân mệnh”

Ly Thành cùng Ly Bách vừa ra đến ngoài điện thì tiểu Thi đã mang vẻ mặt hốt hoảng chạy tới xem Hàn Diễm. Đứa nhỏ đang chuẩn bị thần thốt thì Hàn Diễm đã mở mắt dậy, còn rướn người, vòng tay ôm cổ Ly Bách còn một tay kia vươn ra định cốc đầu đứa nhỏ, thì ngay lúc đó tiểu Thi liền biểu tình ngạc nhiên rồi thật nhanh mà quỳ xuống hành lễ khiến cho Ly Thành và Ly Bách cũng phải xoay người xem rồi nhanh chóng cúi người, chắp tay hành lễ khi thấy hoàng hậu bước đến

Bà ta bước qua đám người Ly Thành được hai bước nhỏ thì dừng lại, cũng không quay lại, ngẩng đầu cao ngạo, nhếch môi cười_”Khá khen cho tả thừa tướng tài ba xuất chúng, vừa bước vào cung cùng tiểu ngọc nữ liền có thể khiến cho hoàng thượng đổi ý không muốn bàn đến chuyện hôn sự, lại còn được nhận thêm một phần long ân”

Ly Thành liền chắp tay, cúi đầu_”Hạ thần không dám”

“Thanh!”_Hàn Diễm run sợ gọi, vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng, lại tiếp tục gọi thêm vài tiếng với người cao quý trước mặt_”Thanh, Thanh, Thanh”

P/S : Thật có lỗi nếu từ ngữ xưng hô của tôi khiến bạn rối loạn. Nhưng không sửa đâu hahaha. Đặc trưng của tôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hoàng Cung

Hoàng hậu nghiêng đầu liếc nhìn nàng, sau đó cũng không nói gì, cứ như vậy nhanh bước mà rời đi. Ly Thành đứng lên, phúi phúi áo nhìn Hàn Diễm, cúi người, mắt chăm chăm nhìn lên Vũ Lâu điện bên trên, hướng nàng nói nhỏ_”Là Vân hoàng hậu, tên tự là Vân Liên”

Hàn Diễm được Ly Bách thả xuống, che chắn phía sau lưng, bên phải, bên trái lại là tên hộ vệ cùng tiểu nha đầu Thi Thi, trước mặt lại là Ly Thành. Nữ nhân không khỏi liếc qua trái, nhìn qua phải, sau đó cười cười, cúi đầu phúi tay áo rồi xuất khăn tay lau bàn tay_”Ngay từ đầu không phải đã nói ta gặp đều sẽ biết bọn họ là ai sao. Chỉ là không nghĩ tới sẽ thấy được hai gương mặt quen thuộc kia. Ta đã nghĩ bản thân có hay không sẽ theo mệnh trời gặp được cổ nhân, lòng có chút hào hứng”

“Cổ nhân?”

Ly Bách khẽ chau mày, nhìn đỉnh đầu tiểu muội muội hỏi một câu vô chủ vô vị. Nhưng để đáp lại, nữ nhân chỉ cong mắt, ngẩng mặt lên nhìn hắn, sau đó rất bình tĩnh mỉm cười_”Lên xe đi, người không lạnh, nhưng ta lạnh”

Vũ Lâu điện, hoàng thượng vẫn đang tiếp tục việc phê duyệt tấu chương nhưng bỗng nhiên nét bút kia dừng lại. Người khẽ chau mày suy nghĩ rồi sau đó trực tiếp đặt bút xuống, thu tay, mang về mặt thất lạc nhìn qua Minh Cao

“Minh Cao, người nói cho ta nghe xem, Tiểu Hiên nữ tử kia là người như thế nào?”

“Thưa, vốn lúc trước đã nghe qua nàng ta có chút ngây ngô nhưng không nghĩ qua một hồi bệnh nặng kia lại thành ra hiện tại. Lúc này nhìn thấy nàng ta, thấy ánh mắt ấy, quả thật bỗng nhiên có chút tiếc nuối”

Trịnh Thăng không khỏi thở sâu, vẻ mặt đắm chiêu, giờ tay vuốt chòm râu mỏng_”Lúc trước có tình cờ thấy qua nàng ta nhưng không chú ý. Hiện tại trực tiếp gặp lại cảm thấy có chút đặc biệt, lại có chút muốn thân cận. Người nói xem, ánh mắt, chính là ánh mắt. Rất không bình thường. Nó nhìn ta bằng một thứ cảm xúc rất lạ, một thứ ta chưa từng thấy. Ta không tin tâm trí nàng ấy chỉ là một hài tử”

[Nếu nói Tranh nhi nhìn ta bằng yêu thương, Vân hậu là ham muốn lấy lòng, Liễu phi như mong mỏi mà xa cách, Lam phi lại là bình thản còn Mục phi là vui mừng thì Ly Hiên kia lại thoáng qua ngạc nhiên rồi như là tiếc nuối, xót thương lại còn trân trọng...trước đây từng tiếp xúc hay biết được gì từ ta sao?_]_Trịnh Thăng không khỏi nhu nhu trán mình, thần thái có chút mệt mỏi

“Nếu đã là như hoàng thượng nói, vậy thì sao nàng ta lại phải giả ngọc? Thứ gì khiến nàng ta giả ngọc? Hay giả ngọc sẽ được lợi hay tránh được điều gì chẳng? Nhưng không phải tại ý đã chấn mạch cho nàng hay sao?”_Minh Cao một bên nhỏ nhẹ nói cứ như đang tự độc thoại cho chính mình nghe

Càng nói lại khiến Trịnh Thăng càng chau mày. Người chống trán, thờ dài. Vừa định mở lời thì lại thấy có một tiểu thái giám lặng lẽ đi đến hướng người hành lễ, được người phát tay miễn lễ thì hắn liền nhanh chóng đi đến nói nhỏ gì đó bên tai của Minh Cao. Trịnh Thăng chau mày, chăm chú nhìn công công của mình.

Minh Cao nghe xong, gật đầu mỉm cười phát tay bảo người lui đi, sau đó hướng phía Trịnh Thăng, chấp tay giờ cao_”Thưa là tin tức điều tra từ Ly gia. Tiểu thư Ly Hiên quả thật từ sau khi tỉnh dậy thì khác lạ. Tình trạng sức khỏe cũng đặc biệt không ổn định. Còn về thần trí thì lại lúc tỉnh lúc mê. Lúc nào khó hiểu còn lúc thì thật sự như một ngọc tử”

“Ngọc tử, ngọc tử, ngọc tử”_vừa nói, Trịnh Thăng vừa vỗ bàn, lực đạo cũng ngày một mạnh theo âm điệu lời nói, đến cuối thì gần như là nện. Nhưng nện ai thì hắn không rõ_”Căn bản lần đầu tiên thấy ánh nhìn kia đã không phải ngọc tử. Chắc chắn nàng ta cùng Ly gia đang có điều giấu giếm”

“Vậy, thưa hoàng thượng, chuyện hôn sự của Ly tiểu thư và Lam vương, vẫn tiếp tục ạ?”

Trịnh Thăng mày chưa hề thư thả thì lại càng chau càng sâu, phát tay_”Không bàn, bỏ qua. Trẫm nghĩ không cần!. Trước kia là muốn xem chuyện giữa bọn chúng nên tùy theo ý mà thôi gió góp tí sức. Hiện tại nữ nhân kia, không cần lời vào. Dù là ngọc thật hay ngọc giả thì đều không cần”

“Nhưng đã ban chỉ. Người cũng đã hứa tối nay sẽ đến Phụng Minh cung để cùng Vân hậu bàn chuyện hôn sự của đôi bên rồi. Chỉ e...”

Trịnh Thăng nghe xong liền giờ tay vỗ bàn, mày nhíu mày chau nhìn Minh Cao, chống hai tay lên bàn, rướn người tới một chút, chút tức giận nhưng lại có chút bông đùa_”Người, người theo trẫm bao năm mà nay gặp chuyện thế này cũng không biết sắp xếp sao hả?”

Minh Cao nghe vậy liền có chút ngạc nhiên, sau đó lại kín đáo giờ tay, che miệng cười khúc khích, mắt đầy ý cười nhìn hoàng thượng_”Tội thần đã hiểu.

Vậy tối nay người định bãi giá đến Vân Cư cung của Liễu phi, Nhã Vãn cung của Lam phi hay là An Thụy cung của Mộc phi??"

Người nhưn mây có chút đắn đo với ba sự lựa chọn được nêu ra. Đang có chút phân vân thì lại có một tiểu thái giám vào hành lễ, sau đó hướng Minh Cao nói nhỏ rồi cúi đầu lui ra ngoài. Minh Cao nhìn Trịnh Thắng, giờ tay che miệng mỉm cười. "Là Liễu phi. Người bảo nữ tì bên cạnh đến nói về việc vừa làm được vài món ngon, mong hoàng thượng bớt chút thời gian qua thưởng thức cùng nàng"

Trịnh Thắng thở dài chống cằm. "Minh Cao, ta cho người nói"

Minh Cao ngẩn tò te ra nhìn Trịnh Thắng, sau đó lại cười cười. "Chính là nếu người đến, thần mạo phạm nghĩ Liễu phi sẽ đề cập đến chuyện hôn sự của Ly tiểu thư cùng Lam vương"

"Nói tiếp"

"O...chính là" _ Minh Cao nghiêm chỉnh, hướng Trịnh Thắng chấp tay, cúi người. "Thần còn nông cạn, chỉ có thể nghĩ đến đó. Mong hoàng thượng thứ tội"

Trịnh Thắng nhưn mây, giờ ngón trỏ chỉ Minh Cao, sau đó bật cười. "Được. Việc này người không biết hay đã biết thì cũng không sao cả" _ ông ta thở dài, sau đó hướng Minh Cao, nhưn mây hỏi. "Ta hỏi, Minh Cao người có hay không biết hiện tại trong cung đang chia phe tạo cánh?"

Minh Cao vẫn tư thế hành lễ, rất nhanh mỉm cười cúi nhẹ người. "Giang sơn của người. Thiên hạ của người, vốn tất cả đều là của người. Người anh minh, sáng suốt, thần vồ. Sao có thể có phe cánh tồn tại trong triều cực"

Người bật cười, lắc nhẹ đầu. "Nói theo người thì cũng đúng. Bọn họ không chia phe chống đối ta. Mà là chia phe để phò trợ mình quân tương lai của riêng"

Nói đến đây ông ta lại thở dài, gật gù, nhìn tòa long ý của mình, vồ vồ thành ghê. "Cũng đúng thôi. Đầu là hài tử của trẫm mà. Việc chia phe cánh không quá rõ ràng cũng không quá mập mờ cũng đủ để biết ai ủng hộ ai, một mặt vẫn là xem ta còn tồn tại. Đúng không?" _ nói xong, ông ta lại nhưn mây, hỏi sang Minh Cao.

Minh Cao được hỏi, vẫn là mỉm cười. "Bệ hạ là đáng cửu ngũ chí tôn, là mặt trời của cả thiên hạ. Tất nhiên là sự tồn tại cao quý nhất giữa đất trời, làm cho con dân, thần tử đều phải phải thuần phục bên dưới"

Trịnh Thắng nghe xong mấy lời của Minh Cao, dù là vẫn biết hấn thích lươn lẹo, lời lẽ nịnh ngọt nhưng là vẫn khiến người nghe xong mà thoải mái trong lòng, bớt đi nghi ngờ của bản thân. Nhưng chưa được một khắc thỏa mãn với lời ca tụng kia thì mây rồng liền chau lại

Triều đình Đông Vũ gồm có hai thừa tướng. Một người quản lý ban văn, một người quản lý ban võ. Ngoài ra còn có sáu bộ và một thượng thư đứng đầu. Theo lẽ bình thường đứng đầu sáu bộ sẽ là hai người để tiện bề giúp đỡ cho hai thừa tướng nhưng bởi vì để bày tỏ thành ý với Văn hậu nên Trịnh Thắng đã cắt giảm để chỉ còn một người và người đó vẫn đứng dưới hai thừa tướng và chịu sự quản lý chung của hai người họ.

Nhưng ở tình hình mấy năm gần đây, Văn thượng thư trong triều đình, trong suy nghĩ của các thần tử chính là đang đứng ngang hàng cùng hai vị tả hữu thừa tướng cao cao tại thượng bên cạnh hoàng đế bệ hạ người. Người đó là Văn Minh, anh trai của Văn hậu.

Ngoài mặt thì trông như cả tả hữu đang cùng giải quyết chuyện chung của sáu bộ nhưng bên dưới thì Trịnh Thắng biết Văn Minh lại đang ngấm ngấm cắt đi từng đoạn dây để giảm bớt sự can thiệp của hai người tả hữu bọn họ vào công việc của sáu bộ để rồi sau đó nhờ muội muội Văn hậu của mình đến nói với Trịnh Thắng lập ra một tể tướng, người đứng trên tả hữu thừa tướng đương triều.

Hậu cung của Trịnh Thắng gồm một hậu, ba phi, chín tần và phần còn lại. Hấn từng có một hoàng hậu hấn yêu thương, sinh cho hấn hai đứa nhỏ. Nhưng sau đó đã qua đời cùng nam hải tử. Nàng ra đi để lại nữ hải hiện tại là Trịnh Thanh công chúa đang du ngoạn bên ngoài. Sau đó người lập Văn Liên lên làm hậu bởi người đó chính là thân muội muội yêu quý của Văn Tranh. Văn Liên chảy trong người dòng máu của Văn Tranh nên khiến Trịnh Thắng người luyến tiếc. Chỉ là khi Văn Liên sinh hải tử Trịnh Lương, người liền tấn phong hấn là Văn tam vương gia.

Sau đó người gặp Liễu Thanh qua sự giúp đỡ của Trịnh Yên trưởng công chúa, thân muội của người. Liễu thị giống Văn Tranh tiên hậu đến ngỡ ngàng. Lại thêm thần thái, cách đi đứng, nói cười của nàng cùng tiên hậu đều tựa như một người. Không lâu sau đó, người liền lập hải tử vừa sinh của Liễu Thanh, chính là Trịnh Hành lên làm thái tử.

Thế lực lúc đó chính là nghiêng hẳn về phía Trịnh Hành. Nhưng cán cân ấy lại ngày một nghiêng về Văn hậu khi Văn Minh, tổng quản thượng thư có những động thái ngấm muốn vươn lên kia cùng với Trịnh Lương tài năng ngất trời bên cạnh.

Văn hậu thì có Trịnh Lương là Văn tam vương gia và nhà ngoại là Văn Minh, tổng quản thượng thư sáu bộ chống lưng. Liễu phi có Trịnh Hành thái tử, sau lưng là ti tì kết nghĩa trưởng công chúa Trịnh Yên, thân muội muội của hoàng thượng và còn là thê tử của hữu thừa tướng Mộc Phong. Nói cho cùng, Liễu phi dưới sự sủng ái vô vàn của Trịnh Thắng lại thêm giúp sức của Trịnh Yên và được mang danh được hữu thừa tướng chống lưng. Ngay lập tức hình thành hai thế lực mạnh mẽ và có lực lượng nhất và cân bằng trong triều đình.

Trịnh Thắng đã rất tức giận khi nghe được tin Mộc Phong, hữu thừa tướng cùng muội tử hấn tin tưởng nhất lại tham gia vào việc tranh chấp vương vị của đám tiểu hải tử, đánh mất đi sự trung thành với đảng bệ trên cùng tình thân máu mủ. Nên người đã không nghĩ nhiều, liền đồng ý việc Văn hậu đề nghị cho Lam vương cùng Ly Hiên nhà tả thừa tướng một cái hôn sự và nụ cười khinh thường.

Trịnh Thắng người hiểu rõ. Văn hậu hay tin hữu thừa tướng đứng về phía Liễu phi cùng Trịnh Hành liền mượn nước đẩy thuyền, tạo ra thế cực triều chính

cân bằng ba phe, không cần phải ngày đêm lo sợ Ly tả thừa tướng sẽ vào tay ai, cũng không cần tốn sức câu kéo một tên tả thừa tướng trung quân ái quốc tuyệt đối với người về phe mình, vừa tạo được sự nghi ngờ của Trịnh Thắng đối với sự trung thành của Ly gia

Lại vốn nghe phong phanh bên ngoài Trịnh Hạo Lam thất vương gia vốn chẳng yêu thích hay ngó ngang đến Ly tiểu thư nên vậy lại càng hay. Cưới về là nổi nhục và với tính cách nóng nảy, luôn làm mà không nghĩ của Trịnh Hạo thì giết chết Ly Hiên, Ly gia một là yên lặng mà rút lui vì sự thật đã gã ngốc nữ vào nhà người. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Sống chết là do phu quân định đoạt.

Hai là Ly gia sẽ tức giận mà tìm phe cánh để trả thù. Lúc đó Vân hậu với tư cách mẫu nghi thiên hạ, Trịnh Lương tài năng, còn thêm tổng quản thượng thư thì còn sợ gì mà không kéo nổi hần vào tay một cách dễ dàng và thế cân bằng của Vân hậu cùng Liễu phi sẽ liền bị chênh lệch.

Nghĩ đến đây, Trịnh Thắng không khỏi chau mày. Vốn chẳng phải hần có một hậu ba phi sao!. Vân hậu là một thế lực. Liễu phi là một thế lực. Nhưng mà Lam phi, mẫu phi của Trịnh Hạo đối với vấn đề này luôn luôn yên lặng, cứ như vậy bình thản trải qua những ngày trong cung. Không lẽ Vân hậu không nghĩ tới chuyện Trịnh Hạo không chiếm vương vị, cũng không giết Ly Hiên sao?.

Không, không đúng. Trịnh Thắng người vừa nghĩ ra mấu chốt liền đã quên rồi lại nhớ. Ly gia vốn nổi danh là tài ba nhưng lại cực kì thương yêu và nuông chiều tiểu nữ Ly Hiên kia, lại thêm một lòng phò tá người tại vị không màng phe cánh. Nếu như Ly Hiên nàng được bình an mà sống hết đời bên cạnh Trịnh Hạo nam nhân không màng chính sự thì Vân Hậu bớt được một mối lo mà Liễu Phi cũng đẹp được một ưu tư.

Nhưng bởi vì Trịnh Hạo là võ tướng, cũng nắm trong tay quyền lực. Nếu thật sự dùng Ly Hiên mà đứng lên thì sẽ tạo thành thế cục ba người cân bằng thì vẫn là có thể. Chỉ là việc này khá ít khả năng xảy ra bởi Trịnh Hạo cũng chẳng quan tâm đến triều chính, phe phái. Nhưng chỉ cần có người đánh động khiến Ly Hiên kia mất mạng thì khả năng Ly gia quay lưng với Trịnh Hạo mà nhờ vào Vân hậu hoặc Liễu phi là có thể tính tới. Thậm chí còn cao hơn khả năng Ly gia phát hiện người giết Ly Hiên không phải Trịnh Hạo rồi sau đó vì hần dốc sức mở đường để tìm kẻ thù hại con, vu oan cho Trịnh Hạo.

Lại nói với tính tình nóng nảy của Trịnh Hạo thì dù giết hay không giết thì hần vẫn khó mà thoát tội nếu như Ly Hiên thật sự chết.

Trịnh Thắng càng nghĩ càng chau, gõ nhẹ trán bằng ngón trỏ rồi lại nhìn Minh Cao, mở lời sau một thời gian dài im lặng_”Ly gia kia có cử người bảo vệ tiểu nhân nhi kia không?”

Nói đến đây, ông lại nhớ đến Ly Hiên với vẻ mặt ngây ngô lúc xem ông là trần bảo, sờ không dám sờ chỉ dám ngắm mà không khỏi buồn cười, tâm tình cũng thả lỏng theo

Minh Cao nhìn người, mỉm cười gật đầu_”Thưa có. Chỉ là vẫn chưa điều tra lai lịch của những người đó”

“Ly gia là quan văn, lại thêm tên Ly Bách luôn một mặt thờ ơ lạnh nhạt với quốc gia chính sự chỉ thích tìm vui kia. Ta thật không an tâm. Mau đi sai người điều tra”_ ông thở dài nhẹ nhõm, tay vỗ nhẹ thành ghế_”Ta là người kéo nàng ta vào chuyện này, cũng nên có chút trách nhiệm bảo vệ, đúng chứ?”

“Vâng. Bệ hạ thương dân như con, luôn một lòng nghĩ đến lợi ích chúng dân, rất đáng quý. Thần sẽ lập tức đi ngay”_ Minh Cao cúi người lui bước, vừa xoay người thì bị gọi lại

“Minh Cao”

“Vâng”_ Minh Cao cúi người, chấp tay ra che trước mặt chờ lệnh Trịnh Thắng

Trịnh Thắng người phát tay, nhếch môi cười, nhướn mày nho nhỏ nói_”Tối, đến An Thụy cung. Trẫm muốn xem Trịnh Duệ”

Minh Cao mỉm cười đáp_”Vâng”_ rồi nhẹ nhàng rời đi.

Phượng Minh cung hiện tại bao trùm một bầu không khí im ắng, lạnh lẽo, thâm trầm vô cùng. Vân hậu ngồi đấy, chau mày nhìn đến Trịnh Lương ngồi trên tháp thượng, cách người một cái bàn bên kia mà không khỏi có chút khó chịu_”Lương nhi, con nói xem, phản ứng của hoàng thượng như vậy là làm sao?”

Trịnh Lương dáng người đoan chính, nhướn mày, nhìn qua thân mẫu bên cạnh, mỉm cười đến híp mắt nhưng lại chậm chậm giơ ngón trỏ che miệng_”Mẫu hậu, lời này nên nói nhỏ. Nhi thần đã hiểu ý tứ của phụ hoàng. Người từ giờ đừng bàn đến chuyện hôn sự của Ly tiểu thư cùng Lam vương nữa”

Vân Liên nghe vậy liền có chút nôn nóng, tò mò định mở miệng hỏi thì lại không dám lên tiếng khi thấy nhi tử lại giơ ngón trỏ lên miệng hần bảo yên lặng

“Mẫu hậu, hôm nay ở Vũ Lâu cung có giúp Lương nhi nghe được tin gì không?”_ Trịnh Lương rất nhỏ nhẹ, êm ái, điềm tĩnh hỏi lại người mẫu hậu luôn thích nôn nóng này của hần

“Người bảo tiểu ngọc qua kia là ngọa hổ tàng long. ánh mắt bình thường là của kẻ ngốc nhưng sẽ có lúc mà ánh ra tinh quang”

Trịnh Lương gật gù, mỉm cười nhìn về phía trước_”Phụ hoàng luôn nhìn người rất đúng”

Vân Liên nghiêng người tựa vào gối kẻ bên cạnh, bĩu môi_”À chân chính là một ngốc tử. Gặp ta liền vô phép vô tắc, còn ngu ngốc mà gọi một Thanh, hai Thanh. Lương nhi không nhớ lời đồn lúc ả ta gặp Lam vương sao?”

Trịnh Lương gật đầu, vẫn cười cười_”Đã nghe qua”

Vân thị liền bĩu môi bồi thêm một câu_ “Chân chính là một đũa ngốc”

Hắn bỗng nhiên nhếch môi cười nhưng rất nhanh liền trở lại mặt cười thường trực, cùng nụ cười bình thản trên môi_ ”Mẫu hậu tin câu ngốc tử có ngốc phúc không??”

Vân Liên tròn mắt kinh ngạc nhìn sang hài tử luôn làm mình bất ngờ này, rất tự nhiên lắc đầu_ ”Không”

“Lương nhi cũng thế”

Ở Vân Cư cung, dưới một tiểu viện của Liễu phi lại là một bầu không khí nhẹ nhàng, thanh nhã phảng phất hương hoa cỏ. Liễu Thanh nâng ca gối nhỏ tưới cây cảnh theo sau là nữ hầu xách nước ấm. Nàng mỉm cười, bình thản hỏi_ ”Sao vậy?? Trông có vẻ đang khó chịu”

“Hài nhi ổn”

“Thật chứ?”_ Liễu Thanh mỉm cười xoay người nhìn Trịnh Hành nhân nhã ngồi bên ghế đọc sách rồi lại tiếp tục công việc chăm sóc cây kiểng của mình

“Mẫu phi, phụ hoàng sẽ không qua đây đâu”

Liễu Thanh chợt dừng tay, nhưng sau đó vẫn tiếp tục tưới cây_ ”Ta vừa sai người đi báo người hoàng thượng vừa làm vài món. Chắc chắn người sẽ đến”

“Theo như hiện tại, phụ hoàng người chắc chắn sẽ đến An Thụy cung”

Lời vừa dứt thì cũng là lúc Liễu Thanh ném ca gối nhỏ trong tay ra xa, nắm tay xiết lại mắt vẫn thản nhiên nhìn vào cây nhỏ xinh đẹp trước mặt. Trịnh Hành nhìn đến, gấp lại sách đặt sang một bên, thong thả đến bên cạnh mẫu phi của mình, vươn tay nâng lên chậu cây nhỏ trước mặt nàng, hạ mắt nhìn xuống_ ”Người chưa từng nghĩ ra à. Người không ảnh hưởng hay không dính dáng đến chuyện của Ly gia kia cũng chỉ có Mục phi. Đương nhiên với bản tính ngại phiền phức của phụ hoàng thì chắc chắn người sẽ đi đến nơi không liên quan rồi”

Liễu Thanh nghe xong, giờ tay đẩy rơi chậu cây trên tay Trịnh Hành xuống, sau đó giờ tay kia tắt hẳn một cái thật mạnh_ ”Vô lễ, sau người có thể nói lời khích bát với bản cung như vậy. Chuyện này đều do Vân hậu nữ nhân kia bày ra rồi làm rối loạn. Ta và người vốn chẳng dính dáng gì đến. Tại sao hoàng thượng người lại không đến với ta mà lại đến với phụ tử ngốc nghếch kia” rồi sau đó nàng lại nhanh chóng vươn tay xoa nhẹ má hài tử, rung rung, cuốn quýt nói_ ”Trịnh Hành, con là thái tử, là thái tử mà đúng không? Hài tử ngoan sẽ làm theo lời mẫu phi chứ?”

Trịnh Hành vô cảm nhìn đến mẫu phi của mình, vươn tay chạm má nàng_ ”Làm theo”

“Vậy Hành nhi của mẫu phi sẽ ngồi vào hoàng vị chứ?? Sẽ làm hoàng đế chứ??”_ Liễu Thanh có chút gấp gáp lại có chút nức nở mà nhìn lên hài tử cao hơn mình, tay vô thức mà bầu chặt vào cánh tay cường tráng của hài tử

Trịnh Hành vuốt tóc nàng, vẫn như cũ không cảm xúc_ ”Sẽ. Sao đó sẽ giúp mẫu phi đến bên cạnh ông ta, giúp người tìm ông ta. Được chứ??”

Liễu Thanh nghe vậy liền mỉm cười hạnh phúc, gật đầu_ ”Đúng vậy, Hành nhi sẽ giúp mẫu phi đạt được nguyện vọng mà. Bởi vì Hành nhi là hài tử của mẫu phi. Là người mẫu phi yêu nhất. Mau, vào trong nhà, ta nấu rất nhiều món cho tiểu thái tử của ta”

Trịnh Hành nhìn theo bộ dạng vui vẻ bất chợt của Liễu thị rồi lại nhìn sang một bên tay vừa bị nắm chặt của mình, rồi lại nhìn đến nữ nhân đang mỉm cười bụng đầy thức ăn đặt xuống bàn mà chậm rãi tiến tới.

Trịnh Hạo đến, nhanh nhẹn hành lễ với mẫu phi Lam Tề của hắn. Lam thị vui mừng, nhẹ nhàng đi đến nâng hài tử dậy, mỉm cười_ ”Trịnh Hạo đến thăm mẫu phi”

“Thứ lỗi cho Trịnh Hạo không thường đến thăm người”

“Đứa nhỏ này, còn hành lễ cái gì! Mau vào trong, ta cứ chờ con mãi”

Trịnh Hạo nhìn đến mẫu phi vui vẻ mà không khỏi buông bỏ cứng nhắc, có chút mỉm cười theo sau Lam thị vào trong.

Lam Tề đem ra áo khoác mình mới làm xong, mỉm cười úm thử lên người hài tử_ ”Hạo nhi, có thích không? Mẫu phi làm cho con”

Trịnh Hạo cảm áo, chăm chú xem, vuốt lên mặt vải, nhìn mẫu phi mình bày ra về mặt người lính nghiêm túc, cứng nhắc_ ”Đẹp”

“Ngại cái gì! Hay là Hạo nhi che áo mẫu phi may??”

“Không, thật sự rất đẹp. Hạo nhi nghĩ sẽ để dành, không mặc”

“Đứa nhỏ này!. Đừng tưởng ta không biết bên ngoài con có bộ mặt, đáng vẻ khác đến mức nào. Nhất là với nữ tử. Đừng có mà hù dọa bọn họ”

“Hài nhi không có. Thái tử hoàng huynh, không phải mới chính là bộ mặt người nhìn người sợ hay sao! Ngay cả đứa nhỏ vừa thấy huynh ấy cũng liền khóc thét lên!”

“Con cái gì cũng so sánh được cả. Sao lúc nào cũng như hài tử vậy! Chừng nào mới trưởng thành đây?”

Trịnh Hạo yên lặng xếp lại áo khoát đặt qua một bên, sau đó nhìn đến mẫu phi của mình_”Người sống có tốt không?”

Lam thị mỉm cười, gật đầu_”Rất tốt, rất tốt. Hạo nhi, nghe nói mấy hôm trước con vừa gặp tiểu Hiên”_nói đến đây bà liền có chút lo lắng nhìn Trịnh Hạo_”Đứa nhỏ vẫn khỏe chứ?? Con sẽ không làm gì nó chứ!”

Trịnh Hạo nhìn Lam Tề rồi lại quay đầu đi, cười khẩy_”Khắp nước đều đã biết, Ly gia có một nữ ngọc tử, không ai khác chính là Ly Hiên, nữ hài của Ly Thành, tà thừa tướng danh tiếng lẫy lừng. Hài nhi có thể làm gì nàng ta đây?”

“Sao lại là ngọc tử! Trước đó vẫn còn tỉnh táo mà!”

“Việc này hài nhi không rõ, chỉ biết nàng ta phát bệnh. Vậy thôi”

“Hạo nhi...”

“Vâng mẫu phi”

“...”_Lam thị có chút khó nói, cứ nhìn Trịnh Hạo rồi lại nhìn xung quanh, sau đó nắm tay hắn, vỗ vỗ nhẹ_”Ly Hiên là một nữ tử tốt”_Lam Tề nhìn gương mặt tỏ rõ sự khó chịu của Trịnh Hạo mà không khỏi thở dài, mỉm cười_”Chỉ sợ là con không có duyên với đứa nhỏ thôi”

“Mẫu phi, sao người hà tất cứ muốn nàng ta phải gã cho con?”

Bà vẫn cười nhẹ nhàng, nhìn ra ngoài sân_”Ly Hiên lúc trước và bây giờ đều là những người con cần. Một người yêu con, một người sẽ vì con mà gây dựng cơ đồ. Nhưng hài tử ngọc của ta cứ mãi né tránh người ta. Đã phải tay đi mắt rồi”_nói đến đây, Lam thị lại lắc đầu nhìn trở lại Trịnh Hạo_”Sao con cứ phải giữ chấp niệm với tiểu Hiên như vậy? Không sợ Ly Bách giận à?”

“Hài nhi vốn không cần, yêu ghét rõ ràng. Và lại chuyện con làm không cần giấu diếm, Ly Bách là huynh đệ không phải loại nữ nhân cứ đeo bám kia. Không sợ. Nhưng mẫu phi, người nói người trước kia và bây giờ là có ý gì?”

Lam thị bị hỏi đến đây thì chỉ thở dài, gột tay nhẹ nhàng vỗ vào vai của Trịnh Hạo sau đó lại có chút không nỡ liền chuyển qua nắm lấy tay áo hắn cùng ngón cái khẽ xoa nhẹ mặt vãi_”Hạo nhi, hiện tại chỉ có thể nói với con, sắp tới ta chỉ mong con sẽ giữ được bình tĩnh, không được nóng vội. Con và Ly Hiên, còn có hôn sự kia sẽ không bao giờ xảy ra đâu”

Trịnh Hạo bất ngờ nhìn mẫu phi tài ba của hắn, người luôn nói trước với hắn những việc chính xác đến một cách khó hiểu mà không khỏi khó chịu trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tâm Tư Mỗi Người

Sáng hôm sau, gia đình riêng của Ly gia tập họp tại gian phòng của Hàn Diễm.

Nàng chán nản đóng lại quyển sách mới đọc được hai trang đặt lại trên bàn trà, tay gác lên thành ghế, chống cằm, cổ chân này bắt lên đùi chân kia bắt đầu rung lắc, không chút kiên nhẫn nhìn đến tám lưng tên hộ vệ bị ép nhận của của mình đang đứng ngoài cửa phòng khách, rồi lại nhìn qua Ly Bách ở đối diện, liếc qua phía bên phải chính là hai phụ phụ Ly gia, sau lưng nàng là tiểu Thi mà không khỏi cảm thấy có chút bức bối_”Tiểu Thi, có rảnh không?”

Đứa nhỏ được quan tâm liền cười như hoa, gật đầu không suy nghĩ_”Vâng”

Hàn Diễm chỉ tay ra ngoài cửa chính chỗ của hộ vệ, rất nhẹ nhàng nói_”Ra ngoài đứng cùng hắn đi”

“...”_đứa nhỏ nghe được liền chuyển sang bộ dạng muốn khóc khi nhìn theo ngón trỏ của Hàn Diễm chỉ ra ngoài cửa và thấy được tên hộ vệ đang đứng bất động như tượng ngoài kia_”Tiểu thư”

“Rảnh mà, ra điều tra hắn đi, ta tin tưởng người mới giao cho người việc quan trọng là điều tra người cạnh ta đó”

Tiểu Thi vốn bình thường khi đứng trước mặt Ly Bách đều ở trạng thái ngây ngốc, thì giờ lại thêm Hàn Diễm khiến đứa nhỏ nàng càng ngây hơn. Tiểu nha đầu nghe được mấy lời bình tĩnh và đầy tin tưởng ,cùng tràn đầy ý nghĩa của chủ tử nhà mình thì liền gật đầu chạy ngay ra ngoài, thân thiết kéo tên hộ vệ ngồi xuống bật thêm, cạnh lò than khá lớn bên ngoài.

Hàn Diễm thở dài, nhìn lại ba người trong phòng, nhích người tìm tư thế thoải mái, đan hay tay vào nhau_”Chuyện là...”

Ly Bách nghe được hai từ kia liền không khách sáo, nhao lên_ “Sao tự nhiên muốn kể chuyện vậy?? Ta muốn nghe cái gọi là cổ nhân của muội kia”

Hàn Diễm trừng mắt nhìn hấn_ ”Từ khi nào mà thấy người càng ngày càng giống tiểu hài tử vậy hả? Người đừng khiến cho hình ảnh xấu của người trong ta ngày thêm thoái hóa đi chứ!!!”

“Thoái hóa là gì??”

Nữ nhân cũng rất bình tĩnh mà chép miệng, sau đó bắt đầu giải thích_ “Là trở nên xấu đi, ngày một tệ hơn. Thoái hóa có thể thay thế bằng tha hóa đi cũng được”

“À à, thì ra là vậy”_ hấn gật gù hiểu rõ, sau đó liền lật mặt ra vẻ đạo mạo phát tay với tiểu muội muội_ ”Được rồi, muội có thể kể. Ta cho phép”

“...”_ Hàn Diễm nhìn về mặt dửng dưng muốn ăn mắng mà vẫn tỉnh của Ly Bách không khỏi có chút bức bối. Lại nhìn qua phu phụ Ly gia từ từ thể cho tới tình thần đều đã ở trạng thái chuẩn bị chờ nghe tin sốc thì lại càng khiến nàng muốn bùng cháy. Nhưng nghĩ lại vẫn thôi. Hàn Diễm luôn tự nhắc nhở bản thân nàng là người cao thượng, không nên chấp vặt nhất là với những người không liên quan gì đến mình. Cho nên nhìn chung thì Hàn Diễm có vẻ rất tự tin với điều đó.

Nàng hít vào, lấy một hơi dài rồi chậm rãi thở ra, rất nhẹ nhàng nói_ “Kiếp trước ta yêu một nam nhân nhưng cuối cùng không cưới được hấn mà lại đưa sang cho em gái của mình. Ngoại hình của nam nhân kia không khác gì hoàng thượng và Vân hậu lại có vẻ bề ngoài của em gái ta”_ nói đến đây Hàn Diễm không khỏi nhếch miệng cười, vẻ mặt chua chát vô cùng

[Thậm chí quay trở về thời đại mà muội cũng không rõ là đâu thì em gái vẫn là thành đôi với nam nhân kia. Như vậy không phải chứng tỏ rõ kiếp trước chính là lựa chọn rất rất sai lầm, rất rất ngu ngốc sao?? Bản thân vậy mà lại chen chân vào cặp đôi trời định a. Buồn cười chết được]

Hàn Diễm thôi tự giễu, thờ ơ nhìn Ly Bách thì phát hiện hấn đang gõ quạt vào đầu mình. Điều đó chứng tỏ hấn đang xoắn não một cách rất vất vả để xử lý mớ từ ngữ và sự việc nàng vừa nói ra. Lại nghiêng qua nhìn qua vẻ mặt ngạc nhiên không tin nổi của cặp phu phụ kia mà không khỏi khiến nàng nữa buồn cười nữa khâm phục_ [Mấy người này hiểu nhanh thật, không ngu ngốc như mấy quyền ngôn tình kia. Xem ra xu thế năm nay toàn xuất hiện kịch bản thông minh nhỉ!? Hay da, từ khi nào ta lại rảnh rỗi đến mức phải nghĩ xem hành động của đám người này mang ý nghĩa gì chứ?? Mau tỉnh lại đi. Không liên quan, không liên quan]

Rõ ràng vẻ mặt của họ đều cho biết họ đã hiểu nhưng Hàn Diễm lại càng vui vẻ hơn khi nhìn thấy được họ có điều muốn hỏi nhưng lại lúng túng như gà mắc tóc mà phải chau mày suy nghĩ. Cứ vừa mở miệng thì lại dừng, không nói tiếp mà lại quay về trạng thái suy nghĩ ban đầu

Ly Bách sau một hồi tự vấn bằng cách gõ quạt vào đầu thì bất chợt hấn đánh quạt vào tay một cái_ ”Cạch”

“Tiểu Diễm, giờ mới phát hiện, muội cũng hay dùng tay mà nắn hai đầu chân mày, đôi lúc lại còn nhu nhu trán như hoàng thượng vậy”_ Ly Bách chỉ quạt về phía Hàn Diễm một cách rất chắc chắn, vẻ mặt đắc ý vô cùng

[Đây là những thứ khiến người phải suy nghĩ sao??]_ Hàn Diễm bị người phát hiện ra thói quen của mình liền dừng ngay động tác dùng ngón trỏ, ngón giữa cùng ngón cái nhu trán của mình lại, máy móc nhìn qua Ly Bách, nhếch môi cười_ ”Là thói quen bắt chước từ nam nhân kia, bỏ không được. Nếu người thích, cũng có thể làm theo, da sẽ không nhăn nhúm hay lão hóa trước tuổi gì đâu đâu”

“Muội nói là bắt chước, vậy trước đó thì sao?? Còn có lão hóa là gì”

Ly Bách hỏi những câu hỏi hoàn toàn nằm ngoài phạm vi dự trù của Hàn Diễm nên không khỏi khiến nàng có chút chau mày, nghi ngại mà nhìn hấn_ ”Lão hóa là già đi. Còn chuyện kia, ta trước đó thường vuốt mặt. Chỉ là về sau thấy như vậy không hay. Vừa lúc thấy hấn làm nên liền sửa đổi. Có câu mọi thứ vốn không biến mất mà chính là chuyển đổi từ dạng này sang dạng khác thôi. Đã là thói quen thì miễn bàn”

Ly Bách nghe xong lại bắt đầu im lặng suy nghĩ, trầm ngâm nói_ “Tiểu Diễm, quả thật có nhiều câu nói của muội khiến ta phải suy nghĩ rất lâu nha, rất đáng khâm phục”

[Ta mới là người nên khâm phục nào bộ cùng tư duy hoạt động bất thường của người mới đúng đó Ly Bách!!]_ Hàn Diễm thờ ơ nhìn hấn, rồi nhìn qua Ly gia phu phụ vẫn mày chau kia, ra vẻ ân cần hỏi han_ ”Sao vậy?? Ta nói khó hiểu vậy sao??”

Ly Thành nghe vậy, chỉ cười hiền_ ”Không khó hiểu, không khó hiểu. Ta chỉ là nhớ lại và có đôi chút thắc mắc với phản ứng của con lúc gặp hoàng thượng mà thôi”

Nàng nghe vậy, lại mỉm cười, nhìn ra ngoài sân có hai dáng lưng kia, tầm nhìn có chút mông lung, nhẹ nhàng nói_ ”Ngạc nhiên vì gặp lại hình ảnh cũ, ngỡ ngàng vì chợt nhớ lại ta không còn là ta và người kia không nhận ra ta. Hoặc có thể nói căn bản hoàng thượng ông ta chỉ có hình hài của nam nhân, không có linh hồn của hấn. Chỉ là khi nhìn đến liền có chút tham lam muốn giữ. Nhưng rồi thấy ánh nhìn lạ lẫm, bất ngờ kia thì lại cảm thấy sợ, thấy kinh hãi, không muốn gặp, không dây dưa nữa”

Ly Bách nhìn Hàn Diễm thất thần, chau mày hỏi_ “Vậy sao muội lại gọi là bảo bối??”

“Hấn kiếp trước của ta ngốc lắm, nhu nhược lắm, yếu đuối lắm. Ở gần hấn khiến ta an tâm, không cần sợ bị hãm hại, bị tính kế. Ta chỉ cần thương hấn, đối tốt với hấn, yêu hấn thì chẳng phải là bảo bối nữa sao?? Hấn kiếp trước chính là tâm can của ta”_ Hàn Diễm cười vô cùng nhạt, tựa lưng vào ghế, tiếp tục chống tay, gác cằm, ngoắc ngoắc bàn chân mới gác trên đùi của mình, trở lại phong thái bốn cọt vốn có_ ”Mà hiện tại thì không phải”

Ly Bách nhếch môi cười_”Sao lại không phải??”

Hàn Diễm nhìn hần, cũng nhếch môi cười_”Gần vua như gần cọp, chủ nào tố nấy. Tòì tố trung thành, chủ tử tốt. Tòì tố thông minh, chủ tử tất là người có năng lực. Và Minh Cao là một ví dụ điển hình cho những thứ ta đưa ra. Mỗi câu nói của ông ta đều có ý tứ, không cần thân đều sẽ sa chân”

“Ta lại thấy khác”

“...”_Hàn Diễm chau mày quay mặt lờ đi Ly Bách, lòng lại có chút khó chịu khi bị nói trái ý

“Ta thấy ông ta có vẻ quan tâm muội. Vốn cứ tưởng đích thân ta cùng phụ thân phải giúp muội gỡ rối cuộc hôn phối này. Nhưng hiện tại, nhìn cách cư xử của ông ta thì liền nhìn rõ được thuyền tới đâu cầu ắt sẽ thẳng”

“Là nước chảy xuôi dòng”

“Sao lại là nước chảy xuôi dòng??”

“Có những thứ chỉ mãi mãi là dự đoán”_Hàn Diễm lại bất giác đưa tay nắn nhẹ giữa hai đầu chân mày_“Lại nói, chuyện hôn phối này là do Vân hậu đứng phía sau. Con người này ta vẫn không rõ ràng nhưng nhìn qua thì liền cảm nhận được nàng ta vẫn có chút gì đó rất giống một đứa bé...”_càng nói thì giọng của nàng lại càng nhỏ khi bất gặp được gương mặt gỡ nàng của gia đình ba người Ly gia trước mặt. Hàn Diễm tròn mắt hỏi_”Sao vậy?? Bị ăn mất não hay sao mà đều đứng hình??”

Ly Thành về mặt bất ngờ nhưng mày lại chau mà nhìn nàng_“Tiểu Diễm, sao con lại nói là Vân hậu đứng phía sau??”

Nữ nhân tròn mắt nhìn biểu cảm lạ lẫm này của Ly phụ, rất bình thản lý giải một cách hiển nhiên nhất_“Người tới thúc đẩy, người nhiệt tình nhất trong vấn đề của người khác nếu không phải là người cầm đầu thì cũng là người cảm thấy mình được lợi lớn từ chuyện này”_nói đến đây nàng lại đưa tay nắn môi, hạ mắt nhìn xung quanh_”Mà Vân hậu lại khiến cho ta cảm thấy bà ta là người biết bản thân có lợi hơn. Vậy là lại có người đứng sau bà ta, người đó chắc chắn là người bày ra chuyện này”

Ly Thành mang chút khó chịu mà lên tiếng_“Là Trịnh Lương”

Hàn Diễm lại ngây ngô hỏi lại_“Vân tam vương??”

Ly Bách gật đầu chắc nịch, gương mặt cười như hoa nở giờ quạt hương tiêu muội của mình muốn chỉ giáo_“Đúng vậy, hần...”

“Khoan”_Hàn Diễm giờ tay chặn lời nói của Ly Bách, rồi sau đó chuyển sáng thành một ngón trỏ để trước miệng_”Ta không muốn dính líu đến chuyện hoàng cung. Lời kia là do sợ ý mà nói ra. Như lời đã hứa lúc đến đây, ta chỉ sống một cuộc đời bình thản, giữ gìn thân thể này đến lúc không thể mà thôi”

“Tiểu Diễm, con bảo sợ ý??”_Ly Nhược sau một lúc im lặng thì lại rất tỉnh ý mà hỏi Hàn Diễm

Hàn Diễm hạ mi, thờ dãi, sau đó nhìn lên Ly gia phụ phụ, nhếch môi cười_”Những thứ ta vừa nói cho các người nghe vốn sẽ là suy nghĩ của ta. Nhưng có lẽ bởi vì cơ thể này tin tưởng các người, trí não này chống lại ta nên không đề phòng mà sợ ý nói ra. Đừng lo, về sau sẽ điều chỉnh lại”

“Là cơ thể, tâm trí chống lại, phản kháng không nghe lời sao??”

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên không giấu nổi tia vui mừng của Ly Nhược không khỏi khiến Hàn Diễm bất giác chau mày, bỗng nhiên thấy khó chịu_“Đúng, là thân thể, trí óc này tin cậy các người. Ta là người mới nên vẫn chưa kiểm lại được hết theo ý ta muốn. Về sau cam đoan sẽ không xảy ra”

Ly Nhược ngớ ngàng nhìn vẻ mặt đánh lại, lạnh lẽo vô cùng của Hàn Diễm đang nhìn bà, tay khẽ run lên nhưng nhanh chóng được Ly Thành nắm lấy. Ly lão gia chân thành nhìn Hàn Diễm_”Con không nên để ý nhiều”

Bỗng nhiên có cảm giác bầu không khí ẩm áp trong phòng lúc ban đầu đều được thay vào bằng khí lạnh bên ngoài vậy. Hàn Diễm nghe xong mày lại chau càng chặt, vội đưa tay xoa nhẹ chân mày, cúi đầu thờ dãi_”Được rồi, không để ý. Là các người nói”

Nàng rất nhanh trở lại vẻ mặt bình thường của mình, hơi mỉm cười một chút nhìn ba người Ly gia_”Ta là chờ các người hỏi chuyện liên quan đến những chuyện ta kể cho các người nghe. Nhưng không ngờ được là các người đều hỏi sang vấn đề khác”

Hàn Diễm một tay âm thầm xiết lại tay vịn của ghế_[Ngu ngốc!! Sao lại có thể dùng cách nói chuyện thiếu muối đến mức giống bản thân phải cầu người quan tâm thế kia sao?? Sao lại có thể nói ra mấy lời ngu ngốc này được?? Sao lại giống như loại bên ngoài mắng chửi, xa lánh nhưng thật sự muốn được qua tâm là sao?? Từ khi nào bản thân lại đáng ghét đến như vậy]

“Chỉ là con có nói không muốn kể nên chúng ta sẽ tận lực không nhắc nhở. Nếu con cho phép thì ta cũng muốn hỏi một câu. Lúc trước là con sống tốt sao??”

Hàn Diễm ngạc nhiên thoát khỏi mớ tơ vò của chính mình mà lại nhìn Ly Nhược_[Nè, ta nhớ giọng điệu của ta là châm biếm mà!! Châm biếm sự ngu ngốc của ta đó. Chỗ nào là cho phép hả?? Chỗ nào cầu người hỏi hả!!!]

Nghĩ thì nghĩ ác liệt như vậy nhưng Hàn Diễm vẫn vì gương mặt chờ mong của Ly Nhược mà ngo ngắc gật đầu_”Sống tốt”

“Thật sự?!”

“Ừ, theo ta là tốt”

“...”_Ly Nhựt lo lắng nhìn Hàn Diễm rồi nhìn Ly Thành, rất e dè mở miệng_”Lúc bất tỉnh, tiểu Diễm có nhắc đến người gọi là mẹ nên đến đưa đi. Ta...”

Hàn Diễm nhướn mày, nhếch môi muốn cười khi nghĩ đến Ly Nhựt không biết từ ‘Mẹ’ là chỉ ai. Nàng tế nhị đưa tay che miệng cười, hít vào ngậm lớn khi lấy lại giọng_”Người đó chính là mẫu thân của ta lúc trước”

“A...”_Ly Nhựt nghe được lời nói mang phần kính trọng của Hàn Diễm mà không khỏi chột dạ, lặng lẽ hạ mắt, cúi đầu_”Thật có lỗi”

Nàng bật cười nhìn Ly phu nhân kia. Bà ấy quá khác so với lần đầu tiên hai người gặp nhau_”Đừng bận tâm. Là chuyện của ta mà thôi. Và lại bà ấy chết lâu rồi, mặt mũi ta còn không nhớ”

Cả Ly Nhựt lẫn Ly Thành đều ngạc nhiên mà nhìn Hàn Diễm. Ly Nhựt vội vàng lên tiếng_”Không phải đâu. Con yêu nàng ấy lắm mà, đừng không?”

Hàn Diễm nghiêng đầu nhìn bà, mỉm cười_”Không”_rồi thông thả đứng lên, phủi áo quần của mình, bộ dạng không liên quan_”Nghe nói hiện tại trong kinh thành nhà nhà đều tin, mở miệng liền nói Ly gia có một ngọc nữ nhi, lúc tỉnh lúc không tỉnh, thần trí mơ hồ không rõ ràng trái phải.”

Sau đó nàng hướng về phía của Ly Thành cùng Ly Nhựt, chấp tay, quỳ xuống, cúi người_”Trước tiên ta thành thật cáo lỗi vì đã gây tiếng xấu cho Ly gia. Sau là đa tạ vì giúp ta diễn tròn vai ngọc tử này”_cũng không chờ hai người bên trên đồng ý hay không, Hàn Diễm đã đứng dậy vẫn ở tư thế cúi người, chấp tay_”Ta có vài chuyện. Mọi người vẫn có thể ngồi lại đây, không cần vội vàng”

Nói xong liền lùi lại vài bước, sau đó xoay người, buông tay, thẳng bước ra cửa_”Đi thôi tiểu Thĩ”

Đứa nhỏ đang ngồi đó vẽ rồng vẽ rắn lên nền tuyết, nghe gọi liền nhanh chóng quăng nhánh cây nhỏ trong tay, đứng lên phủi áo, lon ton chạy theo sau chủ tử.

Trở lại trong phòng, Ly Bách bỏ đi gương mặt luôn vui vẻ của mình, trở lại gương mặt hời hợt, thờ ơ không khác gì Hàn Diễm, chăm chú nhìn vào hình vẽ trên quạt của mình, một cánh hạc, không kiềm được bật ra tiếng cười nhỏ_”Phản ứng thật thú vị. Muội ấy luôn biết cách khiến người khác phải bất ngờ”

“Tiểu Bách!”

Ly Bách nhướn mày, mỉm cười như hoa nhìn lên phụ mẫu nhà mình_”Phụ thân cùng mẫu thân vốn từ đâu đâu xem muội ấy là thân sinh nhi nữ của mình nữa. Nhưng hài nhi khác. Đây mới chính là thân thân muội tử của tiểu Bách. Trước đây phụ thân, mẫu thân thì che dấu, trốn tránh tiểu Hiên không dám gặp. Hài nhi thì khinh miệt, xa lánh nó. Hiện tại đây có lẽ là đáp án của lão thiên chăng?”

Hắn nở một nụ cười thật sâu, ánh mắt sắc như dao nhìn vào thân quạt được khắc tinh xảo trong tay_”Tất cả những người từng xa lánh nàng ta thì hiện tại đều phải mở to mắt, thức tỉnh thần trí mà chăm chăm theo dõi từng bước đi của nàng ta. Báo ứng!”

“Tiểu Bách, hoàng cung khiến ta mất Ly Hiên rồi, không thể để mất thêm con nữa. Xin con”

“Ly Hiên của người vẫn ở đó, chỉ là người vẫn chưa chịu nhìn đến”

“Ta...”

Ly Bách chau mày, giọng điệu không út cảm xúc_”Mẫu thân, đến giờ mà người vẫn còn nghĩ là mất Ly Hiên sao? Ly Hiên bị hại cũng là bởi vì bị làm cho thành ngọc tử nên mới bị đập ra nhừn nhọt cho Ly Diễm. Chẳng lẽ mẫu thân không muốn tìm ra ai là người đứng phía sau sao? Chuyện giúp Trịnh Hạo lên ngôi vua chính là ý muốn của hài tử, mẫu thân không cần lo lắng. Ta sẽ tự bảo trọng chính mình. “

Ly Nhựt vẽ mặt không tin nhìn hài tử, mím môi, hạ mắt, xoay mặt, yên lặng.

Ly Thành chau mày, vỗ tay đập thật mạnh lên bàn nhỏ, gằn giọng_”Ly Bách, ngươi đã lớn. Chuyện của ngươi do tự ngươi quyết định, không cần kéo thêm tiểu Diễm vào mua vui cho ngươi!”

“Mua vui? Quả thật là có chút đỉnh. Nhưng phụ thân nghĩ xem, có một người tài ba như vậy đứng bên cạnh như vậy thì chính là hổ mọc thêm cánh rồi”

“Ta không cho phép!”

“Chuyện hoàng cung thú vị như vậy ai mà lại không muốn nhúng tay vào nếu đã nắm vào tay một cơ hội dù là nhỏ nhất. Hài nhi tin chắc tiểu Diễm sẽ đổ. Đến lúc tiểu muội muội của Ly Bách đổ thì phụ thân cũng cần không nổi đâu”_Ly Bách đứng dậy, vẫn một nụ cười kia nhìn đến phụ mẫu của mình, chấp tay cúi chào rồi lui bước rồi đi.

Ly Thành nhìn theo bóng lưng của hắn rồi lại nhìn qua thê tử một mực mím môi nhìn sang chỗ khác của mình, vội bắt lấy tay nàng_”Nhựt nhi!, đừng khóc”

“Ta không có. Chỉ là bị nói trúng tâm nên không kiềm được thôi”

“...”

“Quả thật lúc đầu không thể chấp nhận được Ly Diễm. Nhưng mà...”_Ly phu nhân không kiềm được, thờ dãi, một tay lấy khăn chặn nước mắt_”Lời của ta quả thật có chỗ không đúng. Nhưng mẫu thân nào mà không muốn trả thù cho con mình, không muốn con mình sống vui vẻ. Lão gia, đừng cho Ly Diễm đi vào triều cục. Chỉ cần tiểu Diễm không vào thì Ly Bách cũng sẽ bình an! Tiểu Diễm cũng bình an”

Ly Thành vỗ vỗ lên bàn tay của Ly Nhược, mỉm cười trấn an nàng_”Ta sẽ cố”

Hàn Diễm đi trên hành lang mà cảm thấy trong người khó chịu, bức bối không tả nổi_”Tiểu Thi!”

“A, vâng”

“Ngọc hôm trước ra sao?”

“Đã lấy về rồi ạ”

Nghe vậy Hàn Diễm liền dừng bước, xoay người bất chợt nhìn tiểu Thi khiến đứa nhỏ giật mình đưa tay lên ngực_”Sao ạ?”

“Đã lấy rồi, vậy lão bá có nói gì thêm không?”

“Có ạ. Ông ấy nói thợ thủ công thì có nhưng chị sợ họ không chịu giúp mà thôi, ông ấy còn nói đã cố thuyết phục họ nhưng bất thành”

Hàn Diễm chau mày, rất nhanh liền giãn ra, mỉm cười với tiểu Thi_”Tiểu Thi, nếu chúng ta rời khỏi Ly phủ này, người đi không?”

Đứa nhỏ không cần giây phút suy nghĩ nào, rất vui vẻ gật đầu đáp_”Đi ạ!”

Người trước mặt này đồng ý nhanh như vậy thì Hàn Diễm cũng chẳng thắc mắc thêm. Chỉ là vẫn đưa mắt nhìn về phía tên cận vệ mặt sắt cách xa tiểu Thi ở phía sau kia, vẫn nói với tiểu Thi_”Được. Hôm nay ta nhờ người một chuyện”

Nói xong nàng xoay lưng lại, tiếp tục bước đi. Đi thêm được một đoạn thì tiểu Thi ở phía sau liền nhao lên_”Tiểu thư, đây là phòng của tiểu Thi mà”

“Không cho vào sao?”

“A, đâu có, người cứ vào đi”

Hàn Diễm vào phòng, cũng không nhìn qua nhìn lại, trực tiếp đi đến bàn phấn của đứa nhỏ_”Mực đỏ đâu?”

“Có bột ạ. Nó là màu, không phải phấn đâu”

“Mang ra, pha một ít. Nhớ đem cọ ra nữa”

“Vâng ạ”

Đứa nhỏ chạy đông chạy tây, chạy ra khỏi phòng lấy gì đó rồi lúc trở vào thì cầm theo một chén kín nhỏ có nắp đập vui vẻ chạy trở vào, đặt lên bàn tròn giữa phòng, trước mặt chủ tử, mỉm cười_”Xong rồi ạ”

Hàn Diễm cầm lên cọ, xăm soi một chút_”Có nhỏ hơn không? Nhỏ hơn cả cây dùng để viết thư ấy”

“Có ạ”_đứa nhỏ nhanh chóng chạy đi lấy thứ Hàn Diễm cần, sau đó lại như cún con chạy tới, đặt cọ lên bàn

“Màu này vẽ lên da được chứ?”

“Được ạ”

“Vậy người lại bàn phấn ngồi xuống đi”

“Vâng”

Chờ tiểu Thi ngồi lại ngay ngắn, Hàn Diễm mới cầm lên đĩa màu đỏ đã được pha ra kia lên, dùng đuôi cọ lấy thêm chút bột đỏ làm cho mực sánh đặc lại thêm chút nữa, một tay cầm bút đi tới. Vừa đường không hiểu vì sao, một lần xoay lại nhìn tấm lưng của tên cận vệ ngoài kia kia mà chau mày.

Nhưng rất nhanh sau đó thì nhún vai, trề môi, hướng đến tiểu Thi đi tới, đặt đĩa màu lên bàn phấn, lấy cọ quẹt màu, sau đó gờ lên gần mắt của đứa nhỏ_”Ngồi yên! Cầm động đây, nhắm mắt lại cho ta”

Đứa nhỏ gật đầu, mỉm cười nhắm lại mắt. Hàn Diễm nâng cọ lên.

Nhưng là xoay trái, xoay phải vẫn không vào đúng tư thế cầm viết nên liền đâm ra quạo. Đặt lại cọ về lên thanh gạc_”Tiểu Thi, xoay qua trái đi”

Đứa nhỏ mở mắt, xoay qua trái chỗ Hàn Diễm đang đứng

“Nhắm mắt lại”

Nàng cầm lên cọ vẽ, bắt đầu chậm rãi vẽ. Sau một lúc chăm chú vẽ từng nét một, Hàn Diễm đứng thẳng người, thờ dài hải lòng_”Mở mắt, xoay vào gương nhìn xem”

Tiểu Thi là một đứa nhỏ vẽ mặt ngây ngô nhưng ánh mắt lại rất có thần thái. Vừa mở mắt ra, nhìn lại chính mình trong gương liền vẽ mặt ngạc nhiên không tả được_”Ghê quá!!!”

Hàn Diễm định trang điểm thêm ở đuôi mắt của đứa nhỏ một màu đỏ vẽ hơi xếch lên ở đuôi mắt chút ít như trong tưởng tượng của mình. Nhưng sau một hồi cứ chăm rồi vẽ, vẽ rồi chấm, không ưng ý thì lại đồ lên thêm một nét, tô thêm một chút. Sau một lát thì liền thành hai vòng tròn đỏ kém cân xứng bao quanh hai mắt của tiểu Thi.

Hàn Diễm nàng vẽ xong thì đã rất nghiêm túc đặt cọ vẽ xuống, khoanh tay, một tay nắm cằm, mày chau mày nhướn, suy nghĩ và đánh giá rất cẩn thận tác phẩm của mình. Nàng biết nó sai, nhưng sai chỗ nào, sửa chỗ nào thì nàng chịu.

Nghe được lời than thốt kia của tiểu nha đầu, tâm tình vốn đang ở trạng thái lửng lơ bình thường liền bị kéo xuống thành chút bức mình [Con nha đầu này thật là biết xài từ ngữ đúng lúc đúng chỗ đó. Ta biết ta vẽ xấu nhưng người đâu cần phải thẳng mặt nai tơ mà chê nó xấu bạo hả??] tâm tình bất chợt nổi bão, nhưng bên ngoài, Hàn Diễm vẫn là vẻ mặt không chịu sức mẽ, nàng háng giọng_”Ta nhớ không rõ cách thức trang điểm này. Chỉ nhớ một việc ở cuối đuôi mắt thì vẽ thêm màu đỏ vào. Méo hay tròn, nằm ngang hay xếch lên thì tùy ý người”

“A, nghe tiểu thư nói vậy, tiểu Thi có hiểu đôi chút. Vẽ cho người xem nhé”

Hàn Diễm nghe được liền nheo mắt nhìn đứa nhỏ, khoanh tay, hơi ngã người ra phía sau một chút né tránh_”Đừng vẽ lên mặt ta”

Tiểu nha đầu tìm khăn, làm ướt , lau lau hai mắt với quàng đồ chơi của mình, sau đó lại một lần nữa ngồi vào ghế, tự tay nâng cọ điểm mắt_”Tiểu thư, cách người nói thật là lạ nha. Thật sự việc vẽ lên mặt tiểu Thi có từng thấy qua nhưng loại trang điểm này là lần đầu tiên. Nói mới nhớ, có một lần tình cờ gặp được Lam quý phi, bà ấy vẽ từ đuôi mắt ra một đường dài nhỏ rồi từ đó vẽ thành một đám mây. A, cũng là màu đỏ. Thật sự nhìn rất đẹp”

[Ồ đây tiến bộ đến vậy sao?? Không phải cùng lắm là vẽ ở mi tâm thôi sao?? Hoặc vẽ ở đuôi mắt thì cũng không thành vấn đề. Đẳng này còn kéo từ đuôi mắt ra một đường chỉ tơ đó?? Thông minh đến vậy sao??] Hàn Diễm vẫn vẽ mặt không thay đổi, nhìn chăm chăm vào tấm gương trông cứ như đang xem tiểu Thi trang điểm nhưng thức chất tư tưởng lại đang xoắn thành một cuộn len.

“Tiểu Thi. Từ giờ, mỗi khi ra ngoài, mang theo gương nhỏ, một bộ quần áo mới, sợi cột tóc mới cùng màu vẽ này”_vừa nói lại vừa gật gù nhìn tác phẩm do chính tiểu nha đầu vẽ lên mặt kia, mỉm cười hải lòng

Đứa nhỏ ngây ngô chớp mắt nhìn chủ tử, gật đầu_”Vâng”

“Người ra ngoài với bộ dạng bình thường. Đến một góc khuất hay con hẻm nào đó, bước vào, xả tóc cột cao lên, thay quần áo mới, vẽ mặt như gương mặt hiện tại người đang có. Còn nữa, nhớ đeo khăn che mặt vào rồi mới được ra ngoài”

Tiểu Thi nghiêng đầu chau mày một chút, sau đó vẫn rất tin tưởng nhìn chủ tử của mình gật đầu chắc chắn_”Vâng”

“Từ giờ, ta làm những việc này không tiện. Người sẽ thay ta làm mọi thứ. Đồng ý không?”

“Thật ạ”_đứa nhỏ vui mừng, tròn xoe mắt nhìn chủ tử của mình

“Ừ”

“Đồng ý”

“Tốt. Tối nay qua phòng ta, lấy hết quần áo cũ. Sáng ra ngoài sớm một chút, mang số quần áo kia ra ngoài đặt may lại tất cả. Nhớ chọn tiệm cẩn thận một chút. Ta không muốn người ngoài nhìn vào liền biết đây là quần áo của ta. Được chứ?”

“Được ạ”

“Tốt”

“A, nói mới nhớ tiểu thư. Nếu người cần màu vẽ để trang điểm thì cứ nói với Ly Bách thiếu gia là được mà”

“Không cần, ta tự có sách của ta”

“Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiến Hành

Hàn Diễm ngồi bên bàn phấn, ngáp dài, dụi mắt, lười nhát hỏi _ “Sao rồi??”

Tiểu Thi hì hục cột tóc cho chủ tử, được hỏi tới vẫn là bộ mặt như hoa, gật đầu _ “Hoàn thành rồi ạ. Ba ngày sau sẽ có”

“Cũng may ta của lúc trước không biết xài tiền”

“Sao ạ??”

“Tiểu Thi biết vẽ mà đúng không?”

“Vâng” _ đưa nhỏ thả tay ra khỏi mái tóc của nàng, rất ưng ý nhìn nó

Hàn Diễm xoay người, mỉm cười nhìn tiểu nha đầu của mình _ “Vậy giúp ta tạo phượng trang sức đi”

Tiểu Thi nghiêng đầu, nhún vai _ “Tiểu Thi không rõ”

“Đi, ta giúp ngươi” _ Hàn Diễm rất vui vẻ nắm cổ tay đưa nhỏ kéo đi

“Khoan đã, người còn áo khoát kia”

“Quên nó đi. Sang phòng ngươi nhanh nào!”

“A...”

Hàn Diễm đến phòng nhỏ của tiểu nha đầu, ngồi đó, dùng ngón trỏ gõ gõ bàn tròn giữa phòng, tay kia chống lấy cằm, nhìn một vòng căn phòng trang trí đơn giản của tiểu nữ tử lúc xưa một cách thờ ơ nhất có thể.

Tiểu Thi vui vẻ đem giấy vào, trải ra, đặt lên đồ chặn giấy, nâng tay chuẩn bị pha màu

“Không cần màu, đừng làm phiền phức. Giấy trắng mực đen là đủ rồi”

“Vâng”

Đưa nhỏ lại lần nữa đi lấy nghiên mực, chăm chú ngồi mài còn Hàn Diễm thì vẫn yên vị tư thế cũ chỉ có mắt là nhìn qua nhìn lại xem tiểu nha đầu của mình.

“Ngươi vào ngồi vẽ đi, ta chỉ ngươi”

“Được ạ”

“Biết vẽ lông chim công không?”

“Được ạ”

“Vẽ đi”

Đưa nhỏ nâng cọ bắt đầu vẽ. Hàn Diễm hạ mắt nhìn qua nghiên mực _ [Đề vậy chắc không bị khô đâu nhỉ? Không cần cứ mãi ngồi mài nhỉ?? Kệ]

“Xong rồi tiểu thư”

“Ừ, đôi tờ khác đi”

“Ồ...vâng”

“Được rồi, vẽ như bức vừa rồi ngươi vừa vẽ. Nhưng vẽ lại thành một hình tròn đi”

“Vâng”

....

“Xong rồi ạ”

Hàn Diễm đóng lại hộp nhỏ trang sức của nha đầu, ngẩng đầu nhìn về mặt hơn hờ kia cùng bức vẽ được giơ lên bên cạnh. “Được rồi. Đổi một tờ khác. Vẫn là lông công. Nhưng mặt trong đừng vẽ gì. Mặt ngoài thì vẽ sợi lông ít lại nhưng to hơn một chút đừng to quá, cách đều nhau đi”

Đứa nhỏ vẫn giấu vào thắc mắc muốn hỏi vào trong lòng, xoay lại, tiếp tục vẽ thêm một bức khác còn Hàn Diễm lại tiếp tục đi dạo, lục lọi một chút phòng của tiểu Thi. Xem đến chán chê thì Hàn Diễm bất giác lại nhìn ra ngoài cửa, im lặng bước đến, kéo cửa vào, nghiêng đầu nhìn ra ngoài

Nàng nhìn sang trái, tìm không thấy. Quay sang phải thì liền thấy được tên hộ vệ của mình đang khoanh tay, thẳng người ôm kiếm đứng đó. Hàn Diễm nhếch môi cười, bước hẳn ra bên ngoài, đến trước mặt hắn, quyết định mắt đầu mắt.

“Ngươi và Ly Bách đã bàn gì với nhau rồi?”

Ánh mắt lạnh lẽo kia hạ xuống nhìn nữ nhân trước mặt mình, sau đó vẫn bình thản mà đưa lại ánh mắt, nhìn thẳng về phía trước, một lời cũng không nói

“Sao lại không trả lời? Món quà đầu tiên lại là một tên ám vệ. Có rất nhiều ý tứ. Ngươi theo ta mấy ngày nay chắc biết ta định làm gì rồi chứ?”

Hàn Diễm nheo lại mắt nhìn gương mặt lạnh lẽo không cảm xúc trước mặt mình, vẫn một nụ cười trên miệng. “Ta sẽ ra ngoài. Nhưng trước đó sẽ trả lại ngươi cho Ly Bách. Ta sẽ đánh sập mọi tư tưởng của tên lưu manh được vô bọc thư sinh bao bọc kia ngay từ trong trứng nước”

Tên ám vệ vẫn một mực yên lặng, chỉ là tầm mắt đã nhìn vào Hàn Diễm về mặt cười cợt kia, sau đó, rất bình tĩnh xoay người đi, để cho nữ nhân đối diện với tầm lưng của mình

Hàn Diễm có chút ngạc nhiên với phản ứng khác người thường của tên ám vệ. “Ngươi...”

“Tiểu thư, tiểu Thi vẽ xong rồi” giọng đứa nhỏ ở bên trong, rất hào hứng hô lên

“Ừ, vào ngay” Nàng cũng không nán lại giây phút nào thêm, cứ như chưa từng có cuộc nói chuyện mà xoay người bước trở lại vào phòng, sẵn tiện đánh một cái nhảy mũi thật mạnh.

Bước đến nhìn bức tranh của tiểu nha đầu, Hàn Diễm mỉm cười. “Tiểu Thi, vẽ vào mỗi sợi lông một giọt nước nhỏ xem nào. Không, lớn hơn một chút”

“Vâng”

“Tiểu Thi, nhìn xem thứ ngươi vừa vẽ xong giống như vật gì?”

Tiểu nha đầu giơ lên tấm tranh, mỉm cười, vẽ mặt rất không chắc chắn nhìn vào tấm tranh mình vừa vẽ xong. “Thật sự tiểu Thi không rõ cho lắm. Nhưng nó có phải vòng đeo tay không?”

“Là thứ đeo lên cổ”

“...”

“Ta nghĩ bán vào thanh lâu sẽ rất được giá. Tiểu Thi, lấy một tờ khác, vẽ một giọt nước lớn đi”

“...” tiểu Thi vẽ mặt khó tiêu, không chắc chắn lại nâng cọ lên vẽ. “Vâng”

“Tiểu Thi thích con vật nào?”

“Thỏ ạ”

“Xoay ngược tranh lại, để đầu nhọn phía dưới, vẽ ra hai nhánh nhỏ từ đỉnh đó, một nối vào tai của thỏ, một nối vào đuôi thỏ”

Tiểu Thi lúc này thật sự chau mày, nâng cán viết lên gãi gãi một bên đầu. Hàn Diễm thấy được, lấy viết từ tay đứa nhỏ vào tay mình, vẽ ra hai sợi nhỏ từ đỉnh ngọn của giọt nước kia, sau đó đưa lại cho tiểu nha đầu. “Sợi phía trước dính vào tai thỏ, sợi phía sau dài hơn dính vào đuôi thỏ. Vẽ trong phạm vi hai đầu sợi dây nhỏ đi”

“Vâng” Tiểu Thi nâng cọ vẽ ra một chú thỏ nhỏ, sau đó lại dừng, ngẩng đầu hỏi Hàn Diễm. “Vẽ mắt vào được không ạ?”

“Được, thích thì vẽ râu cũng không sao”

“Xong rồi ạ”

“Tốt, nói cho ngươi biết, đây là vòng đeo cổ, nó dài hơn rất nhiều so với vòng đeo tay, về độ dài cũng có thể thay đổi. Về sau ngươi sẽ vẽ mấy thứ này”

“A...”

“Còn vòng tay rồi vòng chân nữa, cả nhẫn nữa”

“...” tiểu Thi chớp chớp mắt nhìn Hàn Diễm, sau đó liền bắt ngơ hô lên. “Tiểu thư, người thật tuyệt”

“Lấy tờ khác đi, ta chỉ ngại vẽ thêm hai thứ kia”

“Vâng”

“Vẽ ra ba vòng tròn, một vòng là vòng chân, một là vòng tay còn một còn lại vẽ nhẵn. Chỉ cần đi một nét, đừng đi đường thứ hai”

“Vâng”

Chờ tiểu Thi vẽ vừa xong, Hàn Diễm liền tiếp lời_”Vòng chân, vẽ thêm vài quả chuông nhỏ đi, chỗ sợi dây vẽ thêm vài vòng tròn nhỏ thừa ra. Vòng tay thì đi thêm một đường nữa nhưng đan vào vòng thứ nhất như dây leo ấy rồi vẽ thêm chuông vào. Còn nhẵn thì tựa như vòng tay nhưng đừng vẽ chuông. Hiểu không?”

“Được ạ”_đứa nhỏ gật đầu một cái, sau đó rất vui vẻ vừa hát vừa ngâm nga điệu nhạc. Còn Hàn Diễm thờ dài, mỉm cười_ [Cũng may là đứa nhỏ này cảm thấy hứng thú. Xem ra cũng có chút tài năng đi]

Hàn Diễm đang định mở miệng khen tặng tiểu Thi thì cửa phòng đã bị gõ, tiếng của gia nhân vang lên_”Tiểu thư, thiếu gia đang chờ người ở bên ngoài”

Nàng chau mày, vỗ vai đứa nhỏ_”Tiểu Thi, ngại làm rất tốt. Giờ ta có chút việc ngại không cần theo”

Vừa nghe đến đây đứa nhỏ liền meo meo nhìn chủ tử của mình. Hàn Diễm bậm môi, giật cọ quẹt lên mặt tiểu nha đầu_”Đẹp cái mặt đó ngay. Ta đi cùng cận vệ, sẽ không sao. Ngươi ở đây, vẽ mấy thứ này cho ta”_nói đến đây, Hàn Diễm giờ tay, xoa mái tóc đứa nhỏ_”Những thứ ta bắt ngươi vẽ chỉ làm nẫu. Bắn vẽ. Nhâm, mấy tấm ngươi vẽ về sau, bản thân cảm thấy thích thứ gì hay cảm thấy người ngoài sẽ để ý hay tâm đắc nó thì cứ vẽ ra. Ta nhờ tiểu Thi được không?”

[Đứa nhỏ là người của thời đại này, nó sẽ biết bọn họ thích thứ gì, nhìn ra thứ gì, cần điều gì. Tránh cho ta tạo ra thứ quá lạ lùng rồi không ai dám đeo vào người. Xem như là bước đầu nhẹ nhàng thâm nhập vào thị trường cũng được. Về sau nếu đã có tiếng tăm thì về có nghiêng trời lệch đất cũng không phải vấn đề.]

Tiểu Thi vẫn vẽ mặt không ưng nhưng sau đó vẫn chậm rãi gật đầu, khẽ trẻ môi_”Người phải về phòng lấy áo khoát đã, tiểu Thi đi với người”

“Ồ đây vẽ. Những thứ ngại vẽ sẽ là hàng bán ra ngoài khi ta mở phòng trưng sức. Có trách nhiệm đi!”

“Ồ...thật ạ? Mấy bức vẽ này sẽ được làm ra rồi đem bán sao?”_đứa nhỏ nhìn chủ tử của mình bằng ánh mắt lấp lánh vô cùng, vẽ mặt đầy ao ước cùng hào hứng

“Đúng vậy. Ta tin tưởng tiểu Thi của ta nên mới đưa ngại làm chuyện quan trọng”

“Được, tiểu Thi sẽ vẽ”

“Nhớ cất kỹ, tối đến mang cho ta xem được chứ”

“Vâng”

Nhìn gương mặt vui vẻ đến hồn nhiên của tiểu Thi mà Hàn Diễm có chút nóng nóng ở mắt nhưng sau đó vẫn là hồi hột mà mỉm cười, nhanh bước xoay người rồi đi.

Vừa bước ra khỏi gian phòng của tiểu Thi được vài bước thì liền thấy Ly Bách vẽ mặt hồ hững nhìn quanh, chỉ có điều bước chân lại nhanh hơn một chút chứ không chậm rãi khoan thai như bình thường. Cứ như đang tìm kiếm thứ gì đó. Hàn Diễm nhìn mà nhếch môi cười, đi chân nấp người sau cột nhà to, lén lút mỉm cười nguy hiểm nhìn Ly Bách loay hoay.

Hắn thậm chí còn bắt lại một gia nhân, vẽ mặt không cảm xúc nhưng giọng nói lại nghe ra chút khó chịu_”Tiểu thư, ngại có thấy tiểu thư chạy đâu rồi không”

“A, thưa không ạ”

Cũng không hỏi tiếp, hắn nhanh chóng quay mặt bước đi. Chỉ là đi chưa được vài bước thì Hàn Diễm bên này vì chịu lạnh không nổi, nhảy mũi thật mạnh một cái mà khiến hắn dừng bước, sau đó chính xác mỉm cười tàn bạo quay đầu về phía cây cột nơi Hàn Diễm đang nấp

Hàn Diễm nhảy mũi xong liền có cảm giác náo và máu cũng chạy ra ngoài theo cái nhảy mũi kia, liền lão đảo ngời thụt xuống, xoa xoa mũi. Vừa lúc đó thì Ly Bách nghiêng đầu nhìn vào, mỉm cười nhẹ nhàng_”Tiểu Diễm, sao lại ở đây?”

Nàng cũng mặc kệ hắn khoát áo lông cho mình, vẫn xoa xoa mũi_”Nhìn bộ dạng loay hoay tìm kiếm của ngại liền khiến người như ta vui vẻ”

“Ta nào có loay hoay”

“Ngươi không loay hoay bởi vẽ mặt ngại bình thân như không có chuyện. Nhưng bước chân của ngại, tự mà nhìn xem. Bình thường đi chậm, nhẹ. Hôm nay được vài bước thì mũi chân cứ xoay trái xoay phải, bước nhanh bước chậm. Không phải là đang tìm kiếm sao?”_Hàn Diễm tay chống gối, từ

từ đứng dậy, mỉm cười như hoa với huynh trưởng về mặt đôi chút ngạc nhiên của mình

“Bỏ đi, dù sao chỉ cần thấy muội thì đã là một kinh hi với ta rồi”_Ly Bách chối không được thì liền chuyển sang phương án thú tội mang ý tứ đổ lỗi ngầm, xòe quạt che nửa mặt, ánh mắt thiết thò nhìn tiểu muội muội trước mặt hắn_“Đều là do muội. Chỉ có với muội ta mới có thái độ buồn cười như vậy. Huynh trưởng của tiểu Diễm hôm nay là muốn đưa muội đi gặp bằng hảo bằng hữu của ta, tiện thể xem như chân chính lần đầu ra ngoài dạo cùng ca ca nha”

“Không đi”

Ly Bách có chút không vui, chau mày, nhưng rất nhanh lại như hoa nở, xum xoe bên cạnh tiểu muội muội của hắn_“Hắn thú vị lắm, bên ngoài cũng tuyệt lắm”

“Ngươi muốn dẫn ta gặp ai??”

“Đi đi, đến nơi sẽ rõ”

“Hảo bằng hữu của ngươi sao??”

“Đúng vậy, có thể xem là huynh là đệ cũng được”

“Vậy ngươi là đệ đệ sao??”

Ly Bách nhướn mày nhìn về mặt khinh thị của tiểu muội, ưỡn ngực, vỗ nhẹ quạt vào_“Ta đương nhiên là sư huynh”

“...”

“Sao vậy?? Về mặt xem thường đó là sao?? Ta thật sự là sư huynh đó”

“Nếu đã gọi là huynh đệ thì ngươi chỉ có hai người. Một là Trịnh Hạo còn một là Mộc Thanh. Nhưng lại xem được là sư huynh thì chỉ có thể là Mộc Thanh”

“Đúng vậy!”

“Hắn cũng là thế tử mà đúng không??”

“Theo bình thường thì đúng là vậy bởi dù sao cũng là con trai đầu lòng của trưởng công chúa. Nhưng vài năm về trước thì hắn bảo không muốn làm thế tử, chỉ muốn làm tướng soái như phụ thân của hắn mà thôi”

“Mộc Thanh còn một tiểu đệ đệ là Mộc Y đúng không??”

“Đúng vậy, hắn cũng là thế tử”

“Vậy ta biết rõ rồi mà vẫn phải đi sao??”

Ly Bách có chút bất đắc dĩ, chép miệng, nhướn mày với Hàn Diễm_“Đến đó thú vị lắm”

“Nhưng ta không muốn”

“Không muốn cũng phải đi”_Ly Bách không muốn đôi co thêm lời nào nữa với tiểu muội này của hắn. Nhanh chóng cúi người, ôm ngang hông Hàn Diễm, sau đó đứng thẳng lưng liền thành vác người qua vai mà xoay người nghênh ngang bước đi

“Ly Bách, có tin ta đánh cho người phù phôi, co chân đá cho ngươi tuyệt tự luôn không??”

“Muội còn nói ta liền vẫn ở tư thế này, xoay muội ra phía trước xem làm gì được”

Hàn Diễm nghe vậy liền gờ ra đôi mắt cá chết, cả người cũng duỗi suôn thẳng không thêm cử động, cứ lắc lư qua lại một cách rất bất lực.

Ly Bách cẩn thận đặt Hàn Diễm ngồi vào xe ngựa, bản thân cũng vào ngồi cùng_”Đi”

Tiếng ngựa hí nhẹ vang lên, bên trong cũng khẽ khàng lắc lư, xe ngựa chậm rãi di chuyển. Hàn Diễm cũng không vén màn lên, rất thoải mái chuyển tư thế tựa lưng vào vách, chân gác ngang đùi của Ly Bách khiến hắn giật nảy người, bất ngờ nhìn qua nhưng vẫn không hất chân nàng ra

“Nhìn gì? Từ trước đến nay chưa nhận được đái ngộ này sao??”

Ly Bách nhướn mày, tiếp tục mở quạt che nửa mặt_”Đây là đái ngộ sao?? Vậy thì ta thật vinh dự được nhận loại đái ngộ này nha”

Hàn Diễm nhướn miệng cười, nhưng rất nhanh liền dẹp nó đi, chồm tới, một tay chống lên chân, chau mày nhìn Ly Bách_”Ly Bách, ta vừa nhận ra một điều”

“Hừm”_hắn vui vẻ nhìn sang tiểu muội muội của mình

“Ngươi cũng rất cứng đầu”

“Đa tạ”

“Ta nói cho ngươi nghe Ly Bách”

“Tiểu Diễm cứ nói”

“Ngươi có nghe câu. Nếu lão thiên lấy mất của ngươi một thứ quan trọng thì sẽ âm thầm ban cho ngươi một thứ khác chờ được khám phá rồi phát triển nó”

“Từng nghe qua nhưng ta chưa gặp nên không nghĩ nhiều”

“Ly Hiên chính là như vậy”_Hàn Diễm bỏ lửng câu nói mà nhìn biểu cảm trên mặt Ly Bách, hắn vẫn cười. Nàng mày nhưn mày chau với tên mặt như hoa nở kia_”Ta đang sắp nói đến những thứ ngươi mong muốn đúng không”

Ly Bách không cười nữa, đưa tay đặt lên hai chân của Hàn Diễm, sau đó lại cười_”Dù muội không nói tiếp nhưng với ta chỉ cần hai câu vừa rồi thì đã đủ”

Hàn Diễm chau mày cảm thấy bản thân đã ngu ngốc đưa lại cán dao cho Ly Bách còn mũi dao lại hướng về phía mình mà cảm thấy uất nghẹn, nhanh chóng rút chân về

Ly Bách vui vẻ phe phẩy quạt, nhưn mày nhìn qua tiểu muội đang dùng tay nhéo nhéo trán bên cạnh_”Người nói nhiều lời hơn luôn là kẻ thua”

Hàn Diễm thở dài_”Đúng vậy”

“Sao, chấp nhận thua thật sao?”

Hàn Diễm cười nhẹ, gạt quạt của Ly Bách, xòe ngang che mặt mình_”Thua một nhưng chưa chắc thua mười”

“Tiểu Diễm đừng nói trước”

“...”_Hàn Diễm thở dài, xếp quạt trả lại khô chủ, tựa đầu vào vách_”Xem ra ta vẫn là thua cô nhân một bậc”

Ly Bách nghe được liền mỉm cười hài lòng_”Muội cũng có nhiều điểm khiến ta khâm phục, cần học hỏi. Đừng tự ti”

Hàn Diễm nhưn mày nhìn Ly Bách muốn mở miệng nói nhưng rồi lại thôi_”Nói nữa chắc chắn lộ. Ta thuộc loại dùng mưu bằng lời nói, hẳn cư nhiên là loại dùng mưu bằng hành động. Quá điều ngoa]

Xe ngựa đi được một quãng nữa thì dừng lại. Ly Bách bước xuống trước, về mặt mỉm cười như hoa, giơ ra hai tay về phía màn xe được phu xe vén hộ, cung chiêu nói_”Ngồi qua bảo bối, ra đây với ca ca”

Hàn Diễm bên trong xe trán giật giật, vẫn ngồi yên một chỗ. Trong khi bên ngoài Ly Bách đã lấy ra bánh ngọt vẩy vẩy_”Tiểu Hiên, có bánh ngọt cho muội nè”

Hàn Diễm mím môi, sau đó chậm rãi vươn tay ra trước lấy bánh cho vào miệng rồi mới chân chính lộ diện. Vừa ra liền không khỏi giật mình khi thấy dân chúng từ khi nào đã tạo thành nửa vòng cung đặc nghẹt, bàn chuyện sôi nổi xung quanh xe ngựa của bọn họ

“Đó là tiểu nữ Ly gia sao?? Xinh đẹp như vậy mà là ngốc tử sao??”

“Không nghe sao, quả thật là một tiểu ngốc qua”

“Xem xem, Ly gia danh tiếng lẫy lừng như vậy mà lại có một ngốc hài tử. Thật đáng tiếc”

“Xem Ly Bách công tử kia”

Hàn Diễm khó chịu trong lòng mà không ngừng ngoái nhìn Ly Bách, về mặt bên ngoài lại ngơ ngác, có chút sợ sệt nhìn xung quanh, tay níu chặt tay áo Ly Bách.

Nhưng là không nghĩ tới Ly Bách cứ như vậy ôm bồng Hàn Diễm để nàng ngồi lên tay hắn, đầu tựa vào vai. Nàng liền nhân cơ hội, nhỏ giọng máng_”Lưu manh”

Trong lúc đó thì dân chúng bên ngoài lại được một màn huynh muội tình thâm mà không khỏi vừa trầm trồ vừa gật gù khen ngợi đối với công tử Ly Bách của Ly gia

thì thực tế, hấn lại vỗ vỗ lưng tiểu muội muội của mình, mỉm cười nhỏ giọng_”Đa tạ”_sau đó lại nhìn đến người huynh đệ niềm nở bước ra chào đó hấn.

Mộc Thanh chấp tay, khẽ cúi chào Ly Bách còn hấn thì bật cười, khách sáo_”Thứ lỗi cho ta không hành lễ được”

“Không sao, huynh là lo lắng cho tiểu muội muội, là chuyện hiển nhiên. Mau vào, mau vào”

“Đa tạ”

Vừa bước qua cửa phủ Mộc gia, Ly Bách liền dừng chân, đặt Hàn Diễm xuống, về mặt nhẹ nhàng hòa ái vô cùng, vươn tay xoa đầu tiểu muội muội_”Ly Hiền ngoan, nghe lời, ta đưa muội đi chơi”

Hàn Diễm vẫn về mặt ngờ ngác, di chân chạy ra nấp phía sau hấn, hai tay ôm một tay Ly Bách nhưng lại vô tình đập lên chân tên cận vệ che nửa mặt đang đi phía sau che ô cho hai người. Chỉ là nằng cũng không quay đầu nhìn lại, nhanh chóng rút chân về

Mộc Thanh nghe tiếng bước chân dừng liền quay đầu thì nhìn được một cảnh vừa rồi, rất nhanh liền hào sảng bật cười_”Ly Bách huynh, bộ mặt này của huynh thật sự là lần đầu được thấy. Khiến ta quả thật ngạc nhiên. Vĩnh hạnh, vĩnh hạnh”

Ly Bách nhả nhận mỉm cười, giơ tay kia vỗ nhẹ đầu tiểu muội_”Mộc đệ quá khen rồi. Nói mới nhớ. Ta cứ tưởng sẽ phải cùng tiểu Hiền ở đây chờ đệ trở về. Không ngờ đệ lại đang tại gia”

“Haha, hôm nay chỉ có phụ thân lên triều. Ta là quá chán nản mấy tên quan cứ bầm cáo mãi nên tiện thời liền vờ cáo bệnh ở nhà”

“Hahaha. Ta thật may mắn”

“Mau vào, mau vào”

Bởi vì là nhà võ tướng nên liền phải ngồi trên ván gỗ cách sàn, ghế được thay bằng đệm lót, không được ngồi ghế như lúc ở Ly gia. Đã thế cũng bởi là võ tướng nên lò than cũng tiết chế hết mức có thể, chỉ có thể làm ấm bằng cách luyện võ hoặc tự thân vận động. Hàn Diễm không chịu được lại nhảy mũi thật mạnh thêm một lần, run run nói_”Ly Bách, lạnh”

“A, thật có lỗi, ta liền sai người mang ra lò than”_Mộc Thanh vừa nói lại quay mặt sang một bên, nói với người phía sau_”Mang lò than lên đi”

“Làm phiền rồi”_Ly Bách vẫn bộ mặt thư sinh, rất nhẹ nhàng mà cười

“Không sao đâu. Nếu hôm nay huynh không đến, ta thật sự sẽ phải sang Ly phủ một chuyến”

Hàn Diễm ngồi trên thảm lót phía sau Ly Bách, khẽ vươn tay chồm tới đĩa bánh, sau đó bắt được một cái liền nhanh chóng rút về hihi haha tự cười. Ly Bách thôi cười nhưng về mặt vẫn rất bình thản nâng lên tách trà mà Mộc Thanh vừa rót cho_”Đã có chuyện gì sao?”

“Chuyện là...”

Mộc Thanh mở miệng định kể thì Hàn Diễm phía sau đã chụp tay Ly Bách, hơi lớn giọng gọi_”Ly Bách, ra ngoài!”

[Ta là xem Ly Bách người làm sao bàn chuyện trước mặt ta]

Mộc Thanh cũng không ngại, rất vui vẻ đề nghị_”Nếu tiểu Hiền đã muốn ra ngoài thì cùng ra ngoài đi”

“Không muốn, tiểu Hiền, cùng hấn!!”_Hàn Diễm bụm môi giận dữ, tay chỉ về tám lưng tên hộ vệ đứng bên ngoài của mình, quả quyết_”Đi với hấn!!!”

“Tiểu Hiền, đây là Mộc phủ, muội sẽ dẫn đường cho hộ vệ của mình đi vòng quanh sao??”

Hàn Diễm nghe Ly Bách nói, về mặt đắn đo một chút sau đó liền không ngần ngại gật đầu chắc nịch, rất đáng yêu_”Sẽ”

“Ta sẽ lo lắng cho muội, không thương người làm huynh này sao?”

Hàn Diễm nghe được mấy lời buồn nôn, thái độ ôm ngực vờ chân thành cùng về mặt da diết như đồ tiểu hài tử của Ly Bách mà không khỏi rung mình, lại bĩu môi_”Tiểu Hiền, đã lớn!!! Tự lo!!!”

“Tiểu nha đầu, hài tử ngoan sẽ được người thương”

Nàng càng nghe càng muốn nổi bão trong lòng, trừng mắt nhìn lên Ly Bách liền rung rung_”Đi một mình!!!”

Ly Bách mỉm cười, nướn mày nhìn tiểu nha đầu khó trị trước mặt_”Được chiều theo ý muội”

Mộc Thanh thấy một màn liền nhin không được, nhanh chóng lên tiếng, về mặt lo lắng vô cùng_”Ly huynh, như vậy không ổn đâu. Nếu huynh đồng ý thì chúng ta theo sau tiểu Hiền cũng được còn nếu không thì ta sẽ sai người đi cùng nàng ra ngoài”

Lời này nói ra liền khiến Hàn Diễm khẽ chau mày_[Không phải võ tướng đều là đồ ngốc trong chuyện đời thường sao?? Sao tên này không những thông

minh mà lại còn lịch sự thế?? Không lẽ tại vì hần muốn kể chuyện quá nên liền bắt chấp sao??]

Ly Bách mỉm cười, rất nhẹ nhàng nói_ “Được, để tiểu muội xem xung quanh, ta và đệ vừa đi vừa bàn chuyện cũng được”

Hàn Diễm nghe vậy liền một hơi im lặng, nhìn Ly Bách từ trong người lòi ra đoạn vải trắng, cột vào tay Hàn Diễm rồi sau đó lại tự cột tay mình một cách thành thực vô cùng, không khỏi tự nghĩ_ [Người đừng nói mấy ngày nay đã tính kế ta rồi ở nhà tập tự cột dây nha]

“Ta rất sợ mất tiểu Hiên”_ Ly Bách nói ra lời này dù vẫn mỉm cười nhẹ nhưng tổng thể lại nghiêm túc một cách lạ thường nhưng nàng không quan tâm, tiếp tục ngu người ngồi nhìn đoạn dây nối từ tay mình tới tay hần.

Mộc Thanh không kiềm được một bên châm chú nhìn, trầm trở thêm vài tiếng_ “Quả thật hôm nay được mở mang tầm nhìn. Ly Huynh, mời”_ hần đứng lên, đưa tay hướng ra ngoài mời Ly Bách đi theo mình

“Tiểu Hiên, ra ngoài nào”_ Ly Bách đứng dậy, hạ mắt, nhoen miệng cười nguy hiểm với Hàn Diễm, tay giật giật sợi vải. Hàn Diễm nhanh chóng lấy lại tinh thần, mỉm cười ngây ngô hô to_ “Ra ngoài, ra ngoài”

Chỉ là lúc ra đến ngoài cửa, Mộc Thanh vui vẻ đi trước Ly Bách đi chậm hơn, đi sau, hần cứ nhiên dừng lại rồi xòe quạt che nửa mặt, quay đầu qua một bên rồi mị mắt, nhếch môi cười khiêu khích với Hàn Diễm khiến nàng chân chính ngây người_ [Đại ma đầu!!]

“Tiểu Hiên, cứ thoải mái đi trước ca ca sẽ theo sau muội”

[Đe dọa, người dám đe dọa một tiểu cô nương lại còn là muội muội người sao??]

Hàn Diễm mỉm môi, chậm chạp theo sau Ly Bách. Nhưng lúc vừa ra khỏi phòng, từ trên cao nhìn xuống tuyết rơi bên dưới, lại còn thấy sân tập võ, tập bắn cung đều có binh lính đang tập thì Hàn Diễm lại bỏ qua khó chịu trong lòng, nhẹ nhàng nhanh bước đi lên trước, kéo theo Ly Bách bất ngờ bị giật dây, suýt không phản ứng kịp mà lăn tròn xuống hơn hai chục bậc thang bằng đá.

“Tiểu Hiên, không cần vội vã”

Nhìn tổng thể thì Ly gia khác Mộc phủ không chỉ khác ở vai trò của chức quan, tính cách của gia chủ cho đến người hầu mà còn khác ở chỗ ở. Nếu ở Ly gia được xây trên một địa thế bằng phẳng, ba mặt đều là giáp phố một mặt rừng tre thì Mộc phủ lại khác. Hai mặt phố một mặt rừng cây, một mặt khác lại gần một ngọn đồi nhỏ. Cấu trúc của cả hai phủ cũng khác. Trong khi khoảng trống của Ly gia chủ yếu để trồng cây cảnh, bàn đá, treo mảnh vải, mảnh tre hoặc treo thơ thì nơi của Mộc phủ lại là sân tập, cây cối cũng không nhiều. Gian phòng của Ly gia đều là phòng trệt, chỉ xây cao lên hai, ba bậc thang nhưng ở Mộc phủ lại khác, thấp nhất là khoảng năm bậc cho gian phòng của người hầu và bảy tới chín bậc cho phòng của thiếu gia, tiểu thư

Mộc phủ hay còn gọi là Mộc gia. Một gia tộc với bảy đời là trung thần võ tướng lừng danh, tuyệt đối phục tùng mệnh người ngồi vào ngay vàng. Nhưng mà hiện tại lại vì lời đồn thổi mà lại từ trung thành với vua sang thành chia phe tạo cánh, chọn người phò tá lên ngay vàng, nhúng tay vào tranh chấp hậu cung. Tạo ra rồi loại không những trong triều mà còn lan ra dân chúng với rất nhiều lý do

Hàn Diễm vẫn bộ mặt ngơ ngác, đầu hơi nghiêng một bên, đầu quay hướng nào thì mắt nhìn hướng đó, trong tâm không khỏi thờ dài khi nghe vào tai chuyện triều cục. Dù sao là người văn minh thời hiện đại, nàng không thể cứ thế mà ‘ A, ơ’ để cắt ngang lời nói của người khác được. Chuyện dùng một lần không hiệu nghiệm thì có lần hai lần ba cũng là bằng thừa

Mộc Thanh sóng vai cùng Ly Bách, về mặt u sầu, trầm giọng nói_ “Không nghĩ tới mẫu thân cứ như vậy mà muốn giúp Vân hậu, rồi lại thêm kẻ xấu nói với hoàng thượng việc Mộc gia bằng mọi cách sẽ quyết phò tá cho Vân tam vương”

“Cũng không trách được, là tí muội kết nghĩa, gặp chuyện khó khăn thì giúp nhau. Là lẽ thường tình”

“Hôm trước ta cùng phụ thân được hoàng thượng triệu vào Vũ Lâu điện. Người rất tức giận về việc đó”

“Ừ”

“Ta và phụ thân đều nói không tham gia vào chuyện tranh quyền đoạt vị, hoàng thượng có chút hòa hoãn nói mẫu thân vốn là trưởng công chúa, cũng là hoàng muội người thân cận nên người biết rõ tính tình của nàng, không trách được. Nhưng là...”

“Sau đó vẫn bị nhắc nhở?”

“Đúng vậy”_ Mộc Thanh từ hai tay chấp ra sau lưng chuyển ra khoang trước ngực_ “Người trách phụ thân không kiềm lại mẫu thân mà để người tùy ý làm việc. Sau đó cũng trách ta gần đây thân cận với Trịnh Lương là có việc gì. Huynh biết đấy, kể cả thái tử ta cũng rất ít tiếp xúc huống chi là mấy vị vương gia hay quận vương. Sự thật là ta bị ngài ấy gọi lại, hỏi chuyện chiến trường, rồi phân luyện võ chức nào có trò chuyện gì đâu”

“Đệ nói vậy cũng có điểm sai. Không phải Lam vương vốn được đệ xem như huynh đệ vì tập võ từ nhỏ cùng nhau sao. May cho đệ là Trịnh Hạo không ham muốn ngôi vị. Thật sự nếu xét theo tình huống thì đệ là người kế thừa tiếp theo của Mộc thừa tướng và Mộc gia. Mộc Y là thế tử thì đến lúc mười tám sẽ phải có phủ đệ của riêng hần, không dính líu chuyện Mộc gia nữa. Còn ta thì sẽ là người nắm Ly phủ trong tay sau này. Trịnh Hạo mới đúng là con cò tiềm năng tương lai nguy hiểm nhất”

Mộc Thanh gật gù, rất chân thật mà mỉm cười_ “Đệ không nghĩ nhiều, nếu thật sự cần phò tá, đệ cũng sẽ chọn Hạo huynh”

Ly Bách cũng không chau mày, rất từ tốn nhẹ nhàng “Mộc Thanh, chuyện này không nên nói”

“Phụ thân cũng như lệnh tôn đều là trung thần với thánh thượng, mặc nhiên không giúp đỡ người tương lai cũng bởi tin tưởng hoàng thượng, nguyện trung thành với người. Ta cũng vậy. Nhưng thực tâm mong muốn người kế vị kế tiếp sẽ là Hạo huynh”

Hàn Diễm nghe đến liền chau mày [Ly Bách, cá của người lại cắn câu rồi]

Hắn xòe quạt, kín đáo che đi nụ cười ở miệng “Đệ đã kể việc hai người bàn chuyện luyện võ cho Hoàng Thượng sao??”

Mộc Thanh thờ dãi, nhìn ra sân tập với quân lính đang luyện tập bên ngoài mà dừng bước “Đúng vậy a, tìm ra một cái cớ cũng không bằng cứ nói thật. Ta không thể động não nhiều như huynh”

“Đệ làm đúng, đừng lo lắng. Nếu không chối được thì cứ nhận tội. Đó cũng là cách của ta”

“Thì ra là vậy”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mỗi người một việc

Hàn Diễm thờ dãi nhìn xuống nơi cổ tay bị cột dây của mình rồi tùy hứng cố ý dùng đưa tay trước sau, xoay trái chạy phải liên tục, cứ lần xấn qua lại không biết mệt là gì. Trong lúc đó thì Ly Bách bên này vẫn bộ dạng nhàn nhả mà nói chuyện nhưng cánh tay của hắn cũng bị kéo ra trước rồi cứ chạy trái, chạy phải.

Hàn Diễm không thể chạy tới nhanh để cho Ly Bách té vồ ếch được bởi vì hắn dù sao cũng là nam tử, lại còn luyện công. Nàng cố kéo tay lên thì chỉ có tay là đau chứ người phía sau vẫn bộ dạng thông dong, nhơ nhả nhất có thể.

[Kính bi!!]

“Ly Bách, huynh quen biết rộng, có được nhiều nguồn tin. Có hay không biết tin gần đây vào thành một nhóm người lạ, hành tung không rõ ràng?”

Nghe được lời này thì Ly Bách bỗng dừng lại cánh quạt, nhẹ đưa quạt che nửa mặt, nhấp nhấp từng đợt gió nhỏ, mắt nhìn đến tiểu muội muội của hắn phía trước, rồi lại nhìn qua Mộc Thanh đưa ra mắt cười “Người của ta, họ là những thợ thủ công ta tin tưởng nhất mời vào thành”

“Hahaha, đã là người của huynh thì ta không cần lo lắng nữa. Tùy ý, tùy ý huynh. Ờ..” Mộc Thanh chau mày suy nghĩ, sau đó vẫn bộ mặt hihahaha nhìn Ly Bách “Ly Bách huynh đã chịu khỏi nghiệp rồi sao??”

Ly Bách không nói gì mà chỉ đơn giản cười cười để đáp lại, rồi bỗng nhiên hắn đóng quạt lại, đưa quạt vỗ vai Mộc Thanh “Về sau, nếu của tiệm khai trương, đệ có thể dẫn trưởng công chúa tới xem. Chỉ cần nhớ, đừng nói cửa tiệm là của ta”

“Được, chỉ cần huynh yêu cầu, mọi thứ ta đều sẽ thực hiện”

“Không cần cứng nhắc như vậy. Chỉ cần nhớ với bất cứ ai cũng đều không được nói là của ta”

“Hahaha. Đã hiểu. Nếu gặp rắc rối nhớ đến nói với đệ một tiếng là được”

“Được, được, ta nhớ mà hahaha. Có tiểu Mộc tướng quân chống lưng thì còn gì bằng”

“Này, sao huynh lại không làm quan?”

“Điều này ta đã nói qua rồi mà. Không thích. Cũng như hôm nay đệ bỗng nhiên không muốn lên triều. Còn ta thì không có bỗng nhiên”

“À này, lần trước đi cùng Hạo huynh, có gì hay không?”

Ly Bách bước đến gần hơn Mộc Thanh, ghé gần đến hắn, che quạt ngang mặt cho cả hai người, về mặt bốn cột nhưn mày nhìn vào sự nghiêm túc của Mộc Thanh “Mỹ nhân” nói xong liền xếp quạt, rồi đi, hướng Hàn Diễm đang giờ tay chuẩn bị ngắt lá cây “Tiểu Hiên, không được phá cây cảnh”

Hàn Diễm biểu cảm ngờ ngác đáng yêu nhìn Ly Bách, tay vẫn là ngắt liên tục hết lá này đến lá khác xả xuống nền lối đi của ba người

“...”

“Lại nói, vấn đề này dù huynh đã nói với ta rất nhiều lần nhưng ta nghĩ mãi vẫn là không thể hiểu rõ được hoàn toàn ý của huynh” Mộc Thanh chấp tay

sau lưng, thờ dài nhìn qua Ly Bách

Ly Bách cũng không nhìn qua, chỉ đơn giản cười nhạt, nhẹ nhàng phe phẩy quạt_”Chuyện quan trường, người như ta, không thích hợp”

“Ta lại không nghĩ được như vậy. Ta thấy nó rất thích hợp với huynh. Phụ thân luôn tiếc nuối với quyết định của huynh”_Mộc Thanh nhìn qua Hàn Diễm phía trước vẫn không chịu buông tha với cây cối hai bên lối đi

“Bởi vì quá hợp nên sẽ thành không hợp. Đứng không tiêu Hiền”_Ly Bách mỉm cười cung chiêu nhìn đến Hàn Diễm tay dừng lại trong không trung đang hướng về một bụi cây khác_”Đừng phá nữa, bảo bối”

Hàn Diễm thu tay, ngơ ngác quay lại nhìn hắn, rồi chậm chậm giơ tay trước sự ngạc nhiên của Mộc Thanh và khuôn mặt như hoa nở tràn ngập nụ cười của Ly Bách mà tiếp tục ngắt xuống lá cây bữu môi_”Hiên Hiền, không”

Rồi sau đó tiếp tục hướng về phía trước, trái đi phải lượn, tạo thành kiểu đi chữ 'S' trong rất kì lạ, gương mặt thì cứ ngẩng ngơ, bất chợt lại cười khúc khích một mình một chút.

Trông đáng yêu có nhưng có lẽ đáng thương vẫn là nhiều hơn

Ly Bách thu hết vào mắt, lại nghĩ đến câu trả lời kia mà không khỏi giật giật môi, bước lên ba bước thì bất chợt dừng, nhưng rất nhanh liền trở lại như bình thường, thong thả mà bước tiếp

Mộc Thanh sau một lúc gắng sức suy nghĩ thì cũng bật cười_”Hahaha, huynh xem, ngay cả tiêu Hiền cũng bảo huynh nói sai, cần phải xem xét lại nha”

Ly Bách nhếch môi cười, im lặng từ chối tiếp lời Mộc Thanh_[Là không sao?]

“Lại nói, tiêu Hiền so với lúc trước, bệnh tình có vẻ không tốt”

Ly Bách thờ dài, xếp lại quạt_”Độc của Trịnh Hạo, ta không chữa nổi”

“A...”_Mộc Thanh vẻ mặt ngạc nhiên, có đôi chút khó xử muốn giơ tay vỗ vai trấn an Ly Bách nhưng đến giữa chừng lại thôi, xiết lại nắm tay, thu trở về

“Đệ đừng bày ra biểu tình cùng với ánh mắt như vậy. Tiêu Hiền tỉnh lại, chính là lão thiên cho Ly gia một cơ hội chuộc lại lỗi lầm với muội ấy”

“Nhưng mà so với lúc trước...”_Mộc Thanh bỏ lưng câu nói của mình, nhìn đến Hàn Diễm bởi vì không chú ý mà té ngã, Ly Bách vội vã chạy lên, đỡ dậy tiêu muội muội của hắn, sau đó ân cần phủi quần áo cho nàng

“Tiêu bảo bối, không cần vội”_Ly Bách mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ đầu nhỏ của Hàn Diễm, sau đó tháo hắn sợi dây trói giữa hai người ra. Hàn Diễm thấy vậy, không nghĩ nhiều, cứ như vậy mà hướng đến ngã rẽ gần nhất bước đi thật nhanh. Hắn nhìn theo dáng người đến một chút vội vã cũng không có kia mà mỉm cười, xoay người lại thì đã thành biểu cảm lạnh lẽo nhất của mình, hướng về phía tên hộ vệ_”Một canh giờ”

Tên hộ vệ nghe được, cũng không trả lời, cũng không cúi chào, cứ như quay người, rẽ ngang, nhún nhẹ người lấy đà bay đi

Thấy người theo sau cuối cùng cũng rời đi, Mộc Thanh nhanh chóng đi tới cạnh Ly Bách, gấp gáp hỏi_”Ly Bách, huynh bảo độc lại Hạo huynh bỏ?”

“Đúng vậy”

“Vậy...”

“Đệ lo lắng chuyện gì sao?”

“Tiêu Hiền...”

“...”

“Ly huynh”

“Đối với ta, tiêu Hiền không sống, ta cũng không muốn tính toán với Trịnh Hạo. Ta còn việc của ta. Trịnh Hạo hạ độc, nhưng tiêu Hiền vẫn còn sống. Ta chỉ cần biết như vậy, ta cũng không muốn làm việc gì ảnh hưởng đến huynh đệ của ta. Cho nên Mộc Thanh ngươi không cần lo lắng”

“Ta...”_Mộc Thanh không giấu nổi bất ngờ, nửa muốn nói nửa lại thôi, cứ ấp úng mở rồi lại đóng miệng nhìn về mặt lạnh lùng của Ly Bách

“Cho nên nếu ta tham gia vào triều chính, tùy tiện nhận vào tay bất cứ chức quan nào thì cũng chính là dồn người thân vào đường cùng. Ta không cần...”_Ly Bách hắn đã định nói, nhưng giữa chừng hắn lại dừng, nhanh chóng đưa mắt nhìn sang hướng khác, vẫn tiếp tục thong thả mà bước đi, chỉ là khẽ đánh một hơi thờ dài thật nhẹ

“Ly huynh”

“Đệ đừng lo. Ta có nguyên tắc của ta. Trịnh Hạo và ta là huynh đệ thì chắc chắn mãi về sau vẫn thế”_Ly Bách cuối cùng cũng mỉm cười mà nhìn qua

Mộc Thanh [Ta vốn không coi trọng tình thân, huynh đệ cũng chỉ là người giúp ta hoàn tất việc cần làm]

“...” Mộc Thanh thấy hắn cười, thờ dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó rất vui vẻ mà nói_”Tùy huynh. Chỉ cần nhớ, ta cũng là đệ là huynh của Ly Bách huynh là được”

Hàn Diễm nhìn một hồi, sau khi đã xác định xung quanh mình không có ai thì liền dừng bước, khoanh tay, mặt đối diện, tựa trán vào tường, trông như đang bị đứng phạt. Nàng chau mày, mím môi, thờ dài, chân thì đá tới đá lui mảnh tường nhỏ dưới chân mình [Ly Bách, đến bây giờ mới sáng tỏ vài điều. Ly Bách hẳn không thích Ly gia phụ mẫu. Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra? Sao ta không thấy phần đó?]

[Hắn đang nghĩ gì? Sao lúc này hắn im lặng? Hắn đang tính kế ta?? Hắn đề ta rời đi bởi vì đã cho ta nghe đủ những gì hắn muốn nói. Hắn kiên quyết như vậy. Tại sao?? Hắn nắm được quân bài tẩy sao?? Ta chưa lại điểm khuất sao?? Điều gì?? Ly Bách, Ly Bách tên khốn nhà ngươi sẽ làm gì ta tiếp đây. Ly Bách]

Hàn Diễm khloe mắt nhìn thấy dáng người, chậm chậm nghiêng đầu thì liền nhìn thấy tên họ vệ quà tặng kia, nàng từ từ rời khỏi bức tường, mắt chăm chăm chau mày mà nhìn hắn, mũi giày cũng xoay lại, hướng về phía tên họ vệ mà bước tới

Tay giờ ra vào không trung, hướng đến tấm mặt nạ sắt che đi nửa gương mặt kia. Ngón trỏ đã chạm đến đầu mũi mặt nạ nhưng cũng không làm gì tiếp, chỉ như vậy nghiêng đầu, ngơ ngác, đôi mắt không thần thái nhìn thẳng nam nhân trước mặt_”Quà chào mừng là quà miễn phí. Chỉ cần miễn phí thì chắc chắn có quà đi kèm để tăng thêm thích thú cho người mua hàng. Ta dù thích hàng miễn phí nhưng với ngươi và tên Ly Bách thì ta nghĩ sự tò mò của ta cần phải giới hạn hết mức có thể”

Hàn Diễm xoay người, giờ tay che mặt, khuôn miệng mím cười_”Tò mò chắc chắn sẽ tự rước họa vào thân. Tò mò chắc chắn sẽ tự rước họa vào thân. Tò mò sẽ chết. Sẽ chết. Nếu muốn chết, cứ tò mò”

Sau đó nàng quay đầu, thờ ơ liếc nhìn hắn, lại mím cười_”Ta hiện tại chưa cần chết”_rồi kể đến vẫn là tiếp tục bước chân lạc lõng, lạng lách đủ chiều của mình trên đường đi

Lần đầu tiên Hàn Diễm thờ ơ, lạnh nhạt, ruồng bỏ mà nhìn hắn đến như vậy. Nó không là tò mò, không là tìm kiếm, không là truy xét, không là toan tính. Ánh mắt đó cứ như lời nói_”Ngươi là kẻ tầm thường, bản chất ngươi ta đã nhìn thấu. Rốt cục cũng chỉ là trò chơi nhàm chán”

Điều đó khiến hắn bất ngờ, bước chân không tự chủ theo sau người phía trước, tay cũng bật mở ra ô dù.

Với phong cách đi chiếm dụng hết con đường thì chưa đi được bao lâu, Hàn Diễm bởi vì kiểu đi không lề lối của mình mà vấp phải bậc cửa, cứ như vậy giờ thẳng hai tay, ngã ra nền đất tuyết loang lổ.

Hắn nhìn thấy, chậm rãi về lên nụ cười nhợt nhạt, không vội vàng cầm dù hướng người nằm dài không chịu ngồi dậy dưới đất kia đi tới.

Hàn Diễm mắt cá chết nghiêng đầu qua một bên, mặt kệ máu mũi đang từ từ chảy ra, thờ ơ nhìn cảnh [Đã ba mươi rồi mà sao vẫn có thể xảy ra những chuyện ngốc nghếch này được nhỉ?? Mà thôi kệ. Ba mươi chưa chắc đã già]_Nàng chống tay, ngồi lên nền tuyết, đưa tay quệt mũi, chống gối đứng dậy, vừa lúc tên họ vệ chìa ra khăn nhỏ thì Hàn Diễm cũng hành động như đây là chuyện hiển nhiên, rất bình thản nhận lấy để quệt mũi.

Nhưng quệt được một cái thì quay qua nhìn tên họ vệ, ánh mắt đạn bắn_”Ngươi cái này là khăn tay sao??”

“...”

Không chờ quá lâu để tìm đáp án, Hàn Diễm cầm lên tay của nam nhân bằng đôi bàn tay lạnh giá của mình, sao đó mím cười với hắn, rất mềm mại nói_”Thứ này đem đi lau bát còn khiến chúng tổn thương đấy. Da mặt ngươi được làm từ thành phần giống với mặt nạ sao?”

“...”

Cho nên cuối cùng, máu vẫn chảy, Hàn Diễm thì dùng tay lau đi cho nên mặt mũi đều lấm lem toàn máu của chính mình. Đang lúc dừng chân, hì hục lau lấy lau để thì tình cờ lại nghe được tiếng bước chân ngày một tới gần. Nàng nhanh chóng mặc kệ máu chảy, xoay trái xoay phải tìm chỗ trốn nhưng cuối cùng lại thành chạy ra sau lưng tên họ vệ miễn phí, tròn mắt, tò mò nhìn về hướng lối đi

[Sao ta phải trốn?? Con người này sợ thứ gì chứ?? Bản năng của linh hồn đã chết nhưng tiềm thức vẫn còn sao?? Là sợ người đến hay chỉ đơn giản là phản ứng né tránh của bản năng]_Hàn Diễm khó chịu chau mày chăm chú nhìn về phía trước, lắng tai nghe tiếng bước chân tới ngày một gần.

Một nam nhân xuất hiện, theo sau là hai người mặt giáp. Đáng lẽ cả ba sẽ thẳng bước mà đi tiếp nhưng cả ba bọn họ chỉ vừa khuất sau bước tường, áo choàng vẫn còn tung lên mép vãi, Hàn Diễm chưa kịp thờ ra thì người đi đầu đã lùi bước, sau đó nhấc chân đi về phía hai người chủ tử bọn họ cùng về mặt đầm chiều tỏ vẻ không hài lòng.

Trong đầu Hàn Diễm liền xuất hiện hai từ [Không xong]_thì cũng là lúc ông ta đưa tay lên, nắm lấy thanh kiếm đeo bên hông, về mặt từ đầm chiều chuyển sang ánh mắt khó chịu, rồi nhanh như cắt rút kiếm, bật người, xoay một vòng trên không, hạ ngay thanh kiếm thẳng đỉnh đầu tên họ vệ mà chém xuống.

Hàn Diễm bị một chân trượt về phía sau một khoảng nhỏ của tên họ vệ để lấy thế bởi vì phải giờ kiếm ra đỡ đòn chí mạng kia của nam nhân mà té ngã. Ông ta ghì chặt thanh kiếm xuống, tên họ vệ lia mắt nhìn về phía sau hắn, lại trở về nhìn người trước mặt, chau mày dùng sức rút thanh kiếm về phía không có Hàn Diễm, cúi xuống, xoay người lấy thế giờ què gạt chân. Nhưng nam nhân kia nhìn qua liền thấy rõ, ông ta cũng không bỏ kiếm xuống mà

ngược lại lại buông tay thả kiếm, lùi về sau, rất nhanh lại rút ra một thanh đao nhỏ khác ở bên hông, bật người lướt tới, vươn tay xoay thanh đao nằm ngang, hướng thẳng cổ bên trái hắn, ý muốn đâm xuyên. Tên hộ vệ bối vì trượt lần kia, đang lúc thu lại thế, lộn người ngược một vòng thì bị tấn công, hắn liền quay mặt trực diện với nam nhân, một tay nắm chặt tay cầm đao của ông ta, tay kia nhanh chóng xoay kiếm, hướng ngược lên một bên đầu của nam nhân đánh tới.

Ông ta bị bắt một tay, tay kia liền giơ ngược về hướng tên hộ vệ mà tấn công, dùng lòng bàn tay đỡ lấy đồng thời có ý định bắt lấy nắm tay đang cầm chuôi kiếm hướng về phía mình kia. Cả hai đều trong tình thế một tay thủ, một tay công, rất nhanh đồng thời đưa mắt nhìn xuống dưới chân mình.

Nhân thời cơ lúc đó, tên hộ vệ buông kiếm, giăng tay ra khỏi nắm tay của nam nhân, rất nhanh hướng bụng của ông ta muốn đâm. Nam nhân thấy vậy lại đưa tay ra đỡ thì hắn liền nhân cơ hội phân tán lực chú ý mà buông bỏ tay cầm đao của nam nhân, lùi nhanh về đứng phía sau Hàn Diễm vẫn đang ngồi ngây ngốc xem đánh nhau

“Ban ngày ban mặt, sao ngươi còn dám cứng đầu!”_ nam nhân cũng lùi lại, ông ta cầm lại thanh kiếm của mình, về mặt rất không hài lòng. “Người người bắt đi quả thật là tiểu thư của Ly thừa tướng, nhưng cũng chỉ là tiểu hài tử, ngươi buông tha có được hay không?”

[Buông tha!! Buông tha cả nhà ông ấy!! Có cần phải tô đen, xoá trắng những gì ẩn tượng trong đầu của tôi với võ tướng nhà các người không?? Ông ở cấp độ nào vậy? Chưa hỏi chưa nói đã đánh nhau, đánh xong thì liền kết án. Sao không nghĩ đến cái phương án nằm giữa hả?? Còn gì nữa không, IQ của các người mau bày ra hết để cho cuộc sống của tôi nó nhẹ nhàng chút đi]_ Hàn Diễm ngồi đó vẫn chớp mắt ngây thơ nhìn, chậm rãi giơ tay nắm lấy tà áo của tên hộ vệ kéo kéo, rồi nhìn lên hắn, cười rất đồi ngây ngô_ “Về nhà, về nhà”

Tên hộ vệ cũng không nói gì, xoay người về phía sau, đi tới, nhặt lên dù đỏ nằm đó, rồi quay lại nơi Hàn Diễm vẫn đang ngồi, giơ ra một tay hướng về phía nàng. Hàn Diễm thấy, nghiêng đầu, tròn mắt nhìn bàn tay thô, to kia, rất nhanh liền khinh khách cười, giơ lên hai tay, nắm lấy bàn tay hắn để đứng lên, còn rất vui vẻ hô_ “Nhàm chán! Về nhà!”

Lúc này nhìn qua thì lại bắt gặp được khuôn mặt khó hiểu của nam nhân, ông ta giơ tay ra không trung, ngón trỏ hướng về phía hai người, chau mày, chậm rãi bước tới trước mặt Hàn Diễm, bày ra bộ mặt đồ đánh trẻ nhỏ, nho nhỏ hỏi_ “Hiên Hiên quen hắn sao??”

Hàn Diễm vờ chau mày, ngẩng ngơ nhìn quanh, sau đó cười với nam nhân_ “Cái đuôi...a,a...đuôi nhỏ, đuôi nhỏ...”_ nàng chau mày, kéo lên góc áo, kéo trái kéo phải rồi lại nhìn lên tên hộ vệ_ “Đuôi nhỏ, về đi, cùng về, nhà nhà...a...nhớ nhà”

“A, là đuôi nhỏ của Hiên Hiên sao??”_ Nam nhân vẫn rất ân cần hướng Hàn Diễm vui vẻ.

Nàng nghe vậy, lại gãi gãi đầu, chau mày, bĩu môi một chút, sau đó như hài tử thấy kẹo ngọt mà mừng rỡ chạy đi_ “Ly Bách!! Ly Bách”

Ly Bách về mặt như hoa nở rộ cùng Mộc Thanh hihahaha đi đến. Hắn vốn cũng là định đi thẳng nhưng khoe mắt lại thấy náo nhiệt thì mới liếc qua liền nhìn ngay vào tiểu muội muội thích giả ngốc kia của hắn. Vừa xoay mũi gầy đi được bốn bước thì lại thấy Hàn Diễm về mặt mừng rỡ chào đón chạy tới khiến hắn trong lòng liền vui vẻ nở hoa thành một khu vườn, cung chiêu hồi_ “Bảo bối, ăn cà chua sao??”

Hàn Diễm nghe được, trong lòng liền cười lạnh_ [Cà chua không bị bay màu à?? Cà chua màu đẹp vậy sao? Ngươi ăn bằng miệng hay bằng mũi. A ta biết mà, ngươi vốn phải người thương, cho nên vừa nhìn liền có thể tinh táo mà phán ra một câu rất đậm chất ngoài hành tinh vậy sao?? Thật nhiệm màu nha]_ nhưng bên ngoài, thì lại vui vẻ up mặt vào lòng Ly Bách cọ qua con lại khiến áo hắn cũng lấm lem theo, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn hắn, toe toét_ “Cà chua!!!”

Ly Bách vẫn cười_ “Được, lát về nấu muội ăn”

“Của ngươi?”

Ly Bách nhếch môi cười_ “Nếu muội có thể”

[Đừng thách thức ta, tên Ly lưu manh kia. Một ngày nào đó ta sẽ đánh ngươi đến độ trào máu không kịp kêu cha gọi mẹ]

Hàn Diễm vẫn bộ dáng vui vẻ, lấp lại từ Ly Bách vừa nói_ “Có thể, có thể!!”

Ly Bách vỗ nhẹ đầu Hàn Diễm, lại bước lên một bước, chấp tay, giọng cười cúi chào nam nhân kia_ “Mộc thừa tướng”

Mộc Phong nghe vậy liền chau mày, về mặt bất đắc dĩ, chỉ tay về phía hắn_ “Tên tiểu tử nhà ngươi...ây da, lũ hài tử bây giờ chỉ biết la, f cho phụ mẫu lo lắng không nguôi mà”

“Đã khiến thừa tướng nhọc lòng”

“Ngươi!!”_ Mộc Phong muốn nói nhưng khi nhìn đến vẻ mặt ngây ngô của Hàn Diễm, bộ dáng lạnh lùng của Ly Bách và sự tò mò của Mộc Thanh thì lại thờ dài, lắc đầu, phất tay, sau đó lại nhanh chóng quay về phía tên hộ vệ vẫn còn đứng yên đó và cầm ô đỏ, tiếp tục chỉ tay_ “Tiểu tử ngươi nói xem, hắn là ai?”

Ly Bách vẫn một mực thái độ cung kính, hướng Mộc Phong đáp_ “Hộ vệ của tiểu Hiên”

Mộc Phong nghe được, ánh mắt liền đánh lại, liếc nhìn về phía Ly Bách_ “Bách nhi, Ly Gia, Mộc phủ đều có giao tình, ta cũng xem con và tiểu Hiên như hài tử trong nhà. Có thể hay không cho ta biết từ khi nào mà Ly gia lại âm thầm sử dụng hộ vệ phong thái mờ ám như vậy?”

Hàn Diễm nghe được thì nấp vào sau lưng Ly Bách, âm thầm tròn mắt_ [Kê ngốc nơi nào hả?? Tên tướng quân này là thể loại mạnh nhưng không mạnh sao?? Đụng chuyện là liền như cung đã căng dây không thể thu sao??? Luân lý ở đâu!!]

Ly Bách có đôi mắt cười, điều đó khiến lúc hấn cong lên khoe miệng liền rất thu hút. Nhưng hiện tại ánh mắt mang dáng dấp của nụ cười nhưng thần thái thì lại lạnh lẽo khôn cùng_” Từ khi nào không quan trọng, chỉ đơn giản muốn tiểu muội muội bình bình an an trải nghiệm cuộc sống”

[Đe dọa, chắc chắn là đe dọa. Tên lưu manh này nắm được chìa khoá khiến ta vào cuộc rồi. Phải nhanh lên, mọi việc cần phải nhanh chóng!!]

“Bách nhi, không phải chuyện hôn sự đã chấm dứt sao. Chiều chỉ sớm muộn cũng được ban. Ta biết rõ Lam vương Trịnh Hạo hấn không thích tiểu Hiên nhưng cũng không thể nào ngu ngốc đến mức nhắm mắt làm bậy được. Ly Bách người tốt nhất đừng giải hoạt mà qua mắt phụ mẫu hai bên”

“Bảo vệ muội tử. Là sai sao?? Xin thứ lỗi đã làm phiền quý phủ. Ly Bách còn việc cần làm. Cáo lui”_ Hấn sau khi đã hành lễ cúi chào Mộc Phong thì nhanh chóng xoè quạt che nửa mặt, mị mắt nhìn Hàn Diễm, cung chiêu gọi_”Bảo bối, về nhà”

Sau đó hướng Mộc Thanh gật nhẹ đầu, dứt khoát xoay lưng rồi đi không chờ nghe thêm lời từ giả. Hàn Diễm ngoảnh nhìn quay rồi cũng xoay người nói gót lon ton theo sau Ly Bách.

Mộc Phong lúc Ly Bách quay lưng thì cũng bất giác quay ra sau tìm tên hộ vệ kia nhưng đã không thấy người ở đâu nữa. Ông nhìn theo hai bóng lưng kia, mảy bất giác chau lại khi thấy huynh muội Ly gia, sóng vai nhau cùng bước đi.

Lúc đi đến một đoạn đường vắng trong Mộc phủ, Ly Bách liền thả lại bước chân thật chậm, nho nhỏ hỏi người bên cạnh_”Nói ta nghe xem, sao muội lại trả lời không??”

Hàn Diễm cúi đầu, đá nhẹ hòn đá dưới chân, tay đang đưa hành liểu, cũng ghé đầu sang, nho nhỏ nói_”Căn bản ta không nghe người nói gì cả nên cứ không thôi”

“Gạt ta??”

“Nhìn ta có chỗ nào gạt người”_nàng dùng gương mặt chân thật nhất của mình, đôi mắt tròn to trong sáng nhưng đuôi mắt lại dài và hơi xéch lên. Chân chính là một đôi mắt phượng.

Ly Bách nhìn vào đôi mắt ấy, chưa được bao lâu hấn lại quay đi nhìn sang chỗ khác. Hàn Diễm cũng không nói gì thêm, nhàn nhạt bỏ ngỏ tự thì thầm_”Ta và người là như nhau”

Ly Bách hấn nghe được, khoe miệng khê cong lên, nhấp nho quạt chuyển chủ đề_”Tiểu Diễm, từ không của muội có rất nhiều ý tứ”

“Tùy người, tùy tâm, tùy hoàn cảnh. Người đa nghĩ ắt nghĩ nhiều. Kẻ đơn thuần nghĩ đơn giản”

Ly Bách lại cười, nụ cười của kẻ nắm tướng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngọc vỡ áo rách

“Tiểu Thi”_Hàn Diễm đứng yên giữa phòng, khoanh tay chăm chú nhìn tiểu nha đầu đang trải lại mền gối cho nàng

“Vâng”

“Quần áo đã có chưa??”

“A, sáng sớm mai tiểu Thi sẽ đi lấy ạ”

“Miếng ngọc bội, cùng quần áo kia, sáng khi lấy về rồi thì để cùng một chỗ trên bàn phấn dùm ta”

“Được ạ”_đứa nhỏ quay trở ra, rất vui vẻ nhìn tiểu thư nhà mình, bắt lấy cánh tay nàng_”Tiểu thư, mau ngồi xuống, tiểu Thi giúp người chải tóc”

Hàn Diễm nhìn qua vẻ mặt vui vẻ kia, thờ ơ ngồi vào bàn, ngón trở khê nhip, sau đó vẫn là đánh một hơi thở dài_”Bản vẽ, à không, mấy bức vẽ người có mang đến không, đem ra đây để ta xem”

Tiểu Thi nghe được thì vẻ mặt liền ngạc nhiên, sau đó liền hớn hờ từ trong tay áo lôi ra một xấp giấy dày cộm khiến Hàn Diễm nhìn qua cũng phải gật mình_”Đây tiểu thư”

“Ngươi hay thật. Sao lúc vừa vào phòng không đưa cho ta, còn đợi ta hỏi mới đem ra?? Sợ ta lừa ngươi sao??”

Đứa nhỏ liền nghiêng nhẹ đầu, gãi gãi một chút, rồi mỉm cười_”Tiểu Thi sợ người không thích mẫu vẽ thôi”

“Ta đã nói thì sẽ làm, ngươi đừng lo lắng. Có đôi khi ta sẽ không nhớ rõ được vài chuyện. Ngươi bên cạnh ta, đôi lúc cũng cần phải mạnh dạn một chút. Ta không muốn bị hỏng việc bởi sự dăng trí của mình”

“Đã rõ ạ. Nhưng mà tiểu thư, lúc trước tay người không có lạnh đến như vậy đâu. Tiểu Thi đốt thêm than cho người nha”

Hàn Diễm rời mắt khỏi mẫu vẽ, nhìn vào tấm gương tìm kiếm gương mặt của tiểu nha đầu vẫn đang chăm chú chải tóc cho mình, rồi lại nhìn xuống đôi tay lạnh lẽo đang cầm xấp giấy, khẽ dõn ra một tay, cứ nắm rồi lại thả, nhân nhợt, hừ không nói_”Có lẽ vậy”_sau đó vẫn mặc kệ, nhìn qua mẫu vẽ của tiểu Thi, bắt đầu xem xét_”Ngươi làm rất tốt. Sau khi xong việc, chúng ta sẽ ra ngoài gặp thợ trang sức. Nhớ mang theo mẫu. À, cả ngân phiếu nữa”

“Vâng”_tiểu Thi thả tay ra khỏi mái tóc của Hàn Diễm, vui vẻ nhận lại, ôm vào lòng_”Tiểu thư ngủ ngon”

“Cảm ơn”_Hàn Diễm xoay người, nhìn theo tiểu Thi bởi vì vui vẻ mà nhảy chân sáo ra ngoài, sau đó còn cười khúc khích mà đóng lại cửa thì bản thân cũng bất giác mỉm cười, xoay người đối diện chiếc giường lớn trống trải trước mặt, ngón trỏ chậm rãi lại gõ nhẹ lên mặt bàn, âm thầm vẽ lên nụ cười toan tính

~Sáng sớm, tiểu Thi đã ôm túi đồ chạy đến phòng của Hàn Diễm, chân chừ không dám gõ cửa. Nhưng sau một hồi vò đầu bứt tóc, cắn môi lén lút nhìn tên cận vệ vẫn nghiêm trang mà đứng canh trước cửa phòng thì cuối cùng vẫn là quyết định gõ nhẹ cửa_”Tiểu Thi vào nhé”_sau đó đẩy vào

Đứa nhỏ vừa vào liền bị giật mình, Hàn Diễm ngồi đó, tóc vuốt ngược ra sau đầu, vẽ mặt gât gù nhưng đôi mắt phượng bởi vì mở không hết kia nên liền chỉ chừa một đường hở lại mang theo ánh nhìn sắc sảo như dao, liếc qua nhìn tiểu Thi, ngoắc ngoắc tay với đứa nhỏ

Tiểu Thi ổn định lại thần hồn trước cảnh tượng lần đầu tiên này, nhanh chóng đặt túi quần áo lên bàn, chạy đến tủ lấy ra miếng ngọc giả rồi lại lẩn tẩn chạy đến trước mặt chủ tử.

Đứa nhỏ vừa chạy tới, Hàn Diễm liền gơ tay bắt lấy hai cổ tay nhỏ kia, xiết lại

“Aaaaa”

“La cái gì?”_Hàn Diễm chau mày bởi tiếng la thất thanh của người trước mặt, nhỏ giọng cầu nhàu_”Ngươi khỏe mạnh, ngươi ấm áp, còn ta thì không được như vậy. Nắm một chút thì ghê vậy à, kì thị à?”

“Không có. Tiểu thư, sao tay người lạnh vậy??”

“Ngươi nghĩ ta biết lý do??”

Đứa nhỏ được hỏi liền chau mày, nghiêng đầu suy nghĩ, rất nhanh liền gật đầu, sau đó lại lắc đầu liên tục

“Thế sao có một câu cứ hỏi mãi vậy?”

“...”_đứa nhỏ mím môi vẽ mặt muốn khóc, nhưng nhanh chóng lại hít thật sâu, hờn nhiên mà hỏi Hàn Diễm_”Kì thị là gì ạ??”

“Né tránh, ghê tởm, dơ bẩn, thô bỉ, không muốn tiếp xúc”

“Tiểu Thi không có”

“Ừ”

“Thật sự không có mà”

“Ai chả biết”

“...”_tiểu Thi có chút ngáp ngừng, lại e ngại hỏi lại_”Ai chả biết là sao ạ???”

“Nói ngươi thừa lời”

“...”_đứa nhỏ nghe xong, triệt để im lặng, cúi đầu

[Hôm qua ta vừa từ Mộc phủ về cũng đã là chiều tối liền vào thẳng phòng. Khẳng định hôm nay bà ta sẽ đến]_nghĩ đến đây, Hàn Diễm nhìn đến tiểu Thi, bình thản hỏi_”Tiểu Thi, giờ này phu nhân làm gì?”

“A, nói mới nhớ. Vừa nãy trước khi đến đây, tiểu Thi có vào bếp lấy đồ ăn thì thấy phu nhân đang nấu món gì đó, rất vui vẻ bảo là xong sẽ sang thăm tiểu thư nên tiểu Thi không cần lấy thức ăn cho người”

“Lúc đó đã nấu xong món nào chưa?”

“A, đã được hai món rồi”

Hàn Diễm nghe vậy liền bật dậy, chạy đến tủ đồ tìm đồ vật _”Tiểu Thi, ra ngoài nhóm lửa lớn, chụm củi đi”

“Ồ, ở đâu ạ?”

“Ngay trước phòng ta”

Đứa nhỏ nghe vậy, lại thấy bộ dáng vội vã của Hàn Diễm thì cũng rất nhanh lui ra ngoài phòng, làm việc của mình. Hàn Diễm nhanh chóng tìm kéo, lấy hết quần áo của Ly Hiên mặc lúc trước cùng mảnh ngọc bội kia giấu vào một góc tạm thời trong phòng, loay hoay tìm kiếm thứ gì đó để phủ lên thêm, cũng chẳng buồn chải gọn lại đầu tóc, xoay qua ôm lên mớ quần áo vừa được lấy về, bản thân với áo quần đơn chiếc, đập cửa ra ngoài.

Vừa ra đến thì cũng vừa lúc tiểu Thi nhóm lên được lửa lớn ngay trước bậc thềm. Hàn Diễm đi lên, khó chịu thở ra làn khói trắng, quăng hết quần áo trong tay xuống đất, bỏ vào lửa vài bộ trước sự ngỡ ngàng của tiểu Thi, dùng chân đạp lên những bộ váy áo vẫn còn nằm trên đất, sau đó cầm lên từng cái, bắt đầu xé.

Tiểu Thi một bên xem trong ngỡ ngàng, bỗng dưng vô cớ rơi nước mắt, ngây ngốc đứng yên không làm gì thêm

Mỗi cái cảm thấy xé ở mức độ ổn thì Hàn Diễm lại quăng vào đống lửa đang cháy lớn kia, tiếp tục cầm lên cái khác, tiếp tục xé.

Khỏe mắt nhìn thấy có dáng người lấp ló ngoài cửa, nàng liền nhếch miệng cười, giọng nói trào phúng lớn hơn so với bình thường. “Lũ ngu ngốc, ta giết chết con gái của chúng vậy mà vẫn không tin, còn dám cho ta ở lại để giữ xác chờ ngày con người trở về sao? Mơ tưởng. Được rồi, nếu đã cho thì ta sẽ tận dụng nó. TA SẼ TRIỆT ĐỂ THAY THẾ ĐỨA NỮ TỬ NGU NGỐC KIA, ĐỪNG MONG TA CHO NÓ TRỞ VỀ!!”

Hàn Diễm vừa dứt lời, Ly Nhựt liền ngỡ ngàng buông tay, thả rơi hạp thức ăn trong tay, sao đó vội vã lao tới, hét lên _”Không được, của Ly Hiên, đồ của Ly Hiên mà!!!”

Hàn Diễm liền quay qua, quát vào tiểu nha đầu _”TIỂU THI GIỮ BÀ TA LẠI”

[Tiểu Thi bằng mọi giá sẽ theo người]_ nước mắt đứa nhỏ lại không ngừng rơi, gạt mình ánh mắt trống rỗng nhìn chủ tử của nàng, máy móc vươn tay ôm lấy, giữ lại Ly Nhựt

“Người không được!!! Quần áo là của Ly Hiên..hức, Hàn Diễm, đừng làm như vậy...Ly Hiên...” _Ly Nhựt trân mắt nhìn Hàn Diễm dùng sức không thương tiếc xé đi từng thớ vải, miệng bà ta đã mở và rất muốn nói lời gì đó nhưng sao từng con chữ cứ ứ nghẹn nơi thanh quản yếu ớt

Hàn Diễm không chịu được, đầu tóc rũ rượi thở ra khó khăn, bất chợt bụm miệng ho khan, tay cầm lấy áo quần bởi vì lạnh mà không còn cảm giác, cứng nhắc thả rơi áo quần xuống đất. Nàng ho đến độ gặp người xuống, đầu gối cũng chạm xuống nền gạch lạnh thấu xương, tay ấn mạnh vào giữa ngực, hơi dùng sức vỗ. Nhưng rất nhanh liền dần xuống con ho, đứng dậy, ngao nghễ, hạ mắt từ trên nhìn xuống Ly Nhựt _”Sao vậy? Không phải đã cho ta một viên thuốc độc sao?? Mau làm cho nó phát tán đi rồi cơ thể này sẽ chết trước khi con ngốc kia kịp về. Sau đó Ly Hiên của bà cũng sẽ chỉ là lời nói. Còn nếu không, ta sẽ đốt hết những thứ này, cô ta cũng sẽ không về được nữa”

Vừa nói xong, nàng liền dùng chân đá mớ quần áo dưới đất vào thẳng ngọn lửa dưới chân, khanh khách cười lên _”Biết không, đêm qua cô ta hiện về” _Hàn Diễm dùng bộ mặt chế nhạo của mình, che dấu từng đợt hít thở khó khăn, hướng Ly Nhựt mỉa mai _”Bảo là sẽ trở về bởi vì đã thu đủ linh hồn. Một nửa của cô ta vẫn còn trong quần áo và mảnh ngọc. Mà ta thì lại không thích điều đó. Tại sao ta lại không được sống trong khi đang sống?”

Nàng giờ lên mảnh ngọc trắng ra trước mặt Ly Nhựt, rất nhanh giơ tay lên thật cao, trước gương mặt đau đớn tột cùng của Ly phu nhân, mỉm cười, dùng lực nện ngọc xuống đất.

“AI ĐÓ, AI ĐÓ MAU TRÓI CÔ TA LẠI ĐI!!! BẮT CÔ TA LẠI! NGƯỜI ĐẤU!! NGƯỜI ĐẤU!!!” Ly Nhựt dùng sức gào to, đồng thời vùng ra khỏi trói buộc của tiểu Thi, chạy đến đẩy Hàn Diễm ngã ra một bên, bà quỵ xuống đất, quơ quào đôi tay trong không trung với đôi mắt nhòe nước, vươn tay chụm lại mớ ngọc vỡ nát. Ly Nhựt bỏ qua gần đám lửa dùng tay trần quệt thật nhanh ra đám gỗ đang mục từ từ bởi sự ăn mòn của lửa.

Nhưng mà vốn khu của Hàn Diễm đang ở chỉ có tiểu Thi, nay lại thêm một tên họ vệ thích đứng bên ngoài thì ngoài ra cũng chẳng còn ai khác theo yêu cầu của nàng và sự đồng ý của Ly Thành. Cho nên tóm lại, nơi Hàn Diễm ở hiện tại chả khác gì biệt viện là bao.

Cho nên nói, Ly Nhựt có kêu gào cũng không ỉt gì. Bà cho tay vào lửa thì sau đó liền rất nhanh rút lại bởi vì đau đớn và bỏng rát của đôi tay, nhưng rồi bà ta lại bất chấp, cố lấy ra những phần vải chưa bị cháy ra khỏi đám lửa, thần thờ lẩm bầm _”Con của ta, tiểu Hiên của ta, ta có lỗi, thật có lỗi với con...”

Ly Nhựt với đôi mắt căm phẫn nhìn qua Hàn Diễm vẫn lạnh lùng đứng một bên đang được tiểu Thi khoát vào áo choàng lông, nghiêng ra từng từ từng chữ một _”Ly Hiên có lỗi gì?? Tiểu Hiên của ta đã làm gì sai?? Tại sao lại làm như vậy?? Không phải nếu nó trở về thì người có thể hoàn thành tâm nguyện sao?? Không phải trước khi đến đây người đã tự sát sao?? Sao người nỡ...”

Hàn Diễm mỉm cười, kéo thật kín áo choàng quang người, ngồi xổm xuống đối diện với Ly Nhựt, mỉm cười một chút, sau đó nét mặt liền đanh lại _”Ta không thích, giờ ta thay đổi chủ ý rồi”

“Ngươi tại sao lại làm đến nước này, không phải ngươi...”_Ly phu nhân tay xiết chặt mảnh ngọc vỡ đến tứa máu, chau chặt mày, găng giọng, nhìn thẳng vào mắt Hàn Diễm_”Ly gia đã làm gì sai?? Tiểu Hiên đã làm gì sai?? Ngươi từ đầu vốn chẳng phải thuộc về nơi đây sao?? Rốt cục ngươi muốn gì?? Há?!”

“Ta sẽ rời đi”_Hàn Diễm mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, quay đầu, nhướn mày nhìn tiểu Thi đang cố lau đi nước mắt tuôn mãi không ngưng của mình_”Ly gia không sai, lỗi công ngươi, chính tên Ly Thành mới là người sai. Chính bởi sai lầm của ông ta mà các ngươi cùng nữ nhân kia phải trả giá. Việc ta làm, dù là ít hay nhiều cũng đều có giá cả. Không gì là miễn phí”

“...”_Ly Nhược trân mắt nhìn Hàn Diễm rời đi, lại nhìn mớ ngọc vỡ hoà cùng máu của nàng, lại xiết lại, ghi chặt vào lòng, cứ như vậy rầm rức ngồi tại giữ sân mà khóc.

Hàn Diễm lui vào phòng, cả người run lên dữ dội vì lạnh nhưng vẫn cố nán lại cửa sổ, khe hé mở để nhìn ra bên ngoài_[Bà ta chắc chắn sẽ rất hận ta...ĐÚNG VẬY!! Nên là như vậy. Bà phải hận ta]

“Tiểu...”

Không chờ tiểu Thi nói hết câu, Hàn Diễm giơ lên bàn tay ra phía sau ý muốn ngăn chặn tiểu nha đầu lên tiếng, sau đó lại chuyển ra thành ngón trỏ cứng nhắc, lạnh giá của mình lên che miệng mình, một mội phả ra từng làn hơi mờ nhạt.

Đứa nhỏ nhìn thấy, nhanh chóng hồi thần vội đi thấp trầm hương, đốt thêm lò than, lại bỏ thêm than nóng vào hộp đá cầm tay, nhẹ nhàng, yên lặng đem đến cho chủ tử cầm.

Hàn Diễm vẫn đứng đó, chờ đến lúc tận mắt thấy có a hoàn đến đỡ Ly phu nhân rời đi, nàng mới hạ xuống cửa sổ, xoay người ngồi xuống ghế, tựa đầu hẳn về phía sau thờ dài

“Tiểu Thi”

“Dạ”

“Ngươi vì sao khóc?”

“Người vì sao phải làm vậy?”

Hàn Diễm ngẩng đầu nhìn vào biểu cảm chau mày tra hỏi của tiểu Thi, nhàn nhạt nhếch môi cười_”Không phải ngay từ đầu đã nói ta không còn là Ly Hiên sao??”

“...”_tiểu nha đầu về mặt ngạc nhiên, cúi đầu cắn môi suy nghĩ, rất nhanh lại nhìn Hàn Diễm_”Nhưng...”

“Lúc này ngươi vẫn có thể rút lại ý định theo ta”

“Không có. Tiểu Thi không có ý đó. Chỉ là không hiểu sao tiểu thư lại làm vậy”

Hàn Diễm nhìn gương mặt non nớt kia, đưa tay xoa trán, sau đó chống má nhìn đứa nhỏ trước mặt_”Có những thứ nói ra thì cũng không giải quyết được gì, vậy thì cần gì nói”_nàng đưa tay ra trước ngực, mỉm cười_”Ta là loại người không nên nhận được sự thương yêu hay nhân từ. Thứ tình cảm kia với ta nó quá xa xỉ, quá đắt đỏ. Và lại bản thân ta cũng không nghĩ cần đến nó”

Tiểu Thi về mặt chau lại một cách thật triệt để, nghiêng đầu, rất nghiêm túc khoanh tay mà suy nghĩ

“Ly Hiên là hài tử Ly gia, điều đó là chân lý. Ta không rảnh đến độ xen vào”

“Nhưng sao...?”

“Ta không thể ở tại đây quá lâu nữa. Chuyện đã hứa thì nhất định phải làm”_Hàn Diễm đứng dậy, tiểu Thi nhanh chóng chạy đến đỡ chủ tử đến giường

“Chuyện gì ạ??”

Hàn Diễm ngồi vào giường, thông thả kéo lại chăn, trước khi nằm xuống vẫn là nhìn tiểu nha đầu kia_”Ly Bách là một tên thích phiền phức dù ngoài mặt tránh đi phiền phức. Ta không muốn hấn muốn gì là được đó”

Nàng hài lòng nhìn về mặt khó hiểu nhưng không dám hỏi của đứa nhỏ mà mỉm cười, nằm dài ra giường, xoay người vào trong, lại kéo chăn đắp kín người.

Đứa nhỏ đứng suy nghĩ một hồi, vẫn là bỗng nhiên giật mình, nhưng lại không dám vươn tay, lay chủ tử của mình dậy, chỉ khe khẽ nói_”Tiểu thư, người không đói sao??”

“Nhịn một bữa, khó chết”

“...”

Ly Nhượng ngồi bên giường, vẫn không ngừng được nước nở vừa kể chuyện lại cho Ly Thành. Ông ta nhìn bà một hồi, lại lắc đầu, đến ngồi bên cạnh_”Hàn Diễm nói đúng, ngay từ đầu là ta sai”

“Nhưng...”

“Nàng ta là người làm chuyện gì cũng đều có nguyên do. Xem ra Ly gia không giữ nổi người đó rồi”

“Nhưng mà lão già....”

“Sao?”

“Chuyện của Ly Hiền”

“Đã quá muộn rồi. Nàng không nhớ câu nói đã ăn Ly Hiền của Hàn Diễm sao?? Đối với thiên sư mà nói, một linh hồn thuần túy nếu đã ăn vào một hồn khác thì đã một phần thành lệ quỷ. Ta chỉ sợ Hàn Diễm lúc đến đây không phải người nữa nhưng có lẽ ta lo quá xa. Như ta đã nói, Hàn Diễm đã ăn Ly Hiền. Vậy tại sao còn thêm một Ly Hiền nữa. Nếu Ly Hiền kia quả thực thu thập đủ hồn thì ta e hồn đó đã không còn là Ly Hiền, quay về lại càng nguy hiểm bội phần “

Ly Nhượng nghe vậy lại trào nước mắt, tay xiết chặt tay trượng phu. Ly Thành nhìn bà, mỉm cười thật hiền, tay vuốt nhẹ mái tóc nữ nhân_”Có vài chuyện về Hàn Diễm ta nghĩ không nói ra được. Bởi vì ta là người mang Hàn Diễm đến nên suy cho cùng, mọi việc của nàng ta làm, ta không có quyền quản thúc”

“Nhưng...”

“Phu nhân, còn viên thuốc độc trong người Hàn Diễm, chỉ có ta và nàng biết, ta không hy vọng sẽ có thêm người thứ ba. Điều đó sẽ rất nguy hiểm”

“Trượng công, người sao có thể!?! Nàng ta, nàng ta cư nhiên....”

“Ta chỉ có thể cho nàng biết. Phàm là khi làm chuyện đơn giản nhất cũng đều có một lý do. Như việc nàng làm thức ăn vào sáng hôm nay vốn là muốn nhìn đến vẻ mặt vui mừng hoặc bất ngờ của Hàn Diễm”_Ly Thành hẩn mỉm cười thật nhẹ nhàng, giờ tay lau đi nước mắt của nữ nhân trước mặt hẩn_”Đúng không?”

Ly Nhượng yên lặng, trầm mặc, chậm rãi đi tới, ngồi hẩn vào lòng trượng phu, hấp mũi.

Trước thềm Vũ Lâu điện

“Thái tử đệ vài ngày nữa có muốn cùng hoàng huynh đến phủ của Trịnh Hạo chơi không? Ta có vài thứ muốn mang sang cho đứa nhỏ nóng tính ấy, nếu đệ muốn, ta sẽ đến đón đệ .Huynh đệ ta cùng đi”_Trịnh Lương rất vui vẻ đẩy nhẹ khuỷu tay Trịnh Hành bên cạnh hẩn

Trịnh Hành cũng không nhìn qua, vẫn thẳng lưng nhìn về phía trước, môi khẽ mấp máy_”Vân vương huynh lại định bày trò gì?”

“Sao thái tử đệ lại nói như vậy, suy cho cùng cũng là một cuộc dạo chơi nho nhỏ giữa các phủ vương. Hay đệ lại sợ hay lo lắng việc gì nữa rồi?”

“Từ khi nào mà Vân vương huynh lại muốn kéo Lam vương kia vào trận rồi?”

Trịnh Lương vẫn bộ mặt hào sảng, vui vẻ không thôi, vươn tay vỗ vỗ vai Trịnh Hành_”Hãy da, sao thái tử đệ lại nói lời khiến hoàng huynh ta đau lòng như thế được. Xem, chúng ta rõ ràng là huynh là đệ, thăm hỏi nhau thì có vấn đề to tát sao? Nếu nghi ngờ, đệ nên đi cùng ta”

Trịnh Hành cuối cùng cũng chịu dỗi đi tầm mắt, liếc nhìn qua Trịnh Lương một mặt thuần hậu kia, vẫn không mỉm cười nổi_”Đa tạ chú ý của Vân vương huynh”

Trịnh Lương nghe vậy mày cũng không chau, chỉ thở dài một hơi, sau đó vẫn với bộ mặt vui vẻ, ngẩng đầu nhìn Vũ Lâu điện_”Đệ phải trốn thật kỹ, đừng để ta phát hiện đệ đang nhàn nhả thả bộ đâu đó trong Lam phủ rồi lại bắt ta mang đệ về Đông cung. Như vậy rất phí lý đó”

“Ta tự đi tự về, không cần Vân vương huynh thông tri đề rồi tự mang rắc rối vào người”

“Thái tử đệ thật lạnh cảm nha. Thực chất ta thấy đệ và tên Ly Bách kia lại rất hợp với nhau. Đệ xem, hẩn cũng lạnh nhạt, lâu lâu lại mang ra vẻ mặt toan tính dọa người ra để dọa nạt thiên hạ. Rất giống”

“....”

Trịnh Lương khẽ liếc nhanh mắt nhìn biểu cảm trên gương mặt của Trịnh Hành. Hẩn đã thấy được thái tử đông cung kia khẽ chau mày

“Hẩn không phải người của quan trường, ta không quan tâm”_Trịnh Hành vẫn bộ dạng đăm đăm, lãnh tình lãnh cảm nhìn lên bảng vàng mang tên Vũ Lâu điện kia

Trịnh Hành hẩn nhẹ nhếch khoé môi mỏng_”Hẩn tài năng, Hẩn thông minh, hẩn có tầm nhìn và quan trọng nhất, hẩn có dã tâm”

Trịnh Hành lần nữa lại liếc mắt nhìn qua Trịnh Lương, sau đó trực tiếp xoay người, đối diện hẳn_”Nếu đã biết hẳn nguy hiểm, thiết nghĩ không nên động tới loại người như vậy. Đúng không Vân vương?”

Trịnh Lương nhìn Trịnh Hành vẫn với biểu cảm vui vẻ của mình, đặt tay lên vai Trịnh Hành. Thái tử hẳn nghiêng đầu nhìn qua cánh tay kia, khẽ nhích người dời đi, Trịnh Lương bật cười thu tay về_”Bởi vì biết hẳn nguy hiểm, ta lại càng hưng phấn”

Trịnh Lương vừa nói xong, liền quay ra mỉm cười với tiểu thái giám đang đến gần_”Bọn ta được vào rồi sao??”

Tiểu thái giám liền nhẹ nhàng che miệng cười, cúi người, vươn tay mời hai người_”Vâng, mời thái tử điện hạ cùng Vân vương vào trong”

“Đa tạ”_Trịnh Hành mỉm cười đáp lại tiểu thái giám, lại nghiêng người một bên, hướng Trịnh Hành giơ ra một tay, mời hẳn đi_”Thái tử, mời”

“Tiểu Diễm đã ra tay rồi sao??”_Ly Bách ở bên ngoài đi dạo, khẽ bật cười, tiếp tục tung lên đồng xu trong tay_”Sẽ có vận mệnh do lão thiên an bài thật sao?? Ta không tin điều đó. Còn muội thì sao, tiểu Diễm”

“Th...th...thiếu...thiếu gia...”_một gia nhân chạy đến trước mặt Ly Bách, cố hít thở sâu lấy lại hơi thở, rất nhanh liền đứng thẳng người, nghiêm chỉnh tư thế_”Phu nhân nói người mau đến đưa tiểu thư ra ngoài giải khuây bằng mọi giá, tìm mọi cách để tiểu thư từ bỏ ý định kia”

Ly Bách xoè quạt, che nửa mặt, tắt đi nụ cười, hạ mắt nhìn tên gia nhân Ly phủ, sao đó khẽ nhấp nhẹ quạt, rất lâu sau mới trả lời_”Được”

“Dạ”

“Mau về làm việc của người đi”

“A, việc của tiểu nhân là phải mang người hồi gia, phải thấy người cùng tiểu thư ra ngoài mới được”

“Tuỳ ý người”_Ly Bách quạt cây quạt trong tay có chút mạnh, có chút nhanh, tỏ vẻ hẳn đang rất hứng thú, nhếch môi cười với độ cong hoàn hảo, bước chân thật nhanh cùng sải chân lớn hồi phủ_”Ta sẽ cùng tiểu muội muội chơi ném tuyết vậy”

Hàn Diễm vẫn đang ngủ, vì lạnh, vì mệt mà ngủ. Nhưng lúc này bởi vì khí lạnh xộc vào mũi mà khó chịu, đưa tay lau đi mũi, đồng thời khó chịu mở mắt

[Cái quý gì đây]_Hàn Diễm có chút khó khăn xoay người trong bọc vải mềm mại, thật ấm quăn quắc quanh người mình để nhìn quanh, vừa hay phát hiện dưới tay là sợi vải, chỉ cần kéo nhẹ thì nút thắt quăn quắc quanh bọc vải sẽ tự động được tháo, trước mặt là hố củi nhỏ được đốt lên, tỏa ra chút hơi ấm. Hàn Diễm nâng chưa kịp kéo sợi dây thì liền nghe được giọng nói như đang cười của Ly Bách

“Tiểu Diễm, bánh ngô ta để cạnh muội, mau ăn nhanh, cùng ta chơi ném tuyết”

“...”_Hàn Diễm yên lặng, đưa tay rút sợi dây, chặn vài quăn quanh người rơi ra. Ly Bách thậm chí còn quăn hẳn thêm một chặn bông, khoát sẵn cho nàng một tấm áo khoát trên người rất cẩn thận. Nàng nhìn qua túi giấy đặt bên cạnh chỉ còn lại chút hơi ấm, chậm rãi cảm lên, thật chậm chạp ăn

Ly Bách chạy lại trước mái đình, bỏ xuống mớ tuyết đang ôm trong tay ra, hihahaha với nàng rồi lại cúi người, lúi húi gom tuyết lại_”Tiểu muội muội, muội rất nhẹ đó, ta công ra ngoài cả một quãng đường dài mà vẫn chưa thấy mệt, thậm chí tay phải còn cầm thêm một túi to hai chặn vải một chặn bông. Đến nơi rồi mới bắt đầu quăn muội lại để ở trong đình. Thấy ca ca muội khỏe chưa”

“...”

“Nhưng mà chơi một mình thì mệt thật”

“...”

Ly Bách đặt lên cục tuyết tròn lên trên đồng lớn được hẳn thu lại, tóm gọn bên dưới ngay trước mái đình, trước mặt Hàn Diễm, thò ra một hơi, giơ tay ra sau vỗ vỗ lưng, nhìn nàng mà cười_”Bảo bối đừng lo, mỗi năm, chỉ cần là vào mỗi mùa nhất định ta sẽ chọn ra một ngày cùng muội đi chơi. Xuân đưa muội ngắm hoa, hạ đưa muội ra suối mát ngâm chân, thu đưa muội lên núi đi dạo, đông thì cùng ta ném tuyết, đắp người. Được chứ”

Hàn Diễm tròn mắt, bất ngờ nhìn nụ cười ngây ngô dưới ánh trời chiều tà của Ly Bách, nó không có dù chỉ là chút ít bụi trần, nó nhẹ nhàng, nó thoải mái, nó ấm áp. Nó khiến lòng nàng lại một lần nữa ứ nghẹn_”...”

Cứ như vậy sau đó thật lâu, thật chậm chạp dưới sự kiên nhẫn chờ đợi của Ly Bách, Hàn Diễm nâng bước ra cùng hẳn đáp người tuyết, phía trên đầu là chiếc ô đỏ của tên hộ vệ cầm. Tiểu Thi cũng từ đâu chạy tới, ôm thêm một túi đồ ăn, vẻ mặt rất vui vẻ.

Sau đó thì dùng hết tất cả sức lực còn lại cùng tiểu Thi về một phe, ném tuyết trong tay vào Ly Bách cứ chạy tới chạy lui không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Huynh muội

Lần đầu tiên, có người tình nguyện mang Hàn Diễm đi ra ngoài cùng đi dạo, cùng vui vẻ. Dù nàng biết hơn một nửa ý đồ của hắn là gì. Đối với phần còn lại, Hàn Diễm nàng không dám cam đoan. Nó sẽ lại khiến nàng mệt mỏi thêm nếu suy nghĩ đến vấn đề đó.

[Hàn Diễm, chuyện hôm nay làm là đúng đạo lý, ngươi không nên vì nó mà cứ suy nghĩ rồi lại làm cho bản thân bức rức như vậy. Trong kiếp trước, những người vây vào ngươi, từng thương yêu ngươi, một là không có cái kết tốt đẹp, hai là sẽ quay lại đả thương ngươi. Hàn Diễm, ngươi không nên mềm lòng như vậy. Ân tình của bà ta nếu ngươi chấp nhận thì nó sẽ ngày một ăn mòn ngươi, khiến ngươi mù mị, khiến ngươi ngu ngốc. Bà ta cũng chỉ vì hình hài bên ngoài của ngươi cho nên mới tỏ thái độ như vậy. Hàn Diễm, ngươi làm đúng, ngươi luôn đúng! Nếu ngươi không rời đi, tên Ly Bách sẽ lôi ngươi vào, ngươi sẽ gặp phải một mớ rắc rối khủng khiếp không đáng có. Và Ly gia thậm chí có thể bị liên lụy. Hàn Diễm, ngươi quen cô độc mà. Cô độc là sở thích của ngươi, ngươi có thể tự làm bản thân vui vẻ mà không cần người khác mà đúng không. Lời hứa kia dù ngươi không chấp nhận nhưng ngươi cũng đã ăn năn ta thì xem như đã là đồng ý. Hàn Diễm, ngươi đã làm đúng. Đó là quyết định duy nhất và chính xác nhất mà ngươi có thể chọn lựa. Hàn Diễm, ngươi làm rất tốt] _Hàn Diễm vui mặt vào cánh tay, ánh mắt vô định nhìn về phía trước, bất giác chậm chạp nhắm mắt [Hàn Diễm, ngươi luôn đúng. Việc làm chỉ cần hợp tình hợp lý, khiến ngươi thoải mái thì ngươi làm đúng. Hàn Diễm, ngươi thoải mái mà. Đúng không...Ừ, là như vậy]

Ngồi trên bậc thềm, đơn giản dùng tay chống má nhìn tiểu Thi hi hục đắp người tuyết, Ly Bách chán chường cũng đến ngồi bên cạnh nàng, tay cứ lác quạ lác lại nhánh cỏ khô dài. Phía sau là tên hộ vệ đang nướng khoai lang, Hàn Diễm bí mật nở một nụ cười ngây ngô nhất.

“Đã rất lâu rồi mới thật sự có thời gian rảnh rỗi như thế này” _Hàn Diễm vui nữa mặt vào đầu gối, vòng tay ôm lấy cả hai chân, lác lư qua lại_ “Không ngờ ta cũng có ngày trở thành một người giàu có”

Ly Bách nhưn mày nhìn qua Hàn Diễm, nhẹ nhàng đưa tay kéo qua sợi tóc cứ đong đưa qua lại trước mặt tiểu muội của hắn, tén vào một bên tai giúp nàng_ “Đã rất lâu rồi ta mới trở lại đây”

“...”

“Sao lại im lặng”

“...”

“Trong tình cảnh này, muội phải là người tiếp lời để ta còn kể chuyện nữa chứ”

“Có muốn mới muốn nghe ngươi kể chuyện”

“....”

“Ly Bách” _Hàn Diễm vẫn vui mặt vào đầu gối, gọi tên người bên cạnh

“Sao?” _Ly Bách vui vẻ cong mắt nhìn theo nhánh cỏ trong tay lác lư qua lại

“....”

“Ly Bách” _Hàn Diễm khẽ hé ra một mắt nhìn hắn

“Hửm?” _Ly Bách vẫn tiếp tục chơi với ngọn cỏ trong tay

“...”

“Ly Bách” _Hàn Diễm gác cằm lên đầu gối, cũng cong mắt cười nhìn theo tiểu Thi hi hục xây lên thứ gì đó

Ly Bách mặt cười nhìn qua tiểu muội muội của hắn, cung chiều trả lời_ “Sao nào?”

“....”

“Ly Bách”

“Sao?” _Ly Bách vẫn chăm chú nhìn nàng

Hàn Diễm tựa đầu lên đầu gối, nghiêng mặt qua nhìn Ly Bách, mỉm cười ngọt ngào_ “Từ tên cho đến người, cái gì ngươi cũng xấu”

“A...” Ly Bách ngó người, trợn mắt nhìn Hàn Diễm, nhưng rất nhanh hắn lại mỉm cười, xoay xoay ngọn cỏ trong tay_ “Đa tạ” _rồi cũng như Hàn Diễm, nhìn thẳng về phía trước của mỗi người

Từ một điểm bên ngoài nhìn vào mái đình kia, xung quanh là những ngọn cỏ cao lớn ủa vàng, tán cây cũng bị tuyết phủ gần hết, từng đợt gió lạnh buốt người thổi qua cùng với bầu trời vào chiều ra về âm ảm. Bên dưới mái đình, một tên mặt sắt đứng yên, dùng thanh củi dài chọc vào hố củi lửa nhỏ đang

cháy, trước hán là hai bóng lưng một nhỏ một lớn ngồi dưới nền gạch đã được lót thảm qua, cứ lâu lâu lại quay mặt nhìn nhau cười một chút. Phía ngoài sân tuyết trước mặt bọn họ lại là một tiểu nha đầu vui vẻ chơi với tuyết. Một khung cảnh quá đôi nhẹ nhàng, ấm áp

“Ly Bách”

“Sao?”

“Bỗng nhiên ta nghĩ, mưu sự tại nhân hành sự tại thiên. Ngươi có nghĩ vậy không?”

“Rất hiếm”

Hàn Diễm nhếch môi cười, ngửa mặt, liếc mắt nhìn qua Ly Bách_”Ta thật sự mong là vậy. Ta không thích việc ngoài ý muốn xảy ra với ta”

“Việc muội đến đây đã là ngoài ý muốn”

“Bởi vậy ta mới ghét nó”

“Nhưng ta thích nó”

“Nói nghe xem, lý do ngươi đưa ta ra ngoài đi chơi, a nhầm, đi dạo như vậy là lại có ý định gì”

Hàn Diễm vừa nói xong câu kia liền chau mày, thâm tự mắng [Chết tiệt, ý tứ này là sao, không phải là điều cấm kị không nên hỏi sao?? Bản năng chết tiệt kiểu gì vậy? Ta thiếu kiểm chế đến như vậy rồi sao?]

Ly Bách nhìn qua tiểu muội nhà mình, dùng ngón cò chặn ngang cả hai, cong mắt cười_”Mẫu thân muốn giữ muội lại, ta là hài tử ngoan, biết vâng lời phụ mẫu”

Hàn Diễm nghe câu nói đó dù trong lòng là thở phào nhẹ nhõm nhưng ngoài mặt lại là thái độ như thấy người sao hỏa mà nhìn Ly Bách. Chợt nàng thấy Ly Bách định mở miệng nói tiếp, tâm thần liền căng như dây đàn

“Nhưng phần nhiều vẫn là nghĩ đi dạo cùng muội sẽ rất vui vẻ, và ta cũng muốn như vậy” Ly Bách mỉm cười với Hàn Diễm, sau đó vo lên một nắm tuyết, hướng tiểu Thi ném tới nhưng lại hụt. Ly Bách liền đứng lên, bắt đầu cúi người vo tuyết rồi ném về phía tiểu Thi đang nấp sao mấy đôi tuyết nhỏ tiểu nha đầu cất công đắp này giờ

'Bực'_ sợi dây đàn kia đã đặt đến độ căng nhất định nhưng con người vẫn cố tình tác động thêm. Cho nên cuối cùng nó đã đứt, hai đầu dây bởi vì đột ngột thay đổi liên tạo ra một lực rất lớn đánh ngược lại hai hướng khác nhau_[Vừa lòng chưa Hàn Diễm. Thứ ngươi thật sự muốn đều đã về ra trước mặt ngươi. Ngươi nhìn nụ cười ngây ngô của tên thích âm mưu kia xem, nhớ lại sự ân cần của Ly phu nhân xem. Thứ ngươi cần biết bởi vì trí tò mò của ngươi mà được khám phá rồi. Thứ ngươi luôn sợ hãi trốn tránh giờ cũng lộ ra rồi, ngươi xem, ngươi được cả hai thứ luôn đấy. Haha, của đáng tội]

Hàn Diễm nhìn đến lớp tuyết hai bên lối đi, nhìn đến bàn tay vì được ủ ấm mà có chút ấm áp của mình, không nghĩ nhiều liền chuyển người đến gần một bên, đưa cả hai tay vào lớp tuyết lạnh lẽo kia, chậm rãi cảm nhận cái buốt giá, cái châm chích của tuyết lạnh từ từ thâm nhập từng thớ da, tất thảy

Đến lúc không còn cảm giác, Hàn Diễm mới rút ra đôi tay tê cứng, đỏ ửng của mình ra, vô thần nhìn qua Ly Bách cùng với tiểu Thi.

Xe ngựa chờ sẵn một bên, Ly Bách dang tay, tiến tới có ý muốn ôm tiểu muội của hán lên xe nhưng Hàn Diễm bỗng dừng lại lùi bước, phẩy tay_”Ngươi lên trước đi”

“Được”

Hàn Diễm nhìn hán khoan thai xoay người rồi đi, lại nhìn đến tên hộ vệ đang chỉnh lại dây cương cùng mắc nối, thì nhanh chóng kéo tiểu Thi ra một góc khác, kéo tay đưa nhỏ lên, xăn ngược tay áo nha đầu_[Ta không nói chuyện thì ngươi tốt nhất nên có thần nhân phía sau để mà nhìn xuyên thấu xem ta viết gì]

‘Nha đầu, chốc nữa về, giữa đường ngươi bảo phải đi mua chút kẹo cho ta, bản thân nhân lúc đó đi lấy hết giấy tờ những mảnh đất, hoặc nhà muốn bán trong vùng này từ trên quan lại đem đến cho ta’

Tiểu Thi gãi đầu, e dè kéo tay Hàn Diễm lên_”Tiểu thư, quan không giữ giấy đất, có một người khác chuyên phụ trách phần này, đi tới quan là không có đâu”

Hàn Diễm ngẩng đầu thờ ơ nhìn đứa nhỏ trước mặt_”Nếu đã biết thì tự động mà điều chỉnh, báo cho ta được lợi ích gì hả?? Ngốc à?”

Đứa nhỏ bĩu môi, nhún vai nhưng ánh mắt lại toát ra niềm vui, lại viết tiếp lên tay chủ tử_”Tiểu Thi rất vui vì bản thân có ích”

Hàn Diễm không đợi đứa nhỏ viết tiếp, thu tay trở vào, kéo lại áo choàng xoay người đi đến xe ngựa, lại băng quơ mà mỉm cười

Vừa ngồi vào xe, cử động qua lại, tìm một vị trí thoải mái nhất, thở dài ra một hơi thì Ly Bách cũng lên tiếng

“Tiểu Diễm, muội làm gì ta cũng đều biết rõ”

Hàn Diễm nhướn mày nhìn vẻ mặt không cảm xúc của Ly Bách, rất nhanh nàng liền nhếch miệng cười, rướn người đến gần, mặt đối mặt với hắn_”Ngươi mà không biết thì mới là thứ khiến ta bất ngờ”

“Không sợ ta ngăn cản sao?”

“Nếu ngươi hội tũ đầy đủ yếu tố, điều kiện ta cần thì tự động ta sẽ dừng chân xem xét, không cần ngăn cản ta cũng không được lợi gì”

“Đúng vậy. Nếu điều kiện không được thì phải bắt đầu phải dùng điều kiện, tùy người, tùy việc mà có những bước chuẩn bị khác nhau. Tiểu muội muội, muội phải nhớ đó”

Hàn Diễm nhướn mắt nhìn hắn chưa được ba giây đã quay đi, chân cũng gác lên thành ngò, ngoe nguẩy qua lại_”Hiện tại chỉ có một điều mới có thể ngăn cản ta, nhưng thứ đó nếu thật sự ngươi nắm trong tay thì ta cũng xem như số phận an bày”

“Sao nào?”_Ly Bách nhướn mày, có chút hứng thú trở dậy, một tay gác lên chân, tay kia phe phẩy quạt_”Thật sự buông tha cố gắng sao?”

“Ta sống luôn phải có ít nhất hai đường đi”_nàng nhìn qua Ly Bách, giơ lên bàn tay đang nắm, xoè ra ngón trỏ trước tiên_”Một, ta thiếu tính nhẫn nại. Hai, ta không thích kiên trì. Ba, cảm được buông được. Bốn, không hối hận, không luyến tiếc”

“Sao lại nói cho ta những điều này?”

“Trông ngươi có vẻ là loại người đi ngược lại với bốn điều trên của ta nên thông báo trước cho ngươi biết”

Ly Bách dừng lại cánh quạt đang nhấp nhô trong tay để nó che đi nửa gương mặt của hắn, chuyển từ thờ ơ sang tầm nhìn dò xét về hướng của Hàn Diễm_”Muội từng nói, chúng ta giống nhau”

“Ừ. Và ta đã nói, đến lúc thích hợp, ta sẽ tận tình giải bày cho ngươi”

“Lúc thích hợp??”

“Lúc chúng ta chết”

Ly Bách nhếch môi cười_”Thật sự không muốn nói ra để có thể cứu vãn sao?”

“Ta nghĩ, có nói ra thì người cứng đầu, bảo thủ như ta và ngươi cũng không lay động nếu chưa chân chính nắm, cảm nhận được thứ đó trong tay đâu”

“Không phải muội từng có một kiếp người rồi sao?? Không lẽ vẫn không thay đổi”

“Cho nên mới nói đó là điểm thứ nhất ta và ngươi giống nhau. Cứng đầu, bảo thủ”_Hàn Diễm xoay qua, nhìn Ly Bách, mỉm cười_”Ta muốn có người chết cùng”

Ly Bách nghe xong, bật cười thành tiếng, xếp quạt, đánh vào đùi_”Được, xem giữa ta và muội, ai là người chết trước”

Hàn Diễm nghiêng đầu, tròn xoe mắt phượng nhìn biểu tình hào sảng của Ly Bách mà đơn giản nở nụ cười

Trên xe, cứ như vậy chìm vào yên lặng. Ly Bách một bên khẽ vén rèm nhìn ra bên ngoài, Hàn Diễm lại bởi vì lạnh nên phải thu mình vào một góc, lìm đim muốn ngủ.

Đang lúc nàng chuẩn bị nhập mộng thì xe liền bị xóc một cái thật mạnh khiến Hàn Diễm giật mình, ngoác nhìn quanh

“Tiểu Diễm, trong người khó chịu chỗ nào”_Ly Bách đột nhiên rút ra khăn từ trong ngực, nhanh chóng di chuyển đến gần Hàn Diễm, đưa tay nắm nhẹ cầm tiểu muội muội_”Máu mũi trào ra rồi”

Hàn Diễm hạ mắt nhìn Ly Bách, nghiêng răng_”Còn không phải tại ngươi”

“Ta nào có lỗi, xem, lỗi là ở muội thích coi thường sức khoẻ của mình, xem ra ngày mai sẽ phát sốt”

“Ngươi không phải lang băm sao?? Mau kê thuốc cho ta đi”

“Muội thật sự muốn lang băm như ta kê thuốc”

“Ta tình nguyện chết trước”

Lời này Hàn Diễm vừa nói ra, Ly Bách liền mỉm cười với nàng, từ đâu cầm lên cây quạt gỗ đầu nàng_”Đừng hòng ta để muội chết”

Hàn Diễm tròn mắt, bất ngờ với hành động kia, nhưng rất nhanh liền chuyển sang thái độ cợt nhả_”Hề! Xem ra ta có vẻ quan trọng lắm nhỉ?”

“Nếu là đũa ngọc, muội là mắc xích. Nếu là muội bây giờ, muội sẽ là quân bài quan trọng của ta”

“Ngươi sẽ là người cầm dây sao??”

Ly Bách dừng lại công việc chặn máu ở mũi Hàn Diễm, nhìn qua nàng, chợt mỉm cười_”Gần đây, ta lại có thêm một suy nghĩ khác. Biết đâu trên bàn cờ ba mặ,t hai người trực diện chân chính đấu nhau, một người dùng tấm bia thay thế giờ lại thêm một người đứng xem, tác động tinh thần thì cũng có thể lắm. Ta cảm thấy rất hứng thú khi nghĩ đến điều đó”

Hàn Diễm giật lấy khăn tay của Ly Bách, xe nhỏ hai đầu nhét thẳng vào mũi mình, lại trở về lười nhát trong góc xe, chân gác lên băng ghế, lim dim nhắm mắt.

Ly Bách mỉm cười thật nhẹ, lui trở về chỗ ngồi của mình. Một lúc sau, đến ngay cả Ly Bách cũng muốn thiu thiu ngủ thì Hàn Diễm mới yếu ớt lên tiếng_”Ta thích mỗi người một bàn cờ. Ngươi chọn người đối đầu, bày ra tất cả nước đi hấn có thể đi. Hết thời gian thì cũng là lúc ngươi so cờ”

Ly Bách nhìn qua tiểu muội nhà mình, mỉm cười thấu hiểu_”Ta thích trực tiếp, giăng bẫy từng nước đi. Chỉ cần duy một bàn cờ và hai người chơi”

“Tiểu Diễm”

“...”

“Vài ngày nữa sắp có hoa đăng, đừng bệnh nữa”

“Hừ, ngươi đến mà cứng bái từng té bào trong người ta, đừng có nói với ta. Thân thể này không phải của ta”

“Té bào?”

“Là một phần quan trọng cấu tạo nên cơ thể con người”

“Nói mới nhớ, ngoài việc xuân đưa muội ngắm hoa, hè đi suối ngâm chân, thu lên núi ngắm lá, đông cùng ta chơi tuyết thì vào hoa đăng hằng năm, ta sẽ cùng muội ra ngoài, tặng cho muội một món muội yêu cầu. Vì vậy, yêu cầu của ta chỉ cần nhớ nói cho ta biết thứ muội muốn và quan trọng nhất, hoa đăng đừng phát bệnh”

“Đừng nói trước”

“Nhất ngôn cửu đỉnh”

“Mặc kệ ngươi. Ta sẽ chờ ngày ngươi lật lá bài đầu tiên với ta. Nếu nó không phải là thứ ta muốn thì không trao đổi, không bàn chuyện, không liên quan, không quen biết”

“Hahaha, vậy là ta phải thật sự về, ngày ngày đêm đêm khấn khẫu thần phật, hy vọng thứ ta đang cầm là thứ tiểu Diễm cần nha, nếu không ta sẽ vì cô độc, vì thất bại mà chết mất hahaha”

“Lại nói, tên họ về ngươi cho ta, là hấn kiếm lời hay hấn không biết nói??”

“Tiểu Diễm, hấn theo muội lâu như vậy mà vẫn không biết hấn bị cầm sao??”

Hàn Diễm nghe xong liền bày ra bộ mặt không tin nổi, vội di tới gần cửa, vé rèm, nắm tay tiểu Thi đang ngồi cạnh tên họ vệ đang đánh xe lỏi vào trong, đưa nhỏ vừa vào liềm hít hà, vui vẻ cảm thán_”Ấm quá”

“Ngươi!!”

“Vâng”_đưa nhỏ ngây ngô nhìn qua chủ tử nhà mình_”Sao vậy tiểu thư??”

Hàn Diễm nhìn vẻ mặt ngây ngô kia nữa muốn mắng, nữa muốn thôi, cuối cùng là giả đồ mỉm cười bày ra thái độ bất ái với tiểu Thi_”Nha đầu, ngươi trò chuyện với tên họ vệ, biết được tên hấn chưa??”

Đứa nhỏ nghe xong, chớp chớp mắt, lắc đầu_”Tiểu Thi chưa từng nói chuyện với hấn”_nói đến đây, đứa nhỏ lại e thẹn_”Tiểu thư, người ta còn nhỏ, sao có thể hỏi tên một nam nhân khác chứ!!”

Hàn Diễm trợn mắt nhìn sự ngại ngùng của tiểu nha đầu, cứng nhắc mỉm cười gượng tay vỗ nhẹ đầu đứa nhỏ_”Ừ, nam nữ thụ thụ bất tương thân”

Ly Bách ngồi một bên nhin không được liền bật người lớn, cười đến độ phải ôm xiết lấy bụng của hấn_”Hahahaha, tiểu Diễm, nha đầu của muội, rất khá!!! Hahahahah”

Đứa nhỏ thấy mình như bị chế nhạo, liền bĩu môi, phụng phịu_”Thiếu gia, tiểu thư, nô tì xin lui”

Chờ cho tiểu nha đầu hạ màn xong, Hàn Diễm đưa tay vuốt mặt, Ly Bách nhìn thấy lại phì cười. Nàng cũng nhếch môi_”Ly Bách, ngươi xem, quả ngươi tặng đường nhiên lại là hàng lỗi, không ngại ngùng sao??”

“Hahaha, không ngại. Hắn chính là đệ nhất sát thủ của Hoắc Hải phường lấy lòng, đây mới đúng là quà trời ban”

“Nhưng ta không cần, nếu ngươi thấy tốt, ta trả lại ngươi”

“Hahaha, đừng vội. Không nhớ chính muội đã hỏi ta sao hắn không ăn thuốc độc mà chết lúc bị bắt sao??”

“Ta không quan tâm, cũng không muốn nghe”

“Chính do loại độc đó. Cũng may ta lấy ra kịp, trong thời gian muội bất tỉnh, ta cứu lấy mạng hắn, chỉ là không cứu được tiếng nói của hắn. Mà cũng không sao, đã là sát thủ, ám vệ thì cũng chả cần tiếng nói”

“Không quan tâm, ta muốn trả”

“Muội đi mà thuyết phục hắn”

“Ngươi đùa, người cứu hắn là ngươi, sao hắn lại nghe lời ta”

“Cho nên Hàn Diễm muội nên thật lòng chấp nhận hắn là một ám vệ của muội. Được chứ?!” _Ly Bách bỗng nhiên ân cần, chân thật đến mức khiến Hàn Diễm chau mày

“Không, sao này ta tự tìm người cho bản thân, không cần người giúp đỡ. Ngươi này là ép ta nhận, không còn là quà tặng”

“Muội từng nhận quà, dùng xong rồi đem trả sao??”

“Trước kia chưa nhưng hiện tại sắp”

“Hắn là đệ nhất đấy”

“Bởi vì hắn là đệ nhất, lại càng là sát thủ, ta lại càng không nên giữ hắn bên người”

Ly Bách đánh quạt vào tay, chỉ quạt về phía rèm, hất nhẹ mặt về phía Hàn Diễm_ “Không phải hắn đã che mặt rồi sao”

Hàn Diễm mím môi, thở hắt ra một hơi, khoanh tay, thẳng lưng hướng Ly Bách_ “Ly Bách, bản thân ta lo còn không xong, ta không muốn phiền phức”

“Hắn sẽ thay ta lo cho muội”

“Có muối mới tin ngươi”

“Đưa nhỏ này, ta là muốn tốt cho muội”

“Ly Bách, ngươi càng cố chấp, ta càng sáng tỏ”

Ly Bách liền bày ra thái độ cộc nhễ, dùng quạt nâng cằm tiểu muội của hắn, mỉa mai cười_ “Chỉ có muội ta mới làm như thế”

Hàn Diễm hạ mắt nhìn xuống Ly Bách, nhếch môi cười_ “Thật vinh hạnh nha. Ta mời mắt chờ xem”

Ly Bách cũng không bật cười, chỉ đơn giản cong lên khoé miệng, mở quạt, lui về chỗ ngồi, bày ra thái độ nhàn nhả thư sinh. Hàn Diễm thì ngồi một bên, rất không ý tứ hai chân vuông góc sàn xe, khoảng cách giữa hai chân rộng bằng vai, khoanh tay, chau mày nhìn xuống chân

“Ly Bách”

“Hửm??”

“Kì thật, Ly Hiên nàng ta rất...ừm...quý trọng các người”

“Muội lời này là đang muốn cầu tình thân sao??”

Hàn Diễm cũng lười nhìn hắn, đưa tay xoa xoa dọc sống mũi_ “Nhưng ta vẫn không hiểu sao cô ta lại cố chấp với Trịnh Hạo như vậy. Hình ảnh của hắn không tồn tại nhiều”

“Điểm này ta cũng không rõ. Nhưng từ lần đầu tiên gặp nhau, đứa nhỏ liền chạy lên rồi ôm chặt Trịnh Hạo., cũng không nói gì, cứ thấy hắn là chạy lên trước ôm một bên tay hắn”

“Kì quái. Lúc gặp hắn, con người này đã run lên. Ngươi xem là vui hay là sợ hãi?”

“Sao muội lại nghĩ là sợ hãi”

“Lúc ta thấy Trịnh Hạo, tay chân liền run rẩy nhưng trong tiềm thức lại muốn chạy đến, giữ chặt hắn lại”

“Hay là...”_ Ly Bách dùng quạt che nửa mắt, tà mị nhưn mảy về phía Hàn Diễm

Nàng nhưn mảy, cười khẩy, sau đó liền thờ ơ nói_ “Thấy thái độ của ngươi thì ta cũng có đáp án rồi. Chỉ vẫn không biết được lý do”

“Là sợ hãi sao. Điều này làm ta ngạc nhiên đấy”

Lời này nói ra khiến Hàn Diễm có chút bất ngờ mà nhìn Ly Bách, sao đó là mỉm cười_ “Ngươi thông minh như vậy, vào chốn quan trường, ẩn thân lộng quyền cũng không phải chuyện khó”

Ly Bách chỉ mỉm cười, dùng quạt vén lên màn che, tựa đầu vào vách, lặng yên đưa mắt nhìn bên ngoài_ “Tuyệt lại rồi, đừng để bị lạnh”

Hàn Diễm nhìn Ly Bách, muốn nói thêm mấy lời bông đùa chọc ghẹo hấn nhưng miệng vừa mở thì thanh âm chẳng thấy đâu, cứ như vậy cũng lặng yên thuy hạ mị, thu vào một góc.

Hàn Diễm bởi vì mệt mỏi nên tiếp tục nhập vào mộng sâu, để cho Ly Bách bế trở vào nhà. Đặt Hàn Diễm lên giường, tiểu Thi cũng nhanh chóng đi lên cởi giày, áo ngoài ra rồi kéo chăn lên cho chủ tử. Ly Bách cũng không nán lại lâu, trước khi đi chỉ lạnh lùng bỏ ngõ

“Ta không muốn chủ tử ngươi ngày mai vẫn còn phát sốt”

Tiểu nha đầu nhìn theo cánh cửa đang được Ly Bách từ tế khép lại, lại nhìn đến chủ tử nhà mình, thăm thò dài, kéo qua ghế nhỏ đến gần đầu giường Hàn Diễm, chạy ra ngoài chuẩn bị khăn cùng nước ấm

Ly Bách cũng không vội về phòng mà lại rẽ qua thư phòng vẫn đang còn sáng đèn kia, bình thân đẩy cửa, chấp tay, cúi chào Ly phụ, Ly mẫu_ “Phụ thân, mẫu thân”

Ly Nhượng bộ đáng vui vẻ, chạy đến bắt lấy tay của hải tử, chờ mong hỏi_ “Bách nhi, tiểu Diễm”

“Nàng ta muốn rời đi”

“A...”_ Ly Nhượng vẻ mặt hoang mang nhìn qua trượng phu, chỉ thấy ông khẽ lắc đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc án thư

“Mẫu thân người trong mong điều gì từ hình hài đó?? Nếu ngay từ đầu đã không chấp nhận thì tại sao lại cố tình đối tốt với nàng ta?? Ly Bách cũng nói trước với người cùng phụ thân một điều. Nếu thật sự Hàn Diễm chấp nhận ngu tại Ly gia thì lúc đó cũng đã không còn can hệ với người”

“Tại, tại sao?”

“Ly Bách ta đánh cược cho lần này. Chính ta mới là người có đầy đủ lý do khiến Hàn Diễm ở lại”

“Bách nhi”

“Người biết tại sao không??”

“...”

Ly Bách hạ mắt, lạnh lẽo nhìn mẫu thân của hấn, khẽ mỉm cười_ “Người không biết đâu. Mãi mãi cũng không biết được, mẫu thân. Thứ mà một hải tử cần, người vừa đưa cho nó, nó chưa kịp nắm thì người đã giành lại rồi. Mẫu thân”

“LY BÁCH!!”_ Ly Thành rốt cục không nhịn được, giằng mạnh án thứ xuống bàn, trừng mắt nhìn Ly Bách_ “Phụ thân đã từng nói với ngươi, ngươi hiểu hay không ta cũng chẳng quan tâm thêm. Nhưng ngươi nên nhớ, phụ mẫu ngươi vẫn còn sống!”

Hấn lạnh nhạt nhìn qua Ly Thành, chấp tay, cúi người_ “Ly Bách nhiều lời, phụ thân, mẫu thân đừng bận tâm. Hải nhi cáo lui”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiền khởi động

Sáng sớm, ngoài tiểu viện nơi cổng vào bằng đá Hàn Diễm đang ở, Ly Nhượng cứ mãi đứng đó, lấp ló ra vào, thỉnh thoảng không kiềm được đưa mắt nhìn qua nơi Hàn Diễm đốt quần áo của Ly Hiên hôm qua, sau đó lại trầm mặt, cúi đầu nhìn hạp thức ăn trong tay, rồi lại hít thật sâu, tiếp tục nhìn vào cửa phòng Hàn Diễm.

Tiểu Thi như thường lệ mỗi buổi sáng lại đến phòng bếp, lấy ít thức ăn cho Hàn Diễm, sau đó sẽ ngồi trước cửa chờ chủ tử nàng mở cửa. Nhưng mà

hôm nay đang lúc tung tăng chuẩn bị bước chân qua thì nửa đường lại lui trở về, nhanh chóng nép mình qua một bên, lấp ló nhìn về phía Ly Nhượng.

Xem ra đây là buổi sáng của sự khó xử lên ngôi đi.

Đứa nhỏ cứ đứng đó, trong tay cũng là một hộp thức ăn khác, mắt thật tập trung nhìn vào từng cử động nhỏ nhất của Ly Nhượng ở phía trước, sau đó lại nhìn sang hộp thức ăn bà đang cầm rồi không tự giác đưa mắt nhìn lại hộp thức ăn trong tay mình.

Đứa nhỏ không nghĩ nổi, khề bữu môi, nghiêng đầu, dùng tay gãi một chút, sau đó vẫn là thờ dài một hơi, rồi lại nhanh chóng hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó trở lại gương mặt vui vẻ thường ngày, quyết định bước ra, đi về hướng của Ly Nhượng.

Đứa nhỏ với một khí thế hiên ngang, bước ra, nhưng chưa được vài khắc thì liền thở hắt ra, thu vai vào, cúi nhẹ mái đầu, dùng bước chân thật nhỏ, thật nhẹ nhàng đi tới.

Ly Nhượng đứng đó, vì mãi chăm chú, tập trung cao độ vào cánh cửa phòng Hàn Diễm nên không thể nghe được tiếng đập tuyết của tiểu Thi đi khề khàng từ phía sau đang ngày một đến gần bà.

Ngay lúc tiểu Thi chỉ còn cách Ly Nhượng vài bước thì đứa nhỏ liền chuẩn bị sang tư thế sẵn sàng chạy đi, sau đó quyết tâm hít một hơi, bước chân thật lớn thật nhanh định lướt qua. Nhưng bằng một cách nào đó đứa nhỏ lại bị Ly Nhượng nắm mạnh lấy cánh tay kéo lại ngay khi đứa nhỏ chỉ cách còn một khoảng nhỏ là bước qua được cửa

Tiểu Thi bị kéo lại, không kiềm được liền giật mình, nhanh chóng cúi đầu, thu vai thật thấp, xoay người hướng về phía trước mặt của Ly Nhượng, im lặng

“Ngươi làm sao mà lại đi nhanh như vậy”_Ly Nhượng hỏi nhưng về mặt cũng không chút giận dữ, mắt vẫn tiếp tục chăm chú nhìn cửa phòng.

“A, đâu có đâu ạ, sắp tới giờ tiểu thư thức giấc, mà tiểu Thi thì sợ chậm trễ nên hơi vội thôi ạ”

“Ngươi nếu bước qua bậc cửa này được thì sẽ xem như không thấy ta đúng không”_Ly Nhượng khề chau mày có chút khó chịu nhưng trong ánh mắt lại là nét đau lòng, buồn thương cúi đầu, tay khề xiết chặt lấy hộp thức ăn.

Đứa nhỏ thờ dài, rất nhẹ nhàng nghiêng đầu, hướng Ly Nhượng cúi đầu_”Đã khiến phu nhân bận tâm, tiểu Thi có lỗi”

Ly Nhượng chậm rãi hấp mũi, ngẩng đầu nhìn cánh cửa đóng chặt phòng Ly Hiên_”Tiểu Thi”

“A, dạ, phu nhân có gì sai bảo ạ?”

“Ngươi...thay ta mang hộp thức ăn vào cho tiểu Diễm”

Đứa nhỏ nhìn Ly Nhượng một chút, sau đó khề nghiêng nhẹ đầu nhỏ, mắt rất nhanh đánh tia nhìn chuyển sang nơi khác rất nhanh liền trở lại nhìn bà, cúi đầu, rất nhẹ nhàng vươn tay nhận lấy hộp thức ăn kia_”Tiểu Thi vào báo cho tiểu thư biết người đang đứng đợi bên ngoài có được không thưa phu nhân”

Ly Nhượng nghe vậy trong mắt liền có chút hoảng hốt, rất nhanh thu tay trở vào, hai tay bắt vào nhau, nắm thật chặt_”Không, không cần đâu....thật sự...không cần đâu”

Nha đầu nhìn thấy hết biểu hiện kia của Ly Nhượng nhưng không thể nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng thờ dài một hơi, dịu dàng nhìn Ly Nhượng_”Phu nhân, tiểu Thi dù có chút ngốc nhưng mà tiểu Thi tin chắc tiểu thư là người tốt dù đối với vài chuyện dùng tâm tư có sâu đến mức tiểu Thi không nhìn thấy được, nhưng căn bản vẫn cảm thấy tiểu thư là vô hại”

“Không, ta không phải....chỉ là vẫn cảm thấy rất khó khăn dù ta có cố gắng đến mấy”

Đứa nhỏ nghe vậy liền ngạc nhiên, về mặt không ngờ tới nhìn đến phu nhân trước mặt nàng. Bà ấy cư nhiên đối với chủ tử nàng chỉ là thương hại cũng cảm thấy khó khăn. Tiểu Thi không nhận được lại nén vào tiếng than thở

Bỗng nhiên trong không gian tĩnh lặng cùng bữa không khí tĩnh lặng ngoài cửa thì tiếng nhảy mũi một cái thật to vang lên, khiến cho bên ngoài, hai nữ nhân đang thần thờ cũng phải giật mình. Tiểu Thi theo phản xạ liền xoay người muốn vào nhưng Ly Nhượng lại đột nhiên nắm lại tay tiểu nha đầu, cúi đầu, mím môi nhìn hộp thức ăn do chính tay mình làm. Rồi sau đó lại nhìn qua đứa nhỏ_”Ta cảm thấy, không mang hộp thức ăn này vào trong vẫn là tốt hơn”

“Phu nhân!”_đứa nhỏ ngỡ ngàng nhìn Ly phu nhân, trong lời nói dù rất nhẹ nhàng nhưng nghe ra chút trách cứ. Nhưng chỉ càng khiến Ly Nhượng thêm phần kiên định, nàng nắm chặt tay tiểu nha đầu, ánh mắt rất kiên quyết. Tiểu Thi là phận nô, cũng không dám lên tiếng quá nhiều. Bấy nhiêu lời kia cũng đã đủ phạt đứa nhỏ quỳ trước sân ba canh giờ để sám hối rồi. Tiểu nha đầu chậm chậm rút tay về còn Ly Nhượng vẫn là bộ dáng không nề, tay đi thật chậm, lại có chút ngắc ngứ cầm đến tay cầm

Đúng lúc tay bà vừa chạm đến tay cầm thì cũng là lúc cánh cửa phòng Hàn Diễm được chậm rãi mở ra, vang lên tiếng kêu kẹt thanh thủy xuyên phá bầu không khí trầm tĩnh, căng thẳng xung quanh. Ly Nhượng tinh thần đang dần đo, căng thẳng thì nghe được tiếng cửa phòng vang lên liền nhìn cũng không nhìn qua, nhanh tay lấy qua hộp thức ăn, xoay người, bước đi thật lớn, biến mất sau cánh cửa. Chỉ bỏ lại tiểu Thi ngầy ngốc hết nhìn hướng của Ly Nhượng rồi lại nhìn đến chủ tử của nàng mắt gật gù mở cửa_”Còn đứng đó làm gì? Khoe với ta nha đầu ngươi có sức khỏe vượt trội à?”

Đứa nhỏ giật mình nhìn qua Hàn Diễm, bất giác nhìn xuống hộp cơm rồi sau đó lại hướng Hàn Diễm mỉm cười, bước tới_”Tiểu thư, bắt người đợi lâu, ăn sáng thôi”

Vừa vào trong đã thấy trên bàn, trên sàn nhà đều là giấy, quan trọng hơn hết tất cả chúng lại là giấy đất. Tiểu Thi vừa vào liền kinh ngạc mà nhìn chủ tử của mình_”Tiểu thư, người là cả đêm đọc thứ này sao?”_đưa nhỏ bắt đầu thu thập lại giấy tờ, đặt qua một bên

“Ừ, tiểu Thi làm rất tốt, ta đã chọn ra được tám, ba trong thành, còn năm kia nằm bên ngoài. Người đến xem lại mấy nơi đó, nếu biết rõ thì chọn lại một lần nữa, còn không rõ thì cứ để qua một bên, ăn sáng xong ta cùng người hôm nay ra ngoài xem chúng”

“Tiểu thư, người sau lại phải gấp gấp như vậy?”

“Có những chuyện, lúc này kể, không thay đổi được gì”_Hàn Diễm vẻ mặt nghiêm túc nhìn tiểu nha đầu nhà mình_”Hiện tại, chuyện này phải làm càng nhanh càng tốt”

“Nhưng mà tiểu thư, người trông rất mệt mỏi”

Hàn Diễm nghe vậy, giờ tay ôm trán, sau đó thì phát tay, lắc đầu, xoay người_”Ta chịu áp lực quen, vả lại nếu việc này thành công, về sau muốn tịnh dưỡng, ăn uống, sống ra sao cũng đều được”_nàng nhìn qua đứa nhỏ nhà mình_”Hiểu không?”

“Vâng”_Tiểu Thi vẫn đứng đó, nghĩ có nên báo với Hàn Diễm hay không chuyện vừa ban nãy mới vừa yên lặng mà diễn ra trước cửa tiểu viện của chủ tử nàng.

Hàn Diễm qua khốe mắt thấy đứa nhỏ đứng ngây ngốc ở kia, mày cứ chau ròi lại thả khiến nàng không nhịn được nhướn mày hỏi_”Sao vậy? Có chuyện gì muốn nói sao?”

“Tiểu thư, người là thức cả đêm”

“Ừ, cho nên sáng sớm huyết áp vốn thấp thì sẽ thấp hơn, không nghe được gì đâu”

“À, dạ”_đứa nhỏ gật gù như đã hiểu, nhưng ngay lập tức liền trùng mắt thông suốt mà nhìn Hàn Diễm trước khi xoay người đi kịp bỏ lại cho mình một cái nhếch môi_”Người...nghe thấy?”

“Ta nói rồi, huyết áp thấp là thật, giấu người làm gì. Các người ở xa như vậy mà ta lại không có võ công, cũng chẳng muốn ra ngoài thời tiết lạnh lẽo kia, sự to mò của ta cũng là có giới hạn, người nghĩ xem ta nghe được gì”

“...”_đứa nhỏ mím môi, biểu hiện cực kì khó xử_”Chỉ là...chỉ là cảm thấy, chuyện này vẫn có chỗ không đúng”

Hàn Diễm nghe qua mày liền chau, xoay người bước đến trước mặt đứa nhỏ_”Vậy người nghĩ con đường nào là đúng?”

Đứa nhỏ bị dọa sợ, liền cúi đầu_”Không rõ ạ”

Hàn Diễm nhắm mắt lại vài giây, hít thật sâu một hơi, rồi quay đi_”Được rồi, hôm nay vậy là đủ, mau qua xem giúp cho ta đi”

“Vâng, vậy tiểu thư định làm gì?”

“Cho tiểu nha đầu người hai canh giờ để xem xấp giấy nhỏ ta để kia, xem thật kĩ, quyết định thật kĩ lưỡng chọn ra cho ta ba khu, tối thiểu một căn ngoài thành đặt sang một bên. Sau đó những nơi nào người cảm thấy có chút lưu tâm nhưng không biết rõ nó thì để sang một bên khác, còn lại thì mang trả. Nếu đã đọc xong những khế đất kia và vẫn còn trong hai canh giờ, người có thể tùy ý chọn chúng”

“Tiểu thư, người làm sao biết mà chọn được?”

Hàn Diễm nhìn đứa nhỏ, ngắm nghĩ một chút rồi lại nhún nhẹ vai_”Chúng đáp ứng đầy đủ yêu cầu ta cần và hơn hết, địa hình của những khu đất đó ta đều biết”

“Người làm sao biết được”_đứa nhỏ rất ngây ngô hỏi ra một câu không suy nghĩ theo quán tính, nhưng ngay lập tức liền dùng tay mà che miệng_”A, tiểu Thi lỡ lời, mong tiểu thư thứ lỗi”

“Người không có lỗi, chỉ là câu hỏi của người lúc nãy quá thừa thãi”

“A...”

“Không phải người đã biết đáp án hay sao? Còn hỏi làm gì? Bị ngốc à?”

“...”_đứa nhỏ mím môi, cúi đầu, nhưng rất nhanh liền sáng mắt, lấp lánh nhìn chủ tử của mình_”Dạ, a tiểu thư, lúc nãy người nói ra rất nhiều từ lạ, tiểu Thi muốn...”

Hàn Diễm cũng không nghe hết câu liền giờ tay chặn lại_”Không phải cuối cùng cũng đã trả lời được hết sao? Hỏi làm gì?”

“Ồ, chỉ là thật sự muốn biết ý nghĩa mấy từ kia”

“Nhưng ta không có hứng giải thích”

Đứa nhỏ ngẩng tò te nhìn vào gương mặt không có tí biểu cảm nào của của tử mình, sau đó bấu môi, quay lại bàn, cầm lên tờ đầu tiên bắt đầu đọc, không quên bỏ lại cho Hàn Diễm một câu_”Tiểu Thi làm việc người phân phó”

Hàn Diễm nhướn mày, sau đó khẽ mỉm cười, chậm rãi đi về hướng giường vừa lúc ấy, đứa nhỏ cũng nhìn lên, lại tròn xoe mắt hỏi_”Tiểu thư, người định ngủ sao?”

“Không ngủ thì làm gì?”

“A...”_đứa nhỏ nghiêng đầu, đưa mắt nhìn xuống mớ giấy, lại nhìn qua mấy đĩa thức ăn trên bàn, liền giơ lên ngón trỏ chỉ chỉ vào nó_”Tiểu thư, ăn sáng đi ạ”

“Ngươi nghĩ xem ngủ và ăn cái nào quan trọng hơn?”

“Ăn ạ, dù sao người ăn trước thì sau đó cũng ngủ được, lại còn được no bụng, không phải là tốt sao?”

“Thì ta mới nói đó là ngươi nghĩ”_Hàn Diễm chép miệng, lười nhát cời giày, rút mình vào trong chăn lạnh, thờ dãi một hồi_”Lạnh chết mất thôi”

“...”

Một canh giờ trôi qua, đứa nhỏ im lặng, tập trung làm việc của mình, kết quả xem cũng đã xem xong mớ giấy Hàn Diễm đặt riêng, thậm chí còn đang xem hơn một nửa số còn lại. Đang lúc chuẩn bị cầm lên tờ khác thì liền có tiếng gọi lớn vang lên_”Tiểu Diễm”

Đứa nhỏ liền giật mình, nhìn qua chủ tử nhà mình, vội vàng xếp lại giấy nhưng là chỉ vừa giơ tay ra thì cửa đã bị đập tung trở vào, gió lạnh cùng lúc thì nhau ủa vào, người trên giường cũng khẽ động dậy. Đứa nhỏ bỗng nhiên muốn rồi bời.

Ly Bách tung cửa vào, nhưng bước qua được cửa thì lại nhẹ nhàng, nhanh chóng khép lại cửa, chỉ quạt vào mớ giấy nằm trên bàn với tiểu Thi, bản thân tự giác lại đi đến bên giường Hàn Diễm, cứ như vậy kéo ghế đến bên đầu giường, bắt đầu ngồi nhìn.

Nữ nhân nằm ngủ kia dù rất mệt mỏi nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy có chút khó chịu, lờ mờ mở mắt nhìn, quay người trở ra liền thấy Ly Bách đang ngồi đó, cùng chiếc quạt đang hướng về phía gương mặt của mình, nhẹ nhàng phe phẩy

“Ly Bách ngươi muốn làm gì?”_Hàn Diễm khó chịu chau mày nhìn hấn

“Này là ta hỏi muội mới đúng. Muội lại đang muốn làm gì, thức luôn cả một đêm, không ngại bản thân thêm bệnh sao?”

“...”_Hàn Diễm vẫn nhìn hấn, sau đó kéo chăn phủ qua đầu, xoay người vào trong_”Không phải chuyện của ngươi”

“Những chuyện của ta lại liên quan đến muội”

Hàn Diễm thờ dãi, bản thân tự hiểu nếu không chịu tình thì sẽ bị tên Ly Bách này làm nhảm cho đến bất tỉnh, dù gì cũng sắp đến giờ cần phải ra ngoài cho nên cuối cùng vẫn cố ngồi dậy, ngay lập tức liền choáng váng, dùng tay day trán, khó chịu cầu nhàu_”Ngươi không cần phải cứ cố chấp mãi như vậy”

“Muội nếu không cố gắng thì làm sao biết được kết quả thú vị đến nhường nào”

“...”_Hàn Diễm thờ ơ, quay mặt nhìn qua Ly Bách, sau đó chậm rãi cầm lên khối bánh nhỏ tiểu Thi mang đến cho mình, chăm chú xem hoa văn trên mặt bánh_”Ta chưa từng cố gắng”

Ly Bách nhướn mày, vui vẻ đánh quạt vào lòng bàn tay_”Xem...”

“Bởi vì thứ ta muốn đều dễ dàng đạt được”_Hàn Diễm cũng không nhìn đến Ly Bách, tiếp tục lấy thêm phần bánh khác, so sánh một hồi lại đưa qua cái nhỏ hơn cho hấn, bản thân ăn cái kia trong một lần

Ly Bách nhận lấy, cũng không vội ăn mà đặt trở lại trên đĩa nhỏ tiểu nha đầu mang đến, sau đó nhướn mày, rướn người, mặt đối mặt với tiểu muội muội của hấn, xòe quạt chắn giữa hai người_”Nếu ta nói ta không tin”

“Ta là loại người lười biếng, thế sự đến đâu nếu không liên quan ta, ta cũng không phạm, là tùy theo thời gian, hoa trôi nước chảy mà tùy ý xoay trở. Nhưng ngươi thì quá khác ta. Ngươi từ trước ra sau đều là tính toán, chưa tới ngươi cũng đã tính”_vừa nói thì Hàn Diễm cũng từ từ rời giường

“Ta nghĩ muội cũng sẽ như vậy”

“Ta không tính, ta chỉ là dự đoán. Ngươi có thể bẻ cong hoàn cảnh còn ta là thích nghi hoàn cảnh. Tiểu Thi, giúp ta mặc áo”_Hàn Diễm nghiêng người, lấy ra xấp giấy đã được gấp lại đưa qua cho tiểu Thi, chậm chạp đứng lên, bỏ mặc Ly Bách ngồi đó nhàn nhả xòe quạt phe phẩy chăm chú nhìn tiểu muội muội của hấn qua lại trong phòng

Lần này hấn cũng không tranh chải tóc như mỗi lần hấn đến đây, chỉ là đến lúc tiểu Thi nâng lên chiếc trâm cài hoa đầu tiên lên thì hấn mới chịu lên tiếng,

chậm chạp bước tới

“Ta sẽ giúp tiểu thư người bới tóc”

“A..dạ”

Hàn Diễm thờ ơ nhìn về mặt rất chăm chú của Ly Bách thông qua tấm gương, lạnh nhạt lên tiếng_”Ta gần đây mới nhớ một chuyện. Khi xưa từng có người nói với ta, chỉ có chủ nô, phu thê, mẫu tử mới làm chuyện này cho nhau. Vậy người đây là có ý tứ gì?”

“Ta vừa mua một dây lụa, cảm thấy vẫn là với tiểu muội muội của ta sẽ đẹp hơn”

“...”_Hàn Diễm yên lặng, trong tay là cây trâm đính ngọc xanh ở phần đỉnh, lạnh lẽ cảm nhận nó, lại đưa mắt nhìn lên Ly Bách, miệng mấp máy đôi chút lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm được, lạnh giọng, không âm sắc_”Người, từng có ái nhân”

Câu nói của Hàn Diễm khiến cho tiểu Thi giật mình mà đánh rơi đĩa điểm tâm trên tay xuống bàn, Ly Bách thì dừng lại lướt chày nhưng rất nhanh lại tiếp tục công việc của hần, thờ ơ đáp lời_”Chuyện đã qua”

Hàn Diễm nhìn qua nét mặt vừa mang sự sùng nịnh thoáng qua rồi liền trở lại như bình thường, thậm chí còn khẽ nhếch miệng cười kia, nàng nghĩ thôi không cần nhìn hần thêm nữa, đơn giản bỏ lại_”Hy vọng là thế”

Ly Bách cũng không nói tiếp, chỉ đơn giản mỉm cười, cầm lên dây lụa màu xanh nhạt pha lẫn tím kia ra, thất một chiếc nơ nhỏ ở phần giữa, trên mái tóc đen óng tiểu muội muội của hần

[Người cũng thật hay. Không phải đã mua cho ta ô đồ rồi còn được mama người thông báo là ta và người cùng sở thích sao? Người đang nghĩ trên chộc trí tuệ của ta à?]

Ly Bách hài lòng lùi bước, mỉm cười nhìn vào thành phẩm quá mức đơn sơ của hần làm với mái tóc của Hàn Diễm, sau đó lại đắc ý, phe phẩy quạt_”Ta cho muội ba canh giờ làm chuyện muội muốn”

“Sau đó?”

“Tên hộ vệ kia cũng sẽ đi theo muội”

“...”_Hàn Diễm xoay người lại, ngẩng đầu nhìn lên Ly Bách_”Không sợ ta bỏ đi luôn sao?”

“Muội không thể”

“Ta là loại người không kiên nhẫn, nếu người dồn ép ta, ta đương nhiên khó chịu. Mà ta lại thích hưởng tới sự thoải mái cho nên ta sẽ bỏ đi bất cứ khi nào ta muốn”

“Dù muội chạy đến bất cứ đâu, ta đều có thể tìm ra muội”

“Ly Bách, người thật đáng sợ đó. Lời này nói ra không sợ có hậu quả sao?”

Ly Bách mị mắt nhìn xuống muội muội của hần, mỉm cười_”Ta tình nguyện”

“Nhớ lời người nói. Giá không nhỏ đâu”

“Ừ”

Cứ như vậy, sao đó cả hai vẫn có thể một thông thả, một lén lút mà trốn được trong bình yên đi ra ngoài_”Tiểu Thi, người thay đồ, chỉnh lại diện mạo của người đi đến chỗ người hẹn với người thợ, đưa mẫu cho ông ta đi”

“Vậy tiểu thư sẽ đi đâu?”

“Ta đến khu của người họ Thạch này, xem nhà ông ta trước”

“Người đi với diện mạo này sao?”

“Ta cũng sẽ làm như người”

“Vâng, vậy tiểu Thi đi trước, người nhớ chờ tiểu Thi nha”

“Ừ”

Đưa nhỏ xoay lưng, bước đi thật nhanh và rồi sau đó là từ từ biến mất, hòa nhập vào trong dòng người, Hàn Diễm thở dài một hơi, cũng quay lưng bước đi, sau lưng lúc này theo lẽ tự nhiên của Ly Bách thì sẽ là tên hộ vệ theo sau bảo vệ Hàn Diễm

Hàn Diễm nghiêng mặt để nhìn ra tên họ vệ phía sau lúc này đã đội hân luôn nón có mạn sa mà không khỏi trong lòng khinh bỉ [Che với cả che. Lại nói, xem ra tên Ly Bách này, ta muốn làm gì có khi hân cũng đã đi trước mà trải thảm trên đường rồi. Được thôi, xem ta và người ai sẽ thắng. Nếu ta thua, cùng lắm mạng này cũng bán rẻ cho người. Chỉ cần kiếp sau không phải làm người nữa.]

Bắt giặc đi thật chậm bước chân về phía trước, ngừng mặt, neho mắt mà nhìn trời [Ông trời, ông đang ưu ái tôi hay lại muốn đạp tôi vào con đường chết lần hai đây? Ông cho tôi mọi thứ tôi muốn rồi cái giá của ông lại là thứ tôi không thể phản kháng. Thật bất công. Tôi cứ thuận tự nhiên mà đi theo con đường ông vẽ cho tôi, cũng chẳng vậy vùng. Có sao lại luôn cho tôi nhận một kết quả đáng ghét như vậy. Các người hỏi tôi tin vào số mệnh không à? Một nữa thôi. Nhưng mạng tôi lại do số mệnh quyết định, không phải tôi. Thật buồn cười mà]

Tầm mắt lại một lần nữa rơi vào tên họ vệ phía sau, như nhớ ra thứ gì đó, đưa tay vào trong ống tay áo, mang ra, xoay người đưa đến trước mặt tên họ vệ kia_”Nói không được thì viết”

Hắn nhìn Hàn Diễm, chăm chú nhìn vào gương mặt vô cảm trước mặt, ngập ngừng đưa tay cầm lấy quyển tập nhỏ cùng thanh than chì kia.

Hàn Diễm cảm nhận được người kia thật sự cầm được vật trong tay liền buông tay, xoay người, tiếp tục bước đi. Bước đi của Hàn Diễm có thể nói là khá lạ lùng. Nàng không đi theo một đường thẳng như bao người, đi cứ hết qua trái rồi lại qua phải như muốn xem xét thứ gì đó nhưng thật ra, cho cùng cũng chỉ là bước chân tự do, du đãng trong đơn độc. Đôi khi giờ tay ra định chạm lướt thứ mình đi ngang qua nhưng cuối cùng vẫn là dòi xa bước chân khiến cho ngón tay không thể chạm đến thứ chất liệu kia mà cảm nhận nó.

Hắn theo sau Hàn Diễm cũng rất nhàn nhã, căn bản người đi phía trước đi thật sự là khá chậm, lại còn đánh vòng qua lại, lâu lâu cứ nhìn, không nhìn được lại đưa tay chạm lên ngực nơi hân để quyển tập nhỏ cùng thanh than chì kia, rồi lại nhanh nhìn lên, tìm kiếm người phía trước.

Hàn Diễm đi thêm chút nữa thì tấp vào một quầy hàng, chỉ đơn giản đề hai từ_”Xem bói”

[Ồ ồ, đây không phải là tiết mục thường thấy trong mấy phim gần đây sao? Không coi bói cũng là bóc bài, thử số hên xui xem]

Nàng vui vẻ ngồi vào ghế, lão bà bà gật gù ngồi đó sắp ngủ nàng cũng không đánh thức, vui vẻ chống tay lên bàn ngồi nhìn người khác ngủ. Ngồi đến chán lại dùng tay, chọc phá mấy thứ trên bàn, rồi lại bắt đầu ngo ngoe quanh ngoe quất xung quanh, trông không khác gì một đứa nhỏ tinh nghịch cả.

Lão bà bói vì ngủ gật nên không lâu sau liền mất thăng bằng, ngã về phía trước Hàn Diễm vừa lúc nhìn qua liền nhanh chóng đưa tay ra đỡ trán cho bà ta, tránh cho một cú trán đập mai rùa.

Lão bà cuối cùng cũng chịu tỉnh, chỉ là một tiếng xin lỗi hay cảm ơn với khách nhân của bà cũng đều không có. Sao đó, bà ta cũng chống tay ngồi nhìn Hàn Diễm một hồi, nàng cũng rất vui vẻ, mỉm cười thân thiện để người xem bói kia nhìn.

Bà ta bảo tay nào, nàng liền_”Được”_một tiếng rồi cười cười, đưa tay cho bà ta xem. Sau đó làm luôn cả bói mai rùa. Hầu như tất cả mọi thứ trên bàn của bà thì Hàn Diễm đều dùng qua. Sau một hồi, bà ta lấy ra một ống trúc nhỏ cùng mười hai thẻ tre bảo Hàn Diễm đứng lên, dựa vào may mắn, lắc nhẹ ống trúc, một thẻ tre sẽ rơi ra.

Hàn Diễm làm được vài lần liền có một thẻ rơi ra khỏi ống tre, rơi trên mặt bàn, nàng giờ tay định nhặt

“Đừng nhặt!”_lão bà về mặt có chút vội vàng, thậm chí đã rướn người, giờ tay định giữ lấy Hàn Diễm

Hàn Diễm nhìn bà, rồi lại nhìn thẻ tre, nhún vai vui vẻ nói_”Được thôi_ rồi lại tiếp tục ngồi xuống

“Tiểu thư, người đến đây, chỉ đơn giản bởi vì cô còn vương bận”

“Ta đương nhiên biết”

“Là vương bận cuộc sống trước kia”

Nàng nghe qua liền chau mày nhìn lão bà trước mặt_”Ta có hai cái trước kia”

“Thứ người không nhớ rõ chính là vương bận”

“...”_Hàn Diễm lúc này khoanh tay, biểu tình nghiêm túc suy nghĩ, sau đó thì thờ dài_”Có lẽ ta đã quên”

“Số mạng này của người, đều đã có sắp đặt sẵn”

“Ờ”

“Nhưng là nó lại biến chuyển tùy theo quyết định của người”

“Hả?”

“Người vốn chính là được tự do lựa chọn”

“À”

“Nhưng kết quả vẫn chỉ là một”

“Đệch”_nói xong lời này, Hàn Diễm liền giơ tay bịt miệng

Lão bà khẽ cười, rút ra khăn nhỏ màu trắng, cẩn thận cầm lên thẻ tre kia, gói lại

“Lão bà ta nhớ không lầm thì dù là thẻ gì thì hai mặt cũng đều phải có chữ, này là có ý gì? Hay là thẻ vốn không có chữ”

“Tiểu thư, ông tre mười hai thẻ, chỉ có một thẻ có chữ. Người mang về, tự mình xem, sẽ hiểu rõ”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hành động

Hàn Diễm nhướn mày, đề phòng, cẩn trọng giơ tay nhận lấy bọc vải trắng từ lão bà đưa qua_”Lão bà, bao tiền?”

Lão bà nghe được liền bật cười, xua tay_”Không cần, tiền của người, ta không lấy. Gặp được người có số mệnh như người thì đã là quá quý giá rồi. Thật sự không cần”

“Thật sao?”

“Ta không lừa người đâu”

“Cứ như vậy ta có thể đi được sao?”

“Đúng vậy”

“Vậy thì cảm tạ”_Hàn Diễm cẩn trọng lùi lại hai bước, khẽ nghiêng đầu, từ trong lòng lấy ra vài đồng bạc mà tiểu Thi đưa cho lúc sáng, đi đến cầm lên tay của tên hộ vệ, lật lên lòng bàn tay của hắn, thả tiền vào trong rồi cứ như vậy xoay người rời đi.

Đi được một đoạn nhỏ đường đi, Hàn Diễm nhìn xuống bọc vải trắng trong tay, nhếch môi cười_[Trong tiểu thuyết hay phim truyện, chỉ cần là thứ cuối cùng thì luôn gặp vấn đề mà không thể xem được, à, cũng có ngoại lệ mà, nhưng cũng là xem được xong thì cũng te tua toi tả lắm, thôi kệ, xem vẫn tốt hơn]_nàng mỉm cười, chậm rãi mở ra tấm khăn

Phía sau, tên hộ vệ sau một hồi ngẩn ngơ với hành động kia thì cùng lúc Hàn Diễm mở khăn thì cũng là lúc hắn mang tiền, đi đến trước mặt lão bà về mặt bất đắc dĩ kia mà đưa tiền, sau đó xoay người, đi đến ngay phía sau lưng của nàng.

Hàn Diễm vẫn đứng đó, tay vẫn nắm ở phần cuối của thẻ tre, về mặt ngây ngốc, rồi lại tự mình buồn cười, quay qua bên phải, đưa mắt nhìn về phía tên hộ vệ của mình_”Người tin vận mệnh không?”

Hắn yên lặng, còn Hàn Diễm lại cười khi_”Haiz, tin hay không cũng là triết lý của người. Còn bản thân ta, trước giờ luôn tin vào vận mệnh. Bởi đơn giản, nó là thứ ta không bao giờ thắng được. Người bảo là chống lại số phận nhưng sao không nghĩ tới số phận đã sắp đặt như vậy. Cuối cùng người cũng chỉ là một con số bất kì trong hàng vạn dãy số nhưng cứ nghĩ mình là con số đặc biệt. Người chỉ được cái khác biệt chứ không đặc biệt. Ta cũng vậy”

Nàng ngẩng đầu nhìn trời_”Tôi sẽ một lần nữa tin vào cái vận mệnh may mắn chết tiệt của mình, hy vọng ông sẽ cho tôi một món quà xứng đáng...à mà thôi, phần sau nói ra thì còn gì vui vẻ. Nhớ đó, xem như chúng ta thỏa thuận ngầm cũng được”

Hàn Diễm cứ như vậy, đứng yên một chỗ, ngửa mặt nhìn trời, tự mình thì thầm, lẩm bẩm. Người đi đường không nghe, người bán hàng không quan tâm, đơn độc một mình, ngây ngô giữa phố chợ. Nhưng là vẫn có một người ở phía sau bởi vì võ công trong người mà không tự chủ, thật sự một lần chăm chú nhìn vào vẻ đơn độc, phải tự làm bản thân vui vẻ, tự an ủi bản thân kia của nữ nhân. Hắn nghe vào tay hết mấy lời kia, nhưng vẫn có chỗ hiểu, chỗ không. Điều đó khiến hắn có chút khó chịu trong lòng.

Hắn muốn hỏi, thẻ kia rốt cục là ghi thứ gì. Nhưng là cuối cùng vẫn yên lặng mà theo sau nàng. Rồi bỗng nhiên chợt nghĩ_[Nếu ta không ở đây, thì người phía trước sẽ nói với ai và ai sẽ nghe nàng ta nói?]

Hàn Diễm đến khu nhà của họ Thạch kia để xem xét xung quanh, dạo đến chán nản mà ngồi xuống bậc thềm, đầu tựa vào cột muốn đánh một giấc thì tiểu Thi mới hối hả mà chạy đến, cổ thở lấy thở để_”Tiểu thư, người có biết chỗ này rộng lắm không?”

“Không thấy ta đang ngồi một chỗ sao?”

“...”

Thấy đứa nhỏ gãi đầu ngứa ngáy, nàng cũng thôi chọc nó thêm, vẫn đầu tựa cột_”Sao rồi?”

“A, dạ, họ chấp nhận làm cho chúng ta rồi ạ, thật bất ngờ”

Hàn Diễm nhìn đến gương mặt vui vẻ của tiểu nha đầu bên cạnh mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh kia_”Làm gì tiếp theo đây”_rồi lại quay đầu nhìn tên hộ vệ đang đứng quay lưng về phía mình, trở lại nhìn tiểu Thi_”Ta hết thời gian. Việc còn lại tiểu Thi giúp ta làm tiếp có được không?”

“Đương nhiên ạ”

“Ừ, ngươi hiện tại đi xem hết những mẫu trong thành, ghi nhớ lại tất cả những ưu điểm cũng như địa thế của nó, tôi về ta sẽ hỏi ngươi”

“Được ạ”

Hàn Diễm lười biếng đứng lên dưới sự giúp đỡ lạnh lẽo của tiểu nha đầu, chậm rãi phất lấy bụi mòng trên quần áo của mình, thong thả nhìn về phía tên hộ vệ_”Mau cùng ta đi xem tên ân nhân gian trá kia của ngươi định bày trò gì với ta đây”

Nàng nhếch môi cười, chậm rãi đi ra, cửa vừa mở thì đã thấy một chiếc xe ngựa thông thường đợi sẵn, Hàn Diễm cũng không biểu cảm gì nhiều ngoài việc nhướn mày, vươn tay nắm lấy bàn tay từ bên trong đưa ra cho mình, chân đi lên bục gỗ, nhẹ nhàng lui vào trong

Vừa ngồi xuống chỗ, Ly Bách liền mang ra khăn ẩm cho Hàn Diễm

Nàng cũng không nói nhiều, chậm rãi tẩy đi lớp phấn hồng trên mặt_”Ly Bách, ngươi thật chu đáo”

“Chỉ với muội”

Hàn Diễm cúi đầu nhìn khăn trắng lấm tấm vết mực, vết phấn đỏ hồng kia, lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ thông qua tấm rèm che mỏng manh, sau đó nhìn qua Ly Bách rồi lại nhìn ra bên ngoài_”Đến Lam phủ sao?”

“Ừ”

“Ngươi muốn bày trò gì?”

“Cho muội biết rõ năng lực của hần”

“Loại người đó, không hứng thú”

“Đừng nói trước”

“Ta có giới hạn”

“Ta sẽ không chạm đến giới hạn của muội”

“Ngươi sắp đi qua rồi. Ngươi có một chút khiến ta cảm thấy tức giận”

Ly Bách nhướn mày nhìn về mặt thờ ơ cùng ánh mắt vô thần và đôi mày chau của Hàn Diễm, khẽ thở dài_”Chỉ cần muội nghe lời ta, việc hoàn thành sớm, muội sẽ không cần dây dưa với hần nữa”

“Ngươi...”_Hàn Diễm liếc qua nhìn hần_[Ta sẽ khiến ngươi hối hận khi đã cố kéo ta vào chuyện này]

“Ta không hối hận đâu”_Ly Bách lắc đầu, thở dài, mắt cũng nhìn ra bên ngoài_”Muội cũng sẽ không”

Hàn Diễm ngẩng đầu, hít sâu một hơi, nhắm mắt vài giây sau đó chậm rãi thở ra_”Hy vọng là vậy”

Sau đó trên xe chìm vào bầu không khí tĩnh lặng đến đáng sợ. Ly Bách lúc này mới chậm rì rì kéo ra học tủ trong xe_”Lát nữa chuyển xe, nhớ thay đồ nhanh một chút”

Hàn Diễm nhìn hần, rồi lại nhìn túi vải, chậm chạp đưa tay nhận lấy, sau đó đặt vào lòng, tiếp tục yên lặng nhìn bên ngoài.

Xe rẽ vào vại ngõ nhỏ liên tiếp, sau đó đi thẳng ra khu rừng trúc gần đó, chuyển xe đồng thời để Hàn Diễm thay áo quần n, chỉnh lại tóc. Kế tiếp không lâu sau thì cả hai cũng đến trước phủ của Lam Vương.

Vẫn là một màn Ly Bách xuống trước, mỉm cười thật yêu chiều mà giơ tay, đỡ lấy tiểu muội muội ngây ngốc của hần xuống xe. Chỉ là

“Đứa nhỏ ngoan, muội chỉ cần làm điều muội thích như bình thường”_Ly Bách nhẹ nhàng thả lệnh với Hàn Diễm về mặt ngo ngác cùng đôi mắt thờ ơ không nhìn lấy hần một giây phút nào kia

Ly Bách sau đó cũng chỉ có thể cười trừ, xòe quạt bước đi trước còn tiểu muội hần thì ngậm ngón tay, lo âu, khờ khạo mà nhìn xung quanh. Tên hộ vệ

lúc này trở về với mặt nạ ban đầu Ly Bách cho hắn, chậm rãi theo sau Hàn Diễm.

Ly Bách vừa vào đến cửa đi chưa được ba bước chân thì đã thấy Trịnh Hạo như cún con vui vẻ chạy tới mừng. Nhưng khi ánh mắt xui xẻo nhìn qua thấy được Ly Hiên kia thì mặt hắn liền sạm lại, nét vui vẻ đều mất đi, thay bằng sự giận dữ nhìn Hàn Diễm, rồi khó chịu nhìn Ly Bách. “Không phải nói trước chỉ có huynh thôi sao?”

[Thân là vương gia, lại còn là võ tướng mà ruột để ngoài biểu bì à!! Nếu ta có mười thành công lực thì lập tức sẽ headshot người đó tên nhóc con] Hàn Diễm vô tình nhìn quanh, cắn cắn ngón tay rồi làm như tình cờ trông thấy bảo bối, hai mắt thu vào ánh sáng tự nhiên mà có thần, đánh rơi cánh tay, vui vẻ hướng Trịnh Hạo cười đến rơi nước miếng. “Phu quân!”

Sau đó bước chân lên định chạy tới chỗ hắn nhưng Ly Bách lại cản, quay qua nhẹ nhàng bảo. “Ly Hiên, hôm nay đã hứa gì với ta?”

“Không!!”

“Ngoan, chỉ được gặp hắn, có nhớ không?”

“Ừ” Ly Hiên liền về mặt như muốn khóc, rất đáng thương nhìn qua Ly Bách rồi lại nhìn Trịnh Hạo ngay cả chút động lòng cũng không có mà thay vào đó tay của hắn đã cầm sẵn chuỗi kiếm vẫn đang nằm trong võ, nằng lền oa oa khóc lên, chân cũng giậm giậm đất. “Của ta, của ta”

Đang lúc Ly Bách đi định lên tiếng còn Trịnh Hạo thì đang tức giận đến muốn quát lên thì ngay lúc đó lại có một giọng nói khác vang lên. “Có chuyện gì vậy, thật náo nhiệt”

Vương phi của Trịnh Hạo, Lang La nhẹ nhàng, yêu kiều cao quý trong tà áo lam nhạt khẽ che khăn thích ý nhẹ nhàng đi tới phía sau vương gia của nàng, mắt cười nhìn đến Hàn Diễm

Trịnh Hạo dù vẫn với thái độ tức giận nhưng rõ ràng trong mắt lại là hòa hoãn không ít nhìn qua Lang La, nhẹ giọng. “Sao lại ra đây?”

Lang La khẽ nhún người cúi chào trước Ly Bách, sau đó lại vui vẻ hướng Trịnh Hạo, mị mắt nói. “Là Trịnh Hạo bắt ta chờ”

Trịnh Hạo nghe được liền lúng túng gãi đầu, đỡ lấy khuỷu tay vương phi của hắn, lòng bàn tay kia mở ra hướng về một phía. “Mau vào trong, ta cùng Ly Bách huynh liền vào”

“Được” Lang La vẫn cười, cũng chỉ hướng Ly Bách cúi nhẹ đầu, xoay người thông thả mà bước đi

Ly Bách lúc này nhướn mày, có chút thích ý, lại có chút khiêu khích nhìn qua tiểu muội nhà hắn thì không khỏi có chút hoảng thần. Đứa nhỏ cạnh hắn, muội muội hắn đang muốn sử dụng cho mục đích riêng kia cứ như vậy hướng về phía Lang La rồi đi, nước mắt tuôn rơi như suối cùng về mặt thần thờ, như mất sức sống, tay cũng đã buông lỏng.

Hắn đang tốt độ gấp gáp muốn hỏi thì Hàn Diễm lại nhanh hơn một bước, như một con rôi tìm được nguồn sống biến thành người, gơ tay ra trước, bắt đầu bước đi được hai bước, Ly Bách không kịp kéo lại thì nàng đã tung chạy, cùng nụ cười trên môi. “Của ta”

Trịnh Hạo lúc đầu chau mày khó hiểu nhìn hành động của kẻ điên trước mắt, nhưng ngay sau khi hiểu nhanh Ly Hiên kia là muốn đuổi theo vương phi của hắn thì liền rút kiếm. Ly Bách muốn đuổi theo cũng không được, lập tức quay lại chặn đứng trước một bước của Trịnh Hạo. Hắn bỗng nhiên có một suy nghĩ rồi nói ra thật nhanh đến nỗi cũng khiến hắn giật mình. “Không được làm bị thương muội tử của ta”

Hàn Diễm bên kia mặc kệ, dùng hết sức lực đuổi theo vị nữ tử kia, ngay khi vừa thấy được tám lưng yêu kiều kia thì liền vươn tay, nắm lấy cánh tay nàng.

Lang La giật mình, quay lại nhìn nữ tử trước mắt. Chỉ là một chút lo sợ hay tò mò cũng không có, chỉ đơn giản dùng mắt phượng không cảm xúc mà nhìn tiểu thư Ly gia trước mặt.

Hàn Diễm biết, ánh mắt đó không phải cười nhạo, cũng không phải là tò mò. Chỉ đơn giản là nhìn thoáng qua, thật lạnh, thật thờ ơ, không xem trọng. Lang La trước mặt này, gương mặt này, khiến cho một mảng nhỏ trong ký ức bị che khuất của cả hai được mở ra. Lang La này, căn bản chính là kiếp trước của Hàn Diễm. Từ ngoại hình cho đến tính cách. Từ cử chỉ cho đến ánh mắt.

Hàn Diễm cư nhiên gặp lại chính bản thân mình, chính thân xác mình, chính tâm hồn của mình ở thời đại muội không biết chim không hay này là đâu. Nhưng mà hiện tại, Hàn Diễm nàng, một tâm hồn chính xác thứ hai của thân thể kia lại đang nằm trong người Ly Hiên.

Nàng ngơ ngàng nhìn người trước mắt, gơ tay định chạm đến gương mặt thân thuộc mình luôn tự hào lúc xưa kia. Nhưng nửa đường lại bị giăng ra, sau đó còn bị đập cho một cước lăn ra sát mép hồ

Ly Bách vội vã chạy đến, đỡ lấy muội muội hắn, ánh mắt mang vẻ khó chịu nhìn đến Trịnh Hạo đang hấp tấp xem xét ái nhân nhà hắn, rồi lại nhanh chóng nhìn xuống Hàn Diễm, không nghĩ nhiều, xóc dậy nữ nhân yếu ớt, ôm vội vào lòng, ghì thật chặt, về mặt chợt hoảng sợ tốt độ khi cảm nhận được sự run rẩy kinh khủng từ người trong lòng, cắn chặt môi, một lời an ủi cũng không dám thốt ra.

Hành động gơ tay chạm vào trán bảo kia của Hàn Diễm, Ly Bách có thấy qua và hắn luôn khắc sâu từng cử chỉ, hành động của tiểu muội muội này của hắn vào lòng. Ngay lúc chặn lại Trịnh Hạo, hắn đã thông suốt. Chỉ là hắn cần không nổi trên võ tướng này, cứ như vậy bị hắn điểm huyệt, sau đó chậm một bước nhìn tiểu muội nhà hắn được tặng một cước.

Người trong lòng vẫn không thôi run rẩy, Ly Bách có chút bất an kéo ra Hàn Diễm thì lại lấy nàng đang cố bịt chặt miệng, hấn vội vả lấy tay sờ ngực nhưng tìm không thấy, lại luống cuống hướng hộ vệ của Hàn Diễm, xòe tay, giọng run rẩy_”Khăn, mau đưa ta khăn!!!”

Hắn lấy khăn đưa cho Ly Bách, Ly Bách nhanh chóng mang ra, lại rút từ ống tay áo Hàn Diễm ra thêm một khăn tay khác, bịt miệng nàng.

Hàn Diễm cũng không chần chừ liền ói ra, mùi tanh của máu liền xộc thẳng giữa hai người. Chi là nàng vẫn cố chấp, mặc kệ Ly Bách cố gắng lau đi vết máu trên mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Lang La xoay người rồi đi phía trước, mờ ảo giờ tay muốn chạm vào_”Ta...”

~”Ta sẽ không xin lỗi”

Ly Bách nhìn đến Trịnh Hạo miệng lưỡi ngay thẳng, vẻ mặt cương liệt trước mặt, khẽ quay đầu nhìn cửa phòng khép kín dành cho khách nhân của Lam phủ, cũng chính là chỗ Hàn Diễm đang nghỉ ngơi kia rồi hấn thở dài với bộ dáng thư sinh của mình_”Ta cũng không cần lời xin lỗi từ đệ. Là lỗi của muội muội ta. Lúc nào cũng vậy, luôn khiến đệ lo lắng”

“Ta không lo lắng. Muội muội của huynh luôn khiến ta khó chịu”

Ly Bách nhìn Trịnh Hạo, mỉm cười_”Tên ngốc Mộc Thanh đã đến chưa”

“Haiz, nói mới nhớ. Mau đi, hấn là đến trước cả huynh”

“A, là lỗi của ta”_Ly Bách khẽ cười, dùng quạt che miệng, chậm rãi bước đi sóng vai cùng Trịnh Hạo_”Hấn không đến chỗ ta mà lại đi đến phủ đệ, không sợ kinh thành này lại một phen dậy sóng sao?”

“Hừ, khuya canh năm hấn đã gõ cửa, chạy trốn phủ mẫu hấn”

“Lại có chuyện gì sao?”

Trịnh Hạo vẻ mặt bất đắc dĩ muốn kể lại thôi, sau đó lại lắc đầu_”Ta cũng không muốn dính đến quan trường như huynh, nhưng cư nhiên tên ngốc kia hấn cứ đem hết chuyện này đến chuyện kia, từ chuyện triều chính ra đến chuyện ngoài biên giới mà kể ta nghe. Huynh thử nghĩ xem, có thấy thoải mái không?”

“Nghe cứ như ta mới là người cắt đứt hết tiền đồ của đệ. Sau đó thì sao?”

“Huynh lại còn vờ như không biết? Không phải mấy chuyện tiếp tế hay cách giải quyết này nọ của huynh đều là bảo ta làm sao. Thế cũng không sao, cứ người là chuyện phải làm. Nhưng tên ngốc Mộc Thanh kia cư nhiên vẫn không hiểu rõ đường đi, đem chuyện tranh chấp mà kể với người như ta”

Ly Bách phe phẩy quạt đôi lúc chậm rãi dừng lại che mặt, khẽ hạ mắt nhìn sau đó rất nhanh liền trở lại như bình thường_”Đệ chỉ cần nghe rồi quên là được. Tiêu tử kia cũng chỉ có ta và Trịnh Hạo người là huynh đệ. Chấp nhất hấn làm gì”

“Nó khiến ta khó chịu”

[Còn cảm xúc, vẫn dùng được]

Trịnh Hạo như tìm được chỗ trút đi bức tức, cứ như vậy vô tình lại cùng Ly Bách một đường mà lơ đãng đề cập đến cách giải quyết chuyện triều chính. Thậm chí đến lúc gặp tên đầu gối Mộc Thanh luôn bị hai người họ nể trọng sau lưng kia thì tần suất bàn về chuyện triều chính lại còn nhiều hơn. Cuộc trò chuyện của ba người chỉ có mình Mộc Thanh là liên tục nói chuyện, Trịnh Hạo thì chỉ lâu lâu nhàn nhạt thêm vào vài câu chỉ có Ly Bách một bên khẽ phe phẩy quạt, dùng đôi mắt cười khi hai tên trước mặt vô tình tranh cãi một chuyện vặt vãnh trong triều.

Trịnh Hạo ngoài miệng bảo không muốn, không quan tâm, không tham gia vào triều chính, nhưng thật sự sâu bên trong, hấn là một con người thông minh và toan tính hơn hấn biết về bản thân mình và Ly Bách biết điều đó.

Mộc Thanh giương cung_”Gần đây không hiểu sao của Thái tử lẫn Trịnh vương đều im lặng”_và bắn

“Ý tứ của đệ ở đây là sao?”_Ly Bách dạo một vòng, chọn ra một cây cung cho riêng mình

“Bọn họ yên tĩnh cảm thấy rất không thú vị mà lại cảm thấy nguy hiểm. Không biết ai sẽ là con mồi tiếp theo. Hai người họ luôn khiến mọi người đứng ngồi không yên”_Mộc Thanh rút tiếp mũi tên khác tiếp tục kéo căng dây cung

“Trịnh Hạo, đệ nghĩ sao?”_Ly Bách chậm chạp giương cung

Trịnh Hạo nhìn sang Ly Bách, rồi liền nhìn thẳng rất nhanh căng lên dây cung_”Ly gia”_rồi thả bắn

“Trịnh Hạo mới là người luôn khiến ta ngạc nhiên”_Ly Bách nhướn mày_”Nhưng ta nghĩ khác”

“Không có đáp án khác. Chuyện này quá dễ dàng để tìm ra đáp án”_Trịnh Hạo tiếp tục cầm lên tên thứ hai, bắt đầu vào thế đứng, căng dây cung_”Đừng bàn nữa”

“Cuối năm nay hình như chưa đi tiếp tế? Tình hình hiện tại đã tốt hơn rất nhiều sao?”

“Không hẳn. Hai người kia bỗng nhiên đối với lần chuyển hàng nhỏ nhoi, ít ỏi này âm thầm tranh giành”

“Đệ đưa cho họ”

“Đúng vậy, cứ để họ lấy, đệ cũng không muốn can thiệp vào quá nhiều”

“Vậy Trịnh Hạo, lúc này ta muốn hỏi đệ một câu”

“Huynh cứ nói”

“Nếu ta trở lại trong triều thì sao?”

Trịnh Hạo đang căng cung thì dừng lại, quay qua nhìn Ly Bách nhưng rất nhanh liền nhếch môi cười, trở lại với cánh cung của mình. “Quan trọng ở đây là huynh không thể và quan trọng hơn huynh cũng không muốn điều đó” _hắn thả tay, mũi tên lệch ra khỏi tấm bia mà cắm vào tấm bia của Mộc Thanh. “Nhưng đối với người như huynh thì nếu thật sự chuyện đó xảy ra, chỉ cần là huynh cần ta, ta nhất định sẽ giúp, ở bên ngoài”

Ly Bách bật cười, vờn tay vỗ vỗ vạy của Trịnh Hạo, cũng không bắn cung, tiếp tục xòe quạt, lui về màn trướng, thông thả ngồi xuống nhìn hai người phía trước.

Bên trong này, Hàn Diễm bởi vì cảm thấy khó chịu mà lơ mơ tỉnh dậy, mắt vừa lơ mơ nhìn xung quanh thì tai đã bắt được cuộc trò chuyện không mặn không nhạt của hai người trong phòng

“Thái tử đệ, sao không một lần chịu nghe lời người hoàng huynh như ta” _Trịnh Lương thở dài, vẻ mặt tiếu ý nhìn qua Trịnh Hành đang chăm chú xem sách

“Không cần”

“Nói ta nghe xem, sao đệ lại đến đây?”

“Không cần lý do”

“Đệ là muốn đến xem ta làm gì sao? Lo lắng cho tiểu ngốc qua năm kia sao?”

Trịnh Hành vẫn bình thản lật sách, sau đó chậm chậm nâng tách trà. “Xem Vân vương làm chuyện ngu ngốc”

“Sao nào? Thế nào mới là không ngu ngốc?”

“Lần đi cứu tế tiếp theo, ta cũng không hứng thú tranh giành nữa”

“Sao vậy? Điều kiện của thái tử đệ là gì?”

“Chưa cần”

“Hừm? Ta không thích mất nợ, nếu đệ buông, sao ta phải nắm. Ta không thích nhận ân tình. Ta...”

Trịnh Lương đang định mở miệng nói tiếp thì Trịnh Hành lại đóng lại quyển sách trong tay, làm cho nó phát ra âm thanh. Sau đó, hắn đứng thẳng người, xoay mặt về phía giường của Hàn Diễm, bước tới mặc kệ ánh mắt thích thú của Trịnh Lương phía sau.

Hàn Diễm chớp mắt nhìn gương mặt không cảm xúc, rất lạnh lùng phía trên mình. Nhưng chưa được quá lâu thì hắn liền vờn ra một tay với tư thế chuẩn bị bóp lấy cổ nữ nhân nằm đó. Chỉ là còn một chút thì hắn liền dừng lại, dùng đôi mắt lạnh lẽo sâu không thấy đáy của mình mà nhìn Hàn Diễm vẫn ngây ngô, lúc này kéo góc chăn lên cắn cắn, mắt vẫn nhìn hắn rất tròn xoe, rất vô tội.

Trịnh Lương phe phẩy quạt, thông thả bước tới cạnh Trịnh Hành đã thu tay lại, đứng xoay lưng về phía Hàn Diễm. “Sao vậy? Nếu nha đầu này chết ở đây thì chúng ta sẽ có chuyện vui để xem. Sao đệ lại chần chờ?”

“Sao ta phải là người làm chuyện đó?”

“Đệ vừa làm gì?”

Hắn liếc nhìn qua Trịnh Lương, lại nghiêng đầu một chút nhìn Hàn Diễm, sau đó rất nhanh liền trở lại tư thế hiên ngang của mình, vẫn là xoay lưng về phía Hàn Diễm, đập bẹt nhả ra ba từ. “Chơi trò chơi”

Trịnh Lương nhếch khóe môi, mỉm cười, mị mắt nhìn xuống Hàn Diễm, chuyển xuống ngồi ở đầu giường cạnh nàng, phe phẩy quạt. “Tiểu ngốc qua, xem, ca ca có giống huynh trưởng nhà người không?” _hắn vờn tay, vuốt nhẹ trán nàng, rồi lên đến mái tóc mềm mại kia

Hàn Diễm chớp mắt nhìn hắn, sau đó lại kéo chăn lên cao ngay ngốc mà nhìn họa tiết trên đó, sau đó lại ngẩng đầu nhìn hắn rất đỗi ngây ngô. “Ca ca”

Trịnh Lương bật cười, búng nhẹ mũi Hàn Diễm, vui vẻ, cung chiều nói_”Tiểu ngốc qua, ngươi thật thông minh nha”

“Thông minh?”_Hàn Diễm chau mày thôi nhìn Trịnh Lương, tiếp tục giọng cao chảnh, chăm chú xem xét_”Thông minh”

Trịnh Lương mỉm cười thật hiền, vẫn một tay vuốt tóc của Hàn Diễm, nhẹ nhàng nói_”Tiểu ngốc qua, ngươi yêu Trịnh Hạo chứ?”

Hàn Diễm nghe được mắt liền sáng lấp lánh nhìn lên Trịnh Lương_”Phu quân?”

“Ngốc qua giúp ca ca lấy một thứ của hần, như vậy hần chắc chắn sẽ yêu ngươi, sẽ đối tốt với ngươi, cho ngươi ăn bánh, cùng ngươi đi chơi”

Hàn Diễm chau mày, vầu môi ra một chút, lại hạ mắt, lấy tay này kéo da tay kia_”Lấy đồ, không tốt”

Trịnh Lương vẫn mỉm cười, tiếp tục nhẹ nhàng cúi đầu bên tai Hàn Diễm_”Tiểu ngốc qua có muốn phu quân không?”

“Muốn!”

“Vậy phải giúp ta lấy đồ vật, sau đó ta sẽ giúp ngốc qua cùng phu quân ở cạnh nhau”

“Nhưng mà....”

“Tiểu ngốc qua không yêu phu quân sao?”

“Phu quân!”

“Vậy ta sẽ giúp ngươi cùng với phu quân ở chung một chỗ được không?”

“Có thể?”

“Có thể”

“Ra sao?”

“Ấn tín của hần, ngốc qua biết nó nằm ở đâu không?”

Hàn Diễm biểu môi, lại xem xét góc chần_”Không biết đâu”

Trịnh Lương mỉm cười_”Ngốc qua rất yêu phu quân Trịnh Hạo mà đúng không? Ta tin ngốc qua sẽ làm được mọi thứ, việc này rất tốt cho phu quân của ngốc qua”

Hàn Diễm lại nhìn hần, rất ngây thơ hỏi_”Thật sao?”

Trịnh Lương gật đầu, đưa ra cho Hàn Diễm một cây quạt_”Tiểu ngốc qua, cho ngươi thời gian một tuần để lấy ấn tín mang cho ta, sau đó tự nhiên phu quân và ngươi sẽ ở cùng một chỗ”

“Được!”

“Tiểu ngốc qua, ca ca tin ngươi”_Trịnh Lương mỉm cười, xoay người rời đi, theo sau là Trịnh Hành

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Góc nhỏ

“Thái tử đệ đệ của ta, sao không đi nhanh một chút, ta không muốn chậm trễ đâu”

“Không cần”

“Nhưng ta không nỡ”

“Ngươi, thật bần”

Trịnh Lương cười khì, vẫn giữ lấy khúc miệng vui vẻ của hần, ngoáy đầu, liếc nhìn về phía Trịnh Hành, xoay người bước tới, sau đó lại dừng chân, trực

tiếp mặt đối mặt với Trịnh Hành. Về mặt của hắn khi không cười quả thực quá mức âm lãnh, giọng nói cũng trầm xuống, không ảm áp nhẹ nhàng như khi hắn cười_”Đệ đệ, người dù là thái tử, nhưng vẫn là hoàng đệ của ta”

Trịnh Hành thờ ơ nhìn Vân tam vương trước mặt kia, dùng một tay đang cầm sách của mình, nhẹ phẩy qua mặt_”Thật khó chịu”

Trịnh Lương nhướn mày, xếp lại quạt, một tay đặt ra sau lưng, hơi cúi người, tay kia đưa quạt đến trước mặt Trịnh Hành_”Cần quạt của ta không?”

Trịnh Hành dùng quyền sách bản thân đang cầm đẩy xa ra khỏi tầm mắt thẳng tắp của hắn, sau đó nhấc chân đi lên phía trước. Trịnh Lương mỉm cười, cũng lập tức trở lại bộ mặt vui vẻ của hoàng huynh thường ngày, đi theo phía sau thái tử hoàng đệ của hắn

Có một sự thật không ai biết được trừ Trịnh Hành và Trịnh Lương, Trịnh Hành lên được ngôi thái tử một phần là vì mẫu thân hắn nhưng một phần bí mật khác lại chính là do Trịnh Lương tạo ra thế cục. Ngày đó, khi Trịnh Hành vẫn đang ngây ngô ôm mộng tưởng một ngày sẽ trốn thoát khỏi cấm cung thì Trịnh Lương đã đến trước mặt hắn, vẫn với nụ cười ngày nào, rất nhẹ nhàng che quạt nửa mặt, hướng hắn cong mắt cười_”Tiểu tử hoàng đệ, ta nhàm chán, cùng ta làm mọi thứ trở nên thú vị có được không?”

Chính hắn là người đã đẩy Trịnh Hành vào hố sâu cung đình, vào những tranh chấp dơ bẩn nhất, thứ mà hắn biết rõ nhưng vẫn cố tránh né. Để rồi, khi nắm vào tay danh nghĩa của một thái tử, hắn đã thật sự bán luôn cả linh hồn chỉ dành cho cuộc chơi tranh chấp ngay văng chưa biết hồi kết này.

“Người muốn kéo một ngốc tử vào cuộc đấu này sao?”_Trịnh Hành vẫn bình thản mà đi phía trước, bỏ lại một câu cho Trịnh Lương ngay phía sau

“Hiện tại ta nhàm chán, đệ khiến ta có chút thất vọng”

Trịnh Hành không kiềm được liếc mắt qua nhìn bên phải của mình, sau đó cũng nhanh chóng trở về tầm nhìn phía trước, khẽ cong khóe miệng cười_”Khiến hoàng huynh thất vọng?”

Hai người đến một cách thật lặng lẽ, sau đó cũng rời đi âm thầm không đánh động đến ai. Cả một vương phủ rộng lớn chuyên về võ trang của Trịnh Hạo cư nhiên lại không ai hay biết họ phải tiếp nhận hai vị khách không mời mà tới thích đi dạo vòng quanh kia

Trở lại với Hàn Diễm trong phòng, sau khi cửa phòng được đóng lại thì nàng liền mở miệng hỏi nhỏ_”Đi chưa?”

Bầu không khí xung quanh vẫn còn quá đối yên lặng, lâu đến mức Hàn Diễm muốn ngủ tiếp thì bất ngờ một tấm giấy đưa ra trước mặt nàng

“Gì thế này?”_Hàn Diễm chau mày, khó tưởng tượng nhìn vào bức vẽ trước mặt mình, sau đó nhìn qua tên hộ vệ mặt sắt đang nhìn nàng chăm chú kiểu như_”Tôi viết rất rõ, cô không hiểu, cô chính là đồ ngốc”

Bức tranh của tên hộ vệ nàng đang xem căn bản bao gồm hai cây que tăm, hai hình tròn trên mỗi que tăm rồi dấu 'x' thật lớn gạch bỏ hai que diêm đó. Hàn Diễm trề môi, về mặt như thấy thứ đáng ngại nhìn bức hình, sau đó biết mình hình như có chút sai sót về thái độ nên liền nhanh chóng giơ tay vuốt mặt, thờ dài_”Ta không có ý gì, cũng không phải không hiểu người muốn nói gì. Nhưng nếu được, lúc trở về, ta sẽ nói với Ly Bách kiểm cho người một phu tử, hoặc cùng lắm thì hắn sẽ đích thân mà dạy chữ cho người”

Nàng nhanh tay cầm lấy tờ giấy, gấp nó lại bỏ vào ống tay áo đồng thời khẽ chau mày với cái bụng đau của mình, sau đó chậm rãi ngồi dậy, chậm chậm kéo áo lên muốn xem thì tên hộ vệ lại quay mặt sang chỗ khác.

Hàn Diễm nhìn thấy, không nhanh không chậm liền bật cười, sau đó tự mình xem chỗ đau kia. Cư nhiên lúc này đã thành một mảng xanh tím đáng sợ.

Nữ nhân nhìn không được thờ dài, giờ tay ôm trán, che đi nửa gương mặt_”Sơ xuất, quá sơ xuất rồi. Sao lại có thể làm chuyện không suy nghĩ như vậy”_đôi mày kia chau lại ngày một gần_”Nam nhân kia, còn có Thanh, giờ lại là chính mình. Rốt cục sẽ còn loại người nào nhảy ra a. Sẽ là ai tiếp theo đây. Hừ!”

Hàn Diễm lơ đãng nhìn lên thì đã thấy tên hộ vệ đặt áo khoác lên giường cạnh nàng_”Sao vậy, ta phải đi nữa sao?”

Hắn im lặng đứng quay lưng ở một bên thành giường, sau đó lặng lẽ đi đến cửa, cứ như vậy đứng yên như chờ đợi. Hàn Diễm vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu nhìn hắn, sau đó vẫn là chậm rì rì mà mặc áo vào. Đến lúc bước gần đến tên hộ vệ thì bỗng nhiên hắn lại khụy xuống một chân để đầu gối chạm đất, đưa tấm lưng được hạ thấp rộng lớn ra trước mặt Hàn Diễm.

Nàng nhìn tấm lưng kia, rồi lại nhìn một tay đang ôm bụng của mình, nghiêng đầu, tròn mắt nhìn sau đó lại thờ dài, nhún nhẹ vai, tự mình phát tay với chính mình, nhấc chân bước lên, bỏ qua tên hộ vệ, tự tay đẩy cửa, bước ra ngoài với dáng vẻ của một ngốc tử, hi hi ha ha một mình nhìn quanh cười ngây ngốc.

Bình thường Hàn Diễm cũng như vậy, cũng thường cười một mình khi tự mình ngẫm lại chuyện vui hay việc làm của người xung quanh, sau đó tự suy nghĩ về vài lý do rồi lại cười một mình, ánh mắt của lúc đó cũng thất thần, vô định không kém với nào bộ đang làm việc không tưởng kia. Cho nên căn bản, đây chính là một loại thói quen, một loại tính cách, đã không còn đơn thuần là giả ngốc để nhập vai nữa.

Hàn Diễm tùy ý bước đi cẩn thận với vùng bụng vẫn còn đau âm ỉ của mình, ngây ngốc mà nhìn quanh, trong đầu lại thầm nghĩ lại mấy lời vừa nói của Trịnh Lương kia, sau đó lại bất giác mà nở nụ cười_[Lão tử là cho người chờ đến mòn răng. Muốn ta làm, trước tiên phải cho ta vật trao đổi ngang giá hoặc hơn. Đó mới là nguyên tắc của gian thương như ta. Dám ra lệnh cho ta sao? Người gan lắm]

Trong vô thức, Hàn Diễm tự động rẽ trái, rồi rẽ phải, cứ như vậy mà bước đi với mớ bong bóng trong đầu cùng đôi mày khẽ chau vì khó chịu. Chỉ là đi

được một lúc thì dừng, chuyển sang chăm chú xem đánh nhau.

Hắn nhiên là tên gốc Mộc Thanh và tên Lam vương Trịnh Hạo kia. Hàn Diễm lười nhìn bọn họ, mắt khẽ đảo tìm kiếm tên thích gây chuyện Ly Bách kia. Hắn cứ nhiên ngồi một bên, thoải mái xem sách, uống trà. Thậm chí, Hàn Diễm còn thấy Mộc Thanh vung lên cán thương, dùng lực phóng thẳng tới, cùng lúc đó thì Trịnh Hạo lại né qua một bên khiến cho tầm nhìn phía trước của Mộc Thanh bỗng nhiên được mở rộng, hắn trợn mắt nhìn mũi thương lao thẳng về phía Ly Bách vẫn còn nhàn nhã uống trà trong trướng.

Hàn Diễm bỗng nhiên có hai luồng suy nghĩ trái ngược nhau về thứ võ công của Ly Bách [Là hắn quá mạnh hay thật sự hắn chỉ có đủ võ để phòng thân?? Suy cho cùng, nếu hắn mà giỏi võ, lại còn biết y thuật lại thêm tính tình cùng sự thông minh của hắn thì thiên hạ này tất loạn. Cho nên, con người không ai là hoàn hảo, suy cho cùng, Ly Bách không những là lang băm, mà lại còn là một tên võ mềo] Hàn Diễm sau một hồi khinh bỉ Ly Bách góc bên kia đã được tên hộ vệ phía sau Hàn Diễm cứu lấy một mạng thì nàng liền dùng đôi mắt cá chết, vô tiêu cự mà nhìn về hướng đó, lòng lại trầm nghĩ [Nói đi cũng phải nói lại. Xét theo nhiều khía cạnh, dù cho Ly Bách là phế nhân thì...cũng còn đỡ hơn mình nhiều. Hầy da, sao có thể câu huyết như vậy chứ!!]

Phía bên kia, Ly Bách vô tình ngược nhìn lên, rất tự nhiên mà hỏi tên hộ vệ _”Người làm gì ở đây, Ly Hiên của ta muội ấy ở đâu?”

Tên hộ vệ yên lặng, trở ra đặt lại cây thương vào vị trí thì trong lúc đó thì Mộc Thanh cùng Trịnh Hạo cũng đều đồng loạt dùng đánh nhưng chỉ có Mộc Thanh là chạy đến, về mặt lo lắng, xoay tới xoay lui nhìn xem Ly Bách có bị thương chỗ nào hay không _”Ly Bách huynh có sao không vậy?”

“Không sao, vẫn ổn, dạ tạ” _Ly Bách nghĩ muốn đứng dậy, đi tìm Hàn Diễm

Trịnh Hạo lại một bên yên lặng, rút từ trong ngực ra một thanh chủy thủ chuôi nạm ngọc, chăm chú xem xét thật tỉ mỉ nó rồi bất thành linh ngẩng đầu, sắc lạnh mà nhìn lên Hàn Diễm

[Giờ chứ, ta đã làm gì người mà đã bật đèn pha với ta rồi] _Hàn Diễm thái độ có chút né tránh không biết nên làm gì với hình ảnh một đứa ngốc thông thường, cứ như vậy đứng ngây ngẩn đó, thỉnh thoảng xoay tới xoay lui ngơ ngác nhìn xung quanh, nhưng mặc nhiên lại vô như không như thấy Trịnh Hạo.

Điều này khiến hắn có một chút khó hiểu, nhưng rất nhanh liền bị hắn bỏ qua sau đầu, xem như đã thật dọa sợ được tiểu gốc qua kia mà lui trở lại, ngồi vào bàn trà của ba người bọn họ trong trướng.

Ly Bách vừa đi ra liền xòe quạt che lấy trước trán, neho mắt nhìn quanh liền thấy được tiểu muội muội của hắn đang tho thần nhìn trời tuyết bắt đầu rơi trên hành lang lạnh lẽo

Hắn bước đến, mắt cong mỉm cười, quạt che lấy nửa mặt, khe khẽ gọi _”Ly Hiên”

Hàn Diễm vẫn ngẩn mặt nhìn trời, một lời cũng không đáp trả, ngay lúc Ly Bách thôi mỉm cười của hắn, chuẩn bị hạ quạt, xếp lại thì nàng mới chậm rãi mở miệng _”Muốn cho ta xem gì thì mau lên, thời gian của ta có vẻ bắt đầu đếm ngược rồi”

Ly Bách chau mày có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh hắn lại gõ quạt vào tay, mỉm cười tự tin với nàng _”Tiểu muội muội, muội phải theo sát ca ca”

Hắn vui vẻ đi trước, Hàn Diễm cũng nhanh chân bước tới một bước, vươn tay nắm kéo lấy ống tay áo của hắn, vung văng qua lại theo Ly Bách về phía màn trướng của ba người bọn họ.

Mộc Thanh vừa thấy được Hàn Diễm liền vui vẻ mỉm cười _”Tiểu muội muội”

Ly Bách vui vẻ nhìn qua, đặt quạt lại lên bàn, tay chuyển qua cầm sách nâng trà _”Ai là muội tử của người”

Trong lúc đó thì tên hộ vệ lại tự động đi lên trước một bước so với người hầu trong trướng, mang qua cho Hàn Diễm tấm đệm lót, đặt ngay sau lưng Ly Bách, sau đó yên lặng bước xuống bậc gỗ phía sau hai người chủ tử của hắn, lạnh lùng đứng yên

“Tiểu Hiên” _Mộc Thanh nhìn theo Hàn Diễm hành động có chút cứng nhắc, gương mặt không hiểu chuyện cùng việc không biết xoay xử vì không nhận được sự giúp đỡ từ người khác, chậm chạp ngồi xuống đệm kia thì cảm thấy có đôi chút buồn cười

Ly Bách nhưn mày nhìn biểu hiện của Mộc Thanh, lại khẽ đưa mắt nhìn về phía sau mình, đồng thời nâng lên tách trà _”Ta không cho phép”

Mộc Thanh vui vẻ giúp đỡ gia nhân đặt đệm tâm lên bàn, nói với Ly Bách _”Huynh xem, huynh càng ngày càng keo kiệt”

“Sao ta phải chia sẻ muội muội của ta” _Ly Bách vươn tay, cầm qua bát ngọc, chậm rãi mở ra, tay kia hướng Trịnh Hạo mời _”Ta còn đen, đệ đi trước”

“Được” _Trịnh Hạo bắt đầu hạ nước cờ đầu tiên. Nhưng lúc vừa hạ xong, nhìn về phía Ly Bách thì đã thấy hắn kéo lên ống tay áo, vươn tay cầm lên một đĩa bánh, cẩn thận xoay ra phía sau lưng đưa cho tiểu gốc qua kia rồi mới quay lại, hạ tiếp quân cờ

Cứ như vậy hình thành một ván cờ bốn người hai mặt. Ly Bách hắn và Lam vương Trịnh Hạo. Mộc Thanh vốn là võ tướng, hắn chẳng để tâm nhiều đến xung quanh, thích gì liền làm đó cho nên hầu như nếu thật sự không có việc gì làm, hắn chỉ ngồi yên đấy, bắt đầu kể chuyện, lảm nhảm đến không chịu nổi. Còn Hàn Diễm ở phía sau bởi vì trong trướng vẫn còn người, lại không biết khi nào người đột ngột mà bước vào nên phải luôn làm ra vẻ ngây ngốc, nghiêng đầu, cong tay, xem xét bánh, ăn một cách rất chậm chạp, thỉnh thoảng lại nháy mắt một cái thật mạnh, lên lút kéo chặt hơn tấm áo lông quần quanh người

“Hạo huynh, kế đến huynh sẽ định làm gì tiếp?” _Mộc Thanh buồn chán, lấy ra vài viên cò, sau đó chăm chú xem xét hai mặt của nó

“Cũng vừa đúng thời điểm tuần phùng danh được chuyển qua cho đệ đúng không?” _Ly Bách nhàn nhã đặt xuống quân cò, trong lòng tự mình cười dự đoán thái độ của Trịnh Hạo khi nghe đến chuyện kia

Trịnh Hạo nghe lời này từ Ly Bách, bản thân đang cầm quân cò trong bất giác cũng dừng lại, sau đó thở dài, đặt cò vào vị trí _”Đúng vậy, năm nay lại trùng hợp đến phiên đệ”

Ly Bách hần nhốn mây, cầm lên quạt, nhẹ nhàng phe phẩy _”Tin tức của đệ kia, bên ngoài đều đã biết, ta chỉ là người vãng khách tình cờ biết được chút ít tin tức mà thôi. Vậy là đệ sẽ có một năm rảnh rỗi rồi, sao về mặt lại như vậy?”

“Nhưng lần này, tình cờ không những rơi vào Hạo huynh mà còn rơi vào tay Văn tam vương Trịnh Lương. Hắn sẽ là người dẫn quân xuất chinh. Không nghĩ tới trong cùng một năm mà lại có sự chuyển đổi trùng hợp lớn như vậy. Nhưng đệ lại cảm thấy không ổn đối với những chuyện này. Có cảm giác rất không đúng “ _Mộc Thanh giọng nói ngày càng nhỏ đến cuối cùng trông cứ như hắn đang lẩm bẩm một mình sau đó lại nghiêng nghiêng đầu về mặt không chắc chắn mà hạ xuống một quân cò

“Ta nghĩ sẽ ổn thôi, bao năm qua vẫn thế, Đông Vũ này đang thời kì thịnh trị, mọi thứ đều tốt đẹp” _Ly Bách chậm rãi cầm lên khối bánh nhưng cũng không ăn, có ý quay lại, dùng tay đỡ lấy đầu của tiểu muội hần bởi vì lẩm bẩm mà tựa vào lưng hắn làm cho Hàn Diễm giật mình tỉnh dậy, ngo ngắc dụi mắt, sau đó cầm lấy khối bánh của Ly Bách đưa tới, không nghĩ nhiều ăn vào, sao đó lại còn tự giác chỉnh lại chiếc đĩa lệch trên tay cùng mớ bánh bên trong.

“Cũng chỉ là bề ngoài” _Trịnh Hạo có chút không kiềm chế, dẫn xuống chung trà lên mặt bàn, sau đó thở dài, đặt vào vị trí kế tiếp, vẫn thái độ lãnh tỉnh mà lên tiếng _”Hai nước”

Ly Bách nhốn mây, thôi nhìn Hàn Diễm mà quay trở lại với ván cò, rất vui vẻ nói _”Sao, đệ nghĩ hai nước nữa là ta sẽ thua?”

“Không, là hòa”

“Không thể nào”

“Đừng nhưn ta”

“Ta muốn đệ vui vẻ”

“Vậy nếu lúc đánh nhau, ta để huynh thắng”

“Ta đương nhiên vui vẻ”

“...”

“Ta thắng!” _Ly Bách mỉm cười, lấy ra quân cò của Trịnh Hạo rồi sau đó thay vào bằng quân màu đen của hắn, nhốn mây nhìn Trịnh Hạo _”Đệ vui vẻ chứ?”

Trịnh Hạo lại một lần nữa thở dài, dùng tay xoa xoa hai bên trán sau đó nheo mắt nhìn ra bên ngoài qua màn che mỏng kia

“Sao vậy, trông có vẻ đệ thật sự gặp phải rắc rối” _Ly Bách thông thả nâng trà, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, phía sau tùy ý Hàn Diễm lại một lần nữa tựa đầu vào lưng hắn

“Ta lúc này chỉ muốn mang mẫu thân ra khỏi cung, trốn thoát khỏi nơi đó” _sao đó hắn dùng ánh mắt kì vọng mà nhìn qua Ly Bách

Câu hỏi này của Trịnh Hạo khiến cho cánh quạt của Ly Bách đang nhẹ nhàng nhấp nhô kia dừng lại, sau đó hắn gấp mạnh quạt, che lên miệng mình _”Hoàng hậu, đã làm gì Lam phi sao?”

“Một phi tần thuộc quyền trông coi của mẫu thân cư nhiên lại bị sẩy thai, cuối cùng bỏ mạng ngay sau đó”

“Đệ làm sao biết, nếu biết đã điều tra được gì không?”

“Ta để người của mình bên cạnh mẫu thân, không nghĩ tới loại chuyện này cuối cùng cũng xảy ra với nàng, vẫn không điều tra ra gì cả”

“Giờ mới nghĩ ra, Mộc Thanh, sổ sách của tuần phùng danh ba năm trước là do ai nắm?” _Ly Bách chuyển qua hỏi Mộc Thanh tinh thần đang tập trung ở mức cao nhất

“Trịnh Lương” _Mộc Thanh đơn thuần được hỏi liền nhanh chóng trả lời

Ly Bách nhắm lại mắt, sao đó nhìn thẳng vào Trịnh Hạo, rất bình thản nói _”Ba năm là đủ thời gian để đưa đệ vào một cái bẫy hoàn hảo do hắn làm ra. Ta nghĩ tốt hơn đệ vẫn là nên yêu cầu với hoàng thượng cấp cho đệ sổ sách mới, còn mớ sổ sách của Trịnh Lương đã dùng qua, tốt nhất đừng xen vào”

Trịnh Hạo nghe vậy thì cảm thấy rất khó chịu, hắn xiết chặt nắm tay, trừng mắt nhìn ra ngoài _”Nếu ta cứ giữ chúng thì sao?”

“Việc tìm ra được thứ gì đó đáng nghi ngờ từ sổ sách của Trịnh Lương là không thể. Đệ nếu làm quá lên thì sẽ khiến cho hoàng thượng nghi ngờ, như vậy lại càng không tốt. Thậm chí nếu đệ sợ ý tỏ ý muốn giữ lại, đây cũng xem như đệ đã có sự giám sát đối với Trịnh Lương, như vậy càng nguy hiểm cho Lam phi. Vẫn như cũ, hãy làm sổ sách mới cho lần này của đệ”

“Hắn đang như sao?” Mộc Thanh chịu không được, tức giận đập bàn thì cũng là lúc Hàn Diễm giật mình ngã ngửa ra sau, đầu đập vào nền gỗ một tiếng rất kêu. Ly Bách lập tức quay ra sau, khẽ cười kín đáo chỉ để Hàn Diễm thấy, tiện tay kéo nàng

“Không ai hiểu rõ hắn ta hơn Ly huynh. Ta nghe lời huynh”_Trịnh Hạo thờ dài, nâng lên chung trà nhấp một ngụm nhỏ, đặt xuống xiết chặt rồi rất nhanh thả ra tách trà, lại thờ dài

“Ly huynh, sao huynh nói chúng ta không thể tìm manh mối được từ sổ sách?? Đệ không tin mọi thứ hoàn hảo”

Mộc Thanh định nói tiếp nhưng Ly Bách lại dùng quạt che lấy miệng của chính hắn kèm theo khẽ sụt nhẹ_”Đệ chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của đệ là được, Mộc Thanh”

Mộc Thanh vẫn muốn nói, nhưng lại nhìn thấy Ly Bách không để ý hắn mà lại đang cố dùng lực kéo tấm đệm Hàn Diễm đang ngồi cùng lên ngang bằng hắn thì mới nho nhỏ cúi đầu nói_”...Thứ lỗi cho đệ”

“Không có chuyện gì quá lớn. Ta chỉ muốn nói, nếu không muốn như ta, như nàng ấy, như Trịnh Hành, đệ tốt nhất vẫn cứ làm tốt nhiệm vụ bề trên giao cho trong giới hạn nhất định. Ta không muốn người thừa tự của Mộc Phủ sẽ chết một cách bất ngờ với bằng chứng cùng lời buộc tội không thể chối cãi”

“Nhưng, huynh chấp nhận sao”

“Mộc Thanh, đệ vẫn không hiểu tại sao ta từ quan sao?”

“Đệ...nhưng mà đây rõ ràng là cơ hội tốt”

‘ RẦM!’_Trịnh Hạo mày chạy chặt, thể hiện hắn rất tức giận, lực đạo vỗ lên bàn là rất mạnh khiến cho Mộc Thanh giật mình, còn Ly Bách thì thờ dài xoay qua đỡ Hàn Diễm bật khóc vì hoảng sợ

“Đủ rồi Mộc Thanh”

Mộc Thanh cũng chau mày, thờ hất ra, rất nhanh đứng dậy đi mất. Trịnh Hạo lại xoa trán, nhìn lên Ly Bách rồi lại quay đầu nhìn ra ngoài_”Xin lỗi”

Ly Bách cong mắt mỉm cười, vẫn như bình thường vui vẻ trả lời_”Chuyện đã qua, không quan trọng”

“...”_Trịnh Hạo như muốn nói tiếp nhưng lại thôi, hắn nhìn qua thì lại bất ngờ khi nhìn thấy tiểu ngọc qua kia đang vui vẻ tự tay bỏ khối bánh màu hồng nhặt vào miệng của Ly Bách

“Ta nghĩ, từ nay về sau, đệ sẽ không cần phải né tránh tiểu Hiên nhà chúng ta nữa đâu”_Ly Bách mỉm cười, mị mắt liếc nhìn Hàn Diễm, rồi lại đoan chính mà nhìn Trịnh Hạo đang ngạc nhiên mà khó hiểu, chậm rãi uống trà_”Trông có vẻ, tiểu ngọc qua nhà ta để ý vương phi nhà đệ hơn, nếu họ thành tí muội thì không tồi đúng không?”

Ngay lập tức vẻ mặt Trịnh Hạo liền tối sầm hết mức có thể, Ly Bách bật cười sáng khoái, xốc lên Hàn Diễm, thông thả bỏ lại một câu cho Trịnh Hạo_”Đệ đừng lo”_Ly Bách có ý bông lêu, để Hàn Diễm ngồi trên tay hắn, cầm gác lên vai, tầm nhìn chính xác hướng tới Trịnh Hạo, sau đó bước đi_”Tối giờ tiểu Hiên nhà ta phải về nhà rồi. Ta không muốn tiểu ngọc qua này lại sinh bệnh. Sẽ buồn chán lắm hahaha”

Tên hộ vệ cũng không hành lễ đối với Trịnh Hạo, cứ như vậy hiên ngang bước đi. Hắn bất giác nhìn đến tiểu ngọc qua thì lại thấy nàng hướng thẳng bàn tay với lòng bàn tay hướng xuống mặt đất về phía hắn, sau đó cong lại tất cả chỉ chừa một ngón giữa rồi chậm rãi đến ngón trỏ, rồi là ngón cái, sau đó để bàn tay với ba ngón giờ ra kia vuông góc với mặt đất rồi giật nhẹ lên trời, thu lại tay, hì hì haha cười, xoay mặt trực tiếp đối mặt với hờm cổ Ly Bách

Ly Bách ôm thẳng Hàn Diễm vào trong xe, nhanh chóng kéo phanh lại cho nàng rồi nhận lấy hộp đựng than bằng đá đưa cho Hàn Diễm đang run lên vì lạnh

“Có gì muốn nói thì nói, đừng giả nhân giả nghĩa”

“Trịnh Hạo”

“Không quan tâm”

Ly Bách nghe được cũng chỉ cười cười, thứ hắn muốn đã có, thứ hắn cần khẳng định cũng đã nắm trong tay. Hiện tại chỉ cần mảnh ghép cuối cùng

“Hàn Diễm, Trịnh Lương muốn muội làm gì?”

Hàn Diễm ngẩng đầu, hơi nheo mắt nhìn sang Ly Bách bên cạnh cao hơn nàng một cái đầu kia, rồi lại trở về tầm nhìn phía trước, cứ như vậy tiếp tục bước đi mà không cho hắn đáp án.

Đến lúc dùng chân trước của phòng nàng thì Hàn Diễm cũng không vội đẩy cửa, cứ như vậy đứng xoay lưng về phía của Ly Bách, cười nửa miệng_”Ngươi thật xảo quyết”

Ly Bách nhướn mày, mỉm cười, chờ đến khi Hàn Diễm đóng lại cửa phòng thì mới rời đi, tuyết cũng bắt đầu đổ mạnh

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ý tứ

“Tiểu Thi, trước tiên qua nói với lão gia đêm nay giờ tí ta muốn nói chuyện với ông ta, sau đó ngươi đi qua đưa...”_Hàn Diễm cầm mảnh giấy được gấp lại định đưa cho tiểu nha đầu thì bỗng nhiên dừng lại, nhìn mảnh giấy, lại nhìn tiểu Thi rồi nhìn ra ngoài cửa, khẽ nhếch môi cười thu lại giấy, chậm rãi xé_”Không cần, chỉ cần nói với Ly lão gia là được, mau đi đi”

Tiểu Thi nghiêng đầu nhìn biểu hiện của chủ tử, sau đó cũng chỉ gật nhẹ đầu rồi rời đi. Hàn Diễm thờ dài ngồi lại ghế, một tay vuốt mặt rồi lại xoa trán, thờ dài_”Lang La, Lang La. Ly Hiên, không ngờ ngươi dám chơi khăm ta. Không những làm mờ những gì ngươi có, lại còn dám che luôn những gì của ta. Khốn thật. A, đầu thật đau”

Cảm giác được những cơn đau đang nhói lên từng đợt nhỏ nhưng lại không biết làm gì, nàng cũng chỉ có thể tựa đầu lên bàn, nhắm mắt, thờ ra một môi_”Ly Hiên, rốt cục ngươi muốn gì? Ta tránh xa gia đình ngươi, không mang phiền phức đến cho họ, ngươi còn muốn gì nữa. Hay là hiện tại muốn đòi lại xác? Tại sao ngươi ngay cả chút kí ức ít ỏi mà cũng dám che không cho ta thấy, ngươi muốn ta phải làm sao? Hết tên hoàng thượng rồi đến hoàng hậu rồi giờ là vương phi của tên Trịnh Hạo, từ người bị che mặt rồi đến không còn thấy gì, chỉ có gặp rồi mới biết được”_Hàn Diễm xanh xao nhếch môi cười_”Muốn ta bất ngờ đến chết sao? Độ bất ngờ sẽ ngày một gia tăng lên sao?Muốn ta nhận ra thứ ta vốn có trước kia thật ra đều là của người khác sao? Ngươi nghĩ ta là đứa nhóc sao? Hừ, tốt rồi, hiện tại ta thậm chí còn không nhớ được thứ hay người ta nghĩ là bản thân sẽ gặp được. Ngươi khá lắm Ly Hiên, xuống đến cửu tuyền, gặp được ngươi, ta liền tìm mọi cách chặt đứt đường luân hồi của ngươi, vĩnh viễn không được siêu thoát. Đừng chọc đến loại người như ta”

Hàn Diễm lấy từ trong người ra miếng ngọc kia, miếng ngọc nàng làm giả để lừa Ly Nhượng, chăm chú xem, rồi lại thật đơn giản mà mỉm cười_”Ta phải giấu mi ở đâu đây để thời gian thích hợp, sẽ có người tự động tìm đến mi và ta lại có chuyện vui để mà xem đây? Chuyện gì tiếp sau sẽ xảy ra? Tại sao hết lần này đến lần khác đều chấp nhận đây đưa? Ta là chờ mong điều gì ở tên Ly Bách kia? Hắn sẽ cho ta thứ gì đây?”_nàng thờ dài, gác trán lên cánh tay, nhắm lại mắt, thả lỏng tinh thần, cổ mà hít thở thật sâu, thật đều

Lúc tiểu Thi trở về thì thấy Hàn Diễm đang xoa lấy hai bên trán, nhanh chóng đóng cửa, chạy đến gần, chầm dứt chuỗi mập mờ rồi ren Hàn Diễm đang bày ra_”Tiểu thư, người có sao không?”

Hàn Diễm mỉm môi, giờ tay bảo không sao, lắc lư trái phải ngồi dậy, uống vào hộp trà ấm đưa nhỏ đưa qua_”Ngươi hôm nay đã làm được đến đâu?”_Hàn Diễm ngồi trên ghế, cuộn mình trong chăn mỏng, ngồi bó gối trên ghế để cho tiểu nha đầu ở phía sau chải tóc cho mình

“Đã đi hết rồi ạ”_đứa nhỏ giọng nói không giấu nổi vui mừng dù cho ngoài mặt vẫn là rất nghiêm túc, chăm chú chải tóc cho chủ tử.

Hàn Diễm nghe được đáp án có chút bất ngờ, không kiềm được quay đầu mà nhìn đứa nhỏ, cảm thán_”Ngươi cuối cùng cũng biết dùng trí thông minh của mình để giải quyết vấn đề nha”

Nha đầu nửa muốn cười, nửa muốn khóc bắt đầu gỡ tóc rối cho Hàn Diễm_”A, tiểu thư, còn một chuyện cũng quan trọng không kém”

“Sao?”

“Thợ thủ công, tất cả tám người, hai nữ nhân, sáu nam nhân, già trẻ lớn bé đều có đủ. Họ còn muốn tiểu Thi trở về nói với người chỉ cần người muốn, họ lúc nào cũng đều có thể bắt đầu làm việc. Còn về khu nhà, tiểu Thi cũng đã xem qua hết một lượt, ghi nhớ hết mọi thứ mà tiểu thư cần. A, có viết ra giấy. Suýt nữa quên rồi”_đứa nhỏ vui vẻ, rất nhiệt tình lôi ra mớ giấy trong tay áo, đưa qua cho Hàn Diễm, chuyển người muốn ngồi sang ghế đối diện chủ tử

Ngay lập tức Hàn Diễm liền giờ tay chặn lại hành động của đứa nhỏ, dẫn lại xấp giấy lên bàn, một tay chống bàn dùng ngón trỏ gõ gõ trán, ta kia lại nhip lên xấp giấy_”Tiểu Thi, ta muốn ngươi trong ba ngày phải làm xong cho ta một việc”

Đứa nhỏ liền mắt sáng, đứng thẳng dậy, hào hứng nghiêng đầu_”Sao ạ?”

Hàn Diễm vẫn gõ gõ bàn,nàng có chút chau lại như đang đắn đo, sau đó thì dừng, vỗ nhẹ bàn bằng đầu ngón tay, thờ dài, nhắm lại mắt_”Ta muốn ngươi làm phu tử”

Đứa nhỏ tròn mắt ngạc nhiên, không giấy nổi chút vui mừng_”Vâng”

“Trông ngươi rất vui”

“Vâng, chỉ cần giúp được cho tiểu thư, tiểu Thi luôn cảm thấy rất vui về”

“Vây thì tốt. Trong vòng ba ngày, dạy cho tên cầm ngoài kia biết viết chữ cho ta. Đi đi” _Hàn Diễm thờ ơ phất tay đuổi người, rút ra tờ giấy được tiểu thi ghi chép thậm chí còn có hình minh họa từ chặn giấy bằng ngọc trên bàn, phất nhẹ trên không để giấy nhẹ nhàng rơi trên bàn ngay trước mặt, sau đó rất đạo mạo, rất bình thản, kéo lại chặn mỏng quanh người, ngẩng đầu nhìn đứa nhỏ đang đứng như tượng cùng thái độ không tin vào sự thật trước mặt mình, sau đó lại khề nhếch môi cười, cúi đầu chống tay, giờ ngón trở sờ sờ sóng mũi_”Còn không mau đi, tối nay không tính, bắt đầu từ ngày mai, trong vòng ba ngày, ta cũng sẽ không ra ngoài. Người sẽ không phụ sự trông đợi của ta chứ?”

Đứa nhỏ vẫn đứng bất động, mọi cơ mặt cũng không thay đổi, sau đó có chút e ngại mà đảo mắt nhìn qua chỗ khác, tay gãi gãi đầu_”Tiểu Thi thật sự rất vui khi có ích, giúp đỡ được việc cho tiểu thư nhưng là..chuyện này, có chút..thật sự là không ổn đầu tiểu thư “

Hàn Diễm cũng không ngẩng đầu, lật sang mặt khác của tờ giấy chăm chú đọc_”Một đứa nhóc như người, sài lang như hấn không thèm nhìn tới đâu. Người chỉ cần làm theo những gì ta nói, còn những việc khác không cần quan tâm tới”

“Nhưng mà, tiểu thư đầu có võ công, hấn cũng là do Ly Bách thiếu gia tặng cho người”

Lời này của đứa nhỏ khiến nàng cảm thấy rất thú vị, nhẹ nhàng khề mị mắt nhìn qua tiểu Thi, rồi lại nhìn qua trang giấy, khề mỉm cười_”Ta nói cho người biết, đôi khi làm một việc không cần lý do, cứ cảm thấy đúng, cảm thấy cần ta sẽ làm. Một khi người muốn ta cho lý do, điều đó đối với ta đương nhiên là có thể, bởi vì ta phải suy nghĩ. Nhưng nó là quá nhiều, quá tốn thời gian cho một việc nhỏ người cảm thấy nó sẽ ổn, lý do thì tốt có xấu cũng có. Chung quy là hiện tại ta lười tìm lý do mà giải thích với người. Nói mới nhớ, bởi vì là ba ngày, thi thư, văn tự, thơ cổ gì đó đều không cần, ta chỉ cần hấn biết viết”_Hàn Diễm nhìn lên tiểu Thi, xoay cán bút về phía đứa nhỏ_”Người mà dạy bậy hấn, ta liền”_nàng giờ tay cửa ngang cổ, dứt khoát quẹt qua một đường thẳng

Đứa nhỏ cảm thấy lạnh người, rung mình thật mạnh một cái_”Tiểu thư, người coi trọng hấn”

Hàn Diễm nhếch môi cười, rất hòa ái nhìn đứa nhỏ, tay xoa xoa cằm_”Theo ta lâu ngày, người sẽ nắm rõ tính tình của ta. Ta chọn người, đơn giản bởi vì người đơn thuần. Một màu trắng không thể làm mờ màu đen nhưng chỉ cần một màu đen cũng đã có thể làm cho trắng đổi màu. Ta đơn giản là cần ít nhất một người để tin tưởng. Tiểu Thi đừng làm ta thất vọng”

Đứa nhỏ ngẩng ra, có chút không hiểu rõ lời của Hàn Diễm, nhưng lại nghe được vào tai là chủ tử cần mình, cho nên liền bắt chập mà gật đầu chắc nịch_”Vâng ạ”

Nàng nhún vai, nhovn miệng cười, lại tiếp tục cúi đầu mà đọc, bình thản ăn vào khối bánh ngọt_”Vây mau ra ngoài, hiện tại nếu được thì kéo hấn vào gác sách hoặc phòng người, phòng bếp hay bất cứ nơi đâu cũng được. Ta chỉ cần hấn biết viết. Nhớ rõ, thời gian ba ngày”

Đứa nhỏ về mặt vẫn còn e ngại, chỉ là thấy Hàn Diễm cũng không nói gì, chau mày đắn đo, cần môi chậm rãi xoay người, ngập ngừng mà bước đi trong lòng chờ mong Hàn Diễm gọi nàng để thu hồi ý kiến. Quả nhiên

“Tiểu Thi”

Tiểu nha đầu nghe được liền xoay người, nhưng chỉ thấy Hàn Diễm vẫn đang chăm chú đọc, liền cảm thấy có chút không ổn. Vẫn là một nửa vui vẻ một nửa dè chừng mà đáp_”Vâng”

“Ta cảm thấy. Người tiếp thu và làm việc rất nhanh cũng rất tốt”_Hàn Diễm nhướn mày, ngẩng đầu xem biểu hiện lo lắng của đứa nhỏ trước mặt, vừa cười vừa nói_”Người dạy hấn xong càng sớm càng tốt, việc tiếp theo của chúng ta sẽ dựa vào năng lực của người”

Đứa nhỏ đôi mắt lấp lánh như muốn khóc_”Thật ạ?”

“Đương nhiên là không”

“...”

“Ta cần thời gian để đọc cùng tính toán vài chuyện. Trong khi ta có việc thì tại sao người lại được nhàn rỗi. Người giúp hấn, cũng không phải là chuyện xấu. Ly Bách cho ta một món quà lỗi, ta đáp lễ hấn bằng chính món quà đó và còn tốt hơn trước, như thế cũng xem như công bằng đi. Được rồi, chỉ có bấy nhiêu, nha đầu người có thể đi được rồi”

Đứa nhỏ nhìn theo cái phất tay đuổi người của chủ tử cuối cùng cũng không biết nói gì, chỉ cúi nhẹ người, nhẹ nhàng lui ra, đóng lại cửa. Căn phòng một lần nữa chìm vào yên lặng

“Thật sự là ta may mắn sao? Ly Bách sẽ không giờ tay ra mà giờ trò bên dưới chứ? Mọi việc nếu quá tron tru quả thật có chút gì đó không ổn. Hay là ta quá đa nghi? Tại sao vẫn không tìm ra được suy nghĩ khác?”_Hàn Diễm đưa tay ôm trán, kéo qua mấy tờ giấy cùng chặn giấy đến trước mặt, một lần nữa thờ dài_”A, ta muốn bản thân sẽ có não cá!!! Được rồi, để ta xem trò chơi này thật sự đến khi nào sẽ chấm dứt”

~”Minh Cao, sao đến giờ tiểu ngọc qua kia vẫn chưa vào cung?”

Minh Cao một bên yên lặng sắp xếp lại văn thư, mắt chớp chớp, có chút ngập ngừng suy nghĩ tìm câu trả lời thích hợp_”Thần không rõ lắm. Có hay không Ly tiểu thư lại sinh bệnh? A, là tội thần nói bậy. Mong hoàng thượng trách phạt”_Minh Cao thấy mây rồng chau liền đi ra trước mặt ông, cúi thấp

người tạ tội

Trịnh Thăng cuối cùng cũng chỉ phát tay_”Ngươi chỉ giỏi làm trò. Ngươi nói xem Ly Thành rốt cục có để ý lời ta hay không”

Minh Cao nhìn Trịnh Thăng, vui vẻ đảo mắt khê khàng che miệng cười nói_”Nếu là nói Ly tà thừa tướng là không nhớ thì không bằng nói ông ta không dám”_hắn lén nhìn lên bề trên thì nhận được cái nhướn mày, hất nhẹ mặt bảo hắn nói tiếp_”Hắn là quan văn, lại còn là thừa tướng, hắn không như Mộc hữu thừa tướng thích dùng sức hơn dùng mưu”_nói đến đây, ông ta lại cúi người thêm một lần_”Lần trước quả thật là quá kinh người thừa bệ hạ”

“Kinh người?”_ngược lại với sự hào hứng mà người thường vốn có, ông ta lại chau mày, vẻ mặt biểu thị ra sự khó chịu_”Ý của ngươi là sao?”

Minh Cao nhìn thấy mày rùng chau, liền nhanh chóng quỳ xuống, đập chầm đất_”Thỉnh bệ hạ thứ tội. Thật ra thì đó là lần đầu tiên sau hai mươi năm, người lại đối xử với một tiểu nữ nhi với ánh mắt, cảm xúc, tư thái đối với...”_hắn e ngại ngược nhìn lên người bên trên, lại nhận được cái nhướn mày dù gương mặt kia một tia hòa hoãn cũng chưa có. Minh Cao có đôi chút bối rối, lắp bắp mà mở miệng_”Là, là như tiên hậu thừa bệ hạ”

‘RẦM!’_hoàng thượng ông ta tức giận vỗ bàn thật mạnh, sau đó liền nhìn ua trái rồi phải trên bàn, ngay lập tức rướn người, vươn tay cầm lên hộp trầm hương bằng đồng tinh xảo đang nhẹ nhẹ tỏa hương mà ném xuống Minh Cao, đứng thẳng người dậy, tay chỉ thẳng xuống chỗ Minh Cao quỳ bên dưới_”XĂNG BÂY!!! NGƯỜI...NGƯỜI!”_rồi ông ta lại phát tay mà ngồi xuống, xoa trán thờ dài, lại nhìn xuống phía bên dưới Minh Cao cả người đang run lên nhẹ nhẹ không biết là nên cười hay nên giận_”Thật sự rõ ràng như vậy sao?”

Minh Cao bên dưới đảo mắt suy nghĩ, cuối cùng chỉ dám khê liếc nhìn lên rồi nhanh chóng cúi đầu, gật một cái thật nhẹ_”Vâng, thưa hoàng thượng”

Trịnh Thăng nghe xong thì thờ dài, đưa tay nhu nhu trán_”Ta biết ngươi không nhìn lầm. Quả thực ánh mắt của đứa nhỏ kia khiến ta cảm thấy rất lạ”_ông ta đưa ánh mắt nhìn ra xa xăm, tay khê vuốt chòm râu mỏng của mình_”Ngươi nói xem, ta có nên điều tra về chuyện ai là người hãm hại Ly Thành và phu nhân của hắn hay không?”

“Chuyện này, chuyện này...quả thật là hiện tại vẫn chưa cần”

“Hửm?”_ông ta chống tay lên bàn, rướn nhẹ người tới, nhướn mày xuống Minh Cao_”Ngươi nói cái gì?”

Minh Cao ngay lập tức liền quỳ rạp xuống_”Hạ thần có tội”

Ông ta liếc nhìn Minh Cao, nhướn mày, nhếch môi cười_”Ngươi đã nói sai gì sao?”

“Xin bệ hạ thứ tội”

Ông ta bật cười, gấp lại văn thư, tựa người ra phía sau, thờ ra một hơi thoải mái, sau đó mới nhìn đến Minh Cao bên dưới, phát tay, hài lòng lên tiếng_”Đứng lên đi, ngươi nói không sai. Chuyện của Ly Thành, chưa tới lúc cần mở ra”

“Tạ ân bệ hạ”

Trịnh Thăng lấy ra án thư khác nhưng không được bao lâu, ông ta liền mày nhướn mày chau mà nhìn Minh Cao đứng bên trái mình, sau đó lại nhìn đến mở chữ viết trước mặt. bất giác mỉm cười_”Minh Cao”

“Vâng thưa bệ hạ”

“Ta có một ý tứ”

Minh Cao khê liếc mắt nhìn qua, rất nhanh liền cúi đầu mỉm cười_”Hạ thần có mặt”

~~”Ngươi nói cho ta biết xem, rốt cục Văn tam vương là có ý tứ gì?”

“Thưa hoàng hậu nương nương, ý tứ của Văn vương, người như tiểu nhân, khó mà hiểu được, xin nương nương thứ tội”

“Đúng vậy, Lương nhi làm chuyện gì cũng đều đã có mục đích, chủ kiến riêng của hắn. Nhưng lần này ta quả thật nghĩ mãi vẫn không ra. Ngươi xem, Lương nhi...”_Văn Liên cứ đi qua đi lại trước tháp thượng, sau đó lại ngồi xuống, thờ dài, nhận lấy tách trà từ nữ đưa qua

Ngay lúc đó, thì lại có thêm một nô tì khác hối hả đi vào, đến trước mặt của Văn Liên, quỳ xuống đưa lên lá thư được cuộn nhỏ và cột lại bởi một sợi dây màu đen_”Hoàng hậu nương nương, là thư của Văn tam vương ạ”

Văn Liên chỉ kịp đưa chung trà kề đến bên miệng, người vừa vào cũng là lúc bà ta đặt lại tách trà vào trong khay ngọc, sau đó vươn tay cầm lấy lá thư kia, trong lúc đó, một nô tì khác lại mang qua lò than nhỏ bên cạnh bà.

Văn hậu đọc xong, cũng chỉ biết thờ dài, thả thư vào đống lửa nhỏ, chăm chăm nhìn vào tấm giấy mỏng đang từ từ chậm rãi bị lửa ăn mòn, hóa thành tro, yếu ớt đến nỗi có thêm vài mảnh đen bay vào không trung. Bà ta dùng ngón trỏ khê ngo nhẹ trán, mắt cũng khê nhắm lại. Sau một lúc thì lại nhìn qua tì nữ bên cạnh, có chút môi mệ nói_”Mang giấy bút ra đây”

[Lương nhi, đừng nghĩ mẫu hậu ngươi khờ]

“Trịnh Hành bái kiến quý phi nương nương?”_Trịnh Hành vẫn như cũ, lạnh lùng, không cảm xúc mà hành lễ với mẫu thân Liễu Thanh của hắn

“Mau đứng lên, ta gọi con qua cũng là có việc”_Liễu Thanh dùng ánh mắt âu yếm mà nhìn hài tử nhà nàng, nhẹ đi đến, nâng hắn dậy đến ngồi bên cạnh nàng, mỉm cười mang qua đĩa điểm tâm tinh xảo, thật nhẹ, thật uyển chuyển mà tự tay rót trà cho hài tử_”Thái tử của mẫu thân hôm nay lại một lần nữa cùng Vân tam vương đến Lam phủ”

Trịnh Hành nghe qua cũng không có bất kì thay đổi hay biểu cảm gì, đơn giản nhận lấy chung trà của mẫu thân hắn, cũng không uống mà lại đặt xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó nhìn trở về người mẫu thân vẫn đang vẻ mặt vui vẻ điểm đạm chờ hắn trả lời_”Mẫu thân đã biết?”

Liễu Thanh nị mắt, khóe môi khẽ nhếch_”Hành nhi, ngươi định giấu mẫu thân sao?”

Trịnh Hành lúc này mới chậm rãi nâng lên chung trà, từ từ thưởng thức_”Không phải cuối cùng người cũng đã biết sao?”

Liễu Thanh dùng ngón trỏ, chậm rãi chạy vòng tròn trên miệng chung trà ngọc, chăm chú nhìn vào cánh hóa chậm rãi nở ra bên trong mà mỉm cười_”Ta muốn nghe từ chính hài tử của ta”

“Lúc này, người muốn nghe ta nói về điều gì?”

“Tiểu ngọc qua Ly gia, ta muốn biết cảm giác của Hành nhi về đứa nhỏ đó. Nghe nói, hoàng thượng để mắt đến nàng ta”

“Hai câu”_hắn cuối cùng cũng nhếch lên khóe môi_”Nếu nàng ta ngọc, mọi chuyện càng đơn giản. Ngược lại, nếu không ngọc, mọi chuyện lại càng thú vị”

“Ta an tâm”_Liễu Thanh đứng dậy bên cạnh là nữ tì đỡ lấy tay bà, thông thả bước đến chậu cây nho nhỏ trong phòng, gơ tay chạm thật nhẹ lên phiến lá mỏng, nhỏ bé cạnh mướt kia

“...”_Trịnh Hành nhìn mẫu thân hắn, nhưng không quá lâu hắn cũng dời đi tầm mắt, mỗi lần đến đều chăm chú nhìn vào những bức tranh được treo trên vách, duy trì bầu không khí yên lặng

“Bởi vì tâm tư của Hành nhi và Trịnh Lương kia, không khác biệt nhau. Vậy ta cũng chỉ cần như vậy ngồi chờ và xem mọi chuyện diễn ra”

“...”

“Hành nhi, đừng làm mẫu thân thất vọng”_Liễu Thanh cuối cùng cũng quay lại, cùng với gương mặt mong mỏi kỳ vọng của một người mẹ đối với đứa nhỏ nhà mình

Nhưng là, Trịnh Hành lại tránh né không nhìn nàng, quay đầu nhìn, nâng lên chung trà_”Chuyện ta đã hứa, ta nhất định sẽ làm”

“Hài tử ngoan”

~~Trong thư phòng đã được chuẩn bị từ trước với hai hàng nến đều được thắp sáng lên, Hàn Diễm chậm rãi gấp lại quyển sách trong tay khi nghe được tiếng cửa nhẹ nhàng mở sau lưng. Nàng hít sâu, sau đó mỉm cười rất đáng yêu quay lại nhìn vào tấm lưng người đang đóng lại cửa kia, chờ cho hắn quay lại thì rất vui vẻ nói_”Ly Thành người dám gạt ta”

Không chờ cho người kia mở miệng đáp, nàng liền tắt đi nụ cười, dùng biểu cảm nghiêm túc nhất mà nàng nghĩ mình có thể làm được đối mặt với Ly Thành_”Ngươi, thật sự là thiên sư sao?”

Ly Thành thờ dài, cời ra áo khoát, ngồi vào bàn đọc sách suy nhất trong phòng tự mình chậm rãi thắp lên ngọn nến duy nhất trên bàn_”Đúng vậy”

“Ly Thành”

“Có ta”

“Ta chỉ cần ngươi cho ta một đáp án”

“Ngươi cứ hỏi”

“Gieo quẻ ở đây, cách thức, hình thức ra sao?”

“Ta không hiểu rõ lời ngươi, nhưng nói về gieo quẻ thì ta sẽ nói một chút bởi vì trông có vẻ ngươi không rõ ràng về nó”

Hàn Diễm gật đầu, đi đến một giá sách, tùy tiện khoanh tay dựa lưng vào_”Đúng vậy, ta có điểm không rõ”

“Gieo quẻ có nhiều phương thức để đoán ra vấn đề mà ngươi muốn biết. Vậy ngươi muốn biết thể loại gieo quẻ nào?”

“Ổng trúc, mười hai thẻ tre”

Ly Thành nghe được liền chau mày, rời mắt khỏi trang sách, ngẩng đầu nhìn nữ nhân vẻ mặt mơ màng không tập trung trước mặt_”Hàn Diễm, ngươi xem

quê ở đâu?”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên xà nhà_”Ta làm sao nhớ rõ, tiểu nữ nhà ngươi cô ta dám che mờ kí ức, không những thế còn đang từ từ phủ bụi những gì của ta. Đến lúc ta gặp thì mới cho ta thấy rõ chân tướng. Nếu nói cho rõ thì trong đầu cô ta vốn không có nơi ta xem quê nên ta không biết”

“Ngươi nói là mười hai quê”_ông ta chậm rãi rút ra giấy nhỏ, sau đó bắt đầu mài mực

“Ừ”

“Ngươi, có chữ hay không?”

Hàn Diễm cuối cùng cũng chau mày, nhìn thẳng về phía Ly Thành, mím môi_”Có”

Ly Thành ngẩng đầu nhìn nàng, cuối đầu viết ra vài dòng, sau đó có chút ngập ngừng đẩy mẫu giấy đã được gấp lại ra sát mép bàn để Hàn Diễm tiến tới lấy nó đi_”Khoan hãy xem. Hiện tại, ngươi còn muốn hỏi về việc gì không?”

Hàn Diễm nhướn mày, giơ mảnh giấy lên trên, khẽ nheo mắt để xem chữ bên trong, nhưng ngay lập tức thì hạ xuống, mỉm cười nhìn Ly Thành_”Ngươi, bảo Ly Bách buông tha ta được không?”

Ly Thành thờ dãi, đặt xuống cây bút hán định viết, xếp lại tờ giấy qua một bên_”Đã không thể”

“Ngươi biết chuyện gì sẽ xảy ra”_Hàn Diễm chau mày khẳng định nhìn đến lão gia Ly phủ

Ông ta cũng chỉ có thể một lần nữa thờ dãi_”Nếu ngươi thật sự muốn nghe, ta sẽ kể”

“Ta chỉ hỏi, ngươi là có biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo không?”

“Ta có thể đoán biết và hiểu được”

Hàn Diễm mày chau càng chặt_”Ngươi sẽ để hài tử cuối cùng của Ly gia lâm vào đường cùng sao? Ngươi nữ sao?”

Ly Thành vẻ mặt bất ngờ thêm đôi chút ngờ ngàng mà nhìn Hàn Diễm, sau đó cũng chỉ có thể cúi đầu_”Ta cùng Ly Nhược sẽ dùng mọi cách để có thể bảo toàn mạng sống của hân”

Hàn Diễm nhếch môi cười khi, kéo lại áo khoác, đập cửa ra ngoài chỉ đơn giản bỏ lại_”Đúng ý của ta. Ngủ ngon Ly lão gia”_cho Ly Thành bên trong đang bất động và thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hy Vọng

Một buổi sáng sớm trong lành cùng bầu không khí lạnh lẽo trong vắt, vài đợt tuyết cố bám trụ trên nhánh cây bởi vì nặng hay không đủ chỗ mà nặng nề rơi xuống nền tuyết bên dưới.

Hàn Diễm không quan tâm đến khí lạnh bên ngoài, chỉ ôm trong tay hộp đá chứa than để làm ấm tay, bản thân ngồi lắc lư trước sau với ghế bập bênh bằng gỗ đã được lót đệm. Trên người khoác lên áo choàng, trên chân phủ thêm một lớp chăn nhỏ, nheo mắt để gương mặt tạo ra nét cười nhìn tiểu Thi như cục bông di động đang dùng một nhánh cây khô, viết ra từng chữ cái cho tên họ vệ cầm kia xem, lâu lâu lại khẽ run lên, nặng nề nhưng khẽ khàng thờ ra đợt khói trắng.

Đứa nhỏ nói không ngừng. Hết chữ này rồi lại đến nét kẻ, lại nói về cách ghép từng nét còn người ngồi bên trên bậc thềm dù cho tầm nhìn là xuống nền tuyết nơi có những con chữ do tiểu nha đầu viết, nhưng mặc nhiên hân cũng không có biểu hiện gì nhiều.

Bỗng ở cửa vào xuất hiện một chú mèo trắng với những mảng màu đen trông rất ngộ cùng đôi mắt màu xanh thông thả bước vào, chột bước chân nhỏ ấy dừng lại, lắc lắc đầu rồi lại ngồi xuống dùng chân trước dụi lấy gương mặt nhỏ của mình rồi sau đó lại tiếp tục đứng lên, đi đến bên cạnh tên họ vệ mà ngồi xuống, sau đó kê đầu đến gần tay hân, bắt đầu cọ, rất vui vẻ kêu meow meow.

Tiểu Thi từ lúc thấy nhóc kia liền dùng nói, tay cũng chỉ cầm thanh gỗ và dùng một bộ mặt không thể tin được nhìn vào mèo béo kia. Hàn Diễm cũng rất bất ngờ, nàng cũng tròn mắt mà nhìn hành động của mèo béo, rồi lại nhìn đến tên họ vệ sau khi thấy tiểu Thi dùng viết, hân nhìn lên đứa nhỏ một chút, rồi quay đầu nhìn qua mèo béo, giơ tay xoa xoa đầu nó. Mèo béo được khích lệ liền đứng dậy, leo gọi meow một tiếng rồi đặt cái chân đầu tiên lên đùi của tên họ vệ và kê đến sau khi đã thấy hân chuyển tư thế thì liền bước lên, thoải mái nằm trong vòng chân của hân, tay trước giơ lên cào cào phần áo trước ngực hân một chút, trở mình một chút rồi lại nằm yên mà lim dim ngủ

Hàn Diễm mím môi, gờ nắm tay ra trước mặt, quay đầu đi khẽ ho gần nhẹ vài tiếng. Đứa nhỏ cũng đồng thời vì tiếng ho khẽ kia mà giật mình nhìn qua chủ tử, lại thấy nàng phát tay, lắc đầu ý không có gì thì mới yên tâm, vuốt ngực, hít sâu một hơi, tiếp tục nói, tiếp tục viết. Tiếng nói ấy trong trẻo, nhẹ nhàng khiến Hàn Diễm cũng muốn gạt gù mà ngủ. Chỉ là bên cạnh, đã có thêm một chiếc ghế bập bênh khác, trên chiếc bàn gỗ nhỏ trống trải bên cạnh được đặt thêm vào một lọ trầm hương thật bình yên tỏa hương giữa không gian rộng lớn thoáng đàng xung quanh

Người đó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, cũng khẽ khàng lắc lư trước sau như Hàn Diễm, trong tay là quyển sách cùng thẻ tre đánh dấu. Hắn chậm rãi mở ra trang sách, bắt đầu đọc. Hàn Diễm tựa đầu ra sau gối, quay đầu nhìn sang người bên cạnh, lại đưa tầm nhìn xuống dưới nhìn hai con người vẫn đang chiến đấu cùng những con chữ, rồi lại đưa mắt nhìn ra bầu trời xanh cao vút kia, thờ dài một hồi.

“Hàn Diễm”

“ ”
...

“Vài ngày nữa là hoa đặng”

Hàn Diễm lười biếng khép mắt, chỉ trả lời bằng âm giọng "Ừm"

“Mọi thứ ta đều đã chuẩn bị xong”

“...” Nàng mở hờ mắt, liếc qua nhìn Lý Bách vẫn đang đọc sách rồi lại trở về với bầu trời, nhưng đã không còn lim dim mắt ngủ, chỉ thờ ơ mà nhìn vào tán cây phù tuyết, thiết nghĩ, tên bên cạnh, có vài chuyện giấu hẩn cũng bằng thừa, nhẹ nhàng nói “Ngày mai ta cùng bọn họ quyết định đi xem nhà”

Ly Bách cũng không một lần nhìn qua biểu hiện của người bên cạnh, khẽ dùng lực đẩy người một chút để chiếc ghế có thể tiếp tục lắc lư về mặt rất nhàn nhả. Nhưng bỗng nhiên hắn lại nheo mắt, mỉm cười, vươn ra hai tay luôn bắt vào nhau của một thư sinh, thư thái đặt sang hai tay vịn của ghế. “Hàn Diễm, khi về già, muội muốn sẽ như thế nào?”

Hàn Diễm nghe qua hít lấy một hơi thật sâu, mắt cũng nhắm lại rồi chậm rãi mở ra, "Bỗng nhiên nghĩ lại, ta và ngươi, đủ thân thiết để nói chuyện sau này sao?"

“Ta thật sự không muốn sống lâu, cho nên vẫn chưa nghĩ đến việc về già”_Ly Bách mặc kệ lời phủ phàng của Hàn Diễm, vẫn một bộ dạng điềm tĩnh, thong thả mà trả lời “Chỉ ít... có lẽ là được vui vẻ mà sống chẳng?”

“Đừng nói mấy câu khiến người khác đau lòng rồi thương hại người như vậy”

“Sao?”

“Ta sống đã quá lâu, từng trải cũng quá nhiều. Những thứ người nói, khiến ta khó chịu, đầu sẽ đau. Sở dĩ thời ta còn sống lúc trước có câu. Đối với người đã từng trải quá nhiều. Một là sẽ mang người vào những gì họ từng trải để người nằm mùi, hai là sẽ làm mọi biện pháp để kéo người ra. Bởi căn bản họ biết cái từng trải kia khó chịu đến đâu” _Hàn Diễm lại hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn Ly Bách nhếch môi cười _”Ta là loại thứ nhất. Đùng cho ta biết điểm ấu của người, sẽ có ngày rồi người sẽ phải hối hận”

Ly Bách đưa tay, chạm nhẹ lên những nét khắc tinh tế trên thân quạt, nheo mắt, mỉm cười nhìn trời: "Tùng trải là gì? Đau khổ là gì? Không phải trong lúc khó khăn, đau khổ nhất trong tiềm thức dù là yếu ớt nhất cũng mong một lần được sống hạnh phúc, vui vẻ sao? Dù muội có lớn hơn ta, biết nhiều hơn ta, hiểu nhiều hơn ta, nghĩ nhiều hơn ta. Suy cho cùng, đích đến cũng chỉ có một"

Nhìn thấy vẻ mặt bình thản kia của Ly Bách, Hàn Diễm chớp mắt ngây ngô nói "Ta muốn nghe"

“Nếu muối chịu tiết lộ thứ muối giấu diếm ta về thứ cả ta và muối đều không thể có thì ta sẽ nói cho muối biết”

Hàn Diễm tức mắt có chút khinh bỉ nhìn về mặt bốn cột của Ly Bách, thờ ơ một hồi, quay đầu lại nhìn về khung cảnh trước mặt, mắt không kiềm được nhìn qua góc nhỏ chỗ tên họ về ôm mèo béo học chữ cùng tiểu Thi ôn ào [Thật sự rất bình yên]

“Khi về già sao? Bản thân ta cũng muốn được vui vẻ, muốn được ngồi ở giữa sân mà nhẹ nhàng lắc lư trước sau trên ghế bập bênh phơi nắng, ta sẽ được lười biếng... muốn người ở quanh ta cũng vui vẻ... ta còn muốn...” nói đến đây nàng lại thở dài “Quên đi”

Ly Bách quay đầu nhìn người bên cạnh, vẫn cong mắt cười, sau đó quay đầu trở về, vẻ mặt bình thản nhưng nghiêm túc ẩn sâu "Được"

Nàng có chút bất ngờ, có chút ấm áp, cúi đầu, nở nụ cười tiếc nuối, thở dài một hơi, nhắm mắt nhìn trời cao với những tia nắng cố xuyên qua những đám mây lớn tạo thành những cột sáng xa xăm.

Ồ trong một căn phòng của quán rượu nó đang có tám con người già trẻ lớn bé chen chúc cùng nhau

Một nam nhân sau một lúc suy nghĩ đặng đo, cuối cùng vẫn quyết định thờ dài, nhìn đến lão ông hai tay đều gác lên đầu gối ngồi quay lưng qua một bên "Phụ thân, sao người có thể vì một lời yêu cầu, vì một miếng ngọc mà chấp nhận việc này?"

Lão ông ngoảnh đầu nhìn con trai, nhắm mắt thở dài, lại nhìn đến cánh cửa phòng trước mặt, giậm nhẹ gậy xuống nền nhà: "Người không biết gì cả, việc gì đến rồi sẽ đến, ta chỉ thuận theo thiên ý mà làm!"

Nam nhân thở dài, đập bàn đứng dậy, về mặt tức giận hướng về phía ông lão vẫn quay lưng với mình_”Cái gì mà thiên ý, phụ thân, người lại muốn như năm xưa, để mọi chuyện lại tái diễn nữa sao?”

Lão ông giận mạnh gây xuống nền gạch, giọng cũng lớn hơn hẳn_”Người im miệng, chắc chắn là người đó, người phải tin ta, người đó sẽ là người giúp chúng ta giải oan”

Một nữ nhân trên tay là đứa nhỏ, cũng khề chau mà hướng về phía lão ông_”Phụ thân, người bảo làm sao chúng ta có thể tin vào một tiểu a hoàn”

“Không những là tiểu a hoàn mà còn có thêm người bói quẻ nữa kia”_ một thiếu niên gần đó rất không khách khí can vào trái táo một ngụm lớn, rồi nhảy lên cửa sổ, vui vẻ ngồi ở đó

Nam nhân và những người còn lại trong phòng nghe được liền bày ra vẻ mặt không thể nào nhìn lão ông_”Phụ thân!/ Bá phụ!”

“Các người câm miệng. Chuyện ta làm ta biết. Còn người đứng phía sau tất cả đảm bảo cho chúng ta mọi việc sẽ thành công. Người muốn trăm mạng người cứ như vậy không nhấm mất mà chết sao? Người chịu được nhưng ta thì không!”

Người nam nhân đó thở dài, buông xuôi nỗ lực, quay lưng nhìn về phía cửa sổ_”Phụ thân, vãn cớ trước, chúng ta đi sai. Mất hơn một trăm mạng. Người vẫn còn muốn đi tiếp sao?”

“Ý ta đã quyết”

Nam nhân nhìn không được, đi đến trước mặt lão nhận phân bày_”Phụ thân, chúng ta một thân làm lưng, chỉ là người dùng sức không dùng mưu, quả thật lần này quá mức nguy hiểm. Không những bị người sử dụng cho mục đích riêng mà thậm chí chưa đạt được kết quả đã mất mạng”

Lão ông lấy ra trong người một mảnh ngọc đỏ nhỏ, nhìn nhìn một chút, rồi lại đưa cho nam nhân lặng lẽ quay đầu đi_”Người nhìn thấy miếng ngọc này ra sao?”

Ông ta chỉ vừa cảm lên, liền mắt tỏa sáng dù cho gương mặt vẫn còn nét khó hiểu_”Ngọc tốt”

“Người trong nghề, chắc chắn rõ thực hư. Đối với người không biết, người phải cố gắng phô bày ra giá trị của một viên ngọc để người khác có thể hiểu được phần nào đó ý người muốn nói. Thứ người nghĩ chưa chắc người khác đã hiểu hết. Người không cho họ thấy giá trị của người thì sao họ có thể trân trọng hoặc tín nhiệm người? Người chưa cho họ thứ gì mà lại muốn nhận lại một đặc ân lớn sao? Ta e cái giá là ngay cả gân cốt người cũng không còn. Họ dùng mưu, chúng ta dùng sức. Mỗi người đều cần một ít của nhau. Nếu mọi chuyện cũng không thành, hy vọng duy nhất của ta cũng chỉ là người làm ngọc tìm được người hiểu ngọc mà thôi. Đi đi, ý của ta, người muốn theo hay không thì tùy. Lão nhân đây quá già, quá yếu để có thể ép buộc các người rồi”_ ông lão thở dài, phất tay ý đuổi người

Người nam nhân nhìn phụ thân ông rồi lại nhìn xuống miếng ngọc, lại nhìn quanh một vòng bảy người đang cùng nhau đồng lòng yên lặng, quay mặt sang mỗi hướng khác nhau.

~”Hành nhi, con nói xem, rốt cục là con và Trịnh Lương đã làm gì khi đến Lam phủ?”_ Liễu Thanh vẫn một bộ dáng thanh thoát, nhẹ nhàng nâng lên gáo nước nhỏ để tưới cây

Trịnh Hành đang nâng trà định uống, nghe được câu hỏi kia thì đã dừng lại hành động trong giây lát, mắt khề nhìn sang phải rồi rất nhanh trở lại với chung trà, bình thần uống, sau đó chậm rãi đặt qua một bên_”Không quan trọng”

“Hành nhi, đừng nghĩ giấu ta”

“Người còn chuyện hậu cung?”

“Đã có Vân hậu nhiệt tình kia giúp ta chăm sóc. Hành nhi, ta là quan tâm con”

“Thật sự không có chuyện gì quan trọng”

Gáo nước trong tay Liễu Thanh chợt ngừng lại giữa không trung, ánh mắt bà vô hồn nhìn vào cây nhỏ bên dưới, rất nhanh lại nhẹ nhàng mỉm cười, chớp mắt lấy lại thần_”Tại sao lại không quan trọng?”

“Bởi vì không liên quan”

“Từ khi nào con đã xem thường Trịnh Lương như vậy?”_ Liễu Thanh luôn như vậy, mọi việc liên quan đến triều chính hay cung đình bà ta đều luôn rất nhàn nhã, điềm tĩnh, nhẹ nhàng như mặt nước trong chi ngoại trừ đôi lúc Trịnh Hành có ý tứ muốn phản kháng

“Hành nhi không xem thường hẳn. Việc hẳn làm, tự hẳn có ngày gánh lấy hậu quả”

Bà nhẹ nhàng đặt lại gáo nhỏ lên tay nữ tì, mị mắt khề quay đầu nhìn Trịnh Hành phía sau rồi lại trở về nhìn cây hoa nhỏ, chậm rãi đưa tay, miết nhẹ cánh hoa_”Con biết gì sao?”

“Không”

“Trịnh Hành”

Trịnh Hành hần đứng dậy, đi đến vách gỗ, vươn tay sờ lấy bức tranh vẽ một nữ tử đang rất thông thả và trông có vẻ là đang rất vui ngồi trên bờ tường nhìn ra cảnh trời rộng cùng thiên nhiên bao la bên ngoài kia_ “Người kia, đã tìm ra được chút manh mối”

Liễu Thanh nghe được cũng dừng việc cắt tỉa cây, về mặt ánh lên tia kì vọng, vui mừng hiềm hỏi nhìn hải tử_ “Thật sao? Như thế nào? Có tìm ra được không?”

Trịnh Hành cũng không quay đầu, chậm rãi nhắc chân bước đi ý muốn ra ngoài_ “Vẫn chỉ là manh mối nhỏ, người cũng không cần gấp, ta sẽ điều tra”

“Được, được, ta tin Hành nhi của ta”

~”Lương nhi, con nói xem, tại sao ngóc qua kia vẫn chưa có động tĩnh?”

Trịnh Lương vẫn một bộ mặt vui vẻ, nâng lên chung trà mà uống_ “Điểm này, thật sự ta cũng không rõ. Chắc có lẽ đứa nhỏ đó đã quên”_ hần nhìn qua Vân Liên, mặt cũng trở lại lạnh lẽo âm trầm_ “Dù cho mạng đến hay không, cũng chỉ kéo dài đến hoa đăng”

Vân Liên nghe được liền có chút bất ngờ, nhưng rồi cũng khẽ mỉm cười_ “Làm sao?”

“Ly Bách hần trông rất lạ, hành động gần đây đa phần đã được che dấu, không còn công khai như trước nữa. Thái độ của hần khiến ta không an tâm”_ Trịnh Hành vẫn một bộ mặt vui vẻ nhìn mẫu phi của hần, rồi lại quay về nhìn thẳng phía trước mặt

“Nhưng nếu đến hoặc sau hoa đăng, đứa nhỏ kia nhớ lại chuyện và muốn đi lấy món đồ kia, Lương nhi đã nghĩ đến chưa?”

“Nếu mẫu phi đã nói vậy, thì sau hoa đăng ba ngày vẫn là có thể”

“Lương nhi, nếu có được ấn tín của Lam vương, định sẽ làm gì?”

“Chỉ đơn giản để làm thêm một cái khác tương tự như vậy, hoặc nếu tình hình lúc đó thuận lợi thì...có lẽ sẽ âm thầm mượn dùng nó vài ngày cuối cùng đều sẽ trả lại hần”

“Lương nhi phải cẩn thận”

“Chuyện này rất đơn giản, đều là tùy theo biểu hiện cùng với sự may mắn của đứa nhỏ kia, ta sẽ chọn ra cách phù hợp nhất để nhận lấy những gì đứa nhỏ kia tặng”_ nói đến đây, Trịnh Lương lại mỉm khẽ chau nhẹ

Vân Liên rất nhanh liền thấy được biểu hiện của Trịnh Lương, bà cũng liền lo lắng_ “Lương nhi, con không ổn?”

“Chỉ là bỗng nhiên nghĩ ra thêm một tình huống khó tin khác”_ mỉm của hần bởi vì suy nghĩ nhanh này mà chau lại ngay một gần, quạt trong tay cũng được nắm chặt_ “Nhi thần quên mất chúng ta còn có phụ hoàng”

Vân liên cũng liền chau mày, vươn tay nắm lấy ống tay áo của Trịnh Lương_ “Lương nhi, nhất định phải cẩn thận”

“Gần đây, người luôn trông rất vui vẻ, thần thái đều rất thoải mái. Trên triều dù cho có loạn, người cũng không nóng giận như trước”

Vân Liên nghe được, mắt liền nhìn sang nơi khác, nhếch môi cười_ “Chỉ e là Liễu quý phi kia là làm gì rồi”

“...”_ Trịnh Lương đối với chuyện hậu cung cũng không để ý quá nhiều, nhưng nếu người mẫu phi này của hần làm chuyện gì đó vượtqua sức tưởng tượng, hần sẽ giúp bà kéo lại nó một phần, trong phạm vi có thể chấp nhận được. Hần đánh quạt vào tay như vừa ra một quyết định nào đó, sau đó đứng lên, hương mẫu thân hần chấp tay, cúi chào_ “Hải nhi cáo lui, mẫu phi nhớ cẩn thận”

“Lương nhi thật sự đi sao?”

“Đúng vậy. Dù cho là được Trịnh Hành nói với phụ hoàng ban cho ta đặc ân thăm người nhiều hơn thông lệ, nhưng cũng thể ở quá lâu, sẽ không tốt. Tiễn đường sẽ vào Mục phủ thăm Trịnh Duệ”

“Ừ, chỉ cần nhớ phải cẩn thận”

“Đạ tạ mẫu phi, ta sẽ ghi nhớ. Người cũng cẩn thận”

“Mau đi đi, không lại chậm trễ”

“Nhi thần cáo lui”

[Ly Hiên người phải bước đi thì ta mới có thể cũng Ly Bách bày trò. Mau mau cho ta xem biểu hiện tiếp theo của người, nhất định không được làm trò chơi của ta bị hỏng, bằng không ta cho người sống không bằng chết, ngóc từ Ly gia]

~Tại một góc nhỏ trong một con hẻm lớn, có một người với áo choàng đen bao lấy người, phủ che cả mặt đang cùng với giọng điệu cười nguy hiểm của

mình, từ trong tay vung lên mấy thẻ tre rồi để nó rơi xuống mặt bàn. Sau đó lại vurun tay lấy thêm mai rùa, lằm bằm gì đó rồi mở mai rùa ra xem xét, haha cười to_”Hàn Diễm, tôi sẽ cho cô chết không bằng sống...a, sống không bằng chết hahahaha”

Đang lúc người kia còn đang vui vẻ nhìn vào mấy quẻ bói thì lại có người đến bập bàn_”Này cười cái gì, người xem bói dạo đúng không?”

Người cũng không nhìn lên, thông thả thu dọn đồ vật trên bàn_”Mất người còn tốt chứ hả? Không thấy rành rành ra đây sao?”

“Hừ, lằm điều, mau xem cho bản công tử”

“Không xem, hạng người như người, vừa xấu vừa thô lại còn thiếu văn hóa, vốn dĩ là đá tảng, mài cũng phí công”_nói rồi lại không khách khí gác một chân lên ghế, tay cũng gác lên đầu gối, tay kia đập bàn, hất mặt nhìn hấn_”Người mà công tử cái cù cái ấy, không xem, cút đi. Thật là ô nhiễm nhân quan của ta mà. Ôi mất tôi”_nói đoạn người đó liền dùng ngón trỏ ùng ngón cái xoa xoa hai bên mắt, rồi lại ngẩng đầu, nhìn tên nam nhân đang nhìn mình chòng chọc_”Còn nhìn cái gì mà không chịu biến đi. Nhìn nữa ta đảm bảo mất người ba ngày sau sẽ giã người mà tự động rớt ra”

“Cái tên này! Người có biết bản công tử là ai không hả?”

Người đó liền dùng một nửa ánh mắt hoài nghi không tin tưởng ngược nhìn, cả người cũng nghiêng về phía sau một chút, miệng cũng trề uống_”Củ cái!?! Củ kiệu?? Củ hành? Củ tỏi? Mặc kệ dòng họ nhà người, người thích cái nào thì là cái đó. Cho nên”_người đó đập bàn khiến cho tên nam nhân kia cũng phải giật mình_”Cút ra khỏi thế giới quan của ta!”

“Người không muốn xem, ta lại phải xem cho bằng được. Bằng không, vào nhà lao mà xem quẻ cho ta”

Người đó liền tỏ thái độ dửng dưng, rung đùi, quay mặt sang một bên, tay chống lên đầu gối gờ tiện thể chống luôn cằm, tay kia gõ gõ mặt bàn_”Người làm ta thấy sợ bộ não giun của người, cho nên, ta không quan tâm nhiều cho lắm”

Hấn chịu không được, cũng đập bàn_”Hỗn xược”

Người đó liền nhếch môi, hơi nghiêng đầu nâng lên một bên tai_”Người nói cái gì? Lần cuối, mười giây, tránh xa khỏi tầm nhìn của ta ở bất cứ nơi đâu mắt ta quét tới. Bằng không, không chỉ mất người rồi mà cả nhà người cũng gặp chuyện”

“NGƯỜI ĐÂU!!!!”_hấn tức giận hét lên, quay đầu nhìn quanh, sau đó tức giận nhưng cũng nhếch môi cười_”Người chết chắc rồi”

Ngay lập tức xung quanh hấn ta liền có bốn người vây quanh, trước sự ngạc nhiên đến ngỡ ngàng, một chủy thủ kẻ cò, một dao ngang cò, một dao ngay tìm, một đao bên hông hấn, còn người coi bói liền haha cười to_”Muốn cho ta ăn cơm tù sao? Xưa rồi. Bây giờ muốn bắt người rồi ba ngày sau mất rớt hay là chạy ra khỏi tầm mắt của ta?”

Sau một hồi neho mắt hứng thú nhìn biểu hiện của tên tự xưng là công tử này nọ trướ mặt, người phát tay, bốn người kia cũng thu lại đao, rất nhanh lẫn vào dòng người đi mất. Tên nam nhân mím môi tròn mắt nhìn người xem bói, sau đó im lặng rồi đi, có đôi lúc còn quay lại nhìn vài lần.

Sau khi đảm bảo người kia đã khuất dạng, ngay lập tức ngay phía sau lưng người coi bói liền xuất hiện một bóng người_”Tiểu tử tông, người có thể lịch thiệp, nho nhã hơn một chút có được không”

Người đó liền không khách khí, quay đầu rất hiển nhiên hỏi_”Lịch thiệp, có cơm ăn sao?”

Người phía sau im lặng trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng cũng lắc đầu_”Hiện tại cũng mệt nhưng tốt hơn cái kia. Sẽ Chết vì mệt”

“Ý gì vậy hả?”_người xem bói ngoái đầu nhìn người phía sau lưng chậm rãi biến mất, chỉ đơn giản bỏ lại cái nhún vai

~Trong một bầu không khí tăm tối nhưng thoáng đãng, sạch sẽ, đầu đó lại vang lên tiếng nắc khe khẽ_”Hàn Diễm, con đang ở đâu?”

Tiểu Thi cầm theo vài mảnh giấy, vui vẻ chạy vào phòng của Hàn Diễm_”Tiểu thư, tiểu thư người xem, hấn...ừm không biết tên, hấn đã viết được rồi”

Hàn Diễm buông bút, ngẩng đầu về mặt không tin tưởng chậm chạp vurun tay nắm lấy góc giấy, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt tự tin đến bùng sáng vì vui vẻ đạt được thành tựu của đứa nhỏ, sau đó mới chậm rãi dời tầm nhìn về phía nội dung trong tờ giấy

“Này là chữ sao?”

“Vâng, hấn viết rất tốt”

“Người hiểu được sao?”

“Dạ”

“Phải rồi, người là phu tử của hấn cơ mà. Dịch nghe xem, hấn viết từ này là từ gì?”

“Ý của tiểu thư là hấn viết chữ gì sao? Là 'Giết' ạ”

Hàn Diễm tròn mắt nhìn tấm giấy rồi lại quay đầu nhìn lên đứa nhỏ, nhướn mày_”Người chắc chứ?”

“Từ này là do hấn tự ghép các nét lại mà ra, là từ đầu tiên do chính hấn viết”

Hàn Diễm chuyển sang cầm tờ giấy chỉ bằng hai ngón tay, e dè nhìn nó_”Chữ ghép nét đầu tiên là 'Giết' sao? Thông minh cũng có trong trường hợp này sao?”

[Không lẽ từ lúc lượm hấn về, Ly Bách suốt ngày cầm tờ giấy với chữ 'giết' xòe ra trước mặt hấn sao? Quái gờ vậy?]
Bạn có thể dùng phím mũi tên để lùi/sang chương. Các phím WASD cũng có chức năng tương tự như các phím mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chìa Khóa Áo

Hai ngày nay bầu không khí bao quanh Hàn Diễm chính là nhàn nhã, nhẹ nhàng. Đôi lúc nàng không kiềm được mà nghĩ vu vơ rồi tự làm mình rối tung trong chính mớ suy nghĩ phức tạp do chính mình gây ra và đến cuối cùng lại tự mình tìm một góc kín đáo nào đó, bó gối, đặt cằm tựa lên, mắt lúc thì nhắm, lúc thì ngơ ngác mà nhìn quanh. Trong đầu suy nghĩ hoặc đôi khi lại là một mình nho nhỏ thì thầm những lời tự an ủi.

Chuyện của quá khứ, những thứ mà theo lẽ trời sau khi chết con người ta sẽ bị mất đi, không nhớ thêm chút gì nữa, khiến cho những vong hồn phải vất vưởng, khó khăn tìm lối thoát nhưng cũng là một loại nhẹ nhàng trong đau đớn. Bởi đơn giản, họ chẳng nhớ gì. Nhưng với Hàn Diễm, nàng là ngược theo lẽ trời mà được ưu ái lưu lại trí nhớ, có thể nhớ lại, có thể thấy rõ được trước kia có bao nhiêu ngu ngốc, có bao nhiêu đáng thương, có bao nhiêu đáng ghét, đáng hận. Ban đầu, cứ nghĩ có nó, bản thân sẽ sống tốt, sẽ có được một con đường bá vương cường hãn tung hoành vùng vẫy bốn phương. Nhưng rồi ngày qua ngày, thời gian cứ trôi, nó lại trở thành một gánh nặng vô hình. Hàn Diễm nhớ hết tất cả và thứ luôn hiện hữu, nhắc nhở bên tai nàng lại chính là_”Chỉ mong cô bảo vệ gia đình tôi”

Nó khiến Hàn Diễm chần chờ, ngần ngại trong mọi việc. Bởi thời gian trôi đi, nàng nhận ra một lỗ hổng lớn của bộ não, của trí nhớ này. Mọi thứ chỉ còn là một màn sương. Những tưởng những thứ Ly Hiên cho thấy trước đó chính là chìa khóa, nhưng giờ ngẫm lại, chính cái chìa khóa đó đã biến Hàn Diễm trở thành đứa nhỏ khờ khạo, cầm lấy chìa khóa và ngây thơ chọn sai cánh cửa mà lúc đó nàng nghĩ là đáp án đúng. Nó khiến nàng trong tâm tưởng cảm thấy mình dường như sẽ nắm được tất cả, sẽ điều khiển được mọi thứ.

Nhưng việc gì cũng có cái giá của nó.

Bởi sự tin dôi chút tự cao, những suy nghĩ không nên biến thành lời nói mà nàng có cảm giác mình đã đi lầm đường, đến lúc muốn quay đầu, nhìn về con đường mình xuất phát thì chỉ còn là màn sương mù mịt. Con người, vốn không ai hoàn hảo, dù là tiểu thuyết hay đời thực.

Bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Có thể nào, ngay từ đầu, con đường đi vốn chỉ là một đường thẳng, chỉ có suy nghĩ là tự gây ảo giác cho chính bản thân để rồi sau đó nghĩ rằng đã chọn con đường khác. Những thứ Hàn Diễm muốn nhớ lại hiện tại cũng là một màn sương. Để rồi khi thấy Lang La là con người của mình trước khi chết thì nàng mới nhận ra trí nhớ này đã bị màn sương bao phủ. Nó thật sự đã trở thành một gánh nặng vô hình. Những suy nghĩ, những kết luận, những dự định của nàng từ khi gặp những người ở đây sau khi nghĩ ra cũng bị che mất. Có đôi lúc nàng đã nghĩ, có hay thật không Ly Hiên vẫn còn sống và cô ta mới chính là người đứng sau tất cả? Suy nghĩ này quả thật rất đáng sợ.

Tất cả cũng chỉ là bí mật, mình nàng biết, mình nàng cất giữ. Lặng lặng trong góc rút ra vài tờ giấy tập viết mà tiểu Thi tối nào cũng vui vẻ đem khoe của tên hộ vệ quả tặng kia, xoay trái, xoay phải, lật trước, lật sau rồi cũng chỉ ngây ngô mà phát ra hai từ_”Thật xấu”.

Tất cả chúng đều chỉ là 'giết' và 'trả thù'_[Ly Bách là tên khôn lưu manh tri thức cao].

Hàn Diễm thở dài, buông thõng để tay chạm xuống nền gỗ, giấy cũng theo đó mà rơi xuống đất, bày ra giữa không gian vắng lặng nhưng nét viết đi ngược với khung cảnh, băng quơ, vô định_”Người là tháng tư hoàn hảo, còn tôi là mùa hè bông bột... Người là tháng sáu ngây ngô, tôi là mùa thu thờ ơ. Người là tháng mười trăm tỉnh, tôi lại là mùa đông lạnh lẽo.... Vậy khi người là mùa đông, tôi sẽ là tháng tư...sao? Chúng ta lúc đó sẽ ra sao, như thế nào?”

“Tại sao tôi có thể khóc trong khi tôi chẳng thể nhớ được gì? Ngoài nam nhân nhu ngược, ngốc nghếch tôi yêu tận xương lúc trước ra thì còn người khác sao?”_nàng với mắt nhoe nước, nghiêng đầu tựa gối, nhìn ngón trỏ chậm rãi di trên sàn nhà trong hình thù vô định_”Tôi từng có tháng tư của riêng mình sao?”_bàn tay lạnh lẽo run rẩy che lấy mặt_”Ly Hiên, nếu cô còn sống, tôi nguyện trả lại cô thân xác này”

Dù suy nghĩ đến đâu, dù khó chịu đến đâu, dù đã nghĩ nếu chấm hết tất cả sẽ tốt hơn không. Nhưng cuối cùng, mọi việc vẫn chỉ chấm dứt bằng tiếng thở dài khi tiếng gõ cửa vang lên.

“Tiểu thư, tiểu Thi vào nha”_đứa nhỏ ở bên ngoài vui vẻ nhón chân nghiêng phải, nghiêng trái và theo sau là tên hộ vệ. Không biết từ khi nào mà hai người này lại tựa như hình với bóng, lúc nào cũng một trước một sau, một im lặng một líu lo không ngừng_”Một, hai, ba, tiểu Thi vào đây tiểu thư”

Cửa vừa được đẩy vào thì đã thấy Hàn Diễm đứng sẵn ở đó khiến đứa nhỏ không khỏi giật mình, nhưng ngay lập tức liền như cún con gặp người quen, rất vui vẻ mở miệng.

Hàn Diễm về mặt lạnh nhạt, cửa mở ra, vừa thấy nụ cười của tiểu Thi thì cũng cười rất tươi, nhanh hơn đứa nhỏ một bước nói ra_”Hi, are you all right today?”

“Hả?” tiểu Thi đang định vui vẻ báo cáo tình hình thì vì một câu nói của Hàn Diễm mà hiện tại như đông cứng, về mặt ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhìn chủ tử nhà nàng

Hàn Diễm sau khi cười thì lại bày ra bộ mặt lạnh nhạt, thờ ơ nhìn đứa nhỏ đang chuẩn bị hoảng sợ trước mặt_”Who are you, who you want to meet? Have I met you before?”

“O”_đứa nhỏ chớp chớp mắt nhìn chủ tử nhà mình rồi quay đầu nhìn trước nhìn sau ánh mắt tỏ vẻ hoang mang và hành động thì lúng túng, vội vã đến đáng thương. ”Bây giờ còn là giờ tí đúng không?”_tiểu Thi cắn lấy ngón tay cái, cúi đầu, đảo mắt lo lắng tự trấn an bản thân chân thì từ từ, từng bước thật nhỏ lùi về sau

Nàng giờ ra bàn tay, hướng về phía tiểu nha đầu khiến đứa nhỏ vì giật mình, hụt chân ở bậc thang và sau đó là té ngã ra nền tuyết. Hàn Diễm nàng đi đến, ngồi xuống, tay ôm vòng chân, cảm giác lên gối, tròn xoe mắt nhìn tiểu Thi lúng túng bên dưới bậc tam cấp và trên nền tuyết lạnh lẽo_”Seem like you are in trouble. May I help you?”

“Tiểu thư”_giọng đứa nhỏ run lên, ánh mắt không tin nổi, một tay chống lên tuyết, một tay run rẩy giờ vào không trung hướng về phía tiểu thư nhà nàng_”Tiểu thư”

“What do you need to do today sweetie?”

“Tiểu thư, đừng làm tiểu Thi sợ”_đứa nhỏ môi run lên, nước mắt bắt đầu lăn chả rơi, tay cũng chuẩn bị ôm đầu

“Khóc cái gì? Biểu hiện thật không thú vị gì cả”_Nàng ngồi trên cao, chống má, hạ mắt nhìn biểu hiện của đứa nhỏ, sau đó thờ dãi, dùng lực đẩy nhẹ đầu gối để đứng lên, quay người đi vào trong, tự mình kéo nhẹ tóc, nhỏ nhỏ nói_”Nếu sau này ta như vậy hoặc hơn thế, ngươi sẽ vì ta mà phát điên không?”_rồi lại ngẩng đầu nhìn trần nhà_”Liệu sẽ có người vì ta mà điên không?”

Đi được vào trong vài bước thì Hàn Diễm lại lùi trở ra trước khi tiểu nha đầu kịp tỉnh mộng mà hồi hải nhào lên hỏi nàng mà nhìn sang phải, dùng bộ mặt lơ đãng đối mặt với tên hộ vệ mặt sắt, thêm một lần nữa nhìn bao quát hết về bề ngoài thần bí lạnh lẽo của người trước mắt, sau đó nhìn sang hướng khác, khẽ cười khi thật nhẹ, khóe môi cũng nhếch lên_”Ngươi tiến bộ rất tốt, đó chỉ là một lời khen đơn giản và thật lòng nhìn nhận năng lực học hỏi của ngươi”_thêm một lần nhìn ra ngoài trời, thờ dãi một hơi, trở lại nhìn thẳng vào mắt hắn_”Hôm nay là ngày cuối cùng của ngươi. Nhưng đừng lo, Ly Bách chắc sẽ thích ngươi lắm. Chỉ ít là ta nghĩ thế”

Nàng cười, tặng hắn một nụ cười trấn an rồi xoay người đi thì cũng là lúc đứa nhỏ kia nhào tới. Hàn Diễm nhìn qua đứa nhỏ đang liên tục hỏi nàng có ổn hay không kia, mỉm cười bao dung với tiểu Thi, tự mình đưa tay vỗ rối mái tóc của bản thân và tên hộ vệ vẫn đứng bên ngoài, chỉ khác ở buổi ban đầu, ánh mắt của hắn lúc này chỉ luôn dõi theo một bóng người.

“Tiểu Thi, ngươi thích thứ gì?”_Hàn Diễm nhắm lại mắt, thả lỏng người ngồi trước bàn phấn, tùy ý tiểu nha đầu vắn tóc cho nàng

“Tiểu Thi không biết, vậy còn tiểu thư?”

“Nếu ngươi không biết vậy thì sau khi xây dựng xong cửa tiệm, vững chắc một chút, tiền túi cũng không sợ thiếu, ta cùng ngươi đi ngao du, ngươi thấy ra sao?”

Tiểu Thi nghe được đi ngao du liền rất vui vẻ hớn hở nhìn vào kính nhưng lại thấy vẻ mặt thờ ơ của chủ tử nhà thì liền xụ mặt_”Không được đâu, sức khỏe người không tốt”

“Không sao, ngươi sẽ giúp ta hoàn thành ngao du”

“Tiểu thư, ý của người là sao?”

“Nếu giữa đường đi ta không may gặp thờ, ngươi cứ việc hỏa thiêu ta. Không thích vượn bận thì chôn xuống đất hoặc rải cùng trời cuối đất. Còn nếu ngươi không ngại thì nhờ ngươi bỏ cốt ta vào lọ, ngươi đến đâu, mang ta đến đó. Nếu may mắn, ta cũng có thể ngắm nhìn mỗi nơi một chút mà không mất sức”

“Tiểu thư, người nói vậy”

“Hahaha, ta nói vậy thôi, chuyện sống chết với ta rất đơn giản, nghĩ ra thì nói, ta chỉ sợ bản thân quên, đến lúc đó thành sự thật lại khiến ngươi lúng túng thì mệt lắm”

“....”

“Khóc nữa! Tuyến nước mắt của ngươi được auto nạp đầy hả?”

“OAAAAAAAAAAAAA”

Hàn Diễm tròn xoe mắt, ngạc nhiên nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt đầy ứ khuất của đứa nhỏ kia, rồi đột nhiên quay đầu, bắt đầu chạy. Hàn Diễm theo phản xạ liền lên tiếng “YA! Đi đâu vậy hả?!”

Nàng khó hiểu quay đầu nhìn đứa nhỏ tung cửa để bỏ chạy nhưng vẫn lịch sự đóng lại cửa rồi mới đi mất kia mà khẽ bĩu môi, nhún vai, quay lại đối mặt với chính bản thân thông qua tấm gương đồng kia, lại thờ dài “Hy vọng mọi chuyện suôn sẻ”

Lúc nàng trở ra thì đứa nhỏ đã ngồi đó, nhỏ bé bó gối ngồi trên hành lang, tựa người vào cột lớn, mũi cứ các một khoảng thì lại hít thật mạnh vào một lần còn phía sau đứa nhỏ kia vẫn là tên hộ vệ. Hàn Diễm có chút ngây ngô đưa tay gãi đầu [Hai người này, thành cặp cũng được sao?]

Cả ba vừa đi vào con đường ít người lui tới của Ly gia, định theo lối thông thường trốn ra ngoài mà đi thì nay đã thấy Ly Bách đứng thủ sẵn ở đó, dáng đứng khoan tay, dựa vào tường, một chân cũng co lại đập vào tường phía sau, miệng ngậm nhanh cỏ, tóc hôm nay lại cột cao, tay áo cũng dùng vải bó lại quanh tay trông rất linh động mà không kém lưu manh mở miệng “Hàn Diễm, lúc này không nên ra ngoài”

“Ba mươi chưa hẳn hết tết, ta cao số, sống đương nhiên sẽ sống. Ta không ngại, người cản đường ta cái gì?”

“Muội nên nhớ, chiếu hũ hôn còn chưa ban xuống”

Hàn Diễm nhếch môi, khoan tay, quay đầu qua một bên “Ta không ưa Trịnh Hạo. Và lại, hẳn chết, không liên quan ta, ta chết cũng không ảnh hưởng vốn chả liên quan nhau” sau đó mị mắt liếc về phía Ly Bách “Dù cho hẳn có là vua của người, nhưng ta vốn và sẽ mãi mãi không liên quan”

Ly Bách thờ dài, đứng trở lại tư thế thư sinh, hai tay bắt vào nhau nhưng đến lúc bắt hẳn mới phát hiện hai ống tay áo đã được bó lại nên liền chuyển sang một tay chấp sau lưng, tay kia kéo xuống nhanh cỏ trên miệng, sau đó thờ dài, vẫn mỉm cười nhưng không nhìn đến Hàn Diễm, thong thả bước đi “Tùy ý muội”

Vẫn như cũ, Hàn Diễm cùng tiểu Thi bí mật ra ngoài, nhanh chóng rẽ vào con hẻm nhỏ vắng người quen thuộc để chỉnh trang lại, sau đó chính thức đường hoàng nhắc chân bước ra ngoài.

“Minh Y, ngôi nhà kia ở đâu, sao còn không dẫn đường, đứng đây làm gì?”

Tiểu Thi nghe gọi nhưng vẫn tiếp tục nhìn trái xoay phải liên tục, tay đưa ra sau, phẩy tới phẩy lui “Hàn Diễm, người cùng tên hộ vệ không biết nơi chuyện kia đi trước đi, tiểu Y đi mua bánh ngọt cho người, còn có khoai lang nướng”

Hàn Diễm biểu cảm tối sầm, im lìm không lên tiếng nhìn tiểu Thi rồi đi không chút ngần ngại, sau đó cứng nhắc ngẩng đầu, nhìn lên tên hộ vệ thì thấy hẳn lại đang nhìn về phía của tiểu Thi. Kể đến, hẳn cũng không làm ra bất cứ dấu hiệu gì dọa người, rất hiển nhiên xoay người đi hướng ngược lại.

Nàng nhìn trái nhìn phải, ngây ngốc nhìn trước nhìn sau, không biết nên đi theo hướng của ai, bước chân theo bản năng cùng trong tâm khảm sợ bị bỏ rơi, không nghĩ nhiều, hành động liền đi trước suy nghĩ, vội đi nhanh thêm vài bước, vron tay nắm lấy ống tay áo của tên hộ vệ, nhưng rất nhanh liền buông ra và tự an ủi bản thân [Nắm nhẹ như vậy, chắc hẳn không hay đâu. Mà nếu hẳn không cảm thấy, thì không phải cũng thuộc hàng lang băm như Ly Bách sao? Ta mặc kệ]

Đi bộ một quãng đường khá dài, đến độ Hàn Diễm cảm thấy ngực mình nhói lên kèm theo chút khó thở thì cuối cùng tên hộ vệ trước mặt cũng chịu dừng chân còn nàng, vừa thấy hẳn dừng liền cúi người, hai tay ôm đầu gối, ra sức thở sâu, thậm chí còn ho khan ra vài đợt “Phé, quá phé”

Trong lúc nàng còn đang đấu tranh với lòng ngực buốt giá vì khí lạnh tuôn vào kia thì tuyết lại rơi, tên hộ vệ cũng yên lặng mở ô đỏ, vòng ra phía sau Hàn Diễm, vẫn lạnh lùng, im lặng che cho nàng. Đến lúc thấy người ở phía trước đã đứng thẳng người lên được, hơi thở cũng bình ổn, hẳn liền cầm dù ra trước mặt nàng, tay hơi vron thẳng ra.

Hàn Diễm nhướn mày nhìn hành động kia, sau đó chép miệng thờ dài, gật đầu “Được rồi, ta cầm dù. Dù gì hôm nay cũng là ngày cuối, xem như là ta rộng lượng”

Nàng vron tay nhận lấy dù, tên hộ vệ cũng không nắm lâu, vừa thấy Hàn Diễm vron tay thì hẳn liền buông tay khiến Hàn Diễm giật mình vì không nghĩ hẳn sẽ làm như vậy. Nàng phản ứng không kịp lúc, nên phải nhanh chóng cúi người, vron tay, bước lên một bước nhỏ mới kịp không để dù chạm đất. Nàng chau mày khó chịu đứng thẳng người nhìn đến tên hộ vệ trước mặt thì lại thấy hẳn đang dùng quyền tập cùng mảnh than nàng cho ngày trước cầm cúi viết ra thứ gì đó

Qua một lúc lâu, đến bản thân Hàn Diễm cũng cảm thấy giới hạn kiên nhẫn của mình đã chạy đến mức cao nhất, mày cũng chau lại thì vừa lúc tên hộ vệ xong bản vẽ của hẳn. Hẳn bắt người trước mặt đang khó chịu vì sự ngăn cản của hẳn nên liền nhanh chóng đưa ra quyền tập với mặt giấy có hình minh họa của con chữ ra trước mặt nàng

Hàn Diễm nheo mắt, hơi nghiêng đầu, mặt cũng gần sát mặt giấy cố nhìn những con chữ như đang vẽ hình kia “Tại sao một không bảo ta dừng lại?” nàng đọc xong, về mặt có chút kì thị nghiêng đầu, mặt nhìn xuống đất, kiên quyết không mở miệng

Tên hộ vệ thấy vẻ mặt kiên liên không hiểu, thu lại tập, tiếp tục viết bằng đôi tay cứng nhắc của mình. Hàn Diễm nhìn qua, thấy được tay hẳn đang run khi đang viết nên cuối cùng cũng chỉ thờ dài, giọng cao ô ô lên thêm một chút, che thêm một mái đầu, chậm rãi chờ người kia viết chữ.

Tấm thứ hai vẫn là hàng chữ kia, nhưng chỉ khác là nó được viết cẩn thận, ngay ngắn hơn một chút. Hàn Diễm có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh lại trở lại bình thường, đánh một tiếng thờ dài, đưa tay ôm trán “Haiz, chữ của người, ta hiểu mà. Cứ tưởng người sẽ viết thứ gì đó thú vị. Nhưng không sao, người tiến bộ rất tốt, lại biết quan tâm người khác. Rất tốt. Ta vào được rồi chứ?”

Nghe Hàn Diễm nói vậy, hần liền nghiêng đầu, đưa mắt nhìn về phía sau thì thấy bản thân cứ nhiên lại đứng chặn cửa, nhanh chóng xoay người, đẩy cửa hộ cho Hàn Diễm, sau đó lui về phía sau, tiếp tục chăm chú viết gì đó mắc kệ Hàn Diễm phía trước đang ngây ngô nhìn lên trên, một tay chậm rãi kéo váy, nhấc chân bước vào hành lang, hạ ô, khép lại, bước qua bậc cửa bỏ lại hần đang bị tuyết mỏng chậm rãi phủ đầu.

Bởi vì ý muốn hướng đến một cửa tiệm nên khi bước vào không phải là một khoảng sân lớn mà ngay lập tức liền là nơi để bày bán đồ vật này nọ, mọi thứ bên trong đều đã phủ bụi, vài món đồ bị bỏ lại liền bị vây kín bởi mạng nhện. Hàn Diễm che miệng ho nhẹ, nhanh chóng đi thẳng ra phía sau.

Một khoảnh sân rộng rãi với chỉ một cây cao nằm lệch về bên trái cùng những nhánh cây phủ đầy tuyết trắng đồng thời lộ ra thêm ba dải nhà khác. Hàn Diễm tròn xoe mắt nhìn, đặt ô tựa vào vách nhà, mắt mãi mê ngắm nhìn xung quanh, chân bước ra bên ngoài, khẽ trầm trồ_”Đây chính là tứ hợp viện trong truyền thuyết sao?”

Đưa tay chạm nhẹ thân cây, sau đó đi thẳng chạm đến cột trụ của dãy nhà đối diện nơi nàng vừa bước ra, sau đó lại nương theo hành lang, đi vào ngã rẽ giữa hai dãy nhà. Phía sau chính là phòng bếp đang lúc nàng đang định nhìn sang phía khác thì lại thấy một cánh cửa màu nâu ẩn sau đám cỏ cao cngrf đầy leo chằng chịt. Hàn Diễm chau mày, linh cảm không tốt đối với cánh cửa kia, chân bước lên những bước chân nhỏ tiến tới cánh cửa kia.

Chỉ là đi vừa được vài bước thì đã có bóng người nhảy ra cản ngay trước mặt. Hàn Diễm trừng mắt_”Ngươi nếu đã nhảy ra trước mặt ta thì ta cũng không cần phí sức, mở cánh cửa kia ra đi”

Hàn Diễm nói xong thì hần cung đưa ra quyển tập, với mặt giấy có chữ

”Tại sao đi mà không lên tiếng, nếu đã hiểu ta viết những gì, ta có một thỉnh cầu với tiểu thư”

Hàn Diễm mày chau thật chặt, lần này không phải nàng không hiểu hay khó nhìn, nhưng là vừa đọc xong liền nghĩ ngay tới Ly Bách, tâm tình đang vui vẻ muốn thưởng cảnh liền bị kéo vụt xuống té đến thùng một hồ lớn trên mặt đất, phôi cũng muốn đập nát_”Thỉnh cầu của ngươi sai thời điểm, phản đối”

Nàng bước sang ngang, hần cũng bước sang ngay, tay lật sang tờ tiếp theo_”Nhờ tiểu thư giúp ta trả thù”

Hàn Diễm nheo mắt, tay chỉ vào hần, rồi lại chỉ ra phía sau lưng mình_”Ngươi! Ngươi thậm chí những thứ này mà cũng viết trước, hợp tác cùng Ly Bách đẩy ta vào chỗ chết được sao? Ngươi đừng tưởng ta không biết hần đang thu thập những người bị oan khuất dính đến triều đình từ từ tiếp cận làm phiền ta. Ta không cần biết ngươi oan khuất đến đâu, cut”

Hần nhìn nàng, nàng mày chau chặt, khó chịu nhìn hần, sau đó hần vẫn lật tiếp tờ kế đến_”Ly gia”

“Hahaha, xem xem, ta nói mà. Ngươi, ngươi nhìn ta xem, ta sẽ làm được gì? Ly gia còn có Ly Bách, ngươi về mà nhờ hần giúp. Hần mới là tên đi một mà đã biết mười. Ta sẽ không làm được gì đâu, đi đi, để ta yên, có được không?”

”Giúp ta trả thù nhà, dù ta biết yêu cầu này rất vô lý”

“Bản thân ngươi mặc định nó là vô lý, nhưng lại dám lên tiếng muốn người khác vì gia đình của ngươi mà trả thù sao. Nếu có, người đó chắc chắn không phải ta, cũng không phải Ly Bách. Hần là đang lợi dụng ngươi. Mau, trốn thoát trước khi quá muộn”

”Chỉ cần tiểu thư giúp ta trả thù, muốn ta làm gì cũng được”

“Ta căn bản là không muốn phiền phức. Ngươi hiện tại thật sự rất phiền, mau cut, mau cut, đừng có mà phiền ta, ngươi có chấp như vậy, thì đến mà tìm Ly Bách phá chết hần”

Hần nhìn nàng, một chút dao động cũng không có, bình thân đưa tay lật sang tờ kế ngay trước mặt nàng, từng con chữ hiện ra_”Ta muốn giết hoàng thượng”

Hàn Diễm trừng mắt nhìn tên hộ vệ, ngay lập tức cúi người, nhanh gọn cầm lên ô đó, sau đó vung cao, mím môi dùng lực hạ xuống, chỉ là đến ngay cổ hần thì dừng lại, ánh mắt thật lạnh lẽo nhìn thẳng vào tên hộ vệ của mình, nghiêng đầu, nhếch môi cười_”Ta bỗng nhớ ra một chuyện. Ta sẽ cho ngươi cơ hội nếu ngươi là người có thể mở ra một phần nào đó trong trí nhớ của ta, bất kể là ai cũng được. Còn nếu không, ngay tại đây nếu ta không giết ngươi chết thì ta sẽ tự kết liễu cuộc đời này

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Bước Đệm

Phía bên kia

“Không biết mọi việc sẽ diễn ra như thế nào đây. Thật thú vị”_Ly Bách cười nhạt, thờ dãi, nâng lên chung trà lạnh, chậm rãi uống

“Việc gì?”_ một người ngồi cùng bàn lên tiếng hỏi khiến hắn có chút bất ngờ, dường như vẫn không hay biết có ai đang ngồi cùng bàn với mình

Ly Bách liếc nhìn qua người kia rồi lại trở lại tầm nhìn xuống dưới lầu, thờ ơ đáp trả_ ”Không phải việc của đệ”

Hắn vẻ mặt đôi chút tổn thương nhưng rất nhanh lại vỗ nhẹ bàn, thay chung trà khác cho Ly Bách_ ”Được thôi, nào uống”

Hắn cũng không để tâm nhiều đến người bên cạnh, chung trà cũng không đụng tới mà lại xòe quạt, che nửa mặt, nháy mắt với người bên dưới_ ”Đệ không phải bận việc sao?”

“Đệ sao? Đệ còn một canh giờ, hiện tại huynh có muốn cùng đệ nói vài chuyện triều chính không?”

“Thứ lỗi ta không hứng thú, mà ta cũng không muốn đi. Ta còn phải đợi một người, một đáp án”

“Biểu cảm này của huynh thật lạ lùng”

“Nó vốn luôn như thế”

“Được thôi, nếu huynh đã nói vậy thì đệ cũng lui, cáo lỗi vì đã làm phiền Ly huynh”

“Lần sau đừng có mà chặn đường hay theo dõi ta nữa, ta chỉ nề tình người là bạn thiếu thời, giờ thì hết rồi, lần sau đừng trách ta không nương tay”

“Ly huynh, tội gì phải làm khổ mình như vậy, Vân tam vương cũng là...”

“Được rồi, ta, không liên quan. Tốt nhất đừng để Trịnh Lương biết người đến làm chuyện này với ta, hắn chắc chắn giết người”

Hắn nhìn Ly Bách thờ dài_ ”Ly Bách, huynh có thể suy nghĩ”

“Vốn không cần”

“...”_hắn thờ dài, chấp tay cúi chào Ly Bách rồi rời đi

Hắn nghe được điều kiện kia của Hàn Diễm mà mày khê chau, tay cũng hạ xuống quyền tập, cứ như vậy đứng yên một chỗ, mắt nhìn sang nơi khác

“Sao, cho ta xem mặt người, biết đâu người lại là người ta quen. Tốt thì tính theo tốt, xấu thì giải quyết theo xấu”

Hắn vẫn yên lặng không động đậy, cũng không nhìn thẳng vào mắt của Hàn Diễm, chỉ là nắm tay đã siết chặt. Hàn Diễm thu hết vào mắt tất cả biểu hiện kia, nhắm lại mắt hít một hơi thật sâu, rất nhanh mở mắt, nhẹ nhàng thở ra, quay lưng chậm chạp bước tới_ ”Ta không có ích lợi đâu, người tìm người khác đi. Ly Bách chỉ là đang làm trò khiến người mất thời gian thôi”

Hắn ở phía sau mím môi, quyền tập trắng cũng bắt đầu bị nhăn nheo lại bởi lực xiết ở tay của hắn

“Không phải là ta không kiên nhẫn mà ta vốn không thể kiên nhẫn. Ngay cả việc giận ai đó ta cũng không có kiên nhẫn mà kéo dài. Cho nên, người đi đi lát nữa tiêu Thi trở lại đây rồi. Ta lần nữa không có năng lực cùng kiên nhẫn để giúp người trả thù. Được chứ”_Hàn Diễm đi đến gần, nghiêng mặt để nhìn vào gương mặt lạnh giá kia, cười nụ cười nàng cho là an ủi, sau đó lùi trở lại, nhìn quanh, cúi người nhặt lên vài sợi cỏ, chậm rãi cột cứng lại với nhau, sau đó cầm lên ống tay áo, quấn quanh tay, đặt sợi dây lên, muốn cột lại cho gọn nhưng lại không được. Đang lúc nàng định cúi người, đặt cánh tay cùng cổ tay lên chân thì có một bàn tay đến nắm lại

Hàn Diễm ngạc nhiên nhìn lên, đồng tử đột nhiên mở rộng. Người kia cũng không giúp nàng cột lại mà lại chậm rãi tháo ra sợi cỏ ra, sau đó thả nó rơi xuống đất, thả ra cánh tay của nàng, chậm rãi cúi người nhặt lên dù đỏ, bung ra, đưa đến trước mặt nàng

Hàn Diễm nhìn thẳng gương mặt kia, chậm rãi chuyển tầm nhìn xuống bàn tay đang nắm thân dù, run run đưa tay lên nắm cán dù, mắt lại lần nữa nhìn đến người trước mặt, môi mím chặt, mắt ửng đỏ

Ngay lúc cảm thấy người trước mặt đã nắm cán dù thì hắn liền buông tay, quay lưng nên không thể thấy được biểu cảm của người phía sau, cứ như vậy đi đến cánh cửa, thật gọn gàng dạt ngọn cỏ, tán cây qua một bên, chậm rãi đưa tay đẩy nó ra. Trong lúc đó Hàn Diễm vẫn cầm ô, quay đầu nhìn xuống nền tuyết, thật chậm chạp đi đến. Cẩn thận môi cố gắng xẹp lại ô, khụy xuống quỳ trên nền tuyết, tay run rẩy chạm đến quyền tập nhăn nheo bị đánh rơi kia, lần đầu chính tay lật nó.

Tên họ vệ làm xong việc nàng muốn ban đầu, quay trở lại thì lại thấy nàng đang quỳ trên nền tuyết, vẻ mặt cũng không đổi đeo trở lại mặt nạ của mình, nhắc chân đi đến đối diện nàng, đặt tay định lấy lại cuốn tập thì Hàn Diễm liền nắm chặt cổ tay của hắn, nghẹn ngào, cố gắng lại giọng mà thốt ra_ ”Người không cần viết gì nữa”

Một khoảng không yên lặng kéo dài giữa hai người. Hắn không thể lên tiếng, cũng không được viết, cũng không biết bản thân phải làm gì trông khi Hàn Diễm cứ mãi cúi đầu, lâu lâu lại có dùng lực hít sâu một hơi

Đến lúc cảm thấy bản thân đã lấy lại được bình tĩnh thì Hàn Diễm cố nơi lỏng lực ở tay thì người kia cũng liền thu tay trở về.

Nàng bắt ngờ bởi hành động kia, bàn tay trước đó đang nắm lấy cổ tay hắn giờ đây lại lơ lửng không chút chờ che, không chút hơi ấm trong không gian lạnh lẽo này. Cứ ngỡ bản thân mạnh mẽ đủ để đối mặt với thực tế, cố kiềm nén tất cả vào trong, cứ ngỡ mọi thứ sẽ ổn, bản thân sẽ có thể lại bình thường mà trò chuyện.

Nhưng rồi lại chỉ vì một hành động nhỏ kia mà không kiềm được lòng, nước mắt cuối cùng cũng không kiềm nổi nữa, tuôn trào ra bất chấp lý trí đang rất tỉnh táo và ngỡ vực cảm xúc của con tim. Giọt đầu tiên rơi xuống, chạm lên nền tuyết lạnh băng.

Có lẽ hắn có thể thấy được giọt nước kia nhưng biểu cảm thì nàng lại che dấu đi, cứ mãi cúi gằm mặt xuống nền tuyết. Gương mặt được che giấu ấy lúc này trông rất đáng thương, nó biểu hiện đau đớn của tuyệt vọng, mọi giác quan trên mặt đều là biểu thị của nỗi đau. Nàng đưa lên một tay ôm lấy ngực, một tay chống lên nền tuyết, ngón tay xiết lại, thu nắm tuyết nhỏ lạnh lẽo vào lòng bàn tay

Lúc hắn đang đứng lên thì nàng lại lần nữa lên tiếng_”Ta sẽ giúp ngươi”

“...”_tên hộ vệ đứng lên thẳng người, hạ mắt nhìn Hàn Diễm vẫn quỳ trên nền tuyết, ánh mắt xẹt qua tia bất ngờ nhưng rất nhanh lại là không cảm xúc, không một tia dao động

“Giúp ngươi bằng mọi giá, kể cả mạng sống của ta”_nói đến đây, nước mắt cũng đã ngừng rơi, Hàn Diễm cố thở bằng miệng, nghĩ lại mọi chuyện thì lại mỉm cười, đưa tay quệt nước mắt, nhìn sang ngang_”Ly Bách ngươi là tên khốn may mắn, hahahaha”

Nàng cố thở sâu, dừng lại đôi chút, thần thờ vô định nhìn phía trước rồi lại cúi đầu nhìn nền tuyết, lắc đầu_”Không nghĩ tới hắn may mắn đến vậy”_nàng dùng vẻ mặt khóc đến đau lòng người với biểu cảm điên cuồng của mình nhìn tên hộ vệ vẫn đang ánh mắt lạnh lẽo như ban đầu nhìn nàng_”Ngươi có biết một ai đó từng sống cùng một hồn ma và một tên giả mạo thần linh không?”

Hắn không trả lời, cũng không làm bất cứ động tác gì, ánh mắt cũng không biểu thị là hắn cảm thấy khó hiểu, chỉ đơn giản yên lặng đứng đó mà nhìn Hàn Diễm

Nàng cúi đầu nhìn chân mình, sau đó ánh mắt thần thònhưng mang một chút mong mỏi ngẩng đầu nhìn hắn_”Vậy ngươi có biết... biết một căn nhà chỉ có một người ở bỗng một ngày trở nên thật náo nhiệt không?”

“...”

“Vậy ngươi có nhớ có biết có một người vì một người mà hứa sẽ đưa người đó đi mọi nơi, làm mọi việc không?”

“...”

Nàng cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang đặt trên chân của mình, khẽ động đẩy đầu ngón tay rồi bật cười thật nhẹ_”Ta thì vẫn nhớ. Bỗng nhiên ta nhớ rất rõ, nhớ tất cả...”_rồi lại nheo mắt lên nhìn hắn_”Ngươi có nhớ hay ít nhất biết gì về người đó không?”

Lần này, hắn hướng Hàn Diễm lắc nhẹ đầu. Nàng bắt ngờ nhưng rồi lại mỉm cười như trẻ nhỏ, tiếp tục cúi đầu_”Nếu sau này ngươi có nhớ ra trong quá khứ từng gặp ai, hay biết ai như vậy, nhớ cho ta hay là ngươi có biết hoặc có nhớ. Bởi vì ta nợ người ấy rất nhiều. Hy vọng lúc ta trả, người ấy sẽ biết, nhớ ra ta là ai”

“...”

Những câu hỏi, những lời nói khi nói ra đều chỉ nhận lại sự im lặng đến đáng sợ. Hàn Diễm lại cười, cười thật nhẹ, thật nhạt_”Được rồi, ta hiểu rồi. Xem như Ly Bách vãn cớ này thu lại được cả vốn lẫn lời, hắn không cần giờ bất cứ chiêu trò, không cần bất cứ lý do gì nữa, ta sẽ làm mọi thứ”

“Chỉ cần là thứ ngươi muốn...chỉ cần là thứ ngươi muốn”_nàng cúi đầu, thần thờ lặp lại câu nói thật nhỏ_”Chỉ cần là thứ ngươi muốn, ta đều sẽ làm, như lúc trước”

Nàng biết mọi thứ nàng nói đều rất khó hiểu, đều không chỉ cụ thể ra là ai, là việc gì cho nên nàng cũng hiểu rõ, tên hộ vệ kia cũng sẽ không hiểu nàng đang nói đến việc gì. Nhưng rồi bởi vì cố chấp hay chấp niệm hoặc là vờn vẩn mà Hàn Diễmrun rẩy đưa tay che lấy mặt_”Chỉ cần, để ta gọi ngươi là tiểu Bạch, như thế là đủ rồi”

Trút hết dũng khí để nói ra lời kia thật khiến Hàn Diễm mệt mỏi. Nàng buông thõng cánh tay, lại đưa mắt nhìn qua quyền tập, vờn tay cầm lấy nó, ngẩng mặt đưa lên cho hắn_”Từ nay, chỉ viết vào trong đây, cũng không được xé bất cứ trang nào. Hết ta sẽ đưa ngươi quyền khác”

Hắn bước lên, cầm lấy quyền sách, chờ Hàn Diễm chậm chạp buông tay thì mới cất trở lại vào trong lòng ngực. Ngang nhìn hắn, thờ dài chuyển tầm nhìn sang nơi khác, đưa tay vuốt mặt_”Ta có công việc cho ngươi”

“...”

Nàng chuyển tư thế, cố gắng đứng lên_”Với bộ dạng đầu gối luôn lạnh lũng này của ngươi thì người thích không ít mà người ghét cũng rất nhiều. Được rồi, dù gì ngươi cũng là phân.. umer, phân gì ta hiện tại không nghĩ ra. Việc của ngươi là điều tra ra tất cả những người dính líu đến việc sát hại gia đình ngươi, viết ra hết cho ta, cả tên của gia đình, con cái, thân quyến gần nhất của họ. Còn lại, ta tự có thể làm được”

Hàn Diễm nhấc chân bước tới thì hắn lại lùi một bước, nhưng vẫn đứng trước mặt nàng. Nữ nhân có chút bất ngờ, ngây ngô mà bật cười_”Không phải bảo muốn trả thù cho gia đình sao? Ngươi cho hơn bất cứ thứ gì ta cần, ta chỉ là đáp lại thứ ngươi muốn. Và lại, việc ngươi làm chỉ là bước đầu, cũng là

nền tảng cho ta bước đi. Việc chém giết, để Ly Bách làm!”

“Người hiện tại có thể bắt đầu ngay việc tìm kiếm nếu người muốn, thu thập hết tin tức. Nếu có chỗ tìm không ra hay khó hiểu thì đến nói với ta. Người tìm đến đâu, ta sẽ giải quyết ngay đến đó. Đi đi, ta ngồi đây, đợi tiểu Thi”_nàng cúi đầu, quay người lại, đi đến bên ngoài hành lang, chậm chạp tự mình mang ghế đầu ra dưới tàn cây phủ đầy tuyết, đặt nó xuống, rút từ trong ngực ra khăn tay nhỏ, chà lau mặt ghế, sau đó lại hướng về phía tên hộ vệ đi tới, cúi người nhặt lên ô đỏ, tự mình bung dù, thong thả đi đến ghế nhỏ, thật thận trọng ngồi xuống.

Hắn vẫn đứng yên đó, trong làn tuyết mỏng đang rơi, giữa bốn dãy nhà cũ kĩ đầy bụi cùng tuyết phủ, dưới tàn cây phủ đầy tuyết rộng lớn kia, có một nữ tử trong bộ váy màu lam cùng tấm áo choàng lông màu trắng, tay cầm ô đỏ, mái tóc cột cao, đuôi mắt điểm huyết vân, lẳng lặng ngồi đó một mình, ngẩng đầu nhìn trời, lâu lâu lại cười nhạt một mình. Trông thật tình nghịch, khỏe mạnh nhưng thực sự càng nhìn lâu lại càng cảm thấy thật mong manh yếu ớt.

Suy nghĩ đó khiến hắn chau mày vì khó chịu. Nữ tử đó thật khó hiểu. Nàng ta là bởi vì dung mạo này của hắn hay vì thứ gì đó mà hứa với hắn sẽ giúp hắn trả thù nhà. Bởi vì suy nghĩ khiến hắn khó chịu đến nỗi dứt khoát bỏ mặc nó, quay lưng bước đi, để lại một nữ nhân ô đỏ đang chăm chú theo dõi từng bước chân của hắn lại phía sau

“Giờ Dậu là hạn chót người phải xuất hiện trước mặt ta, nói cho ta biết hôm sau người sẽ đi đâu”_Nàng mỉm cười, dùng chân hất nhẹ tuyết nhưng lại không thể, khẽ nhìn qua khe hở mắt thì thấy bước chân kia đã dừng lại, nàng mỉm cười khi nghĩ rằng tiểu Bạch hẳn dựa vào võ công cao liền có thể nghe được lời nàng lúc này với âm điệu lúc trò chuyện bình thường nên liền có được vui mừng nho nhỏ của riêng nàng, ngả đầu tựa lưng vào thân cây, nhìn người kia cuối cùng cũng rời đi và biến mất.

“Người là tháng tư hoàn hảo, còn tôi là mùa hè bông bột... Người là tháng sáu ngây ngô, tôi là mùa thu thờ ơ. Người là tháng mười ân cần, tôi lại là mùa đông lạnh lẽo.... Vậy khi người là mùa đông... bằng giá tôi sẽ là tháng tư...tháng tư, tháng tư sao?”

“Tiểu thư!!”

Tiểu Thi vui vẻ chạy vào vừa thấy được chủ tử thì liền hô gọi lớn hướng về phía Hàn Diễm đang thẫn thờ khiến nàng thoát mình ra khỏi giấc mộng hồi tưởng_”A”

“Xem, cả gương mặt của người đều trắng bệch hết rồi kia”_đứa nhỏ vui vẻ lấy bánh nóng được gói kĩ trong vài lớp giấy thấm dầu áp vào hai bên má của Hàn Diễm, cười lên rất hồn nhiên vui vẻ

“Nó có lúc trở nên hồng hào sao?”_Hàn Diễm ngẩng mặt nhìn lên tiểu Thi, vươn tay lấy một gói bánh, vỗ vỗ chỗ ghế trống bên cạnh với tiểu Thi, chờ cho đứa nhỏ ngồi xuống thì đẩy dù qua, nhướn mày, hất nhẹ mặt yêu cầu đứa nhỏ giữ ô, bản thân kẻ đến chậm chạp dỡ ra từng mảnh

“...”

“Tiểu Thi”_Hàn Diễm tách ra vỏ bánh nóng, bỏ vào miệng, nhìn qua đứa nhỏ

“Vâng”

“Cùng ta chơi một trò chơi”

“Vâng?”

“Tiểu Thi”

“Vâng”

“Người muốn vẫn như lúc này hay người muốn trưởng thành?”

“Ý của người tiểu Thi không rõ”

“Cứ chọn”

“Như bây giờ ạ”

Hàn Diễm nhướn mày có chút bất ngờ nhìn đứa nhỏ, sau đó thì nhếch môi mỉm cười_”Hầu hết mọi người đều mong muốn bản thân sẽ trưởng thành, sẽ lớn và sau đó làm được thật nhiều việc, và tiểu Thi nhà ta chỉ muốn mãi như bây giờ. Dù nó thật sự khó nhưng được thôi, ta sẽ cố gắng”

“Có gắng chuyện gì ạ?”

“Tiểu Thi “

“Vâng”

“Phường trang sức, sau khi nguyên tiêu kết thúc, chúng ta sẽ bắt đầu với nó, người vẫn cứ xuất hiện ở bộ dạng này, nhớ che lại mặt”

“Vâng”

“Cho nên, lát nữa ta có thể tự về nhà, người đến nói với họ, hai ngày sau dọn đến đây ở, bắt đầu công việc của họ ngay hôm đó”

“Tiểu thư quyết định mua nơi này?”_đứa nhỏ vui vẻ chờ cái gật đầu khẳng định từ Hàn Diễm, sau đó một lần nữa tròn xoe mắt nhìn quanh_”Nơi này thật tuyệt”

“Ừ”_nàng mỉm cười, cầm lấy dù tiểu Thi đưa qua_”Ta cũng thích nó”

“Tiểu Thi rất vui”

Nàng lại cúi đầu nhìn hai tay, một bên là bánh khoai ẩm áp ngọt lịm cùng bàn tay được làm ấm, một bên lại là lạnh lẽo đến phát đau rồi lại nhìn đứa nhỏ vì cao hứng mà bắt đầu dạo vòng quanh xem xét mọi thứ bất chợt thờ dài, nhắm mắt tựa đầu vào thân cây

“Tiểu thư, cánh cửa này là thông với nơi khác nha”_đứa nhỏ phát hiện ra điều thú vị, không ngần ngại vén lên váy, nhấc chân bước qua bậc cửa cao

Hàn Diễm bên này vẫn bộ dạng thong thả, nhắm mắt hòa mình cùng thiên nhiên, bình thản đáp lại_”Tiểu Thi, đừng có đi bậy, người mà lọt hố là ta không cứu đâu”

“Không, bên đây trông rất bình thường nha. Ai nha, tiểu cô nương, cho biết đây là đâu đi!”

Hàn Diễm nghe câu này của tiểu Thi thì liền mở trừng mắt, nhanh chóng quay đầu nhìn về hướng phát ra giọng nói của đứa nhỏ nhà mình, đứng lên nhưng một bước chân cũng không đi tới gần, ở dưới tán cây nheo mắt mà nhìn động tĩnh

Một giọng nói thanh thúy, đáng yêu vang lên_”A, đây là Thuần Tiêu phường nha. Người là a hoàn của tiểu thư nào, sao lại ở đây? Mà khoan, đây không phải là cửa cấm sao? Sao người lại đứng ở đây, người mở nó sao? Không sợ bị phạt nặng sao?”

Hàn Diễm đứng bên kia nghe, trán khẽ giật, môi khẽ nhếch, chân cũng lui lại vài bước_”Chạm trúng ổ rồi”

“Thuần Tiêu sao?? Là thanh lâu nổi danh tứ phương sao?? Sao lại có thể cách vách với một cửa tiệm vừa cũ lại vừa nhỏ như thế này?”

“Người nói gì kì vậy, chẳng lẽ người không phải người ở đây, người đột nhập sao? Muốn bắt cóc vị tiểu thư nào hay là muốn dẫn vị phu nhân nào đi đánh ghen bằng đường bí mật?”

“Haha, cuộc trò chuyện của hai đứa ngốc”_Hàn Diễm vẫn tiếp tục lui bước, sau đó xoay người muốn bỏ đi, mặc kệ đứa nhỏ nhà mình đang dùng ngón khâu mà trò chuyện với một tiểu a hoàn, bước chân ngày một nhanh. Nhưng chỉ là vừa bước chân vào sảnh chính, tay vén nhẹ tấm màn lên thì đã thấy có gia đình đứng chờ sẵn

Nàng thờ dài, khẽ hạ lại tấm màn, nhấc nhẹ chân, xoay người trở vào sân trong, bắt đầu nhìn quanh tìm chỗ trốn. Nhưng không nghĩ tới, lúc vừa trở vào đã thấy tiểu Thi dẫn hẳn đứa nhỏ giọng nói đáng yêu kia qua và phía sau lại thêm vài gia đình. Hàn Diễm đưa tay vuốt mặt, thờ dài_”Không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội là giun đất đầu thai”

Nàng bỗng nhiên nghĩ mình có thể hay không như trước kia, lúc tức giận với người mà bản thân cảm thấy an toàn thì liền đi đến, đánh nhẹ vào người họ và mắng_”Bị ngốc à”_nhưng mà hiện tại chân vừa nhấc lên, tay cũng đã giơ lên thì lại thu trở về, lẳng lặng thờ dài. Trong đầu lúc này lại xuất hiện hình ảnh của Ly Bách nên rất thong thả đặt dù tựa vào vách nhà như lúc ban đầu, tay này nắm giữ tay kia, thờ ra làn khói trắng mỏng, bình thản bước đến gần đứa nhỏ nhà mình vẫn còn đang vui vẻ trò chuyện với tiểu cô nương đáng yêu vô cùng kia

Hàn Diễm mỉm cười, khẽ cúi người hướng tiểu cô nương_”Tiểu cô nương, ta cùng đứa nhỏ này là đến xem nơi này, vừa có ý quyết định mua, tiện thể thấy cánh cửa kia có chút lạ nên tò mò mà dò ra, vốn là không biết sẽ thông với nơi đâu, cũng không có ý định gì cả”

“Người biết cửa lạ, sao lại còn mở?”_đứa nhỏ với vẻ mặt ngây ngô, rất đáng yêu chớp chớp mắt, mày nhỏ cũng khẽ chau

Hàn Diễm nhướn mày có chút ngạc nhiên với đứa nhỏ, sau đó cười khi_”Con người thường rất tò mò, nên thấy thứ lạ, họ liền mở ra xem thứ mặc kệ cho kết cục có ra sao”

“Vậy người thì sao?”

“Ta đương nhiên không phải là người mở nó”

“Nhìn có vẻ người là người yêu cầu”

“Ừ, càng cấm càng làm mà”

“Sao người không chối?”

“Sao ta phải chối trong khi việc kia là do ta có chủ ý dù ta thật sự không biết cánh cửa kia sẽ dẫn tới đâu. Đây là sự thật. Và lại ta là người lớn, là gương sáng, phải làm tốt để tiểu cô nương sao này học hỏi”

Đứa nhỏ nghe vậy liền vầu môi, sau đó mân mê cầm nhỏ, cúi đầu suy nghĩ trông rất tích cực. Hàn Diễm cũng rất vui vẻ bên ngoài mà chờ đáp án của tiểu

cô nương. Sau đó, không phụ kì vọng của nàng, đứa nhỏ nhìn lên nàng mỉm cười thật tươi_”Vừa hay lời người nói khớp với những gì Mạch thiếu nói, không uổng công ta đứng chờ ở cửa này giờ”

Hàn Diễm nghe xong liền ngửa mặt nhìn trời, nhắm mắt thở dài một hơi như giam lại cơn bạo phát của mình, sau đó vẫn vẫn tiếp tục duy trì nụ cười của mình, bước đến gần đứa nhỏ bị lãng quên kia, vỗ vai_”Ngươi hay lắm, thật sự rất hay”

“Cảm ơn tiểu thư”_tiểu Thi dĩ nhiên không hiểu được kiểu nói móc thời đại mới nên liền nghĩ Hàn Diễm là khen nàng, rất vui vẻ, thật thà mỉm cười, gật đầu, cúi người cảm ơn

Thấy Hàn Diễm nhếch môi cứng nhắc cười, đứa nhỏ kia liền cuộn tròn nắm tay, cũng che miệng khúc khích cười_”Tiểu thư, mời theo tiểu Hoa ạ”

“Nếu ta không theo thì có được hay không?”_Hàn Diễm nàng liền bày ra bộ mặt có chút ủy khuất, lại có chút đáng thương mà đối đáp với đứa nhỏ kia

Tiểu Hoa liền ngón trỏ đụng cằm, chu môi, mắt cười suy nghĩ, sau đó mỉm cười lắc đầu nhìn Hàn Diễm_”Không được đâu, người đừng dùng biểu cảm đáng yêu này mà dọa ta”

Hàn Diễm nghe qua liền tròn xoe mắt_”Nào có thứ ngược đời như vậy?!”

“Mạch thiếu cũng toàn cười, toàn tỏ vẻ đáng thương nhưng chỉ làm mấy chuyện khiến tiểu cô nương sợ đến khóc thét”

Hàn Diễm mắt trái bên dưới khẽ giật_”Hắn bắt gián còn nhúc nhích treo trước mặt ngươi sao?”

Tiểu cô nương liền chưng ra biểu cảm ngạc nhiên nhưng lại như hiểu rồi sau đó gật gù_”Mạch thiếu quả có mắt nhìn người nha, tiểu thư, nếu người đã rõ Mạch thiếu như vậy sao lại còn câu nệ làm gì, mau đi cùng ta đi”

“Bởi vì ta thông qua ngươi mà biết được trò chơi kinh tởm kia nên ta nghĩ không đi vẫn tốt hơn. Tiểu cô nương, thật có lỗi”

Đứa nhỏ kia nghe được như vậy bỗng nhiên bắt đầu mếu máo, chỉ là không khóc lớn mà bắt đầu chuyển sang hẳn giai đoạn nức nở, nấc liên tục đến nỗi nói ra một chữ cũng cảm thấy là làm khó cho nàng. Chỉ là, tâm của ai kia có vẻ khác so với người bình thường chỉ ít là khác đi một chút.

Nàng càng nghe vào tiếng khóc thì lại càng chau mày, giờ đứa nhỏ này lại chuyển sang nấc, nếu chỉ cần đựng nhẹ là chắc chắn sẽ vỡ òa cơn không nổi. Nàng thở dài, khoanh tay, đứng đó chờ

Đứa nhỏ thấy Hàn Diễm hành động lạ nên liền tò mò mà quên cách khóc dỗi, dừng lại tiếng nấc nức nở đáng thương của mình, mau lẹ quẹt nước mắt, sau đó lại ngây ngô như gà con mới nở mà nhìn nàng

“Tiểu Hoa cô nương, ta không có gì đáng để cô bận tâm đâu, có khi cô trông sai cửa đấy, mau trở ra cửa chính đi nha, còn ta, ta phải về nhà nữa, phụ mẫu ta sẽ lo lắng đó”

Đứa nhỏ nghe đến đây mặt lại tiếp tục mếu máo, Hàn Diễm lại thở dài, cũng không thêm dỗi, quay qua vỗ eo tiểu Thi, sau đó hất mặt về phía chiếc ghế lúc này nàng bê ra. Lần này tiểu nha đầu trông có vẻ đã lấy lại được trí thông minh ngày thường, lần lần chạy đến mang ghế đến cho tiểu cô nương.

Hàn Diễm mỉm môi, trừng mắt nhìn đứa nhỏ, thật muốn cảm giác lại đánh vào đầu người khác nhưng cuối cùng cũng chỉ là ý nghĩ. Ngay khi tiểu Hoa cô nương thấy tiểu Thi mang ghế đến có ý muốn mình ngồi thì lại quẹt nước mắt, nhoen miệng cười. Chỉ là, Hàn Diễm trước lúc tiểu Thi đặt ghế xuống trước mặt tiểu Hoa thì lại đi lên, lấy ghế ra từ tay của nha đầu nhà mình, chuyển đến ngay trước mặt tiểu Hoa cô nương mà ngồi xuống, khoanh tay, bắt chân này sang chân kia, hất mặt_”Tiểu cô nương, có thể khóc tiếp”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mạch Thiếu

Đứa nhỏ vẫn thấy vẻ mặt tươi cười thân thiện của Hàn Diễm liền ngay sau đó liền mếu máo oa oa lên khóc trông rất thảm. Hàn Diễm nàng lúc đầu ngạc nhiên không nghĩ đứa nhỏ sẽ khóc khi bị thách thức, liền tròn xoe mắt nói_”Tiểu Hoa cô nương, cô có phải hay không rất thích khóc?”

“Oa oa, tiểu thư bắt nạt ta!!!”

“Ta nào có, ngoan, hài tử ngoan phải biết nghe lời, mau dừng khóc”

“Oa oa, tiểu Hoa phải dắt người về cho Mạch thiếu, hài nữ ngoan phải biết nghe lời!!!”

Hàn Diễm đưa tay lên đánh trán của mình nghe một cái 'chát' rõ to, đến nỗi tiểu Thi cũng phải chạy đến, kéo tay nàng xuống xem xét rồi thở phào phàn phàn cho bị chủ tử lờm nguýt mình

“Ây da tiểu cô nương, chắc cô là làm người. Người đi qua cửa cũng không phải ta, người trò chuyện với cô đầu tiên cũng không phải ta, có sao nhất nhất là ta. Xem, không chừng tiểu cô nương là có nhầm lẫn” Hàn Diễm kéo tiểu Thi đang ngơ ngác ra đứng trước mặt mình, vòng tay ra, chỉ ngón trỏ vào dưới cằm tiểu nha đầu_”Cô nương có thể tùy ý dẫn, dắt, bắt, nhốt, giam, hành hạ người này bao nhiêu tùy thích”

“A, tiểu thư”

Đứa nhỏ định quay đầu tỏ vẻ kháng cự thì Hàn Diễm phía sau liền giơ tay trụ ngay phía sau đầu của đứa nhỏ, ấn nhẹ_”Đứng yên!!”

Trong lúc hai người chủ tử của họ động thủ với nhau trong yên lặng thì bên này đứa nhỏ về mặt có chút chán chường, quay lại nhìn gia đình theo sau mình, rồi quay trở lại, gãi gãi đầu nhỏ_”Không đâu, người đó có chỉ định rõ ràng với Mạch thiếu, nhất định phải dẫn tiểu thư, đừng dẫn nha hoàn về”

“Thì ta nào phải tiểu thư”_Hàn Diễm liền rất tỉnh táo đi sang bên cạnh, ngay phía sau tiểu thi_”Chúng ta là bởi vì ra ngoài nên phải trao đổi thân phận, nếu có chết cũng là ta chết trước, tiểu thư sẽ được an toàn. Tiểu cô nương là nhầm lẫn thật rồi”

Đứa nhỏ nghe vậy liền chau mày suy nghĩ, cuối cùng thì gật đầu_”Quả thật là như vậy. Bình thường ra ngoài đều là tiểu thư là nha hoàn, nha hoàn ngược lại lại là tiểu thư”

Câu này của đứa nhỏ khiến Hàn Diễm thở dài, mắt nhìn ngang_”Thoát được con nhóc này không đây, cái vẻ mặt này thật khiến người ta muốn bỏ chạy mà”

“Nhưng mà”_đứa nhỏ lần này thật sự nghiêm túc khoanh lại hai tay, bộ mặt rất quả quyết_”Người đó nói người này rất ma mãnh, tốt nhất vẫn là nên dắt tới, chắc chắn người đó sẽ nhìn ra”

Hàn Diễm liền trừng mắt cùng biểu cảm không tin nổi phối hợp với nhau nhìn về phía trước, người khẽ giật về phía sau_”Đừng có mà đùa với bọn tiểu thư, người nào mà có thể nắm thóp ta sớm như vậy? Ta thậm chí còn chưa có phơi bày danh tính, thân phận, năng lực, tiền đồ tương lai vân vân các thứ vậy mà dám khẳng định ta lươn lẹo. Ta từng cho Ly Bách thấy bộ mặt xảo trá của mình sao?? Không hề!!!”

“Tiểu cô nương, người hỏi tiểu thư ta xem nàng có muốn đi hay không”_Hàn Diễm ở phía sau mảy đã hơi chau lại nhưng vẫn giữ vẻ hòa nhã của mình mà hướng đứa nhỏ nhẹ nhàng yêu cầu

Đứa nhỏ chớp mắt nhìn nàng, cũng không cần thời gian suy nghĩ, rất quả quyết gật đầu_”Được thôi”_rồi chậm rãi đi lên phía trước mặt của tiểu nha đầu nhà nàng, nghiêng trái nhìn phải một chút, rồi lại đảo mắt vòng tròn, tay nhỏ nhịp nhịp cầm nhỏ sau đó thì bước sang ngang, tiến tới một bước, ngẩng đầu lên mỉm cười như hoa_”Tiểu thư, người chắc chắn phải đi”

Hàn Diễm từ lúc đứa nhỏ kia nhìn mình cười thì cây nến hy vọng trong lòng nàng đã được triệt để dập tắt. Nàng thở dài, trở lại về mặt thờ ơ, bước lên song song, khoát vai tiểu nha đầu vẫn cố gắng yên lặng mà đứng trước mình từ nãy đến giờ. Bốn mắt chủ cùng từ nhìn nhau, Hàn Diễm nhướn mày_”Kính công của người, mang nổi ta theo không?”

Đứa nhỏ khẽ mỉm môi, nhìn trời rồi lại nhìn đất, sau đó nhìn sang chủ tử mà khẽ lắc đầu. Hàn Diễm trực tiếp đưa tay vuốt mặt, thở dài, vờ nhẹ vai đứa nhỏ_”Đừng lo, lỗi không phải tại người”

Tiểu nha đầu nghe được an ủi liền vui vẻ hẳn lên. Hàn Diễm lại thấy được nụ cười kia, nàng cũng khẽ mỉm cười theo, thông thả bước lên phía trước_”Nhưng hầu hết lỗi là thuộc về người”_sau đó nàng nhìn xuống đứa nhỏ tiểu Hoa kia, mỉm cười thật nhẹ_”Tiểu Hoa cô nương, mời dẫn đường”

Đứa nhỏ nghe được liền về mặt bừng sáng, mắt cũng lấp lánh vô cùng, quay lại nói với thủ hạ theo sau_”Nhớ dẫn nha hoàn của tiểu thư theo”_rồi nhìn nàng, tay hướng về phía cánh cửa kia_”Tiểu thư mời”

Lúc Hàn Diễm vừa thở dài, nâng váy, nhấc chân bước qua ngưỡng cửa kia bằng một tâm thế không mấy hài lòng và có chút khó chịu thì ngay lúc đó, ở cửa chính của Thuần Tiêu, Ly Bách về mặt nhàn nhã, trên môi là nụ cười mỉm vui vẻ, thông thả phe phẩy quạt nhấc chân bước ra khỏi thanh lâu.

Và nơi gấp khúc của hành lang với tấm màn màu hồng phớt hồng đang nhẹ nhàng lung lay, một người đứng phía sau khẽ cười khúc khích_”Không hổ là tiểu Hoa, tiểu bảo bối của Mạch thiếu nha, nàng ta bắt đúng người rồi. Xin chúc mừng”

“Ta nên gọi nàng ấy như thế nào?”

Người đó nhìn vào nơi phát ra giọng nói đã được màn cửa che kín kia, khẽ mỉm cười_”Diễm, Mạch thiếu chỉ cần gọi một từ. À, ta còn một lưu ý nhỏ. Nữ tử này sức khỏe không hề tốt, người vẫn là nên biết lượng sức mà làm”

Phía sau màn che sau một lúc yên lặng thì vẫn là lên tiếng_”Đa tạ, thứ lỗi cho ta, vậy Đào chủ là muốn ta tạ lễ bằng vật gì?”

“Không, không cần đâu, ta làm ăn không bao giờ sợ lỗ, thứ ta muốn lấy, Mạch chủ chưa chắc đã cần. Người chỉ cần đối tốt với vị tiểu thư a nhầm, nữ nhân kia là được. Hahaha, ta phải đi rồi, gặp lại sau”_người đó đi được vài bước, sau đó lại quay lại cùng khuôn miệng mỉm cười_”Ta hôm nay rất vui, đó là muốn qua ta thích nhất. Không cần tiễn, xin cáo từ”

Hàn Diễm bước vào với ánh nhìn tò mò của gia nhân, cùng vài nữ nhân vô tình đi qua hành lang phía sau của Thuần Tiêu, vô tình giữa đường lại bị một người áo choàng đen che từ đầu đến chân va mạnh vào người nhưng may mắn kịp giữ thăng bằng, nhìn lại thì người kia đã đi mất. Nàng được tiểu Hoa nhi nhỏ nhỏ kia nhảy chân sáo đưa vào một căn phòng. Vừa bước vào, nàng liền thở hắt ra

“Bên ngoài quá ngọt ngào sao?”_ một giọng nói trầm tĩnh nhưng lại có điểm nhẹ nhàng, ảm áp vang lên

Hàn Diễm mày chạy thật chặt nhìn theo hướng có tiếng nói vang lên liền nghe được tiếng bước chân cùng với một tiếng động lạ của người đang đi vào bằng một cánh cửa nằm ở hướng khác. Nàng duy trì yên lặng, đứng ra trước mặt tiểu Thi, tâm trạng ngày thêm khó chịu âm thầm đánh giá, nhìn quanh căn phòng

Đó là căn phòng của nữ tử, nhưng lại rất đơn giản. Điều khiến nàng khó chịu ở đây là cách bày biện trong phòng lại trùng hợp đến không ngờ với căn phòng của nàng tại Ly gia. Từ màn cửa cho đến cây cảnh rồi đến việc trên bàn lúc nào cũng phải có giấy và viết. Điều này càng khiến nàng cảm thấy nguy hiểm_[Cái này, cái này, chắc bản thân không phải là chi tiết trong phần nào đó của câu truyện kinh dị đầm máu đi chứ?!]

Từ sau rèm cửa có hai dáng người chậm rãi đi ra, Hàn Diễm lúc này đã tưởng chừng như nói liền lấy nhau, đắm đắm nhìn về hướng đó. Tiểu Hoa đi bên trái, che lại người đang ngồi xe lăn bên cạnh, còn người đẩy xe lại là một nữ tử khác. Nàng ta nhìn nàng, cũng không làm ra biểu cảm hay cúi đầu chào hỏi như bình thường, bất chợt ngược mắt lên nhìn nàng như là để thỏa mãn trí tò mò thì lại thấy nàng trùng hợp đang nhìn nàng ta, cứ như vậy im lặng, nhanh chóng cúi đầu

“Đừng sợ hãi”_ giọng nói ấy lại vang lên, nam tử ngồi trên xe lăn một tay vươn về phía trước, về mặt ẩn chứa vui mừng, chờ mong mà nhìn Hàn Diễm

Hàn Diễm sờ lấy mặt mình, rồi vươn tay sờ mặt của tiểu Thi ở phía sau, sau đó quay đầu, chau mày nhìn đứa nhỏ_”Ngươi làm gì mà run vậy?”

Đứa nhỏ cúi đầu, hai tay bắt chặt vào nhau, thu lại vai, cả người nhẹ run rẩy, lén lút nhìn lên chủ tử nhà nàng, chậm rãi, cố nói nhỏ bên tai nàng_”Hắn ta, so với Ly Bách thiếu gia còn tàn nhẫn hơn gấp trăm lần”

“Chắc ngươi làm rồi, bạn bè, đồng bọn thường năng lực không chênh nhau nhiều đâu. Chỉ là tên nào muốn giữ hình tượng thôi. Mà ngươi làm sao biết?”

“Hắn cùng Ly Bách thiếu gia bắt đầu qua lại đã hơn ba năm rồi”

“Qua lại?!?”_ Hàn Diễm vẻ mặt khó tin chờ đứa nhỏ đính chính lại thông tin

Đứa nhỏ vẫn như trước, không thể hiểu được hàm ý bên trong câu nói theo cách nghĩ của người hiện đại như chủ tử nhà nàng mà gật đầu đồng ý không ngần ngại_”Vâng”

Hàn Diễm chậm chạp quay đầu, ánh nhìn cẩn trọng nhìn về phía nam tử kia rồi nhanh chóng quay lại nhìn nha đầu nhà mình_”Tiểu Thi, ta muốn về nhà”

Nàng nghĩ, lúc người khác mở lời trước mà người được hướng đến câu chuyện lại chuyển sang trò chuyện với người khác về việc người muốn mở lời là tốt hay xấu thì ngay lập tức sẽ gây khó chịu cho người kia. Nhưng mà nàng nhìn lại, hắn vẫn mỉm cười thật nhẹ, vẫn đang chăm chú nhìn nàng làm cho nàng khẽ giật mình, vẫn trở lại mặt đối mặt với tiểu nha đầu nhà mình, biểu cảm vô cùng xúc tích_[Thật đáng sợ. Ta không muốn phiền phức]

“A”_ đứa nhỏ nhìn chủ tử rồi lại cúi đầu_”Không được tiểu thư, cửa phía sau khóa rồi, còn có người đứng chặn nữa”

Hàn Diễm ngẩng mặt nhìn trần nhà, thở dài, bình tĩnh nhắm lại rồi mở mắt ra, hai tay bắt vào nhau như một nữ thư sinh, dùng vẻ mặt bình thản mà nàng nghĩ là phù hợp mang ra để dùng, chậm rãi xoay người trực tiếp đối mặt với nam tử kia_”Chúng ta có quen biết?”

“Chúng ta không”

“Vậy thứ lỗi cho ta hỏi một câu. Người chỉ dẫn cho...ừm, Tiểu chủ là ai, ta rất muốn gặp người đó”

Hắn chậm rãi nhắm lại mắt, khẽ lắc đầu, rồi lại tiếp tục dùng nụ cười ảm áp, ánh nhìn như thấy được trần báo mà yêu thích không thôi nhìn nàng_”Ta cũng không muốn làm nàng sợ, chỉ là thật sự muốn gặp nàng”

“Tiểu chủ là dựa vào đâu mà biết ta tồn....”_ nói đến đây mày của Hàn Diễm lại chau một lần nữa_[Vừa tiếp đất đã thấy nguy hiểm bùa vậy]

“Điều này ta không thể nói cho nàng biết được, thật có lỗi”

“Vậy gặp cũng đã gặp rồi, ta đi được chứ?”

“Khoan đã, ta có thể gọi nàng là gì?”

“Xin thứ lỗi”

Hắn bắt ngay câu chuyện, vẻ mặt chờ mong nhìn Hàn Diễm_”Vậy, mạo phép cho ta gọi nàng là Diễm được không?”

Hàn Diễm ánh mắt ngạc nhiên nhưng biểu cảm lại là tức giận nhanh chóng quay lưng lại thật nhanh để đảm bảo không ai thấy được biểu cảm phần nộ kia của mình, hai nắm tay xiết chặt, đắm đắm nhìn vào tiểu Thi vẫn một mực cúi đầu_”Ta đi được chưa?”

Hắn nghe nàng nói như vậy thì có chút thất vọng, chuyển sang cười nhẹ, vẻ mặt vẫn thông dong nhưng ánh mắt kia lại thay đổi ánh nhìn có chút tiếc nuối, có chút van nài nhưng được phủ lên vẫn là ảm áp bao quanh. Người này nhìn không có vẻ ngoài thư sinh như Ly Bách. Ở hắn chỉ đơn giản là sạch sẽ, thanh bạch, trong trẻo đến lạnh lùng. Hắn hành vi cho đến biểu cảm đều rất tử tôn, chậm rãi cứ như đang diễn phim chậm cho người khác xem. Nhưng

Hàn Diễm vẫn có chút khó hiểu, ngay từ lúc gặp hấn, bức tường phòng thủ dường như được xây dày thêm ba lớp, lý trí luôn lặp lại câu nói [Nhất định phải tránh xa bằng mọi cách]

[Cảm xúc của hấn sao lại dễ dàng đọc như vậy? Nếu hấn là bạn của Ly Bách qua lời mô tả của tiểu Thi thì chắc chắn không phải loại người dễ nhìn thấu như thế này]

“Chỉ cần gặp được nàng, đã là may mắn của ta. Nếu sau này lại được gặp nàng, được giúp nàng giải mối ưu tư, đó là phúc phần của ta. Đừng lo, ta sẽ mãi ở đây, chờ nàng tự nguyện trở lại gặp ta một lần nữa”

“Ta được đi rồi đúng không?”

Hấn vẽ mặt lần này thất vọng lộ rõ, nhìn qua tiểu nha đầu_”Tiểu Hoa, đưa Diễm xuống lại nơi người đưa nàng lên”

Đứa nhỏ chần chừ, khẽ cắn cắn ngón tay e ngại nhìn Hàn Diễm rồi lại nhìn sang nam tử, rồi lại nhìn nàng_”Tiểu thư, người ăn cùng thiếu gia một bữa cơm có được không?”

“Xin thứ lỗi”_Hàn Diễm một mực cũng không quay đầu, lạnh lẽo trả lời tiểu Hoa ở phía sau về mặt tha thiết đến tội

Đứa nhỏ nghe được âm điệu kia thì ánh nhìn liền lo lắng nhìn qua Mạch thiếu của nàng, chỉ thấy người khẽ nhắm lại mắt, gật nhẹ đầu, phất tay rồi nghiêng đầu, hạ mắt nhìn sang một bên cứ như một đứa nhỏ yếu thế cố tỏ ra giận dữ vậy. Tiểu Hoa nhón chân, vươn hai ngón trở nhỏ nhỏ của mình vuốt lấy hai bên khóe mắt của Mạch thiếu_”Tiểu Hoa xin lỗi Mạch Mạch”_rồi lặng lẽ đi về hướng của Hàn Diễm, giờ lên nắm tay nhỏ, gõ cửa_”Tiểu Hoa đưa người trở về”

Cánh cửa kia chậm rãi mở ra, lần này tiểu Hoa đi trước cũng không cần mang người hầu theo sau, rất bình tĩnh dẫn hai người trở về lại cánh cửa kia. Lúc nhìn thấy Hàn Diễm vẫn như trước nâng váy, nhắc chân bước qua thì bất giác mở miệng hỏi_”Người sẽ mua nơi này chứ?”

Hàn Diễm mắt thờ ơ đưa mắt nhìn về bên trái, sau đó lại trở về tán cây rộng lạnh giá cùng chiếc ghế nàng cất công lau dọn rồi mang ra ngoài giờ cũng đã phủ vài bụi tuyết nhỏ kia, lại ngẩng đầu nhìn trời, thờ ra làn khói trắng_”Xin thứ lỗi”_rồi cất bước đi không chút ngập ngừng

Chỉ là trước khi bước ra khỏi căn nhà thì nàng liền di nhẹ qua bên trái, đi lùi về phía sau một chút, nghiêng đầu về phía tiểu nha đầu. Tiểu Thi thấy hành động đột ngột kia thì có chút ứng phó không kịp, vội vàng lùi ra xa thì lại bị Hàn Diễm nhanh hơn một bước nắm lấy khuỷu tay kéo trở lại_”Người né tránh ta hả?”

“Không có, tiểu thư hành động nhanh quá, tiểu Thi chưa thích ứng kịp”

Hàn Diễm mặc kệ, hướng một bên tai của tiểu nha đầu_”Lúc này trời cũng ngả bóng, Tiểu Thi cùng ta đi, đến chỗ nào đó đông người mau chóng ngồi thụp xuống tháo ra diện cụ cùng ngoại bào, lật ngược, gói chúng lại như túi vải mang trên vai sau đó người phải tách ra thật nhanh trở về tìm Ly Bách bảo hấn đến mang ta trở về”

“Nhưng tiểu thư, chúng ta đi hai người, bỗng nhiên chỉ còn mình tiểu thư, chỉ e không ổn”

“Việc đó không cần lo lắng”

“Vậy người thật sự muốn tiểu Thi là mang thứ này vào Ly gia sao?”_tiểu Thi chỉ vào gương mặt dùng để nguy trang của mình rồi cũng xoay phải xoay trái nhìn gương mặt được che bởi diện cụ của Hàn Diễm

“Việc đó sau vài ngày nữa cũng sẽ là chuyện bình thường, hiện tại thoát được là tốt nhất”

“Tiểu thư, người sợ bọn họ theo dõi?”

“Không phải ta sợ hay lo lắng mà chắc chắn là như vậy, ta không thích phiền phức”

“Vậy còn căn nhà này?”

“Nhất định phải mua”

“Người thật mâu thuẫn”

“Mau đi. Còn nữa. Tiểu Thi”

“Vâng”

“Người làm ra bộ dáng bình thường cho ta, đừng có mà như trộm canh chủ nhà như vậy”

“Tiểu Thi xin lỗi”

Trước khi Hàn Diễm đến, vẫn tại phía sau màn che màu hồng nhạt nhẹ nhàng đung đưa, lay động trong làn gió

“A, ta có vài chuyện muốn nhắc nhở ngươi”

“Đào chủ muốn dặn dò chuyện gì?”

“Nữ nhân kia, sau khi nàng đi, ngươi muốn theo dõi hay nắm bắt hành tung của nàng cũng được. Ngươi mà nắm được thì xem như ngươi tài giỏi”

“VẬY CÒN ĐÀO CHỦ”

“Ta sao?. Haha, ta rõ nữ nhân này như lòng bàn tay. Ngươi không bắt được nàng đâu, từ trước kia cho đến lúc này”

“...”

“Nhưng mà, ta có thể cố gắng cho người gặp nàng ta thậm chí có thể tạo cơ hội cho người giúp nàng ta làm vài chuyện trong tương lai”_ người đó giấu đi đôi mắt tràn ngập toan tính cùng hứng thú của mình sau chiếc nón vải đen to che lấy nửa khuôn mặt, thông thả khoanh tay tựa cột, cười nụ cười nửa miệng đầy ngạo mạn _[Chỉ là, trên đời không có thứ gì là miễn phí]

~~Hai người vẫn như cũ một trước một sau thông thả bước ra ngoài, như thường lệ thấy thứ gì đó hấp dẫn hay thu hút thì liền ghé vào. Nhưng thực chất thì lúc đó tiểu Thi lại cẩn trọng đưa mắt đánh giá xung quanh xem tình hình có thể hành động được hay không. Vừa hay đến chỗ người làm đèn hoa đăng kia mọi người tạo thành một vòng tròn đông đúc vây quanh để xem thì cũng là lúc tiểu Thi bắt đầu. Đứa nhỏ làm theo như lời của Hàn Diễm đã nói, nhanh chóng cột lại ngoại y sau đó cột lại, chậm rãi di chuyển bên dưới đám đông và rồi bình thần đứng trở lại ở một vị trí khác, sau đó tỏ vẻ như muốn nán lại nhưng không thể, kéo lại túi vải lên vai chậm chạp lùi ra phía sau cùng của đám đông. Còn Hàn Diễm bên kia, ngay lúc này, nhân cơ hội, liền đưa tay sang vỗ nhẹ mông của cô nương bên cạnh với bàn tay hướng xuống.

Nữ tử bị vỗ mông giật thót mình la lên một tiếng_”A”_ rồi quay trái nhìn phải, phần uất nói_”Ban ngày ban mặt các ngươi lại giám làm chuyện phi lễ với nữ tử, vậy có gan thì bước ra nhận mình làm chuyện đáng xấu hổ đi”

Mọi người gần đó liền không hèn mà làm, tránh xa nữ nhân đó vài bước, lại tạo thành thêm một vòng tròn nhỏ, che miệng khẽ xì xầm_”Vớ điệu bộ đưa tay ôm mông kia thì ta chắc chắn tên đó làm gì với nàng ta rồi”_ còn tiểu Thi nhân cơ hội đó, thấy có vài người tách ra khỏi đám đông thì cũng quay lưng rời đi

Nữ tử bị phi lễ dựa vào trí nhớ của mình, tìm kiếm vài nam nhân đứng phía sau mình lúc nãy, chỉ tay về hướng bọn họ_”Ngươi, là người làm đúng không?”

Người bị hỏi liền lắc đầu liên tục_”Ta không có, ta không có, ta không biết gì cả”

Ngay lập tức xung quanh vang lên rất nhiều tiếng nói xung quanh nữ nhân_”Ai làm chuyện xấu hổ thì mau bước ra đi”_ hay là_”Cô nương, cô muốn gây chú ý sao?”

Nữ tử bị ức hiếp hỏi tiếp người kế nhưng hần lại về mặt bất ngờ, lắc đầu bảo_”Không phải”_ nữ nhân bị làm cho bối rối liền ôm mặt khóc chạy đi, mặc kệ và phải người khác. Còn Hàn Diễm thì dùng vẻ mặt thờ ơ mang chút khó hiểu và ngạc nhiên mà nhìn nữ tử rời đi, cúi đầu nhìn tay mình _[Chỉ là bức tường thôi mà]_ rồi lại nắm lại bàn tay _[Không nghĩ tới những chuyện định lên kút làm thì bây giờ đều phải công khai. Haiz, cái cuộc đời này]_ nàng ngẩng mặt nhìn trời, tầm mắt vô tình nhìn thấy vài bóng đen hai bên dãy nhà _[Thật nhiều ván cờ, thật chó]

Trong lúc đó thì tiểu Thi sau khi tách ra khỏi đám đông, rẽ vào một con hẻm sau đó bắt đầu chạy bán mạng hướng về phía khác, nhờ vào tán cây che mà khẽ đạp nhẹ người, nhảy qua tường, đặt chân vào Ly gia, nhanh chóng đưa mắt nhìn quanh, đặt lại bọc vải vào bụi cây gần đó, bản thân đi ra ngoài, vừa thấy ai liền kéo lại người đó hỏi_”Thiếu gia về chưa?”

“A, ngài ấy vừa về, đang ở thư phòng, mà ngươi tìm thiếu gia...này, sao lại vội như vậy?”

Đứa nhỏ cũng không nghĩ nhiều, cố gắng chạy đến thư phòng, cũng chẳng buồn gõ cửa mà đẩy vào, gấp gấp tìm kiếm Ly Bách vừa mở miệng nói_””Thiếu gia, giúp tiểu thư mang người về nhà”

Ly Bách đang đứng bên kệ sách, một tay phía sau lưng, một tay cầm sách quay lưng về phía tiểu Thi, vừa nghe được câu đó liền chau mày quay lại nhìn tiểu nha đầu ở cửa, bật cười_”Lạc?”

“Không, tiểu thư bảo có người theo dõi”

Ly Bách liền chau mày, sắc mặt cũng đanh lại_”Không thể nào! Tên họ vệ đâu”

“Từ lúc tiểu Thi đến đã không thấy hắn đâu”

“Sau đó các ngươi làm gì?”

“Chính là...”_ đứa nhỏ mày khẽ chau, cúi đầu cân nhắc, nhưng cuối cùng vẫn là thói quen lén át đi lý trí của đứa nhỏ_”Gặp Mạch thiếu của Thuần Tiêu”

Ly Bách mày chau lại ngay một sâu, thở dài, đóng lại sách, đặt lại vào vị trí cũ, giọng ả chứa giận dữ_”Ta đáng lẽ không nên cho hai người tự do như vậy. Tiểu Thi”

“Vâng”

“Điện cụ, vóc dáng của tiểu thư, người có thể làm lại trên người khác được không?”

“Có thể nhưng không hoàn toàn chính xác thừa thiếu gia”

“Được”

Ly Bách cùng tiểu Thi ra ngoài, đi vào một tú lủi, cũng không lên tiếng gì, cứ như vậy đi sâu vào trong, đẩy qua cửa ngang, Ly Bách thông thả bắt ghế ngồi chờ còn tiểu Thi phải đứng bên cạnh, thật tập trung mà nhìn về phía trước. Hàn Diễm theo bản đồ được bí mật đưa lúc đi dọc đường mà cố gắng tìm đúng đường đi. Lúc nàng ngẩng ngó rẽ vào thì cũng là lúc tiểu Thi vươn tay kéo vào và người khác thông thả bước ra, tiếp tục cầm giấy mà bước đi tiếp con đường Hàn Diễm sẽ đi

Ly Bách phe phẩy quạt, đứng dậy, đậm mặt nhìn qua Hàn Diễm, che quạt nửa mặt, cong mắt cười_”Về nhà nào, muội muội”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hòm Áo

Hàn Diễm lúc được tiểu Thi kéo vào chưa được bao lâu, vừa tháo xong điện cụ và choàng thêm lớp áo khác thì lại bị Ly Bách đẩy ngược trở ra cùng với tiểu Thi và một câu lệnh_”Trốn gần đây”

Nàng về mặt có chút oán hận liếc nhìn Ly Bách nhưng cũng không nói gì, quay lưng đi đánh một cái nhảy mũi thật mạnh. Ly Bách hần đường như muốn nói gì đó nhưng rồi lại mím môi, phất tay đi trở vào. Cánh cửa kia trước khi đóng lại thì từ trên phiến gỗ khác cùng màu với bức tường tự động chạy xuống, lấp lại cánh cửa thật sự phía sau. Hàn Diễm hít mũi, đưa tay quẹt trái phải vài cái, sau đó xoay người đi đến trước nơi nàng vừa bị đẩy ra, đưa tay lên khẽ gõ vào đó, im lặng lắng nghe âm thanh phát ra.

“Tiểu thư người làm gì vậy?”

“Thông thường loại cửa thế này, chỉ cần gõ nghe âm thanh là biết có phải mật hay không. Ta muốn sau này nếu có trốn cũng là trốn ở chỗ thực sự an toàn do một người sáng dạ một chút xây nên”

Đứa nhỏ lắc đầu trái phải, cong môi hỏi_”Tiểu thư làm như vậy không sợ lộ sao?”_đứa nhỏ vừa nói xong liền đưa tay che miệng, nháy mắt với chủ từ nhà nàng, đầu hất nhẹ về một hướng

Đứa nhỏ vừa nói xong thì Hàn Diễm đã vươn ra hai tay, áp cả người vào bức tường giả, bắt đầu dùng tay xoa xoa hai bên, rồi cũng như vậy, di chuyển sang trái, làm lại những động tác nàng vừa làm kèm theo âm giọng vui vẻ_”Ahaha, chơi thật vui. Thi Thi, cũng làm theo đi”

“Tiểu thư, người làm gì vậy?”

“Không phải người nhắc ta có người theo dõi đến sao?”

“Đâu có, tiểu Thi là muốn nhảy mũi, nhưng lại không được”

Hàn Diễm chính thức buông tay, ngưng thần, thờ ơ quay người, trực diện đối mặt với đứa nhỏ nhà nàng. Tiểu Thi cảm thấy bản thân sắp không ổn liền cười xuề xòa, lém lỉnh hỏi_”Vậy tiểu thư, người vừa gõ tường, vậy có thấy gì khác lạ?”

Vài đợt gió lạnh vô tình thổi ào qua hai dáng người đứng đối mặt nhau trong con hẻm nhỏ. Hàn Diễm lại nhảy mũi, run rẩy kéo lại áo khoát, tìm đến góc kín giữa những rờ rã ai đó vô tình chất thành vài chồng, sắp xếp lại và ngồi vào giữa. Nàng căn bản là lười đi và cũng không muốn bị lạc thêm lần nào nữa, thái độ thờ ơ trả lời đứa nhỏ đang về mặt đầy hứng thú chạy đến gần mình_”Tự đi mà gõ”_sau đó vươn người, lấy một cái rỗ khác, tự úp lên người mình

Tiểu nha đầu cứ như vậy thật sự đi mà tự gõ. Hết gõ ở nơi cánh cửa bị che đẩy lại gõ ra ngoài bức tường, đứng khoanh tay suy nghĩ nghiêm túc một hồi, sau đó vui vẻ chạy đến gần rỗ của tiểu thư nhà nàng, dúi chúng ra một chút đủ với khoảng cách nàng định ngồi vào, cũng úp rỗ lên người, hồn nhiên trò chuyện_”Tiểu thư, gõ lên tám vách hay bức tường thì đều không có gì khác nhau cả”

“Sao này tiện”

“Việc gì ạ?”

“Đốt dễ cháy”

“Tại sao?”

“Bởi vì đều là gỗ. Ngươi không thể nào biến gỗ thành tường trong thời đại này. Hẳn bề ngoài trang hoàng như vậy cũng chỉ để người khác nhìn vào nghĩ đây là khách điểm thượng hạng mà chém tiền người khác. Căn bản là ác nhân. Thậm chí là với loại người đa nghi thì tệ lắm nghĩ Ly Bách hẳn chính là thùng rỗng kêu to, thích lừa gạt để chiếm tiện nghi cho mình, ngoài ra không có mục đích gì khác”

“Vậy tại sao tiểu thư lại ngồi đây?”

Hàn Diễm thờ dài, mắt khép hờ, nghiêng đầu tựa lên đầu gối_”Ngươi nghĩ chúng ta có thể đi đâu? Ngươi còn mang tiền hay ngân phiếu theo bên người sao?”

Đứa nhỏ nấp bên trong vẻ mặt có chút ủ rũ lắc đầu_”Đều đã đưa qua hết cho thợ hoàng kim rồi, ngân phiếu để mua căn nhà thì tiểu Thi không có mang theo”

“Vậy ngươi muốn chúng ta ra ngoài làm gì? Tìm Trịnh Hạo như ngày trước à?”

Đứa nhỏ cắn môi, chau mày tiếp tục nghiêm túc suy nghĩ_”Tiểu Thi có mang vài thứ đáng giá trên người, tốt hơn vẫn là đem cầm cố một chút, đưa tiểu thư tìm chỗ ẩn nấp một chút”_bắt đầu tìm kiếm trong người lôi ra vài thứ được xem là đáng giá

Hàn Diễm mở mắt, nghiêng đầu, tựa má lên tay đặt trên đầu gối, nhìn qua rõ của đứa nhỏ, rồi lại nhắm mắt_”Không cần, ta không muốn thêm phiền phức. Ly Bách bảo ngươi nấp, ngươi cứ nghe lời hắn. Ta vẫn ổn”

“Không được, cả ngày hôm nay, tiểu thư ngay cả một chút ẩn nấp bên cạnh cũng không có”

“Không phải đã vào Thuần Tiêu sao?”_ [Tìm ta cũng có chút ẩn]

“Nhưng mà, nhưng mà....”

“Ngươi lo cái gì, ta sống thọ, bệnh cũng không chết đâu”

“Tiểu thư, người nhờ lão gia xem quẻ lại rồi sao”_đứa nhỏ mang theo vui mừng trong giọng nói, mắt lấp lánh lấp lánh nhìn

Nàng chuyển sang đặt cằm lên đầu gối, bất chợt cong mắt mỉm cười_”Ừ, ta là người may mắn mà”

Trong lúc hai người khó khăn xoay xở thì cùng thời điểm lúc đấy Hàn Diễm ra ngoài, Ly Bách liền trở ra, mỉm cười hướng người vừa tới, chấp tay, cúi nhẹ người_”Mạch thiếu, bên ta giao hàng có thiếu sót gì sao?”

“Ly huynh, ta là muốn tìm người”

Ly Bách xòe quạt che đi nửa mặt, lộ ra một chút ngạc nhiên, sau đó liền chuyển mắt cười hướng Mạch Kha bình thản đáp_”Liên quan đến ta?”

Ngay lúc Ly Bách vừa dứt lời thì xác của một nữ tử được cân thân mang vào, diện cụ cũng được tháo ra. Ngay lập tức khách quan gần đó người giết mình, người bắt đầu nôn mửa, nữ nhân thì la hét chạy đi mất. Mạch Kha vẻ mặt trở nên nhẹ nhàng, thông thả đến không tưởng, hạ mắt nhìn đến nữ tử bị giết một cách tàn nhẫn dưới chân, rồi lại nhìn Ly Bách, dùng âm giọng đều đều lên tiếng_”Người ta muốn tìm, bị tráo. Mọi thứ của nàng đều bất thường”

Ly Bách cũng hạ mắt nhìn đến nữ tử với hai hốc mắt trống rỗng, cổ bị chém khéo đến nỗi chỉ còn xương là chưa gãy, miệng cũng mở lớn đầy máu đang biến đen đặc lại, tay chân đều mỗi thứ một hướng bất thường, phần áo ở lưng thì nhiều nơi bị thủng, máu ở nơi đó gần như đã đặc lại và dường như là thuần màu đen. Hắn ngay lập tức nhìn lên Mạch Kha bằng ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén_”Mạch thiếu, từ khi nào đã bắt đầu đi tìm một nữ nhân và nữ nhân này liên quan ta sao?”

Mạch Kha nghiêng mặt nhìn sang hướng khác đánh giá sau đó sắc lạnh chuyển tầm nhìn về phía Ly Bách rồi mới trực tiếp mặt đối mặt với hắn_”Nàng ấy bất quá có đi qua đây”

“Nếu ngài hứng thú, ta sẽ giúp ngài tìm”

“Ta chỉ muốn hỏi, Ly huynh, người có biết ai gọi là Diễm”

Ly Bách liền chuyển trở lại mặt cười_”Nữ tử ta gặp rất nhiều, chỉ tiếc, không nhớ tên. Cùng là hoàn cảnh nhưng chúng ta lại chọn hai cách sống khác nhau. Mạch thiếu, nữ nhân người muốn tìm, gọi là Diễm?”

Nói đến đây, Mạch thiếu mày chau thật khế, môi mòng cũng hơi mím lại nhưng rất nhanh liền trở lại vẻ mặt vô thường vô phạt, điều này càng khiến cho Ly Bách càng không khỏi khó chịu trong lòng, thật tử tôn, nhả nhả trả lời Mạch Kha_”Có duyên ắt hẳn sẽ gặp lại, nghịch duyên, kết quả không tốt”

Hắn lúc này, mày chau lại càng chặt hơn, vươn ra tay phải_”Đưa ta kiếm”

Hộ vệ phía sau cầm lên thanh kiếm đưa hắn. Hắn nhìn Ly Bách, mũi kiếm từ từ chỉ xuống, từ lưng, chậm chậm di lên đầu nữ tử nằm đó, cầm pháp xuống_”Người đã chết, Ly huynh vẫn tìm được manh mối không?”

Ly Bách cũng không một lần đưa mắt nhìn lại thi hài kia lần thứ hai, vẫn điềm tĩnh cong mắt cười hướng nam nhân từ thân thể cho đến suy nghĩ đều không

bình thường kia_”Trông có vẻ, Mạch thiếu thật sự quyết tâm muốn nữ tử gọi là Diễm kia. Nhưng ta rất tiếc, ngài tìm nhầm nơi rồi”

“Thời gian Ly huynh vào cùng với lúc nàng ấy qua đây không sai lệnh mà lại trùng khớp hoàn hảo. Ly huynh, ta cần đáp án”

~~Tuyết rơi ngày thêm nặng hạt.

“Tiểu thư, người nói xem, tại sao thiếu gia không cho chúng ta vào?”

“Người nói lại xem, Mạch thiếu là loại người ra sao?”

“Nguy hiểm, tàn độc, nhẫn tâm hơn thiếu gia nhà chúng ta gấp trăm lần”

“Vậy người nghĩ chúng ta sẽ xuất hiện dưới thân phận gì?”

“...”_đứa nhỏ chau mày, không tìm được đáp án, lại quay qua hướng của Hàn Diễm_”Vậy, sao người biết sẽ là Mạch thiếu”

Hàn Diễm cố thu lại người, thối hơi làm ấm đôi bàn tay_”Vậy lúc người trở về, nói gì với Ly Bách”

“Tiểu thư bị Mạch thiếu...”_nói đến đây đứa nhỏ liền ánh mắt ngưỡng mộ nhìn qua rỗ của Hàn Diễm trong khi chủ tử nhà nàng lại tiếp tục đắm chìm vào dòng suy nghĩ sâu không thấy đáy của mình_”Tiểu thư, lạnh như vậy người đừng....”

'Cạnh'

Tiểu Thi cả người như đông cứng, bất động với tư thế một tay giữ rỗ, một tay đang hướng về phía rỗ của Hàn Diễm, cứng nhắc quay đầu nhìn về phía sau, sau đó thật máy móc quay đầu trở lại, ngay lập tức tự mình làm ra vẻ mặt kinh hãi, miệng cũng thét lên nhưng là không ra tiếng rồi nhanh chóng nuốt nó vào trong, bình tĩnh mang rỗ của mình úp lên rỗ của Hàn Diễm, sau đó vẫn quý gối, chất những chồng rỗ khác đều dồn lên chỗ của Hàn Diễm, thành một chồng cao, xong việc thì nàng đứng dậy phui phui tay, phui phui quần áo, thở hắt ra một hơi, hai tay chống bên hông, ngửa mặt_”Ha, thật là một quá mà, nào là rửa chén, giặt đồ rồi còn nấu cơm, phiền chết được”_rồi phui mông đi thẳng, đánh vòng cung né rỗ, dứt khoát không quay đầu rẽ sang bên phải

Mạch Kha đưa mắt nhìn theo không rời, chậm chạp chuyển tầm nhìn đánh giá xung quanh_”Bách gia, ngài dùng cánh cửa này cho chuyện gì?”

Ly Bách ở phía sau nhướn mày, nhếch môi mỉm cười, hướng lưng về phía đám người Mạch Kha_”Là cửa để ta dễ bỏ trốn, chỉ để đi ra, không có đi vào”

“Các người lúc này, cửa có mở không?”

Ly Bách vẫn nụ cười cao ngạo, khẽ phe phẩy quạt, lặng yên chờ đáp án từ thuộc hạ của Mạch thiếu kia

“Thưa, đến đầu đoạn đường này thì nàng ấy bắt đầu chạy, như thông thường tiểu nhân chính là phân phó họ lên phía trước một chút tìm hướng nàng định đi để dễ bề bao quát, bản thân thì vẫn theo sau nàng. Chỉ là....”

“Người cuối cùng vẫn lạc mất nàng”

“Chủ tử tha tội”

Mạch Kha ánh mắt một lần nữa vô tình rơi vào chồng rỗ, hần trực tiếp quay đầu nhìn về hướng đó_”Đến giờ chồng rỗ lên xem”

Người đến lập tức nâng lên, chỉ là bên dưới cuối cùng cũng chỉ là nền tuyết và một dấu chân duy nhất. Mạch Kha mày lại khẽ chau, nhắm mắt thở dài rồi lại từ từ mở mắt_”Vào trong”

Mạch Kha được kéo vào, cánh cửa cũng được kéo lại, cả con hẻm bắt chợt chìm vào yên lặng, lạnh lẽo đến đau lòng. Người nấp bên ngoài lúc này chậm chạp lộ ra nửa mặt, nhìn đến cánh cửa giờ đã quá khó để nhận ra, rồi lại nhìn đến chồng rỗ ngay bên cạnh, bắt chợt thở dài, nắm tay che miệng kìm lại cơn ho khó chịu nơi thanh quản. Tiểu Thi bất chấp sự dạn dỏ trước đó của Hàn Diễm mà dứt khoát cầm tay muốn kéo nàng vào một quán ăn nhỏ. Chỉ là Hàn Diễm đã che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt tràn đầy tức giận của mình, hướng đứa nhỏ đang cố kéo mình đi kia, gắng lại

Ngay lập tức đứa nhỏ cũng về mặt giận dữ, mím môi quay lại nhìn nàng. Khiến Hàn Diễm dù bất ngờ nhưng lại cảm thấy trong lòng lại thêm khó chịu vì hành động thiếu suy nghĩ của đứa nhỏ trước mắt này. Định mở miệng định nói điều gì thì máu lại từ trong miệng đột ngột trào ra thay cho lời nói. Nàng vội ôm lấy ngực, ấn thật mạnh vào kiếm chế từng đợt thất khó chịu trong người, cắn răng thật chặt, gắng người gồng lên hết sức chống lại với cơn đau quặn thắt dồn dập ập tới

Tiểu Thi trần mắt nhìn chủ tử của nàng khuyu người ngồi trên nền tuyết, âm thanh rên đau thật yếu ớt mà thoát ra, đứa nhỏ bỗng nhiên cảm thấy hoảng loạn không biết nên làm gì loay hoay nhìn quanh thì thấy thì còn lại lác đác vài người đang cố tìm chỗ trú tuyết, mặc nhiên là không thấy hoặc chẳng quan tâm đến chủ tử bọn họ. Không có con đường nào để tiểu nha đầu tìm được đường lui. Đến lúc quý xuống, vươn ra đôi tay run rẩy muốn chạm vào Hàn Diễm thì lại thấy nàng hơi thở bình thường, chỉ là có chút mệt mỏi cùng với tiếng thở như đã vượt qua. Hàn Diễm lấy tay quệt miệng, ấn nhẹ vào giữa ngực, cố bình ổn lại hơi thở

“Tiểu thư”

“Hết đau rồi”

Đứa nhỏ một lần nữa mày chau thật chặt, tay run run chạm đến vai của chủ tử nàng_”Tiểu thư, người, giống như đã bị người hạ thi cổ trên người!”

Hàn Diễm đầu vẫn cúi xuống, nét mặt không giấu nổi ngạc nhiên, mắt bỗng dưng đau nhứt vô cùng, thanh quản cũng nghẹn đặt, cổ hít sâu giam lại mọi thứ vào trong, nhắm mắt lại, run rẩy thò ra một hơi_”Không sao đâu”

“Nhưng...”_đứa nhỏ chau mày định nói thêm nhưng lại bị Hàn Diễm nhanh hơn, bắt lấy tay nàng. Đứa nhỏ bị giật mình bởi nhiệt độ của nàng, lại thêm việc gần như bị ám ảnh bởi việc nếu nàng làm Hàn Diễm tức thì chủ tử nàng sẽ sống không bằng chết nên chỉ có thể cúi đầu nín thở, nhỏ nhỏ nói_”Tiểu thi biết rồi”

“Người, biết cách ngăn người khác biết ta có cổ trong người khi bắt mạch không?”

Đứa nhỏ mắt mở thật to, không tin nổi nhìn chủ tử nhà mình, vội vã lắc đầu

“Người biết”_nàng mỉm cười hướng đứa nhỏ về mặt trần đầy hoảng sợ kia, vươn tay kia vốn vẫn nằm trong tuyết lên nắm chặt lấy cánh tay còn lại tiểu Thi_”Nhờ người”

Ly Bách sau khi tiễn người liền gọi người ra giúp Hàn Diễm cùng tiểu Thi bước vào. Vừa vào đến nơi, đứa nhỏ liền buông tay Hàn Diễm lách người, chạy đi ra sau bếp. Một a hoàn thay tiểu Thi đỡ lấy nàng, liền thần thốt_”Lạnh quá, tiểu thư, người sao lại lạnh như vậy?”

Nàng nghiêng đầu thờ ơ nhìn nha hoàn bên cạnh, chậm rãi gỡ tay mình lên, cổ tạo ra một khoảng cách với những người xung quanh, sau đó giờ lên bàn tay, cúi đầu nhìn, chậm rãi cử động chứng một chút, hít một hơi thật sâu vào thì mới bắt giác mà cảm thấy cái lạnh đang từ từ len lỏi trong xương cốt, tràn lan ra toàn thân. Chân tay, cả người đều nhiễm lạnh đến độ khi Ly Bách bởi vì chút thất thần không ổn định mà hỏi nàng có lạnh không, nàng vẫn dùng bộ dáng thờ ơ, đưa ra bàn tay đã có chút tím tái của mình ra, vươn đến gần cổ Ly Bách thì hần đã né tránh, Nàng liền bật cười_”Ngoại trừ bàn tay lạnh đến đâu thì không còn gì khác”

“Khăn ẩm đây thiếu gia!”_đứa nhỏ vội vã bung lên thau nước nóng cùng rất nhiều khăn thấm

“Sao lại có thể bắt cảm như vậy”_vừa nói xong liền lấy khăn ẩm tiểu Thi vội vã mang tới, bọc lấy cả hai tay nàng, tiện thể kéo nàng vào trong một chút, gần ngay lò than vừa chuẩn bị xong

Hàn Diễm ánh nhìn vô định lúc này ngờ ngác mà ngẩng đầu nhìn lên Ly Bách, thấy được đôi chút quan tâm kia của người khác dành cho mình, nước mắt lại tự dưng rơi

Ly Bách nhưn mày có chút khó xử, xoay trái xoay phải tìm cách gạt đi nước mắt của người trước mặt bởi vì hai tay vẫn đang giữ cho khăn ẩm bọc quanh tay của nàng, ngay lúc hần đang lúng túng thì tiểu Thi đã làm thay_”Sao lại khóc?”

Hàn Diễm âm giọng bình thản cứ như không phải nàng đang khóc_”Hôm nay ta có gặp một người”

“...”_Ly Bách mày chau lại khi nghĩ đến Mạch Kha nhưng lại cố tỏ ra chút ngạc nhiên mà nhìn nàng_”Muội gặp ai?”

Nàng vẫn ánh mắt vô hồn, quay đầu nhìn qua tiểu Thi, rồi lại nhìn Ly Bách, chớp mắt liền mỉm cười_”Hần như tất cả những người khác, đều không biết ta là ai”

“...”

“Người nói xem, rốt cục là phúc khí giúp ta hay là mang họa lên tận trời. Ta có nên quên hết không? Ta thấy hần, thấy em gái, thấy chính ta rồi lại thấy người vì ta mà làm mọi thứ của lúc trước. Nhưng mặc nhiên, một chút cũng không nhớ, cũng chẳng biết ta là ai”_đưa ánh mắt lơ đãng nhìn lên trên, thờ dài, bắt giác lại mỉm cười thật nhạt_”Bỗng nhiên cảm thấy ta cứ như người ở phương nào đến muốn xen ngang, quá nhiều cuộc sống của họ. Ta thích bình yên cho nên đối với ta, suy nghĩ, cảm giác đó thật khó chịu”

“...”_Ly Bách thờ dài, kéo tay nàng dắt ra khỏi cửa tiệm bằng cửa sau, bước ngay vào xe ngựa_”Không nên”

“Tại sao?”_Hàn Diễm như một đứa nhỏ với vẻ mặt ngây ngô, đơn thuần nhất của mình nhìn Ly Bách

“Bởi vì muội ở đây”

“Haha, ngẫm lại thì có lẽ đúng là vậy”_nàng lại thờ dài, lui vào một góc, co lại người_”Ta và người, không, ván cờ của người, nếu người muốn ta sẽ tham gia vào. Chỉ mong, người biết đâu là giới hạn. Bởi vì, ta sẽ không cứu người”

Ly Bách có chút bất ngờ với chuyện xảy ra nằm ngoài dự đoán này. Là tên họ về kia khiến muội muội hần đổi ý bởi quá khứ của hần hay Mạch thiếu khiến nàng thay đổi hoặc là đứa nhỏ này tìm được thứ gì thú vị trong cuộc chơi của hần? Còn ai mới là cổ nhân Hàn Diễm đề cập nhưng không chỉ rõ?. Những ý tứ chợt nảy ra trong đầu kia lần này khiến hần phải chau mày suy nghĩ. Hần cần tìm ra điểm then chốt để giữ Hàn Diễm một cách chắc chắn nhất. Ly Bách hần biết rõ Hàn Diễm chính là loại người chỉ cần bung cửa, cho phép nàng đi, hần sẽ mãi mãi mất người này. Không gì có thể giữ nổi chân của người vốn đã mất tất cả. Hần muốn nắm lấy chìa khóa kia. Chỉ có thể, hần mới có thể chậm rãi thâm nhập, ăn mòn ván cờ của kẻ khác.

Gương mặt lạnh lẽo hiếm khi bày ra của hắn giờ này lại lộ rõ. Không mang nét lạnh lùng âm hiểm như của Trịnh Lương lúc tất nộ cười, cũng không lạnh lùng như hòn đá, cục than đập mãi không biến đổi như Trịnh Hành. Ly Bách hẳn chính là sự lạnh lẽo từ trong xương, trong tủy mà ra. Hắn nhìn Hàn Diễm đang co ro bên góc cùng với tiểu Thi đang loay hoay tìm cách giúp chủ tử của mình. Hắn cần một lần nói chuyện rõ ràng với Hàn Diễm về những thứ nàng vừa mập mờ nói cho hắn lúc này. Chỉ là, còn phải chờ nàng tỉnh dậy.

Ly Bách khẽ nhếch môi cười khi nghĩ đến việc từ lúc gặp Hàn Diễm, hắn không gặp được tên hộ vệ của nàng. Dựa theo những gì nàng vừa nói, có lẽ, vấn đề của hắn đã đủ quan trọng để khởi động rồi.

Trong phòng, tiểu Thi lặng lẽ giúp Hàn Diễm thay áo, nhìn đến một mảnh máu thấm bên hông gần như đã khô lại mà rơi nước mắt. Miếng vết thương tuy nhỏ và rất mảnh nhưng đã biến đen, cổ chính là từ đây mà vào. Vết thương này vốn là sẽ rất đau nhưng Hàn Diễm nàng lại không cảm thấy gì, chắc chắn là đã trúng phải thứ gây mê. Nhưng mà, không phải gây mê là sẽ ngủ sao? Huân hương tán, nhuyễn hương tán còn nhiều thứ nữa, cơ thể thật sự mất cảm giác thì cũng đồng nghĩa không thể cử động. Đáng này, nàng lại không hề hay biết mình bị hại từ lúc nào, cũng không hề có cảm giác trong một thời gian rất dài.

Rốt cục là ai? Ai mà hận nàng đến như vậy? Hận đến nỗi không muốn giết mà muốn từ từ dày vò nàng, khiến cho nàng đau đến tận xương cùng tủy? Ai lại có thể tàn nhẫn đến như vậy?. Đứa nhỏ đã không thể khóc thêm nữa cho ngày hôm nay. Chủ tử này của nàng, là nên ngưỡng mộ, noi theo hay là nên chăm sóc, quan tâm nàng hết mức có thể?

[Không sao, tiểu thư phúc lớn mạng lớn, ngay từ lúc sinh ra đã có may mắn phù hộ để giữ được tính mạng đến hôm nay. Chắc chắn tiểu thư sẽ trường thọ. Chắc chắn là như vậy!] đứa nhỏ tự trấn an mình, vỗ vỗ hai bên má, hít một lần thật sâu, mỉm cười thật tươi, thay lần khăn khác, chuẩn bị lau mặt cho Hàn Diễm thì cửa bên ngoài được gõ.

Đứa nhỏ mỉm môi, thờ dãi đặt khăn qua một bên, chạy đến nhanh chóng mở cửa, chỉ là lúc mở ra thì khá ngạc nhiên với người đang ở đợi bên ngoài

“Ngươi từ khi nào đã biết gõ cửa?”

“...”_tên hộ vệ nhắc chân muốn vào, chỉ là tiểu Thi vẫn đứng chắn, hai tay vẫn bắt ở hai bên cánh cửa không buông xuống, ý không muốn cho hắn vào

“Tiểu thư đã ngủ, ngày mai hắn nói”

Hắn im lặng đứng đó, không lâu sau thì lùi bước, sau đó xoay lưng, biến mất trong đêm tối. Tiểu Thi cố rướn người, dõi theo hướng hắn đi, sau đó mới thờ dãi, đóng lại cửa, tiếp tục công việc của mình

Từ lúc Hàn Diễm đến, thư phòng mỗi đêm đều chưa từng tắt đi ánh nến.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hai Trăm Bốn Mươi Bảy

Sau đợt tuyết lớn đêm qua thì có lẽ lão thiên đã hết hơi để cho thêm vài trận tuyết nhỏ kéo dài khác cho nên vừa sáng ra đã nghe khắp trời tiếng chim hót. Chỉ là, không thấy chúng đâu.

“Ngẩng ngơ nhớ đến gương mặt người-Dù sao thì nhớ lại cũng khó tránh khỏi thương cảm-Nhẹ giọng than, tiếc thay quãng thời gian tươi đẹp ấy của đôi ta.... Đêm chưa tàn, sao trời rơi trong khóe mắt- Nhặt lại một tia sáng dịu dàng- Gió thổi, nền lay, một mình độc vũ không ai ngắm nhìn- Để lại cánh hoa..”

Hàn Diễm đôi mắt ngưng thần, như vô hồn yên lặng nghe câu từng câu hát, nhưng bỗng dưng như đàn đứt dây, giật mình tỉnh mộng, sau đó lại có đôi chút khó chịu mà hít mũi, chau mày. Tiểu Thi dừng hát cũng bởi vì Ly Bách dừng đánh đàn trước khi đứa nhỏ kịp hát tròn hết câu.

“Ngươi đánh đàn thật tệ” Hàn Diễm một bên khẽ cử động, kéo lại chân một lần nữa, mặt vẫn như trước quay vào trong tháp thượng, chỉ là trong giọng nói lại nghe ra chút giận dữ

“Tiểu Thi của muội hát nghe thật đau tai”_Ly Bách một bên nhàm chán đưa tay gãi vai sợi dây đàn, sau đó lại nâng lên, đặt sang nơi khác

“Ngươi là hài tử nhà quan văn sao?”

“Ta đương nhiên”

“Thế đừng làm mất mặt họ nữa”

Ly Bách nhìn Hàn Diễm vẫn mãi cố chấp tránh mặt hắn liền xếp lại quạt, đặt lên bàn, xòe tay_”Đưa tay cho ta bắt mạch”

Nàng quay đầu, nhướn mày hỏi hần_ "Sao chuyển chủ đề nhanh vậy?"

"Đưa tay"

Hàn Diễm chống tay ngồi dậy, lại chuyển sang nằm dài trên bàn nhưng vẫn vờn tay đặt ra trước mặt Ly Bách, tùy ý hần làm, nhìn qua đứa nhỏ bị bắt nạt đứng phía sau mình, nhướn mày_ "Tiểu Thi, ngươi học bài đó ở đâu?"

"A, không nhớ rõ ạ, có vài chỗ...là tự thêm vào ạ"

"Ừ, về sau, ngoại trừ người thật sự yêu ngươi, muốn nghe ngươi hát thì mới được hát. Nhớ, chỉ để mình hần nghe. Nam nhân luôn muốn người của họ làm điều duy nhất chỉ đối với họ"

"Thật sao ạ?"

"Ừ"

"Vâng"

Hàn Diễm thấy vẻ mặt như nghe lời sấm truyền của đứa nhỏ mà có chút không tin, hơi bất bình nhìn tiểu nha đầu của nàng_ "Này, rốt cục là ngươi thông minh đúng thời điểm hay là vốn đã ngốc nên làm liều liên hóa ra may mắn?"

"Tiểu Thi cũng không rõ"_ đứa nhỏ nhiều lúc vẫn không bắt kịp ý tứ trong lời nói của Hàn Diễm, vẫn như bình thường, liền nhoen miệng cười, biểu cảm trông rất hào hứng

Ly Bách chau mày, chậm rãi di chuyển qua lại ngón trỏ trên cánh tay của Hàn Diễm_ "Mọi thứ càng bình thường thì lại càng bất thường"

"Là ngươi đa nghi"_ nàng nghiêng đầu, nhìn hần, sau đó lại như thờ ơ chuyển tầm nhìn sang nơi khác

"..."_ Ly Bách nhìn Hàn Diễm rồi lại nhìn qua tiểu Thi, một người thờ ơ, lười nhát không quan tâm, một người là tiểu hài tử, đối với thứ gì cũng ề a hỏi lại, đối với việc gì cũng dùng hết sức lực mà làm không nữa điểm giấu điểm kia lại khiến Ly Bách thấy có điểm lạ. Có phải là do hần quá thờ ơ vốn không để tâm đến a hoàn cảnh Hàn Diễm hay thật sự nàng ta là đơn thuần không biết gì? Cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt lại câu hỏi vào trong, thờ dài thu lại tay, mở quạt, tiếp tục phe phẩy_ "Nhằm lạnh, cần cẩn thận"

"Khi nào mới đến hoa đăng?"_ chậm rãi kéo lại tay áo, cầm chân, tiếp tục trườn mình, nằm dài ra thắp thượng

"Sao? Thật sự muốn đi? Còn tưởng hôm đó đích thân bản công tử phải vác muối qua vai mà mang ra ngoài"

"Ừ"

"Có điều muốn ước sao?"

"Điều muốn ước, không có. Chỉ muốn thấy đèn trời, không thì hoa sen thả sông cũng được"

"Có thể làm cả hai"

"Đối với việc này, ta thích theo số đông"

"..."_ Ly Bách nhoen miệng cười, hạ xuống chung trà nóng lên bàn, thoải mái thờ dài một hơi, tựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, ánh nhìn trong ra phía xa. Chỉ là, gương mặt hần, vẫn như trước, tựa như nước hồ mùa xuân, luôn tràn đầy sức sống, luôn vui vẻ mà cong mắt cười. Không như Hàn Diễm vừa đến, nằm dài cuộn mình trong lớp áo choàng rồi lại thêm tầng chăn mỏng, ôm trong người là hộp đá đựng than nho nhỏ để ấm đôi bàn tay, gương mặt lười biếng, ánh mắt thờ ơ mang chút khinh bỉ nhìn Ly Bách

"Diễm nhi"

"..."_ Hàn Diễm chau mày, khó chịu lui mặt vào trong áo choàng [Diễm nhi cả nhà người, đừng có mà sáng sớm chọc ta lên máu]

"Mạch Kha trùng hợp lại tìm một người gọi là Diễm"

"Hần là tên biến thái!"_ nói đến đây Hàn Diễm bỗng nhiên mày chau thật chặt_ "Ngươi, từ trùng hợp, có nhiều ý tứ"

"Chỉ có một đáp án"

"Không phải cầu huyết đến như vậy chứ! Khoan..."

"Chuyện gì?"

"Trùng hợp của ngươi là một đáp án nhưng đối với ta lại là hai"_ Hàn Diễm mày khẽ chau giờ tay ra chặn lại Ly Bách, ngón trỏ khẽ chặn lên môi mình_ "Nếu đã như vậy thì sau này, bất kể chuyện gì ta sắp làm, ta đều sẽ có đáp án dự trù. Chỉ là, mong ngươi cũng sẽ có phương án dự trù thay thế"

cho ta”

“Không muốn cho ta biết lý do sao?”

“Chưa tới lúc”

“...” Ly Bách vẽ mặt nghiêm túc nhìn muội muội trước mặt hắn, sau đó lại bật cười thật lớn_”Hahahahaha, Hàn Diễm à, muội làm ta thật sự bất ngờ. Có biết hay không ta...”

“Không cần nói, tên khốn nhà ngươi vốn là được lão thiên ưu ái, ta chỉ là phụng sự hành thiện, à nhầm phụng thiên hành sự. Ta không cần nghe thêm bất cứ lý do, bất cứ câu chuyện nào của ai nữa, ta tham gia cùng ngươi, không có nghĩa ta là một phần của vấn đề hoặc thứ gì khác”

Hắn nghe qua liền chau mày, nhếch môi cười_”Ưu ái? Hàn Diễm, muội nói ra điều này, không sợ ta sẽ cố gắng tìm ra ưu ái đó để rồi...”

“Nếu ngươi làm như vậy, ngay cả bản cớ ngươi cất công gầy dựng bấy lâu cũng sẽ gãy nát. Giết Trịnh Hạo đầu tiên hay cuối cùng đều không quan trọng với ta”

Ly Bách dù mày vẫn chau, nhưng vẫn giữ được vẻ mặt như hoa mới nở của mình mà trả lời Hàn Diễm_”Bởi vì muội có khả năng sao? Muội dùng tên họ vệ bên cạnh uy hiếp ta?”

Hàn Diễm thờ dãi, chuyển tư thế nằm cho thoải mái, sau đó nhìn Ly Bách mà mỉm cười_”Làm sao ngươi tìm ra hắn?”

“Nói đến câu chuyện này cũng thật sự là thú vị. Hắn là nhận được nhiệm vụ đi ám hại muội, nhưng trước khi thực hiện việc đó, hắn lại biết được một sự thật khiến hắn muốn từ bỏ nơi đó, tình cờ hay cũng có thể nói là may mắn cho hắn vì những lần ta làm chuyện lên lút thì đều bị hắn phát hiện, hắn tò mò nên điều tra. Cho nên sau đó, trùng hợp lúc này hắn muốn rời đi, liền làm như một chuyện cố ý, sa chân mà rơi vào Ly gia”

“...”_Hàn Diễm chau mày, vươn tay lên bàn tìm kiếm đĩa bánh_”Ly gia thật sự sắp trở thành đầm rồng hang hổ rồi”

Ly Bách nhướn mày, nhovn miệng cười, đẩy đĩa bánh đến gần tầm với của Hàn Diễm_”Cũng có vài phần chắc chắn ở việc ông ta, người đứng đầu của Vận trang biết rõ tên họ vệ bên cạnh muội là sống hay chết, vì lý do gì mà rời đi cho nên, nếu ông ta muốn bắt hay giết người, ưu tiên làm trong tuyệt mật. Còn khi đã bị dồn vào chân tường, ông ta nếu thông minh thì chúng ta có thể lâm vào thế khó, còn không thì chính tay ông ta sẽ phá tan mọi thứ”

“Không phải chúng ta, ta không có phần bên trong”

Hắn chỉ cười, nâng lên chung trà lạnh, chậm rãi uống_”Ta trước kia...”

“Không muốn nghe”

“Thật sự không nghe?”

“Chuyện của ngươi, tự mình mà làm, tự kể tự mình nghe”

“Khi xưa...”

“Đã bảo không nghe”

“Tiểu nữ nhân này, ta là có lòng tốt kể cho muội nghe quá khứ của tên họ vệ, không muốn nghe sao?”

“Ai rõ được loại người như ngươi có kể chuyện người khác mà lòi thêm cả chuyện của mình vào hay không. Ta nói rồi, đời này, chỉ có muội mới tin ngươi”

“Haiz, đứa nhỏ này thật biết làm người ta đau lòng”

“Này!”

“Sao?”

“Ngươi, trong giang hồ rốt cục đã thành cái dạng gì?”

“Năm nay ta đã hai mươi, giấu ra thì mất ba năm, cũng chỉ có được một tiền trang nhỏ riêng biệt với Ly gia, chuyên mua bán lâm sản”

“Vậy ngươi, những thông tin đó làm sao mà biết?”

Ly Bách liền nhovn miệng cười, xòe ra bàn tay của hắn, tay kia cầm quạt chỉ chỉ vào lòng bàn tay, rồi lướt qua mấy ngón tay

“Lừa ai chứ ta không bao giờ tin ngươi là thần toán”

“Ta đương nhiên không phải, nhưng giang hồ có một người. Lại nói, ta là cần ngày sinh bát tự, từ đó có thể nhắm tính ra được nhiều việc. Nếu cần thiết,

ta sẽ nhờ người đi mua tin”

“Người chuyện này suy nghĩ không cần thận”

“Đúng vậy, thời điểm cũng đã tới, việc gì cần làm phải làm, thứ gì cần vững chắc thì nên xây dựng, bởi đáp nó. Ta hiện tại đang nghĩ đến việc trao đổi thông tin bằng đồng giá”

“...”_Hàn Diễm thờ dài, mắt đảo vòng tròn sau đó chán nản vuốt ngược tóc lên, tay chống trán nhìn lên Ly Bách_”Sao người không làm việc đó sớm hơn hả?”_nàng vừa hỏi xong liền muốn tự mắng mình ngốc, thích đi hỏi toàn chuyện hiển nhiên

“Ly gia là quan văn, võ không nhưng mưu thì có. Thêm nữa, khắp nơi đều biết Ly gia đậm mặt, thanh nhã, gần gũi. Ta, trưởng tử của họ...được rồi, ta biết”_Ly Bách định kể chuyện xưa nhưng lại gặp ánh mắt tên bắn của Hàn Diễm liền phát tay, ngẩng đầu nhìn trời cao, cao cao tại thượng kể chuyện_”Gặp vài chuyện không theo ý muốn mà từ bỏ quan trường không màng thế sự, lao đầu vào tửu quán, suốt ngày rong chơi, thi thơ, ngâm thơ, rượu chè”

“Người không sợ vì người Ly gia mang danh xấu. A, ta sai, hỏi không đúng câu hỏi. Người là vì việc ẩn ở trên cho nên một đồn mười, nhà nhà đều thông cảm đúng không?”

Ly Bách khẽ cười nhạt, lại thờ dài, tiếp tục dùng vẻ mặt kia, nhàn nhã phe phẩy quạt kể chuyện_”Nói cho cùng, trong mắt mọi người, Ly gia không khác hộ nhà bình thường là bao. Cho nên nếu ta làm việc gì đó nghiêm túc hoặc quan trọng, càng cố che giấu thì lại càng dễ bị lộ. Lúc đó chắc chắn sẽ có tin tức lọt ra ngoài, điều đó với ta hoàn toàn không tốt”

Hàn Diễm thờ ơ một bên cũng gật gù đồng thuận_”Phải, chúng ta vốn đều bị giám sát”

Ly Bách ngay lập tức chau mày, nhìn qua Hàn Diễm lúc này lười nhát mà ngồi dậy, vươn tay cầm lên những mẫu bánh, bắt đầu xếp chúng thành tầng_”Chúng ta?”

“Phải. Và ta không muốn nói thêm”

“Được rồi, lại nói, Ly gia thật sự từ trước đến nay không hề có ám vệ hay người kề cận bảo vệ võ công thật sự cao, chỉ đơn giản là gia đình cùng vài thị vệ mà hoàng thượng ban, cốt cũng chỉ để dễ bề kiểm kẹp”

“Sau này?”

“Ta cũng không muốn thay đổi, cứ như vậy...”

“Người muốn bỏ mặt Ly lão này bên ngoài?”

Ly Bách lúc này liền trở mặt, tắt đi nụ cười, mày chau lại thật sâu, cũng không lên tiếng, đứng dậy, chấp tay cúi người chào Ly Thành vừa đến, còn Hàn Diễm nhác thấy bóng người đến từ xa đã thờ dài, đứng dậy, đi đến cạnh Ly Bách, chỉ khác là không hành lễ với Ly Thành mà lơ đãng nhìn sang nơi khác

Ly Thành vừa đến, tiểu Thi liền chạy đi báo người mang ghế đến

“Hàn Diễm, cứ bình thường”_nói xong, ông cũng không nghĩ nhiều, ngồi vào chỗ Ly Bách vừa ngồi, để hán ở một bên, mặt lạnh, bắt tay vào nhau, thờ ơ nhìn sang nơi khác. Hàn Diễm bên này nhướn mày, nhếch môi, thông thả ngồi vào vị trí cũ của mình

“Ly gia vốn luôn có người bảo vệ”

Lời này của Ly Thành nói ra đều khiến hai người bọn họ phản ứng không tin được. Chỉ là Hàn Diễm thì vẫn nhếch môi, liếc nhìn Ly Bách, khẽ lắc đầu, nâng lên chung trà của mình, nhẹ nhàng than thở_”Ây da, ây da, xem xem, lão thiên rõ chẳng thấu tình đạt lý cho Ly Bách nhỉ. Thì ra bao năm qua, chỉ có hán tự làm khó bản thân. Tên ngốc!”

Ly Bách khẽ mị mắt nhìn qua Hàn Diễm, cũng nhếch môi bật cười, nhưng chung quy, cuối cùng vẫn nhìn đi nơi khác

“Hán bởi vì không sử dụng được bọn họ cho nên mới xem là không tồn tại”

“Ây ô, Ly Bách à Ly Bách, có phải người không vậy?”_sau đó nàng liền thay đổi vẻ mặt bốn cột của mình, mặt lạnh nghiêm túc nhìn qua Ly Thành_”Người đến đây nói mấy chuyện này là có ý muốn giúp đỡ?”

Ly Thành biểu cảm có chút khó xử, vươn tay định nâng lên chung trà mới kia nhưng vẫn là chậm chạp thu tay về_”Không phải là giúp đỡ, nếu người cần, cứ tự nhiên mà dùng”

Lần này, Hàn Diễm chau mày, ánh mắt sắc lạnh nhìn Ly Thành_”Người!”

“Người và Ly Bách, làm gì cũng được, ta chỉ cần hai trăm bốn mươi bảy mạng người Ly gia bình an”

Câu nói đó của Ly Thành khiến Ly Bách đang mặt lạnh thờ ơ nhìn nơi khác mà bất giác chau mày, quay đầu nhìn ông ta. Nhưng chỉ là được vài giây tích tắc ít ỏi, hán lại trở về trạng thái không tồn tại của mình

'thụp' _tim của Hàn Diễm thất lại, bỏ qua một nhịp khiến nàng ngay lập tức liền phải thở vội, vẻ mặt ghét bỏ nhìn đi nơi khác_ "Ta không còn chuyện nói với ngươi. Từ bây giờ cho đến về sau"

Ly Thành vẫn như cũ, bình thản nhưng nghiêm nghị, nhìn vào chung trà lạnh của Ly Bách trước mặt mà bất giác thờ dài, nhìn qua hắn, rồi lại nhìn Hàn Diễm_ "Ta có ba, Ly Nhược có năm, Ly Bách là hai, còn ngươi cũng là năm. Vốn sẽ không có ám vệ, ta cũng sẽ vẫn chấp nhận người của hoàng thượng mang qua ở bên cạnh mình giám sát. Chỉ là, nhiều năm về trước, cố sự xảy ra quá nhiều, ta phải bảo vệ những thứ mà ta có. Bọn họ vẫn sống, tin tức vẫn được mật báo vào cung đều đặn. Chỉ là thông tin đưa vào đều phải thông qua ta. Còn một việc nữa, người trong Ly gia, bất cứ ai ngươi cũng đều có thể sử dụng. Họ chỉ là không bằng tiểu nha hoàn bên cạnh ngươi về vài thứ. Vài người trong số họ võ công có thể tính ngang cao thủ đại nội trong cung"

"Vậy, tất cả những việc tên nhóc nhà ngươi làm, ngươi đều biết rõ?"

Ly Thành không trả lời câu hỏi kia, cũng không mỉm cười, đứng dậy, hai tay bắt vào nhau, xoay lưng_ "Nếu ngươi không thuận theo hần tạo ra bàn cờ, ta vẫn sẽ như trước, duy trì như vậy qua ngày, bao bọc mọi thứ ta có thể vươn tay tới. Nhưng thời thế là biến chuyển. Ta bắt buộc phải vào cuộc. Nếu không..." _ ông ta lại một lần nữa thờ dài_ "Hàn Diễm, tự bảo trọng, ngươi đã ngoài tầm với của Ly Thành ta"

Sau đó ông ta cứ như vậy mà bước đi, cũng không nói thêm lời nào với Ly Bách, một lần quay lại nhìn cũng không, bước chân ngập ngừng cũng không, một hơi thờ dài cũng không, cứ như vậy bình bình đạm đạm xuất hiện rồi biến mất. Ly Bách vẫn đứng yên, chăm chăm nhìn vào chiếc ghế trống khác được gia nhân mang đến cho hắn nhưng chưa một lần ngồi, Hàn Diễm cũng trầm mặt, nhìn vào lòng bàn tay mình, thờ một hơi dài, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt, rồi lại quay về phía sau, tìm kiếm một người nàng bỏ quên, thấy được hắn, nàng lại mỉm cười_ "Tiểu Bạch, tối nay ngươi muốn đi đâu?"

Ly Bách chau mày nhìn nàng biểu cảm rất tự nhiên, không thờ ơ, không bốn cột hướng về phía tên hộ vệ kia, lưng khẽ tựa cột_ "Sao lại gọi là tiểu Bạch?"

Nàng nhìn Ly Bách, đơn thuần mỉm cười_ "Bởi hần đơn thuần"

Hắn lại đối với nàng liền biểu cảm như hài tử đang có kể chuyện cười_ "Đơn thuần, vì sao nghĩ như vậy?"

"Trong mắt ta, hần đơn thuần"_ rồi lại nhếch môi, vẻ mặt đắc thắng_ "Ngươi gọi hần là gì cũng được, ta không bận tâm, Tiểu Bạch, tên ta đặt, mình ta gọi"

"Hàn Diễm, muội sau khi nghe Ly lão gia nói như vậy, một chút khó chịu cũng không?"

Hàn Diễm chỉ cười trừ, lắc đầu, xoa xoa tay mình, bắt chúng lại với nhau, thổi hơi vào để làm ấm chút đỉnh_ "Lúc còn trong người Ly Nhược, là ta rời đi, ông ta lại có vì mọi người mà kéo ta về, sau đó cố sức mà bao bọc Ly Hiên. Rồi ông ta lại một lần nữa để vuột Ly Hiên và ta thì trở về cũng bởi ông ta. Dù trong thời gian ngắn, việc ông ta bao bọc ta, che dấu, cố làm sáng tỏ theo một vài thứ thích hợp khiến người trong Ly gia thông thuận, hỗ trợ phía sau ta và ngươi. Có lẽ... mà thôi, thật sự, đến lúc này, ngoài việc đưa tất cả những gì ông ấy có cho ta thì ngươi nghĩ xem còn gì?"

"Phàm là chúng sinh, đều nghĩ bản thân có giới hạn và không muốn chạm đến hay vượt qua thứ đó. Cũng chỉ là bao biện"

"Xem, ngươi gần như mất bình tĩnh rồi"_ nàng vươn tay, nhận lấy quyển tập của tiểu Bạch mà tiểu Thi mang qua, lại quay đầu nhìn đến tám lưng phía sau mình, trở lại nhìn Ly Bách mặt vẫn lạnh, nhìn ra bên ngoài, khẽ cười, bắt đầu sao chép lại những gì tiểu Bạch đã ghi ra quyển tập khác_ "Ngươi định khi nào sẽ bắt đầu?"

"Khi muội bắt đầu"

"Ta đã bắt đầu rồi"

"..." _Hắn nhìn Hàn Diễm, rồi tiếp tục nhìn ra ngoài, tay chuyển ra khoanh trước ngực_ "Muội muốn ai ra đi trước tiên?"

Nàng nhìn vào quyển tập kia với vài cái tên nguệch ngoạc trên trang giấy, khẽ xoa trán, cười khẽ_ "Bởi vì là chơi cờ, nên đương nhiên sẽ nhắm đến người tạo bàn cờ. Việc này vẫn đang suy nghĩ"

"Ta không nghĩ dùng người của Ly gia"

"Ta cũng vậy"_ hai người bỗng nhiên ăn ý, nhìn nhau, đồng loạt nhếch môi cười_ "Cho nên, một lần, nào động giang hồ, lật tung đại nội"

"Không uống một đời người"

"Đạt thỏa thuận"_ nàng bật cười, nhưng rất nhanh lại bình thản đến đáng sợ.

~ Ly Bách và Hàn Diễm, mỗi người đều một hướng mà đi, hần rời khỏi Ly gia, còn nàng vẫn bình thản, bắt tay vào nhau thả bộ vòng quanh Ly phủ, chỉ là đi được vài bước thì lại phải dừng chân ngồi nghỉ

"Tiểu thư"

"Không sao, từ từ sẽ quen, phải tập làm quen"_ rồi theo thói quen nhìn quanh tìm kiếm tiểu Bạch. Nó không hẳn là thói quen. Chỉ là từ khi nhận thức được người kia chính là tên nam nhân ngăn cản không cho nàng đi tìm cái chết, rồi sau đó lại không ngại nàng là ma hay quỷ mà quan tâm, chứa chấp, bao dung kia thì hiện tại, bản thân không thể linh hoạt chạy nhảy như trước, thích gì liền làm đó nên liền đổi thành quan sát, tìm kiếm, lo lắng cho hần_ "Đi

rồi sao”

“A, nói mới nhớ, hẳn là giờ Dậu hôm qua đến, nhưng lúc đó tiểu thư đã ngủ rồi, tiểu Thi không cho hẳn vào”

Hàn Diễm nhìn tiểu Thi đôi chút bần thần, trống rỗng hạ tầm nhìn xuống nền đất phủ tuyết_”Là ta sợ xuất”

'Cạnh'

Trịnh Lương đặt xuống quân cờ đen rồi lại chuyển qua lọ cờ trắng_”Chuẩn bị đi, nữ nhân đó xuất hiện đến lúc này là đủ rồi”

“Vâng”_tên nô tài cung kính lùi về sau vài bước rồi mới xoay người rồi đi nhanh chóng

Hắn vẫn ngồi đó, vẫn về quân cờ trắng trong tay mình, chau mày đặt vào một trong năm chỗ trống cuối cùng trên bàn cờ_”Ly Bách với tiền trang kia, ta xem người lần này mở ván cờ bằng cách nào khi tiểu muội ngốc của người sẽ không còn tồn tại nữa”

~~

Trịnh Hành hạ xuống án thư, nhìn quanh một lần điện thái tử của mình, thật lạnh lẽo, không có một ai bên trong ngoài hẳn ra, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước một khối hộp gỗ dài được hẳn đặt tận sâu vào góc nhỏ tăm tối. Đưa tay lau đi lớp bụi, nhẹ nhàng chạm lên từng đường nét được chạm trổ khắp nơi, sau đó khẽ ấn nhẹ, hộp gỗ liền mở ra. Hẳn đặt hộp gỗ qua một bên, hai tay cầm lên cuộn giấy, sau đó chuyển sang một cầm lấy một chậm rãi kéo ra, một dáng người từ từ xuất hiện trước mặt hẳn. Ánh mắt như bắt chợt gặp được người quen biết liền nở nụ cười lại như được thấp sáng. Hẳn nhớ rõ lần đó, hẳn thấy người, hẳn gọi tên người, người đã quay lại nhìn hẳn và đã mỉm cười trước ánh mặt trời gay gắt ban trưa. Nụ cười đó với hẳn thật rực rỡ, thật chói chang. Thật đau đớn.

Hắn chậm rãi nhắm lại mắt, bức tranh cũng được hẳn gấp lại làm đôi_”Người nếu muốn bày trò, ta không ngại tung hứng”

~~

“Diễm a, Diễm a, Diễm a hahahaha”

“Sao nữa vậy?”

“Ta đang suy nghĩ rất nghiêm túc nhưng thật sự là không kiểm được nên mới bật cười, người nói xem, không ngờ có ngày ta lại có thể hạ thủ được Diễm. Với người không là vấn đề, nhưng với ta nó như kỉ tích vậy. Con người đó, lúc trước được biết bao nhiêu người bảo bọc mà không hay, ta nào động đến được dù chỉ là sợi tóc. Xem hiện tại, ta muốn chết sẽ chết, sống sẽ sống, người nói xem, tức cười không?”

“Ân oán, nếu không coi bỏ được, ngàn kiếp, ân oán vẫn là ân oán”

“Nếu người thật sự chân chính gặp được Diễm, nghe cô ta bàn luận về quá khứ của người, người sẽ biết đâu là hận, đâu là yêu. Diễm sẽ khiến người thành kẻ điên”

“Ta không ngại”

“Vậy thì chỉ cần ngồi chờ đến ngày đó thôi, ta sẽ cho người thấy. Hiện tại, chúng ta sẽ cùng chơi một trò chơi khác”

“Người có biết, can dự vào...”

“Không quan tâm”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hoa Đăng Hội Bắt Đầu

“Tiểu thư, tiểu thư, người xem”

Hàn Diễm bên trong phòng, cả người ngồi vón vện trên ghế, chân cũng đã co lên đặt nửa bên trong nửa bên ngoài, một tay vòng ôm chân, tay kia chấm mực bình thân nâng bút, tiếp tục công việc của mình cũng không để ý đến tiếng nói vang vọng của ai kia. Cuối cùng cánh cửa cũng được mở. Đứa nhỏ vội vàng đóng lại, chạy đến gần bàn nàng đang ngồi rồi lại thật cẩn thận, thật tỉ mỉ mà đặt lên một hộp gỗ đã được chạm trổ tỉ mỉ lên bàn, dùng ánh mắt lấp lánh đầy mong đợi mà nhìn chủ tử.

Nàng vẽ xong nét cuối, bộ vòng tay cùng dây chuyền là những bông, nụ hoa và lá tinh tế nối liền nhau và đôi hoa tai là hai đóa hoa khác, đặt bút tựa vào đĩa màu, ngẩng đầu nhìn hộp gỗ, cũng không mở ra, mà lại nhìn lên tiểu Thi_”Của người đâu?”

Đứa nhỏ lúc đầu là gương mặt hồn nhiên thắc mắc, nhưng sau đó lại chuyển sang bất ngờ, đưa tay gỡ đầu_”Đã làm xong, nhưng tiểu Thi để lại ở nơi của họ”

Hàn Diễm chăm chú xem xét biểu hiện của đứa nhỏ, cũng không có chút thay đổi, lại cầm lên bút, dùng đầu bút đẩy hộp gỗ về phía tiểu Thi_”Mang đi đi, đưa lại cho bọn họ nói lại giữ hộ thay ta, phải giữ thật cẩn thận. Mang trở về đây trang sức của người”

Tiểu nha đầu có chút chần chừ, vươn tay cầm lên hộp gỗ, đặt trong mảnh vải rồi cẩn thận gói lại, ôm vào lòng, có chút e ngại nhìn Hàn Diễm đang chăm chú điểm màu vào nét nhỏ của cánh hoa kia_”Tiểu thư, nguyên liệu cùng ngân phiếu...”

“Qua chỗ Ly Bách mà lấy. Nếu hắn không có ở đó, ghi lại mảnh giấy đặt trên bàn”

“Vâng”

“À”_Hàn Diễm ngẩng đầu, nhếch môi cười_”Chỉ cần ghi hai từ. Cần tiền. Vậy là đủ. Còn nữa, mẫu của người, ta đã đánh dấu, nhớ trở về phòng ang theo chúng đến đưa cho bọn họ”

Đứa nhỏ thật vui vẻ, thật hào hứng gật đầu_”Vâng. Vậy tiểu thư, còn của người”

“Nằm bên bàn phần”

“A, còn nữa tiểu thư, tiểu viện đều đã được gia cố, trang trí lại tất cả, chỉ còn thiếu mỗi bảng tên cửa tiệm”

Bút vẽ chợt dừng, nàng bất ngờ lại cong khốe mắt, khẽ cười_”Đã có, ngày mở cửa tiệm đầu tiên, người sẽ biết”

“Tiểu thư người làm khi nào?”

“Hôm nay”

“A”_đứa nhỏ vẻ mặt không tin nổi, thu lại vai, rụt cổ, tròn to mắt nhìn quanh_”Ly Bách thiếu gia, đáp ứng người sao?”

“Ta không rõ”

“...”

“Sao còn chưa đi?”

“A Vâng”_đứa nhỏ giật mình, lại gỡ đầu, khẽ lách người tiến đến bàn phần cầm lên mẫu vẽ của Hàn Diễm, cẩn thận cuộn lại, đi đến cửa, đã vươn tay định mở thì lại quay đầu_”Tiểu thư, người muốn ăn món gì không?”

Một lần nữa, đứa nhỏ lại khiến nàng ngưng thần, khẽ di chuyển cọ vẽ nằm trong tay, gác cầm lên đầu gối_”Không cần đâu, cứ làm xong việc của người”

Đứa nhỏ nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, sau đó lại hướng Hàn Diễm tươi cười_”Tiểu Thi lúc về sẽ làm mì kéo cho người”_rồi chạy đi mất

Nàng cuối cũng cũng buông bút, không cần đặt nó lên thanh gạc hay đĩa màu, cứ như vậy mà thả roi trên trang giấy, mặc kệ màu mực vấy lên, chậm rãi lan rộng ra, Hàn Diễm hai tay vòng ôm chân, yên lặng nhìn chăm chăm vào mặt giấy.

~

Tiếng bước chân một trước một sau, thật nhẹ bước khẽ khàng vang lên trong căn hầm được thấp sáng bởi nến ngày đêm cùng bầu không khí có chút lạnh lẽo âm trầm

“Lúc nào hấn hạ thủ?”

“Thưa, có lẽ là giờ Dậu”

“Không phải quá trễ sao?”

“Thưa, điều này hạ nhân cũng không rõ”

“Không sao. Có lẽ là do lịch trình của Ly Bách. Hắn chuẩn bị bao nhiêu người?”

“Thưa, hình như chỉ có hai người”

Mày hấn khẽ nhướn nhưng mặt nhiên gương mặt vẫn không thay đổi dù là một chút cảm xúc nhỏ nhất_”Ta muốn bắt một”

“Vậy còn nữ tử kia thì sao ạ?”

Trịnh Hành vẫn bình thản lật trang sách tiếp theo, dùng chân trước cánh cửa mặt thất, ngẩng đầu nhìn cánh cửa trước mặt, lạnh nhạt trả lời_”Không quan tâm. Nhưng cần trở một chút cũng không tệ”

“Vâng”

Cánh cửa lại một lần nữa được mở ra, người phía sau Trịnh Hành cũng biến mất, hần nhắc chân bước lên bậc cửa, vươn tay đẩy giá sách nhỏ của kệ sách vào vị trí cũ, sau đó đi đến một bên kệ sách, vươn tay chạm đến những họa tiết được chạm trổ kia, khẽ nhắm lại mắt, nhớ lại vị trí của đóa hoa kia, dùng chút lực, nhẹ nhàng xoay tròn một vòng_”Cạch”

~

“Ahahahahahaha, chết ta mất, chết ta mất”_người đó ôm bụng lăn ra đất, haha sảng khoái cười khiến cho áo choàng quần chật cả thân người, mũi lớn cũng che khuất cả gương mặt_”Không ngờ được, nữ nhân đó, ngay cả vận số của cô ta cũng đánh bại được cả ta, hahahaha. Nhục chết được a hử hử”_từ gương mặt vui vẻ, cười đến như ngừng thở vậy mà ngay lập tức lại mếu mòi, chau mày giả vờ khóc trông thật thảm, vươn tay lên che mặt_”Diễm à, sao không sống sao cho dễ đoán một chút. Người nói xem, chả lẽ lần nào cũng phải bài vè, bấm tay, ghi giấy tính toán ra sao hả?”

“Vậy thì bỏ đi”_người bên cạnh nữa thờ ơ, lại có chút nghiêm túc thật lòng mà lên tiếng nhìn qua tỏ ý khuyên nhủ, ngay lập tức liền nhận được ánh mắt chán ghét của người kia, liền e ngại, giơ tay chặn phía trước_”Tiểu tổ tông, xem như ta chưa nói gì. Nhưng mà tại sao cần phải tính”

“Ta là muốn gây khó khăn để ta được vui vẻ chứ không phải là kẻ phá đám”

“...”

“Làm gì cũng phải biết đâu là giới hạn, ở đâu là dừng được. Tính toán là để không phạm vào số định sẵn. Cơ bản đối với người thường, chỉ cần bấm tay là ra rồi được sắp có chuyện gì xảy ra mà ứng phó và cũng phải trả cái giá tương tự. Nhưng người này là đặc biệt. Ta có kế sách, nhưng phải cẩn thận và phù hợp tránh chạm vào thứ gọi là số phận vốn chẳng tồn tại kia”

“Có chút khó hiểu. Nữ tử này, có gì đặc biệt”

“Gặp được, ta sẽ cho người biết. Ngày đó chắc chắn sẽ có nên đừng lo”_Người chống tay đứng dậy bước đi, đỡ lấy thất lưng, tay kia ôm lấy đầu_”Lão thiên a, giờ phải đi tính toán. Bấm không có phải tốt hơn không. Già mà còn thích làm khó con trẻ”_như nhớ ra gì đó, lại quay đầu hướng con người bị người ruồng bỏ, chỉ tay hướng hần, ánh mắt nguy hiểm_”Nhớ, tối nay mang theo đủ người, à còn cả ấn tín, ấn kí hay ngọc giả của ai kia nữa”_xong việc liền ngay lập tức quay người bước đi ngâm nga bài hát nào đó

Để người ở lại, khẽ chau mày_[Đủ là bao nhiêu?]

Hàn Diễm tinh thần hiém khi phẩn khởi có ý muốn kéo ghế ra, dùng tay đủ để mở ra một khe cửa nhỏ, sau đó lại đưa chân mà mở ra cửa lớn, đồng thời vươn tay kéo ghế. Vừa nhắc qua khỏi bậc gỗ chắn, hơi dùng lực để nâng ghế

“Tiểu thư! Sao người vẫn chưa thay y phục?”

Hàn Diễm mặt liền nhăn lại, quay đầu nhìn tiểu Thi hớn hờ trong bộ váy mới chạy đến_”Ta muốn xem họ trang trí”

Hoa đăng tới, Ly gia cũng có chút bầu không khí của bên ngoài tràn vào. Trong vườn nhỏ của Hàn Diễm chỉ có một cây xanh lúc này được treo lên vài đèn giấy nhỏ đủ màu, bên đối diện lại có một bộ bàn ghế đá nàng nghĩ bản thân sẽ chẳng bao giờ ngồi lên, trên mặt bàn là đóa hoa sen nhỏ với bên trong là ngọn nến đang cháy. Trước hiên nhà là vài người đang dựng thang cổ mắc đèn lồng lên. Nàng chính là muốn đắm mình trong bầu không khí chuẩn bị ngày

“Tiểu thư, người ra ngoài đi, còn nhộn nhịp hơn nhiều”

“Nhưng ta thích đơn giản”_nàng nhìn quanh một hồi rồi lại đáp xuống về mặt thất thiếu đầy mát mát của tiểu Thi, nhướn mày_”Về mặt đó là sao?”

Đưa nhỏ cúi đầu, tròn xoe mắt đáng thương nhìn lên Hàn Diễm_”Đây là lần đầu tiên, nên có chút háo hức”

Hàn Diễm ngay lập tức vuốt mặt, biểu cảm không tin nhìn đứa nhỏ_”Đừng nói với ta một lần người cũng chưa từng trốn ra ngoài đi”

Tiểu nha đầu vậy mà lại e ngại lác đầu_”Còn nhớ, có một năm, Ly phu nhân quyết định trang trí vài thứ đơn giản cho nơi đây để tạo không khí. Kết quả là tiểu thư suýt đốt cháy cả nơi đây. Còn, còn tiểu Thi thì không nỡ bỏ lại người một mình. Người, rất đáng thương”

Nàng mày lại chau lại_”Còn bây giờ?”

“Không rõ”

“Sao lại trả lời như vậy?”

“Tiểu Thi luôn có cảm giác rất lạ”

“...”_Hàn Diễm trân mắt nhìn đứa nhỏ một mực cúi đầu sau đó nhìn nàng bằng đôi mắt ầng nước thì thờ dài, phất tay_”Đi, giúp ta thay đồ”

“Vâng”_đưa nhỏ nhanh tay lau nhanh mắt, vui vẻ chạy vào trong giúp Hàn Diễm

Nàng luôn là người lười biếng, tóc cũng không muốn cột nhưng mà đưa nhỏ bên cạnh cứ cầm lấy dây lụa quấn tóc màu xanh nhạt cùng ánh mắt van nài đi tới đi lui cho nên cuối cùng là tùy ý đưa nhỏ. Tiểu Thi học theo Hàn Diễm làm lúc trước, tết lại tóc, cột dây lụa xanh nhạt ở đuôi. Xong xuôi tất cả cũng không hăng hái mà bảo Hàn Diễm xem kết quả à lại bắt đầu khoan tay, lùi bước, dùng vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ mà nhìn vào mái tóc của chủ tử nhà nàng. Hàn Diễm không quan tâm, tiếp tục việc xem mấy món trang sức của tiểu Thi đã được hoàn tất, được bày ở trước mặt nàng.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, đưa nhỏ tiến tới, cầm lên đuôi tóc của nàng, nhìn một lúc lâu, sau đó dùng ngón trỏ ấn vào phần bắt đầu tết, bắt đầu quấn tóc vòng quanh, sau đó rướn người cầm lên trâm cài có chuỗi là vài bông hoa nhụy xanh cài vào để giữ tóc, sau đó liền mắt long lanh nhìn thành quả, rồi nhìn vào gương, chờ Hàn Diễm để ý đến mình.

“Tốt lắm”_Hàn Diễm ngẩng đầu nhìn lên, liền thông qua tấm gương đồng thấy được gương mặt hơn hờ phía sau, lại để ý tóc mình đã có thêm một cây trâm hoa, nhoèn miệng cười_”Tóc cũng rất đẹp, cảm ơn”

~~

“Ly Bách sao nguoi lại vội vàng?”

Ly Bách nhướn mày nhìn xuống cục bông nhỏ đang thờ ơ nhìn xung quanh vừa gặm, vừa thổi bánh cạnh mình, phe phẩy quạt_”Ta thích náo nhiệt”

“Đề bị giết không biết hung thủ à?”

Hắn liền nhếch môi cười, quạt che nửa mặt, mị mắt nhìn nàng_”Có muốn một dây đèn lồng nhỏ không?”

“Nguoi cảm nhẽ”_nàng thờ ơ cắn tiếp một mẩu bánh ngô, bất giác nhìn trúng hai đứa nhóc vừa cầm đèn vừa rượt đuổi nhau rồi vọt chạy về phía sau nàng trông rất vui vẻ_”Nguoi đưa ta đến đây làm gì?”

Sau câu nói của Hàn Diễm thì hai người cũng dừng chân, nàng xoay người đối mặt với Ly Bách, mắt liếc nhìn về phía tiểu Thi bên cạnh mình đang dùng ánh mắt ngờ ngàng, gương mặt đầy hào hứng mà nhìn đông ngó tây liên tục, còn Ly Bách thì lại vẻ mặt xảo quyệt, cong mặt che nửa mặt nhìn quanh rồi cũng xoay người, khom lưng đối mặt với nàng_”Ta có một ở đây”

Hàn Diễm mắt khẽ giật, đảo mắt nhìn ngang mình khắp lượt, bánh cũng che nửa khuôn mặt nàng_[Nguoi mà cũng là chủ thanh lâu sao?]

“Ta biết tiền trang kia sẽ bị phát hiện, cho nên tính ra, làm ăn bất chính vẫn tốt hơn”_hắn hạ quạt nhếch môi, nháy mắt nhìn Hàn Diễm mỉm cười, sau đó thẳng lưng mà nhìn quanh_”Chỉ đứng sau Thuần Tiêu của tên Mạch thiếu kia”

“Và hắn không biết nguoi là chủ”

“Này là dĩ nhiên rồi tiểu muội muội của ta. Ngoài muội và tên hộ vệ thích theo dõi kia thì không còn ai biết đâu. Ta đảm bảo”

“Có thủ vệ không?”

Hắn lại nhìn nàng, nâng quạt che nửa mặt. Hàn Diễm thấy, lại thờ dãi, xoay người bước đi. Ly Bách vẫn không thôi vẻ mặt bốn cột của hắn, bước lên sỏi chân lớn để song song với tiểu muội muội của hắn_”Ly Bách”

“Sao? Muốn vào bên trong sao?”

“Không”

“Sợ?”_sau đó hắn lại cao giọng than thở, xếp lại quạt khẽ gõ nhẹ đầu, mị mắt nhìn xuống Hàn Diễm_”Quên mất muội là người từ nơi khác đi đến, lại còn lớn tuổi hơn ta nha”

“Nguoi từng nói không sử dụng cái gọi là giang hồ”

Ly Bách nhướn mày, ra chiều đang suy nghĩ, sau đó mỉm cười nhìn Hàn Diễm_”Không phải lúc này, khi mà muội đã đưa tên hộ vệ bên cạnh bắt đầu đi khuấy đảo những thứ vốn tưởng như yên ắng của giang hồ”

“Ta sẽ đưa nguoi phường trang sức, chỉ cần nguoi quản lý vẫn sẽ là tiểu Thi”

Lời này của Hàn Diễm chưa xong thì Ly Bách đã đưa mắt nhìn qua tiểu nha đầu còn ngẩng ngơ phía sau hai người đang bước chân lơ đãng sang hướng khác_”Kể cả việc bán cho ai sao?”

“Đúng vậy, về phương diện này”_Hàn Diễm cũng ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười xong liền trở lại gương mặt thờ ơ_”Ta không lo lắng”

Ly Bách dừng chân, Hàn Diễm bước tới hai bước cũng dừng, chờ Ly Bách tiến tới, cúi người bên tai nàng thì thầm_”Bạch Vận phường”

Hàn Diễm vươn tay chắn ngang người Ly Bách, hắn cũng tức thì lùi về sau, nàng quay đầu nhìn về bên phải, không thấy, lại nhìn về bên trái, nơi có bảng

tên 'Bạch Vân' kia, có vài trắng đĩnh đang dán lên câu đồ đèn cùng treo dây hoa đèn lồng lên cột và mái hiên, chỉ là không có nữ tử ra đứng chờ hay mời gọi khách quan như những nơi xung quanh. Nàng cũng không nán lại lâu, tiếp tục bước đi

“Không muốn vào thật sao?”

“Không sạch mãi mãi vẫn không sạch”

Hắn nhìn sang nơi khác, khẽ cười_”Sạch”

“Chỉ có người mua lắm, người bán không bao giờ lắm. Và ta không phải khách của ngươi”_nàng ăn xong bánh, lại còn thừa mảnh giấy thăm không biết đặt ở đâu, liền quay ngang, cầm lên tay Ly Bách, nhét vào tay hắn, quẹt miệng, chùi vào ống tay áo hắn, rất bình tĩnh đi tiếp_”Khách điểm kia thì sao?”

“Khách điểm cùng tiền trang kia là...”_hắn xếp lại quạt, đặt vào bên trong thắt lưng, hai tay bắt ra phía trước, rất hiền ngang bước đi_”Trong sạch”

“...”_Hàn Diễm khỏe mắt liếc nhìn hắn, sau đó lại chuyển hướng dừng chân trước quầy hạt dẻ rang, kéo ống tay áo hắn nhưng lại bị Ly Bách kéo đi tới, sau đó rẽ ngang vào con hẻm_”Hai lớp diện cụ này, khiến ta không an tâm“

Nàng sờ mặt mình, rồi lại nhìn về phía trước thấy có một người bộ dáng vội vã tìm kiếm nhìn quanh_”Vốn ta nghĩ sẽ che dấu không để ai biết ta sử dụng thứ này, nhưng thời cuộc là thứ không bao giờ hiểu hết nổi. Không nghĩ thứ bản thân muốn giấu lại có ngày phải đem phơi bày. Thật không thú vị”

“Mạch Kha hắn gần như lật tung lên kinh thành này rồi”

“Ngươi kéo ta vào như vậy không sợ hắn nghi ngờ sao?”

“Muội nghĩ đám người kia là của Mạch thiếu sao?”_Ly Bách vẻ tràn ngập tiểu ý cúi đầu nhìn nàng, Hàn Diễm ngẩng đầu ánh mắt có chút oán hận, sau đó lại thờ ơ nhìn về phía trước_”Chỉ e, hôm nay ta định đi đâu đều đã bị tra rõ rồi”

“Đừng có vờ như ngươi lo lắng. Có ngươi viết ra rồi có tình để họ biết”

“Biết không, hôm qua ta cùng lão Ly tính ra vài thứ rất thú vị. Cũng may là trùng khớp thời gian nên tính ra được, cho nên mới quyết định để lộ việc sẽ đi đâu, dừng ở đâu. Chỉ là giờ ra khỏi Ly gia thì hoàn toàn không”

“Nói nghe cứ như ngươi ra ra-da.Ta rất ghét bản thân nằm trong trò chơi của người khác”

“Ta là chỉ muốn biết có bao nhiêu người vì mạng của muội mà ra tay. Không phải chính muội nói sao, đông người, nếu có thì thế, sẽ không thể biết hung thủ. Với lại, ta có cảm giác, đây chính là thời điểm thích hợp để chơi trò chơi này, về sau sẽ không còn. Việc ta bắt được nước cờ của người kia cũng chính là may mắn trời ban, phải tận dụng”

“Ngươi không sợ, hắn bắt được cờ của ngươi?”

“Không sợ, người kia đi nước cờ này chính là sợ phạm vào số trời. Căn bản chỉ muốn thăm dò, không muốn cản đường, chứng tỏ hứng thú của người đó với muội là rất lớn. Người tài như vậy, bạn vẫn tốt hơn thù. Người đó biết chúng ta thông qua đường bí mật của Ly gia để đi ra từ nơi khác mà cử người theo dõi. Ta là tình cờ bắt mạch được của người đó nên muốn cùng chơi một chút”_hắn vẻ mặt đầy thích ý nhìn người đó lần nữa chạy ngược hướng trở lại, đảo mắt tìm kiếm_”Lật diện cụ nào”

Tiểu Thi là xuất phát ra từ Ly gia với bộ dáng lén lút, thấp thòm trốn ra ngoài chơi, tách ra rồi lại cùng hai chủ tử vào thanh lâu phưởng rồi lại tách ra sau đó dựa vào hướng dẫn từ trước mà đi vào hướng khác thông với con hẻm hai người đang đứng để đưa dụng cụ hỗ trợ. Ly Bách lật diện cụ, mang ra thêm một gương mặt khác, khoát vào áo choàng đen. Hàn Diễm lật ra lớp đầu tiên là một gương mặt lạ lắm, đến lớp thứ hai này chính là gương mặt sắc sảo được điểm huyết vân cuối đuôi mắt, lật ngược lại áo choàng che đi lớp lông thú vào bên trong, tiểu Thi cũng lật ra cùng với huyết vân cuối đuôi mắt, ba người vòng ngược lại, bước ra từ hướng khác.

Ngay lập tức liền có tin được truyền đi_”Mạch thiếu, nữ nhân người muốn tìm đã xuất hiện”

Trong lúc Mạch Kha vì ngỡ ngàng đánh rơi chung trà rồi vội vàng rồi đi cùng thủ vệ đi trước khoanh vùng khu vực thì Ly Bách cùng Hàn Diễm đã đến con sông gần đó, dưới mặt nước là đèn hoa sen ghi điều ước, trên đầu là đèn trời bắt đầu được thả chứa đựng cầu mong. Bầu không khí sôi động tràn ngập nói cười xua, ánh đèn sáng rực khắp nơi đi cái lạnh giá của từng đợt gió lạnh ủa tới, len lỏi giữ dòng người. Nàng thờ dài nhìn xuống thì lại có một quạt gỗ được chạm khắc tỉ mỉ xòe ra đột ngột trước mặt khiến nàng có chút giật mình. Ly Bách bật cười, gấp lại quạt, bỏ vào hộp gỗ, đặt vào tay Hàn Diễm_”Quà ra mắt của ta cho muội. Là chính thức”

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt diện cụ hiền lành của Ly Bách nhưng ánh mắt vẫn đầy ý cười kia, thờ ơ đặt hộp gỗ vào thẳng trong ngực_”Có cảm giác, vì trò chơi của ngươi, chỗ này sẽ bị kiếm đâm xuyên, ta chưa muốn chết”

Hắn vẫn cười nhìn nàng, tay kia nâng lên hoa sen đã có nến cùng mảnh giấy trắng nhỏ

“Tiểu thư, người muốn hoa hay muốn đèn lồng?”_đứa nhỏ cũng vui vẻ cầm lên đèn giấy trắng được bọc hình trụ nhưng vẫn chưa được thả nến hay viết lên mong ước

“Hai người viết đi, ta sẽ thả”

Ngay lập tức Ly Bách liền rút trong người ra mảnh giấy đã được gấp lại đặt vào hoa sen đưa qua Hàn Diễm còn tiểu Thi thì phải chạy đi tìm bàn để viết, sau đó nhờ người đốt nến hộ mình. Trong lúc đó Hàn Diễm cầm hoa sen bằng một cây gậy dài, bước xuống bậc thang, thả hoa xuống nước rồi bước trở lên, vươn tay cầm đèn của tiểu Thi, cũng không đọc xem đưa nhỏ viết điều gì, mà chậm rãi buông tay để đèn bay lên, sau đó nhẹ đánh vào hông của tiểu Thi, hất mặt về một hướng. Đưa nhỏ gật đầu, âm thầm lui đi, nàng quay lại nhìn Ly Bách hướng Ly Bách, kéo ống vạt áo để hất cúi thấp người, thì thầm vào tai hắn, mắt nhìn đến những đốm đen di động trên mái nhà _”Ta giao cho ngươi hết bên ngoài, ta sẽ đi vào bên trong. Trước tiên, làm hộ ta một thứ...”

Ly Bách cong mắt mỉm cười_”Trước tiên bảo toàn mạng sống đã”

Hắn kéo nàng vào sau gian hàng bán lồng đèn đồng người gần đó dưới gốc cây cổ thụ to, cả hai đều nhanh chóng cõng ra áo choàng quàng xuống sông, riêng Ly Bách lại thêm lớp áo khoát ngoài, cúi đầu tháo ra diện cụ, chân chính lộ ra gương mặt thật của mình, chạy thêm vài bước ngay lập tức rẽ phải, lẩn vào bóng tối của dãy nhà

Hắn ngay lập tức nấp vào khe hở gần nhất giữa những căn nhà, thở hắt ra, lần nữa đưa mắt cẩn thận nhìn quanh. Rồi bất chợt đưa tay ra sau nhưng lại không chạm được thứ hắn muốn, tròn mắt liền gián ra, quay đầu nhìn về phía sau mình thì chỉ có khoảng trống tối tăm không sự sống, hắn nhấp chân định bước ra ngoài thì lại nghe được tiếng cười hăng hắc vang lên cùng tiếng kim loại ma sát với mặt đường vang lên

“Ly Bách, ngươi vào mặt lộ rồi”

~

Giờ Dậu đã qua được một nửa, đèn trời hay hoa sen vẫn được tiếp tục thả nhưng đã bớt đi huyền ảo một phần, dòng người đã thưa bớt đi, không còn nói cười vang dội khắp nơi như vài khắc trước. Chỉ là hắn theo như lời nàng nói, giờ Dậu đã đến đứng trước cửa của căn phòng lúc này không chút ánh sáng của Hàn Diễm, khoanh tay đứng chờ, với đôi mắt lạnh lẽo của mình mà ngẩng mặt nhìn đợt tuyết cuối cùng đã bắt đầu rơi. Lại một đêm lạnh lẽo hiện hữu

“Ừa, bánh đã mua rồi, nhưng người đã đi đâu?”_đứa nhỏ đứng đó ngẩn ngơ nhìn quanh, hai tay đầy bánh,.....

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cuộc Một Mạng Người

Người một thân choàng đen, khoanh tay, chân khễ nhịp nhìn nam nhân đứng trước mặt mình_”Cái gì đây?”

Nam nhân thờ dài, bình tĩnh trả lời_”Ta không rõ số người muốn là bao nhiêu cho nên vẫn là mình ta là đủ”

“Bọn họ đâu rồi?”

“Đều bị gọi trở về”

Người hai tay ôm đầu, than thở_”Lão đầu, ông nghiêm túc chứ! Nói ngăn cản ta liền ngăn cản! Sao không gọi hết về luôn hả!?”

“Thật sự thì ta cũng bị gọi về”

Người với ánh mắt ngạc nhiên được che dấu dưới nón của áo choàng, bỗng nhiên liền khễ khàng nói chuyện_”Ngươi nghĩ chuyện có bị lộ không?”

“Lộ thì chắc chắn không nhưng chỉ sợ, cóc chủ bỗng một ngày có được cái gọi là linh tính rồi nổi hứng đưa tay bấm xem vài thứ thì chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra”

Người vẫn giữ tay ôm đầu, ngồi xuống đối diện với gốc cây_”Không đâu”

“Người chăm sóc người từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có cóc chủ”

“Vậy ngươi nói xem, tại sao không chỉ rõ con đường ta muốn đi sắp tới. Người không cản, ta cũng hiểu người sẽ không giúp, nhưng không nghĩ người sẽ làm như vậy với ta”

“Ta đã nói rồi, bỗng một ngày cóc chủ nổi hứng bấm tay hoặc bài trận pháp để tính toán thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Đó là điểm khác giữa người và cóc chủ. Cóc chủ không bao giờ nói trước mà sẽ tùy theo tình hình để ứng phó bảo vệ đại cục. Đó chính là nhiệm vụ của toàn cóc. Còn người, ta biết người không muốn chạm vào đường đi của sinh mệnh kia. Nhưng người lại thuộc về dạng nói là sẽ làm dù chuyện đó vốn sẽ chẳng xảy ra”

“...”_người im lặng chăm chú nhìn lá cây khô vàng dưới chân, sau đó đứng lên, phui bụi bám trên áo choàng, bất chợt nhoen miệng cười

“Trước khi đi, cốc chủ có nhắn lại với ta, nói với người một câu. Nghĩ không quen nhưng vô tình lại thân thiết. Cũng như sinh mệnh vốn rất đơn giản, nhưng bởi những tác động tương chừng như vô hại lại khiến sinh mệnh trở nên khó khăn”

“Người nói hai câu”

“Hiển nhiên câu sau là những gì ta hiểu dựa theo những gì người đã, đang và sẽ làm sắp tới. Người thật sự sẽ vì một sinh mạng mà trả giá?”

“Người nghĩ, đến bước này, thu lại được sao?”

“Được”

Người nhếch môi bật cười thành tiếng_”Hahaha, nhưng đáng tiếc thay ta không muốn. Người nên biết, ta chính là bởi vì chấp niệm mà đến nơi này, chỉ cần trả được nó, ta sẽ thanh thản”

Hắn im lặng nhìn bóng lưng người, lại thờ dài_”Đến giờ rồi, tiểu tử tông đi cùng ta không?”

“Người đi đến đó đi, ta tự có điểm của ta”

Người ngồi trên lầu cao, hứng thú nhún mồm nghiêng đầu nhìn ra ngoài khi thấy thủ vệ của mình vừa cố lặn vào dòng người để ẩn nấp lại phải quan sát cặp nam nữ phía trước và tiểu nha hoàn phía sau. Ánh mắt mang theo vui vẻ chăm chú nhìn theo người bên dưới, vươn tay tìm kiếm đĩa bánh ngọt của mình, vừa cầm lên được thì bỗng nhiên bật cười khiến người xung quanh nhìn người bằng ánh mắt khó hiểu.

Một nữ tử với mái tóc ngắn nhưng lại có phần tóc được tết dài ở phía sau và ở phần tóc ngắn bên ngoài tự nhiên lại có một nhánh nhỏ những sợi tóc dài được cột lại bằng lụa đen với hai quả chuông vàng nhỏ ở đầu dây thả ngay trước vai, đôi mắt mơ màng muốn ngủ nhưng đôi lúc lại như phát hiện ra thú vui mà bừng sáng, rất tự nhiên, sáng khoái bật cười.

[Không phải cứ đường hoàng bước đi như người xem hội là được sao! Cần gì phải cứ lấp ló để cho bọn họ đùa bỡn người]_ khi thấy tiểu nha hoàn của Hàn Diễm bị sự hấp dẫn bên ngoài à bước chân đi nơi khác, người bình thân không nghĩ nhiều, chậm rãi ăn hết phần bánh ngọt của mình và rồi mồm cũng khẽ chau lại khi nhìn thấy Ly Bách kéo Hàn Diễm đi vào ngõ hẻm mà lừa được người của mình

Một cảm giác khó chịu lại lần lên lối vào trong trí óc của người khi cả Ly Bách và Hàn Diễm đều biến mất khỏi tầm mắt trong khi người bên dưới lại phải chạy đông ngổ tây tìm kiếm. Tự nhiên lại có người phát hiện ra vấn đề do người vẽ ra, ngang nhiên nhúng tay vào làm xáo trộn tất cả. Ngay tức khắc không ngại ngần đứng hai chân lên ghế, di chuyển ra thành cửa sổ, nhảy xuống trước sự ngỡ ngàng của khách quan trong quán, sau đó đập nhẹ vào mái ngói bên dưới, trực tiếp đập lên mái nhà cao nhất của quán, mồm chau thật chặt nhìn xuống bao quát một mảnh nhộn nhịp, sôi nổi bên dưới, tay âm thầm tính toán, răng khẽ nghiến chặt_”Chết tiệt, an bài cho các người cái kết tốt đẹp không nhận, lại tự tạo cho mình cái kết tàn khốc. Được, ta thành toàn”

Mạch Kha nghe tin người mình muốn tìm xuất hiện liền vội vã rời đi, nhưng đến cửa thì lại bị chặn

“Đào chủ?”

“Là ta”

Mạch Kha không những không vui mừng mà trái lại hắt lại mặt lạnh, mồm chau nhẹ nhìn lên người một thân áo choàng đen đang đứng ngay trước mặt hắn, ở trước cổ áo choàng là ba chiếc chuông vàng độ dài dây treo khác nhau, phía sau là một người khác, cũng một thân áo choàng đen từ đầu đến chân. Vốn dĩ người trước mặt hứa với hắn sẽ tạo cơ hội cho hắn dễ gặp, để giúp đỡ Diễm. Nhưng hiện tại, người báo tin cho hắn lại không phải người của Đào cốc, Đào chủ đỉnh đỉnh đại danh hiện tại cũng đứng trước mặt hắn liền khiến hắn không thể không nghĩ người này là đang muốn ngăn cản hắn.

“Không cần nghiêm túc như vậy, ta đương nhiên sẽ không ngăn Mạch thiếu tìm nữ tử kia, ta đến nhờ người làm một chuyện”_ thấy Mạch Kha định nói, người liền giơ tay ra chặn_”Người lần này không thể nào tìm được nữ tử kia, nhưng người có thể cứu nàng ta”

“Nàng ấy đang ngay trước mắt ta”

Người lắc đầu_”Người muốn gặp xác chết ngay bây giờ hay muốn một nữ tử còn sống về sau”

Hắn xiết chặt nắm tay, không khuất phục nhìn sang nơi khác_”Tiểu Hoa, gọi người bảo bọn họ trở về”_ rồi hướng về phía người, giơ ra tay phải, hướng vào trong Thuần Tiêu phường_”Đào chủ, mời vào”

Lúc người đi vào âm thầm về lên nụ cười tàn bạo thì Mạch Kha ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến một người khác cũng áo choàng đen vẫn đứng yên ở nơi đó trông có vẻ hắn chỉ muốn đứng chờ mà không muốn cùng vào trong cùng chủ tử. Mạch Kha chuyển tầm nhìn, hạ mắt nhìn qua trảng đình cạnh mình, gõ nhẹ vào xe hai lần, nữ tử liền giúp hắn đẩy xe vào trong

~

“Tam vương gia, người muốn thuộc hạ giải quyết bọn họ ở đâu?”

“Điều đó không quan trọng, bị thương ra sao, va đập nơi nào cũng không quan trọng. Quan trọng chỉ cần nữ nhân kia chết”

“Vậy còn Ly Bách thì sao ạ?”

Trịnh Lương hạ xuống tách trà, mắt nhìn lên ám vệ đang quỳ bên dưới, sau đó đặt tách sang một bên, nhìn hấn cười thật ảm áp_”Đương nhiên phải còn sống. Ta và hấn, đánh cờ vẫn chưa xong”

“Vâng”

“Nhớ, người cần chết thì phải chết”

“Tuân mệnh”

~

“Ngươi thấy bọn họ ở nơi nào không?”

“Không cần gấp thời gian vẫn chưa đến. Xem.”_tên ám vệ liền hất mặt về phía một cặp đôi một trước một sau đang chạy đi

“Ngươi nghĩ nhiều rồi. Hiện tại đang là hoa....”_hấn định vui vẻ quở trách tên bên cạnh mình nhưng lúc nhìn lại thì lại thấy Ly Bách từ phía sau gốc cây cỏ thụ to kia mà chạy ra, ngay lập tức hấn không đợi người bên cạnh ngăn cản mà đạp chân phóng tới

“Ngươi không nhớ người cần dặn gì rồi sao? Người không bắt người theo hấn mà theo hấn làm gì?”

“Ta là đang tìm nữ tử chết tiết kia!”_hấn nghiêng rặng, vươn tay rút nhẹ thanh kiếm bên hông, phóng tới bên gốc cỏ thụ mà đáp xuống, tìm kiếm. Người đi cùng hấn trong lúc đó lại nhìn quanh, cố định hướng Ly Bách hướng tới, vỗ vai tên đang tìm kiếm

“Ngươi nhảy xuống đó xem thử đi, kêu người đi cùng ngươi. Minh ta với hấn là đủ rồi”

“Ngươi chắc không?”

“Nửa canh giờ, ta mang hấn đến, để hấn tận mắt thấy muội muội hấn chết như thế nào!”

“Được”_vừa dứt lời, hấn liền nhảy xuống bên dưới, liền đặt chân xuống nền gạch bên dưới. Tiến thêm vài bước về hướng ngược lại của người đồng hành cùng hấn, rẽ sang bên trái thì lại thấy có một lối đi lên. Ngay lập tức liền chau mày, đạp chân bật người bay lên, và đáp xuống mái nhà gần đó liền có người lại thông báo với hấn_”Có một nam tử kéo tiểu thưLy gia chạy hướng ngược lại”

Hấn ngay lập tức liền quay đầu muốn đi nhắc nhở người kia, nhưng lại bị cản_”Người nên thực hiện mệnh lệnh”

“Ngươi ở lại, chờ nửa canh giờ sau, bảo hấn ra mạn rừng phía Đông”

“Được”

Hấn gật đầu, phóng người lao đi, năm nhân ảnh khác cũng ngay lập tức theo ngay sau hấn

~

Hàn Diễm về mặt đêm chiều nhìn ngắm quang cảnh hoang vắng thêm chút ánh sáng ít ỏi của ánh trăng kia mà không khỏi trề môi, bên trong thâm tâm không khỏi một mảnh kinh hãi_[Chôn phôn hoa giết người tạo não nhiệt, nơi thâm trầm giết người quỷ không hay. Không lẽ toi mạng thật sao? Tiểu Bạch bỏ đó ai nuôi đây?]

Trong lúc đó thì bên dưới lại là một người vừa phải công năng, vừa phải chạy thật nhanh

“Này nói nghe xem, tội tình gì phải giả trang thành người của Trịnh Hạo?”_người bên dưới bận rộn, còn nằng thì lại thông thả, không chút tình người vòng tay ra phía trước không chọc cũng là kéo má người kia

Hấn chau mày, âm thầm mắng rủa người bên trên, một miệng đầy gió, không rõ âm tiết mà hỏi lại_”Ưoi làm ao iết?”

“Ngươi nghĩ hấn rảnh lắm à?”_Hàn Diễm rùng mình kiểu nói chuyện không rõ ràng kia, quyết định buông tha khuôn mặt bên dưới

“Hấn là âm thầm quan tâm ngươi”

“Đùa ta à, nói nghe xem, trước sau gì ngươi cũng giết ám vệ của Trịnh Lương, còn bày vẽ như thế này, chả lẽ lại có người khác muốn xem ngươi diễn?”

Hấn vẫn chạy, mắt không nhìn được liếc về phía người trên lưng mình đang thông thả đến nỗi một tay vịn vai hấn, tay còn lại thì thả ra bên ngoài, quạt trái quạt phải, múa tới múa lui, lâu lâu còn bình tĩnh cảm thán_”Trời lạnh ghê nhỉ. Này ta lạnh lắm, nghĩ một chút được”

“Sao ngươi không nghĩ ta là mang ngươi đi thủ tiêu”

“Ồ, vậy ngươi thật tử tế. Đa tạ. Nhà ta hiện tại chỉ nuôi một tiểu khuyến tên tiểu Bạch, một mèo nhỏ thích bám đuôi hấn, một tiểu nha đầu tên tiểu Thi

cùng tên phiền phức tên LyBách rất thích lải nhải chắc chắn sẽ tìm người lật sổ nợ. Nhớ chăm sóc bọn họ hộ ta”

“....”

“Thích thì giết cũng được, nhớ bồi táng theo ta, ta không thích sống cô đơn. Rồi bên dưới, ta sẽ chuẩn bị đủ mọi thứ để đón người, nhé”

“....”

“Mà này giờ ta cũng suy nghĩ tích cực lắm. Người biết trước, người chặn đường, người kéo ta ra khỏi Ly Bách, mang ta ra đến nơi như vậy trong bộ dạng của ám vệ nhưng lại có kí hiệu của Trịnh Hạo một cách lộ liễu như thế này. Nói nghe xem, chủ tử nhà người, rốt cục là nam hay nữ?”

Hắn ở bên dưới thật sự muốn ngưng thở với câu hỏi này của nữ tử bên trên. Cứ nhiên nêu ra đầy đủ mọi thứ, bói móc tất cả lên lại chỉ hỏi chủ tử là nam hay nữ. Câu hỏi này quả thật không khó, muốn trả lời cũng có thể, nhưng nữ tử này có cần vẽ ra một quang cảnh mặt mũi để rồi hỏi một câu quá ư liên quan như vậy không? Người mà chủ tử hắn luôn phải tâm đắc rồi cười trong vô vọng đến điên dại là đây sao? [KHÔNG THỂ NÀO!!!] hắn trong thâm tâm thâm kêu gào tuyệt vọng.

Sau khi lạc mất bọn họ thì hắn liền bị người đập đi chờ dưới gốc cây, kèm theo vài lời đe dọa. Hắn là lo lắng không ai bảo vệ người, người lại nhìn hắn cười khinh bỉ, xòe tay đòi áo choàng, kéo ra một tên gánh củi tình cờ đi ngang, bảo cho một thời vàng, chỉ cần yên lặng, choàng áo choàng, đi theo sau và đứng đợi ngoài cửa bảo là như vậy cũng không ai dám manh động, theo dõi cũng không được bởi căn bản người đi theo sau cũng không phải hắn. Cứ như vậy, hắn bị người đập đuổi đi

Càng nghĩ càng khiến mày hắn chau, con giận ngút tận trời xanh với nữ tử bên trên này, nghiêng răng trả lời_”Không liên quan tới người”

“Vậy là nữ. Thì ra là nữ. Hèn gì là nữ. Nữ thì đúng rồi. Ấy đó, thôi xong rồi. Nữ nha nữ nha”

“Người vì sao cứ lặp lại từ đó”

Nàng ngay lập tức liền nhướn mày hứng thú, bàn tay che bên miệng cắn bót gió, nghiêng đầu một bên tai hắn khúc khích cười_”Ta biết, danh tính người chắc chắn không tiết lộ, thái độ giận dữ kia khiến ta đoán rồi chắc chắn được đáp án. Biết tại sao không?. Bởi vì là nữ nhân cho dù người không làm gì nàng ta, nhưng chỉ cần nàng ta không vừa mắt người thì người sẽ bị tử hình, bằng một cách nào đó như ta chẳng hạn”

Hắn chau mày, bất ngờ dừng lại thả tay để Hàn Diễm rơi xuống đất, nàng ngay lập tức liền ôm lấy một bên hông đau đớn, túa nước mắt, nghiêng răng nhỏ mắng_”Mẫu thân nhà người!”

“Nữ tử như người thật đáng khinh”

Hàn Diễm nghe lời này từ chính miệng của một nam tử mình không hề hay biết, ngay lập tức liền chau mày, cảm giác cực kì bài xích nhìn lên hắn, rất nhanh lại nhìn sang nơi khác mà thờ dài_”Đa tạ”_rồi ngay lúc hắn đang bày ra vẻ mặt bất ngờ với thái độ của mình thì Hàn Diễm dùng sức đứng dậy thật nhanh, đưa tay nắm lấy cổ áo hắn_”Như ta đã nói, đừng làm nữ nhân không vừa mắt người”_rất bình tĩnh thả ra từng ngón tay một, giờ hai tay ngang đầu rồi hạ xuống

Hắn lại nhếch môi cười_”Người không nghĩ hôm nay bỏ mạng tại nơi này sao?”

“Ta lại sợ người bởi vì không làm đúng theo lời chủ tử nhà người căn dặn mà bị trừng phạt”

Một cơn gió đêm thật lạnh thổi qua, ngay lúc hắn bị bắt ngờ bởi câu nói kia vẫn chưa kịp định thần thì nữ nhân trước mặt hắn lại bày ra bộ mặt vui vẻ, vươn tay tới trước, chạy vụt qua người hắn.

Trong đêm đen lạnh lẽo, chỉ có ánh trăng là chứng kiến tường tận mọi thứ qua những tán cây rộng to nơi bìa rừng kia, tiếng lá cây xào xạc đánh động vào nhau, tiếng bước chân vội vàng tạo nên một bài hát trầm trầm đáng sợ. Hắn ngay lập tức xoay người, vươn tay nắm lấy tay của nữ nhân kia, kéo nàng ngược lại ra phía sau, xoay người lần nữa, tay kia rút kiếm đỡ lấy một đao bổ xuống kia, hát ngược lên. Liền sao đó tên thích khách liền trở ngang đao hướng cổ hắn chém tới. Hắn bởi vì ngay phía sau lại là Hàn Diễm nên nếu lui quá sâu thì hai sẽ cùng ngã ra hoặc thậm chí một trong hai sẽ phải bỏ mạng bởi cú bổ kế tiếp, chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng đầu né một đao và máu đã vươn lên lưỡi đao sắc bén vô tình kia.

Chỉ là trước khi tên thích khách xoay đao tiếp tục bổ xuống thì lại đưa mắt nhìn quanh tìm đồng bọn, hắn nhân thời cơ liền lách người sang một bên, tiện tay kéo Hàn Diễm theo ra phía sau lưng mình_”Bọn chúng đều bị giết cả rồi”

Tên thích khách ngay lập tức liền với ánh nhìn sừng sốt nhìn hắn. Hiện tại là ai tính kẻ ai, là ai lot bấy ai, ai mới là người ở thế thượng phong, ai mới là hạ phong? Lời hắn nói là thật hay giả? Là muốn đánh lạc hướng, muốn tìm đường sống hay muốn thông báo cho hắn biết để trốn thoát hoặc vốn đã chẳng còn đường trốn chạy?

Nhưng dù có suy nghĩ bao lâu đi nữa, đoán đo bao nhiêu, hắn vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ của mình. Lúc hắn định thần lại thì lại thấy được một màn một tên nam tử hắn đại trọng phụ lại đang cố xé ống tay áo của một ngọc nữ nữ, vội vã quẩn quanh cổ đang chảy máu của mình chẳng may may mắn đến hắn.

Thanh đao lại một lần nữa vung lên hướng nữ tử ngồi bệt dưới đất đang ngẩng người nhìn tên nam nhân hắn tâm xé ống tay áo của mình kia mà đâm tới. Nhưng chưa kịp chạm đến thì người đã bị kéo dây, lại tiếp tục lùi về phía sau, giữ cách xa một khoảng cách nhất định cứ như đang chơi trò mèo vờn chuột

Theo trực giác của mình, hắn ngay lập tức liền ngẩng đầu nhìn lên phía bên trên, vài bóng đen vừa lướt qua để lại phía sau bầu không khí yên lặng đến đáng sợ. Hắn đang rất rối _ [Rốt cuộc mọi chuyện ra sao? Bọn họ cũng là người muốn hạ thủ với nữ nhân kia sao? Sẽ sao? Hay là đã đoán trước được đường đi nước bước của bọn họ nên đến đây chỉ để dọn dẹp mớ rắc rối hoang đường này? Nếu là người của hắn chắc chắn đã ra giúp từ lâu, không thể có chuyện nhận lệnh riêng của Vân vương được. Đúng vậy]

Không để hắn suy nghĩ quá lâu, ngay lập tức hơn bảy tên ám vệ kia tiếp đất, tạo thành một vòng tròn bao quanh hai người Hàn Diễm. Ngay lập tức đôi mắt liền có tia sắc trắng. Chỉ là, hắn biết rõ, đám người này không phải người đi cùng hắn hôm nay. Vẫn là nhìn không được _ "Các người!"

"Người biết chắc chắn người sẽ bị Ly Bách lừa, bọn ta vốn đã chờ ở đây từ trước"

"VẬY BÊN NGOÀI"

"Không rõ, đã cử người đi xem nhưng vẫn chưa trở lại. Cũng có thể đã chết, việc trước mắt là phải hoàn thành mệnh lệnh"

Trong lúc bọn họ với ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn hai người, lại bí mật trò chuyện thì cũng là lúc hắn kịp trừng mắt bất ngờ nhìn cảnh tượng trước mặt mình _ [Cờ chông cờ sao? Giang hồ hay triều đình đều là kì nhân dị sĩ sao? Không phải đều là đám rối để kích động sao?]

Mũi kiếm cùng đao kia lại một lần nữa hướng về phía hai người bọn họ, chuyện hắn có thể tránh né hết rồi bỏ chạy là có thể, nhưng hiện tại, lời chủ tử cũng như sinh mạng. Lời đã nói ra, làm không được có trở về cũng không còn mặt mũi mà sống tiếp cho nên cuối cùng phải cắn răng mà cầm cự _ [Tiểu tổ tông a! Người đầu rồi a, ta sắp không xong rồi]

Đang lúc hắn cố lấy nhịp thở thì một mũi kiếm cứ như vậy đâm xuyên vào ngực nữ nhân hắn cố gắng che chở phía sau, nhưng rất nhanh tên kia lại lui ra, hắn hoảng hốt nhìn ra sau thì thấy người kia vẫn bình thản, thờ ơ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Hắn có chút thất thần thì ngay lập tức một thanh kiếm hướng bên trái cổ hắn đâm tới, mũi kiếm trong tay cầm phập xuống nền đất, chân hắn bỗng nhiên mất sức quỵ rạp xuống nền đất khiến mũi kiếm hướng vào hắn lệch đi. Chỉ là, lại phải bắt lực mà trọn mắt nhìn một đao kẻ tiếp chuẩn bị bỏ từ trên đầu xuống, lòng thầm than _ [Thôi xong]

'Keng'

Hàn Diễm thờ ơ nhìn tên ngốc ngựa mặt, nhắm mắt hướng lên trời, chân thì quỳ dưới đất ngay trước mặt mình, rồi lại liếc nhìn qua Ly Bách vừa giờ quạt ra đỡ cho hắn một đao, chậm rãi đứng thẳng chân lên, vươn tay ngũ trảo tóm lấy đầu hắn, cúi thấp người _ "Nhớ, lần này, là ta cứu mạng nhỏ của người"

Nơi cảnh cây, có một người một thân áo choàng đen cùng chuông vàng nhỏ khẽ âm vang trong gió, người mỉm cười, chạm mắt với Hàn Diễm bên dưới bằng ánh mắt thách thức của mình, tay tung lên đồng xu. Nhắm lại mắt, khuôn mặt cũng đành lại, mày khẽ chau.

Bên dưới lúc này đến phiên Ly Bách quăng quạt ra sau cho Hàn Diễm, cầm lên thanh kiếm của tên vẫn đang ngẩng ngơ quỳ dưới đất, lên lao đao chống đỡ. Hàn Diễm thật sự muốn bật cười với tình cảnh lúc này. Từ phía là sát thủ, vậy mà đồng đội, một tên về mặt tổn thương từ tâm hồn cho tới thể xác hiện tại ngón tay cũng không muốn động, cùng với bên cô bị thương, máu đã thấm ra ngoài và biến đen, e cũng lăn ra sắp bất tỉnh luôn rồi, một tên như vừa trúng độc, mặt mũi như hết máu găng sức gồng gánh từng hơi thở, còn lại một người không thua gì phế nhân đang chế giễu bọn họ.

Một kiếm hướng về phía sau Ly Bách đâm tới. Hàn Diễm nghĩ hắn không biết thứ gì đang tiến đến gần mình, nhanh bước lên vài bước, vươn tay đẩy đầu hắn sang một bên khiến cơ thể của hắn cũng nghiêng ngã, theo phản xạ liền đưa tay bắt lấy bất cứ thứ gì để có thể cố định thân người.

Đôi mắt của người cũng mở ra, cùng với nụ cười của kẻ đang thưởng thức một bữa tiệc mua vui trước mắt

Ly Bách tìm được cánh tay Hàn Diễm, vội nắm lấy, chỉ là lúc đưa mắt nhìn lên thì đã thấy nàng máu từ miệng đã tuôn trào, hai mắt mở lớn nhìn về phía trước mặt, trước ngực là nửa thân kiếm loang lổ máu tươi lộ ra, không chút thương tiếc mà thu trở lại. Hàn Diễm theo lực kéo của hắn, cũng không có lực trụ lại mà lại ngã nghiêng theo. Ly Bách lúc đó lấy thế một chân quỳ, một chân vuông góc với nền đất, thất thần vươn tay đỡ Hàn Diễm ngã vào.

Người cần giết cũng đã một đao xuyên tim, bọn chúng đứng ở một khoảng cách nhất định, cẩn thận xem xét, để lại Ly Bách như chết đứng trên mắt ồm Hàn Diễm run rẩy cố tìm lấy hơi thở của mình, hoảng loạn suy nghĩ. Hắn làm sai ở đâu, sai việc gì? Tại sao lại nhận kết cục như vậy? Ván cờ chưa mở đã bị mất quân sao?. Hắn về mặt trống rỗng đến tội mà nhìn mọi người trước mặt, nàng thở hắt ra, một tay cố đưa lên, nghĩ muốn chạm mặt hắn.

Ly Bách liền vội vàng nắm lấy cánh tay đầy máu của Hàn Diễm, áp vào mặt mình, giọng nói mang chút run rẩy _ "Một ngày huynh muội, cả đời huynh muội"

[Khốn kiếp Ly Bách, người diễn tuồng có cần nhanh vậy không hả!!!] _ Hàn Diễm ho ra búng máu, yếu ớt thì thầm _ "Tên....k....kh...khốn Ly Bách, dám...dám chơi...t...ta" _ sau đó cứ như vậy buông lỏng lực tay, trọn mắt, đầu cũng nghiêng sang một bên, dừng thở.

Ly Bách ngẩng người, như nghĩ ra được gì đó, vội vàng đưa tay đến mũi Hàn Diễm kiểm tra, rồi hắn lại mang về mặt sợ hãi mà áp tai vào ngực nàng, nơi đã thấm đẫm máu kia cố lắng nghe, tìm kiếm một tiếng động nhỏ nhất rồi cuối cùng là run rẩy đưa tay thử mạch đập của nàng. Nhưng tất cả đều chỉ là yên lặng. Hắn hít sâu, hai tay nắm lấy hai vai của Hàn Diễm kéo dãn, về mặt điên cuồng, hét lớn _ "Đừng đùa ta, mau tỉnh lại!"

"Muội đùa đủ rồi!!!"

Thích khách nhìn nhau, một tên nhẹ gạt đầu, sau đó quay lưng rồi đi, những người khác cũng nhanh chóng rồi đi, để lại một mảnh rừng yên lặng, điêu tàn.

Một nụ cười ở nơi gần đó khẽ được vẽ lên cùng ánh sáng của trăng soi vào đôi mắt sắc lạnh ấy. Người khúc khích, tà ác cười, chậm rãi bước đến song

song với người của mình, ánh mắt khinh bỉ nhìn đến huynh muội hai người bọn họ_”Đó là cái giá phải trả khi ngươi dám cản đường ta“.

Tại một nơi nào đó, có hai nhân ảnh, vẫn đứng trước cửa phòng một người, ngây ngốc đợi chờ

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giả Mạo

Đám thích khách rời đi, tức tốc trở về báo tin, nhưng lại chẳng ngờ rằng, cứ một lúc, bọn họ lại mất đi một người. Có đôi lúc bọn chúng đã dừng lại, đầu lung vào nhau, quan sát tứ phía trong đêm đen trùng trùng, chờ đột công kích tiến tới, nhưng rồi lại chẳng có gì ngoài tiếng hát của gió đêm và áng mây mờ che đi chút đỉnh ánh sáng yếu ớt mà vàng trang cổ ban phát cho bọn họ. Những bước chân ấy lại tiếp tục nhiệm vụ trong đêm một cách vội vã, như có bóng ma đang gắt gao theo đuổi bọn họ, để rồi, đến lúc còn hai người, thì họ bị chặn lại.

Một tên âm thầm gắt đầu, để cho người kia rời đi, sau đó một mình lao tới sống chết với kẻ lạ mặt chặn đường bọn họ. Nhưng rất nhanh, một đao xuyên qua cổ họng, ánh nhìn ngơ ngàng trừng trừng người đang kẻ sát, đối mặt với hắn, bởi vì lực đạo rút kiếm ra mà ngã ngửa ra nền đất, chết không nhắm mắt. Tên đó xoay người, hướng về phía tên vừa rời đi, thở dài, bỏ xuống thanh kiếm của đồng bọn tên nằm dưới đất ra, mò ra túi vải sau lưng mình, mang ra đại đao, vác lên lưng, nhắc chân phóng đi_”Đùa với lão tử! Không có màn kịch chán ngắt này, ta đã giết các ngươi từ lâu“.

Tên thích khách cuối cùng cũng đặt chân được đến phủ của Trịnh Lương. Hắn vừa nghe động liền trừng mắt, nụ cười vốn có cũng tắt đi, vẻ mặt âm trầm xòe quạt, thông thả đứng dậy, vén màn bước ra ngoài_”Không phải ta nói chờ ta ở nơi kia sao?“

“Thưa điện hạ, tội nhân chỉ sợ không kịp. Chỉ muốn báo cho người biết, nữ tử kia đã chết, nhưng mà...”

“Chuyện gì?”

“Người bảo vệ nàng ta, thuộc hạ nghĩ có phải hay không có chút nhầm lẫn”

Trịnh Lương chau mày_[Ai có thể vì một tiểu ốc què qua mà bảo vệ?_]”Nói”

“Là...đồng cung thái tử cùng Trịnh Hạo vương gia”

[Là giả!!]_Trịnh Lương nghe được liền nheo mắt trông như hắn đang cười nhưng hiển nhiên khuôn miệng lại không chút cử động, hắn muốn mở miệng nói gì thêm nhưng lại bởi vì tiếng động ‘lục cục’ bên trên mái nhà thu hút, bước chân theo phản xạ chậm rãi lùi xa nơi phát ra tiếng động trên đầu. Nhưng chỉ là, tiếng động ấy lại theo bước chân của hắn và âm thanh thì ngày một lớn hơn. Đến lúc bụi trên mái nhà kịp rơi vào mắt trước khi hắn đưa quạt che mặt thì cả người đã bị một lực đẩy mạnh khiến hắn hụt chân lùi về sau, vội vờn tay bắt lấy một thứ bất kì cố định thân thể, lại một lần cố mở một bên mắt để nhìn xem thật ra chuyện gì đã xảy ra phía trước.

Mái nhà bị đục thủng một lỗ lớn, gạch ngói rơi xuống kéo theo một thân áo đen đáp xuống trên nền ngói vỡ, mặt được che lại nhưng không giấu nổi ánh nhìn hung tợn, đôi chân mày đậm nhưng lại hỗn loạn và một vết sẹo lớn cắt xéo mặt, trên vai là đại đao cứ như vậy hạ xuống nhưng rất nhanh liền nhắc đao, một chân đạp lên ngực tên thuộc hạ của Trịnh Lương, mũi đao hướng thẳng đầu hắn, dường như gần đến độ đã chạm đến da của hắn.

“Thật cả gan, ngay cả phủ vương gia ta mà cũng có thể tùy tiện xông vào sao?”

Mặc kệ lời nói của Trịnh Lương, mũi đao cứ như vậy xuyên thẳng đầu tên thích khách, để cho hắn bất ngờ về phía sau với đôi mắt trợn ngược nhìn lên Trịnh Lương và cái đầu là hai nửa. Hắn giờ lên mũi đao cùng âm thanh nhóp nhép bám theo, hướng mũi đao về phía Vân vương_”Ta rất muốn giết ngươi bởi ngươi là người làm cho thất tín với người mà ta kính trọng. Nhưng bởi vì vẫn còn giữa ngươi và người vẫn còn, ta sẽ tạm thời lưu lại mạng của ngươi”_nói rồi lại vác đại đao đầm máu, hướng phía cửa chính mà tông ra

Trịnh Lương mắt mở lớn dường như thật sự bị dọa trừng trừng nhìn đến xác chết ghê tởm trước mặt, động cũng không động đây, một tay bấu chặt vào nơi hắn bám trụ khi bị đẩy ra sau lúc này, tay kia vẫn buông xuôi nhưng đã xiết chặt thành nắm đấm.

Người trong phủ thấy có bóng người hành động kỳ lạ đột nhiên ào chạy ra liền nhanh chóng cử người đuổi theo phía sau, nửa khác đi ngược lại hướng của cái bóng vừa rời đi, liền thấy được cửa phòng vương gia bọn hắn bị mở toang, thậm chí có một bên đã lật lìa nghiêng ngã sang một bên, dưới sàn nhà là những giọt máu kéo dài ra đến tận bên ngoài và mùi máu tanh nồng ghê tởm thoang thoảng không gian. Hạ nhân nhanh chóng chạy vào, nhìn đến người trên sàn, rồi lại nhanh chóng phân ra một bên tìm kiếm vương gia của bọn chúng, bên kia bắt đầu thu dọn mọi thứ. Tất cả đều được vận hành một cách vô cùng có hệ thống và trong sự yên lặng, bình tĩnh đến đáng ngạc nhiên.

“Vương gia”

“Ta ổn”_Trịnh Lương giọng nói vẫn đều đều, mắt nhìn đến phần não bộ do không cẩn thận khi xác chết kia được nâng lên mà rơi rớt ra ngoài, liền đưa tay che lấy nửa mặt trên

“Vương gia”_ một tên gia nhân gần đó cung kính cúi người, mặt hiển nhiên cũng không dám nhìn qua chủ tử

Hắn không trả lời, nhưng khuôn miệng lại mỉm cười, tay vẫn cố chấp che lấy đôi mắt. Không ai biết được, nếu thật sự hắn bỏ xuống bàn tay kia, chính là sự cuồng loạn, cảm thấy phản kích của Trịnh Lương với mớ suy nghĩ hắn tự cho là hài hước và thú vị kia_ [Tên hộ vệ đó chính là tay chân thân tín của đông cung!!! Hahaha, Trịnh Hành, người đã đến giới hạn chịu đựng rồi sao?? Ta không tin người lại thay lòng đổi dạ. Nhưng hôm nay, người người bí mật giấu diếm cũng lộ diện, chỉ có như vậy, mới có thể xem như người đang ra mặt chống đối lại ta, thật sự muốn đứng ở vị trí đối diện trên bàn cờ của ta sao? Được thôi, tội nguyên người]

Trịnh Lương hít sâu, điều chỉnh lại biểu cảm điên dại của khuôn mặt, từ từ thả tay xuống thì ngay trước mặt hắn, một tên gia nhân khác đã quỳ trước mặt, hai tay dâng lên một vật, hắn mày nhăn mày chau nhìn đến mảnh ngọc vỡ chỉ có người của Lam phủ kia mới có, hắn không kiềm được, đưa tay ôm ngực khùng khục cười đến gập cả người khiến cho gia nhân xung quanh vừa có chút hoảng sợ, lại có chút lo lắng

“Chống đối ta, những con cờ dám chống đối ta”_ rồi bất ngờ hắn hít thở sâu, thẳng lưng đứng dậy hạ mắt nhìn ngọc kia_”Trùng hợp đến bất ngờ. Khi xưa cũng là một người, bây giờ cũng vẫn vì một người mà chống đối ta. Xem ra chuyện lần trước vẫn chưa đủ làm bọn chúng tỉnh giấc. Ta sẽ cho các người một cái kết thật đẹp”_ hắn quay lưng, phất tay, hướng thẳng vào trong_”Dọn dẹp đi, phong bế hết toàn bộ tin tức. Trước tiên đến Ly gia xem xét tình hình, nếu không có gì thay đổi, trở về dọn ở phía tây, ngay cạnh phòng ta một căn phòng trống. Ta không tin ta không làm được.”

Vào lúc đó, vẫn tại khu rừng kia, một mảnh áo choàng đen cùng vào tiếng 'ling đình' thanh thúy vắng vắng trong không khí hòa với mùi máu tươi gần đó. Một bóng đen hạ xuống ngay phía sau người, không ai khác chính là tên vác đại đao chạy lòng vòng khắp nơi giết người khi này

“Thật chậm”

“Là do yêu cầu của người quá cao”

“Người tự nhận bản thân vô dụng?”

“Hừ, ta là lần đầu dùng đại đao, thủ pháp cũng chỉ là nghe thoáng qua, lại còn vác nó lên vai mà chạy lòng vòng. Người có biết nó nặng đến như thế nào không?”

“Hàng thật giá thật, tốt nhất là trên thế gian này có bao nhiêu loại binh khí, người học thông thạo từ từ hết là vừa rồi”

“Chủ tử à, chúng ta là địa toán, ám thi, không phải là bảo kiếm, đại đao, thương thương này nọ, này căn bản là ngoài khả năng. Chỉ là, người bảo bọn họ lấy như vậy, không sợ tên Mạch thiếu kia đầu óc có vấn đề liên thông suốt nơi người hắn cần tìm sao”

“Hahaha, vậy lại càng thú vị, ta là đang giúp một người vẽ ra kết quả đẹp cho người khác. Xung quanh ta không quan tâm, ta chỉ muốn mạng nữ nhân kia”

“Vậy ta một lần nữa xin kính quý cúi hỏi, người làm đến không mãn hậu quả như vậy là mục đích gì?”

“Để cho các người thấy, như thế nào là sinh mệnh. Còn ta sao, vốn đã là chấp niệm. Ta không giết nữ nhân kia, cũng không dấn vào ngõ chết, cũng không phải cứu sống. Ngay từ đầu, ta đã nói, nếu thật sự không chạm đến số định, ta sẽ nhúng tay vào mua vui cho bản thân”_ người vẫn một mực đứng yên, hướng duy nhất về một hướng mãi không thay đổi_”Và lại, chuyện cung đấu ta không hứng thú, nhưng con người bên trong ta lại muốn, ta chỉ là thuận theo cô ta mà đáp ứng nguyện ước”

Hắn phía sau nhìn người lại thờ dài

“Ta muốn làm con người điềm tĩnh, lười biếng, độc miệng kia điên lên và mệt mỏi, lúc đó, người sẽ thấy được một sự ngạc nhiên khác”_ nói đến đây người lại cuối đầu mỉm cười, nhìn đồng xu nhỏ trong tay_”Sẽ không lâu đâu, chúng ta sẽ lại gặp nhau thôi”_ rồi người bước đi, tay tung hứng đồng xu, miệng lại mỉm cười khi nghĩ đến những việc mình sẽ làm sắp tới. Không nhìn đến người phía sau đã gần như kéo đao lê đất

“Đào chủ tử à, lệnh triệu tập đã ban, người đến khi nào mới chịu trở về?”_hắn vát và lôi kéo của nợ theo người, chính là thờ dài nhẹ nhõm khi người phía trước cuối cùng đã dừng bước. Hắn chắc chắn, người lại đang tính toán

Sau một lúc chờ đợi đến nỗi hắn đã nhắm trong lòng bụng tay để đại đao tùy ý lăn lóc, vậy mà tay chỉ vừa mới nhón thả, người phía trước liền phát ra âm thanh của việc cử động_”Lần này về cũng được, một lần làm rõ với lão già kia luôn. Chỉ mong, khi trở lại, thật sự sẽ có chỗ cho ta nhúng tay vào”_rồi người thờ dài_”Người đến, phía sau hoa viên Thuần Tiêu vẫn có người đứng chờ, đưa đao cho hắn, nhớ bọc lại. Tên Mạch Kha kia muốn điều tra cũng được, ta chỉ ngại hắn sẽ tìm không ra thứ gì, bởi vì chỉ có hắn tìm ra, ta mới mong gặp được nữ nhân kia sớm một chút, nhưng có lẽ là không thể rồi”

“Vậy ta gặp người ở đâu?”

“Ừ, người xem, ta có nên đến nhìn nữ nhân kia...mà thôi, hiện tại, về càng nhanh càng tốt, đường cũ, cổ mà đuổi kịp. Ta đi trước”

Lại nữa, vẫn giai điệu kia, năm năm vẫn chỉ một giai điệu cùng những ngôn từ hắn không bao giờ biết được, người cứ lầm nhảm hát, nhưng mỗi lần hát thì câu hát dường như ngắn lại hơn lần trước và rồi đến một lúc nào đó như lúc này đây, người sẽ dừng chân, chớp mắt ngẩng đầu nhìn trời_”Kể đến là gì nữa ta??? Ấy da, mẹ nó, đúng là càng ngày càng không ổn mà”

Hắn đứng đó, lại thất thần, lại thờ dài mà nhẹ lòng nở nụ cười khi nghe tiếng chửi bâng quơ từ chủ tử của mình. Lúc mất dấu huynh muội Ly gia, người

cũng không cho hắn đi cùng mà lại bắt hắn đứng ở dưới bậc thềm đá bên vệ sông, dưới gốc cây, chờ nữ nhân kia đi qua liền éo xuống, đi đến khu rừng kia. Còn người thì lại quơ quào đại một tên đi ngang, lấy áo choàng của hắn đưa qua cho tên kia khiến cho hắn có biết bao lo lắng trong lòng. Hắn biết, để tên kia đi cạnh người chỉ để làm bình phong, phân tán sự chú ý của Mạch thiếu trong khi hắn thì đi cứu người. Còn chủ tử hắn thì vui vẻ mượn tay Mạch thiếu đi làm chuyện xấu xa.

Đại loại như cướp đạo của người khác vậy.

“Nói vậy, đào chủ là muốn ta làm gì?” _Mạch Kha điều bộ thông thả điềm tĩnh, nhưng ai biết được, cốc trà được hắn tỉ mỉ thưởng thức kia lại đang bị dùng lực mà cầm lên

“Ta muốn nhờ người mượn một thứ”

Hắn nghiêng đầu, nhìn qua gia nhân bên cạnh, chỉ thấy hắn lắc đầu, Mạch thiếu chân mày bắt đầu chau lại _”Đào chủ tại sao không cho ta trực tiếp cứu nàng, người có thể cho ta biết một ít về dụng ý của người được không?”

Người lắc đầu _”Mạch gia nha, số mệnh là số mệnh, ta không muốn hy sinh mạng nhỏ mà xen vào cuộc sống của sinh mệnh khác. Chỉ là vốn số mệnh nàng ta ở phân đoạn này có ta vui vẻ được chen chân vào nên ta chỉ hoàn thành vai trò của mình. Người căn bản không có trong đoạn này đâu nếu người thật sự ra mặt, chỉ e, ngay cả mạng người hay nàng ta cũng đều sẽ tan biến bởi vì sơ xuất nha”

Lần này, Mạch Kha thật sự chau mày, tiểu Hoa đứng một bên đã vươn lên hai tay, ôm một bên tay của hắn vào lòng, có chút e ngại, nhỏ nhỏ gọi _”Mạch Mạch”

Cứ như vậy, Mạch Kha đồng ý sai người đi “mượn” đao tay chân thân tín hoạt động cả trong lẫn ngoài cung của Trịnh Hành, đồng thời viết ra thủ pháp cũng như diện mạo của hắn đưa qua cho người, người cũng chỉ lướt qua, sau đó liền vươn tay, mở nắp bình trà, bỏ mớ giấy bị xé nhỏ từ trước vào, đóng lại nắp, lắc thêm lần cái rồi đặt trở lại bàn, mỉm cười _”Hợp tác vui vẻ”

Hành động lần này liền không khiến Mạch Kha cảm thấy có chút không ổn. Nhưng vẫn không thể làm gì. Hắn không muốn nàng lại một lần nữa biến mất ngay trước mắt hắn.

Cứ như vậy, người căn bản là ngồi đóng đưa chân trên cây, hạ mắt nhìn một màn hành động đầm máu vui vẻ bên dưới mà trong đó lại có thù hata của người, muốn bao nhiêu chặt vật lại có bấy nhiêu. Căn bản hắn vô dụng đến vậy bởi vì trong người hắn, độc được bao nhiêu cũng bị người lấy bởi hắn bảo không an tâm, còn áo choàng đầy thuốc hay mấy thứ xấu xa hắn thuận tay dùng thì cũng bị mang cho người khác mặc hiện tại lại được dùng để bọc đao. Khăng định nếu hắn biết được, nhất định sẽ hai hàng lệ huyết tuôn trào.

Người cũng đã ngã xuống, công việc thì phải làm cho xong để còn đóng lại màn kịch. Xong việc đe dọa bên kia, người đến, kéo hắn qua một bên, thông thả đi xuống, kéo lê theo đao lớn sau lưng ra trước mặt hắn, ném qua một bên, bình thân tuôn ra nhưng việc cần làm cũng như điệu bộ hay tác phong của một tên quái nào đó mà hắn không hề hay biết.

Và sau đó hắn lại như một tên điên, vác đại đao chạy khắp rừng, nhảy nhót lung tung trong kinh thành rộng lớn. Cuối cùng đổi lại chỉ được những đáp án mập mờ. Sự khó chịu, nổi bất an trong lòng của hắn từ năm năm trước có lẽ dường như đã thành một thói quen.

Cái ngày mà khi tỉnh dậy, người không còn biếng nhác, không còn là một thân xác vô hồn, người tích cực học hỏi, tìm đủ mọi biện pháp nâng cao năng lực của mình. Ai cũng thấy mừng cho cốc chủ, người nổi nghiệp của ông cuối cùng cũng chịu nể nỗ lực hoạt động. Hắn lúc đó chưa kịp vui mừng thì đã vì một câu nói người cứ lúc thất thần sẽ tự lẩm nhẩm một mình mà kinh hãi _”Ta phải cố gắng để còn đón tiếp người kia thật tận tình. Đúng như vậy”

Người có mục tiêu, người có điểm để hướng đến. Nhưng lòng của hắn lại dâng lên nỗi bất an mơ hồ, cho đến một ngày cũng như bao buổi sáng thường lệ, ở một góc tối âm u nào đó trong cốc, người ngồi xếp bằng trên mặt đất, mặt quay vào trong đưa lưng ra ngoài, bắt đầu tính toán, bắt quẻ. Hắn cũng chẳng quan tâm nhiều bởi nghĩ rằng người sẽ lại thờ dài sau ba canh giờ đồng hồ chăm chỉ ngồi tính toán. Nhưng lần này, chưa được nửa canh, người đã bật cười man rợ, khiến cho bất kì ai trong cốc dù không trực tiếp nghe nhưng lại bị ảnh hưởng bởi tiếng vọng âm thanh mà đều đồng loạt tìm kiếm góc tối gần nhất nơi mình đang đứng mà nhìn vào, để xem thử, có phải hay không, tiểu bảo bối trong cốc đang muốn sau lưng hù dọa bọn họ. Và cũng lúc đó nỗi bất an trong hắn đã chuyển sang sợ hãi, lo lắng, cứ như một bóng ma, miệt mài bám đuôi không bao giờ biết mệt mỏi.

“Đến rồi, cuối cùng cũng đã chịu đến, không uổng công đại gia ta chờ đợi.”

Hắn đi đến, vẫn như trước một thân áo choàng đen, mang ra đại đao đưa qua cho người của Mạch Kha, đang lúc định yên lặng mà lui đi thì lại nghe tiếng xe lăn bánh đến, hắn chỉ có thể thờ dài, xoay người lại, gật nhẹ đầu _”Mạch gia”

“N..nàng ấy ra sao?”

Hắn khẽ chau mi, điều này chủ tử hắn không có đề cập đến, hắn cũng không nghĩ gặp được tên này ở đây. Nếu nói là bị thương nặng, chắc chắn sẽ lộ manh mối, như vậy theo như lời nói của chủ tử hắn thì là đúng theo ý người. Nhưng mà không phải sau đó, người đã căn tính lại thời gian rồi sao?. Hắn lại thờ dài, phía sau nón trùm đầu màu đen kia, mắt đưa về phía bên trái _”Dưới sự giúp đỡ của Mạch thiếu, nàng vẫn ổn, một chút xây xước cũng đều không có” _hắn nói xong liền âm thầm nghĩ [Chi hy vọng, Ly gia sẽ thức tội mà bao bọc lại tin tức. Chắc chắn bọn chúng phải làm vậy rồi, nếu không thì xem ra còn thêm vài chuyện vui xảy ra không lường được]

Hắn nghe được tiếng thờ dài, cùng một giọng nói điềm tĩnh, không lạnh không ấm kèm theo nhưng không che nổi sự nhẹ nhõm _”Vây là tốt rồi, vậy là tốt rồi”

“Vây, tại hạ xin cáo lui”

“Đa tạ”

“Đa tạ”

Cũng không nán lại lâu, hần liền rời đi thật nhanh chóng, để lại một Mạch Kha đang ngồi đó, thật hiền hậu, ánh mắt tràn đầy yêu thương, ảm áp, cúi đầu nhìn đôi bàn tay đang nắm bắt lấy nhau của mình, khẽ mỉm cười, tự mình lẩm bầm_”Nàng không bị thương, nàng vẫn ổn, tiểu bảo bối của ta, nàng vẫn khỏe”

Trong khoảng thời gia kia, tại thời điểm trước khi tên thủ hạ của Đào chủ kia vác đại đao đi lừa vịt thi bên này, Ly Bách lại loay hoay tìm cách mà mang Hàn Diễm một thân đầy máu, khí tức đã tuyệt trở về, không ngừng tự nhủ thầm_”Không sao, muối ấy chắc chắn vẫn ổn, có thể mắng ta là tên khốn thì chắc chắn muối ấy vẫn ổn. Đúng vậy”

Cũng không phải để hần chờ lâu, người ở phía sau, đột pháo, bắn lên một tia sáng nhỏ, vừa đủ tầm lên bầu trời, một chiếc xe ngựa được đánh tới không lâu sau đó. Đang lúc hần còn đang chần chừ, người vẫn đứng yên đó, nhếch môi lại khúc khích bật cười, hòa giọng cùng con gió nhẹ vừa đến

“Lên xe đi, mau trở về, chuẩn bị hậu sự”

Ly Bách mím môi, dừng lại việc tự lẩm bầm cho bản thân mình nghe, cạnh bạc này khiến hần phải trả giá đắt, thật sự vẫn chưa thể dứt ra khỏi bòng hoàng, khó khăn ôm lên người trong lòng, nặng nề bỏ lại hai từ_”Đa tạ”_ bước về phía xe ngựa, không quên cẩn thận đặt người kia lên trước, bản thân mới theo sau, cuối cùng kéo nàng dậy, ôm vào lòng, đi vào bên trong xe

Người vẫn đứng yên lại chỗ, nhìn theo chiếc xe ngựa đang ngày càng xa và rồi cuối cùng cũng được bóng đêm ôm lấy, thật sự bật cười_”Đùa với ai thì đùa, đừng đùa với ta. Cho người biết thế nào là trân trọng mạng sống”

Dựa vào ánh đèn mờ ảo mỗi khi họ lướt qua ngôi nhà nào đó có treo đèn lồng bên ngoài, Ly Bách thất thần cúi cũng nhìn xuống chỗ vãi hần vội vàng quần lại để chặn máu ở ngực trái của Hàn Diễm lúc này đã gần như nhuộm máu toàn bộ kia, run run đưa tay, túm lấy ống tay áo của mình, hơi dùng sức, tiếp tục xé ra, rồi lại giúp Hàn Diễm, một vòng, lại thêm một vòng khác, thật nhỏ giọng_”Đừng lo, sắp về đến nhà rồi, tiểu Diễm”

Hần theo thói quen, không cần nhìn đến địa phương bên ngoài, cứ như là bản năng, vén rèm, nghiêng đầu, trong đáy mắt hiện lên bất ngờ nho nhỏ. Cánh cửa Ly gia vẫn chưa đóng, lại có thêm một mảnh đèn lồng cầm tay lác lư ở nơi đó. Xe dừng, tiểu Thi liền có chút nghi hoặc như cơn mây, nghiêng trái, ngã phải mà xem xét, đồng thời dùng khuỷu tay, huých nhẹ người nam nhân bên cạnh, mặt hất về hướng đó.

Bên trong, Ly Bách cẩn thận ôm Hàn Diễm ra ngoài, bước xuống bậc gỗ, cuối cùng chân cũng được chạm đến trước gia. Hần vừa xuống, xe ngựa cũng liền rời đi không từ biệt hay bất kì nhàn nhủ nào. Hần bỗng nhiên cảm thấy cực độ mệt mỏi, nhưng mà, vẫn chưa buông tay được.

Tiểu Thi phía bên kia ngay từ lúc hai người xuất hiện thì một tay đã che miệng, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ cùng bối rối, kéo tay tên hộ vệ bên cạnh_”Người đến, mau giúp thiếu gia bế tiểu thư”

“Ta tự lo được”_ Ly Bách trả lời, cảm thấy có chút hoảng sợ bởi âm thanh đôi phần run rẩy của mình, vội lắc đầu_”Không, tiểu Diễm vẫn ổn mà”

Đứa nhỏ này khê chau, tim cũng hẫng một nhịp_”Thiếu gia, người có thể cùng đi theo, nhưng hiện tại, người không thể cứ ôm mãi tiểu thư như vậy”

Ly Bách nhìn đến đứa nhỏ đang cố ôm Hàn Diễm ra, không nặng không nhẹ, mím môi_”Muội ấy...có vẻ không ổn, đúng không?”

“...”_ bầu không khí quý dị lập tức bao trùm không gian xung quanh bọn họ, tiểu thi ngay lập tức chau mày thật chặt, đôi mắt không giấu nổi bàng hoàng, lực đạo ở tay cũng tăng lên, cố kéo người ra khỏi Ly Bách

“Thiếu gia, nên nhanh chóng mang tiểu thư vào phòng, người vốn luôn sợ lạnh”_ thấy Ly Bách vẫn khư khư ôm Hàn Diễm, tiểu Thi nàng mím môi, đưa ra hạ sách cuối cùng nhằm đánh lạc hướng.

Ly Bách nghe vào, mắt khẽ chớp, cúi đầu nhìn người trong lòng làn da vốn đã không còn tí huyết sắc_”Phải, hiện tại rất lạnh, nên vào trong”

Sự bình tĩnh của hần càng khiến tâm thần đứa nhỏ ngày một hoảng loạn, nhưng cũng may cuối cùng Ly Bách cũng thả lỏng lực ôm, đứa nhỏ nhanh chóng lùi bước, đồng thời kéo tay hộ vệ để hần thuận lợi mà bế lên Hàn Diễm, sau đó nhanh chóng cầm lên đèn lồng, bước nhanh về phía trước

Tất cả đều đang cố chấp giữ lại một thứ vô hình mà họ không hề hay biết chỉ bởi vì một sinh mệnh họ tiếp xúc không quá lâu. Do đâu, vì đâu lại có chấp đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sơn Mới Phủ Vết Nứt

“Muội ấy đã đi rồi”

Ly Bách buông thông tay, ánh mắt tràn ngập mỗi một nhìn đến bóng lưng tiểu Thi phía trước, một tay vội vàng đưa lên mặt, đoán chừng là đang lau nước mắt, hít sâu, cùng giọng giận dữ_”Tiểu thư là đang bày trò, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng vào trong, đừng để người bị lạnh”

“Muội ấy đã không còn thở nữa” giọng nói hần đều đều, không chút thanh sắc, đôi mắt trống rỗng vô hồn, chân lê bước theo tiểu Thi cùng tên hộ vệ của Hàn Diễm ở phía trước, miệng vẫn chỉ lâm bẩm_”Muội ấy đã chết rồi, muội ấy lại rời bỏ ta rồi. Muội ấy không hề yêu thương ta như những gì từng hứa”

Cửa phòng được mở một cách mạnh bạo, tiểu Thi nhanh chóng kéo hần đến bên giường của Hàn Diễm, không quên bảo hần nhẹ nhàng một chút, vội vàng xem xét người nằm trên giường. Đứa nhỏ này, vốn vẫn luôn cố chấp, chỉ là lần này, nó có một sự tin tưởng nhất định đối với sinh mệnh trước mắt_ [Tiểu thư, người nên nhớ, vẫn còn một tiểu viện đang chờ chúng ta]

“Người tại sao lại cố chấp đến như vậy?”_ Ly Bách vô hồn đứng một bên nhìn đến tiểu Thi mau chóng kéo chăn để cho tên hộ vệ đặt Hàn Diễm xuống giường_”Muội ấy....”

“Bởi vì người không thể chết”_ lời nói của Ly Bách chưa dứt, đứa nhỏ liền xen vào, chau mày, xoay người hạ màn che, sau đó bước ra ngoài, hướng đến tên hộ vệ sau lưng Ly Bách_”Nước nóng, khăn cùng kéo, càng nhanh càng tốt”

Hần lặng lẽ rời đi, Ly Bách vẫn đứng đó, gơ lên đôi bàn tay đầy máu của mình, cúi đầu nhìn rồi lại buông xuôi, nhắm mắt thờ dài, ngẩng đầu nhìn trần nhà_”Tim, mạch đều đã dừng, đồng tử cũng đã mở lớn. Người....”

“Thiếu gia, tin ta, tiểu thư sẽ không chết. Người không tin sao? Một chút niềm tin vào tiểu thư cũng không có sao?”

“Ta....Người vì cái gì mà lại chắc chắn như vậy? Trước đây, tiểu Diễm luôn sống chết muốn rời đi, hiện tại có cơ hội”_ Ly Bách lắc đầu_”Đứa nhỏ này, sai một ly liền đi luôn ngàn dặm, ngay cả ý nghĩ sẽ ở lại thoáng qua cũng chưa hề tồn tại”

Nha đầu mắt mờ lớn, lộ ra tia sơ hở cùng bất đắc dĩ nhưng ngay lập tức liền giấu đi, mắt hạ xuống, nhìn đi nơi khác. Cũng may cho tiểu nha đầu, Ly Bách chau mày hỏi nàng vừa xong thì đã quay lưng đi, không muốn đối diện, điều này giúp tiểu nha đầu khẽ thở an tâm_”Tiểu Thi không rõ, nhưng linh tính cho tiểu Thi biết, người chắn chắn không rời đi”_ đứa nhỏ âm giọng đến đây liền run rẩy, tựa như nước nở_”Có lẽ, người chỉ là đang muốn một giấc ngủ dài hơn bình thường mà thôi, rồi mọi việc sẽ ổn”

Lời này của tiểu Thi hoàn toàn thành công đánh lừa cảm xúc rối loạn của Ly Bách lúc này. Hộ vệ bên người của Hàn Diễm trở lại, mang theo đầy đủ thứ tiểu Thi cần, dưới sự hướng dẫn của tiểu nha đầu, liền đi đến, cẩn thận đặt xuống ở ghế đầu giường, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài

Ly Bách thấy hần vào, đầu chỉ quay nhẹ để nhìn lại phía sau, trông như hần đã quyết tâm sẽ không đến gần xem, ánh mắt với mắt mắt ẩn sâu đưa tầm nhìn xuống đất, sau cùng quyết định quay lưng rời đi. Tiểu Thi bên trong một lượt nhìn qua Hàn Diễm, không khỏi hít một ngụm khí lạnh không dám thở_ [Vết thương là xuyên qua, máu cũng đã chảy nhưng chuyện gì? Tại sao máu đã có dấu hiện đông lại khá lâu! Không thể như vậy!]_ đứa nhỏ vờn tay, mở mắt Hàn Diễm, sau đó bắt mạch. Quả thực tất cả đều như lời Ly Bách nói, nhưng chỉ là tay chân vẫn còn mềm mại hồng hào mờ nhạt dù cơ thể đã lạnh ngắt_ [Người chết căn bản không hề có điểm này. Sao thiếu gia lại có thể bỏ qua điểm máu chột như vậy]_ ánh nhìn của tiểu Thi hoang mang, không tập trung muốn tìm lời giải đáp thì bỗng nhiên ở ngực trái của Hàn Diễm có thứ gì nho nhỏ vừa gon lên, sau đó liền biến mất.

Đứa nhỏ mắt mờ lớn, miệng vô thức lâm bẩm_”Không thể nào! Mạch, chính là mạch, ta căn bản chỉ là tác động vào mạch đập để che dấu nó, hoàn toàn không thể chạm đến hoạt động của thi cô. Vậy không lẽ...”_ Tay đồng thời đưa tới bên hông của Hàn Diễm, run rẩy rút ra lần lượt từng cây châm một

Cây cuối cùng vừa chậm chạp lui ra, Hàn Diễm liền như cá gặp nước, hít vào một hơi thật lớn căng buồng phổi, cứ như vậy thật lặng lẽ hít thở như chưa từng có chuyện gì lớn xảy ra, trông như nàng chỉ đơn giản là đang thật sự chìm vào một giấc ngủ bình yên, không hề lo lắng. Đứa nhỏ vừa từ sợ hãi liền chuyển qua kinh hãi, cảm xúc rối loạn khó kiềm được làm cho hai mắt lại rung rung nhìn chủ tử, sau đó bất giác nhoen miệng cười, trực tiếp hướng đến vết thương bên trên, bắt đầu xử lý.

[Chỉ cần người còn sống dù là hơi thở mỏng manh nhất, mọi thứ đều không quan trọng, tiểu Thi sẽ giúp người làm]

“Thiếu gia, tiểu thư vẫn còn thở”_ đợi cho cảm xúc bình ổn, đứa nhỏ âm điệu ngạc nhiên cùng vui mừng như vỡ òa, lớn tiếng thông báo

“Ừ”_ Ly Bách ngẩng đầu nhìn trời, hần vẫn thất thần bước ra ngoài, nhưng chưa được ba khắc, hần đã trở vào, mắt trợn ngược_”Cái gì!”

Hàn Diễm vẫn còn sống, điều đó khiến tim Ly Bách hẫng một nhịp, mắt mờ lớn nhìn thẳng như muốn xuyên vào hai lớp màn che một mảng, một vừa đủ dày kia, thấp thoáng liền thấy tiểu Thi đang cẩn thận xử lý vết thương cho Hàn Diễm

Hần không đủ can đảm để bước vào trong xem xét tình hình, trong lòng lại phân vân có nên thật sự hỏi hay không điều mà tiểu Thi vừa nói là đang lừa gạt hần, cũng như lừa gạt chính bản thân tiểu nha đầu kia. Ly Bách chân chừ, nhấp chân bước tới vài bước, vờn tay định vén qua lớp màn mỏng đầu tiên thì cùng lúc lại có người vượt qua hần, trên tay là thêm chậu nước nóng cùng một khay khăn sạch đặt bên trên.

Ly Bách lần nữa dừng chân, bàn tay chậm rãi xiết lại, thật chậm lùi bước, sau đó xoay người rời đi. Chuyện xưa bỗng dâng lên khiến tim hần như bị bóp nghẹt. Ngày đó cũng vậy, hần đứng dưới đài, trần mắt nhìn một đạo hạ xuống. Sau đó máu, rất nhiều máu chảy ra và rồi tầm mắt của hần cũng mờ đi. Hần bỗng nhớ đến nụ cười ngày ấy dành cho hần đã không còn, ánh mắt ấy lúc nhìn hần đã không còn, những lời thủ thi lúc kề cận nhau cũng đã không

còn. Thậm chí, xác của nàng, cũng là bị vứt lên núi và hấn lúc đó thì bị giam trong phủ.

[Ly Bách, căn bản là một tên khốn vô dụng]

~

“Chát, chát chát”_Tại nơi từ đường an tĩnh, trước mười hai bài vị cao thấp theo một thứ tự cùng vị trí nhất định, bên trái lại có thêm ba và bên phải lại thêm năm, cứ như vậy như đang đồng thời chứng kiến vị gia chủ đang dựng hình lên người kế nhiệm tiếp theo. Mặc kệ cho âm thanh của roi da tiếp xúc vào sỏi sỏi, như muốn xuyên thủng sự thanh tịnh của nơi đây, hàng trăm cây nến vẫn bình lặng, tí tách chiếu sáng. Một sự đối lập lạnh lẽo

“Ư...”

Hắn nào ngờ, đi được một quãng thì liền bị người bắt lại, không ngờ lại là người trong cốc. Nhưng từ khi nào mà họ đã thủ sẵn ở nơi đây. Hắn chưa kịp nêu thắc mắc thì đã có người nói nhỏ bên tai, giọng nói gấp gáp, tràn đầy lo lắng_”Đào chủ từ ở từ đường”_không nghĩ nhiều liền chạy tới, đẩy cửa, đập ngay vào mặt hắn là chủ từ đang quỳ đưa lưng, trong khi cốc chủ đang vung roi định tiếp tục đánh_”Cốc chủ!!!”

“Các người câm miệng, cút hết ra ngoài cho ta!!!”_tiếng người rống giận, tràn ngập phần nộ vang lên khiến cho người vốn canh giữ bên ngoài cũng đã không đủ can đảm nán lại thêm bất cứ giây phút nào nữa. Mà người vừa vào câu tình không ai khác chính là thủ hộ thân cận bên người Đào chủ, hiện tại trần mắt nhìn tiểu chủ từ bị cốc chủ trông như dùng hết sức, từng roi đánh lên người của nàng

Hắn mím môi, nhìn không được, quỳ xuống một bên, hai tay bắt ra trước trán_”Cốc chủ!!!”

Cốc chủ Đào cốc quát mắt quay đầu nhìn hắn, lại nhìn người vừa bị lão đánh phía trước, vẫn như trước, quật cường quỳ đó, cũng không động đậy, môi chỉ hơi mím lại, cổ tỏ vẻ bình thường

“Người, đi ra ngoài!”_người nghiêng rặng, nặng nề phát ra từng từ một

“Chủ từ”_hắn chau mày nhìn người, chỉ nghĩ muốn chạy lên, thay người nhận hết hình phạt như hắn từng làm, không muốn để người chịu bất kì thiệt thòi nào

Đào Hoa lần nữa dùng uy đuổi người_”Đi!”

“...”_hắn về mặt cực độ khó chịu, lòng không cam, đập đầu_”Vâng”_sau đó đứng dậy, lùi bước, dứt khoát xoay người đi ra, đóng lại cửa

Lão ông thở dài, nhưng lực tay nơi cầm roi da lại ngày càng chặt, ngẩng đầu nhìn lên trên, ánh mắt thẳng tắp cương nghị nhìn thẳng bài vị nhưng giọng điệu vô cùng mệt mỏi_”Nói, từ khi nào con lại dám nói dối ta như vậy?”

“Là người cản ta”

“Chát!”_lại thêm một roi được hạ, vô tình phần đuôi roi lại quật trúng mặt người, máu liền tuôn ra. Lão cốc chủ ngay lập tức buông roi, bước đến, khụy người xuống, trong ngực lấy ra khăn tay định giúp nàng nhưng lại bị cản.

Đào Hoa đưa tay lau đi vệt máu trên mặt, lúc này toàn thân thật sự đã nóng ran, rất buốt rất khó chịu, đôi chân như đã không còn thuộc về mình. Bị từ chối giúp đỡ, lão mím môi, mắt đảo vòng tròn, hít một hơi thật sâu, đầu hơi gật_”Đào nhi khá lắm”_thu lại khăn tay, đứng dậy, cũng không cầm lên roi da. Người mắt khê nhìn qua, rớt cục, tâm cũng buông được nặng nề

[Lay thần, thoát rồi]_Đào Hoa trong lòng thâm than

“Có biết tại sao ta lại phạt con?”

Người về mặt ghét bỏ đưa mắt nhìn lão ta rồi chuyển sang nơi khác, vờ như phun nước bọt_”Không biết”

“Đào nhi!”

“Ta cái gì cũng không biết, bị đánh đến ngu rồi!”

Lão ông bị đứa nhỏ trước mặt làm cho tức tối đến nghẹn họng. Quả thật, lần này ra tay quá nặng, đứa nhỏ ông cưng như bảo bối này liền bày ra thái độ ghét bỏ khiến tâm ông đau như cắt. Nhưng mà, cũng bởi vì quá cưng chiều, nên mới có kết cục như hôm nay. Rốt cục, lão cũng chỉ có thể thở dài, không quan tâm hình tượng thêm nữa, chán nản ngồi xôm xuống trước mặt tiểu bảo bối nhà hắn, bắt đầu điệp khúc xuống nước cầu xin

“Đào nhi, ta sẽ kể con nghe một câu chuyện dù ta kể không tốt cho lắm”

“Hừ”

Dù người trước mặt thái độ rất đáng đánh, nhưng lão cốc chủ cũng chỉ có thể thở dài, mắt lại lần nữa hướng bài vị lạnh lẽo, vô hồn bên trên mà kể lại chuyện xưa_”Khi xưa, có nam nhân, hắn ta nghĩ khi biết được mọi thứ, hắn sẽ là người mạnh nhất, có năng lực nhất. Rồi chàng ta đi tìm sư học thầy. Trong quãng thời gian đó, hắn gặp được một vị nữ tử, chẳng bao lâu liền đồng ý cùng nhau sánh đôi mà tiếp tục con đường. Nàng ta mang đến cho hắn một bất ngờ chính là, cha của nàng lại là đệ nhất thần toán mà người người truyền tụng. Nữ tử ấy đến trước mặt phụ thân nàng mà nhờ người dạy cho

hắn. Ông ta nhìn hai nữ bảo bối, mỉm cười chấp nhận. Chỉ là bởi vì là thần toán, ông ta chắc chắn biết rõ việc gì sẽ xảy ra, nên cố tình giấu diếm vài chuyện”_lão thờ dài, ánh mắt có phần mông lung như đang cố nhớ điều gì đó

“Nhờ đó, hắn dễ dàng đạt được nhiều thứ hắn muốn, từ việc nhỏ rồi ngày một lớn hơn và tâm của hắn cũng dần lộ rõ. Ông ta đạt được mục đích để tiểu nữ nhìn rõ bản chất của nam nhân cạnh nàng. Chỉ là vẫn chưa kịp rõ ràng thì hắn lại nhận ra lão cha kia từ trước đã âm mưu lật ra dã tâm của hắn, cũng không dạy hắn tất cả mọi thứ khi hắn tình cờ nhận được bí tích do nữ nhân bên cạnh đưa cho. Một đêm kia, hắn bỏ thuốc vào thức ăn cùng nước uống trong toàn trang, giết đi đứa con gái của lão, phóng hỏa thiêu sạch mọi thứ. Lão chính là bị trúng độc nhưng lại được một người lạ vô tình ra ngoài đêm đó, thấy lửa to liền mình vào tìm người còn sống mà cứu ra và biến mất. Ông ta dù là thần toán, nhưng cuối cùng lại để đứa nhỏ nhà mình chết trong đau đớn. Ông ta lui vào cốc, bằng mọi cách tìm được người đã cứu mình đêm kia....”_nói đây đây, lão lại nhìn đến tiểu bảo bối trước mắt đang loay hoay đưa tay ra chạm sau lưng xem có chảy máu hay không, bất giác nở nụ cười bất đắc dĩ_[Đứa nhỏ này, chỉ biết khiến người ta đau lòng!! Người rốt cục có nghe lão phụ thân người nói gì không hả!!!]

Người sau khi thành công đưa tay chạm vào sau lưng đang bông rất của mình về mặt liền như đạt được thành tựu, xòe ra năm ngón tay, nhìn vào đó, ngay lập tức liền nhắm mắt, nhìn đến lão đầu trước mắt, giọng điệu cực kì lãnh cảm, thờ ơ_”Lão đầu, câu chuyện của ông, quá mức tầm thường với ta dù là kể về cuộc đời đầy bi tráng của ông hay là tương lai lại sắp chứng kiến một thứ tương tự thì ta cũng không quan tâm. Lại nói, vậy là ta tự dưng nhảy ra thêm một tên sư huynh biến thái đồng đạo sao?”

Mặt kệ lời nói thô tục của bảo bối, ông lặng lẽ nhìn đi nơi khác_”Người đi có bao giờ biết người ở lại đau đến bao nhiêu”_lão thờ dài_”Số mệnh con vốn định trước là đấu với hắn. Nhưng giờ đây, lại vì một sinh mệnh không rõ ràng, con đã khiến mọi thứ giờ như một màn tơ mù sương. Con lại khiến cho ta một lần nữa mất...”_giọng nói đến đây cứ như bị chặn lại, thật sự là rất khó để có thể nói tròn câu

“Lão đầu, người đừng có mà lừa ta. Con người vốn dĩ sinh ra là có số mệnh, ta không bàn cãi, nhưng chuyện đó có thể thay đổi. Tỉ như một đứa nhỏ vừa sinh ra, chưa tiếp xúc với bất cứ ai quá nhiều liền bị tráo ngày sinh, rồi đến khi nó bắt đầu trưởng thành, có mối quan hệ thì số mệnh kia đã thật sự gắn liền với nó. Đừng tưởng ta, ta đương nhiên biết đây là tội ác, ta cũng không muốn làm. Nhưng từ việc đó, ta lại có thêm vài ý tưởng khác. Lão đầu ông bởi vì vốn dĩ là thần toán, mọi chuyện lại càng đơn giản hơn. Giả như bắt về một đứa nhỏ, chăm sóc vẫn đầy đủ nhưng về mặt tình cảm hay quan hệ hay đại loại như tác động qua lại giữa người xung quanh là vô cùng hạn chế hay dường như là vô hình, người từ từ chậm rãi có thể thâm nhập, bề cong đi ý thức, từ đó vận mệnh cũng chuyển theo. Đương nhiên, trong quá trình của sinh mạng kia cũng sẽ xảy ra vài chuyện không ngờ tới, nhưng chung quy, vẫn là thành công thay đổi sinh mệnh”_người mắt cười, về mặt có chút đắc thắng nhìn đến gương mặt ngỡ ngàng trước mắt

“Lại nói thêm một cách khác. Chẳng hạn đối với loại người như ta, hay nữ nhân kia, ta chắc chắn lão đã nhìn ra chúng ta là ra sao. Bởi vì chúng ta là người nơi khác, lại tiến vào thân xác với số mệnh quá mức mỏng manh hoặc đã chấm dứt, cho nên người vừa đến căn bản một là sẽ mãi vật vờ hai là sẽ được tạo ra một đường sinh mệnh mới”_nói đến đây, ánh mắt người tràn đầy tự tin như việc phát hiện ra một điều vô cùng thú vị_”Người đó nếu đủ năng lực, việc tạo ra một đường vận mệnh mới là quá dễ”

Lão ánh mắt bàng hoàng nhìn đến tiểu bảo bối, sau đó nhắm mắt thờ dài, lắc đầu ánh mắt mông lung, vô định_”Đúng vậy, là ta sẽ sinh mệnh cho con. Về cho con một đời bình bình an an, vui vẻ mà sống, về cho con một đời tài hoa, phúc phận ngập tràn. Về cho con sẽ giúp ta đánh bại tên môn đồ kia. Nhưng mà, hiện tại...”

“Về vận, trao đổi không hề nhỏ”

“Mười năm”

“...”_người nghe được, mắt liền trừng lên, về mặt khó chịu cùng cực, cổ họng như nghẹn đặc, khó khăn thốt ra_”M...mười năm”

“Trách nhiệm của thần toán, nói cho đúng chính là kẻ điếc, người câm, không nghĩ, không thấy, không hành động, như một bức tượng chứng kiến hết thái nôi đau nhân gian mà không được chạm tay vào. Nếu đã dẫn thân, cái kết thật sự là rất đắng”

Đào Hoa mỉm môi, chau mày khó chịu nhìn sang nơi khác_”Người, không chỉ có mười năm”

Lão đầu chỉ cười nhạt, vươn tay vỗ vai bảo bối, chậm rãi đứng dậy, hai tay đồng thời đưa qua hai bên dưới hai cánh tay, dùng chút lực kéo nàng dậy_”Bảo bối, ta rất vui khi con lo lắng cho ta. Cũng như chúng ta, thiên sư, họ cũng có thể tính toán nhưng chỉ là trước mắt, không phải toàn bộ vận mệnh như chúng ta, họ là người làm việc với cõi âm, làm không đúng, mạng cũng là ngàn cân treo sợi tóc”

Nghe đến đây, người may liền chau lại thật chặt, đồng thời nhìn xuống hai chân tê rần nhưng lại vô lực của mình, nguy hiểm nhìn lão đầu gần ngay gang tấc trước mặt đang có ý đồ xem nàng như tiểu hài từ ba tuổi, nhẹ tênh mà xóc lên, mang đến chỗ ngồi gần nhất_”Ta không hề muốn nhưng điều ta suy nghĩ đều biến thành sự thật, nó rất khó chịu”

Lão cốc chủ ánh mắt ám áp nhưng không giấu nổi cô quạnh nhìn đến mái đầu đen bóng kia_”Ta vốn đã không tính toán nhiều năm. Nhưng từ ngày con rời khỏi góc tối trong động, ta đã biết, nét vẽ kia đã không đủ năng lực bao bọc con suốt đời. Chỉ trách ta đã già rồi. Đào nhi, cư nhiên sinh mệnh của một người bởi vì chấp niệm mà con sẵn sàng nhúng tay vào, lại còn lừa gạt mọi người là con chờ cơ hội mà xen vào! Căn bản là bởi vì sự ích kỉ của con mà khiến không những một sinh mạng mà thậm chí những người xung quanh, ngay cả con cũng đã lệch”

“Sao có thể?! Ta tính toán rất kĩ lưỡng mà!”_người về mặt không tin nhìn lão cốc chủ, rồi lại cúi đầu bắt đầu âm thầm trong ống tay áo mà tính toán

“Đêm qua, đáng lẽ nàng ta đã chết”

“...”_bàn tay người chợt dừng lại, môi mím chặt, hít vào một hơi thật sâu, nhắm mắt

“Nhưng là do con không an phận!! Con nói xem ta phải làm sao!!! Làm sao để cứu lại một mạng này của con đây ĐÀO NHI!!!!” _lão đầu âm giọng nghèn lại, run run hai tay ôm đầu, khó khăn kiềm lại cảm xúc đang muốn cùng nhau ra ngoài_”Bảo bối, bảo bối, hải tử của ta”

Đào Hoa ngẩng đầu nhìn lão đầu, bàn tay bên trong ống tay áo đã khẽ nắm lại hờ, đầu móng tay khẽ đâm vào thớ thịt bên trong_”Mạng đổi mạng sao?”

“Đúng vậy, phàm là việc gì cũng có cái giá của nó”

Người cúi đầu, cuối cùng cũng có thể thả lỏng bàn tay, khúc khích bật cười, trước sự ngỡ ngàng cùng lo lắng của lão cốc chủ, bất chợt ngẩng đầu cười như hoa, ánh mắt cũng lấp lánh vạn phần_”Thế là được tự do rồi”

“ĐÀO HOA!” _lão đầu đôi mắt đầy tơ máu, hai tay cũng xiết chặt, thở ra từng hơi thở nặng nề, nghiêng răng_”Đừng tưởng ta không biết con đi con đường về lần này lại tính trốn thoát ta. Theo ta về cốc. NGAY!”

[Cả hai, căn bản đều là đồ ngốc thích thể hiện]

~

“Mọi chuyện thành công?”_Trịnh Lương nhướn mày, mang theo hoài nghi mờ nhạt trong ánh mắt nhìn qua người ngồi bên cạnh, cách một bàn trà

“Đúng vậy, lần này không những lộ ra người sau lưng của nữ tử kia, khiến cho Ly Bách một lần nữa vừa định vùng dậy liền chết mà còn thêm thần toán hiện tại số mệnh chênh vênh trong khi vốn là vững mạnh như bàn thạch. Họ đều là những con bài nguy hiểm trong tương lai”

“Thiệt hại phía người của ta, có nên hay không cũng cần một câu trả lời?”

“Vân vương, người mất chỉ một nhưng được gần như là mười. Thứ lỗi cho học trò không thể vẹn toàn tất cả cho người, là học trò sai sót”

Trịnh Lương nghe được lại một lần nữa hào sảng bật cười, nhưng ánh mắt liền xẹt qua tia nguy hiểm thật nhanh rồi biến mất_”Haha, huynh xem, đừng ra vẻ nghiêm trọng như vậy, chỉ mong, kết quả được như ta mong muốn”

“Vậy Vân vương muốn kế tiếp sẽ ra sao?”

“Ta hiện tại không động. Lúc này vẫn đang nghi ngờ về tính thực hư của việc Trịnh Hành và Trịnh Hạo đều đứng ra bảo vệ nữ nhân kia. Liêu Tĩnh, ý của huynh ra sao?”

“Câu hỏi của người, thứ lỗi học trò không thể trả lời. Bởi vì trong lòng người chắc chắn đã có đáp án”_Liêu Tĩnh chậm rãi nâng lên chung trà, mắt từ cọng trà nổi bên trong, khẽ mỉm cười nhìn lên Trịnh Lương_”Vả lại, học trò nghĩ người biết rõ chuyện gì sẽ có thể xảy ra tiếp theo”

“Liêu Tĩnh huynh, có phải hay không quá đề cao ta rồi”_Trịnh Lương cong mắt cười, âm thầm đánh giá biểu cảm không đổi của người trước mặt, cũng lười nhìn thêm, nâng lên tách trà, chậm rãi thưởng thức mùi thơm nhàn nhạt nhẹ dịu ấy, thông thả nhấp một ngụm_”Ta nào có thể tính toán tài ba được như người ngồi trước mặt đây, còn cần được Liêu Tĩnh huynh chỉ bảo thêm nhiều”

“Là điểm phúc của học trò khi được Vân vương xem trọng và sử dụng”

“Hahaha”_Trịnh Lương bật cười, nâng quạt lên tay, bắt đầu lật ngửa một bàn, tay kia cầm quạt khẽ đánh nhẹ vào lòng bàn tay kia_”Được rồi, ta biết Liêu huynh cũng là còn nhiều việc phải làm, xem như hôm nay lấy của huynh một chút thời gian, thật có lỗi”

“Vương gia lại quá lời rồi. Vậy, học trò xin mạn phép cáo lui, khi cần người cứ gọi, ta sẽ đến ngay lập tức”_Liêu Tĩnh đứng dậy, hướng về phía Trịnh Lương chấp tay hành lễ, lùi vào bước rồi xoay người rời đi, cũng không đợi hẳn cho phép hay không, cứ như vậy đường hoàng bước ra ngoài, mỗi nhẹ nhàng về lên một nụ cười

Bóng người vừa khuất, Trịnh Lương cũng đứng dậy, mở quạt, vui vẻ phân phó, cùng lúc đi vào bên trong_”Mau đi, tiền khách phải tiện đến tận nơi. Giúp ta cảm tạ hần”

“Vâng”

Chờ cho người kia lui đi, hần bỗng nhiên nhoen miệng cười_”Đến, quan sát Đồng cung đi”

[Lại thêm một lần cờ chồng cờ sao, thật tức cười. Điều bộ nói chuyện khách sáo, mười câu liền khen nhau đủ mười câu, không thấy nhàm chán đến muốn bứt hết lông trên người à. Vô vị]_một lần gó nhẹ bởi vì muốn thể hiện sự khinh bỉ của mình, rất không hay ho liền tạt thẳng vào người vị được gọi là Liêu Tĩnh kia rồi biến mất, khiến cho hần bỗng dưng đánh một lần rùng mình thật mạnh bởi cái lạnh xuyên thẳng xương sống.

P/S : Ngĩ xem, tôi có nên hay không biến câu chuyện này thành truyện ma? Chắc mọi người đang bị bối rối bởi [...] ở đây nhĩ, ừ, tôi lười giải thích lắm. Đơn giản là chúng độc lập, của một người khác, không hề nằm trong bất kì cuộc đối thoại hay ý nghĩ của một người nào thuộc phân cảnh đã diễn ra. Là của một người khác.....

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ngủ Hay Không Ngủ

Hàn Diễm cuối cùng cũng phát sốt, thật sự là có thể chết bất cứ lúc nào. Cả Ly phủ lúc này đều đã bị đánh động thức dậy.

Ly Thành về mặt lo lắng được che giấu bên dưới gương mặt bình tĩnh nghiêm túc của ông ta, nhưng ánh mắt lại là ngôn ngữ tâm trạng rõ ràng nhất. Còn Ly Nhượng, vừa nghe tin báo liền cả người như không còn giọt máu, tay run lên, toàn thân phát lạnh, cả gương mặt trắng bệch, bối rối chạy ngay đến phòng của nàng. Tiểu Thi vẫn bộ dáng bình tĩnh, thay đổi chiếc khăn thứ bảy cho Hàn Diễm, nghe có tiếng bước chân đến liền tự động nép người qua một bên, chăm chú nhìn biểu cảm của gia chủ

Ly Thành cùng Ly Nhượng đến, có chút thất thần. Ngày đó cũng vậy. Ly Hiên cũng là bộ dạng như một xác chết biết thở mà nằm đó, yếu ớt đến đáng thương, khiến người ta không dám chạm vào. Ly phu nhân nhìn không được, đưa tay bịt miệng, những tiếng nấc nức nở cứ như vậy âm ỉ vang lên nơi thanh quản của bà. Có gì đó như muốn vỡ ra. Ly Thành chỉ đứng lặng nơi đầu giường, mắt chăm chăm nhìn vào Hàn Diễm nằm đó [Người nhớ, người đã ngoài tầm với của ta, mạng của người, tự đi bảo trọng] ông tự cười khổ trong lòng, vừa nói xong, chưa được bao lâu thì đưa nhỏ trước mắt liền thực hiện lời nói, cho ông biết thế nào là tự bảo trọng. Đưa mắt nhìn về phía của tiểu Thi, rồi lại trở về Hàn Diễm, lạnh lẽo lên tiếng "Tại sao?"

Tiểu Thi ngay lập tức quỳ xuống, dập đầu xuống nền gỗ "Thuộc hạ có tội, sẽ nhận. Chỉ mong người để ta được bên cạnh tiểu thư"

"Ta hỏi tại sao?"

Tiểu Thi chau mày, mím môi, hít sâu một hơi, lại khấu đầu một lần nữa "Là lỗi của tiểu nhân"

"Lão gia, có thể nào là lỗi của ta không?" Ly Nhượng một hồi kiềm nén, cuối cùng vẫn là giữ không nổi, hai tay nắm lấy vạt áo của Ly Thanh, gương mặt đầm nước mắt ngược nhìn trượng phu "Ta làm sai đúng không?"

Ly Thành hạ mặt, dịu dàng nhìn nàng, đưa tay lau đi nước mắt người trong lòng, lại hôn nhẹ lên trán của nàng "Là do người bên cạnh của tiểu Diễm bất cẩn, không phải nàng"

"Nhưng mà...nhưng mà, chỗ này của ta đau" tất cả mọi biểu cảm của nàng đều là đau đớn mà nhìn trượng phu, tay xiết chặt phần áo trước ngực. Ly Thành thở dài, ôm nàng vào lòng

"Nhượng nhi, tiểu Diễm sẽ ổn thôi, ngoan, sẽ không sao"

"Nhưng mà...."

"Đừng lo, chúng ta không chỉ có mình tiểu Thi" âm giọng từ nhẹ nhàng, cung chiều lại chuyển sang thật lạnh lẽo

Tiểu Thi nghe được lời này như sét đánh thẳng đầu, cả người run lên, vội vàng dập đầu "Lão gia, xin người" nói đến đây, đưa nhỏ dường như đã muốn khóc, cố nén vào tất cả, thật mạnh mẽ nói hết những lời mình muốn "Cho tiểu Thi bồi tiểu thư"

Ly Thành cũng không trả lời, chăm chú nhìn vào người trong lòng, đưa tay vuốt nhẹ lưng nàng "Nhượng nhi, tiểu Diễm rồi sẽ ổn, sẽ tiếp tục gây phiền phức, nàng đừng lo"

"Đêm nay ở đây được không?"

"...."

Ly Nhượng thấy Ly Thành im lặng, nhưng ẩn sâu trong mắt ông vẫn là lo lắng, bà liền mím môi chau mày "Vậy sáng mai"

"Đương nhiên được"

"Ừm"

"Nàng không lo cho Ly Bách sao?"

"Hừ, tên ngốc đó...." nói đến đây nàng lại chau mày, nghiêng đầu ngẫm nghĩ khiến Ly Thành ánh nhìn ngày càng cung chiều vạn phần. Rồi nàng dùng vẻ mặt không mấy chắc chắn nhìn trượng phu "Có phải hẳn lúc này ngồi ngốc bên ngoài đang được gia nhân băng bó không?"

Ly Thành nhìn không được bật cười, đưa tay vuốt ngược hết tóc mái của Ly Nhượng lên "Hắn chỉ là tên ngốc"

Ly Nhượng bĩu môi "Đúng vậy" rồi cứ như vậy rời ra khỏi cái ôm của Ly Thành, mắt lại nhìn qua Hàn Diễm, tay vươn ra có chút run rẩy chạm đến má của nàng, rồi sau đó, nhìn không được dùng cả hai tay áp hai bên má của nàng, mỉm cười trong ghen ngào "Ta không còn giận con nữa, ta đang chờ con, hài tử của ta" sợ bản thân không giữ được lại mau nước mắt, bà nhanh chóng quay đi thật nhanh, chạy ra ngoài, lúc ra cửa lại bất cẩn vấp phải chân của tên ngốc vừa bị mắng bên trong mà suýt té. Vẫn may là hộ vệ bên cạnh Hàn Diễm kịp kéo bà lại, rất quý cũ cúi đầu, lại trở về bên cửa, yên

lặng đứng một bên.

Gia nhân đến, mang thêm một chiếc ghế trúc lót đệm mềm, cùng một chiếc chăn cho Ly Nhựt, để bà ngồi cạnh Ly Bách vẫn đang ngồi dưới hành lang lạnh lẽo, về mặt thất thần bên cạnh lò than ấm nóng. Hai mẫu tử họ, chỉ cách nhau một lò than.

Bà dùng khăn tay, chặn lại nước mắt chực rơi ra, hấp mũi, có chút khàn giọng, nhỏ nhỏ gọi_ "Bách nhi"

Ly Bách vẫn vậy, vẫn ngồi ngốc một chỗ mặc cho hạ nhân bưng bát vết thương, mắt đăm đăm nhìn vào màn đêm vô tận trước mắt. Có đôi lúc, trong đầu hẳn là ngàn vạn câu hỏi, nhưng chỉ một chốc sao, đã chẳng còn gì_ "Mẫu thân"

"Làm sao?"_ nghe người gọi, Ly Nhựt có chút ngạc nhiên vui vẻ, liền nhìn qua hải tử của nàng

"Người có biết trước khi bị đâm một kiếm kia, Hàn Diễm nói gì với ta không?"

"Mẳng nguoi đáng ghét"

Ly Bách nghe vậy, bỗng nhiên cong mắt bật cười_ "Đúng vậy, quả thật là vậy. Người còn hiểu nàng ấy nhiều hơn ta"

Bà khẽ hạ mắt, có chút cân nhắc lời nói của mình_ "Thật sao?"

"Đúng vậy"_ rồi hẳn lại thờ dài, cúi đầu nhìn xuống mặt đất, thờ dài một lượt, ngã lưng tựa ra cánh cửa phòng phía sau, hai mắt nhắm lại_ "Không nghĩ tới, giây phút sống chết kia, muội ấy lời cuối cùng chỉ là để mắng ta. Làm hại ta tưởng nàng chỉ đang diễn trò"

Nghe Ly Bách nói, Ly Nhựt mím môi lắc đầu_ "Vốn ở đây chẳng có gì cho tiểu Diễm vương vấn cả"

Hắn nghiêng đầu nhĩ vị mẫu thân của mình. Có lẽ, đã quá lâu rồi, hai người bọn họ mới có thể có một cuộc trò chuyện đơn giản về một người nào đó như thế này. Không cần suy nghĩ, không cần tính toán, không cần lo âu, chỉ cần cảm giác được gì thì nói ra. Một sự thật rất nhẹ nhàng mà hẳn hình như đã bỏ lỡ quá lâu. Ly Bách nhìn mẫu thân hẳn, mỉm cười tự tin thêm một chút hài lòng_ "Ta lại nghĩ muội ấy tìm được rồi"_ bởi vì, hẳn nghĩ, hẳn cũng hiểu người đang nằm bên trong

Ly Nhựt nhướn mày, có chút ngạc nhiên rồi lại mỉm cười_ "Vậy thì còn gì bằng"

"Nương"

Bà gạt mình, sau đó cười thật hiền, chuyển người, hai tay đều đặt lên một bên thanh vịn để trực tiếp nhìn vào Ly Bách, chờ hẳn nói tiếp. Chỉ là, một mảnh yên lặng xuất hiện và kéo dài. Ly Bách hẳn đã mở miệng định nói điều gì đó, con tim thôi thúc hẳn phải nói, nhất định phải nói. Nhưng rồi lý trí lại kiềm hãm lấy tình cảm, như một ổ khóa tự động rào chặt lại cánh cửa không cho thứ bên trong thoát ra. Hẳn bỗng nhiên có một thứ lo lắng mơ hồ đang dâng lên trong lòng.

Ly Nhựt vẫn chờ đợi, chờ cho hẳn nói với bà bất cứ một thứ gì đó. Bà vẫn luôn lắng nghe, luôn luôn chờ đợi hải tử của nàng. Và hình như, lạ quên mất một thứ cũng quan trọng không kém

Và rồi, câu chuyện cũng không được tiếp tục, vẫn là màn đêm yên tĩnh bao trùm mọi vật, vẫn là mỗi người một tâm tư, một cảm xúc riêng

Đêm nay, không chỉ thư phòng, cả Ly phủ đều sáng đèn. Chỉ là không náo nhiệt, cũng không ồn ào.

"Lão gia"

"Tại sao nguoi không cho họ đi cùng?"_ ông chậm rãi đi lên, tự tay cầm lấy khăn ấm mình vừa vắt xong, mang qua thay cho Hàn Diễm đang ngủ không an ổn bên giường

"..."_ tiểu Thi mím môi, đầu một khác cũng không ngẩng lên, vẫn là quỳ một bên từ đầu cho đến lúc này_ "Là tiểu nhân tự phụ"

~

"Nguoi nói, thấy nữ nhân kia bị người khác dẫn vào bìa rừng rồi mất dấu?"_ Trịnh Hành bên trên đang đọc áng thư, bởi vì mấy lời báo cáo kia mà không khỏi chau mày. Hẳn cảm thấy có thứ gì đó không ổn. Người của hẳn cứ đi theo dõi, vậy mà lại không thu được gì nhiều_ "Đến Ly gia xem tình hình, trở về báo cho ta"

Tên thuộc hạ bên dưới nghe lệnh, nhưng lại chân chờ vẫn chưa đi. Trịnh Hành thấy, nhưng hẳn lại không muốn hỏi xem tên kia còn gì muốn nói, vẫn bình thản đọc án thư trên tay. Người bên dưới liền thức thối, cúi người_ "Vâng"_ sau đó nhanh chóng rời đi.

Nhưng chưa được bao lâu thì lại có tiếng chuông_ 'Leng keng'_ vang lên, Trịnh Hành mắt liền hướng về phía âm thanh phát ra, lại nhìn đến quyển sách, nhắm mắt thờ dài, thả lỏng tinh thần, hẳn bỏ lại sách trên bàn, bản thân đi đến nơi có tiếng chuông kia. Vẫn như bao lần, đưa tay lên, nhẹ nhàng và cảm nhận địa phương kia, chậm rãi xoay nhẹ, cánh cửa trước mặt cũng mở ra. Chỉ là không khí trầm thấp nơi đây, khiến hẳn có chút khó chịu.

Bước chân xuống bên dưới, liền thấy có bóng người to lớn, liên tục đi qua đi lại trong có vẻ rất lo lắng

Vừa thấy được rõ người muốn gặp mình, hắn liền mảy khẽ chau_”Có việc gì?”

Hắn vừa lên tiếng, người kia liền về mặt hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, dập đầu ba cái liền, sau đó cũng không dám ngẩng lên, giọng nói tràn ngập sợ hãi_”Điện hạ, tiểu nhân đáng chết. Tên Lịch Thanh kia gần như phát điên sau khi đến nhìn đao của hắn”

“...”

“Hắn nói có người trộm đao của hắn. Đòi giết bọn hạ nhân xung quanh bởi vì cất giữ không cẩn thận”

“Còn không phải tại hắn vừa về đến nơi liền không muốn mang nó bên cạnh”

“Đạ, bọn tiểu nhân nhìn qua, bên trên cũng không có dấu vết gì. Vậy mà hắn vừa nhìn qua liền nổi giận, cầm đao vung lên khắp nơi, đã có vài người bị thương rồi”

“Ngươi là sư huynh của hắn, không cần, lại đến tìm ta?”

“Là...”

“Sao?”

“Người của chúng ta bên Vân phủ vừa gọi tin đến. Vân vương vừa bị Lịch Thanh mang đao đến đòi mạng”_hắn nói đây, cả người không kiềm được liền run rẩy_”Là nghe tin, thuộc hạ vẫn bán tín bán nghi bởi vì tình hình hỗn loạn gần đây giữa...người và Vân vương. Lịch Thanh nghe tin cũng không nghĩ nhiều liền chạy đi tìm đao...sau đó thì bắt đầu nổi điên. Thuộc hạ là lo lắng, nên chạy đến, báo tin cho người sớm một chút”

“...”_Trịnh Hành nghe xong liền mảy chau thật chặt, hai nắm tay xiết vào nhau, răng cũng đã nghiến chặt_[Là ai!]

“Theo như lời của điện hạ, ba ngày nay đều không bước nữa bước ra bên ngoài. Hôm nay trong khi thuộc hạ và hắn cùng huynh đệ khác vẫn đang ăn uống cả buổi tối, hoàn toàn không ra ngoài, thì lại nghe được tin tức kia”_hắn lén lút ngẩng đầu muốn nhìn biểu tình của chủ tử, nhưng mà mắt chỉ vừa lén lút nhìn lên thì ngay lập tức lại đối mặt với nền đá lạnh lẽo bên dưới, hắn không đủ can đảm. Có thứ gì đó như đang trấn áp hắn. Con người nhìn tưởng chừng như luôn im lặng đến vô hại trước mặt thất sự không như vậy.

“Ngươi lui đi”

Phản ứng này là ngoài dự đoán, Hắn nghĩ Trịnh Hành sẽ nổi giận hay chửi rủa gì đó, nhưng rồi vẫn như bao lần, ngài vẫn điềm tĩnh, thật lạnh lẽo mà trả lời, mỗi lần như vậy lại khiến tâm thần của hắn như muốn đứt dây đàn_”Đạ?”

“Khi nào cần, ta sẽ đưa thư, lần sau cũng không cần kéo dây chuông như vậy nữa. Ta muốn các ngươi có mặt đầy đủ. Nhớ, lúc nào cũng phải kiểm tra người. Nhắc với bọn chúng, nhớ rõ hành tung người bên cạnh cho ta. Trừ gian phía Đông, đừng để lộ tin. Cũng như cử người đặc biệt giám sát. “

Hắn nghe được không khỏi thở dài an tâm, đồng thời hai mắt cũng sáng lên, quỳ thẳng lưng_”Đã rõ thưa điện hạ”

“Lui đi”

“Vâng”

Chờ người lui đi, Trịnh Hành liền đi đến bộ ghế gần đó mà ngồi xuống, thở dài một hơi, nhắm lại mắt đồng thời đưa tay lên xoa xoa hai bên thái dương, rồi lại ngẩng đầu, ánh mắt thật vô định_”Dược nhi, nếu là nàng, sẽ ra sao?”_bất giác lại hít một hơi thật sâu và mỉm cười_”Bởi vì là người nâng đỡ cho ta, ta đương nhiên sẽ sử dụng đúng cách khiến cho nàng ưng ý nhất, để lúc đến gặp nàng, ta sẽ không phải lúng túng. Đúng không Dược nhi”

Sau đó, hắn lại đắm mình trong bầu không gian tĩnh lặng của mặt thất ngầm. Vốn bên dưới Đông cung cũng như bao nơi khác, sẽ chẳng hề có một lối đi bí mật nào. Nhưng Trịnh Hành là vì nàng mà cho người đào từ bên ngoài vào một đường hầm bất chấp bao nhiêu nguy hiểm cận kề. Sau đó bí mật cho người đến thiết kế lại cơ quan cùng mặt thất. Xong việc liền thủ tiêu, cũng thu lại vào tay tất cả bản chế tạo. Thế nhưng, hầm vừa xong, người kia cũng biến mất. Chỉ để lại những gì nàng tặng hắn. Duy chỉ có nàng là vẫn thiếu và hắn vẫn đang chờ. Chờ một ngày nàng xuất hiện.

Trịnh Hành cứ ngồi thẫn thờ như vậy, một nén nhang trôi qua, hắn vẫn không có chiều hướng tỉnh giấc mộng ảo. Nhưng chưa thêm nữa khắc dư sau, hắn đã đứng dậy, không chút chần chừ xoay lưng bước đến cánh cửa đóng chặt kia, vươn tay sờ lên mặt tường lán mịn, xoay ngược bông hoa nhỏ bên góc trái, cửa lại một lần nữa mở ra

Hắn trở về chỗ ngồi, cửa sổ để mở liền có bóng đen đi vào, cũng không đến trước mặt hắn, mà ngay tại cửa sổ liền đi thẳng qua bên phải, phía sau chỗ ngồi của Trịnh Hành, quỳ xuống một chân_”Điện hạ, Ly gia xảy ra chuyện. Đa số đều tập trung ở gian phòng của nhị tiểu thư. Cả phụ phụ Ly gia cũng ở đó, còn có Ly thiếu gia đang ngồi ngốc trước cửa”

Trịnh Hành mảy nhẹ chau nhưng rất nhanh liền trở lại bình thường, vẫn về mặt lạnh lẽo không cảm xúc_”Ngươi có thể lui. Phần người đến canh chừng Ly gia. Nhớ chỉ một người, có tin liền đến báo cho ta”

“Vâng”_tên thủ hạ trở ra, không quên tiện tay giúp hắn đóng lại cửa sổ

“Nếu đã muốn ta vào, cũng không tệ, ta sẽ diễn cùng người. Mong ngươi sẽ cho ta một đáp án ta hài lòng nhất”_Trịnh Hành một tay cầm án thư, tay kia

lạ khê xiết chặt. Có người có thứ mà hấn muốn, bày ra nước cờ để hấn phải đi bước tiếp theo.

[Ta có nên hay không gián tiếp báo tin này cho phụ hoàng biết rõ? Mọi việc sẽ rất thú vị nếu người biết được việc này....Không cần. Nếu đã động được đến Trịnh Lương, người kia chắc chắn đã có biện pháp. Xem như ta cho người dùng danh nghĩa của ta mà làm loạn]

~

“Khụ Khụ khụ”_Đào Hoa gấp người ho khan, nhưng lại làm động vết thương sau lưng nên liền giật mình ngồi thẳng lưng khiến vết thương vốn âm ỉ đau thì hiện tại đã đạt độ đau nhe răng trợn mắt. Ngay lập tức miệng mở lớn như muốn hét_“Ta rất đau”_nhưng lại không có bất kì âm thanh nào thoát ra ngoài tiếng hít sâu, lại thêm ánh mắt như phát hiện bản thân bị gián bò lên chân, kinh dị, gớm ghiếc. Còn hai tay cứ ngoe nguẩy, cố chạm ra phía sau để xem rốt cục vết thương có chảy máu hay không

Hấn bởi vì được bàn giao chăm sóc chủ tử thích gây họa này của cốc nên phải ngồi đối diện người trên xe ngựa, trợn mắt chứng kiến người kẻ nhiệm tương lai của Đào cốc ngồi một bên ngoe nguẩy làm trò. Đang lúc định nhắc nhở người thì màn xe được vén lên. Đào Hoa thôi hành động buồn cười của mình nhưng là vẫn giữ nguyên vẻ mặt bất hảo kia mà nhìn ra, liền đụng phải tên thù vạ thân cận của mình, người liền khinh bỉ, lại quay sang một bên, tiếp tục cố vươn tay chạm vào vết thương

“Người ra đi”_Điều Ngạn biểu cảm bình thản nhìn người, nhưng vừa nhìn qua người bên trong liền áp bức hết mức có thể

Tên ngồi bên trong định nói gì đó nhưng lại thôi. Hấn cũng hiểu, hấn không nên ngồi bên trong đây. Đào chủ là một người tính tình rất lạ lùng. Nàng chỉ giao thiệp với những người nàng muốn. Và nàng muốn gì thì chả ai biết được. Nhưng người khác, dù cho là ai đi chăng nữa thì đều bị người xem như không khí, không quan tâm hay dù là hỏi thăm đơn giản nhất cũng không hề có. Dù là diễn trò, hấn biết rõ, nếu có diễn, vị chủ tử này cũng là diễn cho chính mình người xem, căn bản không coi hấn có tồn tại_”Được”

Người kia đi ra, Điều Ngạn hấn đi vào, mang theo hạp thức ăn vào trong, yên lặng ngồi vào chỗ, chậm rãi mở hạp thức ăn và... đặt qua một bên

“Về mặt đó là làm sao?”_Người nhìn bàn tay mình, lật tới lật lui, rồi đặt lên chân, nghiêng đầu, ánh mắt thờ ơ nhìn Điều Ngạn

“E là lần này, cơ hội cho người nữa bước ra ngoài cũng là rất khó”

Đào Hoa mắt liếc ngang, biểu cảm không quan tâm nhưng lại thờ dài_”Không sao”

Điều Ngạn khó hiểu, mày khê nhưn, đưa qua bát thuốc. Vị chủ tử này của hấn, một khắc chịu ngồi yên hay không làm phiền người khác đã là rất kì tích rồi, lần này, không những không thể ra ngoài mà còn bị giám sát chặt chẽ, vậy mà người vẫn dửng dưng_[Chẳng lẽ lại nghĩ ra việc gì rồi sao?_] nghĩ đến đây, hấn không khỏi rung mình_[Sẽ không ai chịu nổi quá ba ngày đâu. Nhất là lão cốc chủ]

Người mỉm cười khi thấy biểu cảm kia không mấy thay đổi, nhưng lại hiểu rõ tâm tư như vũ bão của người bên cạnh mình, chuyển sang nhưn mày về mặt đầy hứng thú_”Đừng lo, ta hiện tại sẽ không làm gì. Căn bản là họ cần thời gian để chuẩn bị tốt cho mọi thứ”

“Tại sao người lại tin tưởng tên Trịnh Hành sẽ dễ yên dễ người giả mạo?”

“Khụ khụ, đáng, đưa nước đây”_người nhận nước vào tay, nửa mệt mỏi, nửa vội vàng muốn uống nước từ người bên cạnh đưa qua_”Không phải là tin tưởng, mà chắc chắn là vậy. Chả lẽ hấn chạy đến trước phủ của Vân vương, vỗ ngực, trào nước mắt”_người liền dụng tay chặn cổ, thét lên tông giọng chói hết mức có thể_”Ta không có làm mà!!!”

Sau đó lại như chưa có gì, uống tiếp một ngụm nước_”Ai tin. Mà có khi tên Trịnh Lương đa nghi kia lại tin, rồi nghĩ đây là do Ly Bách. Sao cũng được. nhưng việc này Trịnh Hành sẽ làm im, nhắm mắt cho qua mà thôi. Hấn vốn dĩ là con cờ bùong bình, nguy hiểm ít người biết. Mà chuyện này bọn chúng sẽ bưng kín không để cho lão hoàng đế bên trên biết rõ tình hình. Có khi, Trịnh Lương còn nghĩ là nàng ta chết rồi cũng nên. Hiện tại, nếu nữ nhân kia chết, mọi khởi nguồn cũng sẽ biến mất bởi vì ta sẽ thu tay, Ly Bách mất đi tiềm lực lớn nhất hấn từng có, Trịnh Hành vẫn sẽ lạc lõng và còn nhiều thứ khác nữa trùng hợp..ừm kết dính lại với nhau sẽ tan rã, trò chơi dây vò người khác của Trịnh Lương vẫn sẽ bình yên mà tiếp tục. Không thú vị đúng không. Ta cũng thấy thế mà”_Người không quên vừa nói lại vừa mình họa theo, sau cùng về mặt trẻ nhỏ tin vào điều kì diệu, gật gật đầu hướng thủ vệ ngồi đối diện mình, giờ ra ngôn tay cái, nháy mắt mỉm cười

Hấn trầm mặt cúi đầu không nói, nhưng bàn tay đã xiết lại_”Người lại lừa ta”

Đào Hoa liếc qua nhìn hấn, về mặt vẫn rất thờ ơ, chính người tựa vào vách lót đệm một cách thoải mái nhất, dĩ nhiên người biết chắc hấn đang nói đến việc người động vào vận mệnh của người khác mà lại đi ba hoa rằng sẽ không có vấn đề gì. Thì sao? Người mặc kệ_”Muốn để ta lừa tiếp hay là tránh xa ta ra, người có thể chọn”

“...”_hấn vẫn cúi đầu, mỉm môi yên lặng, sau một lúc thì mới ngẩng đầu nhìn người, về mặt trông như chưa từng có chuyện gì xảy ra hay có dấu hiệu thiệt thòi gì có_”Tại sao?”

“Người hỏi việc gì?”

“Tại sao lại có hoàng thượng trong việc này?”

Người nhưn mày, về mặt rất chi là hiển nhiên, nhún nhẹ vai_”Bảo bối của hấn mà”

Hắn nhìn người bằng ánh mắt_ 'người có làm không, ta không tin đâu'_ rồi khẽ lắc đầu thể hiện sự khinh bỉ nhỏ với chủ tử nhà hắn

Đào Hoa nhướn mắt, nhếch môi rồi bật cười_ "Ta nói rồi, nữ nhân kia, đi đến đâu cũng đều có người lo lắng, chỉ là cô ta không biết thôi. Khụ khụ"

"Nàng ta nói rất nhiều"

" Dĩ nhiên"

"Nhưng chỉ có một câu hỏi"

"..."_Đào Hoa đáng yêu, vui vẻ chau mày, mắt khẽ đảo vòng tròn_ "Đừng nói nàng ta hỏi hiện tại ta còn mẫu thân hay phụ thân nha"

Hắn lần này thật sự trừng mắt nhìn người, câu hỏi này nếu xét theo mọi khía cạnh phân tích của hắn thì nó là một câu hỏi không thua kém gì nữ nhân gọi Diễm kia. Hắn cười khổ sở, xoay người rót thêm nước vào cho nàng_ "Là hỏi người nam hay nữ nhân"

Đào Hoa lần này vẻ mặt lại khó chịu, chu môi, ánh mắt dò xét từ trên xuống dưới người trước mặt_ "Đừng nói ngươi bảo ta là nữ nhân"

"Không, ta không có"

"Nếu ngươi trả lời là nam nhân, chủ tử ta sẽ tha thứ cho tội đồ ngươi!"

Hắn trong lòng thầm roi hai hàng lệ dù bên ngoài vẫn rất bình tĩnh_ "Ta bảo không phải chuyện của nàng ta"

"Đi, ra ngoài liền!"

"..."

~

[Ai vậy?]

[Sao lại ngồi ở đó?]

[Sao lại chỉ có mình ngươi?]

[Ngươi bị lạc? Không ai đón ngươi? Hay ngươi bị gạt? Hay là bị bỏ rơi? Ta có nên đến gần để ngồi cạnh ngươi, cùng ngươi chờ người đang chờ có được không?]

[Ta không muốn thấy bất kì ai một mình như vậy]

Nói dối

Là bản năng sợ hãi một mình thôi, đừng bịa đặt

[Chả lẽ ta còn không rõ ta, chờ ngươi xen vào?]

Là do ngươi tự biện hộ. Ngươi chính là tự tấy nảo về sự cô độc của bản thân. Bởi vì sự thật ngươi làm gì cũng đều một mình, phải tự lực mà sinh. Không nghe câu, chỉ có người từng trải mới biết nơi đó đau ra như thế nào và sẽ không muốn bất kì ai khác một lần nữa giống mình sao?

Hàn Diễm mỉm cười_[Có lẽ vậy. Giờ thì ra chỗ khác, đừng cản đường ta]

Ngươi sẽ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lỗi Của Ai?

Lại đến, hắn lại đến, tại sao ta bước đến nhưng khoảng cách vẫn không thay đổi? Chuyện thật lạ

[Là do ngươi vốn chẳng bước đi, ngươi bỏ hắn lại]

Ngươi không thấy ta đang bước sao?

[Gọi hắn đi]

Gọi???

Này!

[Tên hắn kia]

Làm sao ta biết?

[Người quên hắn rồi]

Vậy người biết sao?

[Chút đỉnh]

Vậy tên hắn là gì?

[Sao không tự nhớ]

Gọi tên thì sẽ đến gần được sao?

[Có thể]

Nhưng ta không biết

[Người phải cố nhớ]

Có gọi ý không?

[Không]

Mệt, ta lười

[Vậy hắn sẽ vẫn mãi đứng đó, cô độc, đáng thương một mình ở đó. Người sẽ không chịu nổi đâu]_giọng nói đó đến đây lại cười khúc khích

Hàn Diễm lườm ngang_ Tại sao lại chịu không nổi?

[Bởi vì trong tâm trí, sâu trong lòng người, người biết rõ lý do]

Người nói chuyện thật mập mờ, chỉ khiến ta muốn từ bỏ.

[Người mãi mãi đối với bóng dáng cô độc kia, một khắc cũng sẽ không bỏ được]_ lại khúc khích cười

Vậy tên của hắn là gì?

[Hiện tại ta nói người cũng không nhớ đâu]

Làm gì?

[Người đang ở ranh giới đấy thôi]

Ranh giới?

[Sao không thử một lần quay đầu]

Bọn họ là ai?_ Trước mắt Hàn Diễm lúc này chính là hình ảnh của một gia đình nhỏ vô cùng vui vẻ trò chuyện cùng nhau

[Người phải tự nhớ chứ]

Đầu ta trống rỗng, không nghĩ nổi. Sao không thấy lựa chọn của người trong khi người thấy được của ta?

[Bởi vì ta không có quyền chọn lựa]

Vậy sao người ở đây?

[Bởi vì người ở đây. Nói xem, bóng dáng cô độc kia hay là niềm vui của một gia đình hạnh phúc, người chọn]

Nàng lặng yên, mắt ngắm nhìn gia đình bốn người vui vẻ trước mắt mà không khỏi nghiêng đầu mỉm cười, sau đó cảm thấy có chút mệt mỏi, vậy là ngồi bệt xuống, hai chân cũng co lại, cầm gác lên, mang theo niềm vui len lỏi mà nhìn đến gia đình nhỏ kia

[Nếu đã nhìn lâu như vậy sao không chọn bọn họ?]

Hàn Diễm khẽ mỉm cười, vẫn chăm chú dõi theo như một đứa nhỏ thấy đồ chơi trong cửa hàng_ Hiện tại chỉ muốn nhìn

[Người có thể tận hưởng nó]

Ừ

“Phụ thân, ta chưa từng biết tiểu Thi lại là ám vệ bên cạnh Hàn Diễm”

“Là do người vốn chẳng quan tâm đến nàng. Thêm nữa, tiểu Thi vốn võ công cũng không tốt, ta không gọi là ám vệ hay thủ hộ, chỉ là người bên cạnh giúp ta chăm sóc nàng”_ Ly Thành không quan tâm Ly Bách, vẫn chăm chú đọc sách

“Tại sao không giúp tiểu Diễm làm một đám tang giả, để nàng sau đó có thể rời đi sống thật với những gì nàng ta có thể có được?”_ trước mặt phụ thân, Ly Bách cuối cùng cũng vẫn chỉ là hải tử, mặc kệ không cần im lặng suy nghĩ kĩ, có thắc mắc hẳn cảm thấy khó giải được liền hỏi

“Ly Bách người tình nguyện sao?”

Hắn quay đầu nhìn Ly Thành, rồi lại hạ mắt, quay đi_ “Chung quy cũng là chuyện của ta”

“Đã muộn”

Ly Bách trừng mắt, có chút ngỡ ngàng mà chau mày_ “Vẫn còn kịp”

“Đường mệnh kế tiếp của nàng ta đã xuất hiện. Người nghĩ với ba lớp mặt nạ đều đã đem cho người ngoài nhìn qua thì còn có đường thoát sao? Người nghĩ cớ đã đi thì thu lại được sao?”_ Ly Thành thờ dãi, lắc đầu_ “Lần trước, ta còn có thể quản, giúp người giữ lại cái gọi là gia, là nhà. Còn lần này, thứ lỗi cho phụ thân bất tài này, ta không thể cải mệnh, đã hoàn toàn không thể nữa rồi”

Ông cũng không đọc sách, quay đầu nhìn khung cảnh trời quang không một gợn mây bên ngoài, nhưng hiển nhiên, ngay cả ngọn gió thoảng hay tiếng hót líu lo của chim nhỏ cũng không hề có. Lồng đèn vẫn như vậy im lặng dưới mái hiên_ “Người muốn bỏ, chưa chắc tiểu Diễm hay người khác đã buông”

“...”_ Ly Bách quay người nhìn đến Ly Thành từ lúc nào đã đi đến cửa sổ, hai tay một sau lưng, một trước ngực

“Có thêm một người, bởi vì ván cờ này của người, nửa kiếp người liền đánh đổi vào mạng của Hàn Diễm đem qua. Vốn đem qua, đã tuyệt số rồi”

“...”_ hắn mím môi, quả thật không ngờ tới lại kéo theo nhiều chuyện như vậy. Rốt cục lại là vì cố chấp, hiếu thắng của bản thân

“Chính người đã ngăn lại tự do của nàng, bắt nàng ở lại”_ ông quay lại, nhìn tiểu hải tử của mình ngày nào vẫn còn chạy quanh vui vẻ gọi phụ thân, gọi nương, thích đòi ăn kẹo ngọt khiến người ta muốn ôm, muốn cưng chiều mãi không thôi, vậy mà vừa chớp mắt, hiện tại đã là thiếu niên tổn thương cùng sai lầm chồng chất_ “Ván cờ của người, vốn đã bắt đầu trước khi người kịp nhận ra rồi”

“Phụ thân”

“...”

“Hải nhi trước tị lỗi với người”

“...”_ Ly Thành giấu đi ngạc nhiên vào sâu trong tâm khảm cùng kinh hoàng_ [Đứa nhỏ này hạ quyết tâm!]_ nắm tay của ông khẽ xiết chặt, khi thấy Ly Bách sau bao năm dài đằng đẳng, cuối cùng cũng chấp nhận hưởng ông mà mỉm cười, dù lại là nụ cười mệt mỏi

“Ta về sau sẽ cố không để người trong Ly gia bị ảnh hưởng”

Ông ngay lập tức chau mày, ánh mắt khó hiểu nhìn đến hải tử trước mặt này. Đứa nhỏ này, thật sự đã hoàn toàn bức ra khỏi vòng tay mà ông luôn cố giữ nó ở bên trong, bao bọc, che đậy nó suốt hai mươi năm. Nhưng mà mấy lời kia, thật sự khiến người làm phụ thân như ông cảm thấy ứ nghẹn, cảm giác rất khó chịu_ [Cũng không tệ]

Cuối cùng một lời cũng không nói tiếp, chỉ có thể cười chua xót nhìn theo bóng lưng Ly Bách rời đi. Ly Thành ông, chẳng lẽ lại tính toán thứ gì đó sai sót nữa rồi sao? Hay là, ông vốn không hề thấu suốt đứa nhỏ nhà mình

Bất an quán quanh.

Ly Bách thật chậm rãi rời đi, trong lòng hẳn lúc này cứ nghĩ là trăm mối tơ vò, nhưng thật ra, một chút rối rắm cũng không có. Hẳn thật sự đã nghĩ không muốn Hàn Diễm vì trò đùa của bản thân mà lại thương tích, thống khổ như thế kia. Nhưng rồi hắn lại nhớ, ngày đó, có người chạy đến, trước mặt hắn, nắng hẳn nàng chẳng cần quan tâm đến bất cứ việc gì, nàng vẫn sẽ đi con đường nàng đã chọn.

Hàn Diễm của hắn có lý do để sống.

Hắn cũng có mục tiêu để tiếp tục sống.

Hai người chỉ là tình cờ chọn cùng một con đường dù không hề rõ ràng mục tiêu hay đích đến của người kia.

Vậy là đi chung, nhưng còn phương thức đi như thế nào, hắn chỉ mới nắm một nửa. Nửa kia lại đang mê man trong phòng.

Bước chân không tự chủ, lại đi đến nơi của Hàn Diễm lần nữa. Nhưng chỉ dừng lại ở dưới bậc tam cấp, cũng không hề có ý định tiến lên gỗ, hai tay bắt ra phía trước, cứ như vậy đứng yên, tầm nhìn hướng về cánh cửa im lìm đóng chặt.

Một nén nhang qua, cuối cùng, hắn lại mỉm cười, rút trong ống tay áo ra một hộp gỗ được đeo gọt tinh xảo, đặt xuống bậc thứ hai tam cấp, quay lưng rồi đi. "Quả đã nhận, không được mang trả"

Ly Bách vừa đi khuất sau cổng đá thì Tiểu Bạch lại từ trong mà đập cửa, mang ra thao nước nguội lạnh rồi đi, mắt vừa kịp nhìn đến hộp gỗ bên dưới, cũng không để tâm, bước qua tiếp tục công việc của hắn.

Cũng không thể ngờ được hắn có ngày thấy được người kia tiêu tụy như vậy. Vốn nàng so với bình thường không khác với người chết là bao nhiêu ngoài việc máu chảy, tim đập, ngực phập phồng, mắt linh hoạt, tay chân cử động bình thường và não còn hoạt động. Nhưng mà hôm nay nhìn qua, hắn thật sự đã nghĩ có phải hay không người kia vốn đã chết nhưng chỉ tại người nhà Ly gia này quá cứng đầu. Quả thực từ khi tức hay hơi thở của nàng đều suy yếu đến khó có thể cảm nhận. Hiện tại ban ngày tình hình có thể là tạm thời an tâm, nhưng đến đêm thì lại phát sốt, không cần thận liên có thể một đi không trở lại bất cứ lúc nào.

Không rõ ràng vì sau, hôm nay hắn sẽ như bình thường, ra ngoài tìm kiếm chút ít tin tức nhưng mà hiện tại lại ngoan ngoãn ở đây, chấp nhận nghe lời tiểu nha đầu tiểu Thi kia, liên tục chạy tới chạy lui thay nước, mang khăn mới đến.

Hắn còn chưa kịp trông chờ xem Hàn Diễm sẽ làm gì với lời hứa của nàng nói với hắn lúc trước thì hiện tại liên sống chết cũng không rõ ràng. Tâm của hắn lại không khỏi càng thêm lạnh lẽo.

Người trước mắt, quá yếu ớt. Ngay cả tánh mạng cũng không giữ nổi. Thật sự sẽ có thể giúp được như lời nàng hứa hay như Ly Bách khẳng định?

~

Nàng bất giác quay đầu, ngơ ngác hỏi_ Hắn đâu rồi?

[Người hỏi ai?]

Vậy là có người đón hắn rồi sao?

[À, là tên kia sao? Diễm này ta không rõ]

Đã có người để hắn tự động tiến tới rồi sao?

[Này, người ôn không?]

Ta nghĩ, sẽ lại ngồi chờ, chờ ai đó thật sự muốn mang ta cùng đi theo. Ta không biết tại sao lại nói như vậy, nó như khúc mắc vậy dù ta không hiểu nó. Thật lạ lùng

[Sao người không chọn gia đình vui vẻ kia?]

Chắc gì đã cần ta. Nếu ta bước tới, họ sẽ vui vẻ chứ? Nhưng vui vẻ với ai? Sẽ với ta không?

[Này, trông như người đang nhớ lại vài thứ đấy]

Ta không biết, cứ mở miệng là mấy lời như vậy lại tuôn ra. Hiện tại, cảm xúc của ta cũng không có

Bỗng nhiên dưới chân Hàn Diễm có thứ gì đó nho nhỏ lăn tới, sau đó đảo vài vòng rồi ngã sập xuống

Tiền?

[Sao lại ở đây?]

Hàn Diễm ngẩng đầu, một người áo choàng đen lẳng lặng đứng đó, khoảng cách cũng rất xa khiến cho tiếng chuông 'linh đình' thật mộng ảo, thần bí. Hàn Diễm ngơ ngác đứng đấy, tiến tới, trong tay là đồng tiền

Nhưng đi được vài bước nàng lại dừng. Khoảng cách, khoảng cách vẫn xa như vậy. Không hề thay đổi. Nó khiến tâm trạng của nàng chùng xuống rất nhanh, cảm thấy vô cùng mệt mỏi

[Là bởi người chưa từng cố gắng]_giọng nói kia lại vang lên, mang theo một chút trẻ con nhưng lại hững hờ

Ta đã từng_Hàn Diễm bỗng nhiên cảm thấy rất tức giận, cả người cũng nóng bừng lên

[SAO? Đây, người nên bình tĩnh lại, cơ thể người không chịu nổi kích động đâu]

Nàng hít sâu, nhắm mắt, lẩm nhẩm vài nốt nhạc không hề theo trật tự nào, sau đó lại mở mắt, mông lung nhìn nền đất trắng xóa bên dưới_Không biết, chỉ có cảm giác đã từng rất cố gắng

Người đó thở dài_[Người lại khóc]

Ta khóc?_Nàng đưa tay lau mặt, nhìn đến ngón tay quả thật ẩm ướt bên trên_Sao lại khóc?

[Người đau lòng, người tiếc nuối, người bị thương]

Nhưng ta không cảm thấy gì cả

[Người phải tự mở khóa cho thứ tự người đưa vào rương rồi hàn kín lại. Ta không giúp được]

Ý của người

Người đó thở dài_[Không phải là người quên, người là tự phong bế]

Bóng đen trước mặt bỗng nhiên quay lại làm cho tiếng chuông 'linh đình' theo cử động mà thanh thúy vang lên thật rõ ràng, Hàn Diễm nheo mắt nhìn, bỗng nhiên suy nghĩ, người kia là đang cười. Nụ cười cố nhân, nụ cười vui mừng.

Quen biết sao?

[Không khẳng định, nhưng ở đây, đều là... kí ức của người, cũng là chọn lựa người mà người phải chọn]

Ta một

[Không sao, người vẫn còn thời gian]

Thời gian sao?

~~

“Đây, Đào chủ thật sự về rồi sao?”_nữ nhân Hoa trong tay là thùng gỗ chất đầy quần áo xoay qua nói với người bên cạnh

“Ừ, ừ. Nhưng mà vẫn đang bất tỉnh. Nghe nói từ lúc đưa về đến giờ, người cũng chưa có tỉnh để mắng ai cả”_nữ nhân Huệ khẽ búi môi đặt xuống thùng gỗ, ngã người, hai tay đỡ sau lưng_”A, đau chết mất”

“Sao có thể!!! Cái tên Diêu Ngạn cả người đầy độc, lạnh lẽo như tuyết rơi mùa đông vậy mà không bảo vệ được người sao?”_nữ nhân Lan mang ra bàn giặt cùng vài thanh gỗ đưa cho mấy nữ nhân gần đó cũng đang hướng họ với ánh nhìn thắc mắc

“Haiz, ta không rõ. Nhưng mà, thật vắng vẻ”

“A, đúng vậy a. Ta chán chết mất”

“Lại còn cóc chủ cũng cấm chúng ta không được lại gần nơi của Đào chủ”

“Sao có thể”

“Ngài trông có vẻ tức giận”

“Không lẽ, Đào chủ ra ngoài, bị người ta làm bị thương rồi cóc chủ đích thân ra trận nhốt người về?”

“Ta lại nghĩ, lần này người đi chính là tìm ra được chân mệnh của đời người. Nhưng mà lại bị cóc chủ phát hiện. Bởi vì trên quần áo của người, vết máu nhuộm ra lại là đường xéo”

“Người nói cái gì, người bị thương”

“Ừ ừ, quần áo của người được giặt riêng mà, ta là tình cờ đi ngang qua thấy được. Thật sự là rất bất ngờ đấy”

“Người làm sau biết được giặt riêng. Trong cóc, đâu phải chỉ mình Đào chủ là mang ra riêng”

“VẬY ta hỏi người áo choàng đen nằm đó, dây chuông vàng nằm ở chỗ nào. Người nói xem của a!”

“Ta không tin cốc chủ nữ đánh người!”

“Nếu...”

“...Thật sự bị đánh?”

“Nguy to rồi!!!”

Cách đó một quãng khá xa, tại tư phòng của mình, Đào Hoa nhân nhả ngòi ghé mây đệm hoa mềm mại ở bên ngoài, trên tay lại là bánh ngọt, mắt không khỏi nhắm tịt lại với nhau bởi vì vui vẻ [Không nghĩ tới bất tỉnh lại có thể đồng mộng. Haha. Trong rất bất lực thì hahahaha] càng nghĩ thì Đào Hoa lại càng muốn cười, không chịu được cơn đau mà lại bắt đầu nhăn nhó

Đúng lúc này thì có người bước vào, trên tay là thứ khiến con người ta vừa nhìn liền hận không thể thủ tiêu đi người đang nó tới. Đào Hoa nhìn người tới, lại nhìn bát thuốc, mắt phóng dao “Không uống!”

“Người đang bệnh”_Hoàng Hoắc nhìn người, bộ dáng rất nghiêm túc.

Hoàng Hoắc một trong tam vệ bên cạnh Đào Hoa nhưng lại trực thuộc dưới quyền của đỉnh đỉnh lão cốc chủ Đào cốc đại lão nhân, hẳn chỉ có việc quan trọng mới đích thân nhắc chân mà ra ngoài cùng Đào Hoa. Lần vừa rồi, chưa kịp manh động đã bị triệu hồi về lãnh án trước đó. Tội a dùa hùa bậy, không biết suy xét và cam tâm tình nguyện đi theo tiểu Đào chủ. Người này là tứ trụ trong Đào cốc, chủ yếu lo toàn diện về mặt tiền tài của cốc cho nên luôn bên ngoài một bộ dạng nghiêm túc đầy uy thế để có thể dễ dàng hù dọa người một cách dễ dàng nhất.

Lại nói, trong năm đồ đệ của lão đại nhân nơi đây, Hoàng Hoắc lại là người thứ ba, Đào Hoa là thứ tư và bên dưới còn có một tiểu sư đệ mà lão nhân chưa dám mang về, và vẫn đang cất lực giấu diếm khỏi vuốt sói của đồ đệ nhà lão.

“Không bệnh”_về mặt kiên định, mắt trừng nhìn đến người trước mặt

“Có bệnh”

“Cả nhà người bệnh!”

“Nhà của ta là người, cho nên, ngoan, uống đi”

“Người nói chuyện với tiểu hài đồng à!”

“Ở đây chúng ta có người thứ ba sao?”

Người bỗng thấy như vừa bị nhét xương cá to vào giữa cổ họng liền giờ trò bàng quan, không quan tâm nhìn quanh cảnh xung quanh “Cho nên nói thuốc là cho người hoặc người khác, không phải ta. Nhầm phòng, không tiền, mau rút!”

“Người uống, ta sẽ rút”

“Ta không uống, người cũng phải rút! Rút cho ta!”

“Uống rồi rút”

“Không uống!”

“Ở đây ta có kẹo”

“Không uống!”

“Là mạch nha thượng đẳng”

“Đưa đây”

Hoàng Hoắc mỉm cười, đưa qua bát thuốc

“Mang mắt người đi nơi khác”

“Mắt ta hiện tại cố định ở đây rồi, là giai nhân, mắt rồi không nổi”

Đào Hoa nhếch môi, ánh mắt chán ghét cùng hành động như gắp phải ruồi nhặng mà bung bát thuốc đứng dậy, lùi xa vài bước rồi uống. Tên đáng ghét kia, hẳn chỉ được về mặt là nghiêm túc khi kiếm tiền hoặc đối với ngoại nhân. Còn ngoài ra, hẳn căn bản là một tên gian thương thối nát từ tủy ra đến biểu bì. Mỗi lần nhìn đến người trước mặt này, Đào Hoa liền muốn nôn ra hết tất cả mọi thứ mình vừa ăn.

“Xem ra muội được Diêu Ngan chiều đến hồng không chữa nổi rồi?” Hoàng Hoắc nhận lại bát thuốc rỗng, mỉm cười, nháy mắt với Đào Hoa, tiện tay thảy qua kẹo ngọt_”Thôi, ta về với hoa nhỏ đáng yêu của ta. Chắc lại đang rất nhớ ta rồi hahahaha”

Đào Hoa luôn bực tức mắng_”Con mẹ nó nhà nguoi, về mà chọc thê tử yêu kiều nhà nguoi ấy! Con bà nó, mười câu là ít nhất phải có một câu khen thê tử! Cút ngay cho ta tên thối nát nhà nguoi!”

“Xem, được nuông chiều đến hồng rồi, nào như bảo bối nhà ta, hahahaha”

Không đợi Đào Hoa buông lời châm biếm, người kia đã đi như bay, chạy đi mất. Không phải bởi vì sợ hay ngại ngùng_ [Tên sư huynh thối nát như nguoi, vận rủi gì mà vớ được vật báu!! Ôi ta hận thấu trời xanh!! Lão Thiên, mắt ông là để triển lãm nghệ thuật bậc cao hả!!! Cho tôi thấy ông có mắt đi!!]

Hoàng Hoắc đương nhiên có thê tử, thê tử của hắn tư chất cũng rất tốt, lại rất thông minh. Nhưng được cái hơn nữ tử bình thường ở điểm là không hề biết e thẹn hay biểu tình ngại ngùng khi nghe hắn nói mấy lời chầy mỡ mà kia, phản ứng cũng không gay gắt như Đào Hoa, khiến cho tên thối nát này chỉ cần rảnh rỗi liền chạy đi tìm Đào Hoa đá chọi vào đỉnh không hề biết chán.

Phải, hắn ta như lão cha già thích đi khoe con gái vậy. Bởi vì thê tử hắn tài giỏi nên liền dễ dàng song song đứng cùng hắn, hắn rất thích điều đó. Nàng không những là tri kỷ, lại còn là người cùng hắn đi đến cuối đời, hay thậm chí hắn sẽ vì nàng mà như sam như đĩa ngàn năm không biết thức ăn là gì, thối nát bám dính không buông. Dĩ nhiên, người kia liền xem như đây là phúc phận, phu xướng phụ tùy khiến cho trong cốc biết bao nhiêu lâm than, oán hận ngút trời.

Càng nghĩ, Đào hoa cuối cùng cũng chỉ có thể lắc đầu bật cười. Người trong Đào cốc, vốn chẳng cần nàng góp vui.

~

“Nguoi nói, Ly gia không có biến động?”_ Trịnh Lương nhướn mày, môi khẽ vẽ lên nụ cười_”Lui đi, tiếp tục đến Ly gia chờ tin tức”

“Vâng”

[Liêu Tĩnh, nguoi dựa vào ta để đánh vào cốc chủ Đào cốc mà lại không thực hiện được thứ ta muốn. Nếu nữ nhân kia chết, bất kì manh mối nào cũng không được tìm ra nhưng nghi ngờ từ phụ hoàng là không tránh khỏi nếu như thật sự việc này là do Trịnh Hạo cùng Trịnh Hành nhúng tay vào. Còn nếu không, mọi tội trạng đều hướng thẳng lên Trịnh Hạo, Ly Bách sẽ như kẻ điên bởi vì thù hận năm xưa mà bị xem là vu khống. Nhưng còn Trịnh Hành, đao cũng là của hắn, sẽ có giá sao? Ta không thể đi thám thính. Xem ra nếu thật sự chuyện đó xảy, ta sẽ phải đến cùng hắn trao đổi vài thứ.]_Nghĩ đến đây, Trịnh Lương lại cười_ [Còn nếu mọi thứ cứ như vậy yên lặng diễn ra, nữ nhân kia vẫn sống, ta cũng sẽ xem như không biết gì. Nhưng lại phải chuyển hướng. Thật sự không ngờ có ngày ta sa chân vào thế lưỡng nan, mọi thứ liền mơ hồ. Nữ nhân kia nếu đã không chết, vậy xem như nàng ta mạng lớn. Hiện tại phải chờ xem kẻ tiếp Ly gia sẽ làm gì]

~

“Nguoi nói, nữ nhân kia một kiếm đâm chết từ nhưng lại không chết?”

“Gia nhân bên trong Ly gia nói người chữa trị cho nàng nắm chắc phần thắng, nhưng đã hai ngày đã không tỉnh, ban đêm gần như là phải túc trực cận kề, thật cẩn thận mà chăm sóc”

“Còn Ly Bách? Hắn đề yên sao?”

“Chính là...”_ tên ám vệ có chút ngập ngừng, đảo mắt một vòng, lại khẩu đầu một lần_”Hắn đến trước phòng của Ly tiểu thư, đặt hộp gỗ rồi đi mất. Tiểu nhân cố tìm nhưng hắn gần như không xuất hiện ở Ly gia. Cũng không nghe được tin báo là hắn ở nơi đâu trong thành”

Trịnh Hành mày khẽ nhíu thật nhẹ, rất nhanh lại giãn ra, vẻ mặt không cảm xúc_”Tam vương?”

“Chỉ nhận được tin Ly gia vẫn yên lặng, không làm ra bất cứ việc gì, hoàn toàn không hề biết nữ nhân kia thật sự sống hay chết”

“Nguoi gặp?”

“Thuộc hạ của Văn vương không hiểu vì sao chỉ đứng bên ngoài, cũng không dám đến gần trong khi thuộc hạ thậm chí có thể lén lút vào trong vườn của họ”

Hắn nhướn mày, hạ mắt nhìn cười bên dưới, ngón cái nâng cằm, bốn ngón tay còn lại dưới mũi, che lấy khuôn miệng đang khẽ mỉm cười_ [Chỉ có một lý do. Ly gia phân cách đối xử]

“Nguoi làm rất tốt”

“Đa tạ điện hạ”

“Cứ tiếp tục đi”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui”

Trịnh Hành hẳn chính là sau sự kiện kia, liền để mắt hơn đến Ly Bách, cũng vì vậy, không biết từ khi nào đã phân phó không ít người cùng thủ hạ cố lên vào hoặc hằng ngày đều giám sát. Điều đặn cũng đã ba năm rồi. Làm sao không biết được, Ly phủ đơn giản mặc kệ khi xưa, lúc này dưới bàn tay của Ly Thành liền thành đầm rồng hang hổ. Người vào, hẳn nào không thể không biết. Từ một năm rưỡi trước, người của hắn đã từ từ biến mất. Hắn cũng âm thầm hiểu mà thu tay.

Nhưng lại không ngờ, hắn đến cùng mới ngộ ra điểm lạ mà lúc này hắn nghĩ là may mắn. Mỗi lần đều có một người thoát về báo tin, thương tích cũng không hề có. Hắn bỏ chạy là không thể nào, mà Ly phủ kia sợ xuất thì lại càng khó tin. Bằng không, Ly Thành chính là có ý tứ. Từ đó đến nay, cũng chỉ duy nhất một người. Người bên dưới nghĩ hẳn thành công có thể bí mật thu được tin tức của Ly gia. Nhưng Trịnh Hành hiểu. Căn bản, dù cho hắn có im lặng xem như mọi thứ đều không liên quan thì từ lâu, bởi vì tò mò mà đã sa chân vào bẫy của Ly Thành, hiện tại, muốn rút cũng đã khó lắm rồi.

Hắn luôn tò mò muốn xem Ly Thành làm sao bảo bọc hải tử cùng gia đình Ly phủ kia. Hắn muốn biết Ly Bách, người bị Trịnh Lương đùa bỡn sẽ trả thù ra sao. Hiện tại, hắn muốn biết. Nữ nhân kia là quân cờ như thế nào mà có thể khiến hắn gặp họa không ngờ.

Thật sự vừa tò mò, vừa hứng thú lại bởi vì cảm nhận được nguy hiểm của canh bạc này mà run rẩy, phấn khích không thôi

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ranh giới của người ngây thơ

Xung quanh đen tối vô cùng không có lấy một điểm sáng dù là nhỏ nhoi nhất để Hàn Diễm có thể giữ bình tĩnh. Mọi thứ quá mờ mịt, quá mơ ảo và mơ hồ. Nó khiến cho Hàn Diễm trở nên khó chịu, tim cũng đập nhanh, não bộ như nhảy loạn. Cảm giác nhận quan đã mờ lớn hết mức có thể đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm. Nhưng cuối cùng vẫn không một lời hồi đáp

Chuyện gì!? Sao lại tối như vậy?

[Hàn Diễm tỉnh a, tỉnh a, người chưa thể ở bên kia mở mắt được!]

Một lời này liền khiến Hàn Diễm như cảm thấy mình bị đẩy đến độ sắp rơi xuống vực, liền vội vàng mở mắt, không biết nhờ sức lực từ đâu, giọng nói như chưa hề bị tác động, rất tự nhiên hỏi _ Bên kia?

[Đúng vậy, còn chưa chọn đã muốn cạy cửa mà chạy à?]

Ta chạy? Thật sự chạy được?

[Hừ, là do người bên cạnh người quá giỏi đi. Nhưng người phải chọn. Chọn rồi mới được đi]

Hai hướng hai đáp án?

[Đây là dĩ nhiên. Nhưng mà, với ta một tốt một xấu, với người một xấu một tốt. Người bên ngoài là tiếc nuôi nhưng lại nhẹ nhõm hoặc là vui mừng nhưng lo âu]

Sao lại nhiều người như vậy?

[Ta nào biết?]

Nói đến đây, nàng bỗng nhiên nhìn quanh, một lần nữa lại bắt gặp bóng lưng cô độc kia, cứ như vậy bị thu hút cũng không quay đầu nhìn đến gia đình nhỏ nhỏ vui vẻ phía sau

Hắn lại ở đó

[Hắn luôn ở đó]

Ý của người?

[Là do đôi mắt của người là muốn nhắm hay mở, não của người muốn suy nghĩ hay không, con tim người có chấp nhận hay không thôi]

Ta từng chờ đợi

[Người, nhớ]

Không rõ, cảm thấy, cùng cảnh ngộ liền cảm thấy khó chịu

[Đã chịu thừa nhận?!?]

Không rõ.

[Vây thì chọn hần! Ngươi thật chậm chạp]

Nhưng còn người hần đang chờ thì sao?

[Ngươi từ khi nào nghĩ nhiều như vậy?!?]

Ta luôn thế

[Ngươi, lại bắt giặc mà nói ra rồi. Sao cứ chờ, cứ chọn hần, rồi ngươi mới rõ được mọi chuyện]

Rõ ràng? Sao ta lại không chọn hần? Tại sao ta ngập ngừng? _Hàn Diễm băng quơ hời, sau đó liền mất sáng quắc, tông giọng cũng cao lên _Không thấy ta đi mà không tới à!!!

[...] người đó lại khúc khích cười _[Bởi vì ngươi còn nút thắt phải tự tách rời]

Thắc mắc gì nữa chứ! Ta chán trắng với đen, ta muốn ngủ

[Này, ngươi vừa ngủ xong, tỉnh tỉnh, ngươi phải giữ đầu óc thanh tỉnh. Ta không muốn lão già bắt mạch được ta rồi ngươi cũng đi gặp lão thiên thì ta khó mà đầu thai được. Tỉnh cho ta!] _người đó một bên lay lay Hàn Diễm hai mắt như muốn díp lại, người cũng nghiêng ngả theo động tác của người kia

Rất...mệt. Trống rỗng _Lúc bắt chợt đó, nàng thấy tên chỉ có tám lưng kia, cuối cùng cũng quay đầu nhìn nàng _Chết tiệt, hần mang mặt nạ!

[HÀN DIỄM, TỈNH!...TỈNH CHO TA, làm ơn tỉnh!!! Ngươi không được đi!!!] _người đó giọng nói tràn đầy oán trách cùng lo sợ cố lay Hàn Diễm đang từ từ biến mất

Nhưng mà, thật nặng nề. Cho ta ngủ một chút, lát ta tỉnh, lại bàn với ngươi.

[HÀN DIỄM MỞ MẮT CHO TA!!! NGƯỜI MỞ MẮT TA MỚI CÓ THỂ ĐƯA NGƯỜI VỀ NHÀ!!!]

~~~~~

“Phu nhân, tiểu thư vừa cử động!!!” _đứa nhỏ vui mừng đến nỗi mắt rơm nước, đỏ hoe nhìn nữ nhân bởi vì một mồi mà tựa vào đầu giường Hàn Diễm nghỉ ngơi.

Vừa nghe nha đầu thông báo, Ly Nhượng liền giật mình ngồi thẳng lưng, không chần chờ chuyển mình hai chân khụy xuống bực gỗ ngay dưới giường, tay cũng vội bắt lấy tay của Hàn Diễm, ánh mắt tràn ngập mong mỏi xen lẫn lo lắng nhìn nàng, run run giọng hỏi _”Tiểu Diễm, sắp tỉnh đúng không?”

Đứa nhỏ cũng như Ly Nhượng hy vọng xen lẫn sợ hãi. Nó sợ mình nhìn lầm. Hàn Diễm căn bản là không thể tỉnh ngay lúc này. Nhưng quả thực, vừa nãy, người đã cử động

Người trên giường cũng không phụ kì vọng của hai người, mi mắt liền chớp động. Tiểu Thi lúc đó như muốn ngã ra nhưng không biết sức lực từ đâu lại bùng dậy, không cần nghĩ nhiều, cứ như một loại bản năng, vội vàng xoay người chạy mất.

Ly Nhượng ánh mắt ngỡ ngàng trong vui mừng, tay lại càng xiết chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Hàn Diễm, một tay vuốt má nàng, nước mắt bà lại rơi, giọng nức nở nghẹn ngào _”Tiểu Diễm, mau về đi, mau trở về. Đứa nhỏ, đừng làm ta sợ”

Ánh mắt kia lại mở ra, nhưng lại không hề có một chút sức sống. Chưa kịp vui mừng quá lâu, Ly Nhượng liền mày chau, lưng túm lấy khăn lau đi mồ hôi không biết từ đâu bắt đầu xuất hiện ngày một nhiều trên trán của Hàn Diễm, gương mặt nàng đỏ bừng, nóng ran, bà thậm chí có thể thấy mạch đập ẩn hiện ở trán của nàng. Hai chân mày chau lại với nhau, mắt hiện tại lại trở về nhắm nghiền cả người run rẩy, cổ co người lại quay về hướng của Ly Nhượng mà chịu đựng cơn đau, máu bỗng nhiên từ khóe miệng trào ra chảy thành dòng.

Chỉ là một tiếng rên cũng chưa hề thoát ra. Bà sợ hãi cúi đầu nhìn xuống bàn tay bị nắm chặt của mình lại nhìn đến người trước mắt. Hàn Diễm đang gồng mình, dùng hết sức mà chống chọi lại cơn đau trong vô thức.

“CỨU NGƯỜI!!!!!! AI ĐÓ ĐẾN, MAU ĐẾN CỨU TIỂU DIỄM, CỨU TIỂU DIỄM CỦA TA!!!!!!” _Ly Nhượng thảm thiết hét lên, vội vàng rướn người, nâng chân đầu gối đặt lên đệm, nâng đầu Hàn Diễm cố cạy mở miệng của nàng, giọng nói hòa cùng tiếng khóc _”Hàn Diễm, ngoan, mau mở miệng, làm ơn”

Tiểu Thi cùng về mặt vui mừng nhanh chân dẫn đường phía trước cả Ly Thành lẫn Ly Bách, nhưng chân chỉ vừa bước qua ngưỡng cửa thì đã nghe thấy tiếng thét thảm thiết của Ly Nhượng. Biểu cảm liền cứng đờ, sau đó lại mang theo hoảng sợ chạy tới đẩy cửa nhanh bước vào phòng.

Mùi máu tươi thoảng thoảng, trên giường một người đầu tóc rối tung, cả người run rẩy trong miệng đầy máu là ba ngón tay của Ly Nhượng. Bà vừa nghe có bước chân người vào, liền quay lại _”Cứu, cứu tiểu Diễm”


~~~~~  
Thật mệt

[Người muốn chết à!]

Ta làm sao?

[AI CHO NGƯỜI TRỞ VỀ!!! CHƯA CHỌN MÀ NGƯỜI ĐÃ ĐI, CÓ PHẢI MUỐN CHẾT HAY KHÔNG!!]

Về đâu? Không phải ta bảo sẽ ngủ một chút sao? Sao lại tức giận như vậy?

[Người! Người không biết mình vừa làm gì sao?]

Có làm gì sao?

[...] người đó thở dài [Rất cục là ai dám mang người rời đi trong lúc ý thức không hề có như vậy. Kí ức của người tại đây cũng chưa hề gây chuyện với bất cứ ai]

Làm gì à?

[Người thật sự, không thấy gì sao?]

Không

[Chỉ mong Ly phụ không chú ý mà bày trận pháp. Giao động lúc này quả thực không hề nhỏ]

Ly phụ là ai?

[Không quan trọng, việc hiện tại] nói đến đây, người đó bỗng dừng lại dừng, lầm bầm vài câu [Người ở đây, suy nghĩ về thứ người sẽ chọn. Một là tên cô độc kia, hai là gia đình hạnh phúc đó. Nhất định phải chọn. Ta có việc, phải đi]

Người...đi?

[Có người tìm ta. Hiện tại, ta thay người đi ra vậy]

A....

~~~~~  
Bên ngoài này, Ly Thành đã dùng bột nghiền từ cốt pha cùng máu người vẽ ra vòng tròn ngay trên sàn gỗ trong phòng Hàn Diễm, xung quanh vòng tròn là hai chén máu một chén nước với lá bùa bên trong tạo thành tam giác cùng bảy cây nến, mỗi bên chia đều ba cây và chỉ một cây nằm về hướng giường của Hàn Diễm. Ở mỗi bát, lại cắm thêm một cọc gỗ mảnh, nhỏ với đỉnh treo dây chuông cùng bùa chú, một sợi dây đỏ với những hạt tròn nhỏ xin màu đỏ đen xen kẽ thưa thớt đã được xỏ qua, lần lượt vòng qua ba cọc gỗ trong như một hàng rào chắn

Trong tay Ly Thành chính là kiếm gỗ, dùng mũi kiếm hòa với máu trong hai chén trên mặt đất bắt đầu vẽ bát quái đồ, đồng thời miệng thì thầm một loại ngôn ngữ khó hiểu.

Trong phòng dù cửa đóng kín cùng lò than nhưng ở vòng tròn kia lại có làn gió nhỏ lạnh lẽo nổi lên khiến cho ánh lửa của bảy ngọn nến như nhảy múa. Đến lúc ông ta lui ra, dán thêm một tờ bùa khác vào thân kiếm, giờ thẳng kiếm ra trước mặt, mũi kiếm hướng về phía giường của Hàn Diễm thì làn gió kia bỗng nhiên bùng lên nhưng cũng không quá mạnh mẽ và liền biến mất.

Ly Thành ánh mắt sáng rực, tràn đầy nguy hiểm thì hiện tại, nhìn thấy thứ xuất hiện giữa vòng tròn thì lại dịu đi không ít, kiếm cũng hạ xuống. "Con, vẫn còn sống"

Ly Nhược ở một bên cũng tròn mắt nhìn, định chạy tới nhưng lại bị Ly Bách nắm lấy cánh tay giữ lại

Thân ảnh mờ ảo tựa như khói mây, mái tóc được búi lên gọn gàng cùng bộ quần áo màu hồng nhạt khiến cho người đó tựa như hài nữ chỉ mới mười ba, thật tình nghịch, thật đáng yêu. Đôi mắt tròn xoe ngây thơ ấy khẽ chớp động, hướng Ly Thành nở nụ cười như hoa mùa xuân, sau đó nâng tay cao ngang đầu, thẳng bàn tay, lòng hướng xuống đất, phải chống lên trái, khẽ khụy gối hướng phụ phụ Ly gia hành lễ. "Người gọi Ly Hiên"

Giọng nói từ âm ti, lạnh lẽo, vô cảm, không thanh sắc vang lên, quanh quẩn trong phòng. Nhưng Ly Thành không quan tâm, trong giọng nói không giấu nổi vui vẻ nhỏ nhỏ. "Con vẫn còn sống?"

'Đã không, số mạng đã hết, chỉ nương lại bởi vì người kia. Là ta nợ nàng'

"Tiểu Hiên" Ly Nhược vươn tay, run rẩy hướng về phía Ly Hiên

Người hướng Ly Nhục một lần nữa hành lễ, lại nhìn về phía Ly Thành_ 'Nàng vốn không thể đến đây, là ta đến kéo nàng về. Hiện tại ở lại cũng là vì như vậy. Không hơn được'

Người không nhanh không chậm cắt đứt hy vọng của mọi người. Nhưng mà đó chỉ là lý trí, một vong linh như nàng, có thể hiểu được, một phần nhỏ nhất trong tâm của bọn họ chính là nhẹ nhõm. Nhưng nhẹ nhõm về việc gì, nàng không nghĩ nổi. Từ lúc trở thành trạng thái mộng lung này, cảm xúc rốt cục lại là thứ Ly Hiền cảm thấy thắc mắc, khó tưởng tượng và định hình nhất.

“Ta bởi vì lúc này, cảm thấy không khí bao quanh Hàn Diễm có chút quỷ dị, không ngờ lại thấy được con”_Ly Thành hạ kiềm, thờ dài, xuyên qua cơ thể tự khôi trước mặt, liền thấy được tiểu Thi vẫn ở đó, loay hoay chăm sóc Hàn Diễm

Người liền biểu tình có chút giận dữ đáng yêu mờ nhạt_ 'Hừ, nữ nhân kia chính là ngay cả lựa chọn cũng lười chọn, cứ chần chờ ở đó. Căn bản nàng ta chọn mới có thể rời đi. Nhưng vừa rồi, một chút ý thức cũng không hề có'

“Làm sao?...”

Người không kiềm được, bất giác âm trầm cười_ 'Là có người muốn triệt để giết nàng ta, thấu hiểu được cả thiên sư mới cả gang lõi người ở ranh giới trở về. Cho nên tâm thức của Hàn Diễm không thể minh bạch được chuyện gì đã xảy ra. Nàng ta nghĩ bản thân mệt mỏi mà muốn ngủ, không hề biết rằng linh hồn bị xé nữa. Một bị đẩy vào cõi âm, một bị kéo lại về dương gian'

Ly Thành nghe được mầy liền chau, không kiềm nổi kinh ngạc nhưng sợ hãi ẩn sâu_ "Đã ở ranh giới, tức là nếu thật sự chuyển thành, người kia cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Bởi vì đã gọi hồn xuống âm ti, lại gọi nữa kia lên dương gian để tạo ra cái kết đúng nghĩa của một sinh mệnh”

'Ta không rõ. Nhưng cuối cùng thì nàng ta đã về rồi'

Đến đây, Ly Thành lại càng ngạc nhiên hơn_ "Sao có thể!?"_không kiềm được quay đầu nhìn Ly Nhục nước mắt ràn rụa, kiềm lại tiếng nấc nghẹn vào lòng

Người nở một nụ cười mơ hồ_ 'Ta không biết, nhưng mà' đến đây lại cong mắt cười khúc khích_ 'Thấy thứ nàng ta phải chọn, liền muốn cười đến chết. Căn bản ngay cả lúc mất đi trí nhớ, Hàn Diễm vẫn là người bướng bỉnh, tự làm khó mình bằng những câu tự hỏi như lần đầu ta thấy nàng vậy'

Ly Thành nhìn nhân ảnh trước mắt tựa có tựa không, yếu ớt mà tồn tại không khỏi thờ dài, nhưng mà biểu cảm của nàng, lại khiến ông, nhẹ nhõm_ "Tiểu Hiền”

'Phụ thân, đừng xin lỗi, là ta nên cảm tạ người'

“Tiểu Hiền”_Ly Nhục không kiềm được, run rẩy lên tiếng

'Mẫu thân, ta cũng rất nhớ người. Nhưng chỉ có thể dừng lại, xin tạ lỗi bởi vì bất hiếu không thể tiếp tục'

“Không, không phải”_Ly Nhục tay nắm chặt áo, ấn tay vào lòng ngực, lắc đầu

'Xin đối tốt với Hàn Diễm như người đã từng. Ly Hiền biết việc khó, nhưng sự thật nàng ta mới chân chính là hải tử của người, '

Ba người trong phòng, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn vong hồn trước mặt, đều cùng một suy nghĩ_ [Nàng ta biết?!?]

'Nàng ta đã về, vẫn ngây ngốc ở đó trước lựa chọn. Có lẽ sẽ không thể trở lại ngay'_nói đến đây lại nhìn đến Ly Thành_ 'Mỗi đêm, Hàn Diễm đều sống dở chết dở, tình trạng luôn nguy kịch?'

“Đúng vậy”_Ly Nhục một bên yếu ớt gật đầu

Ly Thành nhìn nàng, rồi lại quay người, nhắm mắt, lấy vào hơi thở sâu, nắm tay đã xiết chặt_ “Vậy hẳn là đã vốn bắt đầu. Chúng ta vẫn nghĩ căn bản là do thể chất của nàng. Không ngờ, vẫn là ta quá chủ quan”

'Việc không thành, không bị phản ngược sao?'

Ly Thành thờ dài, mang theo muộn phiền cùng bất lực mà lắc đầu_ "Cho dù thất bại, dao động dù lớn nhưng người vẫn còn sống, nửa hồn xuống âm ti kia căn bản xem như mới mẻ. Người bình thường, lúc cận kề cái chết, hồn xuất...”_Ly lão trực tiếp cúi đầu, lại thờ dài”

~~~~~

“Vương gia”

“Liêu huynh, có việc cứ nói, không cần đa lễ”

“Nữ nhân kia, đã qua khỏi”

Trịnh Lương chau mày_ "Ý của huynh?"_ Điều này hẳn đã dự tính được, nhưng người trước mắt này lại một lần nữa lặp lại vấn đề khiến hắn khó chịu. Nàng là con mồi thứ hai dám đi lệch kế hoạch của hắn_ [Hắn, chẳng lẽ sau lưng ta âm thầm làm điều sai quấy?]

“Không giấu gì vương gia. Ta vừa rồi dùng thuật, tách hai nửa linh hồn của tiểu thư Ly gia kia, một mang về dương thế, một đẩy vào âm ti. Căn bản là sẽ chết. Nhưng nửa đường, hồn ở âm ti không biết vì lý gì lại quay đầu rồi biến mất. Hồn ở dương gian bởi vì bị kích động liên tục, vội vàng trở về bản thể”_Liêu Tĩnh chấp tay, hướng Trịnh Lương tạ lỗi_” Thử lỗi cho học trò, đã không thể thành toàn ý nguyện của vương gia”

Hắn nghe được liền giấu sâu trong mắt sự bất ngờ. Người này, vẫn vì những gì bỏ lỡ mà cố gắng hoàn thành, lời hỏi ra vẫn mang theo ý tứ hoài nghi_”Ngươi, thật sự đã làm?”

Liêu Tĩnh chỉ mỉm cười thật nhẹ, cúi đầu_”Học trò sẽ không thể chạm đến Ly tiểu thư trong thời gian tới”

Trịnh Lương không khỏi muốn bật cười. Người này, hẳn chỉ mới gặp một thời gian ngắn trước đây bởi vì hứng thú. Kinh hi cũng không nhiều, lỗi làm việc người này cũng không quá nhiệm kỳ, nhưng tùy thời điểm cách mà hắn thông báo đây ẩn ý cho Trịnh Lương quả thật lại có công dụng đáng phải để tâm.

Một ngày nắng không quá gắt, trời cũng không quá đẹp thì Trịnh Lương lại có ý nghĩ muốn ra ngoài đi dạo. Dừng chân nơi trà lâu đơn giản, chọn một căn phòng cách biệt thư thả thưởng trà, đến lúc tiểu nhị mang vào thêm vài thứ thì lại có người đi cùng theo phía sau hắn. Trịnh Lương hẳn cũng không màng nhiều

“Ta biết ngài hoàn toàn có khả năng thu được ngài vàng vào tay. Cho nên, có thể hay không cho ta đứng ở một góc nhỏ, có thể giúp ngài làm mọi việc?”

Vân vương đối với người ăn mặc đơn bạc, vẻ mặt cũng quá đối bình thường không có điểm gì đặc biệt. Nhưng lại ấn tượng bởi đôi mắt hữu thần kèm tia âm trầm, lạnh lẽo bên trong, cách nói chuyện và tác phong của người này khiến hắn cảm thấy hứng thú

“Ngươi là ai?”

“Học trò chỉ là người đoán mệnh nhân gian, tính toán vài chuyện lật vật hàng ngày”

Trịnh Lương bật cười_”Cho ngươi cơ hội?”

“Ly gia có người mới, người đó sẽ là món đồ nguy hiểm nếu không diệt trừ từ sớm”

“...”

“Ta sẽ chờ ngài đến gặp ta, vẫn tại nơi này”

Hắn không để tâm lắm, nhưng đến khi nghe tin hôm nay trong thành có chuyện thú vị, và không gì khác hơn chính là ngọc tiểu thư của Ly gia ra khỏi phủ và gặp phải Trịnh Hạo.

Điều này khá lạ. Từ khi nào Ly gia đã để ngọc nhi nữ mình tự do ra ngoài, lại còn trên tay cầm bánh ngô ăn thoải mái? Từ khi nào người được gọi là bảo bối của Ly gia lại có thể không được quan tâm, không được giấu kỹ mà lại ra ngoài, còn trùng hợp lại gặp Lam vương.

Lúc đó đã thoáng nghĩ lại lời của tên tự xưng bói mệnh nhân gian kia, nhưng rất nhanh người liền không quan tâm thêm nữa. Trịnh Lương có chuyện quan trọng hơn để làm.

Đề rồi đến khi tin tức nữ tử kia tiến cung, nhận được đặc ân cùng đối xử ưu ái của thánh thượng, lại thêm thái độ khó chịu khi nghe đến hôn ước giữa Trịnh Hạo và nàng. Trịnh Lương biết hẳn vừa bỏ qua một thứ nhỏ nhoi tưởng chừng vô hại kia. Ly gia lần này khiến hắn đặc biệt chú ý. Từ hành động cho đến lời nói của phụ tử Ly gia đối với Ly Hiền so với lúc xưa là chênh lệch rất lớn nếu để ý thật cẩn thận.

Có thứ gì đó thật lạ xảy ra ở nữ tử kia. Nàng ta cả gan ở trước mặt mẫu phi của hắn không những không kính ngữ, lại hướng nàng gọi tên của người khác. Vân phi cũng đã nói qua, ánh mắt kia bất ngờ không giống của một ngọc nữ, hành động của phụ tử Ly gia bên cạnh nàng cũng rất lạ.

Điều đó khiến cho Trịnh Lương khó chịu. Sự việc phát sinh này nằm ngoài dự định của hắn, bước chân bác giá trở lại nơi kia và Liêu Tĩnh thật sự đã ở đó, cũng không cười nhạo hay xu nịnh, vẫn thanh nhã, đạm mạc hành lễ khiến hắn cúi chào.

Việc phục kích kia, ngoài việc theo như phân phó của Liêu Tĩnh đợi ở nơi kia, Trịnh Lương đã sai phái nhóm khác ở Ly gia chờ người ra mà giám sát. Vậy nhưng, người ra thì không thấy, lại bất chợt nghe tin nhóm thuộc hạ phục kích theo chỉ dẫn của Liêu Tĩnh đã bắt được người. Chỉ là đến cùng, kết quả vẫn không được như hắn mong muốn

~~~~~

“Không việc gì, việc về sau, ta tự có chủ kiến”_hiếm khi hắn thờ dài, nhưng cũng không hẳn là vì mệt mỏi, phát tay, mở ra quyền sách gần nhất hắn lấy được

“Học trò lại sợ, người trời nữ nhân kia bên người, chưa chắc đã kiếm hãm được ai kia”_Liêu Tĩnh vẫn bộ dạng cung kính giọng nói lại rất bình thản, nhẹ nhàng, không hề mang theo tia sợ hãi khi làm phát ý của Trịnh Lương

“Ý của ngươi?”

“Ly Bách, con bài của hắn đã trở lại, hắn đã không còn gì có thể kiếm hãm được nữa, mạng của nàng, về sau cũng khó chạm đến. Lần này, là lỗi của

học trò”

“Người nói, hiện tại Ly Bách có thể sẽ có đủ thực lực”

“Hắn vẫn cần thời gian”

Trịnh Lương nhướn mày, nhếch môi cười_”Người thử nghĩ xem, cho hắn thời gian hay là không cần thời gian?”

Liêu Tĩnh nhìn hắn, chỉ cuối đầu, chấp tay hành lễ_”E là người cũng đã có ý tứ bên trong. Học trò chỉ dám nói điều bản thân nghĩ”

“Cứ nói”

“Giết hắn”

“...”_Trịnh Lương mặt dưới nhẹ gật, hắn để ý đến điều đó, lại nhìn qua Liêu Tĩnh, thâm trầm nở nụ cười

“Tất nhiên đó chỉ là ý kiến của học trò, quan trọng vẫn là vấn đề của Vân vương người mà thôi”

“Vậy người đoán, tiếp theo việc gì sẽ xảy ra?”

“Vương vị không xa”

Hắn nghe qua, thoáng nhẹ tia bất ngờ rồi biến mất_”Ta sẽ xem xét. Nói mới nhớ, người từng nói đến đệ nhất thần toán”

“Vâng”

“...”_Trịnh Lương yên lặng chờ đợi dù hắn hiện tại vẫn chăm chú đọc quyển sách trên tay

“Sur phụ vốn có bốn người. Trên học trò có đại sư huynh, dưới có thêm một sư đệ cùng một sư muội”

“Người người nhắm đến, không phải là sư muội người đi”

“Học trò điểm này không rõ”

Trịnh Lương nhướn mày. Người trước mắt này không thể nào không rõ ràng thứ hắn chuẩn bị thực hiện. Có chăng là hắn không muốn nói đến vấn đề của riêng mình_[Người không cho ta biết, lại muốn dựa vào vấn đề của ta mà tìm kiếm lợi ích?]

“Viết thư gọi đến nơi kia, ta cần có vài thứ cần phải kiểm chứng”

“Vâng”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Có vài thứ là ngoài ý muốn

Hàn Diễm vẫn đang chăm chú nhìn sàn nhà trắng toát dưới chân mình. Nàng không có suy nghĩ, ánh mắt cũng không quá mông lung nhưng thật sự hiện tại không biết vì sao lại làm ra hành động ngây ngốc này. Đến lúc bất chợt ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy bóng người kia được màn sương ưu ái mở đường và rõ ràng, hắn vẫn quay lưng về phía nàng, trong lòng liền dâng lên một cỗ bức tức mơ hồ_Này, có biết ta kị nhất là chơi giấu mặt không?

'Nàng quên ta?'_hắn giọng điệu thật chậm rãi, thật bình tĩnh, vậy mà một chút cảm tình hay đồ ấm, đều không thể nhìn ra

Nàng chau mày, mặt quay sang hướng khác, phụng phịu nho nhỏ nàng cũng không hay_Người căn bản ngay cả diện mạo cũng không cho xem qua. May ra nương nhà người mới biết

'Nàng bảo bằng mọi giá cũng sẽ nhớ ra ta'

Hàn Diễm muốn vươn tay nắm tóc mình, đã rất lâu rồi nàng mới thật sự muốn bùng nổ như vậy, nhưng vì sao bùng nổ, nàng cũng không biết, chỉ đơn giản là một thắc mắc nho nhỏ thoáng qua trong lòng vì sự nóng giận kì quái của mình_Con mẹ nó nhà người không cho thấy mặt thì dù có là thánh cũng không biết ai là mẫu thân người đâu!!!

'Vậy khi ta cho nàng xem mặt, nàng sẽ ra sao?'_người lần đầu tiên quay đầu, bộ dạng so với giọng nói còn muốn lạnh lùng thật xa cách hơn, nhưng lần này trong lời nói lại như kiềm nén rất nhiều

Hàn Diễm cũng không nghĩ nhiều, khoanh tay, nghiêng người, kiêu ngạo lên tiếng_ Hừ cái đó còn tùy thuộc vào nhan sắc của người

"Vậy được, ta cũng thất mắ, khi gặp lại ta, rốt cục nàng là có biểu cảm gì"

Hàn Diễm khoanh tay, trong lòng tràn ngập khinh bỉ nhìn nhân ảnh cách xa mình phía trước đang từ từ tháo xuống mặt nạ. Nàng nhướn mày, vẻ mặt rất đáng đánh nhìn đến toàn bộ gương mặt hắn, sau đó thì biểu cảm liền chuyển sang ngạc nhiên, nhếch môi cười_ Người trông cũng không tệ, nhưng sao ta không nhớ được người à nha

Nói ra câu này xong, nàng lại bất giác chau mày mà không hay biết. Ngay tại thời điểm nói lên lời không quen biết kia thì có thứ gì đó như bưng tỉnh, ra sức giãy dụa để được thoát ra khiến Hàn Diễm bởi vì đau đớn mà đưa tay ôm ngực. Hai mắt bỗng dưng lại cay xè đi dù cho tâm trí có vững vàng mình bạch đến đâu đi chăng nữa_ Đã xảy ra chuyện gì?

Nam nhân kia cũng không tỏ vẻ thất vọng khi nghe câu nói của nàng, không đậm không nhạt, không chút cảm tình nhưng lại mang theo tiếc nuối thật nhẹ, như gió thoảng ngày thu_ "Tôi nhớ em nhiều lắm, nhớ em đến điên lên được, tiểu Bạch!"_hắn lại lùi bước trước ánh mắt ngỡ nàng của Hàn Diễm, tựa như khói mây, bị lớp sương dày nuốt chửng. Một giây cũng chưa từng chờ đợi.

Hay vốn đã chờ đợi quá lâu? _ý nghĩ này, khiến Hàn Diễm biết, bản thân đang đau lòng.

[Vì người, nguyện luân hãm ngàn đời..._] lại giọng nói đó, lại là giọng nói của nữ nhân quen thuộc kia.

Tại sao? Tại sao lại quen thuộc đến như vậy? Cả giọng nói này, cả người trước mặt? Sao lại thân thuộc đến như vậy? Tôi đã bỏ quên thứ gì rồi sao? Tại sao mọi thứ lại trắng xóa nữa rồi? Người lúc này đâu? Tại sao nói nhớ tôi rồi lại biến mất?

[Bởi vì người đã quên]

Hàn Diễm gần như rơi vào cuồng loạn trong tâm trí, nhưng chỉ một lúc sao lại chỉ có thể buông một hơi thở dài, mệt mỏi khoanh chân ngồi dưới đất, một tay đỡ lấy trán, tay kia vươn ra ngón trở chạm lên nền đất trắng, vẽ ra thứ vô hình nào đó rồi lại e ngại mà rút lại tay mình_ Lạnh. Thật muốn ngủ một giấc

[Người dù có mệt cũng đừng mong ngủ thêm nữa. Đã có đáp án chưa?]

Tại sao là nguyện ý luân hãm?

[Bởi vì đó là người]

Người là ai?

[Một... bằng hữu?_] lần đầu tiên, giọng nói kia lại mang theo chút ít hoài nghi, nồng lung của trẻ nhỏ, không còn như mọi thứ ta đều biết mấy ngày qua

Tại sao người lại ở đây?

[Để bảo vệ người]

Ta, cần sao?

[Nói thử ta nghe xem, rốt cục người là vì thứ gì mà lại cố chấp đến như vậy?]

Có chấp?

[Người đã suýt thật sự chết. Nhưng người lại chạy trở về]

Người nói về việc lúc ta tỉnh người cứ đến hỏi ta ra sao à?

[Ừ ừ]

Không rõ, thứ trực giác của ta luôn tìm kiếm, trong tâm luôn có người nói_ "Không phải!"_ta cũng không biết

[...] người bên cạnh chợt yên lặng, nhẹ nhàng lững lờ, trôi dạt vài vòng, sau đó nghiêng đầu nhìn đến biểu cảm đại ra của Hàn Diễm hứng thứ thì không nhưng đã bắt đầu có chút tò mò_ [Lúc còn sống, những cảm xúc mà người có hay biểu hiện lúc này, ta cũng chưa từng có. Người khiến ta nghĩ làm người quả thật là mệt mỏi, nhưng lại đáng để sống một đời]

Ý của người?

Người bỏ đi biểu tình đáng yêu của đứa nhỏ thường biểu hiện trên mặt, lần đầu tiên nở nụ cười thương tâm, mắt cũng không nhìn đến Hàn Diễm_ [Chỉ mong, lần sau gặp lại, sẽ thấy người đạt được ước nguyện...]

Người phải đi?

Người đó cũng chỉ mỉm cười, mở ra tầm nhìn trước mặt Hàn Diễm, vẫn là nam nhân đứng đó, nhưng lại trong bộ tây trang, anh ta vẫn quay lưng. Nhưng đến khi quay lại, nàng lại không hiểu vì sao, đôi mắt đã không còn cảm giác cay xè thì hiện tại liền trực tiếp rơi nước mắt. Hàn Diễm ngơ ngác đưa tay quệt má, hạ mắt nhìn liền thấy thứ chất lỏng trong suốt kia, nghiêng đầu đại khờ nhìn nhưng mà mày lại khề chau.

Nam nhân đó, diện mạo không khác gì người đã biến mất lúc trước. Nhưng mà, gương mặt của người này lại tràn ngập cảm xúc, mà hiện tại chính là mắt mát, đau thương còn có thống khổ. Trên tay anh hay túi áo vest đều là hoa hồng trắng. Miệng lại mấp máy ba từ_ 'Tôi nhớ em'

Tại sao, cùng một gương mặt, nhưng mà, một lại không cảm xúc, một lại đáng thương như vậy? _Hàn Diễm nói, nhưng nàng chưa từng nhận ra rằng, miệng cũng không hề đóng hay mở, âm thanh cứ như vậy vừa đủ mà vang lên không trung, nêu ra ý nghĩ bên trong của nàng

Và người bên cạnh, khi nói cũng chỉ có thể mình Hàn Diễm nghe thấu_ [Là bởi vì người]

'Em bảo tôi phải hạnh phúc'

Người phía trước mở lời, liền lập tức thu được tất cả tập trung của nàng, quên luôn người bên cạnh, bản năng trả lời_ Có sao?

'Nhưng mà, ba năm của em bên tôi'

Đã từng sao?

'Đã là hạnh phúc của tôi'

Thật sao?

'Em bảo tôi tìm người thương tôi, yêu tôi'

Tôi, bao dung thế sao?

'Nhưng mà lúc tôi tìm ra, hôm đó định tặng một thứ tựa như lời ước hẹn'

Đã tìm ra rồi sao?

'Người ấy lại trước mặt tôi mà đi'

Cô ta thật tàn nhẫn

'Tôi hứa theo ý em'

Giữa chúng ta còn có lời hứa?

'Không sống một mình, bởi vì em sợ tôi lạnh lẽo, sẽ rất buồn'

Anh trông không hề lạnh đâu

'Hiện tại thì'

Anh đã có người yêu chưa? _Hàn Diễm muốn bước tới, mọi thứ bên trong con người nàng đều kêu gào đòi nàng cho phép bước tới, mấp máy trong vô thức_ Tôi...đã từng

'Mỗi ngày đều thấy em, mỗi năm lại một lần lặp lại lời hứa. Tôi luôn hạnh phúc'_ anh mỉm cười, nước mắt rơi, ngồi xuống cạnh một cốc gỗ màu trắng thuần được quán bởi dây leo đang nở hoa nhỏ trong vườn, trông xuống cánh hoa hồng trắng thứ năm_ 'Và thật sự, nó chẳng hề lạnh như tôi đã nghĩ'

Đó là gì vậy? _Hàn Diễm tò mò, nhắc chân đi tới, lại không hề phát hiện, mọi thứ cũng đang từ từ đi ngược lại so với bước chân cô, và người đã mỉm cười

[Nếu thế nhân gian lận với người, vậy thì ta cũng phải giúp người trở về đường cũ rồi. Chỉ cần người nhớ thứ ta bắt buộc người phải hứa. Ta cam tâm]_ người quay đầu, nhìn đến thứ mà Hàn Diễm vốn chẳng thể thấy được.

Gia đình ấy là vui vẻ, hạnh phúc trong mắt Hàn Diễm. Nhưng với người, nó lại là cảnh của thi cốt thịt thối, xương mục, máu đen tanh hôi đang cấu xé lẫn nhau trong khung cảnh màu đen hoang tàn, đồ nát, đồ vật bần thiêu vỡ nát đầy giới bọ. Còn người cô đọc kia, vốn hẳn không hề có khung cảnh gì. Hẳn ngay từ đầu xuất hiện với màn sương mờ lung. Căn bản chính là trí nhớ thiếu sót, mờ ảo của Hàn Diễm lúc này. Đến lúc màn sương kia được dọn đi, cũng là lúc nó biểu thị Hàn Diễm muốn thấy nhiều hơn, không chỉ đơn thuần là hỏi suôn như lúc đầu. Người chỉ có thể cười trừ_ [Này, không phải là căn hộ ta bắt gặp người đang đấu đá tranh hương khói với vị thần chủ quán của căn nhà sao?]

Hoàn toàn, không hề có lựa chọn của thần, phật. Cũng không ngờ, có người, trở về chốn cũ, về mặt vẫn ngây ngốc đứng yên một bên nhìn xuống một người, một cốc gỗ đầy dây leo toàn hoa kia. Về mặt của trẻ nhỏ non nớt không hiểu thứ trước mắt có ý nghĩa gì nhưng mà trong lòng chúng nó, luôn có một loại thôi thúc của bản năng.

Gia nhân bước chân dù nhanh, dù vội vã nhưng vẫn không dám nhắc lên mà chạy ngay, nhanh chóng đi qua cổng đá, hướng đến căn phòng độc nhất giữa hồ nhỏ, đứng ở trước cửa, hành lễ, quỳ xuống, khấu đầu_”Chủ tử, đã tìm được hân”

“Người đâu?”_Lịch Thanh gương mặt vốn đã hung tợn, hiện tại liền bởi vì tức giận mà càng dữ tợn hơn gấp mười. Đôi mắt hân đỏ ngầu cùng đôi mày rậm hỗn độn, xoắn lại chau vào nhau trông như hai thanh đao to sắp bỏ xuống cũng không đợi người bên trong trả lời, hân ở bên ngoài cửa đã lên tiếng thay_”Đám giờ trò phía sau lưng, hay lắm!”

Trịnh Hành phía bên trong đưa mắt nhìn ra ngoài, nhưng rất nhanh liền trở lại với giá sách trước mặt, vẫn đang đắn đo về thứ hân muốn đọc lại, hoàn toàn không quan tâm đến bên ngoài. Chọn được sách liền đi thẳng ra phía sau căn phòng, tựa lưng vào ghế thong thả đọc sách. Dưới hân có nước cùng cá nhỏ, trước mặt là dây trúc xanh được màn đêm yên tĩnh bao bọc cả khu phòng riêng biệt này, phía trên lại là bầu trời đầy sao, hiên nhà là lồng đèn được thấp sáng. Chính năng độ vì hân mà tạo ra nơi đây, cũng là sở thích của nàng

Phía trước, Lịch Thanh cùng nhị vị sư huynh của hân cư nhiên lại vây quanh gia nhân, đưa ánh mắt phán xét đối với kẻ tội đồ_”Sao còn ở đây run rẩy mà không đưa tên nội gián kia đến?”

“Dạ dạ, liền đi”_gia nhân kia run rẩy đứng lên, lần này quay đầu thật sự cấp tốc tung người bỏ chạy

“Người nóng vội quá...a xin lỗi”_Lịch Hồng định nhắc nhở tiểu sư đệ của mình, nhưng mà vừa bị ánh mắt hung tợn kia lườm thì liền gấp rút xin lỗi, cúi đầu.

“Nha, huynh nói xem, giải quyết làm sao?”

Lịch Nha được hỏi cũng không trả lời, mắt lại liếc về phía của Lịch Hồng. Lịch Thanh liền ngộ ra, gơ bàn tay thô ráp, to lớn vỗ 'bốp' vào trán mình, bật cười ha hả_”Quên mất, hành hạ người như thế nào, phải hỏi đại sư huynh của ta chứ!”

“Sư đệ quá khen rồi”_Lịch Hồng liền hèn mọn cười, hai tay xoa xoa vào nhau_”Chúng ta còn phải chờ xem người quyết định thế nào đã”

Ba sư huynh đệ này, Lịch Thanh tính tình nóng như hỏa, làm việc liền không cần suy nghĩ, chỉ cần chọc hân nổi giận liền có thể bị mất mạng nếu không đủ năng lực bảo hộ bản thân. Nếu như người có đủ năng lực tự bảo hộ, thì cũng không chắc được gia đình người sẽ an toàn. Lịch Nha, người thứ hai căn bản là một người không thích nói chuyện, ba người bọn họ, đến giây phút này làm bao nhiêu chuyện không tốt, cũng là nhờ người này lặng lẽ đi phía sau thu xếp tất cả mọi thứ hợp theo lẽ thường tình nhất. Chỉ cần đừng chạm đến hân, hân sẽ liền không quan tâm. Còn lại chỉ có Lịch Hồng, đại sư huynh. Hân không cần lý do và luôn ở trạng thái cúi người đến cong xương sống, biểu cảm của kẻ hèn nhát, sợ hãi xấu xí đối với Trịnh Hành cùng Lịch Thanh kia. Nhưng lại là người thủ đoạn, tâm địa lệch lạc theo chiều hướng không hề tốt đẹp mặc khác hân lại cũng là người thông minh, chuyện nên làm hay không đều thấu triệt.

Cả ba, đều được hai người chủ tử tình cờ bắt gặp rồi gặp nhau. Chủ tử không hề e ngại hay chán ghét thứ thừa thừa, xấu xí thô tục như bọn họ. Như vậy liền không ngại, ba người liền xem như đã là người của chủ tử, tùy thời liền có thể dùng mạng mà trả giá, mà tên cũng là do nữ chủ đặt cho.

Ánh mắt nguy hiểm nhìn đến hướng cổng đá nơi phát ra tiếng bước chân lộn xộn đang ngày một tới gần, còn kèm theo vài tiếng gằng gọng quát nhỏ_”Mau lên!”

Ngay khi người được áp giải đến, Lịch Thanh cũng không nói nhiều, một tay vung đại đao lên cao, hai người cạnh hân liền như thói quen, trước đó đã bước sang ngang tránh xa khỏi tầm hoạt động kinh người kia.

Lịch Thanh muốn một đao bỏ chết tên nội gián trước mặt. Lịch Nha yên lặng nhưng ánh mắt tràn ngập hận thù hướng đến con người nhỏ bé đáng run rẩy quỳ gối ở giữa chiếc cầu bằng đá kia. Lịch Hồng thì lại đảo mắt, dường như đang suy nghĩ gì đó

“Lịch Thanh, chí ít nên để cho chủ tử nhìn qua một chút, hỏi ra vài chuyện cần thiết đối với người”

“Hạng nội gián rác rưởi này, chỉ làm bẩn mắt người, ô uế bầu không khí của ta”_Hân không chần chừ, bật người tới, đồng thời hạ đao.

Nhưng mà song song đó, Lịch Nha cũng bật tới, ở phía sau lưng của tội đồ, ngay phía trên đầu hân, đưa kiếm ra chắn ngang, không cho đao hạ xuống. Tiếng kim loại chói tai vang lên khi chúng va vào nhau. Thanh kiếm Lịch Nha dùng hai tay nâng để đỡ lấy đao kia gần như đã chạm đến đầu của tội nhân bởi vì lực đạo hạ xuống cùng với phần nộ của Lịch Thanh là không hề nhỏ.

“Chờ”_trong giọng nói liền cho biết hân vẫn đang dùng sức giữ kiếm trong khi Lịch Thanh vẫn một tay ghi đao xuống. Nếu thật sự hân dùng hai tay, Lịch Nha đã sớm từ bỏ ngăn cản con trâu rừng mộng nào để ở móng này

Lịch Thanh hung tợn chau mày, trừng đến gương mặt ần ần kiểm chế của Lịch Nha, phun nước bọt, thu lại đao, quay đầu quát_”Người còn không đi báo với chủ tử!”

Lịch Hồng giật mình, gãi gãi đầu hèn mọn cười, sau đó hướng Lịch Nha cũng đang nhìn hân, chấp tay gật đầu tỏ ý cảm tạ rồi rời đi.

“Ta chặt chân hay tay hân có được không?”_đối với Lịch Nha, khí thế trượng phu giám làm giám nhận liền bị đập ra sau nhưng là gương mặt lại có chút khó chịu

“...” Lịch Nha yên lặng, lùi vào bóng mát đứng yên, mắt nhìn đi nơi khác. Lịch Thanh gãi đầu, sau đó như nghĩ ra gì đó liền ngây ngô cười cùng khuôn mặt dữ tợn của hắn liền tạo ra một hiệu ứng kinh dị đến không ngờ được. Hắn vẫn nâng đao, đặt lên bả vai của tội đồ, bản thân cũng ngồi xuống, khoanh chân trước mặt hắn, một tay cửa qua cửa lại lưỡi đao làm cho nó đi động gần cái cổ nhỏ bé kia.

Nội gián, không, con người đáng thương bị sai khiến theo lời của đáng bề trên, giờ này chỉ có thể run rẩy. Hắn muốn ngắt. Hắn muốn mình hôn mê và tỉnh dậy thì mọi chuyện vẫn bình thường. Nhưng mà, không có ai có thể giúp hắn toại nguyện. Hiện tại liền gần như là đạt đến cực điểm giới hạn của tâm trí.

Trịnh Hành trở ra, trên mặt là mặt nạ kim loại, dùng chân một chút rồi lại bước đến gần con mồi nhỏ bé, Lịch Thanh thức thời đã từ lâu lui ra phía sau. Hắn hạ mắt, liếc qua phía Lịch Hồng ra hiệu hắn có thể bắt đầu

Lịch Hồng cười khúc khích, hai tay xoa xoa vào nhau, khom người, ngay ở phía sau bên trái Trịnh Hành_”Ngươi, có biết bản thân đang ở đâu không?”

Hắn lắc đầu

“Ngoan, ngoại từ tên vừa vùng đao kia thì tất cả bọn ta đều có khả năng bảo hộ mạng sống cho ngươi”

Hắn vẫn lắc đầu

“Ta biết rõ người đứng phía sau ngươi là ai”

Vẫn là lắc đầu. Mặt một giây cũng không dám ngẩng lên, cả người run rẩy đến đáng thương. Lịch Hồng cười thâm trầm, thật nhanh vươn đến bắt lấy bàn tay hắn, thật nhanh đưa năm lưỡi dao nhỏ, trước sự ngỡ ngàng, hoảng sợ của con mồi, lưỡi dao bén nhọn ấn ý xuyên vào giữa thịt và móng của hắn, bắt đầu từng chút, từng chút một đâm sâu

Một tiếng hít khí lạnh lẽo thật rõ ràng trước không gian yên tĩnh xung quanh. Hắn muốn thu tay nhưng mà gong kiếm kia không để hắn thu lại, chân bởi vì quý lâu gần như tê liệt. Hắn muốn thét nhưng không thể, run rẩy nhìn đến bàn tay còn lại của mình. Hắn muốn cắn lưỡi. Nhưng từ lâu đã không thể, trước khi vào đây đã bị cắt cùng mớ thuốc cầm máu. Hắn chắc chắn mình sẽ chết. Nhưng chết như thế nào, hắn quả thật không tưởng nổi. Mấy câu hỏi kia, căn bản chỉ để kéo dài trò vui của đám người khát máu trước mặt.

“Ngoan, cho ta biết, ngươi chỉ cần trả lời, ngươi có biết nơi đây là đâu hay không, nếu đáp đúng sẽ được giải thoát”

Bằng chứng đã có, còn cần đáp án sao? Hắn lại lắc đầu. Hắn quả thật được gọi vào làm nội gián. Nhưng cho ai, vì ai, hắn đều không rõ. Mọi thứ chỉ là lệnh từ người vô danh và hắn cần phải tuân theo. Đang lúc gần như tuyệt vọng, hắn lại thấy trước mặt mình xuất hiện ra một tờ giấy cùng mực

“Viết ra, ngươi biết hay không?”

Hắn nhìn qua một tay bị giơ lên cao, máu từ từ chậm rãi chạy ngược xuống, lại nhìn đến tay kia, run rẩy chấm mực, đưa đến bên giấy trắng, xiêu vẹo từng chữ cái_”Ta còn một tiểu muội, cầu người cứu nàng. Ta, thứ gì cũng không biết”

Hắn không rõ vì sao lại dám đánh cược mạng sống của người quan trọng vào đám người chuẩn bị giết hắn trước mặt này. Có lẽ đầu óc đã hỗn loạn đến không nghĩ nổi rồi.

Ngược lại với nỗi sợ của hắn, Lịch Hồng mỉm cười không phải hèn mọn, mà là nụ cười hài lòng, nhìn về phía của Trịnh Hành. Trịnh Hành gật đầu, phát tay trở lại vào trong. Lịch Nha liền hành lễ, sau đó đi đến, nắm cổ áo của tội nhân lôi đi. Lịch Hồng cũng đi mất, để lại Lịch Thanh quay đầu nhìn hai hướng cư huynh hắn vừa rời đi bộ mất chân nản kéo đao trở về phòng.

Trịnh Hành trở lại phòng, từ cửa âm được cẩn thận ấn đi, chậm rãi đi xuống, biến mất như chưa từng xuất hiện.

Không ai rõ được, đêm này, Trịnh Hành hắn, vốn không hề ở đồng cung. Thái tử điện hạ biến mất, và trở về một cách lặng lẽ nhất.

Trong tờ giấy kia, không nghi ngờ gì khác chính là báo về tình hình những ngày gần đây, ba anh em họ Lịch kia đều không bước chân ra ngoài. Lại có thêm sự kiện lạ là Lịch Thanh giữa đêm thì phát điên báo có người trộm đao hắn. Trịnh Hành hiếm khi cười, nhưng lần này không nhịn được, khúc môi khẽ nhếch thật nhẹ. Không ngờ có ngày, hắn không phải giả cầm giả điếu nữa, tình nguyện tham gia vào một thứ rất mơ hồ, thay một người hắn không rõ mà khiến cho Trịnh Lương phải lo lắng suy nghĩ. Nó khiến hắn có chút nôn nóng, còn có vui vẻ nho nhỏ

[Xem ngày mai ngươi sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn ta]

~~~~~

“Này, ngươi đánh ngay ngăn lại xem nào!”

“Ta nào dám trái ý”

“Ngươi! Tên này!”

“Ta vẫn đi cò thôi, đứa nhỏ này, muội càng ngày càng khó tính nha”

“Ngươi đọc sách hay dựa theo trường lão mà đánh cò à!!!”

“Không đâu, ta học từ tâm mà ra. Hahahah, nói mới nhớ, nữ đêm nay sao lại có nhã hứng đánh cờ như vậy?”

[Người dám có ý kiến khi ta phá nát cuộc vui của người với tẩu tử à!] _Đào Hoa ánh mắt nguy hiểm nhìn lên Hoàng Hoắc, rồi lại cúi đầu, mắt nhìn qua tẩu tử đang ở bên bàn vẫn chăm chỉ tính toán số sách _”Hắn làm theo. Điều đó khiến ta cao hứng mà ngu ngốc đến đánh cờ với HỖN TƯỚNG NHÀ NGƯỜI!” _Nàng hai tay nắm bàn cờ định lật nhưng mà Hoàng Hoắc hẳn lại nhanh hơn một bước, đã vươn tay ấn chặt bàn cờ xuống

Hai người liền một mắt đe dọa, một mắt vô tội, một nữ tử kê khai sổ sách bộ dáng dường như đang ở một nơi không người, cực kì an tĩnh. Một thủ hạ ngay ngắn khoanh chân ngồi ngủ ở một bên, nghe thấy tiếng thét của chủ tử cũng chỉ khẽ động mi, lại tiếp tục bình ổn hơi thở

[Cư nhiên tên vô sĩ lại cố đi cờ trắng làm ra tên của nương tử của hắn. Đáng hận!]

“Nho nhỏ thôi, ta biết muội không muốn sự phụ đến góp vui đâu nhỉ?”

“Ta là gọi lão đầu đó đến cho người thức trắng một đêm để bị giáo huấn!!”

“Hahahahah”

“AI KÊU TA!!!”

“...” _Đào Hoa mặt lạnh, không chút cảm xúc nhìn ra cánh cửa sắp bị đập tung bản lề.

Lại một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chiếu của người bị nạn

“Vương gia”

“Mang qua”

“Vâng”

Trịnh Lương vươn tay lấy qua mật hàm nhỏ được gói bằng bô câu, mở ra liền chau mày _”Khán lệnh chủ tử”

Ý tứ này, khiến Trịnh Lương rất không minh bạch dù đây là cách viết hồi âm của thuộc hạ bên trong trang viên hẳn điều tra được là do nữ nhân kia tạo nên, nên liền từ đầu nghi ngờ cử người vào bên trong. Nhưng cách trả lời lần này khiến hắn cảm thấy khó chịu _[Là ai khán lệnh? Người? Thuộc hạ của Trịnh Hành hay là Trịnh Hành đã biết được? Hiện tại nếu cứ thêm người sang chắc chắn sẽ thêm chuyện]

“Người đâu”

“Vâng”

“Đến gia quyền của hắn, hỏi thăm một chút”

“Vâng”

Người vừa lui, Trịnh Lương đã nhìn sang hướng khác _”Ly gia?”

“Vẫn chưa có động tĩnh”

“Chính diện”

“Minh Cao đã bắt đầu khởi hành”

“Người nói người không thể vào bên trong?”

Câu hỏi dù không rõ ràng nhưng hẳn biết rõ chủ tử hẳn là muốn hỏi đến ai _”Quả thật không thể vào được. Hai hôm trước đã có người khừ một nha hoàn để vào thay. Sáng nay vốn kiểm tra tin tức của nàng ta, lại thấy xác nằm ở hẻm nhỏ thứ ba bên trái, hướng đối diện của Ly gia”

“...”

“Không hề có thương tích, cũng không hề có dấu hiệu bị trúng độc. Nhưng mà, mắt mũi miệng hay tai, máu đều chảy ra không ngừng, tay chân đều thâm tím, ấn đường cũng có vết đen”

Trịnh Lương bên trên vẫn đang chậm rãi uống trà, nghe được lời kia mắt liền mở lớn, liếc nhìn về phía tên thị vệ “Giữa trán?”

“Vâng”

[Ly Thành]_hắn hạ mắt, đông đưa nhìn bên dưới, trái rồi lại phải, lại nhìn lên thuộc hạ vẫn yên lặng quỳ đó chờ câu hỏi của hắn_”Đồng cung?”

“Vẫn không có chuyện gì lạ xảy ra, cũng không thấy thái tử cái trang ra ngoài”

“Lui trước đi”

“Vâng” Trịnh Lương đưa tay mân mê cằm, hạ mắt mày khẽ chau. Mọi thứ bỗng nhiên có chút lệch khỏi tầm kiểm soát của hắn mà trở nên mờ ảo. Điều này khiến hắn rất không hài lòng. Mặt trời chỉ vừa mới mọc, Minh Cao kia đã phải rời cung, Trịnh Lương không khỏi vẻ mặt cười giễu. Có lẽ, phải chờ đáp án từ phụ hoàng cao cao tại thượng của hắn rồi. Không thể tự tay hành động trước, hắn cần tác nhân. Hắn cần chìa khóa.

~~~~~

Đây là đâu?

Ngươi ở đâu rồi? _Hàn Diễm nhìn quanh tìm kiếm con người luôn lơ lửng trước mặt nàng nhưng vẫn không thấy nàng ta ở đâu, chân lại như một thói quen đi xung quanh căn nhà không khỏi khiến nàng cảm thấy bất ngờ với sự tự nhiên của mình_ Ta, biết nơi này sao?

[Ta đã nói, mọi thứ đều do ngươi]_người bởi vì tâm thức rối loạn của Hàn Diễm gọi dậy, âm giọng mõi mệt, lười biếng vang lên

Ngươi vẫn ở đây? Sao ta không thấy?

[Diễm, ngươi còn thời gian rất ít, mau tỉnh giấc đi thôi]

Ta phải làm gì?

[Ngươi tự tìm đi, thời gian của ta hiện tại đã hết. Như đã nói, nếu có tái kiến, cũng hy vọng ngươi sẽ tốt hơn]

Ngươi rốt cục là ai?

[...]_một mảnh yên lặng kéo dài, đến nỗi Hàn Diễm tưởng người kia thật sự đã rời đi, nhưng mà_[Nếu ngươi đồng ý, ta sẽ là bằng hữu của ngươi]

Ta...._lời chưa nói trọn, Hàn Diễm đã bị hành động của nam nhân kia thu hút.

Anh ta nấu ăn, thái rau củ, xào thịt, mọi thứ đều làm rất nhuần nhuyễn. Nhưng mà sau đó, trên bàn lại có hai bát cơm. Hàn Diễm liền theo như bình thường tìm kiếm một người khác, nhưng bước chân lại như bị ai đó điều khiển, đến chiếc ghế đối diện, nơi có bát cơm nghi ngút khói kia mà ngồi xuống. Còn đang trong sự ngạc nhiên của bản thân thì nam nhân kia lại hướng bát trước mắt nàng, cầm đũa thẳng đứng, ngay lập tức, mùi thơm của thức ăn Hàn Diễm liền có thể ngửi được.

Ngươi, làm cơm cho ai? _cảm giác nhìn vào đôi đũa dựng thẳng liền khiến Hàn Diễm có chút khó chịu. Nàng, cảm nhận được thứ trước mặt có mùi gì, rất rõ ràng

“Tiểu Bạch, đến giờ cơm rồi, mau ăn đi a”_nam nhân nhìn Hàn Diễm, mỉm cười, bắt đầu cầm bát cơm lên

Là nhìn thấy ta, hay là thói quen của ngươi vốn như vậy?

Nước mắt rơi. Hàn Diễm vẫn không cảm xúc đưa mắt nhìn đến cửa, cố điều khiển tâm trí phải tìm kiếm, chờ đợi một ai đó xuất hiện, đến cùng nam nhân này ăn cơm đi. Nhưng chờ mãi cũng không có ai xuất hiện. Nàng đã nghĩ, hắn ta có thể nhìn thấy nàng, bởi ánh mắt lúc này, nụ cười thực hiện vừa rồi, thật sự như đã nhìn thấy. Nhưng mà_Ai là tiểu Bạch?_ngay từ đầu bước vào nhà nàng liền biết bản thân có chút không bình thường, đều có thể xuyên qua mọi thứ. Cho nên liền ý thức được, người trước mắt, không thể nhìn thấy mình.

Cúi đầu nhìn xuống bát cơm, có chút run rẩy vươn tay cầm đũa, thật sự một đôi đũa khác đã được nàng nắm lấy trong tay, Hàn Diễm càng sợ hãi, cho cơm vào miệng, nước mắt chưa kịp khô đã tuôn không ngừng.

“Tiểu Bạch à, hôm qua tôi lại được tăng tiền lương. Em nghĩ xem, chúng ta cần mua thêm gì đây? Em thích đọc sách, nhưng hiện tại giá sách trong nhà cũng đã đầy rồi. Có lẽ nên đi mua một giá sách mới và vài cuốn vậy”

Vì sao phải khổ sở như vậy? _Hàn Diễm không hiểu, nhìn đến gương mặt niềm vui phủ lên mỗi mặt kia mà thanh quản nghẹn đắng. Buông đũa, đứng dậy, bước chân lại như được điều khiển, rời khỏi phòng ăn lại đi đến một căn phòng khác.

Tại sao chỉ có một người ở đây? _Phòng ngủ đơn sơ, phòng làm việc thì chỉ có sách cùng giấy tờ và những thông số trên máy tính khiến Hàn Diễm thấy

thân thuộc, nhà tắm cũng chỉ có một bàn chải cùng vài thứ xà bông thô sơ đơn giản. Nàng cảm thấy rối bời, muốn chạy, muốn trốn thoát.

Hàn Diễm vùng chạy ra ngoài, đứng trước cổng quay đầu nhìn trái nhìn phải cố tìm xem có ai đang hướng đến nơi này hay không mặc cho hình ảnh nam nhân đang dọn bát lúc này khi cô đi ngang qua phòng bếp_Ai đó, ai đó đến giúp người này đi!

Hàn Diễm lòng đầy sợ hãi quay đầu, nhìn đến góc vườn nho nhỏ bên trái căn nhà với cột gỗ trắng, thoát nhìn cứ tưởng là nơi để dây leo trụ bám. Nhưng nó không phải. Có thứ gì đó đau đớn, tiếc nuối đang vây vùng thật bất lực

“TIỂU BẠCH!”

Một tiếng gọi này, làm sao có thể diễn tả? _Người sao lại chất chứa quá nhiều thứ chỉ vào hai tiếng gọi! Ta không nhớ, ta không biết, cũng không hiểu việc gì. Nhưng người khiến ta sợ hãi, người khiến ta tức giận nhưng vui mừng, khổ sở. Người khiến ta tiếc hận, người khiến ta ái nái. Người là ai? _Hàn Diễm quay đầu, người kia đứng ở cửa lúc này ánh mắt ngờ ngàng nhưng lại như hạnh phúc vỡ tràn

“Tiểu Bạch!”

“Ừ” Hàn Diễm sững sốt, nàng không trả lời, thứ gì đó đã thay nàng làm điều đó. Nhưng cảm xúc của người trước mặt lại khiến nàng bất giác đưa tay che lại khuôn mặt khóc lên vì đau đớn của mình. Đau tận tâm khảm, không muốn nhìn thấy bộ dạng của người kia. Thật sự, một chút cũng không hề muốn thấy loại biểu tình kia.

“Tiểu Bạch!”

“Ta ở đây”

“Tiểu Bạch!”

“Luôn ở đây”

“Tiểu Bạch!”

“Làm sao?”

“Nhớ em”

Vậy ra, tôi là tiểu Bạch sao? Tôi may mắn đến vậy sao

“Đại ngốc”

“Tiểu...b...” nam nhân tay run rẩy đưa ra, nhưng chưa kịp chạm đến nàng, đã đổ gục xuống đất, trước sự ngạc nhiên của nàng, hắn lại chậm rãi biến mất bởi từng cánh hoa hồng trắng theo gió cuốn đi xa khỏi tầm với. Hàn Diễm thần thờ nhìn, mất một lúc mới nghĩ ít nhất muốn chạm đến gương mặt kia trước khi quá muộn.

Nàng quỳ xuống, cúi người vươn tay muốn chạm. Nhưng ngón trở chỉ còn cách một quãng đường thật ngắn để chạm đến đôi mắt đã nhắm chặt kia thì nam nhân trước mặt đã hoàn toàn biến mất. Một cánh hoa hắn cũng không tiếc để lại cho nàng. Hàn Diễm cánh tay vẫn ở giữa không trung, chậm rãi nắm lại, thu về, buồng thông bên người _Đồ ngốc _cuối cùng, vẫn chỉ có thể nhắm mắt, tiếc nuối mà mỉm cười

Cảm thấy thời gian đã trôi qua rất lâu, mờ mắt, chỉ còn lại khung cảnh trắng xóa toàn bộ. Nhưng lại có thêm một cánh cửa gỗ đơn giản, tay cầm là vòng tròn bằng đồng được đầu lân ngâm lại, có chút thất thần có chút ngần ngại tự hỏi _Đi qua, sẽ được gặp lại người kia sao?

Hàn Diễm chuyển chân, chống tay, đứng dậy, dừng lại đôi giây, cuối cùng nhấc chân bước về phía cánh cửa kia _Ta muốn hắn.

~~~~~

Ly Thành sau khi đã thay quan phục, vẫn không kiềm được lòng, lại đảo bước chân đến trước phòng Hàn Diễm. Chân vừa nhấc đến bậc tam cấp thì cửa cũng được.

Tiểu Thi với tôn chỉ lúc vội vàng liền cầm đầu chạy trước, thân theo sau nên suýt nữa liền thangwr hướng lão gia Ly phủ mà va vào. Cảm thấy bản thân tư thế quá mức luống cuống, đưa nhỏ nhanh chóng đứng lên ngay ngắn, nép qua một bên, cúi đầu _”Tiểu thư đang tỉnh lại thưa lão gia”

Không nghĩ tới sáng ra liền nhận được bất ngờ [Ly Hiên đã làm được] _ông muốn hỏi, hỏi đưa nhỏ bên trong kia ra sao, muốn vào xem. Nhưng cuối cùng lại không hiểu vì lý do gì, lại nhắm mắt thờ dài, phát tay xoay người rồi đi _”Tĩnh dậy thì tốt”

Ly gia không ai biết được, thứ máu đêm trước Ly Thành vẽ để triệu Ly Hiên về chính là mạng thuộc hạ của Trịnh Lương. Họ chỉ biết, có người muốn trà trộn vào Ly gia, đã chết.

Một thân xác, là ba hồn bảy vía. Chết đi liền còn hai hồn một vía ở lại trong người. Sau đó, nhân lúc Ly Hiên vẫn ở đây, ông dẫn Ly Hiên vào thân xác kia, tìm kiếm lại chút kí ức còn sót sau đó rất nhanh rời ra,kế đến viết đạo bùa chú ghi lại tên của Ly Hiên đè lên Hàn Diễm nằm bên dưới bằng máu tươi của người kia, ở trán một tấm, trước ngực một tấm, sau lưng lại một tấm, xuống hai chân, còn có hai vai. Xác chết kia vậy mà lại đứng thẳng, yên lặng,

thật lãnh lẽo đứng giữa ngôi sao bảy cánh được Ly Thành vẽ đề lên vòng phép triệu Ly Hiên vẽ. Ông bắt đầu làm bầm chú ngữ, mũi kiếm mỗi lần hạ xuống đều chạm nhẹ lên từng lá bùa, sau đó đảo kiếm, dùng sức ấn chuôi kiếm vào giữa trán của người kia. Trực tiếp trực xuất phần hồn cùng vía còn lại.

Trong lúc hồn vía vẫn còn chưa minh bạch, liền để Ly Hiên giúp đỡ nàng một chút.

Cũng không ai biết được rằng, thời điểm nghe được lời kia của Ly Hiên, Ly Thành ông đã có biết bao nhiêu giận dữ. Lần này liền phạm vào sai lầm không nên có của một thiên sư. Nhưng người trước mắt này là ai?. Tội tày trời, triệu hồi người chết trở về trong thân xác, sống qua mười mấy năm kia, rồi sau đó một lần nữa lại triệu hồn một lần nữa. Ly thành, căn bản đã không còn gì để sợ.

Mạng sống con người, trong tay thiên sư, thật sự có thể xem là một trò chơi

Vận mệnh một con người, trong tay thần toán, lại là một bàn cờ thú vị

Hiện tại Hàn Diễm tỉnh, ông thật sự không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với người bên trong. Dựa vào tình hình trước kia, những gì Ly Hiên có, Hàn Diễm trong một ngày tỉnh cơ nào đó rồi cũng sẽ thấy. Sự việc kia, sẽ chỉ còn là thời gian. Lại còn thêm vài chuyện ông dự định sẽ là, tốt nhất từ bây giờ, nên tránh mặt vẫn tốt hơn.

Tiểu Thi cúi đầu, lén lút nhìn tấm lưng rộng lớn của Ly Thành vẫn đang chần chờ, sau đó liền phui nhẹ vạt áo trước, bước đi, không một lần quay đầu. Đứa nhỏ nhìn theo, nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi như nhớ ra điều gì, lại chạy ngược trở vào phòng.

Nhưng vừa vào thì bước chân liền dừng lại, chau mày nhìn vào một màn trước mắt. Tên hộ vệ từ lúc nào đã đứng ở cuối giường, hạ xuống tầm nhìn lãnh lẽo của hắn đối với Hàn Diễm trán đã đầm mồ hôi, con người bên dưới mí mắt cứ di động qua lại không ngừng. Tiểu nha đầu trong lòng bỗng bùng lên một ngọn lửa nhỏ. Ánh mắt kia, không hề che dấu tia khinh thường bên trong. Đứa nhỏ thấy khó chịu. Người mà nó coi trọng, mạng sống nó phải từng giây mà giành lại giờ đây lại dưới sự khinh thường của hộ vệ bên cạnh, Hắn xem người như một món đồ đáng bị vứt bỏ.

[Người sẽ hối hận] _tiểu Thi đến, mạnh tay đẩy hắn ra_”Cút ra ngoài”

Hắn thôi nhìn Hàn Diễm, mà quay sang thật lãnh lẽo nhìn tiểu Thi không khỏi khiến đứa nhỏ run rẩy trong tâm

'Meow~~'

Một tiếng gọi, chính thức cắt nát tình trạng căng thẳng giữa hai người. Tiểu Thi về mặt nhìn thấy thứ kì dị hướng đến nơi phát ra tiếng gọi kia. Mèo báo trắng đốm nâu cao ngạo bước vào, đi đến chân tên băng sơn, máu lạnh kia, cọ cọ chân hắn. Tiểu Thi về mặt như thấy ma đang cố vịn vào áo yếm của nữ nhân, không khỏi vừa khinh bỉ, vừa sợ hãi nhìn đến một màn trước mặt này.

Trước đó có thấy mèo béo quẩn hắn, nhưng hiện tại, tình cảnh này cũng có thể diễn ra, liền không khỏi khiến đứa nhỏ e ngại liếc hắn, trong lòng ác liệt nghĩ_ [Đừng nói, nó béo đến độ này, là do người chăm mà ra đi]

Hắn cúi đầu nhìn đến cục mỡ cao ngạo kia, cũng không chần chờ trực tiếp hai tay cấp lên hai chi trước của mèo béo, đi thẳng ra bên ngoài

[Nha, tên kia, đừng nói là ngại ngừng đi] _nghĩ xong liền cảm thấy có phải hay không mình vẫn còn nằm mộng, không kiềm được ngây ngô gờ tay tát chính bản thân, rồi rùng mình_”Kính đi”

Trong lúc tiểu Thi bên trong vừa chờ Hàn Diễm tỉnh dậy vừa nghĩ ngợi đến tiểu hộ vệ kia sẽ giải quyết mèo béo ra sao thì bên ngoài, Ly Thành vừa ra khỏi nơi của Hàn Diễm chưa được bao lâu, đã bị Văn Bá quản gia thứ hai của Ly phủ vây bắt, giọng đầy trách móc_”Lão gia, công công trong cung đến thăm ạ”

Ly Thành cũng không dừng chân, tiếp tục bước đi theo sao là lão quản gia của Ly phủ_”Văn Bá, nghĩ xem, hắn đến thăm ai?”

“Ách, này, không phải là tìm ta đi?”

“VẬY CÒN KHÔNG MAU ĐI!”

“Lão nô già, e không gánh nổi, trước đến nói lão gia một tiếng, sau để người chuẩn bị”

Ly Thành trầm mặt, nhướn một bên mày, trong giọng nói không giấu nổi tia cười lướt qua_”Là Minh Cao sao?”

“Vâng”

“Được, còn lại chờ xem đám nhóc nông cuồng này sẽ làm gì tiếp”

Phúc bá theo sau, chấp tay ở phía trước, một mực cung kính, chân vẫn bước tiếp_”Thưa lão gia”

“Có chuyện gì Văn Bá?”

“Nữ tì kia, đã có người đến nhận nàng vào sáng nay”

Ly Thành dừng bước, cố ý cao giọng vừa phải, mắt liếc về phải sau_”Có sao?”

“Thưa không”

“Vân Bá, nếu đã xong, ta nghĩ nên thông báo cho mọi người đi”

“Vây, còn tiểu thư ạ”

“...”_ ông lại trầm mặt, mắt nhìn về phía trước tình cờ lại thấy Ly Nhược đang vội vã dùng đường tắt hướng đến phòng Hàn Diễm, không kiềm được, liền bật cười_ [Cửa lớn nàng không đi, lại thích leo tường a]

“Tình liền mang ra, không tình, không cần ra”

“Vâng”

Vừa bước ra chính sảnh, liền thấy ngoài sân gia nhân một nam một nữ đã nghiêm túc hai bên, tay bắt phía trước, nghiêm người đứng thẳng, cũng chưa nhìn qua thì đã nghe thấy tiếng nói trước khi nhìn đến người.

“Chào buổi sáng, tá thừa tướng”_ Minh Cao vừa tình cờ nhìn qua liền thấy Ly Thành cũng bước ra, rất nhanh liền nhẹ nhàng đặt xuống chung trà, đứng dậy, bước đến trước mặt ông sau đó mới mỉm cười, bắt tay vào nhau khiến cho ông tay áo che khuất đi đôi bàn tay già nua mập mạp của mình, hơi cúi người với Ly Thành.

Lão Ly rất nhanh cũng chấp tay, hướng Minh Cao chào hỏi_”Cao công công, người khỏe”

“Nhờ có hồng phúc của hoàng thượng, hiện tại vẫn rất tốt”

“Tất cả chúng ta đều là nhờ ơn của bệ hạ”

Hai lão già, ta một câu, người một câu, nhắc đến hoàng thượng liền chấp tay hướng về phía bầu trời tỏ ý kính trọng. Hàn Diễm vừa tình liền bị tiểu Thi một bên, Ly Bách một bên cấp tay kéo ra ngoài, Còn đang khó chịu, lại phải nghe vào mấy lời khách sáo kia liền buồn nôn chịu không nổi.

[Các người đều thiếu nắng rồi!]_ Hàn Diễm tình, mệt mỏi không thôi, lại bị đối xử không thương tiếc từ một tên lưu manh có học thức như Ly Bách cùng tiểu nha đầu mở miệng liền sống chết cũng bám dính hành hạ. Mà theo sau lại là Ly Nhược gấp gấp, bối rối, vui mừng, roi nước mắt không thôi, phía sau nữa lại là tên hộ vệ mặt ướp nước đá_ [Bi thảm. Ly gia này, thật sự rất bi thảm. Thảm không tả nổi]

Bị âm thanh có chút lộn xộn bên ngoài đánh động, Ly Thành liền nhân cơ hội, lại chấp tay chào, sau đó một tay giơ lên vạt áo, bước nhanh ra ngoài. Lại bị một màn kì dị trước mắt mà chau mày.

Trước kia có một tên ngọc, vì tưởng muối muối hấn chết mà gần như suy sụp. Lại có một tiểu nha đầu đỉnh ninh cứu sống lại chủ tử gần như tuyệt khí của mình. Hiện tại lại làm ra hành động hai người hai bên nâng Hàn Diễm ở giữa chân chỉ còn cách một khoảng nhỏ là chạm đất, lắc lư trước sau bởi vì sai chân lớn cổ tình đi nhanh một chút của hai người kia. Vừa đến nơi, Ly Nhược liền mặc kệ, tự mình kéo ra ghế mấy nhanh chóng tìm đệm lót vào rồi Ly Bách thuận thế xoay người, tay kia bế lên Hàn Diễm, đặt nàng vào vị trí, tiểu Thi nhanh chân chạy đi, còn Ly Bách xoay người vào phòng. Ngay lập tức liền đối mặt với phụ thân hấn, phía sau là Minh Cao cổ nhón chân, nhìn trái ngó phải xem tình hình. Vừa bắt gặp Ly Bách đang nhìn mình thì liền hăng giọng, lùi bước, lấy lại khí thế.

Mà lúc này, không cần ai mở lời, Vân Bá từ đâu đi đến, rất bình tĩnh nhìn quanh một lượt, hướng Ly Thành lại chấp tay cúi người_”Đủ thừa lão gia”

Ly Thành không khỏi trong lòng thở dài, nghiêng người, giơ tay ra hướng bên ngoài_”Cao công công, mời ngài”

“Đa tạ tá thừa tướng”_ Minh Cao ngẩng cao mặt, uốn cao người bước ra, nhưng vừa nhìn sang trái liền không kiềm được mà giật mình.

Hàn Diễm mắt miệng đều mở to, đầu hơi nghiêng, ngã ngửa qua một bên ghế, tay chân đều tùy ý của nô tì bên cạnh sắp xếp. Không những muốn bao nhiêu khờ khạo mà còn yếu ớt bao nhiêu liền hứng trọn bấy nhiêu.

[Chỉ mới một thời gian mà đứa nhỏ này lại yếu ớt đến như vậy sao?_] Minh Cao không khỏi chau mày nhìn quanh người nhà Ly gia một vòng, bộ dáng chờ câu trả lời.

“Tiểu nữ vài ngày trước lại sinh bệnh, cho nên mong Cao công công rộng lượng cho qua đối với hài nữ này của Ly Thành ta”

“Không, không đâu”_ Minh Cao chỉ có thể cười trừ, trong lòng lại thầm nghĩ_ [Sớm biết liền không để chậm trễ thế này]_ hướng Ly Thành trước bắt tay cúi người, thật lòng có lỗi_”Hiện tại ta đọc chiếu chỉ. Tiểu thư đã như vậy, không nhất thiết phải quý. Hoàng thượng trước đó cũng đã có nhắc qua”

Ly Thành tỏ vẻ ngạc nhiên, vội lắc đầu_”Không thể, không thể”_ cũng không cho Minh Cao nói tiếp, liền tiếp tục_”Đa tạ ý tốt của thánh thượng cùng Cao công công. Nhưng Ly gia sống dưới chân thiên tử, chịu ơn hoàng thượng. Ngay cả chuyện kính trọng đối với chiếu chỉ của bệ hạ cũng không làm được thì không nên, thật sự không nên”

Minh Cao thở dài, gật đầu, phát tay. Ngay lập tức Hàn Diễm ngồi chưa ấm chỗ đã bị ôm đi, phải tiếp tục dùng bộ mặt ngờ ra này của mình mà ngẩng đầu nhìn trời. Ly Thành ở đầu tiên, ngay phía sau bên phải là Ly Nhược, bên trái là Ly Bách ôm Hàn Diễm, cùng quỳ gối, nghe chỉ

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hôm nay ta có hai điều muốn tuyên bố. Thứ nhất, hôn lễ giữa Lam vương Trịnh Hạo cùng Ly tiểu thư Ly phù sẽ được hủy bỏ. Thứ hai, tấn phong Ly Hiên trở thành Trịnh Ly công chúa, bổng lộc, gấm vóc, phù đệ và những thứ khác sau khi cử hành lễ sắc phong liền mang qua. Khâm thủ”

Minh Cao đọc xong, vẻ mặt vui vẻ mang chút tự cao hạ mắt nhìn xuống bên dưới nhưng mà ngoài ý muốn một chút lén lút bàn tán hay ánh mắt lén nhìn khi cổ nghiêng đầu nhìn qua người bên cạnh cũng không hề có. Ly Thành chỉ cười nhẹ, bước lên nhận chiếu, rồi lại quỳ xuống “Đa tạ long ân”

Ly Thành đứng dậy, muốn hỏi điều gì đó nhưng Minh Cao lại cúi đầu, nhướn mày lên nhìn hắn, mỉm cười “Đương nhiên người vẫn phải lên triều thưa tâu thờ tưởng. Công chúa, cần đến hai chiếu chỉ”

Cùng lúc đó, ở phủ của Trịnh Hạo, cũng đã có một vị công công khác đến tuyên chỉ. Nhưng chỉ đơn giản đề cập đến việc từ bỏ hôn phối ngoài ý muốn của Trịnh Hạo và Ly Hiên bởi số mệnh hai người không tương hợp, đồng thời Trịnh Hạo cũng đã có người thương cho nên đồng ý cho Lam vương hắn lập nàng làm chính phi chờ định ngày làm hôn lễ, ban thưởng thêm một số vật phẩm với lý do biểu hiện xuất sắc trong lần ra trận gần nhất. Trịnh Hạo có chút ngạc nhiên, nhưng lại không giấu nổi vui mừng qua ánh mắt, dập đầu “Đa tạ long ân”

~~~~~

“Vương gia, muội muội hắn vẫn ở đó”_ thủ hạ quỳ xuống một chân, hướng hắn chấp tay, cúi đầu

Trịnh Lương chau mày, vươn tay ra để thị nữ giúp mặc vào ngoại bào. Đáng lẽ tin này sẽ là một sự thật chứng minh cho lựa chọn của hắn. Nhưng sự đa nghi của Trịnh Lương lại không cho phép hắn nghĩ ngợi [Dù gì cũng là quân tốt]

“Ở nơi đó, gởi thư đến đây phía Bắc, giải quyết tên kia đi. Sau khi đã xong, người muội muội kia cũng không cần tồn tại. Tránh cho ta phiền phức sau này”

“Vâng”

[Hừ. Phía Đông là nơi gần nhất, lại có thể dễ dàng lấy được tin tức vậy mà lại mất, người ở phía Bắc kia cũng bởi vì xui xẻo mà bị đẩy qua đó, cả ngày gần như đều phải ở ngoài, không ngờ có ngày lại phải dùng đến hắn]_ càng nghĩ, Trịnh Lương tâm trạng lại càng thêm trầm trọng [Xem ra phải chuẩn bị rồi]

~~~~~

Đào Hoa, vắn cờ thứ một trăm lẻ tám, thua cuộc, cùng với đôi mắt viền đen, lắc lư trái phải sau đó trực tiếp ngã ngựa, ngã tại chỗ trên tháp thượng, mà phía bên kia, Hoàng Hoắc vốn đã sớm ôm thê tử ngủ ngời trong góc phòng. Diêu Ngạn từ ngủ ngời, hiện tại đã thành nằm xấp, khẳng định tỉnh dậy liền trên mặt bị cắt lăm đôi bởi vết lằn trên ván gỗ dưới hắn. Mà lão đầu lúc này lại thực im lặng, cũng thực trầm tĩnh, đưa tay vuốt chòm râu bị cột nơ của mình, nhìn quanh một lượt phòng, không kiếm được thờ dài_ “Hợp rồi tan, tan rồi lại hợp...rồi lại tan”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mọi thứ trông thật chậm rãi.

'Leng keng, leng keng'

Tại căn hầm bí mật kia, Lịch Hồng sắc mặt tái nhợt, hai tay liên tục xoa vào nhau, cứ bước tới bước lui, lăm bằm vài điều gì đó không hề theo một trật tự nào. Hắn đến đây, muốn báo cho chủ tử vài chuyện, nhưng đã gần một canh giờ, người vẫn chưa xuất hiện khiến hắn ngày thêm lo lắng. Hắn phải mau mau trở về. Hắn không muốn Lịch Thanh lại phát điên lên mà làm chuyện sai quấy. Lịch Nha chắc chắn sẽ không bao giờ mở miệng để ngăn cản chuyện gì chỉ đơn giản theo sau, thu thập và biến đổi mọi thứ.

Nóng lòng, Lịch Hồng lại một lần nữa rung chuông, cố gắng khuyên bản thân nên nghiêm túc chờ đợi thêm một lúc nữa, biết đâu chủ tử sẽ tùy thời mà quay lại. Hắn cũng không dám rung chuông quá nhiều lần, người không hề thích điều đó.

Nhưng thời gian thì cứ trôi, người hắn muốn gặp vẫn chưa xuất hiện. Hắn rối bời nhưng cũng chỉ có thể thờ dài, nghĩ tốt nhất nên để lại một lá thư. Nếu người đọc được, thì chắc chắn sẽ hồi âm, còn nếu không, đêm nay hắn sẽ phải đến rung chuông làm phiền người. Thư xong, hắn vẫn cố gắng nán lại, lăm lết nhìn vào cánh cửa nặng trịch kia, mím môi, quyết định lại kéo chuông thêm một lần, rồi quay đi.

Bên ngoài, Trịnh Hành vừa trở về, liền nghe được tiếng chuông, nhưng hắn lại không đến nơi đó liền mà bước sang bên phải, cúi người hành lễ_ “Mẫu thân”

Liễu Thanh bước vào, thờ ơ nhìn qua Trịnh Hạo rồi lại ngẩng cao đầu, hướng về vị trí của đông cung thế tử bên trên mà đi đến_ “Hành nhi, cũng mau vào, không cần hành lễ với ta”

“Vâng, mẫu thân”

Trịnh Hành đôi mắt lạnh lẽo, nhìn theo dáng người mảnh mai của mẫu thân hắn, thoáng qua tia tiếc nuối nhưng rất nhanh liền mất đi, thật khê khàng thờ dãi, đi đến chỗ ngồi của mình bên dưới. Người hầu bên trong thức thời liền lập tức lui ra, cánh cửa đông cung cũng từ từ được đóng

“Hành nhi, con nghĩ sao về chuyện hôm nay?”

Hắn đưa mắt nhìn Liễu Thanh, lại nhìn đến chung trà không màu sắc nhưng mùi vị lại là thượng đẳng trước mặt_”Quý phi, người muốn ta làm gì?”

“Hành nhi, dù con đang nắm vị trí đông cung, được hoàng thượng tín nhiệm nhưng không có nghĩa người cuối cùng ngồi vào ngay vàng lại là con”

“Vâng, Hành nhi, nguyên nghe quý phi chỉ bảo”

Liễu Thanh bên trên liền cười thật nhẹ. Hành nhi của nàng, cuối cùng cũng chịu vâng lời, bà không cần phải nổi giận với đứa nhỏ của mình như bao năm qua_ [Thật may, Hành nhi đã thông suốt]

“Ta muốn con thuyết phục để cho phụ hoàng tặng cho Ly Hiên kia đến ở tại Vân Lý cung, hoặc tại Đông cung này với lý do để tiện bề chăm sóc, còn có thể để hoàng thượng gặp nàng ta mỗi ngày, bất kì lúc nào người muốn

Trịnh Hào bên dưới tay đã âm thầm xiết chặt, vẫn bình tĩnh trả lời_”Vâng”

“Ước chừng khoảng vài tháng nữa, chức vị thống lĩnh vạn quân theo vòng tuần hoàn sẽ rơi vào tay của Trịnh Lương. Nên chuẩn bị sớm”

“Người muốn ta chuẩn bị gì?”

“Nếu là trước kia, Ly gia sẽ cho ta ba lựa chọn mơ hồ, một là sẽ bỏ rơi ngọc hài nữ kia của hắn, hai là cố gắng đưa nàng thoát ra và cuối cùng chính là dựa vào việc có người trong cung, lại được thánh thượng xem là ái nữ liền trực tiếp dẫn thân vào chốn quan trường. Đường nhiên cả ba đều có thể xảy ra. Nhưng hiện tại, từ đứa nhỏ kia đã thành công chúa hoặc là bị bỏ rơi hoặc là sẽ phải chọn người để phò trợ”

Trịnh Hành hiểu rõ, nữ tử kia đã không thể thoát ra ngoài. Bởi căn bản, nếu có lựa chọn đó thì rõ ràng Ly Hiên chính là điểm yếu của Ly gia và hoàng thượng thì không thể không rõ điều đó. Cho nên chỉ có thể kết luận người là muốn khống chế Ly gia. Nhưng mà sáng hôm nay, đọc lên chiếu chỉ, Ly Thành cũng không làm ra phản ứng hay chỉ ít là biểu hiện phản kháng, vẫn như bao năm qua, bình thản, thanh đạm nhưng nghiêm nghị quỳ thẳng người, nhận chiếu chỉ vua ban. Ông ta luôn khiến người khác nghĩ bản thân là một người đơn giản, cương trực không hề kém cạnh so với hữu thừa tướng Mộc Phong. Nhưng mà, người như ông ta, không có thể từ là trưởng công chúa, con trưởng dù tài ba nhưng lại sớm rời bỏ quan trường lại có thể trụ được đến hôm nay, dường như không chút suy yếu. Ly Thành, không hề đơn giản.

[Hiện tại, chỉ không thể rõ được ý tứ của thiên tử. Người là thật sự yêu thích ngọc tử hay chỉ là hứng thú nhất thời kèm theo muốn thử thách năng lực của Ly gia?]- Trịnh Hành về mặt vẫn thờ ơ_”Người, muốn ta thăm dò Ly gia?”

“Không cần, nếu đã đến bước này, trước tiên kéo nữ tử kia đến bên cạnh, chiếm được tâm thánh thượng, sau đó tác động lên Ly gia cũng không hề muộn. Một tên liền thu được hai nhận”_ Liễu Thanh bình thản nâng lên tách trà, chậm rãi thưởng thức, bất giác nở lên nụ cười tuyệt mỹ

Thái giám bên ngoài nhẹ gõ cửa, Liễu Thanh nhướn mày, Trịnh Hạo liền không để tâm nhiều_”Vào đi”

“Vâng”

Sau đó, một nữ tử vội vã chạy vào, nhanh chóng chấp tay, quỳ xuống hành lễ_”Nương nương, có người báo, hoàng thượng đang hướng đến tâm cung của người”

Bình thường sẽ có người thông báo để bên kia có thể thật chu đáo mà đón tiếp thánh thượng. Lần này lại trùng hợp khiến cho Liễu Thanh không khỏi mang theo hoài nghi, nhưng vẫn đứng lên, nâng tay để thái giám bước tới đỡ cho bà, bước xuống_”Được, cũng đến lúc phải trở về rồi”

“Vâng”_tiểu thái giám nhìn cung kính cúi đầu_”Nương nương bãi giá hồi Vân Cư cung”

Trịnh Hành đứng dậy, bước theo sau tiễn mẫu thân hắn rời đi, sau đó khó kiềm được mà thờ dãi_”Các người lui đi, ta muốn nghỉ ngơi”

“Vâng”

Trở lại vào trong, bước đến căn hẻm kia đã không còn người chờ đợi, trên bàn cùng ngọn nến vẫn đang cháy dở là một tờ giấy cùng nét chữ nghêch ngoặc, miễn cưỡng kiên nhẫn phán đoán cũng xem như hiểu được một phần ý nghĩ. Nhanh chóng đọc lướt qua, cảm một gốc gậy hướng đến ngọn lửa nhỏ kia, bắt đầu đốt_”Vẫn còn người bên trong”_Trịnh Hành đôi mắt lạnh lẽo thả lại góc giấy nhỏ vẫn đang bén lửa xuống đây, nhìn nó rơi vào không trung, sau đó ngày càng yếu ớt rồi tắt đi, xoay người trở ra bên ngoài_”Nếu người đã cho hắn lộ mặt, tốt nhất, đừng để ta bắt được hay thấy lần thứ hai”

Vươn tay đẩy cửa ra, gương mặt không chút biểu cảm, thờ ơ nói_”Đến, tìm, giải quyết nội gián còn sót đi”

Câu nói vừa dứt, một bóng đen từ bên trong điện của Trịnh Hành liền lao vụt ra ngoài. Người đã đi, hắn vẫn đứng đó, sau một lúc lâu thì lại xoay người, tựa vào song cửa sổ lớn, thờ ơ đảo quanh một vòng đông cung điện hiện tại của hắn_[Muốn ta đến cầu để cho nữ tử kia đến ở gần sao? Chỉ e, không

chỉ có người có ý tưởng ngu ngốc đó]_ từ trong tay áo liền xuất ra một thanh chủy thủ hai lưỡi sắc nhọn, nhún mảy, nhếch môi tự mãn thật khê. Hắn rời khỏi song cửa lại trở về vị trí bên trên của mình, từ hộp gỗ nhỏ trông cực kì đơn giản được đặt trong một ngăn tủ cũng rất bình thường, mở ra cũng chỉ có một chiếc khăn trắng thêu hình một con sâu nhỏ ở góc phải ở bên trong. Trịnh Hành ánh mắt dịu đi rất nhiều, lấy khăn nhỏ ra lau thật cẩn thận thanh chủy thủ trong tay_”Sau này gặp lại, phải giúp ta thêu rồng trên hoàng bào. Được nhĩ”

~~~~~

“Tại sao không phải là Đông cung?”_ mảy rồng khê nhún khê chau nhìn xuống Trịnh Lương, Vân tam vương của đất nước Đông Vũ này

“Đó quả thật là một ý kiến tốt. Nhưng, chi e, thái tử điện hạ sẽ không thể chăm sóc tốt cho đứa nhỏ kia được. Phụ hoàng người xem, phủ của ta cũng là ở ngoài, so với phủ của Ly gia cũng không quá nửa ngày đường, lại gần hơn so với trong cung. Người muốn gặp, nàng liền có thể tùy thời mà tiến cung”

Trịnh Thắng vẻ mặt lại càng đăm chiêu hơn. Đã lâu rồi vẫn không thấy được đứa nhỏ kia, hiện tại vừa ban chiều liền bị người người đến giành nàng từ tay hắn mà đòi mang về phủ để chăm sóc. Hắn dù đã già nhưng cũng không đến nỗi để đám tiểu tử này muốn diễn là diễn. Trịnh Thắng mảy chau, cúi đầu hướng án thư trước mặt, nhưng ánh mắt lại không hề có tia tập trung_ [Nhưng mà, quả thật, giữ lại trong Đông cung, có nhiều thứ rất bất tiện, ban cho nàng một cung cũng không ổn. Trịnh Doanh vốn đã là công chúa, lại có phủ đệ riêng ở bên ngoài. Mà hiện tại, Ly Hiên lại không có cùng hệ trục huyết thống, ban cho phủ đệ cũng là không thích đáng. Trong cung lại quá nguy hiểm. Mà Ly gia lại quá xa, thậm chí hắn keo kiệt đến nỗi đưa hài tử vào cung cũng lười. Hiện tại cũng đã là công chúa, không thể ở lại phủ của Ly gia được nữa. Chẳng lẽ biện pháp cuối cùng lại là đẩy đứa nhỏ vào tay lũ sai lang sai hồ dối này?]_ nghĩ đến đây, Trịnh Thắng liền trừng mắt nhìn lên Trịnh Lương vẫn vẻ mặt hơi mỉm cười, tràn đầy kiên nhẫn mà chờ đợi lão phụ hoàng này_ [Người không phải luôn làm cho trò chơi của mình thêm thú vị sao? Lần này lại dám mua dây buộc mình? Đã gấp đến như vậy? Đứa nhỏ kia có gì để người phải làm như vậy Trịnh Lương của ta? Người lại không yên phận rồi]

“Được, ta đồng ý. Vân Tam vương, người từ nay có thể giữ quyền là huynh lớn hiện tại mà chăm sóc cho Trịnh Hiên công chúa”

Trịnh Lương vẫn vẻ mặt kia, quý xuống, hành lễ tạ ơn phụ hoàng hắn, chậm rãi đứng dậy

“Đã xong rồi sao?”

“Vâng, bởi vì lo lắng cho tiểu công chúa này, cho nên thần mới đến để cầu xin ân điện của phụ hoàng”

[Nói dối, tên nhóc nhà ngươi được lắm]

Trịnh Lương nhún mảy, tay lại nâng cọ, tiếp tục viết lên án thư_”Nói ta nghe, mục đích của ngươi”

“Là chăm sóc cho tiểu công chúa”

Trịnh Thắng nhếch môi cười_”Mỗi ngày đều phải mang đến cho ta nhìn”

“Tuân mệnh”

“Tốt rồi, mau lui đi”

“Tạ ân phụ hoàng”

Trịnh Lương rời đi, Trịnh Thắng liền buông bút, ngã ra ngai vàng to lớn ông đang ngồi, tay khoanh lại trước ngực, vẻ mặt đăm chiêu nhìn đến cánh cửa, người đi ra liền được mở ra thật nhanh rồi từ từ khép lại kia_ [Cảm giác không yên này, từ đâu mà đến]

Không lâu sau, toàn bộ trong cung đều đã âm thầm biết được tin tức thánh thượng sẽ ban chỉ, muốn mang tân công chúa kia đến phủ của Vân tam vương để tiện bề chăm sóc.

Ngẫm lại cũng đúng. Trong mười vị hoàng tử cùng một công chúa duy nhất. Chỉ có bốn người cùng công chúa là nổi bật hơn hết. Lam vương vốn đã không hề có thiện ý với vị tân công chúa này, quả thực là quá nguy hiểm. Thái tử điện hạ lại càng không thể nếu cẩn thận suy xét. Mà công chúa thì ngay từ nhỏ đã luyện võ, tính tình so với nữ nhi thường có đôi chỗ cứng rắn hẳn cho nên đối với vị công chúa nghe phong phanh là không được mình mất, quả thực không an toàn cho lắm. Mà Mục vương, dù cho thông tuệ, ân cần thì lại không có gì hơn thế. Dù cho mọi người nghĩ Mục vương kia sẽ hợp để chăm sóc cho tân công chúa hơn, nhưng mà, suy nghĩ của thiên tử, thật sự rất khó chạm tới a. Nên cuối cùng, cũng chỉ có thể ôm vào lòng chôn suy nghĩ của cung đình, thì thăm to nhỏ với nhau mà thôi.

~~~~~

“Người nói xem, tại sao Lương nhi lại làm như vậy?”_ Vân Liên nâng lên khối bánh tính mĩ nhỏ nhỏ, chăm chú ngắm nhìn

“Nương nương, người không định hỏi Vân vương sao?”

“Không nên làm phiền hắn lúc này, với lại, mọi chuyện đã xong, có hỏi hắn cũng sẽ không trả lời”

“Nô tì nghĩ, chắc chắc vương gia tìm thấy được thứ gì đó đặc biệt từ vị công chúa kia nên mới tiến lên mà cầu thánh thượng như vậy”

Vân Liên tay chống cằm, liếc mắt nhìn đến tì nữ kia_ [Điều đó ta không rõ thì ai rõ hơn!]_ hiêm hơi đánh tiếng thờ dài_”Ly gia, không hề dễ đùa bỡn a”

“Nô tì lại không thấy như vậy”

Bà đưa mắt nhìn qua tiểu tì nữ biết mình thất lễ liền dập đầu, quỳ xuống một bên_”Nô tì biết tội, nương nương thứ lỗi”

[Nếu dễ đến vậy thì tại sao đến giờ vẫn còn tại nơi kia, lay chuyển một chút cũng không thể? Ngu ngốc]

~~~~~

Ở đâu đó ngoài sân tập

“Đây đúng là tin chấn động chứ hả?”

“Đẹp cái giọng của ngươi trước khi vương gia quăng ngươi lại vào buồng giam”

“Ây, ngươi thử nghĩ xem, bỗng nhiên có một ngày ban hôn, sau đó hủy hôn, rồi lại được tấn phong là công chúa, trên đời nào còn chuyện vô lý hơn thế chứ hả?”

Không nghĩ nhiều, liền đưa tay nắm tới mặt của người đối diện về mặt trên ngươi_”Ngươi! Chán sống à?”

Người đó ôm mặt, nhướn mày_”Nói nghe chút đi chứ hả?”

“Câm miệng tên bại tướng nhà ngươi!”

“Ngươi! Được, ra đây, lão tử giáo huấn tên mọt sách nhà ngươi! Ra đây”

“Buông cổ áo ta ra, tên bại tướng nhà ngươi!”

“Hôm nay lão tử nhất định đánh chết ngươi!”

“Hừ, hôm nay sẽ làm cho tên bại tướng nhà ngươi phải câm miệng, đừng nghĩ lão tử không dám đánh ngươi!”

Cứ như vậy, câu chuyện bắt đầu bằng sự bốn cọt, sau đó liền trở thành khiêu khích rồi trực tiếp dùng vũ khí lau đầu vào nhau. Chúng binh lính đang nghiêm túc tập luyện bị hai người nhiễu loạn liền nhanh chóng tách hàng, sau đó vô tình lại tạo thành vòng tròn vây quanh hai người họ, chuẩn bị xem pho tướng của phủ bọn họ đánh nhau. Một người thật sự là bại tướng được Lăng La thu về, một người không những tri thức sâu rộng lại còn biết dùng võ. Đây chính là gà rừng đi đánh chim công. Mà vị gà rừng kia, lại không may đến sau chim công thật nhiều năm. Cho nên, chỉ cần họ đứng đứng cạnh nhau trò chuyện, Lam phủ sẽ được yên bình.

Đánh nhau thì xem, người võ công cao, đánh xem càng thỏa mãn. Nhưng mà hai người này, không những tay chân đánh đá, cả miệng cũng hoạt động không ngừng, tiếng binh đao hòa cùng tiếng chửi rủa. Phải, chim công Lam phủ bọn họ, chỉ đối với tên gà rừng kia, mười chữ liền văng tục ba nhưng vẫn không hề mất phong độ.

Lam vương chau mày, âm thầm từ sau đi đến cùng một người nữa, về mặt thờ ơ, nhưng vừa vào đến nơi, thấy được cảnh tượng cùng mớ âm thanh hỗn độn kia liền mắt sáng như sao, môi cũng nhếch lên cười đầy hứng thú, không ngại ngần vượt qua Trịnh Hạo vẫn đang ở phía trước mà bước lên.

Hắn nhướn mày, nhìn thiên hạ hiếm khi cao hứng này của hắn ở phía trước, ở phía sau mà kiềm không được, cung chiều mỉm cười. Phải, hôm nay, hắn cũng cao hứng. Cuối cùng, thứ khiến hắn khó chịu, trông có vẻ đã rồi đi. Cả hai dừng lại ở một khoảng cách xa so với vòng tròn binh lính phía trước. Lăng La ánh mắt chăm chú dõi theo, nhin không được, tiêu ý ngập tràn_”Đã lâu không thấy hai người bọn họ làm chuyện rảnh rồi như vậy”

“Thích nào nhiệt?”_Trịnh Hạo nhướn mày, nhìn Lăng La mắt cười quay đầu nhìn mình, sau đó bật cười_”Đã hiểu”

“Hạo, ngươi trông có vẻ không dễ tâm”

“Nàng biết?”

Lăng La đắc ý nhướn mày, Trịnh Hạo nhìn không được, bật cười, bước lên, lòng vào bàn tay của Lăng La, nắm lấy, đi về phía vòng tròn bát nháo kia

~~~~~

Bên ngoài chiến trường xa xôi kia, một nữ tử đang ngồi ở vị trí thống lĩnh mang về mặt bất ngờ khi đọc thư khiến cho chúng tướng xung quanh kiềm không nổi xúc động tò mò vừa muốn hỏi, vừa muốn đi tới xem rốt cục bên trong là thứ gì có thể khiến cho thống lĩnh của bọn họ về mặt kinh hoàng như vậy

Trịnh Doanh đang đọc thư, liền đưa lên ánh mắt sắc bén nhìn đến một đám nam nhân đang chuẩn bị chạy lên bên trên để nghe chuyện, rất nhanh liền khấn bọn họ đông cứng, cũng không chần chừ nhiều, liền nêu ra thắc mắc của bản thân_”Đây, Ly gia có hai người con đúng không?”

“Hình như vậy”_một người gãi đầu, đưa mắt nhìn người bên cạnh, vậy mà người kia lại nhún vai lắc đầu

“Này thần cũng không biết, chỉ nhớ, trong cung, có tả thừa tướng tên Ly Thành”_ một người khác cũng tiếp lời, bắt đầu đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm sự đồng tình của huynh đệ trong trường hiện tại cũng đang về mặt suy nghĩ mà đại ra

Trịnh Doanh mỉm môi đập bàn_”Các người rốt cục sống như thế nào! Ta thậm chí còn biết được nhà họ có hai đứa con dù không rõ hai nam hay là một nam một nữ!”_ nói đến đây, Trịnh Doanh lại đảo mắt, trở lại dán chặt vào lá thư_”Nhớ lại cho ta, một đứa nhỏ của Ly gia sắp trở thành công chúa”

“Ây công chúa của thần à, vậy đương nhiên người con còn lại của Ly Thành kia là nữ tử rồi”

“Vậy tên gì? Đặc điểm ra sao?? Người chỉ toàn nói tin thừa”

“...”_ bọn họ bên dưới uất ức đưa mắt nhìn nhau, sau có thể trách họ, những người vài năm chỉ trở về nhà có vài lần trong khoảng thời gian ít ỏi. Ôm vợ hôn con còn chưa đủ, sao lại phải quan tâm chuyện người khác chứ. Nhưng, chỉ là tiếng lòng của một đám thân phụ, không hơn không kém.

“Bẩm, hình như là ngọc tử”_ người hầu bên cạnh

Trịnh Doanh liền mày nhướn mày chau_”Ngọc?”

“Nô tì, chỉ nhớ như vậy”

“Ha, sắp có chuyện xảy ra rồi sao? Lần này là đích thân phụ hoàng tham gia vào, lại có kế hoạch gì nữa đây?”

“Người...”

“Thiết nghĩ nên ở ngoài đây thêm vài tháng nữa hẳn báo tin cũng không muộn”

“Nhưng mà tướng quân, chúng ta phải trở về, lần này là Lam vương đưa lại quyền nắm quân đội sang cho Vân vương, trở về là cần thiết”

Trịnh Doanh rời cầm khỏi lòng bàn tay, nhướn mày về mặt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn bên dưới_”Nhanh như vậy sao?”

“Đúng vậy. Vốn là từ bốn tháng trước, nhưng do trận đánh của Lam vương vẫn còn nên hiện tại được dời lại. Chúng ta có thể trở về sau vài tháng. Nhưng chỉ sợ, trước đó, chúng ta đã bị gọi về rồi, thậm chí tin tức giấu diếm thông báo tin chiến thắng chỉ để ở lại bên ngoài thêm vài tháng cũng sẽ bại lộ”

“Hừm, ta không muốn tham gia vào nơi đó. Thật sự phải về sao? Lần này lại là tên Trịnh Lương kia”_ nghĩ đến đây, Trịnh Doanh gục đầu_”Ba tháng, lần trước, hẳn ta ra trận, ta đã phải đi lại trong cung ba tháng”

“Trông có vẻ mỗi lần, thời gian lại tăng lên một bậc. Có phải hay không Vân vương có liên hệ với ngoại bang, chỉ cần hắn lên thì luôn chỉ có một hướng muốn làm loạn, hoàng thượng cũng không hề có ý muốn mở rộng trong thời gian đó a. Ta không muốn ở lại hoàng cung”

“Nhưng mà, sao bỗng dung lại phong hài tử của thần tử trở thành công chúa???”_ hắn nói xong, ánh mắt e ngại nhìn một vòng sáu người ánh mắt chuẩn bị mang dao ra tiễn hẳn bất cứ lúc nào_”Ta chỉ thắc mắc, không có ý tứ gì cả?”

“Người nghĩ bọn ta có ý tứ gì??”

“Ta....không biết”

“...”

Bỗng nhiên cả doanh trước cùng chìm vào yên lặng

“Nói mới nhớ, Ly gia, có một tên gọi là Ly Bách? Đúng chứ?”

“Này mạc tướng cũng không rõ, chỉ mơ màng hình như hắn vào cung làm quan được hơn hai năm, ở vị trí phụ giúp cho Tả thừa tướng, tức phụ thân hắn”

“Tại sao là hai năm? Sao ta không thấy?”

“Công...à, tướng quân của bọn ta, nếu không lầm, năm đó vừa hợp lại vào tay Trịnh Duệ a, chúng ta phải lăn lộn ngoài biên cương tận ba năm lận a”

“Vậy sao người biết?”

“...”_ hắn chớp mắt, về mặt có chút khó xử, động tác cứng nhắc_”Hắn viết thư gọi tới, nhưng người đã không đọc...cho nên”

“Các người đọc?”

“Nha, bọn ta....là không muốn tướng quân cô độc”

“Câm miệng, bên trong ghi việc gì?”

“Là, thỉnh người trở về giúp hần”

Trịnh Doanh không hiểu vì lý do gì lại về mặt giận dữ_”Ngông cuồng”

“Nhưng người cũng không đọc, chúng ta cũng không làm gì. Khoảng một thời gian sau, lại có thư của hần, bọn ta biết người không xem, nên...”

“...”_Trịnh Doanh mắt ngập tràn tức giận nhìn xuống phó tướng nhà nàng, ý bảo_[Các người dám!]

“Bên trong cũng chỉ có hai từ xin lỗi cùng cảm tạ”

Lần này lại chuyển sang về mặt ngạc nhiên, không nhìn được rùng mình thật mạnh_”Chúng ta phải ở đây! Ba năm cũng được, chuyến này, nhất định không được trở về!”

~~~~~

Quay trở lại trong cung, Trịnh Thắng đang chăm chú viết lên án thư, bỗng dừng lại nhất bút, ngừng động đậy, mắt liếc nhìn về phía Minh Cao ở bên cạnh, nhếch môi cười, rồi lại hạ bút

“Gọi Trịnh Doanh về, viết vào phong thư, đừng tưởng qua mắt được phụ hoàng này, người muốn cái gì ta còn không rõ”

Minh Cao có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh liền mỉm cười, nâng hai ống tay áo cao quá mặt, cúi người_”Vâng, thưa hoàng thượng”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Mèo béo*

Hàn Diễm mệt mỏi ngồi nghiêng đầu ngủ thiếp trên ghế bọc đệm dày, trên chân là tấm chăn dày, cả người lại khoát thêm một tầng áo choàng.

Có tiếng mở cửa thật khẽ phát ra, đôi mắt dường như đang nhắm nghiền của nàng khẽ động đậy, mở ra một đường nhỏ, liếc mắt nhìn về hướng phát ra âm thanh, mắt từ từ mở lớn theo, muốn nhìn xem là ai vào phòng. Vừa nhìn đến Ly Bách liền nhắm lại mắt, hít một hơi thật sâu, chỉnh lại tư thế một chút chuẩn bị tiếp tục ngủ

“Này, ta đã vào, sao muội lại có thể tiếp tục ngủ chứ?”

“Có rầm mau phóng”

Ly Bách nghe được lời này, về mặt không những biểu thị ngạc nhiên thái quá mà còn là nét kinh hãi_”Tiểu Diễm, dù sao cũng là nhi nữ...”_hắn định thuyết giáo, nhưng lại thấy Hàn Diễm chau mày, liền ho khan hai tiếng_[Ai nha, không nên chọc giận người bệnh]

Tình hình là hôm nay hắn quyết định khai trương tiệm, nhưng trùng hợp, tiểu Thi ở bên kia cũng vừa cho ra mắt sản phẩm mới của tiệm. Không biết đưa nhỏ kia từ khi nào đã được sự cho phép của Hàn Diễm mà mở tiệm đã được ba ngày, thậm chí cả tiệc khai trương cũng đã đãi, còn có hạ giá ngày đầu mở cửa dù cho nhìn thoáng qua liền biết toàn là gian dối.

Giá gốc của vật phẩm trước khi ra bán được định giá là ba lượng, người giảm giá có thể thành hai lượng tám đồng, nhưng mà nhân ngày đầu khai trương, vật phẩm được đẩy thành năm lượng, giảm giá xuống còn ba. Này đúng là gian dối trắng trợn. Nhưng cũng chỉ có hắn mới biết được điều này. Ly Bách lại rất thích như vậy. Hắn cũng không muốn bản thân bị thua lỗ bất cứ một khoảng nhỏ nhỏ nào. Cho nên hiện tại vẫn đang nghĩ cách làm sao không những lấy được vốn mà còn phải có lời, như vậy mới có thể sống tốt. Biết làm sao, mặt hàng của hai huynh muội bọn họ buôn bán là hoàn toàn khác nhau, cho nên phương thức kiếm lời cũng không thể giống được

Kể lại thì cũng có điểm lạ. Tiểu Thi sau khi thông báo Hàn Diễm không chết, dù vẫn túc trực bên cạnh, nhưng chỉ cần lơ là liền biến mất, hoàn toàn không thể tìm thấy trong Ly phủ, mà Ly Bách trong mấy ngày qua cũng không có tâm tư để ý đến nhiều như vậy, cho đến hôm qua, lúc Hàn Diễm thật sự tỉnh, hắn mới nghĩ đến việc tiếp theo nên làm gì thì mới hay tin, trong thành, vài ngày trước, có một cửa hàng trang sức vừa mở ra, còn đại hạ giá rất bạo tay. Ly Bách liền đến xem, nhưng trên đường đi, hắn đã âm thầm hiểu ra, cửa tiệm đó là của ai.

Việc Hàn Diễm cùng tiểu Thi hôm đó bởi vì vào căn tiệm cũ này mà gặp phải tên Mạch thiếu máu lạnh kia, hắn làm sau có thể quên đi dễ dàng như vậy. Nhưng không nghĩ tới, Hàn Diễm lại chọn nơi gần hang cọp đến như vậy, khiến cho tiểu Thi xuất hiện đều là đã có diện cụ trên mặt. Cho đến cùng hắn cũng chỉ có thể cười trừ nhìn người ra vào tấp nập ở cửa tiệm trang sức của Hàn Diễm_”Biết sao đây, nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn không ngờ tới nhất”

“Muội đoán trước bản thân sẽ gặp chuyện không may, nên trước đó nhắc nhở tiểu Thi vẫn tiếp tục mở cửa tiệm sao?”_Hắn bước đến, ngồi đối diện nàng, tự tay thưởng cho mình một tách trà lạnh

“Người không thấy lời nói vừa nói ra có sơ hở sao?”

“Đúng vậy”_hắn không để ý nhiều, vẫn bình thản uống trà

“Đưa nhỏ đó là tự mình động, ta cũng không rõ, nhưng hiện tại”_Hàn Diễm đôi mắt thờ ơ, mơ màng đối đầu lên cánh tay, mắt nhìn về phía bức tranh treo trên vách_”Mọi việc cũng tốt, ta cũng không quan tâm nhiều. Phía người ra sao?”

“Ta cũng đã làm từ trước, hiện tại chỉ đơn giản là công khai trên giang hồ, từ đây cũng bắt đầu buôn vịt bán gà cho thường dân. Nhưng chung quy vẫn là không gặp trở ngại, mà hiện tại, có thể xem là thuận tiện công khai phát đạt”_lời này nói ra, hắn cũng không lộ ra một chút hào hứng dù là nhỏ nhất, chỉ đơn giản tỏ ra một hơi dài

“Ở đây là kinh thành, thiết nghĩ ở mỗi phương Bắc, Nam, Đông, Tây cũng nên có một khác”_Hàn Diễm nằm dài trên bàn, tay phải đưa lên, nhẹ nhàng chạy theo hoa văn của khăn trải bàn

“Ta không thích bị chi phối, sẽ rất khó để tin tưởng người đứng đầu mỗi bộ, cao hơn là xét về mức độ”_Ly Bách dù bên ngoài nêu lý do phản đối, nhưng kì thực, bản thân hắn cũng hiểu rõ, thứ bọn họ có bây giờ, quá mức sơ sài, thậm chí là yếu ớt

“Người cần phải biết lấy lòng tin của người khác. Ta rất thích việc người khác bán mạng, hoàn toàn tin tưởng vô điều kiện vào bất cứ thứ gì ta làm”_Hàn Diễm thờ ơ chống tay vào má, lười nhát liếc nhìn người đối diện mình

“Đã tìm được sao?”

“Người tin bọn họ có tồn tại không?”

Ly Bách nhìn Hàn Diễm ngã người ra ghế, nghiêng đầu mắt lờ mờ muốn ngủ liền ánh mắt dò xét_”Vậy muội nghĩ họ có dành cho ta và muội không?”

Nàng mở hờ mắt, tầm nhìn hướng xuống dưới_”Vậy người nghĩ, ta và người, có thể giữ lấy họ trước khi nhận ra họ thuộc về mình hay không?”

Hắn cười thật nhạt, hít sâu rồi lại thở ra_”Đáp án là không thể. Bởi vì như muội nói, họ là tự nguyện. Một là sẽ chết, hai là sẽ rời bỏ vì một môi”

“Chỉ sợ, chết trước khi họ chết thôi”_nàng mân mê đôi bàn tay mình, rồi mới đưa mắt nhìn lên Ly Bách_”Người ở kinh thành, không thể hành động bừa bãi được, thêm nữa, người không hẳn đã ở kinh thành, cứ luân phiên di chuyển ở bốn bộ kia cũng không tệ, như vậy lại càng thuận lợi hơn”

Ly Bách nghe đến đây liền chau mày, tức giận mơ hồ nhìn đến Hàn Diễm, găng nhỏ giọng, muốn người trước mặt hắn nghiêm túc_”HÀN DIỄM!”

“Ta sẽ ở đây, phần còn lại đều nhờ người. Tin tức chúng ta đã có, tiền tài cũng đã có, hiện tại chỉ cần người gây dựng âm bộ thì công việc khởi đầu xem như hoàn tất”

“Hàn Diễm”_Ly Bách vẫn tiếp tục cố chấp, nghiêm túc gọi tên Hàn Diễm

“Không phải bảo có chuyện muốn nói hay sao? Tại sao cứ gọi tên ta như vậy?”

“...”

“Trước khi bị người lôi đến đây, ta đã có nói qua cùng Ly Thành vài chuyện. Quan trường, hoàng cung, cả ta và người đều không muốn vào. Nhưng ta còn lời hứa, ta biết người cũng có mục tiêu riêng. Mục đích chung đều hướng đến cùng một nơi, vậy thì cùng nhau làm, người ra ngoài, chuẩn bị chu toàn mọi thứ, ta ở bên trong, thu thập mọi thứ ta cần dưới bộ dạng ngu ngốc này”_nàng thở dài, lại nằm dài ra bàn, nhưng vẫn nhìn đến Ly Bách_”Chờ ngày người mang ta trở ra”

Hắn muốn phản kháng, nhưng hắn không thể. Đường đường là Ly Bách đại thiếu gia, thông minh toàn tài mà lại bị tiểu muội của mình bày bô. Nhưng mà khi nghe đến việc Hàn Diễm chờ ngày hắn đến mang nàng ra khỏi hoàng cung, liền nửa chữ cũng không thể tồn tại, bỗng nhiên lại man mác cảm giác bất lực trước nữ tử này

Quả thực, nếu hắn vào, chuyện không những khó có thể thành, mặt khác lại phải đối phó với Trịnh Lương kia, lại còn chuyện bỗng nhiên muốn quay lại quan trường, không khỏi dẫn đến nhiều nghi ngờ. Nhưng ở trong kinh thành, cùng một lúc có đến hai cửa tiệm ở ra, cách thức buôn bán cũng quá lạ lẫm sẽ không khỏi gây hiềm nghi cho những người thích nghi ngờ khi ai ai cũng biết hắn cùng Trịnh Lương và hoàng thất có vết nứt

Mọi thứ chìm vào yên lặng, nàng thở dài, khẽ rùng mình_”Yên lặng tức là người đã đồng ý, người nói về việc người đã bán thông tin từ vài năm trước, cho nên hiện tại, nếu có rời đi, sẽ không trực trực gì chứ?”

Ly Bách lại lần nữa thở dài, xòe quạt che nửa mặt_”Sẽ ổn”

“Ta ở lại, chậm rãi thu thập hết tội trạng cũng như tin tức, sẽ báo cho người ngay nếu có thể”_nàng cúi đầu nhìn hai bàn tay đang bắt vào nhau của mình thở dài_”Mang theo tên âm vệ người cho ta theo người, đến khi vững vàng thì đưa lại sang ta”

“Không được”_hắn từ đầu đến cuối trong cuộc trò chuyện hôm nay, đều ở thế hạ phong không góc đầu dậy nổi_”Mạch của muội”

“Còn có tiểu Thi, không cần bận tâm”

“Đã biết?”

“Ta dù gì cũng là chủ tử của nàng. Lại nói tiểu Bạch, hẳn cũng có chuyện của hẳn, nhưng đồng thời hẳn sẽ biết cách để thu thập thêm người, người ở bên ngoài, chưa hẳn đã an toàn. Nơi của Ly Thành hẳn bài bố ở ngoài thành, không quá lớn, năng lực cũng không cao, hiện tại người ra ngoài, biến nó thành một loại hình thức khác cũng không tệ”

Quả thật chuyện này đã có nói qua, Ly Thành không thể mất điếc tai ngoi để người ngoài thoải mái gây hại cho người của mình, nếu muốn nhờ người, cây kim trong bọc sẽ có ngày xuất hiện cho nên đã tự tay tìm kiếm, tạo nên một nơi có thể tạo ra những người mình cần, làm những việc ông ta muốn trong bí mật nhưng chỉ với một lượng nhỏ. Hiện tại, việc tấn phong Hàn Diễm cũng xảy ra, một nhóm nhỏ đó đã là không đủ cho hai cánh chim chuẩn bị vùng vẫy ở hai nơi khác nhau. Ly Thành không muốn vấp vào, cuối cùng chỉ có thể đẩy qua cho hai người bọn họ, tùy ý quyết định. Cũng là thứ cuối cùng Ly Thành có thể nói với Hàn Diễm_”Thứ ta cho các người, cũng chỉ có thứ này, đừng mong gì hơn”

“Ta vẫn sẽ giữ ở đó, nhưng sẽ rút những người trọng yếu bên trong đi về phía Bắc trong chuyến đi sắp tới”_Ly Bách sau một lúc lâu yên lặng, cuối cùng cũng chỉ có thể yên lặng đồng ý, hướng đến cùng suy nghĩ cách phân bố cùng với Hàn Diễm_[Ta là người khơi chuyện cũng sẽ là người kết thúc nó]_”Đến lúc đủ số lượng, sẽ âm thầm từng đợt đưa lại về kinh thành, tùy thời hành động”

“Không tệ”

Hai người đồng loạt chìm vào yên lặng, Hàn Diễm lại tiếp tục nằm dài trên bàn, Ly Bách vẫn ngồi đó trầm tư suy nghĩ. Lúc Hàn Diễm lần nữa thở dài ngồi thẳng người dậy, thì cũng là lúc tiếng gõ cửa vang lên_”Thiếu gia”

Ly Bách không nhanh không chậm đứng dậy, tiến đến, xoay lại ghé tựa của Hàn Diễm hướng ra cửa sổ vẫn đang đóng chặt, chỉ có ánh sáng là xuyên xa mờn vãi mà vào trong, sau đó hẳn cũng ở bên cạnh nàng_”Vào đi”

Có người tiến vào, đầu trực tiếp cúi xuống, hai tay bưng một khay gỗ nhỏ tiến đến đặt trên bàn, lùi vài bước, sau đó xoay người bước ra ngoài, lại cúi đầu, xoay người đóng lại cửa, lúc này Ly Bách mới xoay người, đi đến, mở ra một túi vải màu đen, sau đó lại thả trở vào, chuyển đến túi kế bên. Hàn Diễm mặc kệ Ly Bách, lại nghiêng đầu, nhắm mắt, một môi lim dim ngủ, mây khẽ chau bởi ánh sáng từ cửa hắt vào

Ly Bách xem đến tám cuối cùng, đặt trở lại vào túi vải_”Đều sắp đến lúc hội tụ, bạn thù đều không rõ trắng đen, đều đã lộ diện nhưng lại như chưa từng xuất hiện”

“Người...lại tìm được gì?”_nàng hiện tại, cả ngón tay cũng lười động, lại nghĩ không muốn Ly Bách như tên gốc tự nói chuyện một mình nên liền trở thành người tốt hỏi hẳn

“Nhà đại thẩm phía bắc vừa mất một con gà, đến hỏi xem rốt cục ai là thủ phạm”

“....”

Hắn quay đầu nhìn đến Hàn Diễm nghiêng đầu tựa một bên ghé, được tắm dưới ánh sáng nhẹ nhẹ của buổi sớm, nghĩ muốn vừa tay sờ mái đầu bởi vì hẳn vội vã mang nàng đến đây lúc sáng mà vẫn chưa kịp thức lên, nhưng đến cuối chỉ có thể thu tay, thở dài_”Bên cạnh Trịnh Lương, còn có một tên cơ trí có dã tâm”

“....”

“Đã ngủ rồi sao?”_hắn thả lỏng cơ mặt nghiêm túc của mình, bước đến, hạ mắt nhìn Hàn Diễm từ đỉnh đầu_”Xem ra, lão thiên đều theo ý muội mà thành toàn”_hắn cười nhạt, bước sang một bên đội lên cho bản thân nón phủ mạn sa, sau đó trực tiếp ôm lên Hàn Diễm được bọc trong vải mềm bước ra ngoài, ở phía sau của cửa tiệm, hướng đến gian bếp, mở ra một cánh cửa ở phía sau, bước qua một gian nhà khác, sau đó mới từ cửa sau của căn nhà mà đi ra, đối diện chính là cửa sau của tiệm Bạch Vân của Hàn Diễm

Đúng lúc, tiểu Thi cùng diện cụ là gương mặt bình thường bước ra ngoài, trong thấy mạn sa cùng chắn bông vào tiết trời mùa xuân liền kinh ngạc mà dừng chân, chớp chớp mắt, cẩn thận nhìn quanh con hẻm nhỏ mình đang đứng, mắt khẽ liếc nhìn lên lầu cao của Thuần Tiêu ở bên phải, sau đó mới nhanh chóng chạy đến, nhón chân, kéo nhẹ lớp vải bông đầu tiên thì liền thấy ngay chủ tử của nàng đang ngủ

“Làm sao, làm sao a”_đứa nhỏ có chút khó khăn, nghĩ không biết làm sao mang Hàn Diễm vào trong, nếu để người làm bên trong phát hiện chủ tử của bọn họ có liên quan đến Bạch Ngọc của Nhạc Toái thì lại càng phiền phức

“Ta còn việc”_Ly Bách hạ mắt nhìn đến gương mặt đang ngủ vì một môi mà nhiều mày của Hàn Diễm, lại nhìn thấy vẻ luống cuống của tiểu Thi, phiên bản sai sót của một ám vệ toàn năng_[Sẽ ổn thật không?]

“A, ngài chờ tiểu Thi một chút”

Đứa nhỏ vội vã chạy vào trong, bỗng dừng lại dừng bước, thất thần nhắm tính gì đó, rồi lại lật đật chạy lên lầu, gấp gấp đẩy tung cửa, cũng không đợi nhìn bên trong có người hay không_”Mau theo ta xuống bế tiểu thư lên đây”

Hắn vừa từ cửa sổ đi vào, thẳng lưng ánh mắt sát bên nhìn đến tiểu Thi_[Vốn đã không đến, vậy hôm nay đến làm gì?]

Đứa nhỏ chạy đến, nghĩ muốn kéo tay áo hẳn lôi đi_”Người còn chậm chạp gì a, mau lên”

Ngay lúc tiểu Thi đang về mặt có chút khó chịu gấp gấp thì lại từng mắt, dò xét thứ gì đó đang di động dưới lớp áo trước ngực của hắn. Một đôi tai mềm mại xuất hiện, sau đó lại đến hai chi trước cũng mềm mại cùng một cái đầu nhỏ đáng yêu xuất hiện _”MÉO!”

Tiểu Thi chính thức tự mình đắp cao xây tượng. Hắn không quan tâm, cúi đầu nhìn cục bông nhỏ trong lòng, đưa bàn tay thô ráp của mình xoa xoa đầu nhỏ thì ngay lập tức liền có bốn dấu răng cùng vết cào dài bên trên. Hắn nhìn vết thương một chút, sau đó quyết định túm gáy mèo béo màu xám vân đen, tay kia bợ mông nó, đặt xuống đất. Tiểu Thi chớp mắt nhìn một màn này, não nhanh chóng hoạt động khi hắn vừa đặt mèo béo xuống, vươn tay, trực tiếp kéo tay áo hắn lôi đi _”Ngươi, con rùa ngốc, mau nhanh chân một chút”

Tám mắt, nhưng chỉ có bốn mắt là nhìn nhau thông qua màn vải, hai mắt kia đang nghỉ ngơi, còn hai mắt cuối cùng thì lại lạnh lẽo, thờ ơ nhìn sang nơi khác.

“Ngươi, sao còn không mau qua bế chủ tử vào trong?”_tiểu Thi chau mày, vội vã nhỏ giọng hỏi thúc hắn

Ly Bách từ đầu đến cuối vẫn yên lặng ở một bên quan sát cặp đôi trước mặt hắn _[Tại sao Hàn Diễm không nhắc đến việc bằng mọi cách tống tên này trở về cho ta mà chỉ cho mượn một thời gian? Thái độ này, ánh mắt này, hắn đã gặp vấn đề với Hàn Diễm!]

Hắn đi đến, đưa tay ôm nữ tử từ gió thổi cũng có thể chết sang một bên, một tay bợ dưới hai đùi, để nàng tùy ý ngã vào một bên vai hắn làm cho chân bông rơi ra, gió xuân liền thổi qua con người vừa được bọc trong hơi ấm của bàn thân liền bởi vì lạnh mà cổ rút sâu tìm hơi ấm, mày hơi chau

[Đáng yêu!]

[Thật đáng yêu!]

[Thật kinh tởm]

“Ly Bách chết tiệt”_giọng nói thật nhỏ, thật khế, nhưng lại khiến cho Ly Bách phải bật cười

Hắn nhanh chóng xoay người vào trong, mở cửa phòng

Tiểu Thi theo sau thấy vậy liền đi nhanh lên trước, tiện tay kéo tay áo hắn, tay kia chỉ đến căn phòng cuối cùng _”Không phải phòng này, phòng cuối hành lang ấy, phòng ngươi vừa thả mèo ấy”

Cả hai một trước một sau vào phòng, mắt vừa nhìn đến bên giường thì lại thấy mèo béo đã ngon giấc cuộn mình bên trên mà ngủ. Tiểu Thi nghĩ muốn bế mèo béo ra, định quay lại nói cho hắn việc mình định làm thì lại trợn mắt, lần nữa tự mình đắp tượng khi thấy cảnh tên ám vệ của chủ tử, hiện tại lại chuẩn bị đặt người vào ghế gỗ ở bàn trà cạnh cửa sổ.

Hàn Diễm bởi vì bị đánh động liền chau mày, khó chịu mở mắt, hít một hơi thật sâu nhưng được một nửa thì bỗng dừng lại ngừng, vai cũng căng cứng, chớp mắt thật chậm, đồng thời cũng cố thở ra, sau đó mở mắt định hình lại chuyện xảy ra xung quanh _”A, tiểu Bạch”_nàng mệt mỏi nghiêng đầu, đưa bàn tay lạnh lẽo của mình che đi đôi mắt, thờ ơ hắt ra làn hơi mỏng _”Suýt nữa quên mất ngươi, có lẽ vài ngày nữa, Ly Bách sẽ rời khỏi kinh thành để làm việc mà hắn muốn. Cho nên”_nàng nâng đầu, ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén đối chọi lại ánh mắt giết người của tiểu Bạch _”Những thứ ngươi làm được trong vài ngày kia, ta sẽ tiếp tục ngươi có thể dừng lại ở đây, đi theo Ly Bách, giúp hắn vài chuyện, còn có phạm vi hoạt động của ngươi là bất cứ nơi nào, ngoại trừ kinh thành này”

Lưỡi kiếm lạnh lẽo lần nữa kề cổ, nàng vẫn ánh mắt kiên định đáp lại sự chán ghét trong mắt của nam nhân _[Phải, cả ngươi và hắn, đều sẽ an toàn]

“Sao, hiện tại muốn chống đối?”

“...”_hắn không thể nói, nhưng có thể thấy rõ hắn là đang cực độ tức giận, tay cầm kiếm khẽ rung lên, vô tình tạo nên vài vết xước trên cổ Hàn Diễm, máu cũng chậm rãi mà xuất hiện

“Ta hiện tại mệt, sớm ôm mèo của ngươi rồi đi, Ly Bách hiện tại chắc sẽ cần ngươi hơn ta, lúc cần, ta sẽ gọi ngươi về”

Kiểm trên cổ sớm đã được thu về, hắn cũng chẳng buồn nhìn đến Hàn Diễm, cũng không nhắc mèo béo, cứ như vậy mà phóng qua cửa sổ rồi đi. Nàng quay đầu, cố nhìn theo bóng người kia, nhưng lại không thể theo kịp, mắt không tìm được lại nhìn xuống cổ thụ bên dưới hiện tại lá tươi xanh u., còn có vài bông hoa nhỏ nở sớm _”Tiểu Thi”_nàng gọi đứa nhỏ, sau đó mới chậm chậm quay đầu nhìn đến tượng cao bởi vì gtaja mình, về mặt liền ngây ngô đến lạ.

Đứa nhỏ như tỉnh giấc mộng, vội chạy đến chỗ của Hàn Diễm, mở ra lớp chăn mỏng cùng áo choàng liền thấy một mảng máu ở hông đã thấm ra lớp áo ngoài _”Tiểu thư!”

“Vài ngày nữa, ta và ngươi cũng sẽ rời Ly phủ”

“Tiểu thư?”

“Chúng ta sẽ đến Vân phủ của tam vương gia Trịnh Lương mà sống”

Đứa nhỏ mỉm cười nhìn về mặt như nói chuyện mưa gió ngày thường của Hàn Diễm, cuối cùng chỉ có thể im lặng chau mày, cố dìu nàng đến bên giường

nơi mèo béo đại nhân vẫn tại vị, cẩn thận xem xét ở phần hông, nơi ba cây châm kích thước khác nhau được ghim vào người của chủ tử nàng, sau đó thờ dài, gục đầu lên chân Hàn Diễm. “Thật may, thật may mắn. Xem ra lần này là đợt độc tố cuối cùng được cổ trùng đẩy ra. Không sao, không sao, tiểu thư vẫn ổn. Cũng may nó không xảy ra bài xích cùng thứ đang kiểm hãm nó”

Lúc đĩa nhỏ mang lên nước nóng cùng khăn nhỏ trở lại phòng, thì lại một lần nữa tự mình đắp tượng, nhưng thời gian trông có vẻ ngắn hơn so với hai lần trước khi mà mèo béo không biết tại sao, hiện tại lại an toạ trên chân của chủ tử nhà nàng, còn Hàn Diễm thì tựa lưng vào phía sau, cứ như vậy mà tiếp tục ngủ.

Trông vừa yên bình, mà lại khiến người ta nao lòng

[Đến khi nào, gương mặt của người mới có chút hồng hào đây?]

~~~~~

“Các người, đã tìm được hắc chưa?” giọng nữ nhân tràn ngập lười biếng nhưng ẩn sâu lại là đe dọa tính mạng

“Thưa, hiện tại đã tìm khắp mọi nơi hắc có thể đi nhưng đều không tìm thấy, chỉ còn một nơi cuối cùng”

“Tại sao người không đến đó từ sớm, đó là nơi đáng nghi nhất?”

“Là thuộc hạ thất trách. Có nguồn tin cho hay Ly gia trông có vẻ vô hại, nhưng thật sự, người muốn lên vào, đều phải trả bằng mạng”

“Là nơi của tên Ly Bách kia sao?”

“Vâng”

“Hừm, không vội, cứ người ở bên ngoài giám sát, nếu tìm thấy, trước tiên cho ta biết, không được tự ý hành động”

“Vâng”

“Người nói, có người cho người hay, nơi đó nguy hiểm không nên vào?”

“Thưa vâng, lúc đó, bọn thuộc hạ thật sự đã chuẩn bị đến, nhưng nửa đường lại bị cản bởi một đám người không rõ lai lịch, bất kì kí hiệu cũng không tìm được. Một người trong số bọn hắc nói về việc không rõ thứ thuộc hạ cần tìm có tại Ly gia hay không, nhưng tốt nhất đừng bước chân đến đó, sẽ không nhưng không có manh mối, ngược lại còn có thể mất mạng”

Nữ nhân phía sau màn trường khê chau mày liễu, mắt phượng khê đảo, môi lại nở một nụ cười, khê thì thầm. “Hắc trốn đi vẫn là bí mật. Người có thể đoán biết đường đi của ta, nếu quả thật là Ly Bách thì rất đáng quan tâm. Nhưng... vẫn còn một khả năng, nếu thật sự người đó nhúng tay vào việc này, xem ra, sắp có chuyện lớn sẽ xảy ra” người nhìn đến thuộc hạ vẫn quỳ gối bên dưới. “Đến Nhạc Toái, bằng mọi giá, thu mua tin tức của thần toán cho ta. Còn nữa, cố nghe ngóng chuyện lạ trong kinh thành cho ta”

Thuộc hạ bên dưới có chút bất ngờ, phàm là chuyện kinh thành, đa phần đều sẽ có triều đình bên trong, mà xưa này, hai bên vốn là nước sông không chạm nước giếng, nhưng mà hiện tại, trang chủ bọn họ lại muốn biết. Hắc cúi đầu. “Vâng” sau đó nhanh chóng đứng dậy, xoay người lui ra.

~~~~~

Đào Hoa nhướn mày, nghiêng người sang một bên, mắt cùng nhìn sang bên cạnh sau đó về mặt chán ghét, lại nhìn đến Diêu Ngạn đang vát và đầu thương cùng một người cóc vừa thỉnh về để cho hắc tập luyện. “Này, rốt cục huynh có chắc đã làm được không?”

Hoàng Hoắc chăm chú nhìn vào ngọc bội hình đồng tiền của hắc. “Muội nghĩ ta ra ngoài cùng muội chỉ để trở về tay không sao? Mà, muội không tính ra được à?”

“Chịu thôi, số mạng là có, nhưng chỉ là nhất thời, nó không khác gì chủ nhân, liên tục xoay chuyển, ta chỉ muốn đảm bảo lúc bước tới, không cần phải lo lắng nhiều”

“Nhưng trước sau gì bọn họ cũng sẽ tìm ra tên phản bội kia đang ở bên cạnh Ly Bách, tới đó tiểu Đào Hoa của chúng ta sẽ ứng phó ra sao đây?”

Đào Hoa về mặt nghiêm túc suy nghĩ, sau đó tự cười vui một mình, về mặt thiện nhìn qua Hoàng Hoắc khiến hắc liền phải lùi lại, ánh mắt đề phòng nhìn vị tiểu sư muội thích tính kẻ người khác này.

Người nhướn mày. “Ta muốn hắc sống, phải sống thật tốt là đằng khác đó Hoàng Hoắc sư huynh của ta”

“...” Hoàng Hoắc mắt mặt ho khan, cất lại ngọc bội, tỏ ý muốn rời đi

“Đi cũng được, vài ngày nữa, Ly gia sẽ bắt đầu phân tán” nàng cười đáng yêu, hai tay chống cằm nhìn tằm lưng rộng lớn của sư huynh mình, ánh nhìn đánh lại. “Hiện tại, mạng của hắc mới là quan trọng nhất, kính nhờ sư huynh chăm sóc hắc, nếu cần thiết”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Đêm cuối.

Đêm đã khuya, một đợt gió khẽ thổi qua khiến cho âm thanh lá cây xao động vang lên, nàng nhắm lại mắt, hít thật sâu, rồi lại thở ra, cảm thấy có chút khó chịu trong lòng mà nghiêng đầu nhìn sang phía bên phải cách mình không xa, một bóng dáng đứng đó, thật cao lớn, cũng thật vô cảm.

Nàng nào biết rằng, ánh mắt vốn thờ ơ của mình, lúc này trông như chó nhỏ tội nghiệp, đang chăm chú cầu mong tình thương từ người thân quen, nhưng rồi lại không kiềm được, hấp mũi, hạ mi mắt nhìn xuống hai tay đang bắt lấy hai cổ chân của mình, rồi lại nhìn xuống áo choàng hiện tại được dùng để lột làm thảm cho bản thân ngồi phía trước cửa phòng, lắc lư trước sau.

Chỉ là, hắn cũng không màn để tâm.

“Người gần đây, chắc đã học được rất nhiều”_nàng ánh mắt vô thần nhìn xuống cổ tay nhỏ nhỏ của mình.

“...”

Rồi bất chợt chau mày, cảm thấy mắt mình sắp ướt liền hít sâu nhìn sang nơi khác_”Lời ta hứa với người, ta sẽ cố gắng”

“....”

“Mèo của người, đưa ta một đứa có được không?”

“...”

“Người không đồng ý cũng không sao, tiểu Thi đi ôm về rồi”_nàng khẽ mỉm cười khi nghĩ đến tiểu Bạch đang xiết chặt thanh kiếm trong tay_”Ta biết, người người muốn là Ly Bách, nhưng tên gốc kia lại đưa người qua cho ta”_nàng lại nghiêng đầu nhìn hắn cười nhẹ, cũng không cần màng chờ người kia có chú ý hay thất vọng không, quay đầu nhìn về hướng khác_”Lời ta hứa, vẫn sẽ cố hoàn thành, mong muốn của người lúc đầu, ta đã xong, hiện tại nhờ người chiếu cố người sẽ giúp người trong tương lai. Ta biết điều ta nói là thừa thãi...nhưng, chỉ đơn giản là muốn nói mà thôi”

“....”

“Hy vọng hắn sẽ giúp người chữa lại giọng, ta muốn nghe...muốn nghe xem, liệu người có giống người đó hay không”

“....”

“Ta đã nghĩ, thật lâu về sau...không, đã nghĩ sẽ chỉ mình ta nhớ đến”_Hàn Diễm cười buồn, ngẩng đầu nhìn trời đêm, run rẩy trước làn gió lạnh mang theo hương cỏ nhàn nhạt, hít một hơi thật sâu_”Ta nợ một người, nhưng không thể trả. Ta gặp người đó rất muộn.... không phải thời gian cùng nhau, mà là thời gian để gặp nhau. Nhưng nghĩ lại, nếu gặp trước, sẽ có thể tốt đẹp đến...đau lòng như vậy không”

“Ta biết ta hiện tại có khi bị thương cho một đánh cũng lăn ra bất tỉnh vài ngày được, sức đâu mà thực hiện lời hứa. Cho nên, ta xin lỗi trước nếu lại thất hứa.....một lần nữa. Ta từng hứa rất nhiều, nhưng lại là người phá hủy nó đầu tiên. Haha, người tức giận cũng không sao, thật sự không sao đâu”_Hàn Diễm lại nhìn qua bên phải, đáng người kia đã biến mất, nàng ánh mắt vô thần mang chút hoảng sợ mơ hồ, nhìn xuống thềm đá trước mặt, nhỏ giọng run rẩy_”Ta từng hứa, giúp hắn tìm người yêu, chờ hắn cưới vợ sống hạnh phúc, vậy mà lúc có người để ý, lại đi quấy phá mấy cô gái kia. Ta từng hứa sẽ thông báo trước khi rời đi. Vậy mà lại luôn là người bị thứ khác thu hút mà chạy theo, để hắn lo lắng chạy đi tìm. Có một ngày....”_Hàn Diễm lại một lần nữa hít sâu, quẹt mũi, nhỏ giọng lầm bầm_”Ta bảo với hắn cảm giác sẽ chẳng thể nào rời đi. Nhưng mà, cuối cùng lại để hắn ở lại...cùng với năm mộ vô danh”

“Tên ngu ngốc đó. Ta gặp hắn trong lúc hoàn cảnh quá lạnh lẽo, còn hiện tại”_nói đến đây, không tự giác lại mỉm cười_”Xem ra người thu hết cái lạnh đó vào người rồi”

[Tôi muốn thấy nụ cười của anh một lần nữa]

“Người cũng không từ tẻ”

[Tôi muốn nghe anh gọi 'tiểu Bạch' một lần]

“Người cũng không quá ngốc”

[Tôi muốn lại thấy ánh mắt của anh nhìn tôi]

[Tôi muốn anh lo lắng cho tôi]

[Tôi muốn ôm anh...nói anh biết, tôi sẽ ổn, sẽ ổn thôi...]

“Như người mong muốn...”

[Tôi muốn trò chuyện với anh]

“Như người đang cố gắng...”

[Tôi muốn ăn cơm anh nấu]

“Cho phép người được rời đi, nói tránh là trả người về...”

[Tôi muốn nói, tôi không có vô tâm như họ vẫn thường mắng]

“Về với người người cảm thấy tin tưởng”

[Tôi nhớ anh]

“Đề hấn giúp người hoàn thành”_Nàng nhếch nhẹ khóe môi_”Hy vọng lần sau, có thể thấy người bình an vô sự, món quà không giá trị của Ly Bách”_sau đó đứng dậy, kéo lên tấm áo bị mình chà đạp dưới đất lên, quàng lên người, rời khỏi tiểu viện của mình, hướng về một nơi khác trong Ly phủ.

Được Ly Thành ưu ái, cứ cách một quãng nhỏ, bằng một cách nào đó sẽ có lồng đèn treo để soi sáng lối đi. Ly gia, từ khi nhận người mới này, dường như chưa từng có ngày thật sự yên tĩnh chìm vào đêm tối. Lúc Hàn Diễm đến, đêm thường bởi vì ngủ không được liền muốn ra ngoài đi dạo, lâu dần lại thành thói quen.

Sau đó lại cảm thấy với Ly Bách bản thân có chút tự nhiên hơn mức bình thường, nên gần như cách vài ngày lại đến đá cửa phòng hấn dù là có chuyện gì hay không. Nàng thật sự cảm thấy bản thân có chút tùy tiện nhưng mà cảm thấy, bản thân đã không cần phải bận tâm đến việc đó nữa hay không

[Cửa đóng, đèn tắt...sao?]-nàng híp mắt, dùng sức đá tung cửa liền nghe một tiếng 'Bốp'_cùng âm thanh kêu than đau đớn của Ly Bách vang lên

“Tên kia!”_Nàng chau mày, khó hiểu nhìn Ly Bách nước mắt lưng tròng, một tay ôm mũi, một tay cẩn thận đóng lại cửa_”Người làm cái gì, đúng lúc lại đứng ở cửa như vậy?”

“Không phải ta đúng lúc, mà lại muội canh thời gian quá chuẩn. Ai nha, may cho muội là ta dạn mạo sa”_vừa nói vừa rút khăn tay lau đi máu mũi, rồi bắt ngờ nhìn Hàn Diễm, chau mày_”Sao giờ này lại ở đây?”

“Còn người định đi đâu?”

“Qua bên muội”_hắn vẻ mặt hiền nhiên, nhét lại khăn tay vào trong tay áo_”Định đá đến bụng cửa, dù sao nơi đó về sau cũng sẽ không còn người ở”

“...”_nàng ngẩng cao đầu, lờ mắt nhìn hấn, xoay người rồi đi_”Đứng hỏi sao có ngày nơi đây bỗng dưng bốc cháy”

Ly Bách mỉm cười, tay chấp sau lưng, chậm rãi song song cùng nàng_”Nha, này không tốt đâu, cả sản nghiệp của ta đều ở bên trong, sơ suất, ta và muội liền gia nhập cái bang”

“Người làm thì liên quan gì ta, lừa nhĩ đồng à?”

“Nhi đồng? Muội vẫn còn từ mới sao?”

“Cầm miệng Ly Bách”

“Nha, muội càng ngày càng thay đổi nha”

“...”_nàng đưa mắt nhìn qua khuôn mặt cười như đại đóa nở đêm bên cạnh_”Người nếu thấy khó chịu thì ta sẽ sửa”

“Không, muội như vậy, trông giống...”_hắn nhưn mày, quạt xếp gỗ nhẹ cầm, ánh mắt lóe sáng, ánh lên niềm vui_”Giống tiểu muội đang làm nũng huynh trưởng!”

Hàn Diễm rung mình, lắc đầu_”Nói ta giống người sống xem ra còn dễ nghe hơn”

Ly Bách ở phía sau nhìn dáng người tiêu điều phía trước, bất chợt nói lời không suy nghĩ_”Hàn Diễm, nếu muốn, có thể đi cùng ta”

“...a...hà?”_nàng tròn mắt ngẩng đầu nhìn qua hấn, sau đó lại hạ mi, khúc khích cười_”Không muốn, người mau cút đi”

Đến cùng, cũng chỉ có thể cười trừ, bước chân lên lối đi ra mái đình kia, ngẩng đầu nhìn trời_”Mùa hè, muội muốn đi đâu?”

Bước chân có chút ngập ngừng, nhưng rất nhanh lại bước tiếp_”Ta muốn ra biển”

“Chúng ta phải mất đến ba ngày đường”

“Vậy thì không...”_ cả hai bước đến đình viện nhỏ giữa hồ, nơi bốn phía đều mắc mảnh tre cũng vài mùng cản gió kia

“Nhưng nếu muội muốn, mọi thứ đều có thể”

Hàn Diễm lại ngập ngừng, chậm chạp ngồi xuống đệm lót được đặt trên sàn gỗ, với bàn trà nhỏ bên trên, cúi đầu, như bao lần, Ly Bách một tách, nàng một tách, cả hai đều uống trà lạnh từ đêm này qua đêm khác cùng vài phần bánh ngọt luôn được chuẩn bị sẵn sàng. Đèn lồng phía trước của đình nhỏ cũng được thắp lên, gia nhân xong việc cũng lui đi

“Tùy ý người”

“Xuân sẽ đưa muội xem hoa đăng, thả đèn, hè lại ra biển, thu...mùa thu, muội muốn đi đâu?”

“...Thu sao?”_ trà lạnh, mang theo vị đắng nhàn nhạt hòa vào vị giác, ứ đọng tại thanh quản_ “Không biết”

“Lúc đó sẽ đưa muội lên núi, ở đó không khí tốt rất có lợi cho muội”

“Người, sao bỗng dừng lại tốt như vậy?”

Ly Bách đang cười, bỗng dừng lại im lặng, nhìn ra bên ngoài, thông qua mảnh vải mùng cùng màn tre đã được kéo lên_ “...”

Bỗng dưng có một suy nghĩ chạy nhanh qua suy nghĩ của nàng. Hàn Diễm nheo mắt, lại hạ mắt nhìn chung trà lạnh trong tay, không nhịn được thở dài, nhìn đi nơi khác_ “Ta vốn không muốn nghe chuyện của người khác, cũng không mong người khác... làm chuyện tương tự như ta làm”

Ánh mắt Ly Bách tỏ rõ sự ngạc nhiên nhanh chóng của hắn, sau đó chỉ nhẹ nhàng nói_ “Nàng ấy là một người tốt”

“...Câm miệng Ly Bách”_ Hàn Diễm khẽ thì thầm, ánh mắt đe dọa nhìn đến Ly Bách lúc này lại miệng mỉm cười đầy gượng ép, ánh mắt ưu thương nhìn nàng_ “Còn nói nữa, ta giết người!”

Hắn bật cười, lại mở quạt ra phe phẩy trước sau thật chậm chạp_ “Ta kể cho muội nghe một câu chuyện”

“Không muốn nghe”

“Ngày xưa kia, ở Trần Giang nọ...”

“Về sau sẽ có người đến quấy phá Bạch Vân, vừa mở cửa, mặt hàng không những lạ mắt, chất lượng cũng không tồi, giá cả lại là món quà lớn, tránh không khỏi bị động vào”_ Hàn Diễm mày khẽ chau, quay đầu nhìn ra ngoài_ “Ta trước báo cho người biết, chuyện trong kinh thành, không cần lo, ta sẽ tự mình sắp xếp”

“Muội có thể sang Nhạc...”

“Nên là hai nơi tách biệt không cần có quan hệ qua lại. Ngược lại, ta thấy so tài kinh thương với người cũng có chút thú vị

“Ta bỗng dưng cảm thấy mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chớp mắt đã thấy Trịnh Lương đi theo phía sau Minh Cao công công đến Ly phủ thông báo ngày mai muội sẽ dọn qua phủ của hắn”_ Ly Bách thờ dài, đưa ra bàn tay, bắt đầu nhăm tính ngay trước mặt Hàn Diễm_ “Lần này, Trịnh Ly công chúa, huynh trưởng là ta không thể xem muội như thế nào trở thành hoàn thân rồi”

Ngược lại, Hàn Diễm ánh mắt thờ ơ_ “Người không đủ thời gian xoay sở sao?”

“Sẽ gặp chút khó khăn”_ Ly Bách xòe quạt_ “Chuyện không thể một sớm một chiều hoàn thành, hiện tại, chỉ mong Trịnh Thanh kia ham vui, lại trì hoãn thêm vài tháng”

“Người cần bao lâu?”

“Năm năm”_ Ly Bách nhếch môi cười, nhìn nàng_ “Được không?”

“Năm mơ đi!”_ Hàn Diễm ngón trỏ nhấp nhấp mặt bàn, mắt hơi nheo_ “Nhớ viết thư cho ta thường xuyên, ta sẽ không hồi đáp, đừng chờ”

“...”_ Ly Bách muốn hỏi, muốn chất vấn nhưng rồi lại tiếp tục trầm mặt, qua một lúc lâu sau, mới thờ dài_ “Tại sao lại đưa hắn qua cho ta?”

“Ta vào phủ của Trịnh Vương, còn sợ bị hạ sát sao?...Lại nói, tính mạng của người, so với ta sắp tới mới là dây đàn sắp đứt, tự mà bảo trọng, hắn còn có việc của hắn”_ nàng nhắm mắt, lắc đầu, cười nhẹ_ [Ta nói lời này là cho ai đây?]

“Hàn Diễm, e là trong người muội có đủ độc rồi”

Tim Hàn Diễm khẽ đập nhanh [Hắn biết? Hắn làm sao biết? Không thể nào!]_ nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh xoay người duỗi thẳng chân_ “Thêm nữa thì cũng không sao, may ra, chúng dung hòa, hóa thành thuốc giải cũng nên”_ rồi lại bật cười_ “Ta luôn may mắn”

“Trình Hạo ngày đó hẳn không biết kiếm của hắn có độc tẩm vào”

“Sao lại nói với ta, ta không quan tâm hắn biết hay có người cố ý. Quá phiền”_nàng quay đầu, nhếch môi cười, mắt liếc nhìn Ly Bách, chậm rãi đứng dậy_”Người ta chọn phò tá cũng không phải hắn. Minh quân với ta hay không cũng không quan trọng, chỉ cần ta đạt được mục đích riêng là đủ, lợi hay hại, kết quả hay hậu quả, ta không quan tâm”

Ly Bách về mặt ngạc nhiên mờ nhạt, chăm chú nhìn tấm lưng nữ tử nhỏ nhỏ đứng trước mặt hắn đang vươn tay vén lên màn che, thứ hắn muốn hỏi, hiện tại cũng chỉ có một_”Sao muội lại chọn hắn?”

“Bởi vì hiện tại hắn sẽ nuôi ta, cũng không phải Ly gia hay nguoi, bởi vì hắn đủ thâm độc, ta sẽ như là trao tặng hắn một món quà...đáp lễ”_nói đến đây, nàng lại nở một nụ cười với sao trời bên trên

Không nghĩ tới, Ly Bách hẳn cũng không giận, chỉ bước tới đưa tay sờ mái đầu Hàn Diễm_”Tùy muội, đưa hắn lên càng cao, lúc ta đập hắn xuống, càng thống khoái!”

Nhìn không được, cả hai lại bật cười, nhưng người đứng trước là Hàn Diễm, về mặt không biểu cảm nhìn lên Ly Bách ngay bên cạnh_”Ta sẽ không để người đập hắn dễ dàng đâu”

Ly Bách nhướn mày, tiếng nói hòa cùng giọng cười_”Lời của muội, có đến hai ý tứ”

[Lần này, trăm hai một lời, thứ ta muốn, thứ muội muốn đều không rõ ràng lẫn nhau, mục đích đã khác, con đường tưởng chừng giống nhau nhưng lại khác]_Hắn không nhìn được, trong lòng tràn đầy hứng thú_[Nhưng đừng lo, Ly Bách này nếu đã nhận tiểu Diễm muội là tiểu muội, dù cho có ngày thật sự dùng đao kẻ cô, ta cũng sẽ tìm cách che chở muội]

Đêm thanh vắng này, sẽ vẫn tiếp tục, dù cho có chuyện gì xảy ra....

“TIỂU THU!!!! TIỂU THU!!!!”

Giữa đêm đen tĩnh lặng, một người lòng tràn ngập suy nghĩ, một người lại thờ ơ nghĩ cách tránh né mọi việc một cách bình yên nhất có thể thì lại thêm một con người sát cánh chạy tới_”TIỂU THU!!!!”

“Chuyện gì”_Hàn Diễm chau mày, quay đầu nhìn bên bờ, tiểu Thi đang bộ dáng vội vã cùng thứ gì đó lắt lư qua lại bị đưa nhỏ cầm ra xa nhất có thể

Tiểu Thi chạy như bay, liềm mạng hướng về phía Hàn Diễm nhét vào thứ nguy hiểm kia_”Mau ôm, mau ôm”

Hàn Diễm cứng nhất đưa tay ôm lấy nó, cũng đồng dạng hai tay cấp vào nửa thân trên, đưa nó ra thật xa, bốn mắt giao nhau, đồng thời lườm kiếm sắc lạnh cũng kẻ cô, nàng giọng liền lạnh lẽo cực độ, ánh nhìn cũng sắc lại_”Người dám kẻ kiếm vào cổ ta?”

Ly Bách haha bật cười, đưa quạt gạt qua kiếm của tiểu Bạch, mặt đối mặt với Hàn Diễm, đưa quạt nâng cầm nàng, nhướn mày cười, cần thân không chạm vào mèo béo đang quấy đập lung tung_”Không chừng sau này, thật sự sẽ có người thuê hắn giết muội, số lần kiếm kẻ cổ không ít đâu”

Nàng nghiêng đầu, cũng không tránh né quạt dưới cằm, nhướn mày với Ly Bách_”Vậy thì nên khen ngợi độ liềm của nguoi rồi”

“Ta sao? Nào có, không phải mục đích chung chính là thành đại phú hào sao? Không chừng, về sau, mạng của muội chính là vạn đại lượng vàng”

“Vinh hạnh cho ta a”

“Ta sao có thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền”

“Đúng vậy, không chừng sẽ có ngày nguoi thu được vạn đại lượng vàng kia”_Hàn Diễm ánh mắt nhìn đi nơi khác, nhưng môi lại nhếch lên một nụ cười

Ly Bách nhướn mày, lại bật cười, thu lại quạt_”Ta sẽ an bài tốt phần còn lại, giúp tiểu muội muội Ly Hiên này của ta, thật sự bình an mà ra đi hoàn toàn”

“Lời này nguoi hứa”

Hắn vẫn cười, quay lưng, phe phẩy quạt, hào sảng nói_”Đương nhiên, nhất ngôn cửu đỉnh”

Nhưng phía sau, Hàn Diễm lại nhìn đến mèo béo vẫn đang ngo ngoáy cùng hai bên cánh tay bị cào đến bật máu của mình, thì thầm_”Là nguoi hứa”_lại nhìn qua tiểu Thi, hai cánh tay cũng không thua gì bản thân, lại đang mất lớn trừng mắt lạnh với Tiểu Bạch đang đờ đờ sát khí đứng một góc bên trong đình viện

Nàng nhướn mày, nhìn đến mèo béo, bốn mắt nhìn nhau, Hàn Diễm mày nhướn mày chau, mắt lớn mắt bé thử đưa mèo béo lại gần, ngay lập tức, trước sự bất ngờ của tiểu Thi và Ly Bách, gương mặt Hàn Diễm liền lên ba nét cào rướm máu, sau đó tay cũng liền bị cạp. Cố giữ vững, đặt nó xuống đất, sau đó đưa tay sờ mặt mình, lại nhìn đến máu rướm ra trên ngón tay, thờ dài, lườm đến tiểu Thi khiến cho đứa nhỏ vừa vội vàng rút khăn tay định giúp nàng thì liền giật mình, thu lại, đứng nép qua một bên.

Ly Bách thờ dài, đi qua hướng tiểu Bạch_”Đưa ta”_sau đó nhẹ nhàng ôm qua mèo béo đã bình tĩnh hẳn đưa qua, đi đến trước mặt Hàn Diễm_”Thử

không”

Nhưng nàng lại lắc đầu, gờ tay né tránh_”Không thể”

Ly Bách có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn tiến đến gần Hàn Diễm, mèo béo liền cố vùng dậy, sơ xuất lại cào vào nàng. Hàn Diễm chỉ có thể nhắm mắt thở dài_”Ngươi đừng cố”

Hắn liền chau mày, bắt lấy cánh tay của Hàn Diễm_”Hàn Diễm, ý của muội là gì!”

“Như ngươi đã thấy, ta không hợp với bọn chúng. Nhớ lại khi trước, cũng nuôi được vài thứ linh tinh, nhưng không lâu sau, nếu không chết thì cũng là tìm không ra”

Hai người kia, một người không quan tâm, một người ban đầu khó hiểu, nhưng sau đó lại như thông suốt, nhìn đi nơi khác. Bầu không khí cũng trầm xuống

“Muội đừng nghĩ nói dối ta. Muội...muội chính là hiện tại ở đây! Tại sao?!! Tại sao lại như vậy?...Trước kia, không hề như vậy!”

Hàn Diễm chỉ có thể cười trừ, lấy qua khăn tay trong tay của Ly Bách_”Ngươi không phải mới là người biết rõ sao?”

Ly Bách về mặt sững sờ nhìn Hàn Diễm hiện tại chỉ chăm chú chăm sóc vết trầy, nắm tay xiết chặt thành quyền, môi mỏng cũng mím lại

“Đừng có phỏng đoán, thuyền tới đầu cầu tự sẽ thẳng, chuyện cần biết, đến điểm thích hợp liền nhìn rõ, không cần vội vàng”_nàng ngẩng đầu nhìn Ly Bách_”Ta còn chờ xem tâu từ”

Hắn ngạc nhiên, hiện tại không biết nên giận hay bật cười với câu nói vừa rồi, vừa là nhát dao đâm xuyên tim hắn, lại là băng gạc giúp hắn chặn lại thương tổn nhưng rồi lại lên lút hạ độc hắn_”Sao đó thì sao?”

Hàn Diễm về mặt mơ hồ, có chút ngây ngô chau mày suy nghĩ_”Ta còn muốn nghe tin các người có tiểu tử, còn muốn cùng nó mỗi ngày đi chơi, đến nhà người ăn vạ sau đó...không, không đúng, ta phải có bánh bao trước, sau đó bắt tiểu bảo nhà ngươi gọi hắn là tí tì hoặc ca ca!”

“Hahaha, ta cũng mong gặp được ái nhân nhà muội a”

“Hahaha, đừng mong ta để ngươi tiếp xúc với hắn!”

Một người_[Ta sẽ tìm được sao?]

Người kia_[Hắn chấp nhận ta sao?]

Cả hai khẽ cười, nhưng sau đó lại lắc nhẹ đầu, nhắm mắt thở dài_[Xứng đáng sao?]

“Lời đã hứa, tốt nhất nên thực hiện”_Hàn Diễm nhanh hơn Ly Bách thoát khỏi mộng tưởng, liền đạp hắn, đi trước một bước

Ly Bách đến cho cùng vẫn chỉ có thể cười, nhưng ánh mắt lại kiên định_”Nhát ngôn cửu đỉnh!”

“Ly Bách, lại đây”_Hàn Diễm ngoắc tay, bảo Ly Bách dù đang đứng đối diện cũng phải đến gần hơn

Hắn không nghĩ nhiều, bước tới thì Hàn Diễm liền gờ hai tay đầy máu của mình, xông tới, cố chà hết tất cả lên áo quần, mặt mũi của Ly Bách, nghiến răng_”Càng thấy ngươi ta càng chướng mắt!”

[Ngươi mang hắn đi, nếu hắn có tổn hại, ta sẽ đốt nát chỗ của ngươi, hủy hoại tất cả mọi thứ ngươi mong muốn, để ngươi thành tên tội đồ của tam giới, rồi không dung đất không tha]

Ly Bách né tránh một cách đầy dối gian, tựa như mặc kệ để nàng muốn làm gì hắn cũng được_[Muội phải tự bảo trọng. Nếu không ta sẽ đem mọi thứ đều bồi táng theo muội, khiến muội thành tội nhân thiên cổ, đời đời không siêu thoát!]

Tiểu Bạch hắn vẫn ở đó lạnh lùng, mắt nhìn đi nơi khác, bên trong áo là mèo béo ngủ thiếp chỉ chừa đầu nhỏ là ra ngoài. Trong khi tiểu Thi vừa lo lắng cảm lo thuốc trong tay không dám xông lên, lại vừa cố nén cười khi thấy thiếu gia cùng tiểu thư nhà nàng hiện tại không khác gì ca ca cố tình làm khó muội muội nhưng lại mặc kệ bị nàng đánh đấm thế nào cũng một mực chịu đựng.

Nếu hiện tại lao vào, nhất định bị đánh đến mất hết hình hài.

Ở một góc xa kia, một người một thân thanh y nâu sẫm, bên dưới tán cây lớn, ánh mắt chăm chú nhìn về hướng của Hàn Diễm_”Cảnh tượng hài hòa đúng không?”

Tiếng chuyển động vang lên, một bóng dáng thình lình xuất hiện, tại phía sau của Ly Thành mà chấp tay, cúi đầu_”Chủ tử”

“Đồng cung gần đây có vẫn không có động tĩnh?”

“Vâng, ngay cả Liễu thị cũng khác thường, chỉ trầm mặc”

“Ta cảm thấy rất lạ, ta giết người của hắn là không ít, chỉ để lại một mình người...vậy mà đến bây giờ, người đến nghe tin tức cũng vẫn là người”_Ly Thành ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía sau, sau đó thờ ơ nhìn đến cảnh tượng bát nháo phía xa kia

“...”

“Sáng nay trở về, ta muốn người thông báo cho đồng cung vài chuyện”

“Vâng”

“Trước khi đám ngốc kia bắt đầu hành sự, tốt nhất vẫn nên cho bọn chúng thời gian chuẩn bị”_lão Ly bất giác mỉm cười, xoay người rồi đi không hề hay biết, lúc ông đến hay rồi đi, đều có một người chăm chú theo dõi

Trở lại thư phòng, lão Ly trở vào chỗ ngồi quen thuộc của mình, cẩn thận mài mực, sau đó nâng bút, đồng thời có thêm một ảnh vệ khác bước vào, nhìn qua người tới trước mình, gật đầu, sau đó chấp tay hành lễ hướng lão Ly_”Chủ tử”

“Lần trước đã điều tra rõ sự tình chưa?”

“Quả thực rất loạn”

Ly Thành nhíu mày, có chút không vừa lòng với câu trả lời, yên lặng nghe lại toàn bộ câu chuyện, chậm rãi vẽ lên nụ cười_”Thực loạn. Suy cho cùng, ngốc tử vẫn mãi là ngốc tử”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trước khi đi, chuẩn bị là tất yếu

Bạch Vận về đêm, không khác mấy so với Ly phủ. Đèn đều tỏa sáng khắp hành lang, ở sảnh sân nằm ở vị trí trung tâm của bốn mặt nhà phía sau cửa tiệm, cây đại thụ kia lại được gia nhân mắc lên vài chiếc đèn lồng nhỏ nhỏ trên cành cây, đơn độc, đặc biệt một mình vững chãi trong đêm đen, bên cạnh là chiếc ghế bập bênh cùng chiếc bàn gỗ nhỏ như vẫn luôn chờ đợi một ai đó đến gần.

Hàn Diễm bỏ mặc Ly Bách đang miệt mài tra xét cửa hiệu cùng hàng hóa của mình, thậm chí còn sờ tay vào mớ sổ sách còn mới tinh của cửa tiệm, nàng chậm rãi đến trước cổ thụ, run rẩy vươn tay chạm lên thân cây sần sùi, khẽ thở nhẹ, nhắm lại mắt, muốn tìm kiếm chút bình tĩnh còn lại của mình_”Sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi...tiểu Bạch à”

[Mọi thứ diễn ra quá nhanh, liệu ta có thể xoay sở cho đến kết thúc không? Chuyện muốn gây dựng để mọi thứ vững chắc không thể là ngày một ngày hai. Ta dù có may mắn nhưng chuyện có người đến biểu không thì cũng quá mức hoang đường trong khi ta và người đều không có thứ gì ngoài mạng sống để đánh đổi nếu cái may mắn đó quá thật đến. Mà đó lại là thứ cả ta và người đều không muốn đưa vào tay người khác. Một năm, hai năm hay ba năm, thậm chí là năm năm...còn đủ không?_không nhận được lại thờ dài, đưa tay sờ đến trước ngực bị thương vẫn cần được băng bó chăm sóc hằng ngày của mình, nhắm lại mắt nghe tiếng bước chân vội vã ngày một gần mình thì chậm chạp thu tay, quay đầu mỉm cười nhìn người mới đến

Lão bá vừa thấy nữ tử trước mặt chuẩn bị quay lại, đối diện mình, liền theo lời đã dặn, nhanh chóng cúi đầu, chấp tay ra phía trước, chân vẫn bước tới thêm vài bước nhỏ_”Chủ tử”

“Trùng hợp ta có vài việc muốn nhờ người”

“Xin chủ tử phân phó”_lão bá vẫn một mực cúi đầu, ngay cả liếc mắt bởi vì tò mò dung mạo người trước mắt cũng không hề có

“Hiện tại, có lẽ sẽ có một khoảng thời gian dài sẽ không đến đây”_nàng cúi đầu, vươn tay, ngón trỏ đặt lên thành ghế, chậm rãi lướt qua từng tất một_”Mọi việc đều sẽ do Minh Y phụ trách. Nhưng ta muốn dặn riêng người một việc”

“Tiểu nhân xin nghe”

“Sổ sách, ta muốn làm hai bộ, một cái là hiện tại người đang làm, ta có thể chấp nhận cho các người nghe lời của Minh Y mà sửa đổi, nhưng bộ khác, ta muốn các người ghi thật đúng, đầy đủ chi tiết, đặc biệt, không cần để nàng ta biết sự tồn tại của nó”_không chờ cho lão bá một giây nghỉ ngơi, mắt liếc nhìn về phía con người vẫn một mực cúi đầu_”Sẽ làm được chứ?”

Lão bá cũng không chần chừ, không cần thêm một giây suy nghĩ, liền cúi người sâu hơn một chút_”Vâng ạ”

“Các người chỉ cần tạo ra những thứ tốt nhất như tánh mạng của các người, nửa điểm gian dối cũng không cần, nó không phải chuyện các người cần lo lắng. Ta cần uy tín ở mặt hàng ta buôn bán. Về sau, nhớ kiểm tra chất liệu ngay trước khi được đưa vào, ta muốn đích thân người hoặc người mà người

tin tưởng kiểm tra, nếu thấy điểm khả nghi, nhớ báo lại với Minh Y, tự nàng ta sẽ có biện pháp giải quyết. Nếu có người gây rối, sai người đến cửa sau Nhạc Toái mà nhờ cậy. Suy cho cùng, cả gia đình của người đều ở đây, ta cũng an tâm đều có thể lo chu toàn cho tất cả” _nói đến đây, Hàn Diễm không nhìn được, nhìn đi nơi khác, nhếch môi cười

Lão bá vừa nghe xong lời Hàn Diễm, lại lần nữa gấp người _”Đa tạ, lão xin đã tạ người, thay mặt cả gia đình đa tạ người đã cứu mạng”

Mây khẽ chau, khoanh lại tay, mân mê cầm, hạ mắt nhìn lão nhân gia trước mặt, sau đó vẫn là xoay người, lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng xuyên qua vòm cây _”Đã khuya, ta xin lỗi đã làm phiền”

“Không phiền, không phiền. Vậy... lão xin lui trước, mong người bảo trọng”

Tiếng bước chân từ từ rời đi nhưng tâm trạng lại đối với sự sắp đặt vừa rồi của mình lại có chút nhiễu loạn, đưa tay sờ lên gương mặt bởi vì bất cẩn mà quên mang điện cụ của mình, trong lòng thầm than cho sự may mắn vô lý của mình _[Trên đời này, không có thứ gì là miễn phí. Đối với sự sắp đặt cũng không hề có lấy ý muốn thối nát mà chỉ một mực nghe theo...] sau đó lại thờ dãi, nhắm lại mắt tiếp tục đắm mình vào suy nghĩ miên man _[Bỏ đi, thứ gì nên tới sẽ tới, nghĩ nhiều thì lại càng thêm nghĩ ngợi, chỉ tổ phiền phức. Mà hiện tại...]

“Tiểu thư” đưa nhỏ chờ lúc lão bá kia rời đi, ánh mắt lo lắng mà tiến đến gần, khe khẽ lại gọi _”Tiểu thư” _vươn tay muốn chạm vai của Hàn Diễm nhưng lại không dám, vội vàng thu lại tay không muốn bị bắt gặp

Mở mắt nhìn xuống nền sân với những khe nứt đang có vài cọng cỏ xanh mọc lên dưới chân mình, lạnh nhạt quay đầu nhìn đứa nhỏ, lại thờ ơ hỏi _”Tiểu Thi, có vài chuyện, trông như ngươi không muốn để ta biết, đúng không?”

“...tiểu thư...” _đứa nhỏ mang theo tia bất ngờ, nhanh chóng cúi đầu, cắn môi, mây khẽ chau khó xử _”Thiếu gia”

[Ha, vậy là có giấu điểm] _nàng khẽ nhếch môi cười trước đứa nhỏ, chậm rãi đi đến ghế bập bênh, theo thói quen phải một chút rồi mới ngồi vào, bắt đầu lắc lư trước sau, vui vẻ giả vờ nhìn đến tiểu Thi _”Vốn cũng không phải việc chính cho nên hôm nay nhân cơ hội rảnh rỗi này mới muốn hỏi ngươi. Còn Ly Bách, đừng lo, hẳn sẽ ở đó khá lâu, ngươi chỉ cần ngăn gọn là được”

Đứa nhỏ mím môi, hít sâu thật mạnh, quyết định nhắm mắt trả bài _”Ba cây châm của tiểu Thi để ngăn cản cỏ trùng, thực ra không hề có tác dụng, mà ngược lại, nó một phần khiến cho kinh mạch của người bị ảnh hưởng, cho nên lúc chịu một kiếm kia liền bị chấn động, dẫn đến toàn bộ đều dừng lại, chính là cỏ trùng cứu sống người”

[Hum, nếu đã có giấu điểm thì chắc chắn sẽ có chuẩn bị trước, xem, lại thu thêm được gì nào] _Hàn Diễm nhếch lên khóe miệng, tay mân mê cầm, mây như về phía tiểu nha đầu đang lo lắng kín đáo kia _”Tiểu Thi, lời này của ngươi, ta có cảm giác nó không đúng” _thoảng thấy qua nét kinh hãi cùng lo lắng nhìn quanh của tiểu nha đầu, Hàn Diễm liền nghiêm mặt cùng lúc đó, tiểu Thi cũng ngẩng đầu nhìn, mắt chạm mắt đứa nhỏ liền bối rối, run rẩy thu vai, cúi đầu, cắn môi yên lặng

“Hoặc là nói, hoặc là ngươi ngày mai sẽ ở lại Ly gia, ta một mình đến phủ của Vân vương gia” _lời nhẹ tựa như gió, nhưng đối với tiểu Thi lại như dùng cả tòa nhà đè nặng lên tâm hồn non trẻ

“Tiểu...” _đứa nhỏ cắn môi, bộ dáng bất đắc dĩ, nhìn lên Hàn Diễm, sau đó vẫn một mực nhìn xuống bên dưới _”Châm không những giúp mạch của người trông có vẻ bình thường, không hề có bất kì thương tổn gì, mặc khác cũng khiến cho cỏ trùng không thể chạm đến kinh mạch hay nội tạng của người. Một kiếm kia, quả thực chí mạng, mạch của người quả thật lúc đó đã dừng, đó cũng là một điểm quan trọng khác, ba cây châm, có thể lừa được đại phu, nhưng không lừa được số mạng, nó thậm chí còn giúp người...chết nhanh hơn so với người khác nếu chịu thương tổn. Mà cỏ trùng kia, chính là giúp người giữ lại cơ hội cuối cùng. Thông thường nếu kinh mạch của chủ thể đã dừng, không lâu sau cỏ trùng sẽ bắt đầu cắn nát bên trong để tìm được lối ra bên ngoài. Nhưng mà lúc đó, bắt mạch thì quả thực sinh mạng của tiểu thư đã ngừng lại hơn một canh giờ. Nhưng kì lạ là không những không có máu đọng dưới da hay vết tím tái hay thậm chí là hang, lỗ do cỏ trùng cắn phá, nó mặc nhiên xuất hiện bên dưới lớp da của người, chậm rãi di chuyển...như, như là báo cho tiểu Thi biết, người vẫn chưa chết. Sau đó nhớ ra, liền nhanh chóng rút ra ba cây châm kia, mạch cũng không cần bất kì trợ giúp, cứ như vậy trở lại bình thường... chỉ là người sau đó vẫn hôn mê”

“Không phải ba cây châm sẽ giúp dừng lại cỏ trùng sao? Sao lại có thể chạy lòng vòng lúc đó?” _Hàn Diễm dù ngạc nhiên nhưng vẫn chau mày, cảm thấy một ít khó chịu khi sinh vật kia vẫn đang vui vẻ chạy tới chạy lui trong người mình

Tiểu Thi lại sững sốt, sau đó bất đắc dĩ cúi đầu _”Là tiểu Thi không tốt, thật sự loại cỏ trùng này quá lạ lắm, nó...”

“Lần cuối ngươi thấy nó ở đâu?”

“Là lỗi của tiểu Thi” _đứa nhỏ lần này rơi nước mắt, ngược nhìn nàng, mếu máo, run rẩy, cố nói thật nhỏ _“...t...tim...là...tim”.

“Này trông có vẻ như...” _Hàn Diễm nhắm lại mắt, chậm rãi thở ra, đưa tay ra nghĩ muốn ngăn cản tiểu Thi đang định quỳ xuống _”Không sao, không sao đâu, ta ổn”

Tiểu Thi run rẩy hai tay ôm lấy mặt, vẫn không kiềm được quỳ sụp xuống ngay trước mặt chủ tử của nàng _”Chỉ sợ...bên trong, thật sự đang gánh lấy thương tổn lớn...Là do tiểu Thi lười biếng học y thuật nên mới hại tiểu thư đến nông nỗi này, là do tiểu Thi ngu ngốc, là tiểu Thi thất trách...”

“...” _nàng run rẩy hít sâu, bỗng nhiên như bị điện xẹt đầu ngón tay, vội vàng đưa tay ấn vào giữa lồng ngực, trán cũng ẩn hiện gân xanh, mây nhú chặt, người cũng hơi gấp lại theo phản xạ, thầm nghĩ cũng may tiểu Thi đã không thấy gì, chờ cơn đau nhanh qua, liền thử tựa người ra sau, thờ ơ hắt ra một hơi an tâm, bình thường trả lời _”Ta sẽ ổn, không phải nó đã bảo vệ ta sao?”

“Tiểu thư...”_đứa nhỏ hai mắt đỏ hoe ngược lên nhìn chủ tử của nàng vẫn ánh mắt thờ ơ, bộ dáng cao cao tại thượng hạ mắt nhìn người bên dưới...”...

“Đứng lên đi, ta sẽ không sao, cũng không có chuyện gì xảy ra bởi vì tin chắc tiểu Thi sẽ cố gắng làm tốt để ta không cần phải chịu đau”_Hàn Diễm nhún mày nhìn đứa nhỏ về mặt ngờ ngạc trước mặt, sau đó lại bừng sáng, tràn đầy mong mỏi, phất tay, hạ lệnh_”Ngày mai, một mình ta đi là được, ngươi ở lại đi”

Đứa nhỏ ánh mắt kinh hãi, bộ dáng thất thần nghiêng ngã ngồi ra mặt đất, đôi môi run rẩy_”Tiểu...tiểu thư...”

“Đứng vậy, ngươi ở lại đây, chăm chỉ học y, cùng với quản lý Bạch Vân và Nhạc Toái bên ngoài cho ta, Ly Bách sẽ lo bên trong, ta thì chỉ cần nằm nghỉ chờ qua ngày”

“Không được tiểu thư!”

Mặc kệ hoảng sợ cùng ngăn cản từ tiểu Thi, nàng nghiêng đầu, tay chống lấy trán, đảo mắt suy nghĩ_”Sau đó, chờ các người đủ lông đủ cánh, lại đón ta trở ra, lúc đó, ngươi đã học tập tốt, có thể yên tâm giao thân cho người chữa trị. Hiện tại, với y thuật nửa mùa của người, có khi từ người sống thành người chết lúc nào không ngờ được”

“TIỂU THU, không được, không được, nhất định không được”_đứa nhỏ lét tới, ôm lấy chân nàng, lắc đầu từ chối, ngẩng lên gương mặt ràn rụa nước mắt_”Van cầu tiểu thư, không được, không được đâu”

[Tự mình chặt hết tay chân...điên thật rồi!]_Hàn Diễm cười lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến tiểu Thi đáng thương dưới chân mình_”Tin tức không cần mỗi ngày đều báo cho ta, tự ta sẽ ra ngoài, tìm đến Bạch Vân, hiện tại về lại Ly phủ, bắt đầu chuẩn bị thêm diện cụ cho ta đi, tin tưởng ngươi sẽ có ngày đưa ta ra. Nhớ, không được manh động”

“Tiểu thư...ngươi tại sao? Lại tàn nhẫn với bản thân như vậy?”

Trong lòng mang theo chấn động, sau đó lại không kiềm được mà bật cười_”Ngươi, nghĩ ta không biết sao? Vì sao lại từ bỏ không muốn học y mà lại chuyển sang học khinh công cùng ám sát để rồi cả hai đều dang dở? Không ai dạy cho ngươi thầy thuốc cũng có thể.... không, nên nói là ngươi có thể trở thành độc y nhân, có thể tùy ý cứu người hoặc giết nếu ngươi muốn, cũng không cần nguy hiểm tánh mạng”

“Tiểu thư...”_đứa nhỏ mắt mở lớn, lần nữa ngơ ngàng nhìn chủ tử của mình

“Ngươi nghĩ vào được Ly gia thì thoát khỏi Ly Thành sao? Trước an bày cạnh ta cũng là giam cầm ngươi, ngươi thậm chí không đủ ngoan độc độc chết ta rồi bỏ trốn, sau đó lại còn ăn năn cứu sống lại”_nói đến đây lại thở dài, ngồi xỏm xuống trước mặt đứa nhỏ, đưa lên bàn tay ôm lấy gương mặt bầu bĩnh, thanh tú non nớt trước mặt này, dùng ngón trỏ lau đi nước mắt nàng, thở dài, cười thật nhẹ nhàng_”Phụ mẫu ngươi là do Trịnh Lương sai đi, nhưng bị giết là do người của Ly Thành, hiện tại, nếu đã không giết ta thì tốt nhất nên yên lặng nghe theo lời ta như trước đó ngươi vẫn làm, được không, đứa nhỏ ngoan của ta”

Đứa nhỏ mắt vẫn nhìn Hàn Diễm chăm chú như muốn khám sâu sự quan tâm, ấm áp này của nàng vào mặt, sau đó lại bật cười_”Ly Hiên kia thật sự biết được rất nhiều thứ. Ngày đó khi uống thuốc giải tình dây, nàng ta đã nhìn tiểu Thi, không rõ ràng nhưng có thể cố gắng nghe, không ngờ lại nghe được sáu từ không sao đâu, ta sẽ chịu hết”_nhưng đến đây đứa nhỏ lại khóc_”Tiểu Thi luôn sai, luôn làm sai! Luôn làm mọi người xung quanh đau, không muốn, thật sự không muốn điều đó. Ngày biết tin tiểu thư đã không còn là tiểu thư, quả thật mất mát rất nhiều. Con người đó biết mọi thứ, hiểu mọi thứ nhưng chỉ có thể ngây ngốc mà cười, như kẻ ngu khờ mà đối với thế gian. Dù cho người khác, xung quanh có tàn nhẫn đến đâu...người đó cũng chưa từng khóc hay sợ hãi, vẫn chỉ cười. Lời đầu tiên nói với người hầu từng giết mình lại là không sao đâu, NÓ, CẢM GIÁC ĐÓ...NHƯ BỊ VẠN ĐAO ĐÂM XUYỀN NGƯỜI! Người đó xứng đáng được nhiều hơn như vậy. Nhưng mà người đến, tiểu thư, tiểu thư, người thay đổi, người đáp trả lại được xung quanh ta dù khó chịu nhưng lại thấy vui vẻ như trả được thù...nhưng mà...nhưng mà...tiểu thư...sao người lại yếu ớt như vậy?! Tại sao người lại nói người không sao?? Tại sao?? Người không ổn, không lúc nào ổn cả. Cảm giác tồn tại của người so với tiểu thư Ly Hiên còn khiến ta khó chịu gấp ngàn lần!!!”

Hàn Diễm ngạc nhiên nhìn tiểu nha đầu tưởng như chỉ biết cười thích khóc nhe một cách vô lý trước mặt, sóng mũi bỗng nhiên cảm thấy vừa cay, vừa đau, hít sâu, kéo lấy đứa nhỏ, ấn đầu nó vào hõm cổ của mình, vỗ nhẹ vào tấm lưng run rẩy không ngừng kia, giọng điệu mang theo tiếng cười đáp trả_”Ta sẽ sống đến trăm tuổi! Nhất định, sẽ sống khỏe mạnh cho người trọn mắt mà xem như thế nào là cường hãn. Ta sẽ sống đến một trăm tuổi! Thậm chí còn bắt người phải chăm sóc tiểu bảo của ta! Ta nhất định sẽ không sao”

“Người nói dối! Người nói dối”_đứa nhỏ trong lòng Hàn Diễm gào lên, tay nắm chặt vai áo nàng, nghiêng chặt răng cố ngăn cản tiếng nấc nghẹn_[Nhưng ta lại phải tin tưởng người]

“Không chỉ có ngươi, còn có Ly Bách, hắn cũng sẽ giúp ta, ngươi không một mình, ta cũng không một mình, không ai phải một mình”_kéo đứa nhỏ ra, nghiêm túc mắt đối mắt với nó, sau đó trừng mắt_”CÁM MIỆNG CHO TA! Khóc được ích lợi gì hả?!”

“...hức...um”_đứa nhỏ lập tức dừng khóc, mắt đỏ hoe, tròn tròn khi bị quát, rồi lại nhanh chóng lau nước mắt, cúi đầu, giọng nghèn đặc trả lời_”Vâng, là lỗi của tiểu Thi”

“Câm miệng! Còn nói câu đó, tối liền đập ngươi ra sân mà ngủ!”

“...”_đứa nhỏ mím môi, chớp chớp mắt nhìn theo chủ tử đang đứng lên, phui lấy quần áo của nàng

“Ta không thích ở gần kẻ vô dụng, cút đi”

“...”_đưa nhỏ lại chớp mắt, sau đó là ngơ ngàng, vội vàng đứng dậy, quệt trái, quệt phải gương mặt lem luot nước mắt của mình, nghiêm túc nhìn chủ tử ánh mắt suy xét nhìn về phía mình_”Tiểu Thi sẽ không vô dụng, tiểu Thi sẽ...”

“Câm miệng, cho ta thấy thứ ngươi làm được, đừng ở đó ba hoa với ta”

“Tiểu Thi xin...”_đưa nhỏ giật mình với ánh mắt đe dọa của Hàn Diễm, vội lão đảo muốn xoay người_”Liên đi làm, liên đi làm”_sau đó thật sự tung chạy, nhưng trước khi bản thân biến mất sau cánh cửa kia, lại quay đầu nhìn Hàn Diễm, cúi đầu, hơi nhỏ giọng_”Có...có thể giúp người chuẩn bị hành lý không...a..không...”

“Lời này còn hỏi nữa à?”

“A...vâng, tiểu thư cùng thiếu gia bảo trọng, sớm trở về”_đưa nhỏ cúi đầu, sau đó trực tiếp xoay người rời đi

Trong lúc Ly Bách còn đang tích cực tra lấy sổ sách, miệng thì hỏi về cách thức kinh doanh gần đây, liền không chú ý đến có người đang tiếp cận ngay bên cạnh hắn. Hàn Diễm giờ tay, dùng tay áo che lấy mặt, hướng người bị Ly Bách tra hỏi đến mờ mờ như suối nhỏ chảy róc rách trên mặt mà phát tay bảo hắn rời đi. Người đó chớp chớp mắt nhìn Hàn Diễm, sau đó như nghĩ ra điều gì, liền vội gật đầu vài cái, sau đó quy củ chấp tay, cúi người với nàng một lần rồi mới nhanh chóng rời đi.

Ly Bách lật đến trang gần cuối, ngẩng đầu về hướng người vừa rời đi, định mở miệng hỏi, chưa kịp chau mày hay thắc mắc về việc người mới vừa đứng đây đã chạy đâu thì ngay hồng liền bị một lực đập khiến hắn chau mày ngã lăn ra sàn

“Tên cơ hội!”_Hàn Diễm đưa chân đạp lên hông của Ly Bách tránh cho hắn nhúc nhích, neho mắt nhìn bộ mặt vừa định quay sang mắng người thì phát hiện liền đứng phắt người không nên gặp nên phải giả là cười cười, tay đóng lại sách, cầm lên giả làm quạt tay

Nàng bởi vì cảm giác khó chịu khi có một sinh vật đang lúc nhúc bên trong người mình, liền dùng lực xuống chân, nghiêng xuống xương hông của Ly Bách khiến cho biểu cảm của hắn hiện tại không thể rõ ràng là đang khóc hay cười, trông đến xấu tệ với vẻ mặt lưu manh thích giả danh văn nho của hắn

“A, đau ta, tiểu Diễm, hông của nam nhân cũng rất quan trọng đó!”

“Tên cơ hội nhà ngươi đáng mặt nam nhân hả? Sao ta không thấy!”

“Giá trị của một con người chính là do cốt cách bên trong xây dựng nên, người thường nếu không có mắt sẽ không thấy được”_hắn giả là cười, cổ nhích ra khỏi chân của nàng thì lại bị nghiêng thêm. Hắn không dám cố dùng sức hay lấy tay mà gỡ chân của Hàn Diễm ra, hắn cũng không hiểu vì sao lại ra nông nổi như vậy

“Ta cũng mong là mắt ta mù để có thể dùng tâm mà cảm nhận được cốt cách rách nát kia của ngươi! Nhưng trời không thương, không những khiến ngươi trí tuệ không minh mẫn mà mắt cũng có vấn đề”_nàng ánh mắt khinh bỉ nhìnhfanws, thu chân trở về, cúi người nhặt lên sổ sách, chậm rãi xem xét

“Ta cảm thấy hứng thú với cách buôn bán không tình người này của muội”

[Từ khi nào mà ta và ngươi đều không khai mang đao một cách lộ liễu trong lời nói như vậy?]_Hàn Diễm ánh mắt kì quái đánh giá một lần nữa toàn bộ bề ngoài của Ly Bách đang ra vẻ đạo mạo đi xem hàng trong cửa tiệm, mày khẽ chau vẫn trở về với trang sách_”Ta không thích bán phá giá”_nhếch môi cười với con số thu được ở mỗi cuối trang giấy_”Dù trong có vẻ là như vậy”

“Tiểu Diễm”

“Chuyện gì?”

“Vạn Trang đang công khai tìm người”

“Nơi đó là đâu?”

“Nơi tiểu Bạch của muội từng thuộc về”_Ly Bách cầm lên ngọc bội, nhưng vừa cầm lên thì vừa kia lại rơi ra, hắn chau mày nhìn kĩ thì mới nhận ra đây là một cặp, vết gãy cũng là tự nhiên mà thành, không kiếm được mân mê một con_”Ta không có trách nhiệm bảo vệ hắn”

“Ngươi không cần bảo vệ hắn, nhưng nếu hắn chết, ta sẽ phá nát mọi thứ dù đủ sức hay không”

Ly Bách nhưn mày, hứng thú nhìn Hàn Diễm, chậm rãi dùng vẻ mặt khiêu khích đối với thái độ vẫn tập trung sao chép gì đó từ sổ sách của nàng_”Hắn là lý do sao?”

“Đúng vậy”

Ly Bách hắn có chút ngạc nhiên với thừa nhận không chút ngại ngùng này, có chút bối rối không biết nên trả lời ra sao. Hắn không thể mĩa mai hay châm biếm biến tấu lời nói nghe có vẻ thật kia thành trò đùa. Hắn không thể. Ly Bách im lặng nhìn nhất cử nhất động của tiểu muội từ này của hắn, dùng bút, hạ bút, gấp lại tờ giấy, bỏ vào trong ống tay áo, nâng lên ánh mắt thờ ơ mà nhìn hắn, bất chợt nhưn mày, nhếch môi cười_”Ta đưa hắn cho ngươi, xem như đồng nghĩa chấp thuận đe dọa hay yêu cầu dù vô lý đến đâu của ngươi bất cứ lúc nào, bất cứ việc gì. Nhưng cái giá cũng sẽ tương đương. Nên nhớ,

người ta phò trợ, vẫn sẽ là Trịnh Lương.”

Ly Bách thở dài, sau đó lại bật cười. “Hahahaha, ta sẽ cố gắng chống đỡ không để cho muội phá nát cơ đồ của ta. Về việc của Trịnh Lương, người bên cạnh hẳn cũng không hề đơn giản. Chỉ cần nhớ, ngoài Trịnh Lương, còn có một Liêu Tĩnh”_hắn xòe quạt, vượt qua nàng, đi đến kệ hàng khác ở phía sau, tiếp tục ngắm nghía. “Có tiểu Thi, ta cũng bớt được một phần lo lắng”

“...”_cánh tay cầm sổ sách định đặc lại vào chỗ của nó sau khi nghe câu nói của Ly Bách thì trong một khoảnh khắc, nó đã dừng lại, sau đó rất nhanh trả vật lại chỗ cũ, chuyển qua xem xét bản vẽ của tiểu Thi, đồng thời chậm rãi mài mực. “Ừ, chỉ có thể nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Còn nữa, nhớ trả lại đồ về chỗ cũ”

Ly Bách nhìn đi nơi khác, lờ đi lời nói của nàng. “Tiểu Diễm, sáng mai, người của ta cùng tên hộ vệ của muội sẽ lên thẳng phía Bắc, ta sẽ bắc đầu ở phía Tây, trước tiên muốn muội biết điều đó. Nghe nói phía Tây có được liệu ta cần, vẫn là nên xuất phát sớm một chút”

[Các người đều là lang băm!]

“Ừ”_Hàn Diễm vẫn chăm chú chỉnh lại mẫu vẽ, nhưng được một lúc lại dừng, đảo mắt suy nghĩ một chút, quay đầu, nhưn mày có chút thách thức nhìn Ly Bách đang leo thang, vươn tay muốn lấy hộp gấm màu đỏ. “Phía Bắc, đã quyết định cả nơi đóng quân luôn sao? Muốn bỏ thây trên núi à?”

“Mọi thứ đều dễ hành động hơn. Nơi bắt đầu có thể là bất cứ đâu, nhưng nơi tồn tại phải là nơi ít người biết mới mong bền lâu”

“Người bỏ rơi Ly phủ sao?”

“Có muội, ta không lo lắng. Ta nghĩ sẽ không nhất thiết cả Ly phủ đều sẽ lên núi ẩn cư”

[Hay lắm, người lại dám gắn thêm cái móc ràng buộc lên người ta]

Ly Bách xuống thang, chỉnh lại áo ngoài, mỉm cười quay đầu nhìn Hàn Diễm, quạt đánh vào tay. “Quyết định vậy đi!”

Nàng thờ ơ nhìn ngọc bội chim nhỏ từ khi nào đã an vị bên hông vẫn còn in dấu giày của Hàn Diễm, khinh bỉ trong ánh mắt, thờ ơ trong lời nói. “Trả đồ về chỗ cũ, tên cơ hội”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Rời đi-Mở

Sáng sớm, trước cửa phủ của Ly gia đã tạo thành một đám đông nho nhỏ. Mọi người đều bàn tán về sự phi lý khi tiểu thư Ly Hiên của Ly gia được hoàng thượng ưu ái tấn phong trở thành công chúa, thêm vào đó, Văn tam vương lại ưu ái muốn đón nàng về tận tình chăm sóc. Bên trong nhất định có ẩn tình và dân chúng chính là đang cố gắng vẽ ra, phức tạp hóa lên các thể loại chuyện có thể xảy ra. Có người cho rằng Ly Thành là công thần, công trạng là rất lớn, gần như không gì có thể sánh bằng, lại thêm cố sự của Ly gia cho nên triều đình cảm thấy thiếu sót, nghĩ muốn bù đắp bằng cách tốt nhất. Có người lại hỏi tại sao không thành hôn cùng Lam vương gia Trịnh Hạo, sau đó sẽ trở thành vương phi, là con dâu của bệ hạ không phải sẽ hợp lý hơn sao? Dù họ biết rõ rằng, Trịnh Hạo không hề yêu thích người kia.

Về phía Ly phủ, theo như suy nghĩ của dân chúng bên ngoài, hạ nhân trong Ly gia cũng có vài người không kiềm được lộ tin ra ngoài về việc Ly đại thiếu gia vốn đã rời đi về phía Tây ngay sau ngày chiếu chỉ lập Hàn Diễm làm công chúa được ban ra. Thiếu gia bọn họ là muốn rũ bỏ hết buồn thương lại phía sau, nghĩ muốn tìm nơi thanh tịnh, một cái hồ lớn ngày ngày quăng lưới thả câu, tìm một cuộc sống không vướng bụi trần.

Dù điều này khá khó tin, nhưng sau một lúc suy nghĩ về sự mất mát, khó khăn cùng hành động không hề giống một văn nhân chuẩn mực, điều đó khiến cho mọi người mang nó ra, chứng minh sự tuyệt vọng của Ly thiếu gia về cuộc sống này. Hiện tại, thân muội của hắn cũng đã thành người của hoàng thất, đứa nhỏ ngốc nghếch ngày ngày được huynh trưởng thương yêu giờ, khác này nếu muốn về thăm nhà đã không còn là chuyện có thể dễ dàng xảy ra. Cho nên đi xa có lẽ là tốt nhất.

Đối với tầng lớp tri thức cao hơn, họ liền không nghĩ đơn giản chỉ với lý do Ly Bách chịu đủ đau khổ. Hẳn trong mấy năm qua trên danh nghĩa là đau khổ, nhưng ngoài mặt, ai ai cũng thấy hắn tận lực hưởng thụ cuộc sống một cách khoái hoạt. Cho nên không kiềm được, lại có thêm một loại suy nghĩ khác. Có lẽ là Ly lão gia cùng Ly phu nhân biết sẽ có chuyện không hay xảy ra, nên nghĩ trước mắt đưa Ly trưởng tử ra xa khỏi chốn kinh thành, sau đó từ từ sẽ cứu đến tiểu ngọc nữ của bọn họ, Ly Thành sẽ từ quan và một cái kết đoàn tụ hạnh phúc.

Hoặc là, một phương hướng mạnh mẽ khác đang được giới quan lại tin tưởng Ly Thành sẽ thực hiện. Hải nữ của hắn bề ngoài chính là được hoàng thượng ban cho chức vị công chúa, thể hiện sự ưu ái với nàng nhưng ẩn sâu bên trong chính là muốn kiềm hãm lại Ly Thành bởi hắn là người duy nhất không hề lộ ra sẽ phò trợ cho thái tử hay bất kì vương gia nào, hoặc là hắn đang nắm lấy mấu chốt của triều đình, của hoàng thất. Với tình hình hiện tại, Ly gia lại vô tình chính là chìa khóa vàng để xoay chuyển thế cục cân bằng bấy lâu. Đối với ý muốn đưa Ly Bách ra ngoài, dù hiện tại vẫn chưa đoán ra được, nhưng với Ly Thành, một con gián đập mãi không chết là không thể nào xem thường được. Bọn họ đều phải tự ghi nhớ cẩn thận trong hành động từ thời khắc này mới là quan trọng nhất.

Từ lúc chiếu kia được công bố, Ly phủ vốn luôn an tĩnh thì hiện tại luôn có người viếng thăm tặng quà này nọ. Ly Thành lúc đầu nghĩ muốn đóng cửa, trực tiếp từ chối như khi xưa thường làm nhưng sau một lúc suy nghĩ thì lại mặc kệ, không cần quan tâm là ai, đều nhận vào của họ, thậm chí đối với Ly Nhược còn dặn dò, nếu có người đi cửa sau tặng nài quà, khoan hãy nhận, hẹn tất cả cùng gặp vào trước ngày Hàn Diễm rời đi, bắt họ ghi chính tên họ ra giấy cùng điểm chỉ, đến ngày, liền có thể công khai trước mặt đám người đi cửa sau mà nhận quà từ người . Quà được nhận vào, không lâu sau liền được gom góp lại thành rương, đưa ra ngoài sang cho người nghèo, không quên trên đường đi liền cho phép hạ nhân tùy tiện tiết lộ tên người tặng cùng quà sẽ được đưa đến đâu với nội dung _”Là chủ ý của lão gia ta muốn quyên góp nhưng chỉ sợ sức lực không đủ. Sau đó không ngờ bọn họ đều chấp thuận giúp đỡ mọi người, thật tốt đúng không, quà sẽ được phân phát đến giúp người nghèo”

Chẳng mấy chốc, toàn bộ dân chúng đều kinh diễm, không ngớt lời cảm tạ hướng về phía Ly gia cùng quan lại bên trên. Riêng quan lại, bọn họ dù một phần tức giận, một phần lại khó hiểu nhưng lại không thể làm gì được Ly gia, họ vốn luôn giúp đỡ người nghèo, việc này hiện tại lại tác động mạnh mẽ trực tiếp đến dân chúng, cho nên thật sự rất nguy hiểm nếu chạm đến Ly gia, mà việc này trên danh nghĩa chính là chúc mừng tân công chúa, hoàng thượng cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ, họ cũng được chút ít lợi dù đối với riêng Ly gia liền cảm thấy phật lòng, mặt khác lại mức độ đề phòng với Ly Thành ngày một cao. Lên triều cũng chỉ có thể yên lặng nghe hoàng thượng vui vẻ ban thưởng, sau đó bước ra, chấp tay cúi đầu cảm tạ Ly thừa tướng. Quan lại hiện tại đều không biết nên khóc hay cười.

Mặc cho bên ngoài ồn ào, sảnh chính càng nhộn nhịp thì bên ngoài đình việc được Ly Thành đặc biệt dặn dò canh phòng cẩn thận không để bất cứ ai cố tình đi ngang qua, vô ý muốn vào trong. Bên trong lại là một mạc thanh tĩnh, màn trúc được kéo lên, màn vải lúc này được tùy ý thả bay theo gió nhẹ, bên trong, Hàn Diễm bộ dáng dờ sống dờ chết, ngã đầu ra phía sau, miệng mở lớn, đôi mắt thiếu ngủ không một chút thần thái, hai tay cũng thả lỏng sang hai bên, chân duỗi thẳng liền đụng phải chân Ly Bách, không ngăn ngại đập hấn mấy phát nhưng Ly Bách vẫn làm ngơ, hết ngâm thơ rồi lại hát hò hoặc là đàm luận chuyện thế sự, nắng mưa không một mối. Tình hình cứ như vậy kéo dài hơn một canh giờ. Trong lúc hấn đang thanh uống vào chung trà lạnh thường ngày thì nàng liền trực tiếp trượt xuống, một phát đập vào bụng hấn, nước trà liền văng tứ tung hết lên bàn, cùng đĩa bánh. Còn Hàn Diễm thì lại thông thả chỉnh lại đầu trên đệm lót mình vừa ngồi, hai tay chấp ra trước bụng, chân gác lên chân của Ly Bách, nhàn nhạt nói _”Liệu mà ăn hết bánh đi”

Ly Bách nhìn xuống năm đĩa bánh đều được mưa phùn mùa xuân của hấn lướt qua, thờ dài, ngẩng mặt nhìn mái đình _”Lão thiên không dung thứ kẻ có tài mà, chỉ hận không được làm chim muông tự do bay lượn, chỉ hận không được làm gió rong ruổi muôn nơi, chỉ hận không được làm mỹ nhân để sánh vai cùng anh hùng hào hấn, ngao du tứ phương...làm chủ thiên hạ hahahahahaha”

“Ồn ào”

“Người làm huynh trưởng như ta thật thống khổ”

“Ngươi càng ngày càng có vấn đề”

“Haizz, lão thiên không ưu ái kẻ làm thi nhân....”

Tựa như ngày bình thường, tựa như chuyện gì cũng sẽ không xảy ra...

Như nhớ ra chuyện gì, Hàn Diễm cánh tay chống lên bàn, đầu cũng ngóc lên nhưng chỉ lộ lên hai mắt cùng đôi mày như một nhướn một chau _”Không phải tối hôm qua bảo sẽ đi sớm để bắt bướm sao?”

“Tại sao hôm nay muộn lại ra đây ngồi?”

Lần này nàng trực tiếp nhô lên, hai tay chống lên bàn ngồi dậy, sau đó đẩy hết tất cả mọi thứ trên bàn về phía Ly Bách, nghiền ngẫm chất vải đĩa lên những đĩa khác, sau đó trực tiếp nằm dài lên bàn _”Hình như chỗ này là chuẩn bị riêng cho ta”

Hấn nhìn đồng bánh lăm tấm mấy hạt nước đã thấm bên trên, trán chậm rãi hiện lên hắc tuyến, nhặt lên một cái muốn ăn _”Luyện tiếc sao?”

Hàn Diễm nhướn mày nhìn Ly Bách, ngược lại cũng không trả lời _”Tiếc nuôi sao?”

“Tiếc nuôi”

Ly Bách thẳng thắn thừa nhận sau đó một lần ăn hết mẫu bánh kia, Hàn Diễm liền chống tay, ngóc đầu lên nhìn biểu cảm bình tĩnh của Ly Bách, sau đó nhìn không được bật cười _”Hahahahah, ta thì không, cứ nghĩ đến đây sẽ được tự mình thưởng thức sự yên tĩnh, nào ngờ, tên phiền phức nào đó bởi vì tiếc nuôi của hấn mà đến chọc phá ta. Ngươi nói xem, hấn nên bị xử tội gì đây?”_bên dưới, Hàn Diễm vui vẻ đáp lấy đáp để chân Ly Bách

“Ta luôn cảm thấy không yên tâm. Ta thật sự không nghĩ đến phụ thân lão nhân sẽ nhúng tay vào chuyện này”

“Nếu là động đến chuyện quà tặng thì không đáng nói, chỉ sợ có vài chuyện bên ngoài biết, nhưng ta và ngươi đều không biết. Suy cho cùng, tất cả là tại ngươi”_Nàng lại về mặt thờ ơ, gồi đầu lên một cánh tay, nhìn đến mặt hồ tĩnh lặng bao quanh _”Lại nói, ngươi không rõ thì tại sao còn đến gặp ta, ngươi vốn chẳng hề biết chuyện gì. Thậm chí giờ nhớ lại, hôm ban chiều chỉ, cũng là nửa tỉnh nửa mê bị lôi ra ngoài, ngươi cảm thấy ta câu thông được bất cứ thứ gì sao?”

Ly Bách bật cười trước lời nói chạm trúng suy nghĩ của hấn _”Chỉ sợ lần này sẽ mang đến vài phiền toái không đáng có”

“Ta không ngại, ta có đủ may mắn rồi. Còn ngươi, tại sao còn ở đây tiêu tốn thời gian?”

Hấn liền mất lạnh, cùng biểu tình nghiêm túc nhìn tiểu muội của hấn _”Ta nghĩ nếu để lại tiểu Bạch trong kinh, có lẽ vẫn tốt hơn”

“Không cần, ta ở đây, ít nhất sẽ không chết. Còn người ở bên ngoài, nghĩ có thể an toàn với đám người kinh thành sao? Còn nữa, cấm người gọi hần là tiểu Bạch này nọ, người còn gọi, ta thế hôm sau một sợi tóc cũng đừng mong ở tại trên đầu người”

“Không phải đã nói với muội, hần dù có đi ra ngoài, cũng là lên phía Bắc, ta sẽ sang phía Tây sao”

[Đúng vậy, bỗng nhiên cảm thấy ta và người đều là một lũ ngốc thích tìm được chết] _Hàn Diễm chép miệng, lại thở dài _“Thế sao người còn muốn gán cho ta, lần trước bị đâm một kiếm, hần vẫn bay nhảy khắp nơi mà thôi, so với ta, người mới là kẻ sẽ chết trước tiên”

Hần đối với lời đe dọa kia, quả thật tiếp tục cũng không thay đổi được gì _“Đối với việc này ta có suy nghĩ qua, vốn sẽ không cần đề cập với muội, nhưng đề phòng trường hợp muội bởi vì nóng vội” _Ly Bách nói đến đây liền thấy Hàn Diễm ngược lên, mày chau mà nhìn mình, hần liền cười, về mặt tự mình thương mình _“Mà làm chuyện không đúng, cho nên ta sẽ nói cho muội biết”

[Người không nhất thiết phải nói ra nhiều thứ như vậy Ly Bách, ta sẽ nghĩ người là tin tưởng ta nên mới thành thật mọi thứ như vậy dù cuộc sống này cho ta biết nó sẽ không như vậy. Người sao lại dám cho ta khao khát? Thật tàn nhẫn....] _mày Hàn Diễm khẽ chau, trong lòng cũng nhẹ thất lại bởi cảm giác khó chịu khi được tin tưởng mang lại

“Đương nhiên ta cũng có bí mật của riêng mình”

“...”

“Trả lại cho Trịnh Lương tất cả thuộc hạ mà Ly gia giam lại trong Ly phủ bấy lâu trong đoàn tùy tùng đi với muội hôm nay. Thiết nghĩ một mình tiểu Thi sẽ không đủ, cho nên sẽ phân phó thêm cho muội hai tiểu a đầu khác”

“Người không sợ chọc hần giận, ngay lập tức phái người thủ tiêu người sao?”

“Bởi vì bản tính thích nghi ngờ của hần, ta mới dám đi nước cờ liều lĩnh này. Ta sẽ tránh được một thời gian ngắn trước khi hần nghĩ ra cách khiến cho ta biến mất”

“Ha, vậy nếu thật sự chạm đến người như Trịnh Hạo, vậy thì hần sẽ nóng tính đến độ không cần suy nghĩ, ngay lập tức phái người đi giết người?” _Hàn Diễm cũng không cần mẫn đến nghiêm trọng của sự việc, trực tiếp nhướn mày, nở nụ cười khiêu khích hần

“Việc này nếu có cơ hội ta sẽ bàn sau, hiện tại có lẽ nên đi thôi” _Ly Bách dù trên mặt vẫn cười, nhưng lại không kiềm được mà thở dài, chống tay, khom người đứng dậy như một ông lão, nhìn đến Hàn Diễm lười biếng đánh một cái ngáp to sau đó trực tiếp đuổi người, đầu lại gối lên đệm lót nệm vừa ngồi, phát tay về phía hần

“Không tiễn”

Hần chỉ có thể bật cười, xoe quạt, xoay lưng rồi đi, bước chân cũng không ngập ngừng, đầu cũng chưa từng một lần quay lại. Tại trong đình, Hàn Diễm cũng chậm rãi đứng dậy, ngay cả liếc mắt về phương Ly Bách rồi đi cũng chưa từng, hai tay bắt vào nhau ở phía trước để cho ống tay áo che phủ tất cả, thẳng lưng, ngẩng cao đầu cùng ánh mắt thờ ơ đi về hướng ngược lại của ngôi đình, chỉ để lại trên bàn hai chung trà lạnh cùng vài đĩa bánh ngon ngang, mặt nước liền bởi vì cá quẫy đuôi mà xuất hiện vài làn sóng nhỏ nhỏ yếu ớt, đột gió lại tiếp tục thổi qua mang theo màn vải trắng đục đưa nhảy múa theo mình. Cảnh vẫn còn, nhưng người đã đi.

Tại Đào cốc, một lần nữa như bao năm qua vẫn làm, mọi người hiện tại cố gắng nấp vào chỗ gần nhất để có thể nghe được mẩu trò chuyện của tiểu hồng nữ với lão cốc chủ. Nàng vốn được thu dưỡng lúc đã lớn nhưng mà lại là đồ đệ độc tôn được lão cốc chủ ép buộc lấy họ Đào, lại còn là nữ, lại còn được toàn bộ mọi người trong cốc không những nghe lời mà còn dung túng nể nang hết mức. Mang theo tâm trạng háo hức, cố gắng mở to mắt hết cỡ, nhòai người qua khỏi khung cửa những khu nhà, hoặc cửa động nhìn về nơi cô thụ độc nhất vô nhị được đích thân tiểu bảo bối của cốc cùng lão cốc chủ tự tay trồng ngay tại phần đất nơi chỉ có một lối ra vào, bao quanh chính là vực thẳm với mạch nước bên dưới. Đào hoa cùng cốc chủ thông thả đánh cờ, vừa đánh vừa lời qua tiếng lại, vang vọng bốn phương.

Chỉ là đến đây, lão cốc chủ lại thu liễm, cứ như vậy nhỏ giọng khiến cho người trong cốc càng tò mò hơn, cố gắng nghe chuyện bởi thông thường, chỉ cần là âm thầm liền sẽ có chuyện thú vị sắp xảy ra

“Đào nhi, đưa ta bát tự của vị kia”

Đào Hoa ánh mắt kì quái _“Lão đầu, không lẽ người thật sự ngay cả lai lịch của một linh hồn đang tại thân người cũng không đoán được?” _nói là vậy, nhưng nàng vẫn lấy qua giấy bút luôn được chuẩn bị sẵn, viết ra, sau đó về mặt trần ngập dè chừng cùng nghi ngờ đưa qua cho lão đầu, tay không quên cầm lên quân cờ, hạ xuống

“Ta đang muốn hỏi con vì sao biết được bát tự của người này, lại còn có thể tự tiện chen vào” _lão đầu hạ cờ, sau đó vươn tay cầm lấy tờ giấy Đào Hoa đưa cho ông, mắt nhanh chóng lướt qua mảnh giấy, không tìm được lại cau mày, sau đó nhanh chóng vò nát, bỏ vào chung trà của chính mình, quăng xuống vực sâu ngay phía sau lưng mình, lão đầu ánh mắt thoáng qua nét giận, âm giọng cũng trầm xuống hướng phía Đào Hoa _“Đào nhi, con có chắc, con không phải người đưa vị này đến đây?”

Gió lạnh luôn thổi qua nhưng lần này lại trùng hợp là một ngọn lửa khiến cho hoa nhỏ yếu ớt cũng phải buông bỏ cánh hoa của mình, để chúng bay theo làn gió lên không trung, xung quanh tiếng linh đình của chuông nhỏ cũng vang lên không ngừng, cứ như vậy tạo nên bản nhạc thường nhật của Đào cốc

Gió lạnh, người mân mê cầm, mây chau lại chăm chú nhìn bàn cờ, tay chậm chạp hướng hạp_”Lão đầu, vậy ông có chắc ông không phải người đưa ta đến đây?”

“Con và người này khác nhau!”

Đào Hoa chán chường, mắt nhìn đi nơi khác, thở dài, không quan tâm hạ cờ, sau đó mặt đối mặt với lão, nhướn mày, nhếch môi cười, nhặt lên quân cờ của lão đầu

Lão đầu bình thần tiếp tục hạ cờ, lại thu lên quân của Đào Hoa_”Hiện tại, con thu lại vẫn được, số mạng vẫn có thể vãn hồi”

Hạ mắt nhìn ván cờ thua sáu mục, vui vẻ chống cằm, nghiêng đầu khiêu khích nhìn lão đầu_”Không”

“Đào Hoa”_lão thở dài, vươn tay muốn thu cờ, nhưng Đào Hoa lại đưa tay ra đỡ tay ông ở phía bên dưới, lắc đầu, lão ông chăm chú nhìn vào gương mặt bảo bối ông chăm bấy lâu, sau đó lặng lẽ thu tay trở về

Người khẳng định bàn cờ sẽ không bị chạm vào, thông thả cầm lên nắp hạp của mình, đóng lại_”Không, nữ nhân đó nếu chết, con cũng không cần sống tiếp. Người biết vậy là đủ. Cũng đừng cố vãn hồi mọi thứ, Vận trang cũng đã nghỉ ngơi, ta cũng đã sai người đi bảo vệ vật chủ chốt”

[Nữ nhân này]_lão nhân ngoài mặt vẫn bình tĩnh thu dọn vài thứ, sau đó đứng dậy nhưng trong lòng đã âm thầm tính toán ra toàn bộ con đường cần phải đi mà không ảnh hưởng đến bảo bối của lão

Đào Hoa thờ ơ chống cằm nhìn lão nhân trước mặt nằng, lại cười thâm trầm_”Người giết ả ta, tùy ý, lúc đó chính là thời điểm toàn bộ Đào cốc cũng không cần Đào Hoa nữa”

“Đào nhi, con ép ta!”_lão đầu nhìn bảo bối của ông bằng mặt khuôn mặt tức giận, nhưng ngay sau đó lại bật cười_”Con trái ý ta, ta cũng không cần phải nhân nhượng thêm với con. Đối với ta, Đào cốc cũng không quan trọng bằng con”

Đào Hoa im lặng cúi đầu, nhưng sau đó lại nhướn mày, nghịch ngợm nhìn trái nhìn phải, chân cũng ngoe nguẩy không ngừng_”Là người tự ý làm chuyện trái ý trời, ta xem như đang giúp người chuộc tội không phải sao? Nhưng người lại không muốn điều đó. Con chỉ là trở lại con đường vốn phải đi, con đường người đẩy con ra quá xa. Đúng như cô ta từng nói, có vài thứ phải bắt buộc chấp nhận”_sau đó về mặt đáng yêu ngẩng đầu nhìn lão nhân_”Đã muộn rồi, người đừng tự lừa mình, lừa người nữa”

“Đào Hoa”_không như những lần trước, lần này lão đầu lại hạ giọng nhẹ nhàng, thánh khản đứng trước mặt Đào Hoa, dùng ánh mắt lão nghĩ là đáng thương nhất của chính mình đem ra hù dọa bảo bối

Người lúc này thật sự chỉ muốn nhanh chóng uống vào ngụm trà, sau đó liền hướng gương mặt đưa muối kia mà phun vào. Nhưng chỉ là dù gì người cũng không muốn trở thành kẻ sát phong cảnh đau thương đang diễn ra này, nên liền thuận theo lão nhân, diễn một màn đau buồn đối trá_”Thật sự, tất cả chỉ cần im lặng ở một bên nhìn xem là được, ván cờ này, vốn chẳng có ai thắng được vậy mà lại không thiếu những kẻ ngốc thích lao đầu vào. Buồn cười.”

“Chung quy con người đều có mục đích sống của riêng họ, ta cũng vậy”_lời này của lão đầu vừa dứt thì phía sau người cũng cảm nhận được Diêu Ngạn đang vào sẵn tư thế đánh nhau bất cứ lúc nào.

[Nếu hẳn muốn, để cho hẳn lần cuối dụng hết số độc vô dụng này đi, sau đó trực tiếp đổi lại hết một lần cũng không uống phí]_Đào Hoa mỉm cười nhìn tứ phương tám hướng đều có người của Đào cốc không phi thân cũng là người thả dây, đập vách hướng về phía phần đất nguy hiểm này mà lau vào cùng dụng cụ vây bắt trong tay. Người mỉm cười, chân lùi bước về phía Diêu Ngạn, vươn tay cầm lên áo choàng khiến cho ba chuông vàng nhỏ liền linh đình kêu lên, nhanh chóng khoát lên vai, trong tám kẻ tay liền xuất hiện tám bình độc được, mỉm cười đẩy tà ác

“Diêu Ngạn, ta biết ngươi dù vô dụng, nhưng vẫn còn dùng được mà đứng không”

Phía sau nàng Diêu Ngạn mặt lạnh nhưng tâm tình luôn thích nổi bão bên trong vẫn trầm mặt yên lặng khiến cho Đào Hoa càng vui vẻ_”Đừng tưởng ta không biết bên trong của ngươi đã diễn đến tình cảnh nào rồi”

Ngay lập tức liền xuất hiện thêm hai người khác ở trước mặt Đào Hoa, cùng với Diêu Ngạn tạo thành tam giác bọc lại Đào Hoa ở giữa, không chần chừ cả ba đều lao đến một khoảng cách nhất định, bắt đầu đánh nhau_”Lão nhân, hôm nay, người chịu khó một chút trong thời gian dài là được. Hiện tại nếu ta bị bắt giam, tứ trụ sẽ xông vào, để ta thoát, vẫn sẽ là tứ trụ đốt ra tro nơi này. Cho nên lão sư phụ à...”

Lão nhân về mặt mạng theo bất ngờ, rồi lại tức giận, rồi lại bật cười, bọc lại một bàn tay bằng vải đen, sau đó tay kia rút ra chùy thủ sắc bén, nhìn đến bảo bối của mình_”Đào Nhi, con đừng xem thường ta như vậy”

“CHỜ ĐÓ LÃO GIÀ!”

Phía bên trên, người không tham gia vào liền không cần suy nghĩ nhiều, vẫn chăm chú xem, không kiềm được sự phấn khích trong lòng, một lần nữa cảm thán_”Dù xem mãi vẫn không thấy chán nha”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Rời đi-kết

Vẫn màn trướng diêm dúa, hương thom ngào ngạt khắp mọi nơi, nữ tử cao quý ngã người ra đệm lót phía sau, nâng chân ngọc gác lên một chiếc ghế khác, tay mân mê cầm nhỏ, tay kia lại xoay trái, xoay phải chung rượu tinh xảo, mắt phượng thờ ơ nhìn người quý rạ bên dưới

“Người nói, hiện tại vẫn không phát hiện hân ở nơi nào?”_nàng mệt mỏi, nhắm lại mắt_”Ta thật sự muốn hân trở về a, vật nuôi nhỏ nhỏ đó sao có thể sống một mình bên ngoài như vậy? Bọn họ sẽ nhanh chóng chán ghét hân, ruồng bỏ hân...”_sau đó nàng lại nhếch môi, mỉa mai cười_”Kim bài của ta a”

Người bên dưới chờ nàng cảm thán xong, lại tiếp tục báo cáo_”Mặc khác, theo như tin lan truyền gần đây, trưởng tử của Ly phủ cũng đã lên đường về phía Tây ngay sau khi chiều chỉ ban, chúng ta dù chậm trễ vài ngày, nhưng thực chất lại là thời gian tốt nhất để thu thập tin tức về những nơi hân đã đi, đã làm, vậy mà dù chỉ là mẩu nhỏ thông tin cũng không thể không tìm thấy. Thật sự có điểm lạ”

Nàng trực tiếp nằm dài ra bàn nhỏ trên tháp thượng, mắt nhìn ngắm con dao vẫn yên lặng cắm ở trên bàn bấy lâu_”Cứ ở đó. Mấy năm gần đây, Ly Bách dù trong có vẻ không màn thế sự, nhưng đối với chuyện kia, ta không tin hân buông tay được. Cứ nhìn phụ thân hân liền rõ. Ly gia chắc chắn đang mưu tính chuyện gì đó”_nói đến đây mày liễu lại chau_”Ngay lập tức, cử xuống nhóm người bao quanh Ly phủ gắt gao giám sát, tập trung tất cả cửa ra vào, nếu có người ra ngoài liền cử theo giám sát, riêng đoàn người của tiểu ngọc tử kia, nhớ cho người theo âm thầm quan sát riêng”

“Nếu người muốn, thuộc hạ sẽ lập tức điều tra lính gác công thành”

“Không, như vậy rất nguy hiểm nếu để hân biết được, người có thể bước ra khỏi tay của Trịnh Lương chắc chắn không tầm thường, không cẩn thận lại rơi vào bẫy của hân”

“Hân hiện tại xem chừng thế lực cũng không có, nếu e ngại liền có thể thủ tiêu, dù sao yêu cầu giết hân giá cao là có, người vì sao vẫn từ chối? Thuộc hạ lại sợ nếu người yêu cầu đã muốn thủ tiêu hân, chỉ e, nếu không đồng ý, liền có thể bị quy thành đồng lõa”

“Người có nghĩ tại sao lại muốn giết Ly Bách chưa? Hân tỏ ra như không có gì nhưng lại có người muốn giết? Người có biết tại sao không?”

“Thứ thuộc hạ không dám đoán bừa”

“Ta muốn xem, ta thực sự muốn xem”

“Vâng, vậy thuộc hạ xin cáo lui”_hắn cúi người, sau đó đứng dậy, lui về sau hai bước, sau đó xoay người, vờn tay định mở cửa

Phía sau, nàng vẫn biểu cảm đăm đo suy nghĩ động lòng người, mắt khẽ hạ khiến cho mi mắt rung động theo, rồi bất ngờ nhìn lên, đôi mắt như ánh lên tinh quang bên trong_”Chờ”

“Vâng, thưa người có gì sai bảo?”

“Tại sao người lại đề cập chuyện của Ly Bách ở đây? Không lẽ người nghi ngờ tiểu kim bài muốn người chán ghét của ta nằm ở chỗ hân? Người muốn ta suy nghĩ đến điều gì đây?”_hoàn toàn không hề nghĩ vừa ban nãy mình vừa nói những gì, nữ tử rất bình thản hỏi chuyện như không hề liên quan tới nàng

Hắn lập tức cúi đầu xoay người, có chút ấp úng_”...tiểu nhân...tiểu nhân chỉ là...tặng một chút báo thêm vài tin tức, gần đây Ly gia luôn là chủ đề bàn tán đứng đầu dù cho là kinh thành hay giang hồ. Đây cũng là điểm tiểu nhân không thông suốt được”

“Người từ khi nào lại trở nên nhiều chuyện như vậy? Hân thân là người dính líu hoàng cung, ta cùng nơi đó đều là nước...”_giọng nói nghiêm túc liền bởi vì suy nghĩ thoáng qua liền nhuyễn xuống thật nhẹ nhàng như ngân nga một khúc ca nhỏ nhỏ cùng nụ cười như tìm được con mồi_”Nhưng mà hân lại là tên có hiềm khích còn bộc lộ rõ ràng nhất với triều đình a...”_nói đến đây lại thở dài, chớp mắt thật chậm như đang cố thông suốt vài điều nhỏ nhặt_”Tiểu kim bài chẳng lẽ lại may mắn đến mức được tên Ly thiếu gia kia để vào mắt sao?? Sẽ là một cuộc tạo phản quy mô lớn đây, càng nghĩ càng cảm thấy thú vị”

Đôi mắt phượng khẽ nheo, cánh môi cũng nhếch lên như báo hiệu đã tìm được con mồi ưng ý_”Tốt lắm, tất cả đều liên quan đến thứ ta cần, nói không chừng ngay cả tiểu ngọc tử Ly gia cũng sẽ mang lại cho ta được kinh hi còn có chút lợi ích nhỏ nhỏ. Cứ như vậy, y lệnh, phía Tây vẫn tiếp tục tìm kiếm. Hành tung của hân dù bí ẩn đến đâu nhưng ta cũng không tin sẽ không có chuyện lạ xảy ra”

Phía trong Ly gia, lúc này tiểu Thi đang lần cuối giúp Hân Diễm mặc đồ, cứ muốn mở lời nói gì đó với chủ tử của nàng nhưng cuối cùng chỉ có thể hạ mi mắt, cúi đầu mím môi dời đi lấy kiện áo ngoài màu đỏ nhạt khoác vào cho nàng.

Ngược lại với tiểu nha đầu luôn bảo trì trăm mặt thì Hân Diễm lại phá lệ nhắc nhở đủ điều, thậm chí đến an toàn của đứa nhỏ cũng nói qua vài lần

“Tiểu Thi, Ly Bách sẽ sai người đến trông coi Bạch Vận. Lúc đó chỉ cần nói với hân, người là người vẽ chính cùng với quản lý sổ sách chung, tiệm cũng là một phần người chỉnh sửa”

“Vâng”

“Nhưng ta muốn, hấn sẽ là người ở bên ngoài, người chỉ được ở bên trong. Nên nhớ, người chỉ có ba gương mặt, hiện tại dùng gương mặt bình thường nhất”

Đứa nhỏ nhìn nàng chớp chớp mắt, nàng lại thờ ơ nhìn gương mặt tiểu nha đầu, lại dò xét từ trên xuống dưới, nghiêng người tới_”Đương nhiên không phải gương mặt đáng ghét này, hay đôi mắt điểm mây ở cuối kia. Bớt tưởng tượng”

“Nha....”

“Một lần nữa, nhớ cẩn thận một chút, làm việc để tâm một chút, ta không muốn...”_đứa nhỏ đôi mắt ngân nước nhìn nàng khiến cho câu nói liền phải bỏ lửng, chau mày khó hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn chờ tiểu nha đầu lên tiếng

“Tiểu thư, có thể để tiểu Thi cùng người...”

“Ta sẽ không xem xét thêm”

“..Vây, người cũng phải cẩn thận”

“Sẽ không đến nỗi bỏ mạng”

Đứa nhỏ mím môi, cúi đầu nhìn đi nơi khác, sau đó lùi lại ba bước, trực tiếp quỳ xuống dập đầu_”Van cầu, người hãy bình an, chờ tiểu nhân cũng thiếu gia đến đón người”

“Được, ta đương nhiên sẽ chờ”_Hàn Diễm trả lời ngay cả nửa khắc chần chừ cũng không hề có, im lặng nhìn đứa nhỏ hướng mình dập đầu ba cái nữa ý muốn ngăn cản cũng không hề có

“Là tiểu Thi vô năng, khiến cho người không đủ tin tưởng. Về sau, ta sẽ cố gắng”

“Được”_không ngại ngần gật đầu trước ánh mắt e ngại ngây ngô kia, nàng chỉnh lại áo ngoài của mình, thở ra một hơi dài, cả người thả lỏng_”Người có chắc Ly Bách đã rời đi chưa?”

“Đã đi thưa tiểu thư”

Nàng mỉm cười, nhướn mày đầy hứng thú_”Vây ta cũng phải đi thôi”_vươn tay kéo cửa, bước ra nhìn lên khung trời xanh nho nhỏ bên trên, lại nhìn đến mái hiên, bàn trà, ghế bập bênh bên ngoài_[Nơi này, vốn cũng chẳng có ai mong chờ ta thật sự trở về]

Bước chân ra khỏi nơi ở của Ly Hiền kia, liền có hai người hầu theo phía sau nàng và cuối cùng là tiểu Thi ở khoảng cách xa phía sau, ngay khi vừa bước qua khỏi cổng đá, người hầu phía sau cũng tự động một người đi sát cạnh nàng, một người đỡ lấy tay nàng, riêng tiểu Thi đã rẽ sang hướng khác, nhanh chân đi mất. Hàn Diễm cùng hai người phía sau, bày ra bộ dạng ngây ngốc, ngắc ngứ quay đầu, đảo mắt nhìn quanh hướng đến từ đường

Người đến thăm lúc này đều ở bên ngoài, chấp tay vào nhau, khề thì thăm gì đó, nhìn đến Hàn Diễm sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, quay mặt đi nơi khác. Gia nhân ở phía sau bọn họ, một mực xếp thành một hàng ngay ngắn chính tề, đầu ngược lại lại ngẩng cao, không cúi đầu như thường ngày mà cửa từ đường lúc nào đã rộng mở, mà Trịnh Lương cùng tùy tùng, thuộc hạ của mình chỉ đứng bên ngoài cửa, bên trong cũng chỉ có thể thấy được Ly Thành bình thân chấp tay đứng một bên và phía trước từ đường hôm nay, cũng chỉ có độc một tấm đệm quỳ

Bước chân càng gần, cảm giác lại càng nặng nề, cảm tưởng như xiềng xích vô hình đang và sẽ trói chặt lấy nàng, không cẩn thận theo quán tính của bước chân lên lầu đảo trái phải khiến cho hai a hòa bên cạnh cũng phải bước trái, nghiêng phải bên cạnh nàng, vô tình lại nhìn thấy được một dáng người quen mặt đang hướng đến. Ly Nhượng về mặt thất thiếu từ đầu vội vã chạy đến, gạt qua hai nha hoàn, hoảng hốt bắt lấy vai của Hàn Diễm_”Tiểu Diễm, con có thấy Ly Bách ở nơi nào không?”_ánh mắt dù tràn đầy thành khẩn nhìn nàng nhưng vẫn không thoát khỏi tầm nhìn rộng lớn khiến bà thấy được vẻ mặt khó hiểu cùng với kì quái của người xung quanh đang nhìn mình.

Một khung cảnh nhưng mỗi người lại một suy nghĩ khác nhau, Hàn Diễm vẫn bộ dạng khờ khạo miệng mở lớn ngửa đầu nhìn trời a a vài tiếng, tay cũng nắm lại, ngoe nguẩy trái phải trong khi người hai bên đã bắt đầu xì xầm điều gì đó, Trịnh Lương bên trên lại nheo mắt dù vẫn giữ bên người nụ cười khiến người khác nghĩ hấn là một kẻ giàu tốt bụng kia. A hoàn của Ly Nhượng lúc này mới thờ gấp mà chạy vào, ngay lập tức ở phía sau chủ tử cửa, cúi đầu, hít sâu một hơi, trấn định nói_”Phu nhân, thật may chúng ta đã đến từ đường đúng giờ”

Nhận ra bản thân có chút luống cuống Ly phu nhân liền mang theo hoảng hốt lùi lại, Ly Thành từ lúc thấy nàng, đã bước ra ngoài, đi ra phía sau, để đến lúc Ly Nhượng lùi lại, hấn có thể cẩn thận giữ được Ly Nhượng vào lòng, vươn tay che lại đôi mắt hoảng hốt của nàng khi nhìn đến bộ dạng khờ dại của Hàn Diễm, nhẹ giọng bên tai nữ nhân của mình mà trấn an, nhưng lời ông ta nói, mọi người xung quanh đó đều có thể nghe được_”Nhượng nhi, mọi chuyện sẽ ổn, Bách nhi đã rời đi ngay sau khi chiếu chỉ được ban nàng không nhớ sao? Sao vẫn còn tìm kiếm như vậy? Không cần chờ từ phụ mẫu hấn một lời từ biệt hay một phong thư mà đã rời đi. Tiểu Hiền hiện tại cũng phải đi rồi. Bọn chúng, lúc chán sẽ trở về với nàng thôi”

“A...”

[Ta không..._Ly Nhượng một lời cũng không thể nói ra, đôi môi run rẩy, âm thanh nắc nhen ứ trong thanh quản không thể tự do thoát ra, cứ như thế trấn mắt nhìn lòng bàn tay của thượng phu đang che mắt mình, cảm nhận luồng gió nhẹ của Hàn Diễm khi lướt qua nàng

Bởi vì tìm kiếm Ly Bách mà bỏ lỡ lúc hấn đã rời đi. Bởi vì lo lắng cho Ly Bách mà bỏ lỡ lời bình an muốn nói. Cứ như vậy, thân sinh trưởng nhi tử, ngay cả lời dặn dò cũng không thể từ tế nói với hấn, thứ nữ chân chính từ thể xác cho tới tâm hồn từng bị bà chối bỏ, qua một thời gian cố gắng chấp nhận thì

nay lại ngay trước mắt bà rồi đi, một lời nhắn nhủ nhớ về thăm cũng không thể dằn dò, ngược lại lại để cho nàng thấy bộ dạng thất thiếu của mình cùng ý muốn tìm kiếm Ly Bách. Càng nghĩ càng không kiềm được lòng, Ly Nhượng lại rơi nước mắt, sau nó nức nở mà ngắt xiu _[Ta không muốn, ta không có ý...con của ta....con của ta....]

Trực tiếp ôm Ly Nhượng vào lòng, cứ như vậy tiến vào từ đường nơi Hàn Diễm đang quỳ cùng hai nha hoàn bên cạnh giúp nàng bái lạy tổ tông cùng lời cầu khẩn phù hộ bình an của Ly Thành hướng đến người bên trên. Hàn Diễm kiềm không được liếc mắt nhìn qua Ly lão gia, không ngờ lại chạm phải lúc Ly Thành cũng đang nhìn nàng, miệng vẫn không ngừng cầu khẩn. Ánh mắt không tự nhiên lại chuyển đi hướng khác, tiếp tục giả ngốc, thả lỏng cả người mặc cho a hoàn bài bố lúc hành lễ, sau đó đứng dậy, theo sau Trịnh Lương phía trước, rời khỏi Ly gia.

Đoàn người đến đón tân công chúa cũng không xa hoa, đúng nghĩa với những gì Ly gia đã mang trên người, nhưng lượng người hộ tống lại khiến Ly Thành nhìn mà không khỏi chau mày _[Quá nhiều]

Xe năm ngựa kéo cùng biểu tượng hoàng gia khắp đoàn người, không kèn, không nhạc nhưng thay vào đó lại là vũ khí cùng cờ hiệu trông không khác gì một đoàn quân vừa thắng trận lập công trở về. Dẫn đầu đoàn người chính là Trịnh Lương cùng ngựa của hắn. Hành động này trông tưởng chừng như chỉ khác so với bình thường một chút không mang nhiều ý nghĩa hơn ngoài việc chúc mừng. Thật ra sâu bên trong, ai cũng đều gieo lên mối nghi ngờ

Ly Thành là quan văn nhưng chuyện hấn gáp sức cùng công lao vào chiến thắng của những trận đánh quan trọng là không thể thiếu. Trịnh Lương chỉ cần chờ đến lúc Trịnh Doanh công chúa trở về thì ngay lập tức đã hội đủ bốn tướng, có thể triển khai chuyển giao binh quyền theo thông lệ bình thường. Nay có thể xem như hai loại chúc mừng người thường có thể nghĩ ra ngay lập tức nhưng nghĩ sâu hơn, điều này một mặt lại là lời đe dọa cho Ly gia từ phía triều đình. Mặt khác lại hoàn toàn trái ngược, biểu thị sự sùng ái vô vàn cùng bảo bọc trong tương lai của hoàng thượng đến với vị tân công chúa này.

Đồng vũ mọi mặt đều phát triển tốt và hưng thịnh nhưng đặc biệt về binh quyền, lực chiến lại vượt trội hơn hẳn tất cả phần còn lại, việc đưa cả một đoàn quân hộ tống một vị tân công chúa không hề có trực thuộc huyết thống, thật sự không rõ là may hay rủi

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, nàng về mặt ngây ngốc phía sau màn che hai lớp, cúi đầu nhìn tay mình, cười ngây ngô _[Bỏ mạng hay không là do số trời, ta nào có gắng được]

Hôm nay là ngày vui của Ly gia đối với người ngoài, nhưng bên trong lại là một mặt yên tĩnh đến lạ lùng. Ly Thành xoay người bước trở vào đã thấy Ly Nhượng đứng ở phía xa nhìn về hướng ông, đôi mắt vẫn vờn hai hàng lệ, rồi lại bối rối lau đi mặc cho a hoàn bên cạnh có cố sức khuyên bảo nàng ra sao, nước mắt một khi đã rơi thì dù cho miễn cưỡng cũng không thể dừng lại, cứ thế Ly Nhượng bộ dạng chật vật cố lau đi nước mắt, che lại khuôn mặt đau đớn vì mất mát của mình. Cánh cửa đại môn nặng nề phía sau Ly Thành chậm chạp khép lại, gia nhân đã lui nhưng ông vẫn chỉ đứng yên, cũng không nói thêm một lời, cứ như vậy nhìn thê tử của hắn khóc.

“Ly....Ly Thành....hức....ta....ngay cả...hức....từ biệt....cũng....không thể.....”

Ly Thành nhìn nàng, hạ mắt, tiến đến đứng trước mặt nữ nhân của ông _”Sẽ ổn thôi, từ biệt, vốn không cần, bọn chúng là không muốn nghe nên mới rời đi như vậy, cái chúng cần là chào đón, không phải từ biệt”

“Ta....rất xấu...hức...đúng không?” Ly Nhượng ngẩng đầu nhìn trượng phu, cắn chặt môi, cố kìm lại run rẩy, nhưng bởi vì cái vuốt ve nhẹ nhàng bên má, rồi đến khoe mắt, bà cũng chẳng thể thay đổi được gì, vùi mặt vào áo trượng phu, lớn giọng khóc _”Ta...rất xấu”

“Đừng nghĩ nhiều, chúng sẽ bình an trở về. Phải kiên nhẫn chờ đợi, nhất định sẽ trở về, một lần nữa”

Khi xưa có Ly Hiền sẽ làm ra vài chuyện ngốc nghếch hề hề hay giam mình trong phòng riêng, còn có Ly Bách dù thích rong chơi bên ngoài nhưng sẽ luôn về nhà trong bộ dáng tỉnh táo, sạch sẽ, sau đó bày ra đủ loại thi thư binh pháp khắp cả Ly gia bắt người theo sao phải dọn dẹp. Một thời gian sau, Hàn Diễm đến, tình thế liền đại biến. Ngày đầu không khóc cũng nháo còn có lộn xộn, về sau lại luôn thấy nàng lòng vòng khắp mọi nơi trong Ly phủ, Ly Bách cũng thường ở lại nhà. Chỉ cần cảm thấy hai người sắp gặp nhau, ở góc ngách nào đó, gia nhân sẽ lén lút tụ tập nhìn xem Ly đại thiếu gia của bọn họ như thế nào bị khi dễ, Ly Thành phá lệ sau một thời gian thật dài lại có thể đứng trước mặt nhi tử hắn trò chuyện...còn có rất nhiều thứ lạ cứ âm thầm xảy ra chỉ trong vòng vài tháng khiến cho Ly phủ vốn luôn tĩnh mịch lại một hồi nhộn nhạo như một gia đình bình thường nên có. Chỉ tiếc là, nó quá ngắn.

Bên ngoài kinh thành hướng Tây Nam, nam nhân một thân nhả y cùng mạo sa trên đầu, bên hông là một thanh kiếm cùng ngọc bội là chim nhỏ màu lam nhạt, dây tết lại là màu xanh đen, hần nhân nhạt không thanh sắc trả lời một người bộ dạng bình thường đi bên cạnh, bước chân ngày một xa khỏi cổng thành _”Người nói, có người bí mật mua tin của thần toán?”

“Vâng”

“Có tìm ra ai không?”

“Hắn rất kín kẽ, mang người ra thử liền thấy được thủ pháp chính là của Vận Trang”

Ly Bách mày liền chau, hắn chính là dùng đường ngầm bên dưới Ly phủ mà ra ngoài, hiện tại vừa ra phải địa phận lại nghe vào tai tin chẳng mấy hay ho _”Vận Trang?” _không nhìn được nghĩ đến tiểu Bạch cũng ở bên cạnh, ngay phía sau hắn _[Là ai cho trang chủ Vận Trang kia manh mối để liên hệ đến thần toán? Hay ta đã bỏ sót điều gì?]

“Lại nói, phát hiện hiện tại trang chủ Vận trang đang ở kinh thành, cụ thể là Thuận Tiêu phường”

Mày Ly Bách liền lập tức chau lại, tim cũng nhảy mạnh lên một nhịp, không nghĩ bọn họ lần này muốn nhúng tay vào chốn quan trường, hắn không hiểu lý do, mà hiện tại, người có liên quan đến tiểu Bạch lại đang ở Thuận Tiêu phường, trong lòng bỗng nhiên dấy lên ngọn lửa bất an vô hình. Sự việc đêm đó

tưởng như đã chìm vào yên lặng, nhưng hình như, thật sự đã có thứ gì đó hấn đã bỏ quên, nhưng sau đó chỉ có thể tự trấn an bản thân mọi chuyện sẽ ổn, người biết quá nhiều sẽ suy nghĩ khác so với người nắm tin tức không rõ đúng sai trong tay [Có lẽ ta nghĩ quá nhiều, có lẽ là như vậy]

“Bắt đầu cử người trà trộn vào Vận Trang đi, kể cả Thuần Tiêu cũng vậy, càng sớm càng tốt”

“Vâng, thuộc hạ xin lui”

Thấy người trước mặt đã xoay người rời đi thì Ly Bách lại nhếch môi, mở miệng tiếp tục nói chuyện khiến người kia phải dừng bước, quay lại chấp tay chờ nghe hấn nói, còn hấn lại bắt đầu thông thả xoay người hướng về phía cánh rừng không xa trước mắt kia_”À, về phía Bạch Vận, cửa hiệu trang sức mới mở kia, nhớ nói với người đến quản lý nó, có một nữ tử là Minh Y, nàng ta sẽ lo toàn bộ mọi việc bên trong, đương nhiên hấn vẫn nên âm thầm kiểm tra, chỉnh sửa lại một chút, quan trọng hơn hấn sẽ bộ mặt bên ngoài. Nên nhớ, ngoài mặt cả hai đều cửa hiệu không quen biết nhau, nhưng không cần đến mức phải gây sự để chứng tỏ sự thật”

“Vậy, Nhạc Toái chúng ta thật sự có qua lại cùng Bạch Vận?”

“Người định bán tin tức hay sao mà lại hỏi vấn đề này với ta”

“A...chỉ là vẫn có chút tò mò. Bạch Vận, vốn nổi tiếng là thanh lâu cùng tiền trang, mở thêm một cửa hiệu trang sức cũng không lạ. Nhưng với phường buôn tin lẫn đầu lộ mặt là Nhạc Toái như chúng ta. Thật sự thuộc hạ nghĩ mãi vẫn không thông”

“Người không nghĩ ngoài khách điểm thì thanh lâu là nơi dễ lấy tin mật hơn sao?”

“A...vậy, vậy chủ tử???”_Hấn nhìn không được ngẩng đầu nhìn chủ tử với mạo sa che mắt khuôn mặt của hấn, lại cảm thấy bản thân như đang bị đùa giỡn lại cảm thấy bản thân thất lễ, lại cúi đầu

Ly Bách phía sau màn vải lại mỉm cười khi nhớ đến người trong thành kia, bước chân cũng dừng ngay bia rừng, khoanh tay trước ngực hứng thú nhìn biểu hiện của thuộc hạ của hấn_”Đương nhiên, ta cùng chủ tử của Bạch Vận quan hệ vô cùng tốt”

“...”

“Hỏi xong chưa?”

“Thuộc hạ thất lễ, xin cáo lui ạ”

“Cẩn thận một chút”

“Đa tạ chủ tử”

Chờ người rời đi đủ xa, hấn xoay người trực tiếp biến mất bên trong khu rừng, nơi có xe ngựa đợi sẵn hấn từ trước cùng một người khác. Thấy Ly Bách tiến đến, phu xe liền bước đến, chấp tay hướng hấn chào, sau đó nhanh chóng rời đi chuẩn bị thêm vài thứ. Ly Bách cũng không vội lên xe, lần nữa đánh giá người được Hàn Diễm nhất mực gọi là tiểu Bạch trước mặt này dù thật sự hấn chả có chỗ nào phù hợp với bạch cả, đồng thời bình thản lên tiếng_”Người có thể đi”

“Người, hiện tại cũng không nhất thiết phải theo ta, nhưng ta có một chuyện muốn phó thác cho người thay ta thực hiện. Dù sao cũng mang danh đệ nhất ám sát của Vận Trang, hiện tại điều ta muốn chính là tự người đi thu thập một nhóm người của riêng người, sau đó đến phía Bắc, dùng ngọc bội này hỏi bất cứ ai cũng không quan trọng, chỉ cần đưa người đến Bạch Vận ở nơi đó, họ sẽ cung cấp thứ người cần, ở đó chờ ta, đồng thời tiếp tục thu thập thêm người, huấn luyện bọn họ, ta sẽ sớm đến nơi, hiểu chứ”

Hấn nhìn Ly Bách không cảm xúc, sau đó cúi đầu, đưa tay nhận lấy một ngọc bội dưới cùng lại là ấn kí của một đám mây tinh xảo bao quanh hai từ Bạch Vận được lồng vào nhau, nhét lại vào trong ngực, trong lúc đó thì Ly Bách cũng đã lên xe ngựa, mở lên màn che_”Chỉ cần không trở lại kinh thành, đó là điều người phải nhớ và làm theo”_sau đó hạ màn, bên trong xe cũng vang lên hai tiếng gõ nhẹ vào thành, phu xe liền hô nhẹ đồng thời vũ nhẹ dây cương, bánh xe cũng bắt đầu lăn bánh. Ly Bách nhìn vào một nửa ngọc bội hình chim nhỏ hấn lấy của cửa hiệu của Hàn Diễm, mỉm cười [Ít nhất phải còn thờ đến lúc ta đưa muội đi]

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thay Đổi

“Về việc tiếp viện thành Đông, các người có ý kiến gì không?”_Trịnh Thắng bên trên biểu cảm lười biếng hạ mặt nhìn xuống đám quan thần vẫn không ngừng tranh cãi kia. Vừa nghe ông lên tiếng, họ liền lập tức trở lại vị trí của mình

Mây rồng khẽ nhướn khi một người nào đó trong nhánh quan văn bước ra_”Bẩm hoàng thượng, theo thần thấy, lần này vẫn là đề thái tử điện hạ xuất

quân cứu trợ thì hợp lý nhất”

Ngay lập tức, lại thêm một người khác ở cùng nhánh cũng đi ra, đi ra phía sau lưng người kia, sau đó đứng song song cùng vị trí, trước cuối đầu hành lễ, không nhanh không chậm lên tiếng ”Thưa, thần lại nghĩ khác, nếu là vì việc chuyển binh quyền sắp tới thì chắc chắn không hề công bằng cho Văn vương, ngài ấy tâm địa thiện lương, lo cho bá tánh muôn dân, với lại đột cứu trợ gần nhất, cũng là ngài ấy xuất quân tư cứu trợ”

Một người bên quan vô lên tiếng ”Nếu vậy thì không phải Văn vương đã chịu thất thoát sao?”_hiên ngang bước ra, dùng chân phẩy trên hai bị kia một khoảng cách, về mặt vào ngạo trông như hấn đã sẵn sàng chuẩn bị mở khẩu chiến chón quan triều_ “Vừa mới một khoảng thời gian, liền có thể tiếp tục cứu trợ sao?”

Quan văn một người nữa lại bước ra, ở phía trên hai người đầu tiên, song song cùng vị quan vô kia, hành lễ rồi lại tiếp tục bảm tấu_”Bẩm hoàng thượng, đột cứu trợ lần này là của triều đình, cũng là đại diện cho nỗi lo của hoàng thượng, thiết nghĩ, mọi người cũng nên góp vào một phần dù là nhỏ nhất chứ, không nên thông qua tả thừa tướng như vậy”

Bởi vì thái độ tự tin kia lại không hề nghĩ đến cũng không cần nhìn đến những cái chau mày, khinh thường từ vài vị quan ở cả hai nhánh, có vài người không kiềm được lại đồng tình gật đầu, vài người khác lại khẽ liếc nhìn trước sau, thì thầm gì đó vào tai người bên cạnh

“...”_Trịnh Thăng bên trên chỉ nhưn mày, một lời cũng không nghĩ muốn xen vào_[Để xem, bao lâu nữa thì các người sẽ kéo cả hậu cung vào]

Một quan vô khác bước ra, so với thứ bậc lại cao hơn so với người vừa lên những hai bậc, thái độ vừa cung kính hành lễ xong sau đó liền chuyển đổi thông thả, mang chút cười cợt bất kham, về mặt thách thức hướng đến vị quan văn dĩ lạc đề kia đánh vào_”Nghe thì có vẻ đúng, nhưng nếu quả đó có ý xấu, hoặc đại loại như hàng lậu, tả thừa tướng nếu giữ e là lành ít dữ nhiều”

“Ngài...”

“Ta, ta thì sao?”

[Ha, nhìn xem, nhị phẩm quan vô lại đứng ra bên vực cho thừa tướng quan văn, Ly Thành, người thật tài giỏi a]_Trịnh Thăng bên nhưn mày, cười thầm trong lòng, lười biếng gác tay chống trán, tham gia tranh luận bên dưới để không uống công quần thần đã cố gắng lôi kéo, tìm kiếm chú ý từ ông ta_”Có chuyện này sao?”_mặt khẽ liếc qua vị đang được gọi tên phía bên dưới, ở bên trái, phía dưới bậc thang, yên lặng đối mặt với người đối diện ông qua suốt bao năm qua là hữu thừa tướng Mộc Phong

Đại diện lên triều mỗi ngày, chiếu theo quy cũ đều có bốn dãy quan nhỏ phân thành hai nhóm lớn một bên văn một bên võ, đứng đầu mỗi bên cũng không phải là hai vị tả hữu thừa tướng mà là người đứng đầu của hai nhánh, riêng hai vị thừa tướng liền đứng ngay bên dưới bậc thang, mặt đối mặt với nhau, đại diện cho việc tiếp nhận thông tin từ cả quan lẫn vua, sau đó khi được triệu gọi liền có thể nêu lên ý kiến.

Dù nội bộ đã phân rõ người nào sẽ ủng hộ vị vương gia hoặc thái tử diện hạ nhưng chung quy vẫn bởi vì quy cũ liền xáo trộn với nhau, muốn bàn luận chuyện riêng trong triều là điều nguy hiểm đến mức nào nhất là với tình hình hiện tại, dù cho anh trai của Văn Liên tức Văn Minh, người đứng đầu sáu bộ thuộc quan văn đang cố xâm nhập, thâm tócm vào hai bộ chính, cố gây dựng thế lực phía sau hoàng hậu cùng Văn tam vương nhưng nhìn chung, thế cục của cả hai vô hình chung lại cân bằng dù cho hấn có cố gắng đến đâu đi chăng nữa

Thế chế chính trị Đông Vũ tất cả gồm có sáu bộ và hai nhánh chính gồm ba người trong coi, trong mỗi nhánh lại có những người đứng đầu từng bộ phận, tương tự như vậy sáu bộ cũng có những tổng quản nhưng số lượng lại đến hơn mười hai người quản từng phần nhỏ bên trong sáu bộ. Nhưng vấn đề lại nằm ở việc khi người chương quản hai nhánh chỉ có thể quản chuyện trong nhánh của mình, hoặc văn hoặc võ thì Văn Minh, thượng thư sáu bộ, chỉ cần có việc cần, hấn liền có thể dùng người của cả hai nhánh. Dù danh nghĩa hấn thuộc nhánh quan văn nhưng trong thứ tự lên triều chỉ đứng sau vị chánh bộ kia, về vai trò thì lại tương đương với hai vị đầu hai nhánh văn và võ, hoặc thậm chí là có thể hơn

Về thừa tướng, họ không những là người đứng đầu bộ và nhánh, họ còn lo bao quát hết tất cả mọi chuyện từ trong cung đến ngoài thành, về hành chính cho đến cải sách hay quân lực, sau đó trình báo lên cho người cuối cùng không ai khác chính là Trịnh Thăng. Cho nên muốn đã động thánh tâm, trước hết phải động được đến hai trọng đài bất động tả hữu bên dưới, một bên là người sát cánh cùng hoàng thượng ngay từ khi người chỉ là vương gia, sau đó nước về nhà trưởng công chúa, em gái của hoàng thượng, cũng là người cùng họ lớn lên làm thê tử không ai khác chính là Mộc Phong hữu thừa tướng nhánh võ. Vốn lúc trước chỉ có Mộc Phong thừa tướng, nhưng sau đó, lại sinh thêm một Ly Thành thừa tướng nên liền chia làm tả hữu. Khi trước chỉ có hai vị bộ thượng thư, nhưng sau đó lại sinh ra thêm một vị thượng thư sáu bộ

Cách đây không lâu, khi nghe tin phong phanh về việc trưởng công chúa có ý định nghiêng về phía Liễu Thanh, điều này không những khiến cho tình hình cán cân chênh lệch mà còn khiến long nhan bên trên giận dữ, Văn Minh liền nhân thời cơ nắm lấy cơ hội để gây dựng thế lực. Thời gian qua, dù cho trong khắp thế gian ai cũng có thể biết họ Mộc luôn đối với nữ nhân của mình tôn trọng một bậc nhưng với sự yên lặng một thời gian qua, lại thêm trưởng công chúa cũng không có hành động gì biểu thị thêm việc ngài sẽ đứng bên phía của Liễu Thanh nên mọi chuyện nổi lên rồi lại lặng xuống, nhưng trong lòng mỗi người đều âm thầm tính toán, dự trù tình huống. Việc làm kia của trưởng công chúa không khác gì tiến lên một nước cờ, sau đó lại thu nó về, tiếp tục suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.

Phàm là chuyện binh thường, sai một vài lỗi nhỏ cũng có thể dẫn tới sai lầm khó lường trước, hiện tại lại đang trong triều, cán cân lại cân bằng, nhưng bởi sự mập mờ của trưởng công chúa mà Văn Minh bên dưới lại mạnh bạo thúc đẩy tiến trình khiến cho cán cân kia âm thầm nghiêng về một phía mà không ai có thể hay biết.

“Sao lại yên lặng như vậy?”_giọng nói mang theo nhảm chán bên trong nhưng người lại ngồi thẳng dậy, một lần nữa quét mắt nhìn toàn điện, bỗng nhiên đập mạnh tay lên bệ rồng_”Không phải vừa nhắc đến thừa tướng bọn họ sau? Oan khuất sau? Chịu không nổi sau? Được, hôm nay ta ở đây, cố gắng nghe hiền thần các người đàm luận về hai người bọn họ, đến, trực tiếp ra mặt”

[Hoàng thượng nổi giận rồi]_ bên dưới đều một lòng cúi đầu, cảm lạnh thu người trong khi phía bên trên, Mộc Phong chỉ đơn giản ánh nhìn khinh thường nhìn xuống bên dưới, sau đó thờ phỉ, vẫn trở về trạng thái nghiêm túc vốn có trong khi Ly Thành vẫn bộ dạng thờ ơ, lạnh nhạt không muốn phí công quan tâm gì thêm

“Sau vậy? Không phải rất nhanh liền chuyển chủ đề sao? Chuyện tiếp tế không cần bàn nữa”_ nói đến đây Trịnh Hành liền ánh mắt thăm dò, giọng nói vẫn giữ nguyên, không chút cảm xúc_”Cứ để Vân vương làm đi”

Ngay lập tức bên dưới liền gọn lên đột sóng nhỏ, hai người vừa đề cập chuyện của Ly Thành liền cúi đầu âm thầm chau mày nhìn nhau, không nghĩ tới công kích hắt lại mạng về món hời lớn cho Vân tam vương Trịnh Lương hân. Bọn họ vừa định thẳng lưng, nghĩ muốn nói thêm nhưng chưa kịp mở lại, lại bị giáng vào một đòn

“Nói ta nghe, các người đã dâng tặng cống phẩm gì cho tã thừa tướng rồi?”

~~~~~

Trịnh Hành theo như thông lệ sau khi lên triều ở một khoảng thời gian nhất định sẽ đến vấn an mẫu phi của hân. Vốn hân là đông cung thái tử, muốn đến thăm mỗi ngày đều không phải là chuyện người ngoài có thể bàn luận được, nhưng chỉ là từ khi hân ngày một lớn lên, con số đó cũng theo sự trưởng thành của hân mà giảm dần.

“Hành nhi, tại sao dạo này trên triều Trịnh Lương cũng không như trước, cùng con tranh chấp?”

“...”_ hân sau khi hành lễ với Liễu Thanh, vẫn là chưa kịp đi đến chỗ ngồi đã bị hỏi trước, chỉ là hân cũng không vội, thông thả ngồi vào vị trí bên cạnh của Liễu Thanh, ngăn cách giữa hai người bọn họ chính là một bàn trà nho nhỏ.

Tâm cung của Liễu Thanh rất đơn giản, không xa hoa cũng không bày biện này nọ. Người này đặc biệt thích chăm sóc cây cảnh, ở cung của bà đặc biệt có nhiều loại hoa, gần như có thể nở rộ quanh năm, mỗi mùa đều có từng loại hương vị khác biệt, thậm chí cả bên trong cung, không nơi nào là không có cây cảnh, kích cỡ cũng rất phong phú. Trên tường lại thiên về thơ ca, tranh vẽ cùng màn thêu, mỗi thứ ở nơi đây, tổng thể có thể gọi là đơn giản, mộc mạc, gần gũi, nhưng nếu xét về giá trị đều được gọi liên thành, không hề có vật tầm thường ở tại nơi đây

Này chính là đặc quyền của ân sủng đi.

Nhi tử không lên tiếng, Liễu Thanh cũng không nghĩ nhiều, nhẹ nhàng nâng lên chung trà, mị mắt nhìn trái chuyển phải_”Điều này hiển nhiên là việc tốt, nhưng mà, hân yên lặng như vậy, lại có chút không quen. Hành nhi, con đã nắm được tin tức gì của hân?”

Từ lần sự cố kia, lên triều cả hai đều vẫn như bình thường, nhưng chỉ trong mắt của người xung quanh. Bá quan vẫn nhiệt tình ở hai phe mà tranh luận với nhau nhưng lại không hề nhìn ra, chủ từ hai bên của bọn họ đều đang cố tình tránh mặt đối phương hết mức có thể, có thể khách sáo liền khách sáo hết lời, đoạn thời gian này không những khiến bá quan ngạc nhiên tự trấn an đây là kẻ sách mới của chủ tử bọn họ, mà ngay cả hoàng thượng bên trên cũng vậy, trong lòng lại không khỏi nhướn mày nghĩ xem đám tiểu tử nhà hân lại đang giờ trò gì.

Trịnh Lương nghĩ Trịnh Hành biết được ý muốn giết người của hân nên mới ra sức bảo vệ Ly Hiên như vậy, lại nghĩ chắc chắn Trịnh Hành cùng Ly gia có quan hệ nên liền nhân cơ hội, giữ lấy Ly Hiên kia nhưng việc Trịnh Hành dùng thủ hạ của hân đến đuổi giết người của Trịnh Lương ngay trước mặt thì cũng chính là mối hận hân ghi vào lòng bấy lâu cùng sự hưng phấn vô tận khi tặng đá hân công kích bấy lâu cuối cùng cũng chịu thay hình đổi dạng xù gai mà tấn công hân.

Về phía Trịnh Hành, hân cái gì cũng không làm, nhưng nếu hân đứng ra bảo bản thân không làm bất cứ việc gì, điều đó lại thừa nhận hân đang cử người sang điều tra mật bên phía Vân phủ, có mưu đồ với hoàng huynh, như vậy mọi chuyện sẽ càng rắc rối hơn, và lại việc giết người công khai ngay trước mặt chủ tử của hân, sau đó lại biện minh bản thân không rõ, lời nói thật sẽ được hiểu thành nói dối đây sơ hở, không khác gì một đòn trí mạng.

Một người làm mọi thứ nhưng lại không rõ bất cứ điều gì, một người rõ tường tận mọi thứ, nhưng lại thừa ngầm thừa nhận việc hân không hề làm. Suy cho cùng, tương như một bên bị nắm điểm yếu, một bên lại nắm được thắng lợi nhưng song phương, ngay cả lợi ích nhỏ nhất cũng không đạt được gì. Mà con bài mấu chốt hiện tại nằm giữa thế cân bằng là Ly gia lại không có bất kì biểu hiện gì dù cho tiểu thứ nữ của bọn hân chính là sang ở phủ của người từng muốn nàng chết.

“Có lẽ hân đang chuẩn bị gì đó, đại loại như vị tân công chúa kia”

Liễu Thanh nghe được mảy mề chau, theo thói quen lúc bà suy nghĩ, ngón trỏ không kiềm được vẽ loạn theo một hình thù bất định_”Quả thật là như vậy, hôm nay kéo được ái nữ của Ly gia, xem ra cũng là tiêu tốn tâm tư của hân”

Sau đó lại bất ngờ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Trịnh Hành_”Chỉ là, làm sao hân chắc chắn nữ tử kia sẽ được phong chức vị kia?”

“Bên người hân có cao nhân”_ kết thúc câu nói, mày của Trịnh Hành đã thoáng chau lại khi nhìn thấy thị nữ thân cận của Liễu Thanh vội vã hành lễ sau đó liền đi lên, bên tai chủ tử mà thì thầm nho nhỏ, sau đó thì lùi lại, trực tiếp cúi đầu, đứng yên chờ lệnh

“Hành nhi, đột tiếp viện lần này, lại bỏ lỡ?”

“Trách người của chúng ta trước”

“...”_ Liễu Thanh mày liễu khê chau, chuyển tầm nhìn sang nơi khác, lạnh nhạt, nhẹ giọng_”Tốt hơn vẫn là nên biết quán người của mình”

“Lỗi của nhi thần”

Trịnh Hành cuối cùng cũng để ý đến vẻ mặt dừng dừng lạnh nhạt của mẫu phi hân, nhưng không nán lại lâu, mắt lại chuyển đến bức tranh thêu khác, mày nhẹ chau, đứng lên, chậm chạp tiến về phía bức thêu_”Đêm qua, có nghe được Ly thừa tướng cùng phu nhân muốn tìm người trong hoàng cung có đủ sức lo lắng cho nhi nữ của bọn họ khi bị Trịnh Lương sau lưng làm chuyện sai quấy. Có lẽ đây là cơ hội tốt”

'Đến nhưng chưa đến, đã qua cũng đừng cầu'_hắn đưa tay chạm lên dáng lưng của người nhi nữ bên trong bức tranh, cứ như vậy cô độc đứng trên đỉnh núi, trên là trời xanh, dưới là giang sơn nước nhà. Kì thực, người trong tranh ăn mặc rất đơn giản, lại có điểm mộc mạc bình dị, nhưng lại càng tô đậm thêm sự bơ vơ của sự sống khi tất cả gam màu đều chỉ là màu nhạt, hồng hay cam hoặc đỏ hay vàng gần như đều không được sử dụng. Âm đạm, đơn độc nhưng lại không thể rời mắt khi kịp nhìn đến một góc váy, một góc tay áo và phần đuôi tóc kia của người nhi nữ đang hóa thành cánh hoa bay theo trong gió_[Giải thoát sao?...]

Không để ý đến sự chú tâm đặc biệt của Trịnh Hành, Liễu Thanh dường như bị hấp dẫn bởi lời nói vừa rồi của Trịnh Hành, hạ mắt suy nghĩ_”Hoàng cung này, ngoài hoàng thượng thì còn ai đủ sức bảo hộ một đứa ngốc nha, có khi đây chỉ là hứng thú tạm thời của hoàng thượng”

“Có lẽ là vậy”_hắn hướng một tí nữa, ngoắc tay gọi lại_”Mang nó xuống, chuyển đến chỗ ta”

“Cũng không thể xem là như vậy, Ly Thành kia vốn không phải tầm thường, hắn làm chuyện này có điểm lạ, ý tứ của hắn là gì? Hắn lại muốn gì?”

Mặc cho mẫu phi vẫn đang chìm đắm vào trong suy nghĩ của riêng bà, Trịnh Hành cũng chỉ nhìn thoáng qua, lại chuyển hướng sang một bức họa khác

“Hiện tại, muốn giết người là không thể, bản thân Trịnh Lương đã cố gắng lôi kéo tiểu nữ kia về, không ai có thể tin tưởng hắn lại giết người như vậy, thậm chí, nếu hắn có tự tay giết đi nữ tử kia nhưng với gian kế của hắn thì chuyện khiến cho Ly Thành vì nóng vội mà mất lý trí, cứ như vậy đứng bên cạnh hắn tìm ra kẻ chủ mưu. Không được, nếu là như vậy thì thật sự không ổn. Lại càng không nên nhắc tới hoàng thượng đang nghĩ gì. Nếu thật sự là yêu thích hay là quân bài để cầm chừng Ly Thành thì đều nguy hiểm. Nhưng mà, nếu như vậy, không phải càng chứng tỏ Ly Thành không những được trọng dụng hơn sao? Mặc khác, còn có thể thế lực của hắn đã đủ lớn để khiến hoàng thượng phải lo lắng mà thực hiện mọi việc nhanh chóng như vậy. Có lẽ phải cắt cử theo ám vệ, tùy tiện thu thập thông tin...”_Liễu Thanh sau một lúc lâu trầm tư suy nghĩ, mày liễu khê chau, ngẩng đầu nhìn nhi tử của nàng lại đang hướng về phía nô tì trong cung chuẩn bị mang xuống bức họa khác. Bà không tìm được lại chau mày khó chịu

“Hành nhi”

“...”

“Con vẫn không quên được sao?”

“...”_hắn trong tay cầm giữ bức tranh âm thầm đầu tiên, lạnh lùng quay đầu nhìn mẫu phi của hắn_”Như mẫu phi”

Lời vừa nói ra, nắm tay của bà liền xiết chặt, người xung quanh cũng có thể nhìn thấy qua giọt run nhẹ nhẹ biểu thị cho chủ tử đang rất tức giận, vội nhìn qua thái tử gia của bọn họ để cầu cứu nhưng mà lần này, ngài lại đặc biệt thờ ơ không hề có ý muốn mở miệng nhận lỗi như bao lần trước

'Choang'

Ly ngọc rơi xuống nền vỡ nát, nô tì bên trong vội vàng hoảng sợ quỳ xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, Trịnh Hành vẫn vẻ mặt không cảm xúc, lạnh nhạt nhìn đến vẻ mặt tràn ngập lửa giận của mẫu phi hân, mặc kệ máu đã bắt đầu thành dòng nhỏ không ngay ngắn chảy bên dưới mắt.

“Ngịch tử”

~~~~~

Hôm nay thượng triều, nhưng Trịnh Lương vốn không cần xuất hiện, nhưng mà hắn không cần xuất hiện mà vẫn được hoàng thượng giao cho công việc tiếp tế, điều này có phải hay không mình chứng cho sự tin tưởng vào tài năng trị nước an dân của người vào Văn tam vương chỉ có thể tăng, không thể giảm?

Đúng lúc đoàn người đến nơi, hắn vừa xuống ngựa thì đã có người chạy vội đến báo tin tức vào triều lúc sáng. Rõ ràng đối với lũ vô dụng kia thì chỉ có thể tám phần thua hai phần thắng, vậy mà lần này lại dễ dàng đạt được. Nghĩ đến đây liền không khỏi khiến hắn bật cười thật lớn_[May mắn, may mắn sao? Không những không cần chạm mặt mà lại còn được nhận lần tiếp tế này! May mắn, haha vật nhỏ này xem ra thật sự có giá trị!_]vừa nghĩ đến vận may hiếm có không cần tranh giành, cũng chẳng cần tính toán, hắn mắt cười, biểu hiện đầy tình thâm trước mặt dân chúng tiến đến bên xe ngựa, chờ người bên trong bước ra_”Tiểu hoàng muội, đến nơi rồi”

Từ lúc bắt đầu di chuyển, bên trong xe, Hàn Diễm luôn giữ cho mình vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ, nhưng chưa được nửa đường đã từ bỏ, cứ như vậy tựa đầu vào vách, bắt đầu ngáy người, suy nghĩ linh tinh không cần thiết cũng bắt đầu xuất hiện với muôn kiểu, đủ thể loại thậm chí cả chuyện cầu huyết nhất có thể xảy ra chỉ trong tiểu thuyết cũng được nàng suy nghĩ, áp dụng vào tình cảnh thực tế của bản thân hiện tại_[Chắc sẽ không đến nỗi cầu huyết như vậy]

Hai thị nữ theo hầu đi lên, trước cũng chỉ có một người khẽ vén màn, nhìn vào, khê thì thầm_”Tiểu thư, đã đến”_sau đó yên lặng nhìn chủ tử của mình vẫn tiếp tục ngáy người, nhìn không được, dè dặt đưa tay đến chạm nhẹ bên vai của nàng_”Tiểu thư, nên xuống thôi”

Hắn buông tay, lại chuyển đến xoa đầu nàng, xoa người đối diện với cánh cửa vẫn được đóng im lìm phía trước_”Ta không biết ngươi có rõ hay không, nhưng đồ đạc, vật dụng của ngươi, còn có một phần lễ vật trong đó có cả người của ta, này ý tứ của Ly gia có nghĩa là ta nên cẩn trọng hay là không cần lo lắng đến Ly gia về sự trung thành của họ với ta trong tương lai? Tiểu ngọc qua, nói nghe xem”

Nàng cứng nhắc quay đầu nhìn hắn, chớp chớp đi tới, kéo lấy ống tay áo hắn, vẻ mặt hứng thú nhưng ngây dại chờ cho Trịnh Lương quay qua nhìn nàng_”A...an...âm...tâm...a...a...” sau khi cố gắng nói ra từng từ một, lại dùng ánh mắt chờ mong, chớp động vài cái nhìn hắn, nhưng bên trong lại ác liệt tuyên bố_[Chộc tức ngươi đó nào đặc! Ngươi có thật là biết tính kẻ gian manh như Ly Bách tả không? Hay là tên đó cũng mù văn tả hả??? Cần bản các người đều nào đặc có đúng không!!!!]

Trịnh Lương nhướn mày hạ mắt, nhìn đến gương mặt non nớt cùng biểu tình ngờ ngác hơi nhẹ chau mày liền của người trước mắt này_”Vậy hiện tại nghe theo ngươi”_sau đó hắn thở dài, tay kia bắt lấy cánh tay nàng, kéo ra, sau đó xoay người, mỉm cười cung chiêu nhìn nàng, đưa tay lại vuốt tóc_”Hiển nhi hoàng muội ngoan, hiện tại chắc cũng đã mệt, như vậy đi, cứ nghỉ ngơi, sáng mai lại cùng ta vào cung, được chứ?”

Hàn Diễm nghe vậy lại khờ khạo lắc đầu từ chối, hai tay thu ra trước ngực bắt đầu co lại không yên, chân cũng lùi bước, lo lắng nhìn hắn_”K...ông...không...đi...”

Trịnh Lương không ngại ngừng dùng ánh mắt giám sát của mình, một lần nữa công khai đánh giá Hàn Diễm, giọng nói nhỏ nhẹ, mềm mại hướng đến đứa nhỏ đang tỏ vẻ sợ sệt trước mặt nàng_”Ngao, phụ hoàng có nói qua, việc tả thừa tướng mãi chần chừ không đưa muội vào cung theo chỉ thị của phụ hoàng là chuyện không đáng lo ngại, tránh cho muội sợ hãi. Người chỉ là muốn gặp muội mà thôi, sẽ không có việc gì đâu”

Mặc kệ cho Trịnh Lương nhỏ giọng như vậy, Hàn Diễm lại lắc đầu càng mạnh mẽ hơn, lắp bắp nói, nước mắt cũng ầng ra_”Đ...đau...phụ thân...Bách...Bách...Hiển...A Hiển...đ...đ...đều...đ...đau”

Hai ti nữ phía sau thấy Trịnh Lương bước đến, cũng vội đồng loạt bước tới, một người đỡ phía sau ánh mắt lo lắng lén lút nhìn hắn, một người xuất khăn tay, cúi đầu tiến lên, nghiêng người che chắn, lau đi nước mắt của nàng, lại còn nhỏ giọng an ủi_”Tiểu thư, không sao đâu, không sao đâu, lão gia và thiếu gia đều sẽ ổn, không có chuyện gì xảy ra đâu, nha, ngoan, mau nín, không cần sợ hãi”

Hàn Diễm trong đầu liền tạo ra một khoảng không thời gian dành cho sự ngờ ngác trước thay đổi bất ngờ của hai thị nữ theo bên cạnh mình vốn vẹn chỉ vài canh giờ ngày hôm nay, mà hiện tại lại hành động như đã ở cạnh nhau, cùng gắn bó hơn mười năm, lắp bắp trả lời_”K...không...có”

Trịnh Lương bởi vì hành động của hai a hoàn mà dừng chân, nhanh chóng suy nghĩ có lẽ nên bỏ qua truy hỏi, dù sao chẳng nữa, về sau, nếu muốn hỏi thì chẳng lẽ lại không đủ thời gian để hắn điều tra sao?_[Xem ra vẫn không nên vội vàng]

“Các người nhớ chăm sóc công chúa cẩn thận một chút, cần việc cứ đến tìm ta”

Hai nha hoàn đồng loạt khụy gối, cúi đầu hướng Trịnh Lương hành lễ, nhưng tay vẫn kiên trì ở lại trên người của Hàn Diễm, trông như vẫn còn lo lắng cho chủ tử của mình_”Đa tạ vương gia”

Trịnh Lương rời đi, lúc hắn vượt qua Hàn Diễm, kiểm không được ánh mắt vẫn hướng nhìn về phía nàng lần cuối. Kì thật từ lúc người này bước chân vào phủ, trong lòng của hắn lại càng đề phòng, càng nghi ngại nhân đôi.

Trịnh Lương cũng đã rời đi, hai thị nữ bên cạnh cũng vẫn giữ nguyên bộ dáng ban đầu, chu toàn chăm sóc cho chủ tử, một người vẫn luôn kề cạnh, người kia lại hướng cửa phòng mở ra để nàng đi vào. Vừa vào đến phòng, cửa cũng đóng lại, hai a hoàn liền đi lên trước mặt nàng, quỳ gối bắt đầu bái phỏng

“Tiểu nữ là A Lan”

“Tiểu nữ A Đào”

Cúi đầu hành lễ, sau đó ngẩng đầu nhìn nhưng Hàn Diễm vẫn bộ dạng ngờ ngác, hai người vẫn tiếp tục quỳ, lại hướng nàng bình tĩnh lên tiếng_”Thưa, không có người ở xung quanh ạ”

Hàn Diễm nghe được thông báo, đầu thôi nghiêng qua một bên, mắt cũng nhắm lại rồi mở ra, trở lại trạng thái của người bình thường, hạ mắt nhìn hai a hoàn lúc này đều là bộ dáng của thiếu nữ mười sáu, mười bảy nhưng hiện tại, trên mặt đều lộ rõ sự thành thực cùng nét trưởng thành mờ nhạt_”Các người, cũng là ám vệ sao?”

“Vâng, là thiếu gia lo lắng cho người, cũng sợ nếu bọn ta chỉ ẩn nấp chờ thời điểm thích hợp báo hộ người là sơ xuất, cho nên hiện tại liền trở thành a hoàn”_người lên tiếng thông báo, cũng là người trả lời nàng lúc này chính là A Lan_”Chủ tử cũng không cần quá lo lắng, trước đó đã được thiếu gia nhắc nhở cẩn thận, còn về việc châm trên mạch của người, A Đào có thể chu tất việc đó”

Nàng kiểm không được đã chau mày khi nghe đến từ 'châm' nhưng ngay lập tức liền dẫn ra bởi vì trước khi đi, Ly Bách chính là ghim trở lại vào người nàng bảy cây châm, đảm bảo hoàn toàn nếu có người bắt mạch đều không thể đoán ra được. Tuy là khó khăn, cũng có đau nhức triền miên nhưng so với ba châm đều găm vào điểm trọng yếu, lại còn có hậu quả nếu để quá lâu thì bảy cây vẫn là tốt hơn_[Xem ra hiện tại so với người rom bị găm châm thì bản thân cũng không khác gì mấy, trên người chỉ cần nhắm mắt thì đã có ba châm, tình dục liền thành mười châm. Rất tốt!_mắt lại lo lắng nhìn hai ám vệ gia a hoàn, kiểm không được bật cười, phát tay_”Đứng lên đi”

Cả hai đều chần chừ nhìn nhau, sau đó mới chậm rãi đứng dậy. Hàn Diễm nhìn hai người, cười lại càng lớn hơn, tay đưa qua quệt nước mắt_”Không ngờ, quả thật không ngờ hahaha. Các người nếu đã rảnh rồi thì giúp ta thu xếp đồ đạc này nọ đi”_sau đó nàng ngắt ngứ ôm một bên hông quay đi, vừa cười lại nhăn mặt vì cơn đau truyền tới, cười đến vai cũng run rẩy, một tay che lấy nửa mặt

Trong lúc Hàn Diễm trở vào cùng hai a hoàn của mình sắp xếp lại đồ vật này nọ thì bên này, Trịnh Lương chỉ vừa bước chân ra khỏi nơi của nàng không bao lâu thì đã có gia nhân đến báo với hần Liêu Tĩnh đã đến, đang chờ hần ở đình viện phía Nam

Vừa nghe tiếng bước chân người đến, Liêu Tĩnh cũng không vội ra tiếp, bình thân xoay người, bắt tay ra phía trước, hướng phía Trịnh Lương vẫn đang bước tới cúi chào. Hần vừa bước vào đình liền một tay nâng lấy tay của Liêu Tĩnh, tay kia lại hướng đệm ngồi trên bực gỗ_”Liêu Tĩnh, đừng ngại, mau ngồi”

“Đa tạ vương gia”

“Ngươi hôm nay, tại sao lại bắt ngồi đến đây?”

“Thứ lỗi cho tiểu sinh, cũng chỉ là hôm nay ta vừa tìm được vài thứ”_hần chậm rãi hạ xuống chung trà, nhìn đến biểu cảm vẫn như bao lần không quá hứng thú, cũng không quá mức lạnh nhạt không quan tâm của Trịnh Lương mà thở dài_”Người mới đến, bổn mạng của nàng có điểm lạ. Ta nhìn nàng, nhưng không thể tìm ra bất tự”

“Ý của ngươi?”

“Hiện tại không thể nói rõ, nhưng nhìn qua, số mạng của người này quá mức lạ lùng, hoàn toàn không thể dự đoán được chuyện gì sẽ xảy ra”

Trịnh Lương chau mày, ánh mắt có thể thấy rõ sự chán ghét bên trong_”Nàng ta là một đứa ngốc”

Liêu Tĩnh đối với Trịnh Lương luôn ở trạng thái đề phòng mọi thứ xung quanh mà hiện tại lại thờ ơ còn có khinh thường lộ rõ liền khiến cho hần không khỏi ngạc nhiên, cũng cảm thấy có điểm lạ_[Hần như vậy lại có thể dễ dàng tin tưởng sao? Ta không tin một người đối với bản tính đã nghi ngại mọi thứ như hần lại có thể dễ yên như vậy]

“Bất tự của nàng ta, ta sẽ sai người đưa đến tối nay”

Liêu Tĩnh nhếch lên khóe môi nhạt sắc của hần, nhìn đến biểu tình vô thường vô phạt cùng nhàm chán lộ rõ bên ngoài của Trịnh Lương mà nói_”Học trò chỉ có thể nói, hiện tại có nhiều sự kiện cùng lúc xảy ra, ngài tốt nhất là nên chuẩn bị”

Trịnh Lương nhướn mày_”Ngươi tìm ra được gì sao?”

“Thứ cho học trò không thể nói”

[Đừng tưởng ta không thấy được tâm cơ của ngươi]_Trịnh Lương ánh mắt lạnh lẽo nhìn đến Liêu Tĩnh_”Ly Bách hần hiện tại đang ở đâu?”

“Đã ra được bên ngoài an toàn”

Trịnh Lương mày lại chau, rồi lại nhướn, vẻ mặt liền hiện lên sự hứng thú của đã thú tìm được con mồi_”Ngươi nói đến việc hôm nay Ly Bách mới ra thành sao!?”

“Vương gia anh minh”

“Nếu đã vậy, hiện tại cũng không cần gấp. Ly Thành cũng đã làm đến như vậy, chắc chắn trong giả có thật, trong thật có giả, hướng đi của hần ta cũng không cần phải bận tâm, nhưng hiện tại, cũng vừa lúc ta muốn ngươi biết một chuyện”

“Vương gia cứ nói”

“Theo ta, đến cho ngươi xem một thứ”_Trịnh Lương đứng dậy, cũng không chờ đợi, phất áo bước đi trước, để lại phía sau, Liêu Tĩnh chậm chạp đứng dậy, đồng tây phui phui áo rồi mới rì rì đi theo sau, ánh mắt sắc bén được hần cẩn thận bảo bọc bên dưới sự thờ ơ, đăm đăm, ít quan tâm thể sự bên ngoài

Trịnh Lương đưa hần đến một nơi không quá xa đình viện ban nãy, lại không khác gì viện của ti thiếp bên dưới nhưng lại khác biệt ở điểm nữa bóng nữ nhân cũng chưa thấy qua, mà lính gác lại có vài người. Đây cửa vào bên trong thì cũng vẫn với cách bày bố đơn giản gian phòng của nữ tử nhưng Trịnh Lương vẫn chưa dừng lại, hần rẽ qua nơi để thư sách, thêm bức thêu đang dở cặp uyên ương trên khung căng. Trịnh Lương đến trước giá sách, nắm lấy kéo qua một chút sau đó cửa liền tự động mở ra, mặt thất u tối chỉ với một cây đuốc đủ thấp sáng bạc thang bên dưới dần dần lộ ra

“Mau vào”

Liêu Tĩnh khẽ chau mày khi nghe thấy nhỏ nhỏ âm thanh rên rĩ, hần bước theo xuống bên dưới, xem ra có vẻ hần tiến đến nơi cần đến ngày một gần, tiếng rên ban nãy chính là bởi vì con đau thống khổ, dầy xéo con người mà ra. Trước mặt hần mở ra một hành lang dài rộng, tăm tối lạnh lẽo chỉ có lấy ánh đuốc là nguồn sáng duy nhất. Mười nhà giam, nhưng hiện tại cũng chỉ dùng hai, bên trong mỗi phòng giam đều có năm đến bảy người về mặt thống khổ đau đớn, có người không ngừng nôn ra máu, còn có người mắt đã trợn trắng, bị những người khác đạp ra một góc, xem có vẻ hần cũng đã chết. Còn mấy người kia, vừa thấy hai người bọn họ, cũng không như người từng vội vàng nhào đến níu kéo, cầu xin mạng sống của mình mà hiện tại lại như chuột nhỏ, bị dọa đến khiếp sợ lui vào một đoàn trong góc, ngay cả ngoái nhìn cũng không dám. Có thể nói là đã đạt đến cực điểm sợ hãi, muốn bất tỉnh cũng không thể.

Trịnh Lương về mặt không mấy biểu tình, lạnh nhạt lên tiếng nhưng lại bởi vì sự u ám của ngục giam ngằm bên dưới này mà trong hân lại càng âm tàn_”Tất cả bọn chúng đều là người của ta mang vào Ly gia, mà hiện tại, hân chính là gọi lại quả đáp lễ”

Trịnh Lương hướng tên lính gác duy nhất ở gần lối đi phía cuối lao phòng_”Gọi hân ra đây”

“Vâng”

Rất nhanh ,một tên gia nhân vội chạy đến, quỳ xuống, run rẩy hành lễ, cúi người bẩm báo_”Dạ, lúc đến đây đều nhìn không có điểm khác lạ. Nhưng lúc mang bọn chúng vào trong phủ thì đột nhiên một vài người lại lăn ra bất tỉnh, có người bắt đầu la hét hoảng sợ, thậm chí có người còn tự tông đầu vào tường, vài người nôn ra máu, trước khi vào đây, cũng đã chết đến năm người”

[Haha Ly Thành, xem ra ông đã sống đủ lâu rồi chẳng? Không ngờ ông lại dám làm đến bước này. Ly gia này, đang giấu diếm điều gì đây, lại còn tên Ly Bách kia...cảm giác ấy...đúng là cảm giác này...haaha bọn chúng chắc chắn sẽ đưa ta đến gần người ta cần tìm]_Liêu Tĩnh trong đầu linh hoạt suy nghĩ, mắt lại nhìn đến đám người co rút trng lao phòng, không chút cảm xúc, quay sang Trịnh Lương, hướng hân chấp tay_”Thứ cho học trò nói thẳng, Ly Thành vốn là thiên sư, điều này cũng không khó giải, thậm chí, tiểu sinh lại càng khâm phục năng lực tính toán chính xác mọi thứ của ông ta. Người cũng chỉ cần vào bên trong phủ liền phát điên, mà bản tính của Ly gia cũng không hề muốn động chạm đến người khác, này chỉ có thể lý giải, hân chính là nắm bắt rõ điểm nghi kị trong phong thủy phủ trạch nơi đây, đều tính toán mọi thứ rất tỉ mỉ”_Liêu Tĩnh bình tĩnh đưa ra đáp án, lại khê rùng mình vì cảm nhận được mạch máu bên dưới da dường như đang nhảy múa. Thứ hân tìm kiếm bấy lâu, không ngờ lại tự tìm đến_”Lại nói chúng ta chỉ có thể im lặng gánh chịu lẫn này, hoàn toàn không thể xoay hướng làm bất cứ việc gì?”

“...”_Trịnh Lương qua khoeo mắt liếc nhìn Liêu Tĩnh vẫn một mực hành lễ cúi đầu cung kính bên cạnh_”Vốn hiện tại cũng chẳng thể manh động, chờ Trịnh Doanh trở về liền tính tiếp”

[Người có thể ở yên được sao?]-Liêu Tĩnh trong lòng không khỏi mỉa mai suy nghĩ, nhân tiện cũng khơi gợi chuyện quan trọng_”À vương gia, người mới đến...”

“...”

“Ngài, có thể cho ta bát tự không?”_hân vẫn kiên nhẫn, thái độ mười phần cung kính lặp lại yêu cầu

“Lý do?”_Trịnh Lương đối với sự cố chấp lạ lùng của Liêu Tĩnh, khẽ nhếch môi cười

“Có lẽ vương gia đã quên, ta ở lần nàng bị hành thích đến hôn mê đã dùng trận pháp xé hai nửa linh hồn nhưng mà người này cư nhiên lại có thể bình an trở về. Điều đó chứng minh hoặc là nữ nhân này có quan hệ với một nhân vật lớn khác hoặc là đây là đồng minh của Ly gia, tin chắc họ cực kì mạnh mẽ”_Bởi vì Liêu Tĩnh cúi đầu, tay cũng chấp ra phía trước khiến cho Trịnh Lương vô pháp xem đến biểu tình mỉm cười cùng đôi mắt ánh lên tia xảo quyệt của hân_”Trong họa có phúc, trong phúc có họa. Tiểu sinh vẫn không chắc, nhưng lại nghĩ, ngày thu về một đũa ngọc, nhưng nếu đũa ngọc này lại là chìa khóa giúp ngài đạt được nguyện vọng thì còn gì bằng”

Trịnh Lương chau mày, hân ngay từ đầu cũng là bởi lý do lần trước Liêu Tĩnh đến cho hân biết việc hạ sát thất bại, vốn đối với yêu cầu của hân hiện tại không nghĩ đáp ứng. Nhưng bởi vì hân đã trực tiếp khơi gợi, Trịnh Lương cũng chỉ có thể nhắm mắt hỏi_”Có thể sao?”

“Có thể, chỉ cần vương gia đưa ta bát tự của nàng, ngày sau liền cho người đáp án rõ ràng”

Tiền Liêu Tĩnh nửa đường, Trịnh Lương xoay người, không chú ý lại bước đến nơi ở của Hàn Diễm, sau đó lại hướng về phía đình viện ban này, ngồi lại vào chỗ của mình, vươn tay cầm lên chung trà lạnh, chăm chú nhìn chạm trổ trên thành ly, tầm mắt không kiềm được lại đưa ra xa, nhìn xung quanh một mảnh yên tĩnh, tiếng cá quẫy nước ở hồ nhỏ cảnh hòn non bộ lớn gần đó liền có thể nghe được rõ ràng. Đặt lại chung trà lên bàn, ngón tay chăm rãi gõ lên mặt bàn năm nhịp hai tiếng nhẹ ba tiếng nặng, ngay lập tức liền có âm vệ ở phía sau hân quỳ gối, cúi đầu chờ lệnh_”Sai người đến phía Tây, nhất là vùng gần biên giới, nếu ở đó bất ngờ mọc lên thêm thứ gì, hay gần đây có nguồn hàng chuyển đến, hoặc bỗng nhiên có mối làm ăn liền trở về thông báo cho ta”

“Vâng”

“Đồng cung gần đây như thế nào?”

“Thưa, gần đây cũng không có động tĩnh gì, nhưng hôm trước thái tử điện hạ là cung của Liễu quý phi, ở lại một lúc khá lâu, nghe nói quý phi nổi giận, ném đồ đến điện hạ, khiến người bị thương”

[Đứa trẻ ngoan cũng có ngày chống lại sắp đặt của phụ mẫu sao? Xem ra hân đã chuẩn bị sẵn sàng rồi]_Trịnh Lương ánh nhìn tràn ngập mưu toan_”Bọn chúng sẽ động, quan sát cẩn thận một chút. Vài ngày nữa sẽ tuyển đợt cung nhân mới, người cũng nên chuẩn bị đi, không cần đặt về phía Đông cung nữa, chuyển qua Liễu quý phi kia đi”

“Tuân lệnh”

~~~~~

Tại trong trấn nhỏ một góc của kinh thành, một hiệu thuốc, Liêu Tĩnh một bên chăm chú đọc sách, mà bên cạnh hân, hiện tại lại có thêm một chồng sách cũ kĩ khác.

Tiếng bước chân hướng đến hần ngày một gần, cửa mở, người thay mặt hần trong coi cửa hàng cũng xuất hiện, chính là một lão ông về mặt hiền hòa_”Tình nhi, có người đến muốn tìm con, bảo là tặng quà cho phu tử”

“Nga, đến liền”_Liêu Tinh hạ sách, mỉm cười nhìn lão ông, sau đó nhanh chóng theo ra bên ngoài. Gió nhẹ khẽ thổi vào từ khe cửa khép hờ, trang giấy của quyển sách hần đọc dở dang được chuyển đến trang tiếp theo_”Quý mệnh”

Bên ngoài, một đại thẩm cùng một bé con kháo khỉnh về mặt hạo hức, vừa thấy người trở lại, còn có phu tử bọn họ muốn gặp theo cùng liền vui vẻ, nhiệt tình tiếng tới. Đại thẩm hướng lão ông đưa qua một giỏ rau củ sạch sẽ, mà đứa nhỏ, lại hướng phu tử của nhóc là Liêu Tinh một xâu hồ lô nho nhỏ_”Phu tử, con khỏe lại rồi, ngày mai nhất định sẽ đi học lại”

Liêu Tinh về mặt hòa ái, vươn tay xoa đầu, rồi lại vuốt má đứa nhỏ_”Đinh nhi ngoan, ngày mai gặp lại con, Đinh thẩm, cảm ơn người, đi đường cẩn thận”

“Phu tử, đừng khách sáo, mạng của Đinh nhi cũng là người cùng lão bá cứu giúp, on này chúng ta mãi mãi ghi nhớ. Nếu có việc cần, cứ đến tìm ta”

“Đa tạ Đinh thẩm đã quan tâm”

~~~~~

Hàn Diễm chậm chạp mặc lại áo, có chút khó khăn ngồi dậy

“Tiểu thư, trong lúc người tắm, bọn ta sẽ làm sạch châm, cho nên người không cần lo lắng”

Nàng gật đầu, nhìn đến A Lan cùng A Đào lần lượt rời đi, tay không nhịn được run rẩy chạm đến hông phải, thờ dài

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Có một điểm, được gọi là đã bắt đầu.

Bạch Vận phường vốn đã có từ trước, nhưng lại với cái mác thanh lâu cùng người sở hữu ngầm là Ly Bách. Hiện tại Hàn Diễm lại một lần nữa sử dụng cái tên Bạch Vận, điều này cũng có điểm thông minh, lại khiến Ly Bách lúc đó nghe tin bởi vì ngạc nhiên cùng với kinh hi mà cả ngày không ngừng suy nghĩ, đôi lúc lại bất ngờ phá lên cười. Nếu nói người kinh doanh thanh lâu, mở ra phường trang sức liền không có nghi ngờ, lại có thể đảm bảo độ an toàn, cùng mượn danh uy tín từ Ly bách, mặc khác chính là âm thầm bắt hần phải quản lý, chăm sóc tất cả nhưng những gì nàng từng đề nghị.

Hần lấy Nhạc Toái cũng là điểm này trước kia cũng không quan trọng tên gọi, người muốn mua tin liền sẽ được hướng dẫn đến địa điểm cần thiết, hiện tại triển khai mở ra hần một tiền trang trá hình nên liền bắt buộc phải có tên. Nếu thật sự mở ra thêm một tiền trang chuyên buôn bán tin tức với tên Bạch Vận, e là sẽ gặp chuyện không nên. Hàn Diễm chính là giúp hần giải quyết mối bận tâm, tiện thể cũng đập lên xác hần mà đi, còn mang xác hần ra làm khiên chắn, cho nên hần phải tùy theo nàng đi Đồng múa Tây mà thôi.

Buồn cười ở điểm, vốn luận về gốc rễ bên dưới, hai chủ tử của bọn họ là huynh muội hiện tại, nhưng người ở cả ba nơi đều không biết gì về nhau. Về chuyện này, cũng chỉ có thể một mình Ly Bách hần đứng ra giải quyết. Một mặt câu thông thanh lâu của hần cùng cửa hiệu trang sức của Hàn Diễm hiện tại giúp đỡ nhau, xem như người một nhà, mặt khác, phải hướng đến Nhạc Toái hỗ trợ Bạch Vận nếu họ cần bởi mỗi lần ăn tiền năng hai nơi kia có thể mang lại cho Nhạc Toái. Hần không thể để cả ba hợp thành một, hoặc là biết đến chủ tử của họ rõ ràng là ai, quan hệ ra sao, gồm bao nhiêu người, như vậy là quá mức nguy hiểm.

Vốn chỉ có Mộc Thanh biết Ly Bách có qua lại thân thiết với thanh lâu Bạch Vận, nhưng trước đó hần cũng đã ngò lòi hướng y nhờ giúp đỡ còn tự nhận là cửa hiệu của mình nên chắc chắn dù Mộc Thanh chỉ là quan võ không thích dùng não, luôn đơn giản nghĩ rằng hành động này là sự ưu ái của Ly Bách dành cho những thứ hần yêu thích cùng một chút cậy mạnh mà tác quái, nhưng nếu một khi Mộc Thanh đã nghĩ sâu, sẽ không thể tránh khỏi nghi ngờ với vị sư huynh vài năm gần đây chỉ thích la cà của y. Bởi vì sự trung thành đến mù quáng của võ tướng đến thống lĩnh của bọn họ là không thể bàn cãi, gây hại cho tướng lĩnh cũng đồng nghĩa với khiêu chiến chó cạnh, mà Mộc gia lại là trung thần bao đời thờ phụng đức tin của bề trên, cho nên Ly Bách chỉ mong đây chỉ là do hần nghĩ nhiều, hoàn toàn không mong muốn sẽ có ngày Mộc Thanh dùng mối nghi ngờ của y lật lên gốc rễ mà bầm cáo lên bên trên, kết quả sẽ rất phiền phức.

Về điểm Mộc Thanh có biết hay không Bạch Vận còn có địa điểm ở mấy nơi khác ngoài thành, hần tin chắc y không hề biết, cho nên có lẽ vẫn là do Ly Bách quá đa tâm. Mà hiện tại, điều hần bận tâm vẫn là việc trang chủ Vận Trang lại vào thành, còn đến Thuận Tiêu của Mạch Kha kia. Đối với tình hình hiện tại, Ly gia chính là một bước chuyển biến lớn, hai chủ tử tương lai đều đồng thời rời đi, một người ôm cừu hận với triều đình rồi thành thực hiện du ngoạn, một ngốc tử thì bị giữ lại, liên hệ không rõ ràng với cấm cung, nếu vọng động sơ xuất liền có thể mang họa vào thân. Ngồi trong xe, càng nghĩ tâm tình của Ly Bách càng xấu, hần đi bước này theo Hàn Diễm liền như đã thú bị gông xiềng vây quanh, toàn bộ thông tin dù cho lấy được đến đâu cũng không được chạm vào, chỉ có thể phó thác mọi thứ cho Hàn Diễm. Hần xiết chặt tay, quyết định nhắm lại mắt, cố bình tĩnh lại tâm tình đang rối loạn bởi khó chịu của mình, sau đó cố hít thật sâu, thở hắt ra một hơi, không chần chừ vén rèm, đi ra ngoài, ngồi bên cạnh phu xe, thở dài một hơi, mang ra gương mặt vui vẻ đã mang diện cụ của mình qua nhìn phu xe, nhưng biểu cảm liền cứng đờ

“Công tử, trông người không được khỏe”_lão phu xe giọng nói nghe thật bình thản, nhưng vào tai của Ly Bách thì lại như đang mỉa mai. Hần nghĩ, vẫn là

nên bảo trì trầm mặt, nhưng vẫn còn đang phân vân là nên tiếp tục ngồi đây hay lại phải bò vào trong tiếp tục nghỉ ngơi

“Công tử đừng lo, trong thành, sẽ có người che chở cho tiểu thư”

“...”_Ly Bách bên này mím môi, nhắm mắt, lại thở dài một hơi, quay qua phu xe_”Lão Lý à, rốt cục vì sao người lại ở đây!! HẢ?!”

Người phu xe được gọi tên bật cười haha sáng khoái, rất vui về trả lời_”Lão gia, phu nhân là sợ khuyến tử của bọn họ rong chơi quên ngày về, cho nên lão nô chỉ có thể tận lực theo hầu người mà thôi”

Gạt qua nhát dao đang đâm vào con tim rỉ máu bởi hai từ 'khuyến tử' kia, Ly Bách mặt dày, tráo trở_”Bị đuổi à?”

Lão Lý vẻ mặt rất nghiêm túc, cực kì đáng tin cậy mà nhìn qua hướng hài tử ngày nào chỉ biết chạy lòng vòng bập bẹ gọi vài tiếng mà hiện tại lại thành một thanh niên như vậy, chắc nịch khẳng định_”Là được nhờ cậy chăm sóc khuyến tử ạ”

Ly Bách gân trán khẽ giật, nở nụ cười_”Thì ra là bị đuổi”

“Đúng vậy, cũng là bởi vì người cho nên lão nô hiện tại có nhà mà không thể về. Ô ô, ta là lão già đã ngũ tuần, vì có gì không cho ta ở lại mà đẩy đi tên Phúc Bá ấy, thật không cam tâm a...”_lão cúi đầu thở dài, bộ dáng trông cực kì tuổi thân_”Đầu năm nay, sao chủ tử các người lại khó hầu như vậy a, có biết lão đây có bao nhiêu khổ não, không thân, khổ tâm a....ôi cuộc đời”

“...”_Ly Bách mím môi, bắt lực thở dài, quay đầu định lui lại vào trong

“Lão không nghĩ, người sẽ đi bước đường này, còn có tiểu thư, không biết là nên vui hay buồn”

Hắn cũng không quay đầu, nhưng mắt vẫn nhìn về phía sau, lại nhìn vào bên trong kiệu_”Đã gọi là nhân sinh, chắc chắn có kết quả, không cần lo lắng quá nhiều”

“Ngày đó biết tin, lão đầu tiên cảm thấy khó hiểu, nhưng là gia nhân Ly gia bao năm, bao nhiêu chuyện kì dị cũng đã thấy qua. Nhưng vẫn không kiềm được cảm thấy ngạc nhiên khi tiểu thư lại có thể thông minh sắc sảo còn hơn cả thiếu gia”

“...”

“Lão vui lắm”

[Mặc kệ lão!]

“Nhưng mà, mỗi ngày đều nhìn thấy thiếu gia cố gắng lừa gạt tiểu thư bao nhiêu, dù lão có thể khẳng định năng lực của người nhất định đủ để giúp thiếu gia giải quyết chuyện người mong muốn, nhưng mà thiếu gia a...”_lão thở dài, mà bên trong kiệu, Ly Bách một tay đang vén lên màn che cửa sổ cũng dừng lại, mắt nhìn xuyên qua màn lớn chính là lão Lý bên ngoài. Lão Lý suy nghĩ một chút, lại nói_”Lại càng bất ngờ hơn cuối cùng tiểu thư lại chấp thuận theo thiếu gia. Lão hiện tại chính là chờ, chờ xem người dùng cách gì, mất bao lâu để đưa tiểu thư ra ngoài”

[Ta sẽ sớm đưa muội ấy ra ngoài]

“Chứng minh cho đám người đó thấy, khuyến tử của Ly gia không dễ dàng bị bắt nạt!”_Lão Lý vẻ mặt tràn đầy hy vọng như mầm non nhỏ nhìn lên trời

“...”

~~~~~

Đào Hoa cốc, cánh hoa đào cùng những đợt gió lớn bất ngờ thổi đến hòa vào nhau rồi khi gió tan biến, cánh hoa lại nhẹ nhàng rơi khiến cho vẻ đẹp nơi đây dường như trở thành không thực, mà ở một góc trong phòng, Đào Hoa lại không ngừng nhay mũi_”Chết tiệt, chặt, chặt hết đi, chặt hết cây cho ta!!!”_người phẫn nộ rống to nhưng mặc nhiên, bên ngoài phòng, nửa bóng người hầu cũng không có, 1 mà hiện tại người duy nhất trong phòng cùng người cũng chẳng màng quan tâm, ở một bên chăm chú tra xét vỏ kiếm

Trở lại với sự tức giận không ngừng gia tăng, Đào Hoa cố gắng tập trung vào tám ván gỗ lục giác nho nhỏ vẽ đầy hình thù quái dị nằm trên mặt đất, cùng những khe nứt dẫn vào phần trung tâm là một lỗ trống nhỏ, được Đào Hoa xe lại tờ bùa màu vàng nhét vào, xung quanh lỗ trống lại là bốn viên đá nhỏ màu sắc khác nhau nằm lọt vào khe nứt. Người bắt đầu lâm bầm niệm chú. Không bao lâu sau, viên đá tròn màu đỏ chậm rãi di chuyển theo khe nứt đi thẳng lên phía trên. Đào Hoa nhướn mày, bỏ xuống bàn tay vẫn giữ ở tư thế niệm chú, duỗi thẳng, lướt qua mặt gỗ, viên đá liền trở về lại vùng trống, ngay lập tức liền nâng lên ván gỗ chăm chú, tỉ mỉ quan sát nó_”Hắn bắt đầu rồi. Điều Ngạn, phóng thư đến phía của Hoàng Hoắc bên ngoài, lộ trình hướng Bắc của tên kia, tốt nhất phải bảo vệ hắn”

Điều Ngạn đối với chủ tử vẫn còn đang ngồi xăm soi vật kia cũng không vội vàng rời đi, đứng dậy, hướng đến phía Đào Hoa_”Người không lo cho tên Ly Bách kia sao?”

“Hắn không phải còn Ly Thành sao? Ta cần gì phải quản nhiều chuyện. Hiện tại đang nghĩ xem có hay không cũng nên chạy vào cung ở một thời gian nga”_Đào Hoa hấp mũi một cái thật mạnh, đưa lên ván gỗ cho Điều Ngạc_”Nữ nhân kia là tự nộp mình vào miệng cọp nha, biết sao được, cũng không thể trốn chạy”

[Không phải là do tính toán của người mà ra đi?!]_Hắn nhận qua ván gỗ nhưng mắt vẫn không rời khỏi Đào Hoa, sau đó thả lại một câu rồi rời đi_”Cốc chủ đang tìm người”

“Nga, đã biết”_Đào Hoa dụi mũi, tìm lấy một khăn lụa dài quấn ngang cổ, quàng qua đầu, che lấp mũi, thậm chí mắt cũng chỉ chừa ra khe hở nhỏ, xua tay về phía Diêu Ngạn_”Mau đi, đồ trộm, trả lại sớm chừng nào tốt chừng này”

“...”

Diêu Ngạn đi, Đào Hoa cũng rời đi ngay sau đó, thẳng hướng đến phòng dược của lão Cốc chủ đi tới, một đường cũng không quên ghé vào bếp cổ ăn vài món, lại chạy qua phòng điều phối dược trong cốc nơi mọi người vẫn còn đang làm việc, chọn đại bình rỗng nhỏ, sau đó tùy ý đến hướng mỗi cối nghiền bắt người đang lăn cán lấy ra đổ vào bình cho mình, sau đó mới thỏa mãn đi vào đường chính.

Đào Hoa không thích dược, cũng không thích dụng độc. Nàng có thể hiểu nhưng nhất quyết không học, lần đó còn can đảm tuyên bố_”Lão dám dạy ta, ta nhất định không cần lý do độc chết cả thiên hạ này!”

Lần này trở lại đây, người khê rùng mình, vuron tay đẩy cửa. Đối với người, hình phạt tra tấn nhất chính là bị bắt nhốt một mình ở đây. Khẩu giác cùng thính giác chưa được nửa canh giờ sẽ bị phòng điều dược của lão cốc chủ giết chết. Rỉ máu đến chết. Vào trong, vẫn như trong trí nhớ nhiều năm trước, lão đầu một bên tay nâng lên thành quả, ngồi tự mình cười khúc khích...chỉ là người không đại đột như năm xưa nữa, bước chân chỉ dừng lại ở ngưỡng cửa, nhìn vào trong_”Lão đầu, ta tới”

“Vào đây”

“Không vào”

“Con không vào, chúng ta cũng không cần bàn chuyện”

“...”_Đào Hoa cảm thấy đúng, nhắc chân bước vào, được hai bước như nhớ ra điều gì, quay qua nhìn lão đầu, chau mày_”Hình như là lão tìm ta mới đúng”

Người vừa nói xong, quay đầu định bỏ chạy thì cũng là lúc cửa đóng lại, Đào Hoa vẻ mặt thất thần, lăm bằm_”Trả thù sao?”

Lão cốc chủ thu vào mắt hình ảnh của tiểu đồ, lắc đầu cười nhẹ. Biểu tình này của ông không khỏi khiến cho Đào Hoa giật mình, cảm thấy kinh hãi

“Ta chấp nhận để cho con đương nhiệm, không những vậy, còn có thể lập tức công khai đứng đầu nơi này với sự chấp thuận của ta. Ta già rồi, không muốn đánh mất thứ gì nữa, kể cả con”

Trước sự chân thành của lão cốc chủ, Đào Hoa bình thần dùng ngón út tay trái ngoái mũi, thờ ơ đáp_”Gia dốt”

Lão nhân nhướn mày, thờ dài_”Lần này không giả, ta nói thật, đến, uống viên thuốc này vào”_vuron tay cầm lên viên thuốc đen kịt, cùng biểu cảm 'đây là kẹo ngọt, con mau đến ăn' mà hướng đến biểu tình khinh bỉ tột độ của tiểu đồ. Sau một lúc ta thân thương đối với người khinh bỉ, lão đầu cũng thu tay về, thờ dài tiếc nuối nhìn viên thuốc_”Con không uống, sau này nữ tử kia có gặp chuyện, cũng đừng nhớ đến ta”

Đào Hoa lười biếng nhìn đi nơi khác, không muốn đối với lão đầu tranh chấp, không nghĩ tới lại nghe vào tai tiếng cười khúc khích, người ngay lập tức quay mặt, trừng mắt nhìn lão nhân

“Đào nhi, ta thật sự tìm con, là chuyện liên quan đến người con có chấp muốn sửa mạng”

“LÃO ĐẦU, ông biết chuyện gì đúng không!!!”_Đào Hoa tức giận đến nắm cổ áo của lão gia tử xách lên, xả thẳng mặt lão

[Cuối cùng con cũng chịu để ý đến ta]_lão đầu thích ngược bên trong nội tâm đã bắt đầu nhảy múa, nhưng bên ngoài vẫn vẻ mặt bồn chồn đùa giỡn tiểu đồ nhi_”Chuyện gì?”

“Người đó, người đó, vừa vài canh giờ trước, bốn mệnh ta không bắt được, đều bị che mờ, linh cảm không tốt”

Lão đầu nhìn đứa nhỏ một tay ông chăm non, hiện tại lại có biểu cảm vừa khó chịu lại bất lực như vậy trên mặt, cũng khiến lão nhân như ông chịu không nổi. Ai bảo Đào Hoa là bảo bối của ông làm gì._”Thậm chí đến con còn nhìn không thấu thì chỉ có thể là hần”

Chỉ là đối với tâm trạng 'ta là cây cao bóng cả' của lão nhân, Đào Hoa hiện tại một bụng tức giận, vừa nghe lão nhân đề cập đến thứ không rõ ràng liên gân gọn, tay vẫn giữ cổ áo lão đầu_”HÀN NÀO HẢ??? NGOÀI TÔI RA ÔNG CÒN CHIM CHUỘT Ở NGOÀI NỮA HẢ?”

Lão đầu thích ngược cũng không quở trách, lại hướng Đào Hoa nháy mắt_”Trách con luôn không nghe chuyện ta kể mà thôi”

“Mau lên, ta cầu ông, người đó là sinh mạng của ta, phải sống, nữ tử đó nhất định phải sống!!!”

[Con cầu xin ta, lần đầu cầu xin ta....]_lão đầu trong lòng hiện tại nổi lên một trận cuồng phong, ngoài mặt vẫn biểu cảm hời hợt, bồn chồn lên tiếng_”Không phải vài hôm trước đã sai người đi bảo vệ rồi sao?”

“CÒN HỎI NỮA HẢ???”

“Được rồi, ta cũng đã suy nghĩ, nếu đã cản con không được thì ta phải giúp con. Nhưng ta có một điều kiện”

“Nói”_Đào Hoa lúc này mới thả tay, lùi về sau ba bước, khoanh tay, dùng bộ dạng nghiêm túc nhất của mình nhìn đến lão nhân, chờ đợi một đáp án không quá đáng hận

“Đánh đổi vật giá, mọi thứ đều phải cân bằng. Ta sẽ giúp con bảo toàn tính mạng của người con muốn. Nhưng đến lúc cuối cùng, khi gút mắt của con đã được mở, chuyện về sau, không còn liên quan đến con, dù cho là mạng sống của người đó”

“Được!”

Lão đầu trong tâm ngạc nhiên đối với sự đồng ý nhanh chóng này của tiểu đồ, âm thầm vạch ra vài kế sách, neho mắt mỉm cười với nếp nhăn thật nhiều trên gương mặt ông. Lão nhân đứng dậy, bước đến trước mặt của Đào Hoa đưa lên ngón cái điểm nhẹ lên trán của Đào Hoa, nhắm lại mắt, người cũng làm theo, nhắm lại mắt, đến lúc mở mắt đã thấy lão đầu khuôn mặt già nua đầm nước mắt_”Ta sẽ cho con biết, tuổi thọ của con, đã thật sự mất một nửa, ta đã không thể vãn hồi nhưng cũng sẽ không để con tiếp tục gặp nguy hiểm”

“Không can hệ”_lời này nói ra, bỗng nhiên khuôn miệng lại chất đặng không ngờ_”Không hối hận”

“Tốt”_lão thu tay, vội vã lau đi nước mắt, xoay người_”Theo ta, ta sẽ cho con biết thứ này”

Cả hai đi đến phòng của Hoàng Hoắc, người đã bị Đào Hoa từ sớm đuổi ra ngoài cốc cùng nương tử hần. Theo sau lão đầu, không kiếm được ngạc nhiên khi phía sau kệ sách toàn bày kệ kiếm tiền bi ối, thậm chí còn có cả 'kiếm tiền chi bút' của hần mà mở ra cửa hãm, cả hai một đường đều im lặng, bắt đầu bước xuống đường hãm bên dưới. Đào Hoa nữa điếm cũng không muốn nhìn đến hình khắc bên hai vách tường, cũng không nghĩ muốn lướt qua. Suy cho cùng, thiên sư và người bói mệnh như họ chỉ khác nhau ở người tiếp dẫn, thiên sư cũng dụng bùa nhiều hơn nhưng phần lớn nếu suy xét kĩ, cũng không khác biệt nhiều lắm, cũng như việc làm sai, hậu quả đều khó tưởng được

Lão đầu ở phía trước cảm được, bước chân nhẹ nhàng, giọng nói trầm thấp, không tìm ra được tia vui vẻ thường ngày_”Ta vốn không muốn, nhưng việc này, phong thủy của nơi tiểu tử yêu tiền kia trụ lại là phù hợp nhất với mọi thứ, nhất là người kia. Nếu nói ở Đào Hoa cốc này nơi nào có giết ta cũng không đến chính là gian phòng của hai phụ phụ này”

Đào Hoa nhún mày, vẻ mặt không mấy cảm xúc_”Đúng vậy, thật kinh dị, nhưng ít ra có thể kiếm ra vài thứ hay ho”

Lão nhân bật cười_”Đào nhi a, con không nên làm khó hần như vậy”

“Lão đầu, ta làm vậy với ông, không giận ta sao?”

“Nếu con đến hôn má ta một cái, ta liền xóa hết”

“Cứ giữ trong lòng đi, có nội thương cũng đừng có tìm ta!”

“Hahahaha, hảo đáng yêu”

“...”_như bình thường, Đào Hoa nghĩ nơi này sẽ dẫn ra một phần đất phong cảnh đặc biệt nào đó, nhưng mà hiện tại mở ra trước mắt lại là một hang động thẳng đứng, bên trên là bầu trời, trên mặt đất là bốn mạch nước nhỏ chảy vào, theo vết nứt tạo thành hình bát quái. Nhưng ở đây, mọi thứ đều đầy đủ, thậm chí còn có đợt gió nhỏ thổi qua nhưng mặc nhiên một bóng cây hay ít nhất là ngọn cỏ cũng không có

“Ta và con đều đã ở dưới tận cùng của Đào Hoa cốc. Nơi đây được trấn bởi bốn bắc quái tựa như bốn phương, còn có tám hướng, sau này sẽ cho con biết sau. Hiện tại ta sẽ cho con biết một loại thuật pháp đứng giữa ranh giới của thiên sư và những kẻ tự xưng là thần toán như chúng ta. Viết mệnh che mắt”_lão đầu vừa nói, hướng đến một cánh cửa củ ki bên cạnh cửa hang không xa, chậm chậm mở nó, tìm kiếm gì đó, trong lúc đó, Đào Hoa bắt đầu dạo quanh xem xét tình hình

“Hần đang muốn xem mệnh của người kia, cũng đừng hỏi ta hần là ai. Như con từng nói, nữ tử đó không có can hệ đến nơi đây nhưng không như con, ta tạo cho con số mệnh định sẵn. Còn người kia, tùy theo chọn lựa mà đường sinh mệnh sẽ tự đi theo con đường của nó..cũng không hẳn là đường sinh mệnh. Cho nên, chỉ cần có người phát hiện ra điều này, người đó chắc chắn sẽ gặp chuyện. Con lúc đó cũng vậy, đều là những người trái mệnh trời mà sống lại, đều sẽ bị trừng phạt. Cho nên thứ này là dùng để che mắt. Ta mất năm năm để giữ mạng con. Còn người kia, chúng ta sẽ chỉ làm tạm thời”

“Vậy, sự phụ vốn không biết bất tự của nàng ta?”

“Ta có thể, nhưng nguyện ý không muốn. Bởi vì che mắt, cho nên chỉ che mắt người muốn xem mệnh. Mà kể đến, quá trình đều do con làm, ta cũng không cần biết đến”_Lão đầu xoay người, ôm ra một bình lớn dán thẻ đen

Đào Hoa im lặng, quay đầu nhìn lão nhân cũng đang nhìn mình, gật đầu_”Đã hiểu”

“Thật hiếm khi con lại ít tò mò”

Lão đầu thở dài, lại trở vào trong, tiếp tục tìm kiếm, mà Đào Hoa lúc này đi qua, thì thấy được lão nhân trong tay là nền nhỏ, soi từng giá, từng giá một trong ba kệ lớn bên trong phòng kia, chau mày lại, không tự giác bước đến gần liền cảm nhận được một mùi đặc trưng thoảng thoảng. Những mảnh giấy đen được dán lên lọ, không đơn thuần chỉ là giấy đen. Trên mỗi tấm, lại được viết ra dòng chữ, cùng vài kí tự bằng máu, hiện tại đều đã cô đặc, xin màu

nhưng đối với Đào Hoa do được tôi luyện cho nên khouró giác cùng thính giác so với bình thường nhạy hơn rất nhiều, liền có thể nhận biết_”Bởi vì ban đầu đã nói muốn nữ nhân đó sống, người lại nói tạm thời. Ta cũng đã hiểu người trong chuyện này thấu suốt hơn bất kì ai. Không cần nhiều lời, Đào nhi của ngươi chỉ luôn muốn thấy kết quả nó mong muốn”

“Bảo bối của ta luôn là nhất”_ Lão đầu quay lại mỉm cười nhìn tiểu đồ, đặt đến trên bàn tròn nhỏ giữa căn phòng, trở lại ôm ra bình_”Tro người, máu của họ, tự tay con vẽ đi”

“...”_ Đào Hoa không nói hai lời, xoắn lên tay áo, khoanh chân ngồi xuống đất, nhận qua bát to lão nhân đưa cho, hướng đến lọ tro cốt lấy ra, sau đó lại đến lọ máu vẫn còn là chất lỏng đỏ vào. Trong lúc lão nhân vừa trộn lại vừa lăm bầm gì đó thì Đào Hoa bắt đầu viết bùa chú cùng bát tự của Hàn Diễm lên bằng máu trong lọ, kể đến thả bùa vào bát, lá bùa liền tan ra, biến mất, dùng hai tay cầm bát, đi đến phần đầu của nhánh suối nhỏ phía Bắc, mảy khê chau khi thấy nước không còn lưu động như lúc người xem qua lúc này mà dòng nước rất nhanh liền biến đổi nhưng rất nhạt, chạy vào cả bát quái. Kể đến là Đông, Nam, sau đó là Tây. Thứ hỗn hợp đó vừa hết cũng là lúc dòng nước trong suốt nhuộm lên màu đỏ đặc của máu người.

“Bát quái, được trấn bởi thi thể một nam một nữ đối nghịch hai bên, như con thấy, nơi này không có sự sống, một phần cũng là do lý do đó”_ lão đầu trong suốt quá trình chỉ yên lặng một bên nhìn về mặt chuyên chú của tiểu đồ, không kiềm được lòng lại thở dài. Bảo bối của lão, đối với những chuyện này, ngay cả kinh hi nhỏ nhất cho giống nữ tử, nàng cũng không có_”Đào nhi, ta có điều muốn cho con biết rõ, nếu như con đã viết, người kia tốt nhất nên đi theo, nếu không đến khi hẩn phát hiện được sơ hở bên trong sinh mạng này, không những người đó mà ngay cả con cũng sẽ bị luyện luy, đến lúc đó, cũng đừng trách ta đã không nói rõ”

Đào Hoa nhìn lão nhân, lại ngẩng đầu nhìn trời, hai tay chống hông, nhắm lại mắt, tự thưởng cho mình một nụ cười, sau đó trở lại, hạ mắt nhìn trận pháp đã hoàn thành_”Vây là phải có bẻ cong sinh mệnh rồi”

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đánh đổi

[Con người sinh ra luôn có chủ đích, ít nhất là sắm một vai nào đó trong cuộc đời của một ai khác. Nhưng mà nếu một con người được tạo ra, sau đó lại chết trước khi được thấy bầu trời kia thì nghĩa là gì? Mục đích của sinh mạng đó là gì? Hàn Diễm, tại sao cô lại quay trở về nơi cô không hề được phép bắt đầu? Tại sao tôi phải vì cô bất chấp vẽ ra một đường sinh mạng mà chính tôi cũng không rõ ràng cô sẽ làm gì? Tại sao cô luôn khó dễ tôi như vậy? Cô lúc nào cũng vô dụng đến như vậy. Tất cả của cô đều chỉ dựa vào hai từ 'May mắn'. Nhưng tại sao tôi phải đánh đổi vì cô...]

Đào Hoa dùng chân ở mép vòng bát quái, ngẩng đầu nhìn bầu trời hình vòm thông qua miệng vách núi bên trên. Bầu trời thật trong, thật xanh, thật vắng lặng_ [Phải, như cô từng nói, nếu đã làm thì cũng đừng nói đến hai từ hối hận, thời gian chỉ mới bắt đầu. Đừng lo, mạng của cô, chỉ có thể bởi vì tôi mà chấm dứt!]_ người nắm lấy tờ bùa khác với bát tự của Hàn Diễm bên trong, nheo mắt nhìn theo cánh chim bắt ngờ bay lượn bên trên, bắt giác mỉm cười.

Chỉ mới vài canh giờ trước, sợi sinh mệnh của Hàn Diễm cùng chiếc chuông bình thường treo bên nhánh liễu trước sân phòng Đào Hoa không thể lên tiếng thì hiện tại lại khe khẽ linh đình lên vài tiếng, rồi lại vài tiếng không ngừng.

Đào Hoa chau mày, xòe tay bắt thử nhưng lại thấy một làn khói mờ nhạt quấn quanh sinh mạng ấy, vài canh giờ sau, tiếng chuông tưởng như đã ngừng thì lại tiếp tục rung lên, người một lần nữa bước đến, chạm vào sợi dây kia thì liền cảm nhận có một nguồn lực vô hình, lạ lẫm nhưng mạnh mẽ đang quấn lấy sinh mạng của Hàn Diễm, lần này, nó đã thành công tạo thành một lớp màn che chắn, bao bọc lấy nàng khiến cho Đào Hoa không thể thấy được_ [Làm sao lại có thể!! Không thể là âm giới, cũng không có khả năng sẽ có người khác thực hiện được chuyện này!]

Người đối với tình cảnh không rõ ràng trước mặt cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng lại không biểu lộ ra bên ngoài bất cứ điều gì. Đào Hoa hiện tại nghĩ bản thân cần thời gian, cần một chút không khí để có thể tĩnh tâm cho nên liền chạy đến nhà kho trộm đồ cầm cùng Diêu Ngạn để tìm đến Tiểu Bạch của Hàn Diễm, tiện bề sai khiến Hoàng Hoắc. Vốn từ trước, Hàn Diễm không có chân mạng, Đào Hoa vẽ ra chỉ là thứ tạm bợ có thể thay đổi bất cứ lúc nào, bởi vì một lần kéo nàng ra khỏi cái chết đêm hoa đăng mà hiện tại phải vì Hàn Diễm mà làm mọi thứ. Càng nghĩ, Đào Hoa cũng chỉ có thể bật cười, lắc đầu khó hiểu chính bản thân mình

Chỉ là không nghĩ tới, vốn không muốn đến nhờ cậu lão đầu bị nàng hãm hại mấy ngày qua nhưng mà hiện tại, lại ở đây, cùng người này bày trận pháp của thiên sư, dùng mạng, máu, số phận của con người để làm vật trao đổi cho thứ đồng giá, mạng của một người khác.

Còn việc nào tàn nhẫn hơn là một thiên sư đây... bắt ma trừ yêu sao? Không phải cũng từng là con người bởi vì oan khuất, oán niệm trần thế mà kết thành quỷ ma sao? Căn bản chính là giết người ở một trạng thái khác mà thôi. Mà, thần toán như bọn họ, cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Lão cốc chủ nhìn về phía đồ nhi luôn thích tự cười của mình, chỉ có thể buông ra tiếng thở dài lần đầu tiên sau ngần ấy năm_ [Ta quá dung túng con rồi]_ lão nhân hướng đến ba hướng Đông, Tây, Nam cầm xuống ba thanh kiếm gỗ được dán lên bùa vàng cùng dây đỏ sậm quấn quanh, mà Đào Hoa hiện tại cũng đang đứng ở phía Bắc, tay nhận lấy đầu dây đỏ còn lại lão nhân đưa qua, sau đó với hai đầu dây được cột ở hai ngón tay cái của nàng, chấp tay lại với nhau, chuông treo trên dây dù cho động qua lại bao nhiêu thì một tiếng linh đình nhỏ nhất cũng không thoát ra

“Nhớ cẩn thận một chút, con hiện tại sẽ là cửa thông ở hai giới, nếu tâm không vững, chuyện xảy ra, ta cũng khó lòng cứu vớt”_ lão nhân lùi bước, thận trọng nhìn quanh, sau đó lại cúi đầu, xòe tay bắt đầu nhắm tính, mày của ông chau lại ngày một chặt, mắt cũng đã nhắm lại, sau một lúc lâu thì nhìn lên

Đào Hoa, kiên quyết hô_”Bắt đầu!”

Đào Hoa một thân choàng đen, phía trước là ba chuông nhỏ khê linh đình vài tiếng, nàng bắt đầu chậm rãi cử động ngón tay thật chần chẫn để thực hiện thủ pháp của một thiên sư, miệng lầm bầm theo thứ ngôn ngữ kì lạ. Tiếng chuông linh đình của những chiếc chuông nhỏ được treo lên bởi sợi dây đỏ sậm quấn quanh ba thanh kiếm, sau đó nổi lại ở hai ngón tay cái của Đào Hoa. Gió cũng đã nổi lên nhưng chỉ trong phạm vi của bát quái, thứ chất lỏng lúc này hòa cùng dòng nước biến thành đỏ hiện tại đã hóa đen.

Hiện tại trong thâm tâm của người đã dấy lên kinh hãi nhưng vẫn cố kiềm nén thật chặt tận sâu bên trong, thứ này quá mức lạnh lẽo, sức mạnh cũng quá lớn, nó cố thoát ra, cố đánh bật người để tìm ra dù là khe hở nhỏ nhất. Hai cột gió bốc lên cao sau đó tản ra, Đào Hoa kiềm không được bước lùi về sau, chau mày cố trấn định lại vị trí ban đầu.

Ở hình hài không hoàn chỉnh, một cột khói trắng là nam, cột khói đen lại là nữ. Phần chân chân của cả hai đều không có, ở hai chấm tròn liền có thể thấy được khối mỏng quấn quanh bên dưới, hơi thở chết chóc bao quanh giới hạn của sợi dây đỏ, tiếng chuông vẫn linh đình liên hồi. Đào Hoa khê chau mày khó chịu. Nữ nhân không thành hình kia cúi người, đến gần sợi dây, vươn tay chạm đến nguồn nước đen kia, nơi hốc mắt đen đặt lại bất ngờ cong theo hình bán nguyệt, từ dòng nước cầm lên một tờ giấy màu xám hướng đến cột khói màu trắng là nam nhân mà đưa qua, quấn quanh vài vòng, dừng lại trước mặt của Đào Hoa, hốc mắt trống rỗng như xuyên thấu phạm nhân trước mặt

“Nói đi, ngươi muốn chúng ta làm gì người này?”_tiếng thều thào mềm mại vang lên nhưng lại lãnh lẽo âm ỉ vang lên, khuôn miệng được mở nhưng vẫn một màu đen đặc như hai hốc mắt kia, mái tóc dài cùng màu với làn khói tung bay tứ tán xung quanh nữ nhân, âm hồn ấy vươn tay vuốt lấy bên má của Đào Hoa, khúc khích cười_”Thật đẹp”

Toàn thân từng đợt lạnh lẽo dâng lên, nhìn không được chân mày cũng khê chau, cổ áp chế sự khó chịu đang dâng lên, hiện tại người cũng không thể để ý đến bên ngoài ra sao, lão nhân bởi tình cảnh có chút ngoài ý muốn này mà đã lo lắng đến bao nhiêu, xung quanh Đào Hoa hiện tại, trong tầm nhìn của nàng đều là một màn sương màu xám bao phủ.

“Ngươi có thể thấy được người kia sao?”_Đào Hoa dĩ nhiên biết điều này, nhưng có vài thứ vẫn cần phải xác thực.

Hồn nữ ấy gật đầu, vươn lên tay còn lại áp má của Đào Hoa, hốc mắt cũng cong xuống_”Nữ nhân đó, thật đẹp...hư hư, hiện tại đang có người, đã mở cổng như ngươi. Người đó muốn chạm đến sinh mạng của linh hồn này. Ngươi biết đó, lão cốc chủ đã giúp ngươi mở cổng, luận về luật hay về pháp đề cao hơn người kia một bậc, cho nên người giữ cổng, chính là ngươi của hiện tại sẽ chấp nhận thiệt hại, thêm nữa ta cũng đã cam đoan, người kia sẽ không nắm được hành tung của ngươi. Sao, muốn chứ?”

Đào Hoa chau mày_”Điều kiện của ngươi không rõ”

Âm hồn ấy vẫn tiếp tục khúc khích cười, như cá nhỏ dưới nước, vút lên đảo một vòng rồi dừng xuống trước mặt Đào Hoa, nghiêng trái nhìn phải đánh giá nàng_”Lão cốc chủ chắc chắn đã nói qua, ta sẽ lấy một nửa mạng của ngươi để chấp nhận thỏa thuận, về việc nữ nhân kia...hư hư, bởi vì ngươi sẽ là tân đương nhiệm của Đào Hoa cốc này, ta sẽ nói cho ngươi biết. Hư hư. Xem ra cốc chủ đã có tính toán”

Âm hồn vui vẻ xoay vòng tròn, dường như đã hiện ra tà áo của nữ nhân, mềm mại suột qua tấm áo choàng của Đào Hoa, mang theo hơi lạnh bám lấy chân nàng như loài kí sinh tham cầu sự sống, gương mặt với ba khoảng trống đen đục hướng đến đối diện, khoảng cách thực gần ngay trước mắt của Đào Hoa, mái tóc màu đen của nữ nhân tỏa ra quấn quanh cả hai, thật gần, khắc sâu vào lờ mờ chôn âm ỉ_”Nữ nhân này không có chân mạng, cuộc sống của nàng ta đã không còn điểm kết. Ta sẽ che mờ mắt hần, vẽ ra một chân mạng hư ảo cho nữ nhân kia, hần sẽ chỉ thấy được nó, hoàn toàn không thể thấy được điều cấm kị kia. Ngươi, đồng ý không?”

“Được”

Âm hồn bật cười_”Ngươi rất quả quyết, thành giao. Ta cũng sẽ cho ngươi biết, ngươi tốt nhất nên hướng nữ nhân kia đi theo chân mạng hư ảo này. Nếu có một ngày, người kia phát hiện hần bị lừa”_nó vẫn cong mắt mỉm cười_”Kết quả chắc hẳn rất khó coi”

Đào Hoa bỗng nhiên xuất hiện nghi vấn muốn hỏi, nhưng cảm giác khó chịu đang ngày một dâng cao. Thứ nhất người không luyện võ, thứ hai, so với lão cốc chủ, năng lực của người vẫn chưa đến mức cực đại, hiện tại cảm giác bản thân gần như đã sắp chạm đến giới hạn, gắng lại giọng, nặng nề trả lời_”Được”

Luôn khí đen của âm hồn luôn quấn quanh cả hai hiện tại chậm rãi tách rời ra khỏi Đào Hoa, nữ nhân mang theo giọng nói pha lẫn âm cười lạnh lẽo từng khoảng nhỏ, lùi lại_”Rất tốt, đến, cho ta biết, ngươi muốn viết gì”

Đào Hoa bắt đầu thủ pháp, miệng bắt đầu lầm bầm chú ngữ, âm hồn nữ ấy vươn lên cao, sau đó như một mũi tên lao thẳng xuống bát quái, lan tỏa ra làn khí đen của nàng ta ra toàn bộ bát quái, như một ngọn lửa của cái chết hưng phấn nhảy múa. Âm hồn của người nam nhân vẫn luôn ở giữa, hiện tại tay cũng làm những động tác giống như Đào Hoa, cùng thời điểm, cùng một lúc, và trong tay của cả hai, Đào Hoa với lá bùa màu vàng lá bát tự của Hàn Diễm thì bên này, âm hồn nam nhân cũng giữ trong tay lá bùa tương tự nhưng lại mà màu xám tro.

Ở hậu viện phía sau của hiệu thuốc mang tên Tĩnh Y kia, Liêu Tĩnh không khác gì so với Đào Hoa là mấy, vẫn một thân choàng đen cùng chuông vàng linh đình, một vòng bát quái được vẽ bằng máu tươi, cùng lá bùa được để vào bát tự của Ly Hiên tân công chúa kia.

Lúc hần nhận được bát tự này, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác rất lạ, thời điểm bắt quẻ xem mạng lại chẳng thấy được gì, tất cả đều bị che phủ, ngay cả điểm nhỏ cũng không thể nhìn được. Điều này rất hiếm gặp, thậm chí hần cũng chưa từng thấy qua. Nhưng hần tin tưởng, một là Ly Hiên này có điều giấu diếm khi Ly Thành là một thiên sư năng lực đều không thể nghỉ ngơi, hai là người này được người hần muốn đến gần che chở. Liêu Tĩnh đối với suy nghĩ này của mình liền cảm thấy rất hưng phấn.

Hắn đã nghĩ, nếu như là Ly Thành, hắn sẽ sẵn lòng đùa giỡn, nhưng nếu là người kia, hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách để tiếp cận. Trên đời, vốn dĩ tìm được người có cùng năng lực, cũng là một loại may mắn. Chỉ cần thủ pháp, hắn sẽ biết được là do ai thực hiện điều này.

Từ đường chia cắt duy nhất giữa hai giới của bát quái, một luồng khí trắng xám nhàn nhạt hiện lên, có thể nhìn ra được tay chân, mái tóc được búi cao của một thư sinh, tác phong đứng vững mà lại thoải mái, chỉ là không thể kiểm lại được khí lạnh như bão tố bủa vây như gào thét bên trong kết giới. Âm hồn hướng đến Liêu Tinh cúi đầu_”Ngươi cần việc?”

“Ta muốn xem người này”_Liêu Tinh cũng không cần kiên dè, vươn tay đưa ra lá bùa để âm hồn kia bước đến cúi đầu nhìn qua, sau đó mới chậm rãi thu tay trở về

Âm hồn an phận, thông thả lùi bước, cúi đầu_”Thật lạ...”

“Làm sao?”

“Đều là một màn sương, còn rất dày, là màu xám...”_âm hồn thư sinh ấy ngẩng đầu, hốc mắt trừ trắng xám lại chuyển sang đỏ đặc_”Rõ ràng là một ngóc qua, nhưng chỉ nàng ta mới có thể giúp cho Trịnh Lương bước lên ngai vàng, người huynh trưởng của nàng ta cũng không đủ năng lực để cản được nữ nhân này, không những vậy mà quân thần hay ngay cả tướng lĩnh quân doanh cũng đều một lòng quy phục, trăm bề vững chắc, gia thất về sau của nàng ta cũng ổn định, còn có hài tử, sống đến trăm tuổi”

Thứ đỏ đặc nơi hốc mắt kia chậm rãi biến mất, trở về màu trắng thuần túy của nó. Âm hồn thư sinh cúi đầu, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời được che đi bởi rừng trúc thu nhỏ bao quanh cả hai người bọn họ, gió bên ngoài theo từng kẽ hở len lỏi vào, nhưng vẫn không bị được cái lạnh lẽo bên trong_”Đó là những thứ ta có thể thấy”

Liêu Tinh mày khẽ chau, nhưng vẫn hướng đến âm hồn kia chấp tay, khẽ cúi người_”Ta sẽ gọi lễ đêm nay. Chỉ là, ngươi không thấy có điểm lạ bên trong sao?”

Âm hồn gật đầu, từ từ tan ra, trận cuồng phong gào thét cùng hắn lúc xuất hiện cũng nhanh chóng thu đi, bởi vì sự mờ nhạt kia mà Liêu Tinh không thấy được nụ cười lạnh lẽo của âm hồn, lúc hắn tan biến, quần quanh trong không gian chỉ còn lại lời thì thầm như gió thoảng_”Không, mọi thứ rất hoàn hảo...”

Dây chuông run lên dữ dội cũng từ từ hạ xuống, làn khói đặt vây quanh Đào Hoa cũng tán ra dần, đến lúc chúng biến mất, lão nhân ở một bên luôn nóng lòng, lo lắng hết mực liền mừng rỡ chạy đến, chỉ là tiểu đồ của ông lúc này đã quỳ trên mặt đất, khỏe mắt, mũi, miệng đều trào ra máu, hai tay cũng buông thõng sang hai bên.

Lão nhân sợ hãi, run rẩy vội đi đến ôm qua Đào Hoa, giúp người đuối chân, bối rối vuốt qua mớ tóc mai vướn bện, vội vã lấy khăn nhỏ trong lòng lau đi dòng máu vẫn không dừng lại, nghẹn ngào ní non_”Đào Hoa, Đào Hoa, bảo bối nhi của ta....con sẽ ổn, sẽ ổn thôi...”_tầm mắt bị mảnh giấy màu vàng trong tay Đào Hoa thu hút, lão nhân di tay đến, lấy ra mảnh giấy, xiết chặt lấy nó, lấy từ trong người ông tiểu đồ nhỏ, thối lên một nốt duy nhất, không lâu sau liền có người từ bên trên, đập vách vức mà bước xuống, một thân hắc y cùng khăn che mặt, hướng lão nhân quỳ xuống, chấp tay, cúi đầu_”Cốc chủ”

“Mang đến phòng của tên Diêu Ngạn kia đi”

“....Cốc chủ, người chắc không?”

“Ngươi còn hỏi!?”

“Thưa, tuân lệnh”_hắn nhanh chóng bước đến, bẻ qua Đào Hoa, nhưng bởi vì tác động mà máu lại tiếp tục trào ra khiến hắn không khỏi một lần kinh hãi, trong lòng liền lãnh đi vài phần

“Mau đi đi, ta sẽ theo sau”

“Vâng”

Đặt xuống Đào Hoa trên giường, hắn liền nhanh chóng rời đi, còn lại lão nhân ở trong phòng liền rất nhanh tìm thấy hòm dược nho nhỏ của Diêu Ngạn mà lôi ra, sau đó lại vội vã chạy ra ngoài, nắm lấy bất kì đồ đệ nào vô tình đi ngang qua, bắt hắn mang đến thứ lão cần, bản thân lại nhanh chóng chạy trở vào, ngồi một bên nhìn Đào Hoa hôn mê bất tỉnh, cả người đều lạnh như băng. Lão nhân lúc đó cảm thấy không ổn, cũng không nghĩ đến cái giá phải trả của Đào Hoa lại nhiều đến như vậy.

Nhưng mà ở thời điểm âm hồn bắt đầu viết mệnh trên tấm bùa màu xám, một dòng chữ máu khác cũng đồng thời xuất hiện trên lá bùa của Đào Hoa đang giữ, lúc đó chính là sự liên thông giữa hai giới, nếu phá vỡ, lão nhân thật sự cảm thấy rất sợ hãi khi nghĩ đến đứa nhỏ ông chăm sóc bấy lâu, yêu thương ngàn ấy năm bỗng nhiên lại biến mất, lão cũng chỉ có thể trăn mắt nhìn, tay không ngừng bấm quẻ cho người, tay kia lại nhìn xem rốt cục mọi chuyện sẽ diễn ra theo mong muốn hay không.

Bất giác bàn tay đang nắm lấy bàn tay của lão nhân xiết chặt_[Đào Hoa, con nhất định phải bình an!]

Đang lúc lão cốc chủ nghĩ sẽ đợi lúc Đào Hoa tỉnh thì mới dùng thuốc, sau đó rời đi thì đúng lúc đó, Đào Hoa ở trên giường cũng cử động, lão nhân hai mắt sáng rực, hướng đến bên giường lại ngồi xuống, ánh mắt chờ mong nhìn đến Đào Hoa.

Người tỉnh, hai mắt cử động, cơ thể cũng không hề thấy đau nhưng cái lạnh buốt từ trong xương tủy tán mát ra bên ngoài vẫn không thể dừng lại được. Mắt mở ra, đôi mày khẽ chau lại_”Ta đang mở mắt đúng không?!” Rõ ràng có chớp mắt nhưng sao lại không thể thấy được gì?? Hay là lão nhân tức giận nhốt ta vào trong hộp rồi, lão xấu xa đó”

Lão nhân chưa kịp mừng, nghe mấy lời không mấy vướn bận của đồ nhi mà cả kinh, cả thân người run lên vì sợ hãi, vì tức giận, bởi vì bối rối, cố gắng giọng hướng đến kẻ ngồi trên giường_”Đào Hoa”

Ngay lập tức đôi mày của Đào Hoa liền chau chặt lại_”Lão nhân, nếu như lão đã ở đây, mắt của ta cũng đang cử động nhưng lại chẳng thấy gì...vậy... là sao?”

Cốc chủ ghen giọng, cố gắng kiềm chế, cầm lên tay của Đào Hoa_”Không sao, không sao, chỉ cần nghỉ ngơi tốt, chỉ là tạm thời, tạm thời mà thôi”

“Lão nhân, ta không sợ, người cần gì phải lo lắng như vậy?”

Lão nhân nghe thấy chỉ có thể thở dài, lắc đầu_”Hiện tại con có thể nghỉ ngơi, đến lúc mắt con trở lại bình thường, ta sẽ đồng ý với con”

Nghe thấy tiếng động bên cạnh, Đào Hoa vội đưa tay vớ tới nhưng lại không chạm được, rất nhanh liền trở mình cố vớ theo, lúc rướn người bởi vì trượt tay ở mép giường, cả người liền ngã nhào xuống đất, mang theo vẻ mặt sợ hãi cùng ánh mắt vô hồn nhìn thẳng_”Lão nhân, định đi đâu?!”

Lão cốc chủ ở phía sau, vẫn ngay tại thành giường bên cạnh yên lặng nhìn Đào Hoa hiện tại trái phải không rõ ràng mà tìm kiếm lão. Trong ngăn ấy năm, vậy mà lúc này lại là lần đầu lão thấy sự sợ hãi của Đào Hoa khi cố tìm kiếm lão. Đào Dận nghiêng đầu nhìn bát thuốc đen đặc đang nguội dãn của Đoàn Hoa mà bỗng nhiên tự hỏi mình, ngày trước, chỉ cần tùy hứng liền rời đi, bỏ lại đứa nhỏ một mình cô độc ở trong cốc, liệu nó có như lúc này ngốc ngốc mà tìm kiếm ông hay không!?

Đào Hoa của lão luôn cho mọi người thấy vẻ mặt cao ngạo, tràn ngập tự tin như một mặt trời nhỏ dường như chưa từng tồn tại, biểu cảm chân thật nhất của hiện tại cũng chỉ tràn ngập sợ hãi vây quanh. Lão nhân đứng đó, đôi mắt già nua đỏ hoe nhưng một giọt nước mắt cũng không thể xuất hiện. Điều Ngạn đẩy cửa bước vào, liền nhìn thấy Đào Hoa đang cố ngồi dậy, miệng vẫn không ngừng gọi_”Lão nhân, sư phụ, Đào Dận, người ở đâu....sư phụ, người ở đâu...”

Hắn lại kinh ngạc hơn khi thấy lão cốc chủ hiện tại chỉ đứng ở phía sau, không động, cũng không lên tiếng. Điều Ngạn vội tiếng đến, nhưng cũng không đỡ lấy Đào Hoa, vẫn như bình thường lạnh giọng hỏi dù cho trong lòng hắn hiện tại tràn ngập lo lắng_”Chủ tử, người ổn chứ?”

Đào Hoa hướng theo tiếng nói vừa phát ra kia nhìn lên, run rẩy vươn tay đến_”Điều Ngạn, lão già đó lại bỏ rơi ta...”

Điều Ngạn ngẩng đầu nhìn đến Đào Dận cốc chủ vẫn đứng đó, một tay là bát thuốc, tay kia hướng hắn phát tay, hai mắt nhắm lại. Hắn cúi đầu, lại nhìn đến người đang nắm lấy ống tay áo mình, nhanh chóng đưa tay, bế Đào Hoa trở lại giường, thường thường nói_”Có lẽ ngài ấy lại có chuyện gấp cần giải quyết”

Đào Hoa vẫn nắm chặt tay áo của Điều Ngạn, nửa khắc cũng không buông rời. Lão nhân lúc này cảm thấy mặt mình đã có chút lạnh, vô thức đưa tay lau đi, lại mang theo kinh hãi nhìn thứ chất lỏng bởi vì ánh sáng bình thường mà lấp lánh trên tay mình, rồi một giọt khác lại đến, lan tràn nơi khóe miệng, vị mặn ngán nhạt len lỏi thấm vào. Thì ra đứa nhỏ mà ông nuôi ấy lâu nay, lại đáng thương đến như vậy.

“Chuyện ra sao rồi?”_Đào Hoa dịch người vào trong, mà Điều Ngạn cũng xem như lẽ thường, cởi giày, nằm xuống bên cạnh người. Trong cái u ám bủa vây tâm nhìn, người kiếm không được liên tục rung mình, bàn tay nắm chặt tay áo kia lại xiết càng chặt hơn

“Ngài ấy nhán, Hoắc gia ta đã tìm được hắn”

Đào Hoa hiện tại dường như chẳng mấy bận tâm đến tình trạng của mình, giọng nói vẫn như thường ngày, vô cùng thoải mái_”Ừ. Cũng may là tẩu tử lần này chấp nhận đi theo, không thì e vài ngày hắn lại chạy về”

“Người định để ngài ấy ở mãi phương Bắc sao?”

“Tại sao lại không được, kẻ sinh nhai của Bạch Vận hay Nhạc Toái về sau sẽ lớn mạnh, gọi hắn đi chính là cơ hội, về sau ra ngoài cũng không cần phải cố mạng chạy tìm người của cốc mà lấy tiền. Ta của hiện tại, hắn sẽ để yên sao?”

“...”_về về sau cùng, Điều Ngạn hoàn toàn đồng ý. Hoàng Hoắc kia, chỉ cần người bệnh, hắn chắc chắn sẽ khiến người lao tâm khổ lực, bệnh lại càng thêm bệnh, quấy rầy không biết mệt mỏi sau đó là những tháng ngày nằm liệt trên giường không dậy nổi. Đôi khi Điều Ngạn cũng tự hỏi mặt của tứ trụ rốt cục có bao nhiêu dẫy. Ba người còn lại đều đang trong thời gian kiểm tra phân đà cùng vài nơi khác nên chưa thể trở về, chỉ mong bọn họ không nhân lúc này mà nổi hứng muốn trở về. Chuyện Đào Hoa vài ngày trước làm loạn giam lại lão cốc chủ để đứng lên hắn cũng đã cố dàn xếp tốt lắm, chỉ mong ba người bọn họ không biết tin mà trở về làm loạn

Thật sự sẽ rất loạn

[Thật mệt mỏi mà]

Thời gian trôi, lão nhân vẫn kiên nhẫn đứng yên đó chờ đến khi nhịp thở của hai người nằm trên giường ổn định mới lặng lẽ rời đi, không quên đặt lại lá bùa nguyên vẹn trên bàn, không còn một vết nhăn

Chương 44: Cố sự chưa sáng tỏ và cuộc sống ngày thường đã thay đổi

Ta là một gia nhân nhỏ trong phủ, quang năm chỉ quét tước, chỉnh trang lại mấy bức thư trong sân phủ. Nhưng đây cũng là phúc phần của ta khi được làm việc ở nơi đây. Mọi người đều rất tốt, chủ tử của bọn ta cũng rất tốt.

Ly phủ của bọn ta có hai người con, một thiếu gia và một tiểu thư. Hai người tính cách quá đối cách biệt, trong khi thiếu gia thông tuệ, sáng suốt bao nhiêu thì tiểu thư lại ngốc ngốc bấy nhiêu. Bọn ta vì điều này luôn cảm thấy rất buồn cho chủ tử, cũng rất lo lắng cho tiểu thư.

Nhưng mà, điểm chung của cả hai đều rất hay cười, một cười ngốc, một lại cười nhả nhặn, nhưng cả hai đều mang đến cảm giác gần gũi như người đã quen từ lâu. Chung quy trong lòng bọn ta lúc ấy, chủ tử nay hải tử của hai người, đều rất tốt.

Ly gia người trong phủ đều là người có năng lực, bởi vì xung quanh ta đều là người có năng lực cho nên ta càng phải cố gắng học tập. Bên trong Ly gia, có một vài lớp học không quá lớn nhưng lại đầy đủ, và lại còn rất sáng sủa. Chỉ cần chúng ta có thời gian rảnh, đến đó liền có thể vào học.

Bọn ta rất thích nói chuyện cùng thiếu gia, cũng sợ nói chuyện với người. Người rất thông minh, bọn ta có thể nhờ đó mà học thêm vài điều, nhưng cũng bởi vì vậy mà điểm yếu của bọn ta đều bị thiếu gia nắm rõ, sau đó thường xuyên luôn bị mang ra hù dọa. Ngày đó có một lần tình cờ ta gặp được tiểu thư. Người ấy cười quả thực rất đẹp, như mặt trời nhỏ luôn bùng sáng, không lo lắng, không toan tính, như một đứa nhỏ lọt vào trong chốn quan trường nhưng lại chẳng hề bị vấy bẩn.

Ta nghe nói người rất thích Lam vương gia. Ngày ta nghe tin đó, bỗng nhiên xuất hiện trong đầu một câu hỏi rất ngây ngô. Ngốc cũng biết yêu sao?

Câu hỏi đó cứ mãi dồn nén trong lòng ta. Tiểu thư dù cho bị thương nhưng đối với Lam vương gia vẫn luôn ngây ngốc lắm nhắm tên rồi lại cười, nụ cười của kẻ mơ mộng. Có một ngày, vây quanh thiếu gia chính là đám người chúng ta, mỗi người đều hỏi một câu, bị thiếu gia chọc lại sau đó lại ủa vào cười. Ta lúc đó đã không suy nghĩ nhiều, cứ nghĩ mình đang làm bầm với chính mình _ "Người ngốc cũng biết yêu sao?"

"Biết"

Ta giật mình, nhìn lại thiếu gia, đúng vậy, giọng nói đó chính là của thiếu gia. Ta ngạc nhiên nhìn vào mắt ngài, bỗng nhiên dường như nhận ra, ánh mắt của ngài ấy đã thay đổi. Người nhìn ta, cười thật nhạt _ "Ngốc cho nên không biết gì, chỉ cần yêu hết sức, không toan tính, không vụ lợi, không cần lo lắng, cứ như vậy ôm ấp, hết lòng vì người yêu. Nhưng bị kịch ở điểm không rõ là yêu hay thích, nhưng trong tâm vẫn sẽ niệm niệm tên của một người, cũng sẽ không oán than hay trách hận nếu người đó rời đi. Ấu cũng là một điểm tốt"

Ta mộng lung, cảm thấy rất mộng lung. Lời của người có điểm không rõ. Sau đó có người kéo ta qua nói nhỏ rằng thiếu gia cũng đang để ý một tiểu mỹ nhân, còn hướng đến chủ tử của bọn ta nói muốn dẫn nàng ấy về nhà ra mắt bọn họ. Trong lòng ta rất vui, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của thiếu gia, ta lại thấy có điểm không đúng.

Thay vì như một kẻ cuồng si bình thường, sẽ luôn nghĩ đến người kia, nghĩ xem đã ăn chưa, đang làm gì, liệu có nhớ mình hay không nhưng mà đối với thiếu gia bọn ta, nó lại khác. Người thường chau mày hơn, cũng ít cười, ít nói hơn xưa. Người mang trên mặt sự lo lắng nhiều hơn là hạnh phúc. Đôi lúc người trở nên bất cần. Chắc có lẽ, đây là tình yêu của chốn quan trường chẳng?

Ta đã gặp nữ nhân ấy, cô ấy rất sắc sảo, vẻ đẹp cũng rất động lòng người, có thể xem như gặp người người thích, gặp hoa hoa nở. Đối với gia nhân xung quanh cũng rất hòa nhã. Ta cũng có một chút thích vị nữ nhân này, nữ tử ấy rất xứng với Ly Bách thiếu gia. Thiếu gia đối với nàng rất quan tâm, chỉ cần trước mặt nàng, ngài ấy luôn luôn vui vẻ, nhưng lại rất sâu sắc giúp nàng chu toàn mọi thứ, không gặp bất kì sơ hở nào.

Nhưng có một ngày, ta nghe được, Ly lão gia cùng Ly phu nhân đều không đồng ý với hai người bọn họ. Nhưng Ly thiếu gia cũng không phản ứng nhiều, chỉ là thời gian ngài ở nhà ngày một ít đi. Cho đến một hôm, Ly lão gia ra lệnh cho người hạ được, sau đó trở lại thiếu gia, lúc người tỉnh dậy sẽ cho ăn rồi lại đánh thuốc, đóng lại cửa phòng, tất cả cửa ra vào của Ly gia đều phải canh gác cẩn thận. Và đó cũng là lần đầu tiên ta thấy những người lạ mặt, trong tay cầm kiếm, khuôn mặt đáng sợ sát khí qua lại khắp phủ. Tất cả cũng chỉ để Ly thiếu gia không ra được bên ngoài.

Ta không hiểu, nhưng cảm giác chuyện này không tốt đẹp. Đây là lần đầu tiên ta thấy Ly lão gia kiên quyết đến như vậy, mà Ly phu nhân mấy ngày đó, đều ở tại trước cửa phòng thiếu gia mà ngây người. Ở cách đó không xa, Ly tiểu thư trước hôm Ly thiếu bị nhốt một ngày đã khóc không ngừng, khóc đến mặt rồi lại thiếp đi, lúc giật mình tỉnh dậy hai mắt lại ngấn lệ tràn, chỉ là một lời cũng không nói ra.

Thiếu gia bị giam bốn ngày, đến sáng ngày thứ năm, lúc ta đang quét dọn thì thấy một dáng người vội vã vượt qua ta. Đó chính là thiếu gia, người ấy bỏ chạy chẳng?? Ta nhìn quanh, đám người cầm kiếm về mặt như muốn giết người đã không còn, ta nhún mày, có chút tò mò mà hướng đến phòng của thiếu gia, vừa đến đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của phu nhân. Đúng vậy, ta biết là của phu nhân, bởi vì trong phủ, người khóc nhiều nhất cũng chỉ có thể là người mẫu thân này.

“Lão gia, Bách nhi chắc chắn sẽ hận chúng ta...làm sao, làm sao đây?!”

“Không sao, chỉ cần nó vẫn bình an, ta cũng không quan tâm nhiều”

“Tại sao lại như vậy? Chúng ta, đến khi nào mới được hạnh phúc?!”

“Ta xin lỗi, Ly Nhượng, ta xin lỗi”

Từ ngày thiếu gia vội vã rời đi, sau đó như người mất hồn trở lại Ly gia, mọi thứ dường như đã thay đổi. Sáng hôm sau, lúc đến sân trước phòng thiếu gia quét dọn thì lại thấy tro tàn, mà thứ lộ ra lại là mảnh vải đỏ cùng phân sốt lại của mao quan. Thiếu gia của bọn ta, đã từ bỏ chức quan ngày xưa ngày ấy cùng phu nhân đều rất hy vọng về nó. Ly gia rất tốt nhưng không thể giống như gia đình bình thường, từ lúc bắt đầu đã không thể như người bình thường. Nơi này vốn không hề như bao ngôi nhà bình thường, tiếng cười ngày thường rất ít, ngoại trừ thiếu gia đến hay bàn chuyện phiếm chọc cười bọn họ thì hiện tại, thiếu gia ngoài trầm mặt, vẻ mặt lạnh lùng không mấy cảm xúc, còn thường xuyên ra ngoài hơn so với trước thì tiểu thư lúc đó nếu không đập đồ đạc này nọ cũng là gào thét hoặc là thu mình vào một góc, vẻ mặt sợ hãi, thậm chí còn là rầm rức khóc một mình.

Bầu không khí vốn đã tìm ẩn lạnh lẽo hôm nay dường như bùng phát càng mạnh mẽ hơn nữa.

Có một ngày, ta đang quét lại sân lớn, cảm giác hình như có người đang ở phía sau cho nên ta liền quay đầu, cảm giác quả thực rất ngạc nhiên khi thấy thiếu gia đang đứng ngay phía sau ta, lạnh nhạt mở miệng_”Ngày đó người hỏi ta, ngốc có biết yêu hay không”

Ta có chút ngỡ ngàng, tròn mắt nhìn ngài, miệng lắp bắp_”Vâng”

“Chúng không biết yêu. Chúng quá lạnh lẽo để yêu. Người thấy chúng bên ngoài như si dại vì một người, nhưng đến lúc người kia rời đi...”

“Thiếu gia?”

Người quay mặt, bắt giắc đưa tay mân mê môi, mày cũng hơi chau lại_”...”

“Tiểu nhân cảm thấy, so với chúng ta, kẻ ngốc sẽ còn đau gấp bội”_ta không rõ lúc đó tại sao lại nói như vậy. Thậm chí lúc nói ra, bản thân ta còn không nghĩ điều đó là đúng. Ta cố suy nghĩ, có phải hay không thiếu gia đang cố xác định, khẳng định một thứ gì quái nào đó chẳng?. Nhưng ta biết, ngài nói đến chuyện gì. Nữ nhân, người mà ngài ấy đã từng đưa đến Ly gia, sau đó bị lão gia cùng phu nhân từ chối, đã bị giết chết, chi tiết ta không rõ, dường như là bị công khai xử án vì tội nội gián, còn bị treo cổ ở cổng thành đến chết, sau đó còn bị phanh thây, mỗi nơi một phần của cơ thể. Ta lúc nghe tin cảm thấy tâm như vỡ vụn, không muốn tin vào điều đó. Cả thiếu gia lẫn tiểu thư của Ly gia, nên là những người nhận được hạnh phúc hơn ai khác.

Người nhìn ta lúc đó nhưng trong mắt lại không lấy chút cảm xúc hay vui cười, cứ như vậy mà dùng bộ mặt lạnh lẽo trôi qua vài năm, sau đó ta nghe phong phanh bên ngoài gần đây Ly Bách thiếu gia đã không còn nổi danh bởi tài mạo, mà nổi danh về độ chịu chơi cùng sa đọa vô độ của người. Người sau đó đã trở lại như lúc đầu, vẫn cười, vẫn nói, nhưng ta biết, nụ cười đó của người thật trống rỗng, thật xa cách.

Trước kia, ngài đối với tiểu thư còn chút ít quan tâm, nhưng từ sau chuyện đó liền xem như hoàn toàn không tồn tại. Đến lúc sau, lúc thiếu gia đã có thể lấy nụ cười chỉ có vẻ ngoài của mình thì không cách quá lâu sẽ đưa tiểu thư đến phủ của Lam vương gia. Ly phu nhân đối với chuyện này luôn rất lo lắng, bởi chuyện hài nữ nhà mình yêu thích vị vương gia kia quá đổi nhưng mà người kia lại lạnh lùng, còn không hề nhìn nàng vừa mất, lại còn là võ tướng. Nhưng mà Ly lão gia vẫn yên lặng, tùy ý để mọi chuyện xảy ra. Tiểu thư cũng không như trước, một đứa nhỏ ngốc ngốc thích cười. Sau thời gian khóc, thét không ngừng cùng thời điểm thiếu gia bị giam lại thì sau đó, tiểu thư đối với mọi thứ đều trở nên sợ hãi, nhìn ai cũng đều bằng ánh mắt lo lắng, cô tay cô chân cũng bắt đầu xuất hiện vết thương không rõ ràng.

Ta ở Ly gia mười năm, lâu lâu cũng phát sinh vài câu hỏi ngu ngốc, giả như vì sau cứ băng đi một thời gian, sẽ nghe tin phủ ở nơi khác có trộm, quan kia bị giết hay có người trong phủ nọ tự vẫn vì bị ép hay bị hạ độc không rõ lý do, còn có ân oán báo thù ly kỳ này nọ, nhưng Ly phủ lại không như vậy, ngay cả một tên trộm ta cũng chưa từng nghe qua, huống hồ là người đến ám sát. Ta nói điều này không phải bởi vì ta nghi ngờ năng lực cùng với địa vị của lão gia. Chỉ là kiểm không được, lâu lâu lại sinh ra tò mò mà thôi.

Ta cũng đã nghĩ ra hai tình huống. Hoặc lại ở trong cung ngài ấy quá mức cường đại đến nỗi không ai dám động thủ, hoặc hai là ngài ấy luôn có thể chu toàn mọi thứ không để xảy ra kẻ hở. Nhưng mà nghe qua trước khi ta đến, phu nhân cũng đã từng bị độc cho nên nhị tiểu thư mới thành ra như vậy, mà thiếu gia vốn là được sinh ra trước đó cho nên mới có thể khỏe mạnh, chỉ là về sau, thiếu gia bởi vì biến cố không rõ ràng của ái nhân mà dường như tổn thương rất nặng. Còn có lão gia lúc trước luôn trầm tĩnh, như gần như xa, chỉ đối với phu nhân luôn dịu dàng hết mực, nhưng sau việc của thiếu gia lại càng âm lãnh, ít nói. Mọi thứ xung quanh ta dường như đều thay đổi. Người trong phủ cũng không thường nói chuyện cùng nhau như xưa, đều lẳng lặng làm việc, và ta hình như đã thấy, vài bóng người toàn thân hắc y dạ hành xuất hiện.

Trong một ngày như bao ngày bình thường, ta nghe tin, tiểu thư có lẽ sẽ chết. Là do trúng độc mà chết. Lúc đó sau ngàn ấy năm làm việc, lần đầu tiên ta cảm thấy vô lực mà nghĩ_[Có lẽ chết vẫn tốt hơn].

Thời gian đó quả thực rất tối tăm. Thiếu gia vẫn như cũ không quan tâm dù lần này là do ngài ấy đưa tiểu thư đến Lam phủ của Trịnh Hạo vương gia mà khiến tiểu thư gặp nạn. Phu nhân vẫn như cũ chỉ có thể khóc đến tê tâm liệt phế, lão gia vẫn lạnh lùng, một lời hay cử chỉ lo lắng cũng chưa từng xuất hiện trên người ông.

Chỉ là không ngờ tới, ngày đông hôm đó trong lúc ta đang cố cào ra mớ tuyết đọng cuối cùng ở lối đi của khu phòng phu nhân, nhưng bỗng nhiên ta bị bắt rời đi, hình ảnh cuối cùng lọt vào tầm mắt khiến ta cảm thấy hoang mang. Một bóng dáng rất quen mắt đối với ta đang ở đó, cũng là chuyện lần đầu xảy ra ở Ly phủ, có người bị bắt trôi quỹ dưới nền tuyết mùa đông, mà đó không ai khác chính là nhị tiểu thư của Ly gia. Người này căn bản đã ngốc,

sức khỏe cũng không tốt nhưng tại sao hiện tại lại ở đây? Trong tình cảnh này? Không phải đã chết rồi sao?

Ta cố tiếp cận, cố nghe tin nhưng đều không thành, để rồi đến vài ngày sau, khi hai lão quân gia của Ly phủ ở trước mặt chúng ta nói về chuyện tiểu thư không chết, mà còn trở về thân thái của một người bình thường, ta không những cảm thấy ngạc nhiên mà trong nơi nào đó bên trong con người ta lại cảm thấy vui vẻ. Có một thứ gì đó gọi là hy vọng bỗng nhiên len lỏi trong người ta, rất khó hiểu.

Bỗng nhiên trong phủ xuất hiện một làn sóng ngầm của sự náo nhiệt, ta nghĩ mọi người cũng như ta, cảm thấy hào hứng về sự đột ngột này. Chúng ta trở lại như trước kia, luôn có thể vui vẻ cười nói với nhau, không mang ra vẻ mặt lãnh cảm đối diện nhau, ngay cả nữa chữ cũng không muốn trao đổi như trước kia. Ta muốn gặp, thật sự một lần nữa muốn thấy lại nụ cười ngây ngô ngày ấy. Ta cố tranh giành để được đến đó quét dọn, ta muốn thấy, thật sự muốn thấy.

Từ sớm đã đến, nhưng vẫn không thấy, ta cố nán lại, lúc tiểu Thi nha hoàn của tiểu thư chạy vào thì ta đã nghĩ sẽ được gặp người, nhưng mà vẫn không. Đến lúc dường như ta cảm thấy mình nên rời đi như bao người khác thì cánh cửa lại mở. Đứa nhỏ ấy mang ra ghế bập bênh, cẩn thận lót đệm, rồi lại chần, kéo qua lò than nóng, sau đó mới vào trong, giọng điệu rất vui vẻ mà gọi tiểu thư ra. Ta ở bên ngoài này tìm đánh liên hồi, cố xóc lên mở tuyết trở lại lối đi, thật cẩn thận lắng nghe phía sau.

Nhưng mà sau đó vẫn là sự yên lặng bao trùm. Ta cảm thấy lạ, quay đầu lại vô ý mà phát hiện tiểu thư đang ngồi đó, thật sự rất có khí thế, một tay chống lên thành vịn, chống lấy cằm, nghiêng đầu neho mắt nhìn về phía ta như nhìn binh lính tiểu tốt bên dưới, thật sự rất áp lực

“Muốn gặp ta đến vậy sao?”_giọng nói thật nhẹ, thật non nớt ấy vang lên, ta còn đang lảng lảng thì ngay sau đó, vẫn âm thanh ấy nhưng lại thật hơi hột, lạnh lẽo_”Còn ở đó làm gì nữa hả!”

Ta giật mình, có chút luống cuống quay đầu, tiểu thư hay cười ngây ngô của bọn ta ngày trước hiện tại gương mặt không chút biểu cảm, ánh mắt lười biếng nhìn về phía ta. Chỉ là, rất nhanh đã nhìn đi nơi khác. Người bước đến lại là thiếu gia cùng nụ cười tràn ngập hứng thú, đứng bên cạnh tiểu thư, sau đó một thờ ơ một như đùa giỡn trao đổi ánh mắt với nhau

Bỗng nhiên ta biết, mọi thứ đã thay đổi, mà bức tranh ở trước mặt ta lúc đó, thật sự rất ám áp, lại còn rất đẹp. Đúng vậy, người bình thường như ta, chỉ có thể nghĩ đến như vậy mà thôi.

“Phát hiện sao?”_thiếu gia bộ dạng vui vẻ, quạt phe phẩy che nửa mắt, hạ mắt cười nhìn tiểu thư

Tiểu thư nhìn thiếu gia, thờ một hơi dài, vẻ mặt chán nản quay đầu đi nơi khác_”Người nghĩ mắt ta có vấn đề à?”

“Ta nghĩ có lẽ ta rất đặc biệt”

“Người rất thích tưởng tượng”

“Muội không nên né tránh”

“Là sự thật thì không cần né tránh”

“Nhưng nó vốn chẳng phải sự thật. Nhìn xem, ta chỉ vừa mới lướt qua, muội liền gọi ta vào. Nói nghe xem có phải hay không mỗi sáng đều ra ngồi chờ ta?”

Tiểu thư nhìn thiếu gia, ánh mắt từ thờ ơ lại chuyển sang kinh bị, lại có chút e ngại dời đi nơi khác. Từ ngày đó, ta bỗng nhiên thấy thời gian thiếu gia ở lại Ly gia nhiều hơn so với bình thường, hầu hết không cần đi đâu tìm kiếm, bằng một cách nào đó, lúc ta nhìn đến thì luôn thấy hai người đang cãi nhau. Dù nụ cười của hai tiểu chủ từ ngày trước đã không còn, nhưng hiện tại, thiếu gia ít nhất vẫn có thể vui vẻ thật sự cười, không cần phải luôn đeo lên mặt nạ, còn tiểu thư, dù luôn đối đầu với thiếu gia, nhưng ở người ta lại cảm giác một sự thật rất tự nhiên, rất thoải mái.

Người đối với bọn ta rất ít nói chuyện, tiếp xúc cũng không nhiều. Nhưng nhìn đến tiểu Thi bên cạnh, chúng ta có vài phần thấu hiểu. Thật sự thì, lúc đó ta đã nghĩ, cuối cùng Ly gia cũng có những chủ tử kế nhiệm đích thực rồi. Ta bỗng nhiên cảm thấy rất vui. Vui vì sự hoàn hảo này.

Nhưng mà, có lẽ cũng chỉ là ta tưởng tượng. Phu nhân luôn cố giữ khoảng cách với tiểu thư, lão gia đều bộ dáng trầm tĩnh không quan tâm, thiếu gia lại đối với người nhiệt tình đến đáng nghi, mà tiểu thư lại đối với tất cả cố gắng né tránh, thật xa lạ, xem như chưa từng tồn tại, như một phần riêng biệt trong Ly gia. Có một đêm, lúc khuya giật mình tỉnh giấc, không hiểu vì sao trong lòng tồn tại một loại cảm giác rất lạ, lúc cố nhắm mắt lại ngủ nhưng vẫn không thể, cho nên ta quyết định ra ngoài. Chỉ là lúc ra khỏi khuôn viên tối mịt, ta lại ngỡ ngàng khi nhìn thấy đèn phòng tất cả đều sáng lên, trên hành lang còn có vài người qua lại mà ta lại thoáng một lần nữa nhìn thấy những người mặc trang phục dạ hành đi lại trong phủ.

Ta có nói hay chưa về việc bên cạnh tiểu thư luôn có một tên cận vệ. Ta có nghe qua cách người gọi hần_”Tiểu Bạch”_thật sự không giống chút nào cả. Ánh mắt của hần so với hai chủ ta càng thêm lợi hại, càng thêm sắc bén lại thêm mặt nạ nửa mặt kia, ta dường như cảm thấy hần quá tương phản với tiểu thư nhà chúng ta, nhưng sâu trong ta, không biết vì điều gì, ta lại phản đối suy nghĩ rằng hai người họ khác nhau của mình. Ta cũng đồng thời nghi ngờ năng lực của hần. Nếu hần đã là cận vệ bên người của tiểu thư, vậy thì tại sao người vẫn bị thương trong khi hần vẫn bình thản? Nhưng mà, đó vẫn là lựa chọn của tiểu thư. Bởi vì từ lúc có hần, ta cảm thấy người dường như đã có thể trở lại với cuộc sống này. Chỉ là...

Ngày đó, ta không còn thấy ở mái đình nọ sẽ có tiểu thư đang cãi vã cùng thiếu gia, không còn thấy người thân thờ thả cược bộ toàn bộ Ly gia, sau đó lại dùng chân ngồi nghỉ ở bất cứ đâu cùng tiểu Thi theo sau. Cũng không thể vô tình bắt gặp người đang nhặt đồ lại giúp một gia nhân nào đó khi họ có tình rượt ngã.

Mà Ly Bách thiếu gia, lúc đó chỉ đứng ngốc trước cửa phòng của người. Ta bỗng nhiên cảm thấy, sự thay đổi này, có lẽ vẫn chưa đủ tốt.

Ngày đó, khi vị công công kia đến tuyên chi việc tiểu thư sẽ chính thức trở thành công chúa, ta đã hiểu, hạnh phúc cũng chưa từng tồn tại. Mọi thứ sẽ vẫn trở về lối đi ban đầu. Ly phu nhân dù là nữ tử chốn thôn quê, chân chất thật thà, nhưng sức khỏe lại không tốt, cũng rất dễ xúc động, mà lão gia vẫn như trước đối với nàng bao dung, chỉ là hiện tại, trong ánh mắt cương nghị ngày nào lại thoáng qua một nỗi bất lực của đáng sinh thành. Tiểu thư, lần này, có lẽ sẽ thật sự biến mất. Cái mộng tưởng về sự hạnh phúc của ta cuối cùng cũng chỉ có thể là ảo tưởng. Ảo tưởng Ly gia sẽ là một gia đình bình thường, có thể cười khi vui, quát mắng khi tức giận, khóc khi người trong nhà đau. Chỉ vậy thôi. Nhưng xem ra đã không thể chạm tới.

Thời điểm thiếu gia rời đi, tiểu thư cũng rời đi, Ly gia không những trở nên rất rộng lớn mà còn rất xa lạ, lạnh lẽo vô cùng. Vì một vài nguyên do, bọn ta được nhắc nhở phải giữ kín, hoặc xem như không biết việc tiểu thư là một người có trí tuệ bình thường, không những không phải là kẻ ngốc mà ngược lại còn là một người lười sống, chỉ bởi vì đã hiểu quá nhiều.

Mái đình đó vẫn được giữ nguyên, bốn mặt là mảnh tre cùng vài mống được kéo lên, cột lại gọn gàng, bọn ta ngày thường quét tước cũng được yêu cầu luôn phải để nơi đó sạch sẽ, bàn đá bài trí bất cứ đâu ở ngoài sân cũng phải sạch sẽ, trà lạnh hay nóng không quan trọng, quan trọng là cách hai canh giờ sẽ thay một lần, sẽ luôn có một quyển sách nằm ở trên bàn. Trong phủ sẽ luôn có vài đĩa bánh ngọt được làm sẵn. Mà nghe nói, lão gia vài ngày trước chỉ vừa mới tìm ra loại trà rất thích hợp để uống lạnh a, phu nhân cũng vừa cho người may thêm vài bộ áo mới màu sắc chắc chắn không phải dành cho người.

Nhưng mà, người thuộc về những thứ đó, hiện tại cũng đã không còn ở đây. Thời gian quá ngắn rồi. Nhưng có lẽ như vậy cũng tốt. Ta đã nghĩ, nếu tiểu thư trú tại đây lâu hơn, chắc có lẽ ngay cả người hầu nhỏ bé nhất cũng phải tập thành thói quen xem người đang ở đây, cần gì. Chúng ta sẽ luôn phải đi theo, lo lắng cho người. Có lẽ đây là điểm tốt bất đắc dĩ duy nhất rồi.

Cầu tiểu thư khỏe mạnh, bình an. Mong thiếu gia sớm ngày bình an trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương bốn mươi năm: Sự tình

Ở gần một con suối ven cánh rừng nơi Ly Bách cùng lão Lý đã xuyên qua, hiện tại trong lúc lão đầu lo chạy đông chạy tây tìm thêm củi, lấy thêm chút nước thì đại thiếu chỉ ngồi đó, ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm chỉ có vài ngôi sao, mà mặt trăng hơn một nửa cũng đã bị mây đen che phủ, trước mặt là đám lửa không quá lớn mà xung quanh thứ được soi rõ cũng không quá nhiều, mà âm thanh của côn trùng hay tiếng xào xạc của lá cây lại vô cùng sinh động đến bất ngờ, hần nhảm chán thả thêm củi vào đám lửa

“Thiếu gia à, không cần thả quá nhiều đâu, lửa sẽ lớn lên đó”_lão lý vẫn đang miệt mài tìm nhanh cây khô không quên quay đầu nhắc nhở thiếu gia nhà lão_”Lão không nghĩ lửa lớn sẽ tốt cho chúng ta lúc này đâu”

Ly Bách nhướn một bên mày, cũng không như thường lệ buông ra câu phản ứng, chỉ đơn giản dừng thả, tay bắt vòng quanh chân, ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt nhìn quanh. Nhìn hẳn lúc này không những lạnh lùng mà còn xa cách, nhưng đối với lão Lý mà nói hiện tại chỉ giống một tiểu hài tử nhỏ đang giả vờ lạnh lùng trước mặt ông.

Nhanh chóng kết thúc công việc của mình, sau đó lại đi đến, từ trong hành lý lấy ra lương khô chính là thịt ướp muối, cẩn thận lấy ra một ít sau đó dùng lá sen gói lại, lại đào một hố nhỏ, sau khi đã đảm bảo gói thịt ấy được đất bao phủ cẩn thận, lão mới đặt củi xuống hố, bao phủ cả gói thịt rồi mới bắt đầu nhóm lên một đám lửa nhỏ khác, xong xuôi mới khi khi cười, lau mặt qua lại hai ba cái rồi chuyển đến ngồi đối diện tiểu khuyển tử của Ly gia

“Tiểu khuyển tử, nói ta nghe, con lại suy nghĩ ra việc gì rồi?”

Ly Bách cũng không nhìn đến lão, nghiêng đầu tựa lên vòng tay của mình, giọng nói không chút sức sống_”Lần này quả thực...thật sự làm mọi chuyện đều không đảm bảo. Từ chuyện cửa hiệu ở kinh thành, cho đến việc ta rời đi để mở rộng mọi thứ như hiện tại, tất cả đều không chắc chắn. Nhưng mà bởi vì tiểu Diễm luôn bảo hên xui, sau đó mọi chuyện cứ như vậy mà làm, cho nên....bỗng nhiên ta lại giống mọi chuyện”

“Người nghĩ tiểu thư không suy nghĩ sao? Theo linh tính mà ứng phó với mọi chuyện?”

“Ta không rõ, mọi chuyện bởi vì không còn gì để mất, cho nên mới như vậy, chỉ cần làm, nếu đã làm thì chấp nhận, không cần hối hận”

“Thiếu gia...”_giọng lão Lý lúc này cũng thực trầm_”Lúc lão nghe chuyện của tiểu thư, trong đầu ta đã nghĩ, à...có khi nào, tiểu thư thật sự đã đủ đau đến mức ngay cả mạng cũng không cần để rồi tự sát. Điều gì có thể đẩy thiếu gia suy nghĩ đến chuyện tự sát?”

“Ta muốn gặp lại nàng ấy, rất muốn. Thời điểm nghe nàng ấy bị đối xử như vậy, ta đã muốn rời đi...nhưng mà, ta sau đó lại từng ngày, từng giờ thật nhanh đi tìm từng phần thân thể của nàng ấy...chính là cảm giác vô lực ấy. Phụ thân yêu mẫu thân, vì người làm nhiều chuyện. Ta yêu nàng ấy, nhưng lại không thể làm được gì...cho nên ta không buông được. Có lẽ đúng như người muốn nói với ta. Ta còn chấp niệm, nhưng Hàn Diễm lại không, mọi chuyện buông bỏ mọi thứ. Ánh mắt bất cần, không vui vẻ cũng không oán hận, bỗng dưng cũng đã có lúc nghĩ, nếu không có thứ đủ để níu chân mọi chuyện, mọi chuyện ấy sẽ thật sự rời đi hay không. Hay thậm chí dù thứ đó đủ quan trọng, mọi chuyện ấy vẫn sẽ bình thản ra đi hay không”

“Tiểu thư sẽ sống thật lâu, lão tin tưởng, người như tiểu thư hay thiếu gia, đều là những người xứng đáng nhận được hạnh phúc”

Ly Bách về mặt nho nhỏ bắt nhờ nhìn lão nhân trước mặt, chuyển chân xếp bằng trên nền đất, bật cười thật nhỏ, lắc đầu_”Ta cũng hy vọng”_ [Nếu muội sống, ta cũng sẽ sống, Hàn Diễm]

“Thiếu gia, vậy người định tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?”

“Ở phương Bắc vốn không lớn, nhưng là người ta tin cậy giao cho mọi việc. Vốn chỉ để thuận tiện nghỉ lúc già sẽ ngao du tứ phương, lúc thiếu tiền liền tìm nơi gần nhất mà lấy, nhưng hiện tại chỉ cần tiểu Bạch kia đến nơi, mang theo người của hắn thì người đó sẽ biết rõ việc tiếp theo nên làm. Còn chúng ta cũng có việc của chúng ta. Ở đông tây tạo ra tiền trang, vừa thuận lợi cho việc thu thập tin tức, lại tiện cho nhiều việc khác, ngày mai liền bắt đầu kiểm tra nguồn hàng, thu mua giá rẻ, tìm nơi nguồn hàng đắt hơn mà bán ra”_ Ly Bách nói đến đây bỗng băng quơ cười_”Mọi thứ vững vàng, ta sẽ đón muội ấy ra, tránh đi nơi phức tạp ấy”

Lão Lý nhìn tiểu thiếu gia của ông, về mặt chột trầm nhưng rất nhanh liền ha hả cười, đứng dậy đi qua chỗ hắn, vỗ mạnh lên vai vài cái_”Tiểu tử, đừng lo, thứ con muốn, lão già ta tin con sẽ đều đạt được hahaha”_sau đó vội quay đi, gạt qua nước mắt trên khuôn mặt đã lấm tấm nếp nhăn rõ ràng của mình, đi qua mớ thịt ướp muối kia, dùng nhánh cây lấy ra củ lửa, phui qua lớp đất nóng hôi, dùng vải thô dày bọc lấy gói thịt, vội vàng đi đến bên cạnh Ly Bách, ở trước mặt hắn hào hứng mở ra_”Thiếu gia, đã có thể ăn”_sau đó rất vui vẻ tự mình cầm lên một miếng thịt thơm lừng tỏa khói, nhét hết vào miệng rồi cố hít hà bởi nóng.

Ly Bách nhìn thấy sự tự nhiên của người bên cạnh mà bật cười, chậm rãi vươn tay hướng đến thịt, cũng thử như lão Lý, cuộn trong lại lát thịt, nhét vào miệng.

Gần đến miếng cuối cùng, trong lúc Ly Bách cùng lão Lý còn đang nhìn nhau thẩm thiết thì xung quanh lá cây lại dao động một cách bất thường, không hề giống như bất chợt một con gió lớn vô tình thổi qua, thứ âm thanh sát bên của kim loại sắc bén vang lên trong sự yên tĩnh, Ly Bách một hơi thờ dài nhìn qua lão Lý vẫn bình thản ăn thịt_”Lão Lý, người hình như biết võ công đúng không?”

Lão nhân dừng ăn, chớp mắt sống động hướng đến Ly Bách_”Sống cùng nhau dưới một mái nhà bao nhiêu lâu mà thiếu gia không biết lão Lý ta chỉ quán xuyên tiền bạc thôi sao?”

“Không có nghĩ ông không biết võ công”_ Ly Bách gạt đi sự thật, lựa chọn phương án né tránh đảm bảo

Lão Lý nhún vai, tiếp tục cho vào miệng miếng thịt dở mình vẫn chưa ăn xong_”Này có nghĩa là ta không biết”

Lão nhân vừa nói xong, lại ngạc nhiên vì Ly Bách bỗng bất ngờ đứng dậy, tiện tay cầm lên thanh kiếm ngay bên cạnh lên, sau đó tay kia rút kiếm ra khỏi vỏ, ở ngay trước mặt ông, vươn tay ra phía sau. Tại thời điểm lão còn đang ngờ vực cho phải hay không Ly Bách lại diễn trò thì tiếng âm thanh va chạm của kim loại với nhau vang lên thật rõ ràng ngay tại phía sau ông.

Ly Bách cắn răng, cố sức hắt ra kiếm nhưng trong một giây khác ấy, lại thấy được trước ngực của tên thích khách lại xuất hiện thêm một lưỡi kiếm đâm máu xuyên ngực hắn ra thẳng trước mặt Ly Bách, sau đó rất nhanh thu về. Kể đến hàng loạt tiếng va chạm vang lên nhưng mặc nhiên Ly Bách cùng lão Lý cũng chỉ nhìn quanh, hoàn toàn không cần động tay động chân

[Sao lại đến tám người? Không phải đã đưa qua Hàn Diễm hai người, hai người ở nhà mỗi người thêm hai người sao?]_hắn không ngạc nhiên bởi có ám vệ sẽ ra mặt bảo vệ nếu hắn gặp nguy hiểm, mà chỉ cảm thấy ngạc nhiên bởi số lượng trước mắt mình dường như có điểm không tưởng. Có một thứ cảm xúc gì đó hắn cảm thấy khó hiểu đang len lỏi trong tâm trí hắn. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời sao sáng tỏ lúc này đã chẳng còn mây đen che đi ánh trăng, kiếm không được bật cười, lắc đầu_ [Đưa cho muội rồi lại đưa qua cho ta, tự tin đến như vậy sao?]

“Tại sao lại có người muốn mạng của thiếu gia?”

“Ta không biết, nhưng phải giết hết, không được để lại một ai, bọn chúng chắc là trên đường đi tìm nên bắt ngờ tìm thấy chúng ta mà thôi”

Lão Lý gật gù, xem xét một vật trong tay mà Ly Bách thấy lão nhân này bỗng nhiên ít nói nhảm liền không khỏi cúi đầu nhìn, vừa nhìn đến mắt không khỏi đảo một vòng. Không biết lão Lý từ lúc nào đã rút ra thẻ bài từ xác của ám vệ định giết lão lúc nãy ra, bộ dáng còn rất chăm chú_”Dực Minh, thiếu gia, bọn họ không phải là phường vãi nổi tiếng trong kinh thành sao? Bên cạnh Bạch Vân cửa hiệu trang sức vừa mở ra của tiểu thư. Lão thấy tiểu thư thật có tâm, một cửa hàng trang sức, một thanh lâu trữ danh, một cửa hiệu chỉ bán những thứ vãi nổi tiếng. Lão bỗng dưng cảm thấy chúng ta có phải hay không quả thực quá mức bé nhỏ nếu không lấy tên Bạch Vân”

[Là người của Trịnh Lương, là bỗng nhiên may mắn tìm được hay hắn thật sự phán đoán ra ta từ hướng này mà đi?_] Ly Bách nghiền ngẫm từ khi nghe cái tên, nhưng mà về tiếp theo cũng chỉ có thể mắt mờ to nhìn lão Lý_”Lão nhân, có phải hay không phụ thân ta cũng biết, bởi vì ông biết nhiều đến như vậy mà”

“Không đâu, ngài ấy còn chuyện khác phải lo, lão nhân chỉ bởi vì chuyên quản lý tiền bạc trong phủ cho nên đối với tin tức bên ngoài phải nắm chắc, không ồn ào báo lại với lão gia. Chỉ là lão đã rất bất ngờ khi biết được tiểu thư không những mở phường trang sức mà còn để tiểu Thi nha đầu trong coi mọi thứ. Quả thực cách làm này của hai vị đều khiến lão cảm thấy khó hiểu. Cũng như Nhạc Toái của thiếu gia, chỉ vừa mở ngài cũng rồi đi”

“Sẽ bị nghi ngờ. Tiểu Diễm cũng đã vào triều, tâm tư của người xung quanh hoàng thất hay thánh thượng ta lại càng không rõ sẽ là lợi hay hại. Một ngày ở lại thì lại càng nguy hiểm hơn. Trước mắt nếu ở lại có thể xem như an toàn, nhưng nếu một ngày một trong hai chúng ta vô cớ chết đi thì cũng sẽ có thứ khác được xây nên để che lấp sự thật, rồi đi vẫn là tốt hơn, sau đó khi đã đủ sức lực thì trở về, bởi vì còn chuyện cần phải thực hiện”_ Ly Bách nhìn lão

Lý, rồi lại nhìn một vòng xung quanh mọi thứ đã trả lại như cũ, tiếng đánh nhau cũng đã dừng, một người ám vệ cũng đi đến, hướng hấn chấp tay, gật nhẹ đầu

“Thiếu gia”

Ly Bách ngồi xếp bằng trên đất, nhìn đến ám vệ, chỉ có thể thở dài_”Chỉ có tám người sao?”

“Là mười, trong đó có hai người nhập với chúng ta lúc vừa ra khỏi thành, nói là tiểu thư đuổi đi”

“Có ai bên cạnh không?”

Người đó yên lặng một chút, cố suy nghĩ xem thiếu gia của hấn đang muốn đề cập đến ai, lúc nghĩ đến Hàn Diễm thì đã không cần nghĩ đúng sai, liền chấp tay báo lại_”Thiết nghĩ lão gia sẽ an bày tốt, bọn họ cũng đã nói hai nha hoàn bên cạnh người là nha hoàn từ Ly phủ, cũng là người của chúng ta”

Hấn trầm ngâm, bắt đầu cúi đầu, đưa tay chà xát mái tóc của mình_[Sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi]_”Dù sao cũng cảm ơn, về sau đành làm phiền mọi người”

“Thiếu gia có muốn chúng tôi làm gì trước không?”

“Nếu đã đông như vậy thì chia ra đi, giúp ta đi hỏi giá của gạo, trà, đường, muối cùng vài vốc, càng nhiều nơi càng tốt, quan trọng là cần phải ghi cẩn thận. Ta vẫn sẽ đi theo hướng Tây, ở trạm dừng chân gần nhất cũng sẽ là buổi trưa, có thể gặp nhau tại đó”

“Đã rõ”

“Cáo từ”

“Cáo từ”

Thời điểm Ly Bách ánh nhìn mông lung trở lại với lão Lý thì lại bất ngờ bởi đôi mắt sáng rực rỡ như sao trời, miệng cũng mở lớn_”Thiếu gia, ta thật không ngờ, từ nhỏ nữa chữ bẻ đôi người cũng lười học, vậy mà quan văn không những đậu mà kinh thương xem ra cũng biết chút ít, quả thực đáng ngưỡng mộ!”

Ly Bách mày nhưn mày chau_”Trong mắt ông, ta còn có thể vô dụng đến đâu?”

“Không biết gia là gì, không biết phụ mẫu là ai!”_lão Lý vẻ mặt khẳng định, ánh mắt tràn ngập chân thành như Ly Bách chỉ có thể ngậm miệng nhìn sang nơi khác, quyết định im lặng nghe người bên cạnh cãi nhai không một lời

Bạn đường này của hấn, thật phiền phức.

~~~~~

Tỉnh dậy từ giấc mộng vội vã, Hàn Diễm trừng mắt nhìn lên nóc giường, phát giác hai tay đang nắm chặt trái giường mới run rẩy buông ra, ngồi dậy, tay ôm trán_”Nó ở đây, nó cũng đến đây”_sau đó nàng lại bất giác nở nụ cười nham hiểm hiểm có của mình_”Thấy rồi, tìm thấy rồi, là tự dâng mạng đến...”_Hàn Diễm dờ chân xuống giường, hướng ra bên ngoài_”A Đào, A Lan, hai người có ở bên ngoài không?”

Ngay lập tức có người bước vào, nhưng chỉ có một người, vừa vào đến liền nhanh chóng thấp nển, nhìn thấy Hàn Diễm ngồi đó thì liền vội đến, đưa tay chạm thử trán của nàng, sau đó rất nhanh lùi qua một bên

“Ngày mai sẽ vào cung đúng không?”

“Đúng vậy”

“Đến gặp Ly Thành, nói ta đã thấy, cần biết rõ ta nên làm gì tiếp theo, toàn bộ câu chuyện”

A Đào nhưn mày, cảm thấy khó hiểu, thấp giọng hỏi_”Tiểu thư, người có thật sự ổn không? A Đào có thể mang người trở về Ly phủ nếu người muốn”

Hàn Diễm ngạc nhiên nhìn qua A Đào khuôn mặt không mấy biểu cảm mà lại nói ra những lời quan tâm kia thì không kiềm được mà rung mình_”Sao lại nghĩ như vậy?”

“Người trông không ổn”

“Về sau nếu không ổn dù nhẹ hay nặng đều trở lại về đó sao?”

“Đã rõ, nô tì xin lui”

“Ừm, càng sớm càng tốt, nhớ cẩn thận”_A Đào có chút ngạc nhiên đối với lời này, bước chân có chút ngập ngừng, lúc quay đầu nhìn lại thì giật mình khi thấy chủ tử hiện tại của mình đang nằm dài, để thông đầu cùng mái tóc xuống ở mép giường, chớp mắt nhìn chính mình cho nên mấy lời định nói ra liền nhanh chóng nuốt ngược trở lại vào trong, sau đó nhanh chóng rời đi

Khuôn mặt của Ly Thành trong mấy ngày vừa qua gần như đã già đi rõ rệt, không cần bởi vì năm tháng, không cần bởi vì suy tính, chỉ bởi vì lo lắng, mệt mỏi. Có một sợi tơ rất mỏng, rất nhỏ, rất nhẹ cứ mắc vào lòng ông, như Ly Hiên lúc trước, cũng như Hàn Diễm lúc này. Sự tồn tại của cả hai đều dường như vô hình với nơi này, nhưng ông không hiểu được, trong lòng như vẫn còn thứ gì đó vướng mắc, không khiến ông cảm thấy khó chịu, ông cũng không muốn lấy nó ra khỏi, chỉ mong nó tan biến, như chưa từng tồn tại.

Đó là những gì ông đã từng mơ ước vào ngày Ly Hiên trút ra hơi thở cuối cùng. Quả thật sợi tơ vướng mắc trong lòng ông ngay thời điểm Ly Hiên buông xuôi đã biến mất. Nhưng ông không rõ ràng, ông không biết mình bám víu vào đâu, vì lý do gì lại một lần nữa thực hiện triệu hồi thuật, mang về một Hàn Diễm của Ly Hiên thực thụ, một sợi tơ không những khiến ông cảm thấy vướng bận, mà còn nặng nề, còn có đau lòng. Nhưng hối hận thì chưa từng. Ly Thành không hề mong muốn bản thân phải hối hận bởi bất cứ quyết định nào của mình, quá khứ cũng vậy, hiện tại cũng được, tương lai cũng không sao, đều sẽ không hối hận.

Nhân tại nhân, thiên tại thiên đều không thể đổ lỗi cho ai khác. Nếu đã làm, dù trốn chạy thì đến cùng vẫn phải chấp nhận. Nhìn qua Ly Nhượng ngủ ở bên giường nhưng hai chân mày vẫn nhẹ chau lại với nhau, lão Ly thở dài [Tội lỗi, một mình ta là được rồi, đều hướng đến ta là được rồi] sau đó một lần nữa gieo quẻ dựa vào bát tự của Ly Hiên cùng Hàn Diễm.

Vài ngày nay linh cảm đều không tốt, đối với Ly Bách, ông đã phân phó ám vệ vẫn luôn trong phủ theo bảo vệ hắn, nhưng Ly Hiên thì không, ngoại trừ hai thị nữ bên cạnh thì cũng không có hơn một người. Cứ cách đúng một canh giờ, Ly Thành sẽ một lần nữa bắt lại số mệnh cho cả hai. Kể từ khi Hàn Diễm đến, vận mệnh của Ly Bách cũng đột ngột rẽ hướng mà ngay cả đích đến phía trước của hai từ nhà mình, Ly Thành cũng không thể nhìn thấu. Lần đầu nhìn vào đường sinh mạng của cả hai, trong lòng đã dấy lên nỗi sợ vô hình. Nhưng dần dà về sau, ngay từ thời điểm nàng vừa đặt chân đến Vân phủ của Tam vương gia Trịnh Lương mệnh gặp vấn đề chính là của Hàn Diễm. Nó bị một màn sương màu xám che khuất, Ly Thành luôn nhìn qua nhưng cũng chưa từng thử chạm sâu vào bởi vì ông sợ điều tối kị. Chỉ là không ngờ được, lúc đó còn định xem kỹ hơn người kia rốt cục là ai dù cho trong cơ thể của ông như có bàn tay ma quỷ đang cào xé mọi thứ nhưng ngay tại thời điểm bắt ngờ nhìn thấy một đôi mắt màu máu thì liền thoát ra, một thân đầm mồ hôi, hơi thở cùng mạch tượng cũng yếu đi, khó khăn chống đỡ nhưng vẫn không kiềm được, thân tình hoảng hốt trực tiếp ngã ngối xuống đất, hai tay run rẩy ôm lấy mặt "Sao lại đến nông nỗi này, làm sao, làm sao có thể... tại sao thứ đó lại biết được bát tự của Hàn Diễm... làm sao... ngay cả linh hồn cũng đã bị nguyên rửa, Hàn Diễm của ta phải sống làm sao..."

Đang lúc Ly Thành thất thần thì bên ngoài lại có tiếng gõ cửa "Lão gia, có bỏ câu đưa thư đến"

"Là từ ai?" Ly Thành hai mắt mở lớn, nhìn về phía cửa, sau đó bản thân mới khó khăn mà ngồi dậy, đi đến mở cửa, nhìn xuống cuộn giấy được một sợi dây đen còn có chuông vàng nhỏ cột lại, trong tâm của Ly Thành như bị sét đánh xé ngang. Đào Hoa cốc, biểu tượng cũng chỉ đơn giản như thế. Một sợi dây lụa đen thuần, một quả chuông nhỏ cùng tên của Đào Hoa cốc ở nơi bí mật trên quả chuông. Lá thư trước mặt này cùng chiếc chuông lâu lâu lại tự động linh đình vài tiếng nhỏ càng khiến tâm của Ly Thành thêm loạn

Ly đại nhân, từ lâu nghe qua đại danh, ngưỡng mộ đã lâu. Ta cũng sẽ không dài dòng, muốn cho người hiểu rõ chuyện hiện tại. Ta chắc chắn người đã thấy được đôi mắt ấy, cũng hiểu rõ sinh mạng nữ nhi nhà người đang bị nó đặt lên lời nguyện. Trước đó, ta sẽ cho người biết, tiểu đồ nhi ta trân quý nhất chấp thuận dùng nửa tính mạng của mình đổi lấy cho nữ nhi nhà người một đường sống, viết ra một chân mạng hư ảo cho nàng. Nó sẽ đảm bảo an toàn cho nữ nhi nhà người, ta tin chắc người biết rõ nếu nàng ta chỉ cần làm sai so với thứ bọn ta đã viết để quý hồn kia nhìn được lời nguyện kia không những càng âm hiểm, điểm quan trọng chính là nó sẽ khám sâu vào linh hồn nữ nhi Ly gia mà đồ nhi của ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng để hướng nàng ta hướng đi đúng chuyện đã định sẵn là không đúng thì chắc chắn không thể thành sự thật.

Cho nên việc chính của lá thư này chính là để Ly đại nhân biết được ngài tiếp theo nên làm gì. Đồ nhi ta muốn nàng ta sống, cho nên ta sẽ tận lực mà giúp gia hỏa nhà ta, giúp nữ nhi Ly gia còn mạng. Nhưng ta muốn đồng giá. Mạng số vốn là thứ khó đoán, hiện tại lại ở người càng không thể đoán. Đồ nhi của ta đã trả giá đắt, kể đến cũng nên là Ly lão gia đưa ra chút hồi đáp, ta sẽ cảm thấy được an ủi phần nào. Còn nữa, ta có cảm giác, chắc chắn sẽ gặp được người, cho nên tái kiến, không cần hồi âm, nhớ trả lại bỏ câu cho bọn ta.

Đào Hoa cốc chủ, Đào Dận'

Ly Thành đọc xong, nửa điểm lo lắng cũng chưa từng xuất hiện trên gương mặt ông, ngược lại trên môi lại vẽ lên nụ cười lạnh lẽo, trùng hợp ngoài cửa lại có tiếng gõ, mây khẽ chau nhưng rất nhanh liền giãn ra, trong đầu liền có thể nghĩ đến vài người có thể xuất hiện vào lúc này.

Hướng đến cửa, cũng không cần chút e dè mở ra cửa, hạ mắt nhìn qua người vừa đến đang quỳ ở một bên, một thân dạ hành gần như trùng hợp vào đêm tối "Có chuyện?"

"Thưa lão gia, là tiểu thư, người sai nô tì đến nói với người cho người biết tiểu thư người ấy đã thấy, cần lão gia giúp người biết nên cần làm gì tiếp theo, cả về sau cũng rất cần thiết"

Ly Thành ngạc nhiên, không nghĩ Hàn Diễm cũng có thể thấy được, nhưng thấy được những gì thì ông lại không chắc chắn. Dù sao con người cao cao tại thượng như vậy lần này lại muốn nhờ ông việc này liền cảm thấy có chút lạ "Thật sự có nói cần giúp sao??"

"..."

Sau một thời gian yên lặng của ám vệ bên dưới, Ly Thành lại rất thân nhiên bật cười "Cho ta một chút thời gian, vào đây" sau đó quay trở lại vào phòng, thấp thêm một ngọn nến ở bàn viết của mình, thật nhanh viết ra toàn bộ thứ cần viết, cuộn lại mảnh giấy sau đó vội vã đứng dậy rồi đi, không cần thận liễn và phải cạnh bàn, một mảnh ngọc trắng thuần với hình dáng của một đám mây cùng sợi dây tết xanh nhạt rơi xuống. Đây là hôm nay ông đã ghé qua cửa hiệu trang sức Bạch Vân kia, nhìn thấy mảnh ngọc nhỏ, bỗng nhiên lại nghĩ muốn mua.

Mảnh ngọc rơi xuống đất, Ly Thành cũng chưa rời đi mà ngược lại lại cúi đầu, sau đó ngồi xuống, cầm lên ngọc bội, dùng ngón tay cảm nhận từng đường

khắc nhưng ánh mắt lúc này lại khê nheo, sâu thẳm đắm chìm vào suy nghĩ của riêng mình, bất ngờ nắm chặt ngọc bội, đứng dậy, hướng bên ngoài của nơi có âm vệ của Hàn Diễm phản phó đến gặp ông_”Ồ đây có tất cả những thứ ta muốn đưa. Riêng ngọc bội, lúc nào cũng phải đeo bên người, nếu nó có đổi màu, cũng không cần quan tâm tới”

A Đào cúi đầu nhận lấy, cảm thấy bản thân nên nói gì đó nhưng vẫn không mở miệng hỏi, Ly Thành trao đồ xong, cũng không nghĩ nhiều, phát tay_”Đã xong, nhanh chóng rời đi, phải cẩn thận”

“Người không lo cho tiểu thư sao?”_A Đào không kiềm được hỏi, một người như vậy, lúc đến phủ cũng chỉ có hai người bọn họ từ nay về sau thấp tùng, là chủ tử tin tưởng họ quá mức hay là tiểu thư vốn không quan trọng với bọn họ

“Không, bởi vì ta tin tưởng, đứa nhỏ đó sẽ không chết, còn các người thì đủ khả năng để bảo hộ chủ tử của chính mình. Đã đủ chứ?”

“...Nô tì xin cáo lui”

Ly Thành trở vào phòng, khề thở dài một hơi, nhưng trên miệng lại vẽ ra một nụ cười nhẹ nhàng .

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương bốn mươi sáu: Thật tâm hay không

Tiểu Bạch hạ xuống kiểm của hấn, mang theo dòng máu đang chảy trên thân kiểm rơi xuống vài giọt trên mặt đất, đôi mắt lạnh lẽo nhìn đến người đang tiến về phía hấn. Võ công cũng không có, bước chân lại cho thấy người đến cũng chỉ là một thường nhân. Nhưng mà hấn không hiểu sao, đối với vị này, tâm phòng bị so với bình thường lại cao gấp bội

“Ahahahaha, vị huynh đệ, hân hạnh hân hạnh, mỗ đây là Hoàng Hoắc, tình cờ đi ngang, gặp chuyện bất bình nên đưa đao ra tương trợ một chút ấy mà”_Hoàng Hoắc vui vẻ, bước chân thong thả, vững chãi mà hào sảng bước lớn đi tới, giọng nói của hấn rõ ràng là vui vẻ nhưng gương mặt của y lúc này ở bên dưới ánh sáng mờ nhạt của trăng trên trời lại càng thêm lạnh lẽo.

Tiểu Bạch hấn nhìn Hoàng Hoắc, một vòng đánh giá lại rơi vào trũng ngọc bội có treo dây chuông, một chút kinh ngạc xuất hiện rất nhanh rồi vụt tắt đi trong mắt hấn. Người này từ lúc đến đây, ngoại trừ tiếng bước chân thì bất kì âm thanh nào khác cũng đều không có, ngay cả tiếng chuông. Chân lùi lại một bước, sau đó quay đầu bước chân rời đi, trong tay cũng đã xiết chặt võ kiểm

“A vị huynh đài, người không nói được cũng không sao, nhưng mà, hình như người định về hướng ta cũng muốn đi, có thể chung đường hay không a??”_Hoàng Hoắc cũng không bước theo, đứng yên tại chỗ, hướng về phía trước gọi. Vừa thấy tiểu Bạch hấn dừng bước, hai tay y liền bắt vào nhau ở trước bụng để tay áo rộng che lấy bàn tay với tám kẻ tay là tám bình độc được để phòng trường hợp đệ nhất ám sát của võ lâm bỗng dưng nổi hứng quay đầu muốn giết y. Kì thật lúc biết được người này là ai, y cảm thấy Đào Hoa tiểu muội từ này của mình có phải hay không lo lắng thái quá mà đập đi người huynh không chút võ công này của nàng theo hấn_”Ta chỉ là đi theo, cũng không cản trở, đặc biệt sẽ không gây hại... ừm, cho người!”

Tầm mắt của y theo linh tính của bản thân vô tình rơi xuống ngọc bội mang trên người, rất nhanh nhìn lại phía trước của mình, chưa kịp đặt câu hỏi người vừa đây đã đi đâu mất thì chợt bất ngờ phát hiện bên cổ đã có một thanh kiếm đầy máu và đôi mắt sắc lạnh ấy. Cùng thời khắc ấy, ở tại cổ của tiểu Bạch cũng đã có vô số thanh kiếm kề ngay bên cạnh, chỉ cần một cử động nhỏ thì cuộc chơi liền chấm dứt

“Không cần như vậy, ta đến chính là để giúp người, hoàn toàn sẽ không gây hại, ta dám đem Đào cóc ra thề với người!”_Hoàng Hoắc đối với người cầm trước mặt mình, bắt đầu tiếp tục huyền thuyên dù cho mạng sống chỉ cần sơ xuất một giây phút nhỏ thì y liền phải chia tay với tiểu nương tử đáng yêu của mình_”Người có biết không, trong giang hồ tiếng tăm của ta dù không nhỏ, nhưng mà cũng không ai biết được diện mạo này của ta

Tiểu Bạch hấn quả thực đối với người này ngay từ lúc đầu đã cảm thấy ngạc nhiên, sau đó lại còn nhìn đến ngọc bội đặc trưng của Đào Hoa cóc thì càng không khỏi cảm thấy kì quái. Một là âm vệ, một là quan văn, mà hấn đối với quan hệ xung quanh cũng không hề nhiều. Vậy thì Hoàng Hoắc của Đào Hoa cóc kia vì sao lại phải lần đến đây. Dù suy nghĩ đến đâu cũng đều không thể tìm ra được đáp án. Mà so với hấn, cái tên thích cười, mặt lại in rõ ra chữ “tiền” như thế này lại càng cảm thấy khó chịu vô cùng. Dời đi lưỡi kiếm, thuận thực trả lại vào vỏ, ngay lúc đó những lưỡi kiếm xung quanh hấn cũng thu lại, người cũng lập tức dời đi chỉ để lại y ở trước mặt hấn

Như đọc được suy nghĩ này của tiểu Bạch, Hoàng Hoắc liền vui vẻ cười lớn_”Ta sẽ nói cho người biết vài điều. Thứ nhất, dường như tiểu muội của ta, cũng chính là tiểu đồ tâm can của sư phụ ta dường như có quen biết với tiểu thư, chủ tử nhà các người, tiểu sư muội muốn ta ở bên cạnh người. Đương nhiên người làm chuyện của người, ta làm chuyện của ta, sẽ không gây hại cho nhau. Còn nữa, ta chỉ nói lại lời của muội ấy”

Nói đến đây, Hoàng Hoắc liền hắng giọng, nét mặt cũng đành lại_”Người tốt nhất nên tin tưởng lời hứa kia, cũng đừng nghĩ tìm ai khác. Chỉ có nàng ta mới có thể giúp người”_sau đó rất nhanh liền mỉm cười_”Đề ta đi cùng người. Đám người này chính là người của Trịnh Lương. Tính từ lúc người tách khỏi đám người của Ly Bách thì cũng không quá lâu, hoặc là chúng mở rộng tìm kiếm, hoặc là từ đầu đã phát hiện bám theo người tùy thời điểm liền giết. Không phải muốn báo thù sao, cho nên, để chúng ta theo người”

Câu nói vừa dứt, tiểu Bạch hấn cũng chưa kịp nhìn bằng ánh mắt khó hiểu với hai từ “chúng ta” hay ngạc nhiên vì sự hiểu biết về hấn của Hoàng Hoắc thì

lại nghe thấy tiếng bước chân vừa nhỏ, vừa nhẹ, lại không đều đặn của một nữ tử hướng về phía hai người bọn họ_”Hoắc Hoắc, chàng ở đâu a....”

Hoàng Hoắc trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa nghe thấy âm thanh của nương tử thì tai dường như cũng nhếch lên, không chần chừ quay đầu về hướng của giọng nói vừa phát ra, nhanh chóng đi đến, ôm nữ tử vừa đến vào lòng_”Bảo bối à, ta suýt chết, lão công của nàng suýt chết đó...”_hắn về mặt thiếu thốn hướng đến nương tử nghĩ muốn hôn bù đắp cho tình thần yếu đuối của mình thì lại bị chặn miệng, còn bị nhìn lại. Hắn liền cúi đầu, bộ dáng thẹn thùng_”Người ta ừy khuất đó nha...”

Nữ nhân nhìn trượng phu, mày khẽ chau, cúi đầu nhìn đi nơi khác, cắn cắn môi sau đó thật nhanh quay lại, ở bên má trái của y mà hôn một cái, sau đó hướng về phía của hắn, gật đầu_”Nếu đã chấp nhận phu quân ta đi cùng, vậy xin làm phiền dẫn thêm một người như ta cùng đi”

Hoàng Hoắc cũng không chờ tiểu Bạch làm ra bất kì phản ứng gì thì liền bắt cảm người trong lòng_”Ấy nha, ta ở đâu, nàng sẽ ở đó, cần gì phải xin phép người khác. Đồng ý hay không là ở lão công của nàng này!”

“....”_nàng nhìn y, sau đó mạnh mẽ quay đầu sang nhìn tiểu Bạch_”Tin tưởng chúng ta, không những sẽ không làm phiền người, mà ngược lại còn sẽ giúp người hoàn thành mọi thứ sớm nhất có thể. Cũng đừng thắc mắc giá cả”_nói đến đây, nàng lại nghiêng đầu nhìn Hoàng Hoắc từ khi nào đã ôm ở phía sau lưng mình, cảm cũng tựa lên hõm vai nàng. Nữ nhân mỉm cười, hòa ái nhìn tiểu Bạch_”Đào Hoa cốc sẽ chẳng bao giờ làm không công, cho nên...ừm...gọi là gì?”

“Hắn được gọi tiểu Bạch”_Hoàng Hoắc vui vẻ, ánh mắt thâm sâu nhìn đến tiểu Bạch

“Ừm, Bạch công tử ta là Hoàng Nhạc, ừm...về sau muốn gọi ta chỉ cần vẽ hoa hay đồng tiền lên giấy là được”_nàng mỉm cười nhìn tiểu Bạch vẫn một mình lặng yên đứng đó nhìn về phía hai người bọn họ bên này, Hoàng Nhạc nghiêng đầu, ánh mắt có chút miên man nhưng ngay sau đó tựa như nghĩ ra được điều gì đó, vươn tay lên xoa xoa nhẹ đầu của Hoàng Hoắc_”Còn về mục đích hay lý do tại sao, hai người chúng ta không hề có, chỉ đơn giản nghe theo lời tiểu muội mà làm, Bạch công tử nghĩ ra sao Hoàng Nhạc cũng sẽ không để tâm, về việc Bạch công tử có muốn gặp muội ấy hay không, đến thời điểm thích hợp sẽ có thể gặp được, ta tin tưởng phu quân ta cũng đã nói trước đôi điều, cho nên cũng không cần dài dòng nữa”_nàng nói đến đây thì xe ngựa cũng đã được đánh đèn, dừng ngay bên cạnh hai phu phụ họ Hoàng. Nàng dưới sự giúp đỡ của Hoàng Hoắc mà bước lên xe, quay đầu lần cuối nhìn tiểu Bạch_”Phía trước có một trấn nhỏ, phí ở hai chúng ta sẽ chi trả, còn nữa, Bạch công tử đừng nghĩ chạy thoát. Nếu chúng ta lạc mất người, giá cả sẽ được tính thêm, đương nhiên sẽ tính lên người chủ tử của công tử”

Hoàng Hoắc ánh mắt lấp lánh tràn ngập ngưỡng mộ cùng cung chiều nhìn thê tử_”Nương tử, nàng thật oách!”

“Hoàng Hoắc, chàng nên ở ngoài đi cùng với Bạch công tử đi, không cần vào lại trong kiệu”

“....”

Tiểu Bạch hần lặng yên đứng đó, nhìn một màn ân ái ái của phu phụ bọn họ, trong đầu cũng chỉ lẫn quần lời của nữ tử gọi là Hoàng Nhạc kia_”Giá sẽ được tính lên người của chủ tử của công tử”

[Thật sự giữ lời hứa sao??]_trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên hình ảnh ngày đó giữa một màn tuyết, người đó đó biểu tình phức tạp khiến hắn cảm thấy khó chịu, sau đó lại tạo cho hắn bất ngờ về một lời hứa hắn nghĩ là viễn vông, một phần cũng bởi vì dường như Ly Bách đối với nàng rất coi trọng. Đã có lúc hắn nghĩ có lẽ có thể tin nàng, nhưng ngay sau đó, nàng ta lại cho hắn thấy sự yếu ớt, sự sống quá mức mong manh kia. Bản thân còn không thể tự bảo hộ thì làm sao có thể đối người khác hứa hẹn này nọ.

Chỉ là hiện tại, Hoàng Hoắc trong gang hồ dù diện mạo, lại lịch không phân minh nhưng tiếng tăm của hắn lại không thể không biết đến. Được xưng là một trong những đệ tử của Đào Dận, lại có tài kinh thương tốt bậc, loại người gian dối như vậy cũng có thể dùng được sao? Tiểu Bạch nhìn đến Hoàng Hoắc vẫn về mặt niềm nở tiến đến hắn. Loại biểu cảm này nhìn thoáng qua sẽ tựa như Ly Bách, lúc nào cũng có thể cười nhưng hắn vẫn cảm thấy khác biệt rất xa.

Hoàng Hoắc vươn tay vỗ vai hắn_”Đi thôi, Bạch công tử”

[Ta còn chưa nói bản thân sẽ chỉ đi một hướng Bắc]

~~~~~

Hắn Diễm từ sáng sớm đã tỉnh nhưng cũng không rời giường, chỉ lặng lặng ngồi dậy, hướng đến góc giường bên trong, đầu tựa vào vách, ánh mắt dò dẫm nhìn xuống chân đệm ngay phía dưới, được một lúc lâu sau mới chậm chạp đưa tay xoa xoa trán của mình, xoay người tiến đến bên mép giường, chân chuẩn bị mang hài thì mảnh giấy nhỏ ở bàn phấn lọt vào tầm mắt của nàng. Có chút lười nhát bước xuống giường, nghiêng đầu sang một bên, lấy hơi thật sâu sau đó chậm rãi thở ra, tiến đến cầm lấy mảnh giấy_[Là Trịnh Lương sao? Có thể ăn ý đến như vậy sao?]

Lúc này cửa được đẩy vào, A Đào vừa ngẩng đầu lên đã thấy chủ tử của nàng quần áo đơn bạc, mái tóc rối loạn xõa dài, thẳng lưng yên lặng đứng ở bàn phấn_”Tiểu thư, người tỉnh”

“A Đào”

“Vâng”

“Đến Bạch Vận, nơi cửa hiệu trang sức, nói với chủ cửa ở nơi đó Diễm muốn bọn họ mang qua trang sức cho thanh lâu của Bạch Vận dùng, tùy theo từng người mà lựa bộ thích hợp một chút, toàn bộ đều không cần tính phí nhưng đối với bên ngoài thì vẫn phải biết rõ giá để phòng trường hợp có

người hỏi đến”

A Đào chau mày có chút khó hiểu, tiến lên đặt xuống thau nước ấm cùng khăn mặt, tiến đến tủ quần áo, thay Hàn Diễm lựa chọn một bộ _ [Không phải đều là Bạch Vận hay sao? Sao lại còn tính phí hay không?]

Hàn Diễm chau mày, tờ giấy nhỏ trong tay cũng bắt đầu được nàng xé nhỏ _ ”Ngươi, có biết tên ám vệ được Ly Bách nhật về, sau đó đưa qua cho ta là người của ai không?”

“Tiểu nhân không rõ, ngày đó chỉ nghe nói có thích khách lọt vào tay của thiếu gia, về sau cũng không nghe thêm tin gì, rồi bỗng nhiên lại nghe được thiếu gia tặng người một tên ám vệ bị cầm. Đối với thiếu gia của chúng ta không biết là tình cờ hay là trong may mắn mà bắt được lại còn thu thập được hẳn. Nhưng tiểu nhân tin tưởng hẳn chỉ là ám vệ bình thường”

“Ngươi nhìn thấy ánh mắt của hắn qua chưa?”

A Đào tiến lên, nghĩ muốn giúp Hàn Diễm vận vào váy áo nhưng lại bị người giơ tay chặn lại, sau đó chỉ có thể cúi đầu, ở một bên _ ”Thứ cho tiểu nhân, thật sự thì chỉ nhìn thoáng qua, không ấn tượng lắm”

Hàn Diễm chớp mắt, nhớ đến ánh mắt kia, kiểm không được đảo mắt một vòng, ôm trán thở dài _ ”Lẽ ra nên hỏi việc này. Sau khi ngươi trở về, A Lan trở lại Ly gia, hỏi Ly Thành có biết hay không hẳn là người của ai. Nếu không biết, sau đó đến Nhạc Toái, xem xem gần đây có tin tìm ám vệ bị lạc hay liên quan không. Hai người nhớ cẩn thận, thay phiên nhau tuần tự xuất hiện, đừng để người ngoài nghi ngờ. Đến, giúp ta cột tóc”

A Đào ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại tiến rất nhanh đến, cầm lên lược, bắt đầu nhẹ nhàng giúp Hàn Diễm chải tóc _ ”Tiểu thư, ý của người?”

Nàng cũng không nghĩ sẽ giải thích, chỉ đơn giản nói tiếp chuyện tình cần phải nói _ ”Chuyện trong cung không cần lo lắng, Trịnh Lương cũng sẽ không để các người đi cùng, còn nếu hẳn muốn, cũng chỉ cần một người, ai cũng được”

A Đào mày khê chau, nhưng cũng chỉ có thể cúi đầu _ ”Vâng” _ sau đó lùi bước ra ngoài, Hàn Diễm khê mỉm cười, ngâm nga một đoạn nhạc, một lần nữa đánh giá căn phòng, tầm nhìn rơi đến bộ quần áo xanh nhạt kia _ ”Là màu xanh nga”.

Thời điểm xuất phát chính là trước buổi trưa vài canh giờ, sớm cũng không sớm, muộn cũng không muộn, Trịnh Lương đến, tận tay dẫn theo Hàn Diễm ra ngoài, thậm chí cả lúc vào trong cấm cung, nàng vẫn đối với hắn vô cùng ngoan ngoãn, phối hợp ăn ý, vui vẻ nắm lấy ngón trỏ của hắn mà đi theo phía sau, ngây ngốc nhìn quanh, âm thầm ghi nhớ hết đường đi bằng tất cả khả năng của mình _ ”Ca ca, đi chơi sao??” _ nàng khờ khạo nghiêng đầu hỏi hắn

Trịnh Lương quay đầu đối với đôi khi một câu không thành chữ hoặc đôi khi lại lưu loát ngốc ngốc hỏi của nàng cũng không quá mức để tâm, mỉm cười đưa tay xoa nhẹ đầu nàng _ ”Đúng vậy, một nơi rất vui”

“Hào a, có bánh ngọt, có bánh ngọt”

“Đúng vậy, có rất nhiều đồ ăn”

“Hào a, hào a, phải ăn thật ngon, thật ngon” _ nàng hề hề cười, ngơ ngác đi bên cạnh hắn, mà Trịnh Lương về bề ngoài vẫn là chưa từng thể hiện một điểm hẳn chán ghét đối với đứa ngốc bên cạnh hắn. Hiện tại chính là chỉ chờ mong rốt cục tiểu Trịnh Ly công chúa này sẽ làm gì được cho hắn mà thôi.

Đoàn người chỉ vừa bước đến Vũ Lâu điện thì ngay lập tức đã nghe được lệnh truyền vào. Trịnh Lương mỉm cười, quay đầu nhìn Hàn Diễm, ánh mắt không nhìn thấu cảm xúc đưa tay xoa đầu nàng _ ”Ly nhi, mau vào”

Chỉ là Hàn Diễm vẫn đứng ngốc ra ở cửa, khờ khạo quay đầu nhìn quanh, mà bên trong, ngay từ lúc nghe người cuối cùng cũng đã đến thì Trịnh Thăng cũng đã không còn chần chừ, buông bút, mặc kệ tiếng thờ dài bất đắc dĩ của Minh Cao bên cạnh, mang trong lòng niềm vui mong chờ khó hiểu hướng đến cửa, vừa thấy Trịnh Lương xoa đầu Ly Hiên, ông đã nhẹ chau mày, nhưng ngay sau khi nghe Trịnh Lương gọi là Ly nhi, đứa nhỏ kia lại không chịu vào, Trịnh Thăng liền bật cười, dừng chân ở một khoảng, hướng Ly Hiên bên ngoài, ngoắt tay _ ”Tiểu Hiên của ta, mau vào”

Hàn Diễm nghe có người gọi đích danh, ngây ngô quay đầu, chớp mắt, sau đó lại nhìn qua Trịnh Lương, đưa tay bắt lấy tay hắn _ ”Ca ca”

Trịnh Thăng kiểm không được ngạc nhiên, Ly Hiên tiểu công chúa này của ông cũng chỉ mới bên cạnh Trịnh Lương kia vài ngày, hiện tại lại có thể ngoan ngoãn đến như vậy sao? Trịnh Thăng cảm thấy bất mãn trong lòng, hướng hai tay như dụi dụi một đứa nhỏ, nhẹ nhàng mà tràn ngập niềm vui lại một lần nữa hướng Ly Hiên gọi, không quên ánh mắt nguy hiểm nhìn đến Trịnh Lương _ ”Đến, mau vào trong nha, hài tử ngoan luôn nghe lời đúng không tiểu Hiên”

Mà Trịnh Lương đối với hành động đáp lại bất ngờ của Hàn Diễm liền kiểm không được biểu tình ngạc nhiên, có chút cứng nhắc, giơ tay chạm nhẹ một bên má nàng, dùng ngón cái khê mân mê làn da non nớt kia, khoe môi khê nhếch cao _ ”Không sao đâu, có thể vào, người là hoàng nghĩa phụ của muội”

Hàn Diễm chớp mắt, đối với Trịnh Lương cười một nụ cười nàng nghĩ là ngu ngốc nhất, sau đó với khuôn mặt như mặt trời giữa trưa kia, nhìn đến Trịnh Thăng _ ”Bảo bối, bảo bối của Hiên Hiên. Là bảo bối” _ nàng không ngần ngại chạy đến, hướng Trịnh Thăng mà ôm chầm, đầu cũng vùi ở hõm vai của ông _ ”Bảo bối a”

Chính là, Trịnh Thăng về mặt như đạt được thành quả lớn, cao ngạo cùng đắc ý hiếm có nhìn Trịnh Lương, một tay vỗ lưng Ly Hiên, tay kia lại vuốt tóc nàng _ ”Hào, là của Hiên Hiên, đến đây, cùng ta”

Trịnh Thắng để Ly Hiền ngồi trên ghế, bản thân ở bên cạnh một tay nắm lấy tay nàng, cùng Trịnh Lương chăm chú xem thái y bắt mạch cho nàng, một bên nhỏ giọng trấn an bởi gương mặt tràn ngập ủy khuất cùng chịu đựng của nàng_”Không sao, không sao, sẽ ổn, còn có ta ở đây, nói xem ta là gì nào?”

Hàn Diễm nhìn Trịnh Thắng, mắt chớp cũng thật chậm, sau đó như thuở ban đầu, như nhìn trân châu mà cười_”Bảo bối”

“Hiền nhi, ca ca có tốt với Hiền Hiền không?”

Nàng ngửa đầu nhìn Trịnh Lương ngay phía sau mình, rút tay đang được bắt mạch về muốn chạm hân thì thái y lại rên 'é' Trịnh Thắng cũng rất nhanh giữ lại tay nàng, đặt lại chỗ cũ_”Đứa nhỏ ngoan, nói là được rồi”

Nàng nhìn Trịnh Thắng, gật đầu_”Hào!”_sau đó hề hề cười nhìn quanh

[Này, là trả lời cho cái gì a]

Thái y chẩn mạch xong, thu lại châm, hướng hạ một bên quỳ xuống, chấp tay hành lễ_”Bẩm hoàng thượng”

“Cứ nói”

“Thưa, tiểu công chúa mạch tượng không ổn định, còn có suy yếu, thể chất cũng không tốt, ngoài ra thiết nghĩ bởi thể trạng của công chúa, so với người thường mạch cũng thiếu hụt, có thể đều trở thành mạch ần nên khó có thể biết được thật hư ra sao, đối với chương ngại khi nói cũng sẽ đôi lúc diễn ra. Ngoài ra, bên trong cơ thể còn có dấu hiện trúng độc, cả mới lẫn cũ...thật sự là... ngoài việc tâm bổ cần thận thi...thần cũng hết cách. Ly gia giữ được công chúa đến lúc này, quả thực cũng đã là một kì tích”_ thái y nói xong, vội vã cúi đầu

Trịnh Thắng một bên đã giận đến tím mặt, ông không biết, cũng không hiểu được tại sao đối với tiểu Hiền này lại đặt nhiều tâm tư không đáng có như vậy. Sau đó suy nghĩ thông suốt liền mặc kệ, cứ như vậy mà dùng hết sức lực bảo hộ nàng. Mà hiện tại, dường như những thứ ông giả như mắc diếc tai ngơ đối với việc Ly gia từng bị người đối xử, ám hại ra sao đều hiện lên người của Ly Hiền, mang ra trước mặt ông, đây vò không ngừng_[Làm sao...làm sao...làm sao có thể?]

Trịnh Thắng nhìn không được, cuối cùng cũng chỉ có thể thờ dài, đưa tay vuốt lên mái tóc nàng_”Trường mệnh bách tuế. Ta tin con sẽ. Bề ngoài hư nhược nhưng chính là người mang mạng số lớn, trường mệnh bách tuế, trường mệnh bách tuế”

Hàn Diễm chăm chú nhìn Trịnh Thắng, vẫn hề hề cười đến ngay cả nước miếng cũng chảy ra, bất chấp vuron người, đặt tay kia lên tay ông, không nặng không nhẹ vỗ lên_”Không đau, không đau, thôi thôi, không đau”

Lời này của nàng, Trịnh Thắng như được an ủi, kiềm nén tiếng thở dài, mỉm cười với nàng_”Đến, cùng ta ăn”

“Ăn ăn”

“Cái này tiểu cật hóa a”

“Ăn Ăn”_Hàn Diễm đi được nửa đường, không quên quay đầu, ngoác ngoác với Trịnh Lương_”Ca...mau a...mau một chút”

Chính là không ngờ tới, một bàn ăn buổi trưa lại quy tụ đủ bốn người con của Trịnh Thắng. Hân không thiếu con, cũng không phải chỉ có bốn người, nhưng hiện tại trước mắt hân chính là bốn người còn lại hân cho phép thân cận, mà dường như đã thiếu một người, Hàn Diễm không nhớ, cũng không muốn động não suy nghĩ. Này có Trịnh Hạo tên chi có thật mà không có dây thần kinh, vẻ mặt của hân cùng lắm chỉ thiếu mỗi vết sẹo cùng đám râu trên mặt thì đã có thể thành một tướng lĩnh thực thụ trong suy nghĩ của Hàn Diễm rồi. Hân ở đó, so với trò chuyện với hai người kia thì đối với người này lại có phần cảm xúc hơn. Hàn Diễm không biết, nhưng trong tâm trí lại cứ thoáng nhảy qua lại người này

[Dường như...là Trịnh Duệ đi...thất vương gia, không mạnh ở võ công như Trịnh Hạo, cũng không đa mưu túc trí âm hiểm cường đại như Trịnh Lương, cũng không một cục, à lạnh lùng như Trịnh Hành...sao giữa một rừng người bất bình thường lại tồn tại một cá thể bình thường đến như vậy a, dù cho có chút thông tuệ nhưng so với đám người suy nghĩ bất thường này thì cũng quá mức bình thường, bình thường a...Người định làm thường nhân, cá chép một bước hóa rồng à? Hay đừng nói với ta như tuồng cũ chỉ muốn cuộc sống bình đạm giữa chốn vương triều..HẢ?!!]

Hàn Diễm nhìn thoáng qua nụ cười ngây ngô hiếm có kia của vị Thất vương gia này mà tâm trí như bị treo lên, tùy ý gió thổi tung bay_[Thì ra nếu Trịnh Lương không mang tâm tư, cười sẽ thực giống đồ ngốc! Không lẽ hai người này có quan hệ sao?!!]_sau đó cũng không muốn làm khó não bộ của mình dù nàng chắc chắn chỉ cần nhần nại, nàng sẽ rõ ràng, rồi lại vô tình nhìn trúng Trịnh Hành vẫn lạnh lẽo, lâu lâu chỉ đơn giản gật đầu hoặc “ừ” nhẹ, rất ít khi hân lên tiếng_[Một đứa nhỏ tốt, không thích xen vào khi người khác đang nói. Người đẹp trai thì đẹp thiệt, nhưng không bằng tiểu Bạch kiếm ta đang nuôi đâu, hân lạnh hơn người nhiều!]

Một màn ăn uống này, thường thì chỉ có Trịnh Thắng sẽ hỏi này nọ, hoặc là Trịnh Duệ sẽ tùy ý kể vài câu chuyện, câu chuyện của hân rất đa dạng, dường như khác biệt so với Trịnh Hạo, hân thật sự có thể tùy ý rong chơi, đại đa số chuyện đều là kể về bên ngoài. Trịnh Lương chỉ cười, lâu lâu lại nhắc nhở cần thận như một huynh lớn. Mà Trịnh Hạo, lời hân nói ra đều chỉ có thể hình dung bằng hai từ khô cứng, một chút cong vẹo cũng không có

Hàn Diễm ngơ ngác cúi đầu, ánh mắt như đại ra, kì thực bên trong lại đang tích cực suy nghĩ_[Xem ra là tuồng cũ, một người chán ghét, một người lạnh nhạt, một người đầy toan tính cùng một kẻ tiêu diêu, đủ để dựng kịch rồi a...]_ánh mắt lần nữa lại dừng trên người vị thất vương gia kia, không nghĩ tới hân cũng đang nhìn nàng, mắt khẽ nheo nhưng sau đó cũng chỉ cúi đầu, nâng lên chung trà, hướng các hoàng huynh của hân mà mỉm cười

“Hoàng muội thật chậm”_Trịnh Lương nhà rồi nhìn đến vãn cò đang được người bày ra trước mặt

Mà Trịnh Duệ lại vui vẻ đặt xuống quân cờ đầu tiên_”Đúng vậy a, tí ấy lại rong chơi rồi”

Trịnh Thăng nhìn qua Ly Hiên bằng tất cả yêu thương ông ta có nhìn nàng đang chăm chú cầm lên một viên cờ đen trong hạp ngọc của Trịnh Lương, ngo ngác hướng ánh mắt trời mà nhìn, sau đó ánh mắt nguy hiểm nhìn qua Trịnh Lương vẫn bộ mặt vui vẻ lắng nghe Trịnh Duệ kể lại vài chuyện_”Lương nhĩ”

[Danh xưng này, đã lâu không nghe đến]_Trịnh Lương trước nhìn qua Ly Hiên vẫn ngốc ngốc hai tay một nắm cờ ha ha cười, sau đó lại nhìn đến Trịnh Thăng_”Thừa phụ hoàng”

“Nói cho ta biết, con làm sao có thể trong vòng vài ngày liền khiến đứa nhỏ này quan tâm đến như vậy hả?”

Câu này vừa nói ra, một bàn ba vương gia cùng một thái tử điện hạ ngoại trừ Trịnh Lương vẫn một mặt vui vẻ nhưng ánh mắt đã kièm không được tia bất ngờ, mà đối với những người còn lại, cứ như vậy trực tiếp không ngại ngần nhìn đến Trịnh Thăng, vị phụ hoàng này của bọn họ. Đây không phải hiện tại đang tranh sủng của một đứa nhỏ ngốc nghếch sao?? Chính là ván cờ này, ai đấu với ai không quan trọng, quan trọng chính là thiên tử cùng kẻ ngốc cùng nhau đánh cờ. .

Bạn đang đọc truyện *Hàn Diễm Ly Hiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.